Del I

Temaer i Bibelsk Profeti

O. K. Indergaard

Del 1

O. K. Indergaard: TEMAER I BIBELSK PROFETI

O. K. Indergaard:

Temaer i Bibelsk Profeti

DEL 1

Trykk:
Vestposten A/S, 6060 Hareid.
1983

FORORD

Denne bok i tre bind har fått tittelen: TEMAER I BIBELSK PROFETI.

Disse temaer er hovedsakelig tatt fra Åpenbaringsboken, Bibelens krone, eller – om de er tatt fra andre steder i Bibelen – dog har til hensikt å belyse temaer i Åpenbaringsboken.

Min omvendelse og frelse den 18. mai 1934 ble innledningen til et nytt liv for meg. Min særlige bok ble Bibelen.

I den tid som er gått siden hin uforglemmelige dag, har jeg i sannhet avlagt mange vitnesbyrd om min Frelser under de høyst forskjellige situasjoner i mitt liv. Etterhånden ble det også til kristelige taler og foredrag om bibelske emner og mange artikler i forskjellige kristelige blad, særlig angående eskjatologisk profeti.

Jeg har i årenes løp fått mange oppfordringer om å utgi mine artikler i bokform, men på grunn av det store arbeidspress i mitt embede som distriktsveterinær har dette vært uoverkommelig for meg før nå.

Jeg utgir artiklene i bønn til Gud om at de må være til orientering og hjelp for mange i denne alvorlige tid. Først og fremst ved at de må lede til frelse ved troen på Jesus Messias, men dernes ved at mange må søke til og vandre i profetienes klare lys om vår tid, hvor menneskene skal bli mer og mer rådvill og fortvilt over det som nå kommer over verden. Men vår dyrebare Frelser Jesus Messias har lys og kraft ved den Hellige Ånd til å lede enhver som setter sin lit til ham, gjennem denne tids åndelige mørke til vi er frelst hjemme hos Herren.

Hilses med Johs. 8,12: "Atter talte da Jesus til dem og sa: Jeg er verdens lys, – den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys".

Fhv. distriktsveterinær Ole Kristian Indergaard

INNLEDNING

Harald Andreassen og undertegnede har startet eget forlag, som har til oppgave å gi ut litteratur om Israel og det profetiske ord. Dette er en oppgave av den aller største betydning i en tid da vi nærmer oss endetiden og slutten av denne frelses-husholdningen, som er den kristne menighets tid.

At vi nærmer oss endetiden, ser vi spesielt av det store tegnet i tiden, som går ut på at Herren har begynt å samle jødene i sitt eget land igjen etter en 2600-årig landflyktighet ute blant hedningefolkene. Fikentreet er det symbolske tegn på jødenes nasjonale hjemvenden og oppbygning av landet. "Lær en lignelse av fikentreet: Så snart det kommer saft i dets grener og dets blader springer ut, da vet Dere at sommeren (1000-årsriket) er nær". (Mat. 24,32).

Satan og de onde ånder vil naturligvis forsøke å fordunkle Guds ord for oss, slik at vi ikke skal se tegnene i tiden og slik at vi ikke kan forkynne at Guds rike nærmer seg på en konkret og historisk måte. Det som skjer med jødene i dag og som skal skje med dem i fremtiden, er forspillet til opprettelsen av riket for Israel.

Gjennem erstatningsteologiens mange avskygninger, som er resultat av liberal og ateistisk teologi, så har denne uttalt i snart 1700 år, at Guds løfter til jødene ikke står ved lag lenger, men er overtatt av den kristne kirke. Videre sier den at riket for Israel eller 1000-årsriket ikke skal oppfattes som et historisk og konkret rike, som skal opprettes i Israel, men at det enten skal oppfattes som en periode av kirkens tid, eller som den nye himmel og den nye jord.

Dette er galt. Jødenes løfter står fortsatt ved lag, og Gud vil ved Jesus opprette riket for Israel. ERSTATNINGSTEOLOGIEN SKAL DØMMES AV GUD, MEN GUDS ORD STÅR FAST, for sine løfter, sine kall, sine oppgaver og sine nådegaver, det angrer Gud ikke på.

Vi har til nå gitt ut 2 bøker, som er blitt godt mottatt av kristenfolket, både i Norge og i andre land. Bøkene har følgende tittel: GUDS LØFTER TIL ISRAEL og ISRAEL OG DEN KRISTNE MENIGHET. De er skrevet av undertegnede og kan fåes ved henvendelse til meg.

Det er med stor glede og takk til Gud at vi kan meddele kristenfolket at denne høsten kommer vi ut med 2 nye bøker. Det er:

1) O. K. Indergaards bok: TEMAER I BIBELSK PROFETI, del I.

2) Oskar Edin Indergaards bok: DEN KRISTNE MENIGHETS BORTRYKKELSE.

Vi vil også denne gangen be kristenfolket om å være med på å spre bøkene, ved å kjøpe dem og gi dem til andre, slik at vi kan få et godt salg, slik at vi kan ta fatt på nye oppgaver.

Hva som gjelder nye oppgaver, så kan jeg allerede her nevne at det gjenstår enda 2 bøker, før vi har avsluttet artikkelserien: Temaer i bibelsk profeti. I tillegg til dette har også undertegnede skrevet 2 nye bøker, som også kan komme ut, dersom det gies anledning til det. Jeg hadde tenkt å kalle bøkene: KRITIKK AV ERSTATNINGS-TEOLOGIEN og JØDENES FORHOLD TIL JESUS.

Vi vil takke for forbønn og økonomisk støtte som vi har fått i arbeidet med bøkene. Begge tingene er viktige. Når vi ber for hverandre, så overflyttes åndelig kraft fra et sted til et annet, og en kjenner at Gud er nær.

Hva som gjelder det økonomiske, så håper vi at enda flere vil støtte oss i det arbeidet som vi driver. Utgiftene til de 2 siste bøkene som vi nå utgir, beløper seg til 80.000,- kroner. Dette er mye penger, men vi har fått mange beviser på at Herrens vilje er at vi skal drive dette arbeidet. Eventuelle gaver sender dere til undertegnede.

Vi vil gjerne komme i kontakt med folk som er spesielt interessert i Israel og det profetiske ord, slik at vi kan bygge ut vårt kartotek med enda flere navn og adresser. Dersom du er interessert i arbeidet eller kjenner andre som er det, vil du da skrive til oss. Vi sender også ut en stensil med oversikt over arbeidet til de som vi har adressene til.

I boka "Den kristne menighets bortrykkelse", har jeg utarbeidet spørsmål og oppgaver etter hvert avsnitt, slik at den også skulle egne seg godt til Bibel-studie-grupper, som vil studere dette høyaktuelle tema.

Hva som gjelder O. K. Indergaards bok "Temaer i bibelsk profeti", del I, så er dette første del av en artikkelsamling som har stått i Karmels blad "Israel-Nytt" siden 1966. Mange har bedt om at vi måtte forsøke å gi ut artiklene i bokform, og nå kommer altså første bok. Vi regner med at boka skal bli til rik velsignelse for alle som leser den.

O. K. Indergaard arbeidet like inntil sin død den 20. januar 1983 med å finpusse artiklene med henblikk på at de skulle utgies i bokform. En kan derfor si: At de er gjennomarbeidet i en årrekke i bønn og Bibel-studium, slik at det vanskelig skal finnes noen bok på markedet som er så godt forberedt som denne. Det er ikke tilfeldighetene som råder i denne boka, men den er gjennomtenkt og gjennombedt i et langt kristenliv.

O. K. Indergaard var veterinær av yrke. Etter hans omvendelse til Gud den 20. januar 1934, så ble studiet av det profetiske ord hans hovedinteresse. Han studerte på

det både dag og natt, og det er imponerende hva han greidde å utrette på dette området, når en tar i betraktning at han hadde et hardt og ansvarsfullt yrke å ta vare på i tillegg.

Ved siden av at han tilegnet seg gedigne og grunnsolide Bibel-kunnskaper, så lærte han seg både det hebraiske og det greske språk, slik at han kunne studere Bibelen på grunnspråkene. Latin kunne han fra før. Han hadde også store kunnskaper i den antikke historie. Alt dette kommer for øvrig fram i hans bok, som vil vise seg å være en gullgruve for de deler av kristenfolket som er interessert i Israel og det profetiske ord.

Jeg vil i den forbindelse sitere hva jeg skrev om den innsatsen som O. K. Indergaard har gjort på dette feltet, i min bok, "Israel og den kristne menighet": – Den innsatsen som min far gjorde gjennom 46 år for en riktig forståelse av det profetiske ord er enorm, kollossal og imponerende, og det er mange som er ham stor takk skyldig. Han har gjort et banebrytende prionerarbeid på dette område, og vi andre kan bare vandre i det arbeidet som han har lagt ned og glede oss over hvor fantastisk Guds ord er. – –

–

Nå fikk min far ikke oppleve at hans bok kom ut, for han er nå hjemme hos Herren og lever i beskuelse av det som han trodde på. Jeg regner likevel med at han får beskjed om at boka kommer ut, slik at han kan glede seg over det i sin himmelske tilværelse. Han skrev imidlertid før sin død et forord til boka, som vi naturligvis skal ta med.

Til lsutt håper vi at boka vil bli til velsignelse for mange, og at kristenfolket også denne gangen ser sitt ansvar med å være med å spre den.

Og helt til slutt håper vi at også noen må komme til tro på den Herre Jesus Kristus ved lesningen av boka, slik at så mange som mulig vil få være med når Jesus kommer for å hente sine, for etter at det er skjedd, så blir det fort mørkt i verden. Satan og Antikrist tenker bare på å ødelegge, MEN JESUS VIL BERGE SÅ MANGE SOM MULIG.

Tingvoll den 16/10 1983,
Cand. Philol. Oskar Edin Indergaard –

Artikkel nr. 1:
JESUS MESSIAS OG DEN LILLE ÅPNEDE BOK

Vårt første tema er JESUS MESSIAS OG DEN LILLE ÅPNEDE BOK, Åp. 10. Med Åp. 10 er vi inne i den 70. åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27. Den nytestamentlige menighet, som skal opprykkes før den 70. åruke, er på den tid hjemme hos Herren.

Den 70. årukes tid, som er på sju profetiske år, er den antimessianske (antikristelige) trengselstid over verden og hvis siste halvdel på 3 1/2 profetiske år er DEN EGENTLIGE STORE TRENGSEL, Åp. 7,14, som særlig er Israels absolutt største trengselstid, en trengselstid for Jakob, Jeremias 30,7, omtalt mange steder i GT og NT.

I den profetiske del av Åpenbaringsboken fra og med kap. 6 til og med kap. 16 omtales tre serier av dommer fra Gud, de såkalte apokalyptiske dommer, som utfolder seg i rekkefølge: seglene, basunene og vredesskålene og hvor hver påfølgende dom øker i voldsomhet.

Men i disse dommer er også innbygd FRELSESMANIFESTASJONER. Vi skal derfor her omtale hvordan vi tror at disse tre serier er oppbygd:

Mellom det 6. og 7. segl er det et første intervall som utfylles av visjonene i Åp. 7 (Åpenbaringsbokens første parentes) som en sjuende avdeling, hvorved de seks første segl når frem til SJUTALLET, som er det symbolske tall for FULLENDELSE. Denne første SJUFOLDIGE HELHET som altså består av de seks første segl plus visjonene i Åp. 7, avsluttes med de underfulle visjoner i Åp. 7, nemlig visjonene om de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer, v. 1-8, og visjonen av den utellelige skare av alle ætter og stammer og folk og tunger som kommer ut av den store trengsel, v. 9-17. Men dermed er DEN FØRSTE FRELSESMANIFESTASJON klar. For i Åp. 6,17 står det at deres (Guds og Lammets) vredes store dag er kommet og hvem kan holde stand? Svaret er klart, nemlig at det er kun de to avdelinger mennesker i Åp. 7 som da kan holde stand mot Guds og Lammets vrede her på jorden.

Ifølge det foranstående blir nå det sjuende segl til en ny og 8. avdeling som ved det symbolske ÅTTETALL, gjenopprettelsens og oppstandelsens symbolske tall, dermed blir en NY BEGYNNELSE, som angår basunene.

Men mellem den 6. og 7. basun er det andre intervall som utfylles av visjonene i Åp. 10. og Åp. 11, 1-14 (Åpenbaringsbokens andre parentes) som en SJUENDE AVDELING, hvorved de seks første basuner når frem til SJUTALLET og en NY HELHET OG FULLENDELSE, nemlig DEN ANDRE FRELSESMANIFESTASJON, som i Åp. 10 angår vår jord og Jesu rettmessige krav på jorden og herredømme over den, og i Åp. 11, 1-14 angår frelsen av de to vitner gjennem død og levendegjørelse og frelsen av dem som ble forferdet og gav himmelens Gud ære.

Derved blir videre den sjuende basun til en ny og 8. avdeling som når frem til ÅTTETALLET og en NY BEGYNNELSE, nemlig PROKLAMASJONEN AV JESUS MESSIAS' KONGEDØMME OVER VERDEN, Åp. 11,15 og at DE SJU ENGLER SOM HADDE DE SJU PLAGER' GJORDE SEG REDE TIL Å TØMME GUDS VREDES SJU SKÅLER UT PÅ JORDEN, Åp. 15, 5-16,1.

Men mellem den 6. og den 7. vredesskål er det tredje intervall som utfylles av visjonene i Åp. 16, 13-16 (Åpenbaringsbokens fjerde parentes) som en SJUENDE AVDELING, hvorved de seks første vredesskåler når frem til SJUTALLET og en ny HELHET OG FULLENDELSE, nemlig DEN TREDJE FRELSESMANIFESTASJON, som er JESU GJENKOMST SOM EN TYV, Åp. 16,15.

Åp. 16,15 er en PAREMBOLE, d.e. en i konteksten innskutt selvstendig profeti som er uavhengig av konteksten. Når den Hellige Ånd har innskutt denne profeti på dette sted, så er det åpenbart av den grunn at når verdens hærer av Gud samles til Harmageddon, så ringer den profetiske klokke om Herrens komme som en tyv, hvilket innleder Herrens dags forferdelige aspekt, 1. Tess. 5,2-3, hvor han da skal frelse Israels levning, Sak. 12,10: Rom. 11,25-27, og folkenes levninger inn i Messias--riket (tusenårsriket) på denne jord, Matt. 13,30.41-43.49-50.

Endelig blir da den sjuende vredesskål til en ny og 8. avdeling som når frem til ÅTTETALLET og en NY BEGYNNELSE, nemlig ved at DEN SJUENDE ENGEL TØMTE SIN SKÅL UT I LUFTEN, som er det legemlige livs avgjort viktigste element: og en høy røst kom fra templet i himmelen, fra tronen, og sa: DET ER SKJEDD! Med denne proklamasjon som er ENDELIG og UAVKORTET og UAVVENDELIG, settes for alltid en stopper for enhver videre utvikling innenfor rammen av hedningenes tider, Åp. 16,17.

Og derpå følger v. 18-21 som klart viser at vi her er kommet til Jesu synlige gjenkomst, Matt. 24, 29-30, Åp. 19, 11-21, og Herrens dag, 1. Tess. 5, 2-3.

Så tilbake til vårt tema i Åp. 10. Det ligger altså i intervallet mellem den 6. og den 7. basun og tilhører Åpenbaringsbokens andre parentes:

Med hensyn til basunene så er det som i særlig grad vanskeliggjør fortolkningen av de seks første basuner det faktum at deres innhold alt vesentlig er utenfor innholdet av den gammeltestamentlige profeti. Men fra og med Åp. 10 skjer der en betydningsfull forandring på dette punkt, idet visjonene er overensstemmende med den gammeltestamentlige profeti, men med tillegg av forskjellige og viktige nye åpenbarelser.

Derfor er etter min oppfatning fortolkningen av f.eks. de seks første basuner og meget annet av den profetiske del av Åpenbaringsboken fra kap. seks til kap. atten overlatt til frelste israelere å fortolke, som har den frelseshistoriske ledelse på jorden etter opprykkelsen av menigheten. Den omtalte del av Åpenbaringsboken befatter seg meget med gjenopptagelsen og fullførelsen av GT-profetien, hvilket frelste israelere da har større forutsetning enn vi til å forstå og som de også selv vil få oppleve.

I følge Åp. 10,1 ser Johannes en veldig engel stige ned fra himmelen. Uten her å kunne gå i detaljer vil vi hevde at beskrivelsen av ham, sammenholdt med det profetiske ord forøvrig, ikke levner noen tvil om hvem han er. Det er JESUS MESSIAS virkende som Jehova (JHVH), paktens engel, La. 3,1.

Han hadde i sin hånd EN LITEN ÅPNET BOK, og det var med den han kom. Han satte sin høyre fot på havet og den venstre på jorden og ropte med høy røst, som en løve brøler, v. 2-3. Det er løven av Juda stamme, Davids rotskudd, Åp. 5,5, hvis vrede plutselig er blitt opptent. At han setter sin høyre fot på havet og den venstre på jorden har to symbolske betydninger. For det første en klar tilkjennegivelse av at herredømmet over jorden, tross de fryktelige sataniske makter som da er sluppet løs, tilhører Jesus Messias. For det andre at Jesus Messias snart skal trede dyret av havet og dyret av jorden under sine føtter.

Og da han hadde ropt, talte de sju tordener, men Johannes skulle sette segl for det de talte og ikke skrive det. Av den videre åpenbaring fremgår dog klart at de forkynte hele Guds råd om de forferdelige domshandlinger hvormed Gud skal tilintetgjøre Antikristen og den falske profet og utrydde de ugudelige mennesker på jorden, v. 3-4.

Og engelen som stod på havet og på jorden, løftet sin høyre hånd mot himmelen og svor ved ham som har skapt og oppholder alt og alle, at det ikke skal være mere tid, d.e. tid i den forstand hvor Satan og de onde ånder, slik som hittil, har kunnet øve sin onde innflytelse i de forskjellige verdenssystemer i denne tids mørke. Men i de dager da den sjuende engel blåser i basunen, da skal GUDS HEMMELIGHET VÆRE FULLBYRDET, SÅLEDES HAN FORKYNTE FOR SINE TJENERE PROFETENE, v. 5-7.

Her står vi ved kjernen og stjernen i innholdet i den lille åpnede bok. DENS INNHOLD ER ALTSÅ DEN GAMMELTESTAMENTLIGE PROFETI. Den handler alt vesentlig om det hebraiske folk Israel og folkene, om det messianske fredsrike på denne jord (millenniet) og om dette rikes fødselsveer. Den omtaler lite de himmelske forhold, men omtaler derimot jordhimmelen, d.e. den annen skaperdags himmel, 1. Mos. 1,6-8. Den omtaler lite den nye jord, og omtaler slett ikke den nytestamentlige menighet. Den er en liten bok, gr. biblaridion, i forhold til boken i Åp. 5, gr.biblion, som til og med var skrevet både på innsiden og på utsiden og som tillike inneholder nytestamentlige åpenbaringer angående den nytestamentlige menighet og de himmelske forhold og den nye himmel og den nye jord, slik at dette er en stor bok. Den lille

bok er også åpnet, mens boken i Åp. 5 var forseglet med sju segl. Det må være den lille bok profeten Daniel fikk befaling om å forsegle og gjemme inntil endens tid, Dan. 12,4.9. Det hebraiske ord "keytz" for "ende" som er brukt i Dan. 12,4, er i Septuaginta oversatt med "synteleia", det greske ord som er brukt i disiplenes spørsmål til Jesus Messias på Oljeberget angående tidsalderens "ende", Matt. 24,3. Men når Jesus Messias i sitt svar til disiplene taler om "enden", v.6.13.14, står det greske ord "telos", som ikke betyr endens tid slik som synteleia, men endens eksakte endetidspunkt, som er tidspunktet for Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord (epifani'en er hans paroysia).

Når altså Jesus Messias stiger ned fra himmelen med den lille bok, da er den åpnet. Når er den åpnet? Vi antar at dette skjer i himmelen i og med at Antikristen manifesterer seg på jorden, og dette utløser løven av Judas stamme komme med boken og hans guddommelige krav om herredømmet over jorden. Ifølge Åp. 11,7 er Antikristen da allerede i full aktivitet på jorden.

Ifølge Åp. 10, 8-10 ble Johannes befalt å ete den lille åpnede bok. I hans munn var den søt som honning, men da han hadde ett den, svidde det i hans buk, som et tegn på de forferdelige fødselsveer som går forut for Messias-rikets opprettelse.

Og de sier til Johannes: "Du skal atter spå om mange folk og ætter og tunger og konger", v.11, d.e. du skal på nytt igjen spå om det de gammeltestamentlige profeter tidligere har spådd om, men med tillegg av forskjellige og viktige nye åpenbarelser i overensstemmelse med den nytestamentlige åpenbaring.

Den lille åpnede bok i Åp. 10 har et viktig budskap også til oss i denne tid. Må vi ved tro og bønn oppta i oss dens innhold, så vi kan være i stand til å forstå vår tid i lys av Israels gjenopptreden som egen stat på frelseshistorisk jord etter profetiene. Verden kan ikke få fred før Jesus Messias kommer igjen og oppretter riket for Israel. Og før Israel blir velsignet av Gud, kan ikke verdens land og folk bli velsignet. For på Israels velsignelse må verden vente.

Artikkel nr. 2:
MÅLINGEN AV GUDS TEMPEL, ÅP. 11,1.

Det første oppdrag Johannes fikk etterat han hadde ett den lille åpnede bok, d.e. hadde tilegnet seg dens innhold, Åp. 10,8-11, var å MÅLE GUDS TEMPEL OG ALTERET OG DEM SOM TILBEDER DER: "Og der ble gitt meg et rør, likesom en stav, med de ord: Stå opp og mål Guds tempel og alteret og dem som tilbeder der".

Der er ingen tvil om hvor i den gammeltestamentlige profeti vi særlig skal få hjelp til fortolkningen av Åp. 11, for benevnelsene "Guds tempel og alteret", v.l. "den hellige stad", v.2, tidsangivelsene "førtito måneder" og "tusen to hundre og seksti dager", v. 2-3, "dyret", v.7, og "den store by, hvor de to vidners herre ble korsfestet", v.8, viser oss klart til Daniels bok, særlig 7,7-27 og 9,24-27. Og den lille åpnede bok som helhet, Åp. 10, 8-11, er GT-profetien. Det må være denne bok Daniel ble befalt å forsegle, Dan. 12,4.9.

Åpenbaringsboken er skrevet I TEGN, Åp. 1,1. Det blir da spørsmål om å forstå tegnene, om de skal forstås bokstavlig eller bildelig eller begge deler. Videre om de har forbilder og motbilder i Skriften. Endelig om de er omtalt eller antydet direkte eller indirekte eller på annen måte anskueliggjort i Skriften. Her må der vises den største forsiktighet og grundighet angående hvordan tegnene skal forstås.

I og med tidsangivelsene "førtito måneder", v.2, og "tusen to hundre og seksti dager", v.3, som begge to angir 3 1/2 profetiske år, er vi henvist til tiden for oppfyllelsen av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9,27, i hvilken tid Åp. 6, 1-20,3 vil få sin oppfyllelse. Dan. 9,27 gir her den kronologiske ramme av endens tid ved en begynnelse, en første halvdel, på 3 1/2 profetiske år, en midte, en annen halvdel på 3 1/2 profetiske år, og en slutt, mens Åp. 6, 1-20,3 fyller ut med detaljer på jorden og i himlen. Da den nytestamentlige menighet intet har å gjøre med Israels og Jerusalems sytti åruker, Dan. 9,24-27, men utkalles i tidsintervallet mellem den 69. og 70. åruke, og opprykkes før den 70. åruke begynner, kan vi se helt bort fra den når det gjelder denne måling av Guds tempel. En vil forgjeves lete etter menigheten på jorden i Åpenbaringsboken fra og med kap. 4, og de forskjellige kategorier av hellige på jorden i Åpenbaringsboken fra og med kap. 4, likesom de utvalgte i Matt. 24,22,24, tilhører ikke menigheten, men tilhører Israel og nasjonene.

Det i Åp. 11,1 omtalte tegn Guds tempel er altså det israelske tempel, som på den tid er bygget opp igjen og hvor israelere tilber Gud. At dette tempel er israelsk, fremgår, foruten av det foran anførte, også derav at tempelet og alteret omtales adskilt, hvorved en må tenke på brennofferalteret, som alt avhang av for Israel. For så vidt at dette tempel er israelsk, må dette tegn forstås bokstavlig. Men det må også forstås billedlig for så vidt at det står for israelsk tilbedelse av Gud. Men tegnet må ikke forstås utenom Israel. En fortolkning av dette tegn som bildelig for den nytestamentlige menighet vil således føre oss langt bort fra sannheten.

Selve MÅLINGEN av Guds tempel og alteret og dem som tilbeder der, er et tegn på å bli tatt helt inn under Guds omsorg. Men denne måling av templet og alteret har også en videre betydning for Israel. Den er den formelle anerkjennelse av Israel pånytt og de troende israeleres gjeninnpodning i sitt eget oljetre, Rom. 11,24.

Målingen skulle foretas med et RØR, likesom en STAV. Røret er symbol på svakhet, Es. 19,6: Esek. 26,6: Matt. 11,7: 12,20: 27, 29-30. Særlig i den tid det her gjelder, er alt fra Gud ansett som svakhet av verdensmenneskene. Men dette rør var

likesom en stav, og staven er symbol på styrke, 1. Mos. 32,10: 2.Mos. 4, 2-4. 17.20: 4.Mos. 17. Dom. 3,31: Salm. 23,4: Jer. 1,11-12: Esek. 20,37: 37, 15-28. Verden skal snart få føle Guds styrke, d.e. Løven av Juda stamme, som skal lære jordboerne rettferdighet, Es. 26,9.

Ikke-målingen av forgården

I v.2 omtales også noe av stor betydning: "Men forgården utenfor templet, la den være, og mål den ikke! for den er gitt til hedningene, og de skal trede ned den hellige stad i førtito måneder". Denne ikke-måling av forgården, som er gitt hedningene, d.e. folkene utenom Israel, er også den formelle tilbakesetting av hedningene fra den fordel og stilling de har hatt i menighetens nærværende tidshusholdning. Den skillevegg som i menighetens tid er nedbrutt, Ef. 2,14, skal atter bygges opp, om enn på en annen måte enn i den gamle pakts tid.

Selve NEDTREDNINGEN av Jerusalem varer i førtito måneder, altså i 3 1/2 profetiske år, som er den annen halvdel av den 70. åruke for Israel og Jerusalem, den store trengsels tid.

Ved denne formelle gjeninnsetting av Israel og denne formelle tilbakesetting av hedningene innvarsles det store tidsskifte i menneskeslektens historie. Menneskets dag er ved å være forbi, og Herrens dag er ved å komme. Hedningenes tider er ved å være forbi, og riket for Israel er ved å komme. Den seks tusenårige natten over den falne menneskehet er ved å være forbi, og rettferdighetens sol er ved å gå opp med lægedom under sine vinger, Mal. 4,2. Tiden er kommet da Jesus Messias og de hellige skal ta det av Gud lovede rike over denne jord, Dan. 7,13-14.27, Matt. 25,34, Ap.gj. 3,19-26, 15,16-18, 1. Kor. 15,25, Åp. 20,4-6.

Artikkel nr. 3:
DE TO VITNERS FUNKSJONSTID OG IDENTITET

Ifølge v. 3 skal de to vitner være profeter i tusen to hundre og seksti dager, kledd i sekk. At dette oppfylles i den 70. åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, er klart. Men oppfylles dette i den første eller i den andre halvdel av åruken? Her er en stor vanskelighet, idet de parentetiske avdelinger av det profetiske innhold i Åpenbaringsboken fra kap. 4 til kap. 20 ikke følger det virkelige fremadskridende tidsforløp. Disse parentetiske avdelinger er Åp. 7, 1-17: 10, 1-11: 14, 1-13: 16, 13-16: 19, 1-6. I disse avsnitt omtaler profetien ting som er oppfylt i fortiden og ting som skal opp-

fylles i fremtiden som om de allerede er oppfylt. Da vårt spørsmål hører hjemme i Åpenbaringsbokens andre parentes, 10, 1-11, 14, og da den 70. åruke består av to like lange tidsavsnitt, hvert på 3 1/2 profetiske år, kan de to vitners profetiske virketid kun bestemmes ved de opplysninger som finnes i parentesen og videre sammenholdt med dertil hørende profetier forøvrig i Skriften.

Vi nevner først at templet i v. 1 er en helligdom for de trofaste i Israel.

De førtito måneder, v. 2, målt ved månen, som her står symbolsk for mørkets makter, som den solkledde, tolvstjernekronte kvinne (Israel) har under sine føtter, Åp. 12,1, er det romerske villdyrs (Anti-Messias') regjeringstid, Åp. 13,5, som ifølge all profeti i denne sak er den siste halvdel av den 70. åruke, Dan. 9,27, den store trengsels tid.

Den samme tidslengde på tusen to hundre og seksti dager, som er uttrykt i dager, altså målt ved solen, som er symbol på Guds herlighet, Åp. 12,1, er de to Guds vitners profetiske virketid, Åp. 11,3, den samme tidslengde som kvinnen (Israel) får sin føde i ørkenen, Åp. 12,6. Ifølge Matt. 24, 15-22 vet vi at Israels flukt ut i ørkenen begynner når Anti-Messias setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, 2. Tess. 2,4. Altså i midten av den 70. åruke. Derfor er det klart at kvinnen Israel, Åp. 12,1, er i ørkenen i den store trengsels tid. Den samme tid er i Dan. 12,7 og Åp. 12,14 kalt "en tid og tider og en halv tid", også 3 1/2 profetiske år, regnet etter innhøstningene, hvor kvinnen i ørkenen altså får sin føde av Gud i den samme tid. Den kommende fyrste, Dan. 9,26, som er Anti-Messias, skal ifølge v. 27 opprette en sjuårspakt med de vantro i Israel, men skal bryte pakten i midten av den 70. åruke, som er signalet til begynnelsen av den store trengsel, som i den siste halvdel av åruken skal gå sitt redselsfulle løp over jorden.

Det må derfor være klart at Anti-Messias' kamp mot de to Guds vitner også må begynne i midten av den 70. åruke og vare gjennem den andre halvdel av åruken, den store trengsels tid, men i hvilken tid dog Gud ved sin makt holder oppe en sann israelsk tilbedelse av Jehova i templet i Jerusalem og hos kvinnen Israel i ørkenen, som her underholdes på mirakuløs måte, hvorimot tilbedelsen av Jehova ellers vil bli utryddet på jorden.

At Guds to vitners profetiske virketid er den andre halvdel av den 70. åruke, den store trengsels tid, fremgår også klart av forbildet i 1. Kong. 17 til 19 og 2. Kong 1 og Jak. 5, 17-18, hvor ildprofeten Elias, som betyr Gud er Jahve (Herren), profeterte mot Israels konge Akab og dronning Jesabel og Baals profeter med ild fra himmelen og lukket himmelen for dugg og regn i tre år og seks måneder, som er forbilde på den store trengsel.

De to oljetrær og de to lysestaker som står for jordens herre, Åp. 11,4, har som forbilder ypperstepresten Josva og fyrsten Serubabel som profeterte for Jahve i et tidligere frafall i Israel, Sak. 3 til 4. Og Herrens to profetiers virksomhet i Åp. 11, 3-6

har meget til felles med profeten Elias' virksomhet, da den tid som de profeterer i, har stor likhet med Elias' tid, slik forbildet har likhet med motbildet.

Men her må en nøye merke seg at Jesus sa til sine disipler om døperen Johannes: "Og om dere vil ta imot det: Han er den Elias som skal komme", Matt. 11,14. Og da de (Jesus og de tre disipler) gikk ned av fjellet, bød Jesus dem: Dere skal ikke fortelle noen om dette syn (d.e. Jesu forklarelse på berget, som i et glimt foregrep Messias--riket på denne jord), før Menneskesønnen er oppstanden fra de døde. Og disiplene spurte han og sa: Hvorfor sier da de skriftlærde at Elias først må komme? Altså før Messias-riket kan opprettes på denne jord. Han svarte og sa: Elias kommer visstnok og skal sette alt i rette skikk (d.e. for Jesu første komme, hans komme i kjødet): men jeg sier dere at ELIAS ER ALT KOMMET, og de (skriftlærde) kjente ham ikke, men gjorde med ham hva de ville. Det samme skal Menneskesønnen lide av dem. DA FORSTOD DISIPLENE AT DET VAR OM DØPEREN JOHANNES HAN TALTE TIL DEM, Matt. 17, 9-13.

Her må vi holde oss til det Jesus har sagt i denne sak at DØPEREN JOHANNES ER DEN ELIAS SOM SKAL KOMME, og ikke til det de skriftlærde mente, for de kjente hverken døperen Johannes at han var Messias' forløper, eller Jesus at han var Messias og Guds Sønn.

Dette er ennå mere nødvendig i vår tid at vi holder fast på det profetene og Herren selv og hans apostler har sagt, ja, holder fast på alt Guds ord i vår Bibel. For det er en sak som ikke er vanskelig å føre skriftsbevis for at kanskje den største del av de nye teologer i vårt land, som må si er vår tids skriftlærde, på flere punkter fører en lære som er i strid med vår Bibel, f.eks. den sanne bibelske kjiliasme, idet de forkaster Bibelens lære om riket for Israel på denne jord, videre erstatningsteologien, som lærer at Gud har forkastet Israel og antatt seg kirken, ekklesia, som det nye Israel, videre en avvikende lære angående Guds tidshusholdninger og Guds pakter, videre er de drevet bort fra det alminnelige prestedømme ifølge Guds ord, videre lærer de en mot Skriften stridende eskjatologisk lære, etc., ja, benekter endog mange av de viktigste frelsessannheter.

At døperen Johannes er den Elias som skal komme, fremgår også klart av Mal. 3 og 4 og Luk. 1, 16-17. Profeten Malakias, som er den siste skriftsprofet i den gammeltestamentlige kanon, profeterte ifølge Mal. 3,1 I: "Se, jeg (Herren) sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn", Es. 40,3: Johs. 1,23. Han skulle berede Herren et velskikket folk, Mal. 4, 5-6: Luk. 1, 16-17, SÅ AT IKKE HERREN SKULLE KOMME Å SLÅ LANDET MED BANN.

Der ble en stor vekkelse i Israels land ved Johannes' domsforkynnelse. Folket kom ut til Johannes ved Jordan, og alle de som ved hans forkynnelse bekjente sine synder, ble døpt av Johannes med vann til omvendelse. Denne dåp var altså omvendelses dåp, Matt. 3,11: Ap.gj. 13,24: 19,4, idet han sa til de døpte at de skulle tro på ham som

kom etter ham, d.e. Jesus, som skulle døpe dem med den Hellige Ånd og ild, Matt. 3,11.

Men denne vekkelse grep ikke om seg til hele Israels folk, men mest til det vanlige folk og "toldere og syndere". Da mange av fariseerne og sadduseerne kom til Johannes' dåp, sa han til dem: "Ormeyngel! hvem lærte dere å fly fra den kommende vrede?" Matt. 3,7. De fleste av de ledende i Israel, yppersteprestene, de skriftlærde, fariseerne, sadduseerne, herodianerne, etc., ville ikke bekjenne sine synder for å bli døpt av Johannes, og de forførte omsider folket til å forkaste både Johannes og Jesus og himlenes rike, som da var nær for Israel.

Johannes ble halshugget, Jesus Messias ble korsfestet, himlenes rike ble avvist av Israel som folk. Men en levning av Israel som erkjente og bekjente sine synder og tok imot Johannes og Jesus Messias og himlenes rike, DE UTVALGTE, Rom. 11,7, ble da som ellers frelst, for alltid har det vært en levning etter nådens utvelgelse som er blitt frelst av Israel, Johs. 1,12.

Men Israel som folk måtte gå mot den forferdelige ødeleggelse ved romerne i år 70 e. Mess. og i år 135 e. Mess. og videre til landflyktigheten blant folkene, fra hvilken Herren nå fører dem hjem til sitt land.

Men Herren advarte Israel og gråt over Jerusalem. Herrens apostler bad Israel etter Herrens oppstandelse og himmelfart og den Hellige Ånds komme, om å vende om og få sine synder utslettet, for ennå stod muligheten for Israel å få den gjenopprettelse som Guds profeter hadde talt om fra eldgamle dager av, Ap.gj. 3, 11-26. Og hedningenes apostel Paulus advarte Israel og bad dem vende om til Herren, først en gang, Ap.gj. 13, 46-47, og så en gang til, 18,6, og så en tredje gang, 28, 25-28, som med rette kan kalles SKILLE–KONFERANSEN mellem Israel og NT-menigheten. Men intet hjalp. Israel som nasjon gikk sin vei mot dom og ødeleggelse og landflyktighet.

Men hva er så grunnen til at både Elias og Moses var sammen med Jesus på forklarelsens berg? Dette fremgår klart av at "DE VISTE SEG I HERLIGHET OG TALTE OM HANS (JESU) BORTGANG' SOM HAN SKULLE FULLBYRDE I JERUSALEM", Luk. 9,31. Altså gjalt dette den største og alvorligste sak i den falne menneskeslekts historie, nemlig Jesu korsdød, hvor han skulle sone Israels og hele verdens synd, idet han utstod strafflidelsen for verdens synd og således kjøpte menneskeslekten tilbake til Gud. Og derfor måtte lovens hovedrepresentant Moses og profetenes hovedrepresentant Elias her være tilstede. At Moses og Elias' tilstedeværelse på forklarelsens berg skal godtgjøre at de derfor også er de to Guds profeter i Åp. 11, 3-14, er helt i strid med det Jesus har sagt, nemlig at Johannes er den Elias som skal komme.

Sikkert er det at i de tusen to hundre og seksti dager da disse Guds vitner er profeter, blir de som vil gjøre dem skade, drept med ild. De har videre makt til å lukke

himmelen for regn, omskape vann til blod, og til å slå jorden med allslags plage, i de dager de er profeter, v 5-6.

Vi må bli stående ved at de to Guds vitner som er profeter i den store trengsel i endens tid, Åp. 11, 3-14, er en prestelig og en fyrstelig israelsk profet som gjør de samme undergjerninger som Moses og Elias gjorde.

Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, da skal dyret (Anti-Messias), som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem, v. 7. Og deres lik skal ligge på gaten i Jerusalem. Og noen av folkene og stammene og tungene og ættene skal se deres lik i tre dager og en halv, og ikke tillate at deres lik blir lagt i grav, hvilket er den største vanære for en israeler, v. 8-9. Og de som bor på jorden skal glede seg over dem og fryde seg og de skal sende gaver til hverandre, for disse to profeter var til plage for dem som bor på jorden, d.e. verdensmenneskene, v. 10.

Men dette er Anti-Messias' siste "seier", og gleden for verdensmenneskene blir av kort varighet.

For etter de tre dager og en halv kom det livsånde fra Gud i dem, og de reiste seg opp på sine føtter, og en stor frykt falt på dem som så dem. Og de (verdensmenneskene) hørte en høy røst fra himmelen si til dem: Stig opp her! Og de steg opp til himmelen i skyen, og deres fiender så dem. Og i samme stund blev det et stort jordskjelv, og tiendedelen av byen (Jerusalem) falt, og sju tusen mennesker ble drept i jordskjelvet, og de andre ble forferdet og gav himmelens Gud ære, v. 11-13.

Det andre ve er over: se, det tredje ve kommer snart, v. 14.

Men hvorfor står det i Mal. 4,5: "Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige"? Og denne dag har alle profetene omtalt, også Malakias: "– Og brått skal han komme til sitt tempel, Herren som dere søker, paktens engel som dere stunder etter, se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud. Men hvem kan utholde den dag han kommer, og hvem kan bli stående når han lar seg se? For han er som en smelters ild og som en tvetters lut", Mal. 3,1 II-2. Dette er Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet med sine engler og de hellige, straks etter den store trengsel i endens tid, epifani'en av hans paroysia, til dommen over de frafalne i Israel, til dommen over hedningenasjonene, til fullendelsen av den første oppstandelse og til opprettelsen av Messias-riket, riket for Israel (tusenårsriket) på denne jord.

GT–profetene så klart mange ting, f.eks.:

1. De så klart riket for Israel, som er en integrerende del av GT og som ifølge profetien går uforandret inn i NT. Det hviler på Guds ubetingede nådepakt til Abraham, 1. Mos. 12 til 18, etc., og på Guds pakt med Davids himmelske Sønn, Jesus Messias, 2. Sam. 7, 12-16, gjennom flere substitutter, og på lovpakten på Moabs ødemarker, som også kan kalles Palestina-pakten eller landpakten, 5. Mos. 29 til 31, og på Guds ubetingede nådepakt i Jesu blod, som forøvrig gjelder alle mennesker, Jer. 31. 31-40: Hebr. 8,8.

2. I Matt. 5 til 7 har Jesus holdt den tale som kalles bergprekenen, som er konstitusjonen for himlenes rike på denne jord og som Messias-riket vil styres etter når det opprettes på denne jord ved Jesu gjenkomst.

Særlig i Matt. 5,3-11 omtales hvordan de må være som får del i dette rike. Det vil bli styrt overensstemmende med benevnelsen "rettferdighet", som GT-profetene brukte for å beskrive riket, f.eks. i Es. 11, 4-5: 32,1: Dan. 9,24. Her ligger den dypere grunn hvorfor jødene forkastet Messias-riket. De hadde innskrenket "rettferidgheten" til seremonialisme og GT-ideen om riket til utvortes glans og makt. De er aldri blitt irettesatt for at de ventet et herlig og mektig rike, men profetenes ord skulle ha satt dem istand til å forstå at bare de fattige i ånden og de ydmyke skulle arve riket. F.eks. er den 72. salme, som var antatt av dem, fullt av dette.

3. GT-profetene så videre også at Israel kom til å forkaste Jesus Messias i hans første komme, f.eks. Es. 53.

4. GT-profetene så også både Jesu første komme, hans komme i kjødet, og hans andre komme som Israels regjerende konge, hans gjenkomst til vår jord. Men på grunn av det eiendommelige profetiske perspektiv så de begge Jesu kommer i en blandet visjon uten samtidig å se den kronologiske dybdeavstand mellem dem.

MEN GT–PROFETENE HVERKEN SÅ OG DERFOR HELLER IKKE BESKREV NT–MENIGHETEN, EKKLESIA, i den nærværende nådens frelseshusholdning, som er en ren NT-manifestasjon. For den ble først åpenbart for apostelen Paulus, hedningenes apostel, og så videre til de andre apostler og til NT-menigheten, som kom da Israel som nasjon forkastet både døperen Johannes og Israels Konge Jesus Messias og himlenes rike som da var nær for Israel. Da GT-profetene ikke så parantesen mellem den 69. og den 70. åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,24-27, SOM IKKE ER PROFETISK TID FOR ISRAEL, og i hvis tidsintervall ekklesia utkalles, måtte den 70. åruke for dem synes å forløpe i forlengelsen av den 69. åruke. Og dermed har vi også gitt svar på det spørsmål vi foran har stilt angående Mal. 4,5: "Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige". For GT-profetene syntes ikke avstanden lang mellem døperen Johannes, som er den kommende Elias, og Herrens dag, den store og forferdelige, i endens tid.

Selvfølgelig går NT-menigheten sitt snart to tusenårige løp, selv om ikke GT-profetene så dette, men det er en annen sak.

Tilslutt skal vi nevne at når vi vet at de to Guds vitners profetiske virketid er tusen to hundre og seksti dager, som er den siste halvdel av den 70. åruke, altså den store trengsels tid, og når vi også vet at Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet, d.e. epifani'en av hans paroysia, som ifølge Matt, 24, 29-30 og Mark. 13, 24 skal skje STRAKS ETTER den store trengsel, da vet vi at vi her, Åp. 11,13, må befinne oss foran slaget ved Harmageddon, hvor folkenes hærer som da befinner seg i Palestina og ved det omringede og delvis inntatte Jerusalem, skal slaktes ned, Åp. 14, 17-20: 19,

11-21, Anti-Messias og den falske profet skal kastes levende i ildsjøen, Satan og de onde ånder skal fengsles i avgrunnen, og Messias-riket opprettes på denne jord. Det er da mulig at det store jordskjelv i Åp. 11,13 er det samme som det uforlignelige jordskjelv under den sjuende og siste Guds vredesskål, Åp. 16, 17-19, ettersom Jerusalem omtales først i begge disse jordskjelv, men det skal ikke ødelegges ved noen av jordskjelvene. Eller at jordskjelvet i Åp. 11,13 skal skje like før jordskjelvet i Åp. 16, 17-19. I alle fall skal rollene byttes om. De som har satt sin lit til Herren og blir reddet, både av Israel og av folkene, skal fryde seg og juble, og de skal gå ut og se på de døde kropper av dem som Herren har drept, Mal.4, 1-3: Es. 66,24, etc.

Artikkel nr. 4:
DE TO VITNERS VIRKSOMHET OG IDENTITET, ÅP. 11, 3-14

V. 4 viser oss klart til Sak. 4, men der er både likheter og forskjelligheter mellem de to visjoner.

Likhetene er for det første omtalen av de to oljetrær eller oljesalvede, som er salvet med Herrens Ånd. I den første visjon er dette Israels prestelige og fyrstelige overhoder, Josva og Serubabel. I den andre visjon er det de to vitner.

Videre at det skjer under gjenopprettelse for Israel. I den første visjon er det under gjenopprettelsen etter den babyloniske landflyktighet. I den andre visjon er det under gjenopprettelsen etter landflyktigheten blant folkene i endens tid.

Endelig at de to oljesalvede i begge visjoner står for jordens herre, hvor det altså fremheves at det gjelder denne jord.

Forskjellighetene er for det første at mens de to oljesalvede i den første visjon fullfører sin gjerning, nemlig byggingen av det andre tempel, så står de to oljesalvede i den andre visjon for et vitnesbyrd, nemlig proklamasjonen av Jesus Messias' snarlige opprettelse av sitt kongedømme over jorden, idet de ikke på samme måte som de to første fullfører en gjerning, men i fornedrelse, kledd i sekk, v. 3, i kraft av Herrens Ånd holder stand med sitt vitnesbyrd mot de forferdelige, sataniske krefter i den for dem fastsatte tid, dog uten å fordrive visse krefter.

Videre nevnes i den første visjon en sjuarmet lysestake, et bilde på menighete, hebr. Kehal Israel, til hvilken de to oljesalvede avgir olje, som er et bilde på Guds Ånd. I den andre visjon nevnes ingen slik lysestake. At dette ikke er på grunn av en unnlatelse, fremgår klart av v. 4 som sier at de to oljesalvede tillike er to lysestaker, som alene utstråler det guddommelige lys i denne tids gruelige mørke.

Med hensyn til den sjuarmede lysestake så er den i den gamle pakts tid et bilde på

den israelske menighet. I den nye pakts tid er den bildet på den nytestamentlige menighet, bestående av troende israelere og troende hedninger, og ifølge Åp. 1,20 i et antall av sju med Jesus Messias vandrende mellem dem. Om den sjuarmede lysestake skal forefinnes i det millenniale tempel i rikets tid, kan nå ikke avgjøres, da både høydemålene av bygningene (unntatt Esek. 41,8) og svært meget av utvendige og innvendige dekorasjoner av dem og detaljer angående de ting som skal være i bygningene, og som forøvrig nøyaktig er beskrevet både når det gjelder tabernaklet og det første tempel, ikke er omtalt i det millenniale tempel, Esek. 40, 1-44,31. Dette henger utvilsomt sammen med at Jesus Messias selv skal lede byggingen av dette tempel når han er kommet igjen og vil da gi de nødvendige detaljer, Sak. 6,12. Men at den sjuarmede lysestake mangler i visjonen i Åp. 11, og de to oljesalvede selv er to lysestaker, er en av Skriftens mange antydninger om at den nytestamentlige menighet er opprykket før den 70. åruke begynner.

Av forskjelligheter er videre at mens de to oljesalvede i den første visjon ved Åndens kraft fullfører tempelbygningen tross motstand og en ringe begynnelse, så er de to vitner i den annen visjon utstyrt med Elias' og Moses Gud-gitte mandater og gjør deres gjerninger, idet de forkynner sitt profetiske budskap.

Endelig må de to oljesalvede i den første visjon forutsettes å dø en naturlig død, mens de to vitner i den annen visjon blir myrdet av Antikristen etter fullførelsen av sitt vitnesbyrd, hvorpå følger deres levendegjørelse etter 3 1/2 dager, deres himmelfart og jordskjelvet, hvorved en tiendedel av Jerusalem blir ødelagt, sju tusen mennesker blir drept i jordskjelvet og de andre blir forferdet og gir himmelens Gud ære, v. 7-13.

Artikkel nr. 5:
DE TO VITNERS VIRKSOMHET OG IDENTITET, ÅP. 11, 3-14.

Hvem er så de to vitner?

Det kan ikke være Josva og Serubabel, da disse utvilsomt døde legemlig og således ikke kan dø en gang til. For Hebr. 9,27 sier at "det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom". Ved denne dom eller avgjørelse anvises de døde deres stilling og tilstand i det hinsidige, og når denne dom er inntrødt, kan de døde ikke atter vende tilbake til det tidligere, jordiske, legemlige liv og dø en gang til. Med hensyn til dem som på underfullt vis var oppvakt fra de døde og som senere døde, f.eks. Jairus' datter, Matt. 9,18-26, enkens sønn av Nain, Luk. 7, 11-17, og Lasarus, Johs. 11, 1-46, så var denne dom ennå ikke inntrådt.

Det kan heller ikke være Elias og Moses. Om Elias vet vi at han ble opptatt levende til himmelen, 2. Kong. 2, 1-12. At hans dødelige legeme er blitt bevart i himlen, er ubibelsk, hvorfor hans legeme må ha blitt forvandlet ved hans opptakelse og derfor ikke kan dø. Om Moses vet vi at han døde, at Herren begravde ham og at ingen kjenner hans gra, 5. Mos. 34, 5-6. Hva tretten mellem Mikael og Satan gikk ut på, vet vi ikke, Jud. 9. At Moses var sammen med Elias på forklarelsens berg, vet vi, Matt. 17, 1-9, og at dette nettopp angikk vår Herres makt og gjenkomst, 2. Pet. 1, 16-18, og hans korsdød, Luk. 9,31. Det er derfor sannsynlig at Moses er oppstått legemlig, men i oppstandelseslegemet som ikke kan dø. At Moses etter sin død skulle ha blitt oppvakt i sitt naturlige, dødelige legemen, innebærer at dette legeme er blitt bevart i himlen, hvilken tanke foran er avvist under omtalen av Elias.

Jesu omtale av døperen Johannes som den kommende Elias løser vanskeligheten. Om Johannes vet vi at han var Sakarias' og Elisabets sønn, Luk. 1,5-80, og dog sa Jesus om ham at han var den Elias som skal komme, Matt. 11,14: 17,12. Han var derfor den 69. årukes Elias, som gjorde Elias gjerning på Israel ved Jesu første komme, Luk. 1,16-17.

De to vinter derimot gjør Elias' gjerning på Israel i den 70. åruke ved Jesu gjenkomst til vår jord, Mal. 4,6. En må her atter merke seg at de gammeltestamentlige profeter ikke så parentesen mellem den 69. og den 70. åruke, som opptas av den nytestamentlige menighet, ekklesia, da dette ikke er profetisk tid for Israel. De så derfor den 70. åruke følge i forlengelsen av den 69. åruke, Mal. 3,1: 4,5.

Men en forskjell i profetiene i Luk. 1,16-17 og i Mal. 4,6 fremgår dog klart. Elias' gjerning på Israel i den 69. åruke er å vende Israels troende forfedres hjerter til barn til de rettferdiges sinnelag for å berede Herren et velskikket folk, som er beredt og villig til å motta ham ved hans første komme, Luk. 1,16-17. Men Elias' gjerning på Israel i den 70. åruke er å vende Israels troende forfedres hjerte til barna, d.e. israelere i den 70. åruke, og å vende disse barns hjerte til deres forfedre, så Herren ikke skal komme å slå landet med bann, Mal. 4,6. Etter Elias' gjerning i den 69. åruke ble Israels land slått med bann, men etter Elias' og Mose gjerninger i den 70. åruke skal Israels land ikke bli slått med bann.

Mose gjerning på Israel er å vende israelenes hjerter til Mose lov, og på dette beror Israels velsignelse i rikets tid, 5. Mos. 33,4. Og at Elias' gjerning og Mose gjerning på Israel er føyet sammen i den 70.åruke fremgår klart av Mal. 4,4-6.

Hvem er så de to vitner? De to vitner må være de to ledende, troende israelere i den 70. åruke for Israel og Jerusalem, en fyrstelig profet og en prestelig profet, 2. Mos. 7,1: Sak. 3 og 4, som i årukens andre halvdel gjør Mose og Elias' gjerninger på Israel uten at deres identitet ennå er nærmere kjent.

Artikkel nr. 6:
RIKET KOMMER, ÅP. 11, 15-18.

"Og den sjuende engel blåste, og høye røster lot seg høre i himmelen, som sa: Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og han skal være konge i all evighet", v.15.

Atter har vi angitt et bestemt kronologisk tidspunkt i den 70. åruke, nemlig midten av åruken, idet Johannes meddeler at den sjuende engel blåste i basunen.

Ved den andre parentes av innholdet i Åpenbaringsboken fra 6,1 til 20,3, nemlig Åp. 10, 1-11-14, når de seks første basuner frem til det symbolske sjutall og derved frem til en sjufoldig helhet. Men derved når den sjuende basun frem til det symbolske åttetall, som står for en ny begynnelse, den nemlig at KONGEDØMMET OVER VERDEN ER TILFALT JESUS MESSIAS. Og derved utløses en ny sjufoldig helhet bestående av de seks første vredesskåler og den fjerde parentes av innholdet i Åpenbaringsboken fra 6,1 til 20,3, nemlig Åp. 16, 13-16.

Kongen i dette rike er allerede tidligere blitt innsatt i himlen av den Aller Høyeste, og oppfyllelsen av profetiene om rikets opprettelse har følgende orden:

1. Innsettelsen av kongen foregår i himmelen, Salm. 2,6: Dan 7, 13-14: Åp. 5, 5-10.
2. Forferdelighetene over jorden, Salm. 2,5: Dan. 12,1: Matt 24, 21-22: Åp. 6 til 18.
3. Kongens gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord for å slå det knusende slag mot verdensriket, Dan. 2,45: 7, 9-11: Sak. 14, 1-7: Åp. 19, 11-21.
4. Dommen over de levende nasjoner, Joel 3, 7.17: Matt. 25, 31-46.
5. Opprettelsen av riket på denne jord, Dan. 2,35 II: 7,14. 26-27: Åp. 20, 1-6.

Endelig kommer kongedømmet over HELE VERDEN, Guds realisasjon av EN VERDEN, hvilken også menneskene idag arbeider mot med stor kraft og store offer, men i satanisk imitasjon av Guds plan etter sine egne prinsipper, som aldri kan føre til målet, fordi de vil nå dette mål ved sin egen formentlige løsning, idet de forkaster Guds løsning, som er Jesus Messias. Han er også idag som før et anstøt og en dårskap for de fleste mennesker, 1. Kor. 1,23.

Verdenssituasjonen idag i lys av Guds profetier i vår Bibel viser imidlertid med all ønskelig tydelighet at tiden nå er kommet da Gud skal opprette sitt rike i denne verden ved Jesus Messias tross all motstand fra de onde ånder og verdensmenneskene. Men dette rikes komme er for verdensmenneskene det tredje og siste og dypeste ve.

Da de høye røster i himlen proklamerer at kongedømmet over verden er tilfalt Jesus Messias, falt de tjuefire eldste, som bl.a. representerer den herliggjorte nytestamentlige menighet, ned fra sine troner på sitt åsyn og tilbad Gud og sa: Vi takker deg, Herre Gud, du allmektige, du som er og som var, fordi du har tatt din store makt og er blitt konge, v. 15-17.

I v. 18 beskrives så i sammentrengt form alt vesentlig det som skal skje på jorden i den annen halvdel av den 70. åruke, som er den store trengsels tid. Der omtales hedningenes vrede og motstand mot Messias-riket, som skal opprettes. Videre at dette utløser Guds vrede. Videre at Gud skal lønne sine tjenere profetene og de hellige og dem som frykter hans navn, de små og de store. Endelig at Gud skal ødelegge dem som ødelegger jorden.

Her er intet som er vanskelig å fortolke bortsett fra en ting, nemlig at "de døde skal dømmes". Dette kan se ut som om dommen over de døde skal skje på samme tid som dommen over de levende nasjoner, men denne samstilling er bare en TENKT og ikke en virkelig i tid. Saken er at dommen over de levende og de døde er innbefattet i Jesus Messias' herredømme. Og derfor er de to dommer her nevnt sammen fordi Guds vrede, som først møter nasjonenes vrede og senere dømmer de fortapte døde, er forutsetningen for jordens velsignelse, som har sin grunn i Guds kjærlighet. For like så sikkert som Jesus Messias skal dømme de levende nasjoner ved sin gjenkomst, like så sikkert skal de fortapte døde og døden og dødsriket senere møte sin dom. Men at dommen over de fortapte døde skjer etter det messianske fredsrike under verdensfornyelsen, fremgår klart av Åp. 20, 11-15.

Artikkel nr. 7:
PAKTENS ARK, ÅP. 11,19.

Før vi begynner på utleggelsen av den store parentes i Åpenbaringsboken, som er den tredje i rekken, nemlig kap. 12 og kap. 13 og kap. 14, må vi først utlegge Åp. 11,19, som så avgjort tilhører Åp. 12. I den tredje del av Åpenbaringsboken, som er de fremtidige ting, Åp. 4, 1-22, 21, er den tredje parentes egentlig Åp. 14, 1-13. Når vi her har anført at kap. 12 og kap. 13 og kap. 14, som den store parentes, er den tredje i rekken, så er det fordi at den er en av Åpenbaringsbokens sju sjuere som fremstiller sju personer. De sju sjuere er: 1. De sju menigheter. 2. De sju segl. 3. De sju basuner. 4. De sju personer. 5. De sju vredesskåler. 6. De sju dommer. 7. De sju nye ting.

Men de sju menigheter tilhører dog den andre del av Åpenbaringsboken, de ting som er, kap. 2 og kap. 3.

Arken, som var symbolet på Guds tilstedeværelse midt iblant sitt folk Israel, ble bygget ved Sinai berg, og den ble ført av israelene til Kanaans land, etterat dens første bolig var i tabernaklet i ørkenen. På Eli tid stod arken i helligdommen i Silo. En kort tid stod den også i Dagons tempel i Asdod, da den ble erobret av filistrene. Deretter

stod den første i Betsemes og så i Kirjat–Jearim. Senere flyttet David den til Jerusalem og satte den inn i et telt. Da Salomo hadde bygget templet i Jerusalem, satte han arken inn i det Aller-helligste i templet, og der stod den sannsynlig til templet og Jerusalem ble ødelagt av Nebukadnesar II i 587 f.Kr.

Paktens ark forsvant sannsynlig fra Israel da Salomos tempel og Jerusalem ble ødelagt av Nebukadnesar. I Serubabels tempel etter hjemkomsten fra Babylon fantes ingen ark.

Jer. 3,16, som sikkert var skrevet etter Jerusalems ødeleggelse, viser at israelene følte at de var i besittelse av arken inntil den tid. Dette skriftsted inneholder en profeti som sier at israelerne i rikets tid "ikke mere skal tale om Herrens pakts-ark eller tenke på den, de skal ikke komme den ihu og ikke savne den, og der skal ikke mere gjøres noen slik ark".

I N.T. omtales paktens ark bare i Hebr. 9,4, som beskriver Salomos tempel.

Paktens ark er og blir borte fra Israel fra den tid Salomos tempel ble ødelagt, etterat Herrens Herlighet i forveien hadde forlatt templet og Jerusalem, Esek. 9,3: 10,4.18: 11, 22-23. Og istedet for arken som Guds trone forsikrer Jer. 3,17 at Jerusalem i rikets tid skal være Herrens trone, og at folkene skal samle seg der, til Herrens navn i Jerusalem. I Esek. 43, 1-9 ser profeten i et syn at Herrens herlighet flytter inn i det nye, milenniale tempel.

Men om paktens ark var blitt borte i den jordiske helligdom, så har den hele tiden vært tilstede i den himmelske helligdom. I Åp. 11,19 beretter Johannes at Guds tempel i himmelen ble åpnet, og hans pakts ark ble sett i hans tempel.

Arken var i hele denne tid hemmelig hos Gud og dermed Guds godhet mot Israel, og tiden var nå kommet da dette skulle vise seg.

Arken er forbilde på Jesus Messias. Likesom arken ble borte fra Israel, slik ble også Jesus Messias borte fra Israel etterat han hadde fullbyrdet verdens forsoning, da Israel forkastet ham. Men Israel ble ikke forkastet av Gud hverken totalt eller endelig, idet Jesu dyrebare blod taler bedre enn Abels. Forherdelsen over Israel er kun delvis og foreløbig. Delvis, fordi der også i menighetens tid er individuell frelse for alle dem også i Israel som kommer til omvendelse og tro på Jesus Messias. Foreløbig, fordi forherdelsen over Israel som nasjon kun varer inntil fylden av hedningene er kommet inn, d.e. inntil menigheten er blitt fulltallig og er rykket opp. Og da skal hele Israel, som tillike er Israels levning, bli frelst, Rom. 11, 25-27.

Arken som ifølge Åp. 11,19 blir sett i templet i himlen, er således tegnet på Guds nåde mot Israel og viser at Israel ikke er glemt hos Gud. Men verdens nasjoner er ikke villig til å motta Jesus Messias og hans rike, og heller ikke Israel selv, bortsett fra Israels levning, som i den antikristelige trengselstid må gjennemgå den bitreste forfølgelse, men som også vil få oppleve Guds mektige og bevarende mellemkomst, slik det klart fremgår av Åp. 12. Derfor er svaret på Guds trofasthet mot sin pakt med Israel og som viser seg ved at Guds pakts ark blir sett i templet i himlen, dette at der

på jorden kommer "lyn og røster og tordener og jordskjelv og svært hagl", altså en storm av Guds vrede, som skal fjerne fra jorden Satans barn både i Israel og i nasjonene og likeså Satan selv og de onde ånder. Levnet levende på jorden blir da en til Gud og Jesus Messias omvendt, troende levning av Israel og levninger av nasjonene, som er orientert mot Gud og Jesus Messias og Israel. Og blant og av disse folkelevninger oppretter Jesus Messias det messianske fredsrike på denne jord.

Artikkel nr. 8:
KVINNEN I ÅP. 12

Hvem er denne kvinne? Åp. 12 sammenholdt med profetien forøvrig viser klart hvem hun er. Kvinnen er Israel eller rettere av Israel i en spesiell etisk-religiøs henseende. Foreløbig vil vi kalle henne Israel. Dette tegn ble sett i himlen. Men selv om dette tegn ble sett i himlen, betyr det ikke at kvinnen derfor er i himlen, men det skal fremheve Guds plan og tanke med henne. Tvert imot befinner hun seg på jorden.

At kvinnen er Israel, fremgår klart av mange tvingende grunner:

1. Ifølge v.5 fødte hun en mannlig sønn (gr. hyos arsen), som skal styre alle hedninger med jernstav, og hennes barn ble bortrykket til Gud og til hans trone. At denne mannlige sønn er Jesus Messias, fremgår for det første derav at det er han som skal styre alle hedninger med jernstav, Salm. 2,8-12: Es. 11,4: 49,2: 63, 3-4: 2.Tess. 2,8: Åp. 1,16: 19,15. Men de som skal regjere med han i rikets tid, er også delaktig i dette løfte, Åp. 2,27. For det andre fremgår det også derav at det var han som ble bortrykket til Gud og til hans trone, Ap.gj. 1,9: Åp. 3,21 II: 5,6 (gr. en meso = midt i).

Herav fremgår også at kvinnen ikke kan være den nytestamentlige menighet, som på ingen måte har fremfødt den historiske Jesus Messias, da Messias etter kjødet er kommet fra Israel, Rom. 9,4.

Videre kan bortrykkelsen av den mannlige sønn ikke være identisk med opprykkingen av den nytestamentlige menighet. For det første skal hele menigheten, de hensovede hellige såvel som de levende hellige, som tilhører menigheten, sammen opprykkes ved Jesu komme for menigheten. For menigheten, som består av de frelste, gjenfødte lemmer på Jesu mystiske legeme, Ef. 1, 22-23, er hel og ikke delt, Matt. 13, 44-45. Det er himlenes rikes hemmelighetsform i den nærværende nådens tidshusholdning som er delt, hvilket klart fremgår av dens omtale hos Matteus fra og med kap. 13. Dersom altså bortrykkingen av den mannlige sønn er identisk med opprykkingen av menigheten, så må det bli de onde og urettferdige og dårlige som må fremføde de gode og rettferdige og kloke, hvilket er absurd. Altså: Ved menighetens

opprykking blir hele menigheten opprykket, men ved den mannlige sønns bortrykking blir kvinnen tilbake på jorden. Derfor er det bare en måte å forstå dette på, nemlig at kvinnen er Israel og at bortrykkingen av den mannlige sønn, er Jesu himmelfart.

For det andre skal opprykkingen av menigheten ikke skje i midten av den 70. åruke, men før åruken, da menigheten intet har å gjøre med Israels sytti åruken, men utkalles i tidsintervallet mellem den 69. og den 70. åruke og vil bli opprykket før den 70. åruke begynner.

For det tredje er det kun om Jesus Messias det kan sies at han blir bortrykket til Guds trone, ikke om menigheten.

2. Kvinnen er kledd med solen, v. 1, d.e. med Jesus Messias selv, slik han snart vil åpenbare seg i guddommelig makt og herlighet som rettferdighetens sol, Mal. 4,2, da solen er herskeren over dagen, 1. Mos. 1,16: Høys. 6,10.

3. Kvinnen hadde månen under sine føtter, v. 1. Som månens lys er reflektert sollys, slik er Israels forbildelige system i den gamle pakts tid et gjenskinn fra rettferdighetens sol når den i rikets gyllentid er gått opp med lægedom under sine vinger og Jesus Messias skal gi menneskene rettferdighet, fred og lykke på denne jord.

4. Kvinnen hadde en krone av tolv stjerner, v.1. Her siktes det til Israels tolv stammer, Åp. 7,4.

I Salm. 19 omtaler v. 2-7 himmelens forkynnelse, som menneskene hadde fra sin begynnelse, mens v. 8-15 omtaler det skrevne ords forkynnelse, som i tid kom lenge etter himmelens forkynnelse. Men himmelens forkynnelse er den forkynnelse som de tolv tegn i zodiaken (dyrekretsen) forkynner og som er en ordløs utleggelse av Guds opprinnelige løfte til den falne menneskeslekt om kvinnens ætt, 1. Mos. 3,15, en utleggelse av evangeliet om frelsen i Jesus Messias. Disse tolv stjernebilder eller stjerner er ifølge 1. Mos. 37, 9-10 overført til Israel, hvor løftet om kvinnens ætt i 1. Mos. 3,15 skulle fullbyrdes, Åp. 12, 1-2.5.

5. Kvinnen flydde ut i ørkenen, v.6. Denne flukt er i Jesu store eskatologiske tale på Oljeberget klart tillagt Israel, Matt. 24, 16-20: Hos. 2, 14-15.

6. Striden i himlen, v. 7. I midten av den 70. åruke oppstår der også en strid i himlen mellem Mikael og hans engler og dragen og hans engler. Vi merker oss her at Mikale or Israels gode englefyrste, Dan. 10, 13.20: 12,1.

7. I v. 17 står at dragen førte krig mot de andre av kvinnens ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd. Vi merker oss her at det først sies om disse at de holder Guds bud og deretter at de har Jesu vitnesbyrd, hvilket indikerer at de er lovlydige israelere som også tror på Jesus Messias. Dette viser at kvinnen er av Israel.

Med disse foran anførte grunner mener vi å ha ført bevis for at kvinnen i Åp. 12 er Israel. Ifølge Åpenbaringsbokens budskap i kap. 10 og kap. 11 må vi også absolutt vente at Israel på dette tidspunkt viser seg på den frelseshistoriske arena i endetidens gigantiske drama.

Artikkel nr. 9:
KVINNEN I BARNSNØD OG FØDSELSVEER, Åp. 12,2.5.

Israels svangerskap og fødselveer er tofoldig:

1. Først er det Israels svangerskap og fødselsveer under fremfødselen av Messias i verden, v. 5. Jesu Messias' mor her i denne visjon er ikke jomfru Maria, hvilket klart fremgår av det som videre følger i Åp. 12. Men Jesu partenogenese (jomfrufødsel) ifølge profetien, 1. Mos. 3,15, Es. 7,14, 9,6, Luk. 1,26-37, avgir form for den fødsel vi har i Åp. 12,2.5.

Videre må her bemerkes at Jesu partenogenese ikke er noen partenogenese i vanlig biologisk mening. For ved den partenogenese vi finner hos visse planter og hos visse lavere dyr, er der ingen befruktning, men ved Jesu partenogenese er der befruktning, men av overordentlig, guddommelig art. Sæden er Guds ord, og unnfangeren er den Hellige Ånd i den Høyestes (= Gud Faderens) kraft. Den store vanskelighet for jomfru Maria i denne sak fremgår av Luk. 1,34: "Hvorledes kan dette gå til, da jeg ikke vet av mann?" Men da engelen hadde forklart henne dette, bestod hun prøven, idet hun sa: "Se, jeg er Herrens tjenerinne, meg skje etter ditt ord!" v. 35-38.

Som for jomfru Maria slik lå og ligger den store vanskelighet også for Israel i dette at Herren er Israels ektemann og Israel og Israels land er Herrens ektehustru, Es. 54, 5-8, 62,4-5, Jer. 3,14, 31,32, som Herren, ifølge Israels særlige kall som frelsens folk, måtte føre på en måte som stod i strid såvel med Israels naturlige tilbøyelighet som med hedningsfolkene. Og dette vakte hedningsfolkenes misunnelse, hat og forfølgelse mot Israel, hvilket var årsaken til Israels fødselsveer i den gamle pakt inntil fødselen av Jesus Messias. Men på den annen side lå og ligger Israels store herlighet i dette Gud-villede ekteskap mellem Herren og Israels land, et folk som da bor trygt for seg selv, og som har sin styrke i Herren sin Gud.

2. Deretter er det Israels svangerskap og fødselsveer under fremfødselen av Israels land og Israels troende levning ved avslutningen av hedningenes tider.

I Mik. 5,2 omtales dette: "Derfor skal han (Herren) overgi dem inntil den tid da hun som skal føde, har født, – og de som blir igjen av hans brødre (Judas barn), skal vende tilbake sammen med Israels barn". Her taler profeten om en levning av Israel som i endens tid skal vende tilbake til Israels land. Dette er ikke Israels levning etter nådens utvelgelse i den nærværende nådens tidshusholdning, som ikke lenger er deltager i Israels jordiske dåp, men som tilhører Jesu mystiske legeme som er menigheten, Rom. 11,5.

Ingen av profetene har gitt et klarere og utførligere gjennemløp gjennem Israels historie og gjenopprettelsen i endens tid enn profeten Mika:

I de tre første kapitler forkynnes dommer over Israel og Juda.

I Mik. 2,12-13 og 4,1-8 omtales rikets opprettelse i forskjellige aspekter.

I Mik. 4,9-10 omtales landflyktigheten i Babel og utfrielsen derfra, men visjonen innbefatter også utfrielsen fra Babel i endens tid, Åp. 18,4.

I Mik. 4,11-13 omtales slaget ved Hermageddon.

Mik. 4,14-5,2, som er parentetisk, forstår vi som følger: I v. 14, som er vanskelig å utlegge, omtaler v. 14 III Israels forkastelse av Jesus Messias. V. 14 I og II omtaler Jerusalems beleiring og ødeleggelse ved Titus i år 70 e. Kr. V. 1 omtaler den forkastede herskers herlighet som Guds evige Sønn, Ordsp. 8,22-31, Es. 7,14, 9,6, Johs. 1,1-18. V. 2 I omtaler hvordan Herren på grunn av Israels forkastelse av Jesus Messias overgir Israel i landflyktigheten blant folkene inntil fremfødselen av Israels troende levning ved avslutningen av hedningenes tider. V. 2 II omtaler denne levnings tilbakevenden til Israels land, den endelige hjemvenden av Israel fra folkene.

I Mik. 5,3.4 I omtales Jesus Messias som Fredsfyrsten, som i Guds kraft vokter sin hjord og hersker over hele jorden.

I Mik. 5,4 II.5 beskrives de fiendtlige verdensmakters angrep på Israel ved avslutningen av hedningenes tider. Disse kalles her med fellesbetegnelsen Assur, fordi det assyriske verdensrike var den farlige verdensmakt for Israel på profeten Mikas tid. For alle profetene beskrev de antikristelige trekk i endens tid ut fra sin tids hovedfiende. Fra Assur gås her også tilbake til Nimrod, Kams sønnesønn, hvorfra både den assyriske og den babylonske linje i profetien springer ut. Videre fremgår her også klart at kampen under avslutningen av hedningenes tider ikke bare føres på det åndelige plan, men også med våpenmakt, d.e. med Israels væpnede styrker, Mik. 7,10, Sak. 10,3-7.

I Mik. 5,6-14 beskrives Israel i rikets velsignelse i dets tofoldige oppgave som "dugg fra Herren", d.e. som velsignelsens folk, og som "en løve blant skogens dyr", d.e. som seierens folk.

I Mik. 6,1-7,6 forkynnes atter dommen over Israel og i Mik. 7,7-20 Israels gjenopprettelse i rikets tid.

Profeten Esaias sammenfatter i kap. 66 Israels foran beskrevne tofoldige svangerskaps- og fødselsveers perioder under ett. I v. 7 beskrives fødselen av den mannlige sønn, Åp. 12,2.5. I v. 3 beskrives fødselen av Israels land, som ble oppfylt i 1948, og fødselen av Israels troende levning i endens tid, hvilken fødsel ennå er fremtidig, Mik. 5,2 I. I v. 10-24 beskrives Israel i rikets velsignelse og Israel som Guds store misjonær i rikets tid, hvorved folkeslagene til den nye jord skal uttas.

Og når Israels andre svangerskaps og fødselsveers periode er over ved fremfødselen av Israels land og Israels troende levning, da skal det endelig skje at Israel skal bestå den vanskelige prøve som jomfru Maria bestod, idet Israel skal rope til Herren: Min mann! og min Gud! Og Gud skal svare til Israel: Du er mitt folk! Hos. 2,14-23.

Artikkel nr. 10:
DEN STORE RØDE DRAGE, Åp. 12,3-4

Ifølge v. 7 og v. 9 fremgår klart hvem denne drage er. Det er djevelen og Satan. Den gamle slange fra paradisets have er blitt til en fryktelig drage.

Dragens farge er den røde blodfarge, som tilkjennegir at han er morderen som forfølger Guds folk.

Dragen har sju hoder og ti horn, og på sine hoder sju kroner.

De sju hoder og ti horn gjenfinnes på dyret i Åp. 13,1-2, og på dyret i Åp. 17,3, som begge symboliserer det fjerde og siste verdensrike, det romerske. Dyret i Åp. 13,1-2 innbefatter i seg også vesentlige trekk fra de tre foregående verdensriker innenfor rammen av hedningenes tider, nemlig det makedonsk-greske, det medo-persiske og det ny-babyloniske.

Videre gjenfinnes også de ti horn på det fjerde og siste dyr i Dan. 7, som også symboliserer det romerske verdensrike. Men her finnes ikke de sju hoder, fordi Daniels visjon av det romerske verdensrike så avgjort tilhører endens tid, mens de sju hoder tilhører en tidligere periode i det romerske verdensrikes historie.

Dyret i Åp. 13,1-2 har kronede horn og er derfor endetidsmanifestasjonen av det romerske verdensrike, Åp. 17,12. Den samme endefase i det romerske verdensrike representerer også det fjerde dyr i Dan. 7, hvor det ellevte horn er Antikristen, som, etter å ha rykket opp tre av de ti horn, ifølge denne visjon blir det åttende horn eller den åttende.

På dyret i Åp. 17,3 er hverken hodene eller hornene kronet, men den store skjøge rider på dyret inntil de ti horn og dyret, d.e. Antikristen, kvitter seg med den besværlige rytterske, Åp. 17,16.

De sju hoders periode i det romerske verdensrikes historie, Åp. 17,9-10, fremtrer heller ikke kronet, da kronene på dragenes sju hoder er å anse som kronene på dyrets sju hoder. De sju hoder er nemlig inkarnasjoner av Satan i den akt å frembringe Antikristen. Det er således i det romerske verdensrikes sju hoders periode at dragen i særlig forstand gjennem verdensriket står foran kvinnen som skulle føde, for å sluke hennes barn når hun hadde født. Og det er i det hodes periode når det kommer igjen som den åttende og som tillike og først er en av de sju konger, at dragen med sin stjert i endens tid drar tredjeparten av himmelens stjerner med seg og kaster dem på jorden. Men om dette mere senere.

Grunnen til forvirringene og uoverensstemmelsene angående utleggelsen av de siste ting innenfor rammen av hedningenes tider har særlig sin grunn i at de aller fleste fortolkere utlegger dyrets sju hoder som riker eller perioder innenfor et rike. Dette har de søkt gjøre på den måte at de har neglisjert antallet av de sju hoder og/eller disse sju hoders forhold til nåtiden (presens) da Johannes mottok åpenbaringen på

Patmos, og det til tross for at Åp. 17,8-11 klart og avgjort setter disse sju hoder i relasjon til denne nåtid.

Men sannheten er at SÅVEL DE SJU HODER SOM DE TI HORN PÅ DYRET ER PERSONER, og Skriften kaller dem konger, d.e. riksoverhoder, Åp. 17,10.12. Kun dersom de sju hoder og de ti horn oppfattes som personer, får en overensstemmelse mellom alle Skriftens vitnesbyrd i denne sak.

Der er to skriftsteder i Åpenbaringsboken, nemlig Åp. 17,6 og Åp. 11,8, som viser at nåtiden (presens) i Åp. 17,8-11, da Johannes hadde åpenbaringen på Patmos, må ligge mellem år 64 og år 70 e. Kr. Åp. 17,6 omtaler Jesu vitners blod, hvor en må regne fra og med den første kristenforfølgelse fra verdensmaktens side, som begynte etter Roms brann i år 64 e. Kr. For når en ikke på forhånd vet hvilken kristenforfølgelse der siktes til i Åp. 17,6, må en regne fra den første. Åp. 11,8 omtaler det Jerusalem hvor Jesus ble korsfestet, som bestående, og dette Jerusalem ble ødelagt i år 70 e. Kr. Åpenbaringsboken omtaler ikke at Jerusalem var ødelagt eller skulle ødelegges. Åp. 16,19 er heller ingen ødeleggelse av Jerusalem, men forutsier at den skal deles i tre deler.

Et nærmere studie av det romerske prinsipat fra år 25 e. Kr., da den 69. åruke for Israel og Jerusalem begynte, Dan. 9,24-27, og til år 70 e. Kr. viser at det sjette hode, som ifølge Åp. 17,10 har regjeringsmakten i nåtiden i Åp. 17,8-11, da Johannes hadde åpenbaringen på Patmos, – en nåtid som altså må ligge mellem år 64 og år 70 e. Kr. –, var Otho Cæsar, hvorfor Johannes må ha fått åpenbaringen på Patmos i år 69 e. Kr.

De sju hoder i Åp. 17,9-11 er som følger:

1. Tiberius Cæsar, 11- 14- 37 e. Kr.
2. Gaius Cæsar Caligula, 37-41.
3. Claudius Cæsar, 41-54.
4. NERO CÆSAR, 54-68.
5. Galba Cæsar, juni 68 - januar 69.
6. Otho Cæsar, januar 69 - april 69.
7. Vitellius Cæsar, april 69 - slutten av 69.

Det i Åp. 17,9-10 omtalte sjukongesystem er derfor det julisk- claudisk- sulpistisk-vitelliske prinsipat i sin djevelske utartning i tiden fra år 25 til år 70 e. Kr. Denne del av prinsipatet, som er antikkens ytterste konsekvens, er inkarnert av Satan i den akt å frembringe den person som Skriften ved siden av mange andre navn kaller Antikristen. Ifølge Åp. 17,8-11 er Antikristen en av de sju og på samme tid en av de fem som regjerer før den sjette, nemlig den fjerde, NERO CÆSAR, som har dyrets navns tall, 666, i sitt navn skrevet på hebraisk, Åp. 13,18, og som henimot endens tid skal komme igjen fra avgrunnen som DEN ÅTTENDE. Det er det fjerde hode eller midthodet på dyret som alene bærer de ti horn og som får såret av sverdet, men blir ilive, Åp. 13,1.3. Når den fjerde konge i endens tid kommer igjen som den åttende,

er han alene bæreren av hele det foran omtalte sataniske sjukongesystem. (Nærmere om dette se min bok "Antikristen kommer snart igjen". Utgitt på Karmel forlag.)

Artikkel nr. 11:
DEN STORE RØDE DRAGE, Åp. 12,3-4

I Åp. 12,4 står omtalt to av dragens aksjoner, som vi i det følgende skal omtale:

1. "Og dragen står foran kvinnen som skulle føde, for å sluke hennes barn når hun hadde født", v. 4 II.

For det første merker vi oss her at grunnteksten har "står" (gr. hesteken, som etter formen er perfektum men med presens betydning, egl. har stillet seg, d.v.s. står).

Dette viser den egentlige årsak til den store strid gjennem alle de fem tidshusholdninger i den nærværende onde tidsalder, som strekker seg fra fallets dag til Messiasrikets opprettelse på denne jord ved Jesu gjenkomst. Generelt har Satan gjort alt hva han har kunnet, for å forhindre oppfyllelsen av løftet om kvinnens ætt, 1. Mos. 3,15. Men spesielt nådde denne kamp ein klimaks i de sju hoders Satan-inkarnerte periode av det romerske verdensrike da Jesus ble korsfestet på Golgata-høyden, hvor Satan i sitt avsindige fiendskap mot Gud oppbød alt for å oppsluke og tilintetgjøre Guds Sønn. Men fra korset og den voktede grav unnslapp den mannlige sønn seierrikt og ble bortrykket til Gud og hans trone.

Jesu kors er det store midtpunkt i tilværelsen. Det er vårt eneste håp. Det som skjedde på Golgata kors er for oss det største og mest betydningsfulle i tid og evighet. Ved sin død og oppstandelse og himmelfart har den mannlige sønn borttatt verdens synd ved sitt sonings- og forsoningsoffer, slik at botferdige syndere kan bli løst fra synden og døden og Satans makt og bli nye Guds skapninger.

Det er derfor naturlig at Satan oppbød alt for å ødelegge Jesus og hans korsdød. Men Jesus Messias avvæbnet maktene og myndighetene og stilte dem åpenlyst tilskue, idet han viste seg som seierherre over dem på korset, Kol. 2,13-15. Som den andre gjetebukk i Israels gamle soningsgudstjeneste bar folkets synder, som den første gjetebukk – den som ble trukket ut for Herren – hadde sonet sin død, ut i ørkenen til Asasel (den bortfjernede) for å vise ham (Satan) at syndene var borttatt, slik triumferte Jesus over Satan og de onde ånder ved sin veldige seier på Golgata, idet han borttok verdens synd ved sitt offer. Ved Jesus korsdød har såvel Satans anklagerett som hans herredømme, som grunner seg på synden som fører til døden, tapt sin makt over alle dem som søker Guds nåde. Således er Kol. 2,13-15 den reelle oppfyllelse av den typus vi finner i 3. Mos. 16,5-11.

2. "Og dens stjert drar tredjedelen av himmelens stjerner med seg og kastet dem på jorden", v.4 I.

For det første merker vi oss også her at grunnteksten har "drar" (gr. syrei, som er presens).

Dette sikter etter vår oppfatning ikke til det opprinnelige syndefall blant englene. Der er ifølge Skriftens vitnesbyrd tre oppholdssteder for falne engler:

1. Satan og hans engler. Disse er frie innenfor de skranker som Gud har satt for dem. Deres oppholdssted er himmelrommet og lufthimmelen, Matt. 12,24, 25,41, Ef. 2,2, 6,13, Åp. 12,7.

2. De ufrie falne engler, som er bundet med mørkets lenker i Tartaros til dommen på den store dag, 2. Pet. 2,4, Jud. 6.

3. De onde ånder som er innesperret i Abyssos (avgrunnen), øyensynlig et temporært (foreløpig) fengsel for onde ånder, Luk. 8,31, Åp. 9,1.2.10. Fra denne dystre avgrunn skal de bli sluppet løs for å pine, bedra og styrke onde jordboere i de siste forferdelige utbrudd av gudløst opprør hvormed den nærværende onde tidsalder slutter.

Men ikke om noen av disse tre kategorier falne engler kan det sies at de ble kastet ned på jorden med dragens stjert.

Dragens stjert eller hale er den falske profet, 5. Mos. 28,13, Es. 9,15, Åp. 19,20, 20,10, dyret av jorden eller dobbeltdyret (diplozoon paradoxum), som har to horn som et lam, og talte som en drage, Åp. 13,11-17. Den falske profet er Antikristens herold og står i lignende forhold til Antikristen i den 70. åruke for Israel og Jerusalem som døperen Johannes til Jesus Messias i den 69. åruke. Det stjernefall av tredjedelen av himmelens stjerner som beskrives i Åp. 12,4 I, er frafallet fra Guds- og Jesus Messias-troen i Israel i endens tid, Matt. 12,43-45, Johs. 5,43, som skal skje ved den falske profet, som er israeler. Dette frafall angår altså tredjedelen av israelerne. Det samme frafall er beskrevet i Dan. 8,9-13. Forbildet til dette frafall er beskrevet i Dan. 11,30-32, 1. Mak. 1,11-16.40-67.

Men forut for og samtidig med dette frafall i Israel går frafallet fra Guds- og Jesus Messias-troen i kristenheten, det store frafall eller frafallet, 2. Tess. 2,3, gr. he apostasia.

Noen vil kanskje undres over det foran omtalte frafall fra Guds- og Jesus Messias-troen i Israel. Men saken er at Guds- og Messias-troen i Israel er like gammel som Israel. Da Israels Messias kom som Jesus av Nasaret, så måtte Guds- og Messias-troen bli Guds- og Jesus Messias-troen. Derfor var Islaels avvisning av Guds- og Jesus Messias-troen i virkeligheten å anse som et frafall. Det samme vil altså gjenta seg i endens tid.

Frafallet av tredjedelen av israelerne i følge Åp. 12,4 I vil få sin oppfyllelse i regjeringsperioden til den av de sju konger i Åp. 17,9-11, når han i endens tid kommer igjen som den åttende, hvilken er Antikristen. Og de to tredjedeler i Sak. 13,8-9

må antas å være den totale desimering (forminskelse) av Israel i endens tid, Åp. 12,17, Es. 4,3-4.

Artikkel nr. 12.:
KVINNENS FLUKT, Åp. 12,6

"Og kvinnen flydde ut i ørkenen, hvor hun har et sted som er gjort istand til henne av Gud, forat de der skulle gi henne hennes føde i tusen to hundre og seksti dager", Åp. 12,6.

Åp. 12, 4-6 er et eklatent eksempel på det eiendommelige profetiske perspektiv, hvorved profetene ofte så begivenhetene i plan uten samtidig å se den kronologiske dybdeavstand mellem dem. I v. 4 I omtales således frafallet fra Guds- og Messiastroen i Israel i endens tid. I v. 4 II omtales Satans kamp for å hindre oppfyllelsen av det opprinnelige løfte om kvinnens ætt, 1. Mos. 3,15, en kamp som nådde sin klimaks på Golgata. I v. 5 omtales Jesu himmelfart. Og i v. 6 omtales Israels flukt ut i ørkenen i midten av den 70. åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid. At vi finner det profetiske perspektiv i Åpenbaringsboken, som er nytestamentlig, har sin grunn i, som vi foran i artikkel I i denne artikkelserie har utviklet, at Åpenbaringsboken fra og med den lille bok i kap. 10 alt vesentlig beveger seg på den gammeltestamentlige profetis grunn, men med tilføyelse av forskjellige og viktige nytestamentlige åpenbarelser.

Ut fra profetien om Israel og Jerusalems sytti åruker, Dan. 9,24-27, er derfor tidsintervallet mellem v. 5 og v. 6 i Åp. 12 lett å forstå. Den 69. åruke utløp da Jesus Messias som Israels Konge red inn i Jerusalem, Dan. 9,25: Sak. 9,9: Matt. 21, 1-11. Dersom den 70. åruke hadde blitt oppfylt i fortsettelsen av den 69. åruke, så måtte hele profetien om de sytti åruker ha blitt oppfylt senest sju profetiske år etter Jesu inntog i Jerusalem. Men ifølge historien skjedde Jerusalems ødeleggelse ved romerne først i år 70 e. Kr., og ennå nå, over nitten hundre år senere, er ikke noen av de seks vensignelser i Dan. 9,24, som skulle oppfylles på Israel innenfor rammen av de sytti åruker, blitt oppfylt. Tiden mellem den 69. og den 70. åruke for Israel, som alt vesentlig opptas av den nytestamentlige menighet, er ikke profetisk tid for Israel som nasjon og er derfor hverken sett eller omtalt av de gammeltestamentlige profeti når de nå over nitten hundre år mellem den 69. og den 70. åruke i Dan. 9, 24-27 også gjenfinnes her mellem v.5 og v. 6 i Åp. 12. Men her i Åp. 12, 5-6 er denne tid omtalt

som beliggende mellem Jesu himmelfart, v. 5, som inntrådte 45 dager etter Jesu inntog i Jerusalem når ikke den store sabbat i Johs. 19,31 medregnes, og Israels flukt ut i ørkenen, v. 6, som ennå er fremtidig og som skal inntre i midten av den 70. åruke eller endens tid.

Ja, det er for å markere dette tomrom av profetisk tid for Israel som nasjon mellem den 69. og den 70. åruke at Israels flukt ut i ørkenen er omtalt i v. 6, for egentlig begynner den nærmere beskrivelse av flukten først fra og med v. 13. Men Israels flukt i v. 6 er en antesiperende (foregripende) omtale av flukten for å knytte den profetiske kontinuitet mellem Israel i den 69. og Israel i den 70. åruke overensstemmende med det profetiske perspektiv.

Denne Israels flukt ut i ørkenen til det sted som er gjort istand til henne av Gud, skjer altså i midten av den 70. åruke, slik at de tusen to hundre og seksti dager som er omtalt i v. 6, er den annen halvdel av den 70. åruke. Dette er helt i overensstemmelse med Jesu store eskatologiske tale på Oljeberget hvor signalet til flukten er gitt i Matt. 24, 15: "Når dere da ser ødeleggelsens vederstyggelighet, som profeten Daniel har talt om, stå på hellig grunn – den som leser det, han se til å skjønne det – da må de som er i Judea, fly til fjells, og den som er på taket, ikke stige ned for å hente noe fra sitt hus, og den som er ute på marken, ikke vende tilbake for å hente sin kappe. Ve de fruktsommelige og dem som gir die, i de dager! Men be at eders flukt ikke må skje om vinteren eller på sabbaten! "v. 15-20: Mark. 13, 14-18. Og dette at "ødeleggelsens vederstyggelighet står på hellig grunn" er nettopp at Antikristen setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud og forlanger guddommelig tilbedelse, 2. Tess. 2,4: Åp. 13, 3-8, hvilket skjer i midten av den 70. åruke, Dan. 9,27.

Her vil vi også gjøre oppmerksom på at den flukt som er omtalt i Luk. 21, 20-23, ikke er Israels flukt ut i ørkenen i endens tid, men flukten under Jerusalems beleiring og ødeleggelse i år 70 e.Kr., idet Lukas er den eneste av synoptikerne som omtaler denne ødeleggelse av Jerusalem, hvorimot såvel Matteus som Markus omtaler flukten i endens tid.

Denne flukt i endens tid er også omtalt i den gammeltestamentlige profeti, f.eks. Hos. 2, 14-15 og Salm. 60, 9-14. Derfor forutsier også profetien at Antikristen i endens tid ikke skal få makt over de landområder som har tilhørt de antikke riker Edom, Moab og Ammon, Dan. 11,41.

Artikkel nr. 13:
SATANS ANTIPRESTELIGE MAKT OG DET HIMMELSKE HARMAGEDDON Åp. 12,10 II, 7-9.

"Og det ble en strid i himmelen: Mikael og hans engler tok til å stride mot dragen, og dragen stred, og dens engler. Men de maktet det ikke, heller ikke ble deres sted mere funnet i himmelen. Og den store drage ble kastet ned, den gamle slange han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele jorderiket, han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham", v. 7-9.
"For våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt", v. 10 II.

Bibelen omtaler himmel i tre forskjellig forstand: 1. Lufthimmelen (atmosfæren). 2. Verdensrommet. 3. Den tredje himmel, Guds bolig.

Satan og hans engler ble kastet ut fra (eller ned fra) den tredje himmel, da de syndet. Siden da har de oppholdt seg i verdensrommet og lufthimmelen, hvor de driver sin onde gjerning i denne tids mørke, Ef. 2,2: 6,12. Men i midten av den 70. åruke eller endens tid blir de kastet ned på jorden. Men hvorfor?

Når Skriften etter Satans fall hensetter ham i himmelen, skjer dette alltid i slike tilfeller hvor Satan synes å ha oppnådd en rett overfor Gud og en makt over Gud, hvor Gud, hva de ytre forhold angår, på grunn av menneskenes synd ikke kan handle slik han vil, men enten må la Satan for en tid triumfere over sitt råd eller på grunn av Satans anklage ta hensyn til denne rett når det gjelder verdens og sitt rikes styrelse. F.eks. Job. 1, 6-12: 2, 1-6, hvor Jobs ennå ikke erkjente synd, nemlig hemmelig lønnsyke og egenrettferdighet, gir Satan rett til å prøve Job. Jvfr. Luk. 22,31.

Satans anklage i Åp. 12,10 II gjelder særlig Israels store synd i forherdelsen mot evangeliet, som nå i lang tid har bevirket at Israel som nasjon ikke har kunnet komme til nåden, men har ligget under for forkastelsen. Satan har i sin antiprestelige makt simpelthen hindret at Israel som nasjon igjen skulle få delaktighet i nåden, idet han fremholder Israels store synd. I lang tid har Satan nå holdt denne rett mot Israel.

Men når den tid er gått i hvilken Satan kan holde sin rett mot Israel og hans anklage mot Israel taper sin makt, reiser Israels skytsengel, Mikael (Dan. 10,13.20: 12,1) med sine engler seg mot Satan og hans engler til den store strid i himmelen, det himmelske Harmageddon. Men det viser seg at Satans antiprestelige makt nå er slutt, for Satan og hans engler makter ikke å holde stand mot Mikael og hans engler, men Satan og hans engler blir kastet ned på jorden, og deres sted ble ikke mere funnet i himmelen. Dette finner sted i midten av den 70. åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, og først da kan Jesus Messias igjen innta sin meglende stilling for Israel som nasjon og hele Israel bli frelst, Rom. 11, 25-27.

De handlinger fra Guds side som gir Mikael og hans engler anledning til å ta striden opp mot Satan og hans engler i himmelen, er tre:

1. For det første den for Israel overmåte viktige begivenhet som står omtalt i Åp. 11, 1-2. Den her omtalte måling av templet og alteret er den formelle anerkjennelse av israelerne på nytt og deres innpodning i sitt eget oljetre, Rom. 11,24. Og den her omtalte ikke-måling av forgården er den formelle tilbakesetting av hedningene fra den fordel og stilling de har i den nærværende nådens tidshudholdning.

2. For det andre de høye røsters proklamasjon i himmelen som kunngjør at kongedømmet over verden er tilfalt Jesus Messias, Åp. 11,15.

3. For det tredje at Guds tempel i himmelen ble åpnet og hans pakts ark, som er det synlige tegn på Guds nåde mot Israel, ble sett i hans tempel, og at dette syn ble etterfulgt av lyn og røster og tordener og jordskjelv og svært hagl, d.e. en strøm av Guds vrede mot Satan og de onde ånder og mot Satans barn både i Israel og i nasjonene.

Da Satan og hans engler var kastet ned på jorden, hørte Johannes en høy røst i himmelen si: "Fra nå av tilhører frelsen og styrken og riket vår Gud, og makten hans salvede", v. 10 I. Ikke bare er Satans antiprestelige makt slutt, men himmelrommet og lufthimmelen er befridd og renset for Satan og de onde ånder. Den høye røst kommer fra herliggjorte hellige i himmelen, og deres "brødre" er hellige på jorden, som for alltid er befridd for Satans anklager mot dem for Gud, v. 10 II, og som standhaftig har seiret over Satan i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet, og som ikke hadde sitt liv kjært like til døden, v. 11. Med disse hellige på jorden siktes, foruten de hellige i fortiden, særlig de hellige i endens tid, Åp. 6,9-11: 12,17: 13,10: 14,13: 20,4.

Himlene, som nå er renset for Satan og de onde ånder, og de som bor der, oppfordres til å fryde seg, men over jorden og havet ropes ve, for djevelen er faret ned på jorden i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid, v. 12. På jorden vil kampen mot de hellige rase som aldri før, men de har ikke som før kamp mot makter og myndigheter og ondskapens åndehær i himmelrommet, Ef. 6,12. Nei, himmelen er rolig og stille og nær og åpen for dem, og de hellige blir fylt av Guds kraft. Det er verdensriket og verdensmenneskene Satan og de onde ånder besetter til den uforlignelige forfølgelse av Guds folk i den store trengsel. Men Satans anklagemakt mot de hellige er for alltid slutt både for Gud og i deres hjerter.

Artikkel nr. 14:
DRAGENS FORFØLGELSE AV KVINNEN OG DE ANDRE AV HENNES ÆTT, ÅP. 12, 13-17.

"Og da dragen så at den var kastet ned på jorden, forfulgte den kvinnen som hadde født den mannlige (gr. ton arsena)", v. 13.

Da Satan er blitt klar over at han og hans engler er blitt kastet ned på jorden, og da han ifølge Skriften vet at han nå har bare en liten tid, nemlig 3 1/2 profetisk år, til han og hans engler blir fengslet i avgrunnen (abyssos), er det naturlig at han i sitt raseri først forfølger kvinnen. Tiden er nå kommet at Israel skal få erfare hva Jesus Messias forutsa i sin store eskiatologiske tale på Oljeberget: "Da skal de overgi dere til trengsel og slå dere ihjel, og dere skal hates av alle folkeslag for mitt navns skyld", Matt. 24,9. Jvfr. Matt. 10, 22-23. Riktignok har Israel også tidligere mange ganger møtt noe lignende fra folkenes side, men aldri slik som i den store trengsels tid, for da skal denne profeti oppfylles fullt og helt.

"Og den store ørns to vinger ble gitt til kvinnen, forat hun skulle flyve ut i ørkenen til sitt sted, hvor hun får sin føde en tid og tider og en halv tid, borte fra slangens åsyn", v. 14.

Og nå skal det gjenta seg som skjedde med Israel under utgangen fra Egypt ved Moses, hvor Herren på underfullt vis frelste Israel fra Farao og egyptene gjennem det røde hav og inn i ørkenen mellem Egypt og Kanaans land. Nå heter det at kvinnen med den store ørns to vinger skal flyve ut i ørkenen til sitt sted, hvor hun får sin føde en tid og tider og en halv tid, Dan. 7,25: 12,7, d.e. 3 1/2 profetiske år, borte fra slangens åsyn. Nå skal det gjenta seg hva Herren sa til Israel i Sinai ørken: "Dere har sett hva jeg har gjort med egyptene og hvorledes jeg har båret dere på ørnevinger og ført dere til meg", s. Mos. 19,4. Jvfr. 5. Mos. 1,31: 32,11: Es. 40,31: 63,9.

Den store ørns to vinger står altså for GUDDOMMELIG MAKT. Likesom dengang skal heller ikke i endens tid noe annet enn blott og bar uforskylt guddommelig makt redde Israel. På langt større og underfullere vis enn ved utgangen av Egypt skal Herren i endens tid åpenbare sin nådes og frelses makt for Israel og derved dra Israels hjerte til seg.

Ørkenen er stedet hvor all menneskelig makt og redning utelukkes og hvor Herren først helt og fullt kan åpenbare Israel sin reddende og oppholdende makt. Ja, nettopp ørkenen, som omgir Israels land som en halvsirkel mot øst og syd, er det som fordums så også i endens tid skal være stedet hvor han vil føre Israel ut til seg for å vise henne sin nåde og kjærlighet og beskytte og bevare henne mot Satans ødeleggende makt.

"Og slangen sprutet av sin munn vann som en elv etter kvinne, for å rive henne bort med elven, men jorden kom kvinnen til hjelp, og jorden åpnet sin munn og slukte elven som slangen sprutet av sin munn", v. 15-16.

Her er i sannhet bildelige og bokstavlige og forbildelige og motbildelige forutsigelser blandet sammen.

Denne brusende og bortskyllende elv (flod) står for meget sterke vepnede styrker, Es. 8,7-8: 17,12-14, Jer. 46,7-8: 47,2-3, og at slangen sprutet denne elv ut av sin munn, betyr at Satan overtaler og forfører verdensmenneskene til kampen mot Israel, så de tror løgnen og lar seg oppildne til dette fremstormende angrep på Guds folk, 2. Tess. 2,9-12.

Ved Israels utgang av Egypt var det havet (det røde hav) som åpnet seg til gjennemgang for Israel for så igjen å lukke seg over Farao og hans hær. Nå er det jorden som Gud lar åpne seg for å sluke de fremstormende, antikristelige militæravdelinger. Dette har Gud tidligere gjort da jorden slukte Korah og Datan og Abiram og deres folk og deres boliger da de gjorde opprør mot Moses og Aron, 4. Mos. 16,23-33.

En annen ting er også at påkallelsen og lovprisningen av Gud blant de flyktende israelere er så intens at jorden av den grunn slår revner, 1. Sam. 4,5: 14,15: 1. Kong. 1,40. Jvfr. Ap.gj. 4.31.

En tredje ting vi må regne med er det som tidligere hendte det gamle Israels fiender i de samme geografiske lokaliteter at de ble vanvittige og drepte hverandre, 2. Krøn. 20, 23-25. Jvfr. Dom. 7,22: 1. Sam. 14,20: Esek. 38,21.

Sikkert er det at Satans plan med å ødelegge kvinnen blir så fullstendig og enestående mislykket at han definitivt oppgir ethvert videre forsøk på å ødelegge henne. Hun blir trygt bevart og oppholdt i ørkenen ved Guds makt i den store trengsels tid borte fra Satans ødeleggende makt.

Vi skal videre utdype dette som her skjer, ved noen flere profetier:

For å gjøre Israels flukt til og oppholdet i det foran omtalte halvsirkelformige ørkenområde øst og syd for Israels land mulig åpenbarer Dan. II, 41 at Antikristen ikke skal få makt over de landområder som tilhørte de antike riker Ammon og Moab og Edom.

Ifølge Hos. 2,14-15 vil Herren lokke Israel og føre henne ut i ørkenen og tale vennlig med henne, og så snart hun kommer derfra, skal hun få sitt land. Hos. 2 viser at dette ørkenopphold må skje i den store trengsel like for Israels endelige gjenopprettelse,

Ifølge Es. 26, 20-21 oppfordres Israel til å lukke seg inne og skjule seg et lite øyeblikk inntil vreden går over, d.e. dommen over de levende nasjoner i endens tid.

I Es. 16,4 er en profeti som også sikter til endens tid, hvor Moab søker hjelp hos Judas konge for sine fordrevne barn mot ødeleggeren, som forbildelig var Assur, men som i endens tid er Antikristen.

Ifølge Salm. 60,9-14 uttaler kong David, Israels konge og Jesu Messias' forbilde, sitt eiendomsforhold til Israels land og til Ammon og Moab og Edom. V. II sikter også til Israels ledelse inn i Edom i endens tid. Hvem er den faste by, som der er omtalt? Er det den forlatte klippeby Petra eller Sela fra det 9. århundre f. Mess., som omkring 300 f.Kr. var Nabateernes hovedstad og som ligger omtrent midt imellem det døde hav og Akababukten?

Ifølge Es. 33,16 ser profeten Israel bo på høye steder og i fjellfestninger, hvor hun får sitt underhold, en profeti som sikter til Israels opphold i de fjellfylte ørkener i Moab og Edom i endens tid. Jvfr. Es. 58,11.

Ifølge Hab. 3,3 ser profeten Jesus Messias komme fra Teman og Paran i Edom. Og i Bosra i Edom ser også profeten Esaias Jesus Messias komme i blodtilsølte klær, Es. 34, 6-8: 63, 1-6, idet Harmageddon-slagets avsluttende fase skal skje i Edom. Ifølge Åp. 14,20: 16, 16: 19, 11-21, skal Harmageddons vinperse bli trådt utenfor byen (Jerusalem), og det skal gå blod ut av vinpersen like til bislene på hestene, så langt som tusen og seks hundre stadier, d.e. 296 kilometer (=29,6 norske mil). Og fra Megiddo-sletten i nordvest, hvor Harmageddon-slaget begynner, til Bosra i Edom i sydøst, hvor dette slag slutter, er der tusen og seks hundre stadier.

Først når Harmageddon-slaget er over, skal seierherren Jesus Messias lede Israel fra ørkenen hjem til Israels land. Hvem er hun som kommer opp fra ørkenen, støttende seg på sin elskede? Høys. 8,5. Jo, det er kvinnen i ørkenen omtalt i Åp. 12, Israel.

Kvinnens nærmere identitet

"Og dragen ble vred på kvinnen og drog avsted for å føre krig mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vintesbyrd", v. 17.

Her fremgår det klart at disse israelere som i den store trengsel bevares i ørkenen, og som er identisk med kvinnen i Åp. 12, ikke er hele Israel. De er heller ikke alle i Israel som hører Gud til. Men de er en KJERNE av troende i Israel, som skal trygge Israels videre eksistens på denne jord, fordi en stor del av den øvrige troende elite av israelere må antas å gi sitt liv som martyrer i den store trengsel.

Med de andre (gr. loipos = tilbakeværende, rest) av hennes ætt kan i den aktuelle tid, nemlig i den store trengsel, ikke være noen annen enn troende israelere, "de som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd", d.e. de som har profetordets ånd, Åp. 19,10. Ettersom kvinnen er unnsluppet Satan, så får nå disse andre av hennes ætt Satans avsindige raseri mot seg og skal sammen med de hellige av hedningefolkene fylle det tall av martyrer som skal slås ihjel i den store trengsel, Åp. 6, 9-11, og som skal utgjøre den siste avdeling av dem som har del i den første oppstandelse, Åp. 20,4.

Vi synes da å ha begrunnelse for at der er fire kategorier israelere i den 70. åruke eller endens tid:

1. De israelere som er innesluttet i den falske Guds- og Messias-troen ved den falske profet, og som blir utryddet av Israel, Åp. 12,4: Dan. 8, 12,11, 32: Ap.gj. 3,23.

2. De troende israelere som bevares i ørkenen, d.e. kvinnen i Åp. 12: Hos. 2, 14-15.

3. De troende israelere som lider martyrdøden, Åp. 6, 9-11: 12,17: 13, 10-15, 14,13: 15,2: 20,4.

4. De "unnkomne", "unnslopne", "tiloversblevne" israelere, som overlever den store trengsel, Es. 4, 2-4: 24, 14-16 I: Joel 3,5: Obad. 17: Matt. 10,23.

Og hedningefolkene i den samme tid består av tre kategorier:

1. De som er innesluttet i frafallet fra Guds – og Jesus Messias-troen innenfor kristenheten, og de innenfor og utenfor kristenheten som tilbeder Antikristen eller hans bilde eller som har hans merke eller navn eller tallet for hans navn. Alle disse blir utryddet i Guds dom over de levende nasjoner, Es. 13,6-13: 24.: 34,1-3.8: 63,1-6: Jer. 25,31-33: Matt. 24, 27-30. 36-41: 2.Tess. 1,7-9: 2,8-12: Åp. 14, 19-20: 19-11-21.

2. De troende hedninger som lider martyrdøden, Åp. 6,9-11: 13,10.15: 15,2: 20,4.

3. De overlevende hedninger som er orientert mot Gud og Jesus Messias og Israel, 1. Mos. 49,10: Es. 24, 14-16 I: Sak. 14-16: Åp. 20,3.

Og av og iblant disse overlevende folkerester av Israel og hedningefolkene oppretter Jesus Messias sitt fredsrike på denne jord hvor Jesus Messias gjennem Israel er Konge over alle jordens folk og land.

Artikkel nr. 15:
ANTIKRISTEN, ÅP. 13, 1-8.18.

Vi skal så omtale det første av de to forferdelige, menneskelige redskaper som Satan har til sin hele og fulle rådighet i endens tid, nemlig Antikristen.

Johannes stod på sanden ved havet, Åp. 12,18. Da dette skjedde på Patmos, var dette hav Egeerhavet, gr. arkipelagos, altså det spesielt greske hav, som atter er ein integrerende del av Middelhavet, det spesielt romerske hav.

"Og jeg så et dyr stige opp av havet, som hadde ti horn og sju hoder og på sine horn ti kroner, og på sine hoder bespottelses-navn. Og dyret som jeg så, var likt en leopard, og dets føtter som på en bjørn, og dets munn som en løvemunn, og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor makt", v. 1-2.

Dyret er et grotesk dyr, sammensatt av flere dyr og kan derfor ikke innordnes i det zoologiske system. Det er et villdyr (gr. therion). Profeten Daniel beskriver det som et fryktelig dyr, Dan. 7,7.

Dette dyr, som naturligvis må forståd bildelig, stiger opp av havet og går inn mot strandbredden. Jvfr. Dan. 7, 2-3.

At dyret stiger opp av havet, har to betydninger:

1. Bokstavlig, fordi dyret var likt en leopard, og leoparden står for det makedonsk-greske verdensrike, Dan. 7,6. Derfor stiger det henimot endens tid opp av det greske hav,fordi Antikristen, når han kommer igjen, kommer fra det ene av de fire riker som det makedonsk-greske verdensrike ble delt i etter Aleksander den stores død etter slaget mellem Aleksanders generaler ved Ipsus i 301 f.Kr., nemlig det seleukidiske. Men da dette greske hav er en integrerende del av det store romerske hav, står dyret i sin helhet for det romerske verdensrike, som har Middelhavet som sitt innhav.

2. Bildelig, hvor havet står som symbol på folkehavet og hedningeverdenen, Salm. 65,8: Es. 17, 12-24: 57,20: 60,5: Jer. 6,23: Åp. 17,1.15.

Da dette dyr, som er identisk med det fjerde dyr i Dan. 7, har ti kronede horn, er det ifølge Åp. 17,12 endetidsmanifestasjonen av det fjerde verdensrike, det romerske tikongeforbund.

Da dragens sju hoder er kronet, Åp. 12,3, mens dyrets sju hoder ikke er kronet men har bespottelses-navn, viser dette at de sju hoder er sju blasfemiske menneskeinkarnasjoner av Satan.

Dyret er videre likt en leopard, som står for det greske verdensrike, Dan. 7,6, hvis særkjenne var hurtig erobring. Føttene er som på en bjørn, som står for det medo-persiske verdensrike, Dan. 7,5, hvis særkjenne var stor slagkraft. Munnen er som en løvemunn, som står for det ny-babyloniske verdensrike, Dan. 7,4, hvis særkjenne var rovlyst. Det romerske verdensrikes endetidsmanifestasjon har således opptatt i seg også de tre foregående verdensrikers karakteristiske trekk, og dragen, d.e. Satan, gir det sin kraft og sin trone og stor makt.

Av Åp. 17,8-11 fremgår at de sju hoder er sju tidligere regenter i det romerske verdensrike som klart er satt i relasjon til den nåtid (presens) da Johannes hadde Åpenbaringen på Patmos, hvilken nåtid ifølge Åp. 17,6 og Åp. 11,8 må ligge mellem år 64 og år 70 e.Kr. og som nøyaktig er år 69 e. Mess., slik som vist i art. 10.

Altså beskriver Åp. 13, 1-2 det romerske verdensrike i dets tikongeperiode eller timaktsperiode, hvor de ti horn eller ti konger er regjeringsoverhoder i ti regionale området som tilsammen utgjør det romerske verdensrikes endetidsmanifestasjon, den siste form for hedensk verdensherredømme innenfor rammen av hedningenes tider, Dan. 7,7: Åp. 17,12.

I dette rike kommer altså den person som Skriften blant mange andre benevnelser kaller Antikristen. Han kommer etter og blant de ti konger og skal styrte (aram. sjafal = slå ned, styrte) tre av de ti konger, Dan. 7,8.24.

Denne person beskrives så videre i Åp. 13, 3-8.

Dødssåret og dets læging som bevirker at hele verden undrer seg og følger etter ham, betyr i lys av Åp. 17, 8-11 at Antikristen har come back løpebane med to adskilte jordiske tilværelser. For Antikristen som er identisk med det sårede hode, var et av de fem første hoder eller konger som alle hadde hatt sine regjeringsperioder før Johan-

nes fikk Åpenbaringen på Patmos, hvilket var i år 69 e. Kr. Det sjette hode eller konge hadde regjeringsmakten da Johannes hadde Åpenbaringen på Patmos, mens det sjuende og siste hode eller konge var fremtidig for Patmos-åpenbaringens nåtid og skulle bare ha en kort regjeringstid. Men Antikristen skal som den åttende henimot endens tid stige opp av avgrunnen (gr. abyssos), hvor han i hele denne mellemtid har vært. Ikke som det åttende hode, men som DEN ÅTTENDE, for det er bare sju hoder på dyret. Han var det fjerde hode eller konge, men kommer igjen som den åttende. Antikristen, som var og ikke er, skal komme tilbake til vår jord, og det er dette som bevirker den globale undring og tilbedelse av ham.

Vi vil her presisere at mens Antikristens rike henimot endens tid stiger opp av havet, Åp. 13, 1-2, i bokstavlig forstand som riket rundt Middelhavet og i bildelig forstand opp av folkehavet eller hedningeverdenen, så stiger den personlige Antikrist henimot endens tid opp av avgrunnen (abyssos), Åp. 17, 8-11. Liksom Jesus Messias steg opp av avgrunnen, Rom. 10,7, stiger også Anti-Messias opp av avgrunnen, Åp. 17,8. Og liksom Jesus Messias så har også Anti-Messias først en periode på jorden, derpå et fravær fra jorden, og endelig en gjenkomst til jorden (gr. paroysia), 2. Tess. 2,9.

Som hovedinkarnasjonen av Satan og som den som har fått Satans kraft og Satans trone og stor makt, skal Antikrist eller Anti-Messias spotte Gud og de hellige i himlen. Han skal føre krig mot og seire over de hellige på jorden, som henvises til tålmodighet og tro gjennem martyriet. Han skal få makt over hver stamme og folk og tunge og ætt, og alle dem som bor på jorden, d.e. verdensmenneskene, skal tilbede ham, unntatt de hvis navn er skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet. Men hans tid er kort, førtito måneder, d.e. 3 1/2 profetisk år, som er den siste halvdel av den 70. åruke for Israel og Jerusalem, den store trengsels tid. Da går hans vei til hans endelige og evige oppholdssted, ildsjøen, Åp. 19,20: 20,10.

Ved et nærmere studie av det romerske prinsipat fra år 25 til år 70 e.Kr., fremgår klart hvem Antikristen er. Det er NERO CÆSAR, på hvem alle Skriftens vitnesbyrd om Antikristen passer.

I Åp. 13,18 står: "Her er visdommen. Den som har forstand, han regne ut dyrets tall! for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks". Det språk som må legges til grunn for denne utregning, er hebraisk, fordi det er israelerne som har den frelseshistoriske ledelse i endenstid. På hebraisk er hans navn, skrevet med våre bokstaver: Nrvn Ksr. Dersom disse bokstavers tallverdi på hebraisk settes inn, fåes: 50 pluss 200 pluss 6 pluss 50 pluss 100 pluss 60 pluss 200 = 666. (Se min bok "Antikristen kommer snart igjen".) Vi er senere kommet frem til fire gematriske utregninger som viser det samme. Se senere i artikkel 87, 176 og 177.

Artikkel nr. 16:
DEN FALSKE PROFET OG HANS OPPSTIGNING AV JORDEN, ÅP. 13, 11-17: 19,20: 20,10

"Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden, og det hadde to horn som et lam, og talte som en drage", v. 11. De fleste fortolkere har avbildet og beskrevet dette dyr som et lam, men Skriften sier at det har to horn som et lam. Altså: Den eneste bokstavelige likhet det har med et lam, er dets to lammehorn.

Likesom det første dyr i Åp. 13 er det et vilt dyr overensstemmende med den greske grunntekst, som også her har "therion".

Det er som det første dyr i Åp. 13 også et sammensatt dyr både i bokstavelig og bildelig mening, men kun et dobbelt sammensatt dyr, altså et dobbeltdyr (disiplozoon).

Bokstavelig består denne dobbelthet deri at dyret er en slange, som har to lammehorn, 1. Mos. 3,1: Mos. 49,17 (hvor grunnteksten har "hornet slange": Es. 27, 1 II. Den forførende slange fra paradisets hage er i endens tid til overmål i forførerisk regning forsynt med to troskyldige lammehorn.

Bildelig består denne dobbelthet deri at mens dette dyr altså har to horn som et lam, d.e. har et utseende og en adferd som er tilsynelatende tilforlatelig, troskyldig, oppofrende og godgjørende, så er det Satan som taler gjennem det, Matt. 7,15: 24,11.24, 2.Tim. 3,5. Dets pretensjoner er altså Guds-lammets, Johs. 1,29, men dets tale er djevelens, Johs. 8,44. Dermed er dette dyr i åndelig mening et dobbeltdyr (disiplozoon paradoxum). Hornet er symbol på styrke. Villoksens horn er således fryktet, men hvem frykter vel to små lammehorn?

Dobbeltdyret stiger "opp av jorden", egentlig "ut av jorden", gr. "ek tes ges".

I Septuaginta og N.T. er det greske ord "ge" for jord brukt nesten alle steder. "Oikoymene" er brukt bare noen få steder for den bebodde eller beboelige jord, som i Luk. 21,26.

Men "ge" har flere betydninger i språklig henseende:

1. Stofflig jordbunn.
2. Kultivert (dyrket) jord.
3. Land, motsatt hav.
4. Jord, motsatt himmel.
5. Region (egn) eller territorium (område).

Med hensyn til betydningen av ordet "ge" som jord, d.e. land til forskjell fra hav, så fremstod den på den 3. skapelsesdag i Guds 6 x 24 timers skaperuke, 1. Mos. 1,9-13, hvor de 6 dager (døgn) hver for seg tidshusholdningsmessig danner forbilde til 6 tusenårige arbeidsdager (døgn) i verdens arbeidsuke fra syndefallet til opprettelsen av det messianske fredsrike på denne jord. Likesom Gud på den 3. dag bød at det

tørre land skulle komme tilsyne og at det skulle bære frem gress, urter og frukttrær, slik dannet Gud i det 3. årtusen etter syndefallet, d.e. tiden fra Abraham til David - Salomo, Israel som folk og land og skilte det ut fra folkehavet eller hedningeverdenen.

Derfor heter den første fører for dette hebraiske "landfolk" Moses, d.e. "den som er dradd opp av vannet". Og "hebreer", av verbet "abhar", som betyr "å gå over", er en som er gått over Eufrats vann, Josv. 24, 2-3, hvilken flod, som den ene av de to i den nærværende onde tidsalder tilbakeværende paradisfloder, 1.Mos. 2, 10-14, står for den babyloniske linje i profetien. Derfor holdt Gud for dette "landfolk" det røde hav tilside, som en mur på hver side, så Israel gikk over på det tørre, 2.Mos. 14. Det samme gjorde også Gud for Israel 46 år senere ved Jordan, Josv. 3. Også de hebraiske profeter Elias og Elisa gjorde det samme, 2.Kong.2. Derfor sier Herren til Israel gjennem profeten: "Land! Land! Land! Hør Herrens ord! Jer. 22,29, Land betyr her forjettelsens grunn, d.e. jordbunn, Eretz Israel, og det hebraiske folk. Derfor er en israeler "uønsket" på havet, så det reiser seg til storm, enten det er en Jonas, Jon. 1, 15-2,11, eller Herren selv, Matt. 8,23-27, eller en Paulus, Ap.gj. 27,20. Derfor ble likvideringen av de 6 mill. israelere i den annen verdenskrig iverksatt av de tre H'er, nemlig Hitler, Himler og Heydrich, og H er det kjemiske tegn for vannstoff, hydrogenium.

Derfor står uttrykket "opp av jorden", egentlig "ut av jorden", i Åp. 13,11 i denne meget viktige betydning for "ut av Israels folk og land".

Det andre dyr i Åp. 13 står i samme forhold til det første dyr i Åp. 13, d.e. dyret av havet, som den falske profet står i forhold til dyret i Åp. 16,13 og 19,20, hvorav fremgår at det første dyr i Åp. 13, d.e. dyret av havet, er Antikristen og hans verdensrike, og det andre dyr i Åp. 13, d.e. dyret av jorden, er den falske profet.

At det andre dyr i Åp. 13, d.e. den falske profet, stiger "opp av jorden", egentlig "ut av jorden", må forstås i flere betydninger:

1. At den falske profet stiger "opp av jorden", står således bildelig for det første for det som for den falne menneskeslekt er blitt en fast jordbunn, d.e. det naturlige, falne menneskes status med dens funksjoner i hevdvundne ideer, institusjoner og sedvaner, til forskjell fra "havet" i bildelig mening, d.e. det urolige opp og ned bølgende ethniske (hedenske) folkebevegelsers opprørte hav, Dan. 7,2: Åp. 12,18, som manifesterer seg i de jordiske herskermaktkonstellasjoner, slik de presenterer seg i de fire verdensriker. "Opp av jorden" i denne betydning uttrykker derfor at det gjelder en åndsmakt og ikke en herskermakt som opprettholdes ved våpenmakt.

"Jorden i denne betydning står dog bildelig i relasjon til "havet", som jord og hav hører sammen. Men som det for Gud lukkede vesen står såvel "jorden" som "havet" i denne betydning bildelig i antagonisme til "himmel", d.e. Guds sfære, som ved en

nådesakt manifesterer seg i menneskeverdenen. Og både over "jorden" og "havet" roper den høye himmelske røst i Åp. 12,12 ve, etterat Satan og hans engler er kastet ned på jorden.

2. At den falske profet stiger "opp av jorden" står for det andre bildelig for at han kommer av og fra Israels folk og land og altså er en israeler med alt hva dette innebærer og fører med seg.

3. At den falske profet stiger "opp av jorden" står for det tredje bokstavelig for at han oppstår legemlig, slik at hans ånd og sjel kommer fra avgrunnen(abyssos) og hans legeme oppstår ved legemlig oppstandelse. Som Antikristen er også den falske profet en fortapt person som har come back løpebane med to adskilte jordiske tilværelser. Forkjellen er den at Antikristen ikke har legemlig oppstandelse som den falske profet, men den hele person med ånd og sjel og legeme kommer igjen fra avgrunnen (abyssos) ved sin paroysia, 2. Tess. 2,8-9.

Det bibelske utgangspunkt til forståelse av begrepet "av jorden" har vi i døperen Johannes, Jesu Messias' herold, som står i lignende forhold til den sanne Messias i den 69. åruke for Israel og Jerusalem som den falske profet til den falske Messias i den 70. åruke. Johannes sa: "Den som er av jorden, er av jorden og taler av jorden", Johs. 3,31. Gr. "ek tes ges" er her oversatt "av jorden". Dette gjaldt også for Johannes, idet han hadde del i begrensningen på grunn av sin jordiske opprinnelse, enda han var "mere enn en profet", Matt. 11,9, ja, "den største av dem som er født av kvinner", Matt. 11.11. Og dette enda han adskilte seg fra "havet" og var fylt av den Hellige Ånd fra mors liv, Luk. 1,15, og var den Høyestes profet, Luk. 1,76, den bebudede røst fra ørkenen, Es. 40,3: Johs. 1,23. For han adskilte seg likevel også fra "himlen", for den mindste i himlenes rike, d.e. av de gjenfødte i himlenes rike, er større enn Johannes, idet han tross all sin storhet kun var en herold for dette rike.

Men forskjellen hva angår "jorden" og "himlen" når det gjelder Jesu herold, døperen Johannes, og Antikristens herold, den falske profet, er firefoldig:

1. Mens Johannes også var "av jorden" i den forstand at han har båret det første menneskes bilde, 1. Kor. 15, 45-49, så er den falske profet "dyret av jorden".

2. Mens Johannes hadde forbindelse med "himlen" og han som kommer ovenfra, d.e. Jesus Messias, Johs. 3,31, så har den falske profet forbindelse med avgrunnen (abyssos) og med Satan og de onde ånder og er en med undergjørende demoniske krefter utrustet person.

3. Som døperen Johannes og Jesus Messias hører sammen i forløserverket i den 69. åruke, så hører den falske profet og Antikristen sammen i forførerverket i det store frafall ved den sataniske Messias-imitasjon i den 70. åruke.

4. Som allerede fortapt i sitt første jordeliv og innesperret i avgrunnen (abyssos) i den mellemliggende tid stiger de begge ved Guds tillatelse på hver sin måte ved et virkelig satanisk under opp av avgrunnen i endens tid for, som Satans spesielle redska-

per og helt og fullt inspirert av ham, å fullføre det sataniske og antikristelige verdensherredømme.

Artikkel nr. 17:
DEN FALSKE PROFETS IDENTITET

Finnes der i Skriften opplysninger som antyder den falske profets identitet? I det følgende skal fremsettes noen punkter som antyder at den falske profet er Judas Iskariot.

1. Ifølge Åp. 19,20 blir Antikristen og den falske profet etter slaget ved Harmageddon kastet levende i ildsjøen. Men ifølge Hebr. 9,27 er det menneskets lodd en gang å dø og deretter dom. Derfor må de begge ha gjennemgått den legemlige død tidligere. Antikristen dog uten legemets forråtnelse, og dette viser at de begge har come back løpebane med to adskilte jordiske tilværelser.

Her vil kanskje noen innvende at likesom Enok og Elias inngikk i den evige frelse (soteria) uten legemlig død, slik vil også Antikristen og den falske profet inngå i den endelige fortapelse (apoleia) uten legemlig død.

Til denne innvendig må gis et tofoldig svar:

For det første kan ikke Guds domsord om den legemlige død for de fortapte oppheves, selv om Gud kan oppheve dette for frelste mennesker. De frelste av menigheten, som opplever Jesu komme for menigheten, skal heller ikke dø legemlig, 1.Kor. 15,51-52.

For det andre fremgår klart av den riktige utleggelse av 2.Tess. 2,9 og Åp. 17,8-11 at Antikristen har en gjenkomst (paroysia) og det fra avgrunnen (abyssos), hvortil han må være kommet gjennem den legemlige død i et tidligere jordeliv. Og når derfor også den falske profet sammen med Antikristen kastes levende i ildsjøen, så må hans oppstiging "ut av jorden", Åp. 13,11, i bokstavelig mening forståes som legemlig oppstandelse, hvofor også den falske profet må ha levd et tidligere jordeliv.

2. Om Judas Iskariot sier Skrisften at han er "fortapelsens sønn", gr. "ho hyios tes apoleias", Johs. 17,12. Også om Antikristen sier Skritfen at han er "fortapelsens sønn", gr. "ho hyios tes apoleias", 2. Tess. 2,3. Disse to er de eneste i Skriften som har denne forferdelige benevnelse, hvilket er et umiskjennelig vitnesbyrd om deres uadskillelige samhørighet. Derfor blir de begge to samtidig og levende kastet i ildsjøen, den endelige og evige apoleia. Og når Satan etter hans siste oppstand etter

det messianske fredsrikes tid blir kastet i ildsjøen, sier Skriften at Antikristen og den falske profet også da var sammen der, og de skal pines dag og natt i all evighet, Åp. 20,10.

Denne benevnelse, "fortapelsens sønn", er et hebraisk idiom (språklig eiendommelighet) hvorved en person som typisk legemliggjør en bestemt likhet eller karakter eller skjebne med noe, er sagt å være sønn av dette. Benevnelsen fremstiller dermed Antikristen og Judas Iskariot som mest uopprettelig og fullstendig viet den endelige apoleia, som fortapelsens ektefødte sønner.

3. Judas Iskariot hengte seg i Hinnoms dal, en dal syd for Jerusalem. Av denne benevnelse, Hinnoms dal, hebr. "ge hinnom", Josv. 15,8: 18,16, eller oftere kalt Himnnoms sønns dal, hebr. "ge ben hinnom", Josv. 15,8: 18,16: 2.Krøn. 28,3: 33,6: Jer. 7,31 fg.: 19,2.6: 32,35, kommer benevnelsen Gehenne, d.e. ildsjøen, Åp. 19,20: 20,15, stedet for den endelige og evige fortapelse (gr. apoleia eller olethros). Gehenna er en omstaving av den aramaiske form av det hebraiske "ge hinnom".

I N.T. forekommer Gehenna følgende steder: Matt. 5,22: 29,30: 10,28: 18,9: 23,15.33: Mark. 9,43.45.47: Luk. 12,5: Jak. 3,6. I alle disse steder betegner den stedet for evig straff av de onde, vanligvis i forbindelse med den endelige dom. Den er forbundet med ild som kilde til pine, og både legeme og sjel kastes i den, hvilket forutsetter legemlig oppstandelse. Gehenna er i vår norske Bibel oversatt med helvede.

Grunnen til at Hinnoms dal ble betegnelsen for stedet for den endelige fortapelse, er formentlig trefoldig: A. Avgudsdyrkelsen av Molok med barnebrenning, 2.Krøn. 28,3: 33,6. B. Stedet ble gjort urent av kong Josias, 2. Kor. 23,10: og forbundet i profetien med dommen over folket, Jer. 7,32. C. Var Jerusalems søppelplass, hvor selvdøde dyr og andre urene ting ble brent.

En annen benevnelse som tidlig knyttet seg til Hinnoms dal, er Tofet, 3. Mos. 18,21: 2. Kong. 23,10: Jer. 7,31 fg.: 19,6. Etymologisk er det sannsynlig at Tofet har forbindelse med en rot som betyr "brennende", og altså er stedet hvor det brennes, hvilket utvilsomt har sammenheng med de gruelige barnebrenninger for Molok. Tofet var således brennested og begravelsessted.

Men på grunn av straffen over Jerusalem og Juda for deres gruelig avgudsdyrkelse sier profetien at stedet ikke mere skal hete Tofet eller Hinnoms sønns dal, men Drapsdalen, 2.Krøn. 33,6: 2.Kong. 23,10: Jer. 7,31 fg.: 19.

I Hinnoms sønns dal lå også Hakeldama, gr. Akeldama, d.e. blodåker, Matt. 27,6-10: Ap.gj. 1,19.

Josafats dal, hebr. "emek yehoshaphat", dalen hvor Jehova dømmer, gr. ifølge LXX (Septuaginta), "he koilas Iosaphat", Joel 3,7.17, inngår også i denne sammenheng. Den kalles også avgjørelsens dal (eller "skarp dom"), v.19. Denne dal, som formentlig

ligger syd for Hinnoms dal, står i forbindelse med dommen over de levende nasjoner ved Herrens gjenkomst.

Utvilsomt er der en meget dyp sammenheng mellem de foran omtalte steder: Tofet og pottemakerens hus, Jer. 18,2, og Hinnoms sønns dal utenfor Pottemakerporten, Jer. 19,2, og Drapsdalen, Jer. 7,32: 19,6, og pottemakerens åker, Sak. 11,13: Matt. 27,7, og Messias' lønn, som var tretti sølvpenninger, Sak. 11,12-13: Matt. 26,15: 27,3-5, og Hakeldama, blodåker, Matt. 27, 6-8: Ap.gj. 1,19, og Josafats dal og Gehenna.

Følgende årsakssammenheng kan her oppstilles:

(1) Tofet representerer avgudsdyrkelsen i Israel med sin klimaks i de gruelige barneofringer til Molok.

(2) I Jer. 19 fremsettes som følge derav Herrens dom over Jerusalem og Juda, som ble fullbyrdet ved Babels konge Nebukadnesar II, d.e. den første ødeleggelse.

(3) Judas Iskariots forræderi og Israels forkastelse av Jesus Messias.

(4) Med de samme blodpenger, nemlig de tretti sølvpenninger som yppersteprestene betale Judas for hans forræderi mot Jesus Messias, må de så kjøpe pottemakerens åker, som Herren hadde forutsagt ved Jeremias, men hvorved Jeremias' domstrussel over Jerusalem og Israel fornyes, Jer. 19. Ifølge Sak. 11,12-13 fremgår at de tretti sølvpenninger var den uhyre lave verdsettelse av Jesu tjeneste, nemlig som kjøpesummen for en slave, 2.Mos. 21,32.

(5) Men dette fører med seg den andre ødeleggelse av Jerusalem og Israel, som ble fullbyrdet ved den romerske hærfører Titus.

(6) Men når Israel har utstått sin straff i diasporaen blant folkene, skal Herren igjen anta seg Israel og holde dom over de levende nasjoner, og dette er det verden nå går imøte.

(7) Og tilslutt skal Herren holde dom over alle fortapte mennesker. Ifølge det foran anførte er her igjen en påfallende forbindelse mellem Judas Iskariot og Gehenna.

Artikkel nr. 18:
DEN FALSKE PROFETS IDENTITET.

4. Når en har klart for seg at Satan, etterat han og hans engler er kastet ned på jorden, Åp. 12,9, får Guds tillatelse til å føre tilbake til jorden sine to spesielle, menneskelige redskaper i endens tid, nemlig Antikristen og den falske profet, så har en dermed fremme på endetidens arena en satanisk trinitet, nemlig Satan og Anti-

kristen og den falske profet. Denne sataniske trinitet har vi omtalt flere steder i Åpenbaringsboken, f.eks. dragen og dyret av havet og dyret av jorden, Åp. 13, dragen og dyret og den falske profet, Åp. 16, 13-14, og djevelen og dyret og den falske profet, Åp. 20,10.

I Salm. 109,6 har vi en profeti som setter Judas Iskariot inn i denne sataniske trinitet, da denne profeti klart angår ham. I den senere norske bibeloversettelse (1930) står her: "Sett en ugudelig over ham, og la en anklager stå ved hans høyre hånd". Også den franske oversettelse har "en anklager" på dette sted. I den eldre norske oversettelse står: "Sett en ugudelig over ham, og Satan skal stå ved hans høyre hånd". LXX (Septuaginta) har på dette sted Diabolos for Satan. Vulgata har diabolus. Men den tyske og engelske oversettelse har Satan. Det greske diabolos, lat. diabolus, av hvilket det norske ord djevel er en ombokstavering, betyr anklager, baktaler. I hebr. aram. er det tilsvarende uttrykk Satan, som betyr fiende, motstander. Altså: Den ugudelige som skal settes over Judas Iskariot, er Antikristen, og den som skal stå ved hans høyre hånd, er Satan. Dette er helt i overensstemmelse med Åpenbaringsboken og profetien forøvrig. Profetien i Salm. 109,6 antyder således klart at Judas Iskariot er den falske profet.

5. I Es. 27,1 har vi en profeti hvor vi har den samme sataniske trinitet omtalt. Både det som står foran denne profeti, nemlig Es. 26, 19-21, og det som kommer etter, nemlig Es. 27,2 fg., viser klart at Es. 27,1 angår endens tid og omtaler den strenge straff over den sataniske trinitet.

Leviatan, den lettfarende drage, står for den store røde drage i Åp. 12, som er djevelen og Satan. Leviatan, den buktende drage, står for dyret av jorden i Åp. 13, som er den falske profet. Og uhyret som er i havet, står for dyret av havet i Åp. 13, som er Antikristen.

Leviatan, hebr. Liwyatan, "den som er kroket" eller "buktet", er et ord som i Bibelen ikke betegner noen bestemt dyreart, men forskjellige farlige og mer eller mindre uhyrlige dyr. LXX og Vulgata, og etter dem Luther, gjengir det med "drage". Likedan blir det hebr. tannin, 2.Mos. 7,9, som betyr slange, gjengitt.

6. I Ap.gj. 1,25 står at Judas Iskariot, etterat han tok sitt liv ved å henge seg, gikk til "sitt eget sted". Men hva menes med Judas Iskariots eget sted? I Skriften omtales fire steder hvor falne ånder og fortapte mennesker oppholder seg eller skal oppholde seg:

(1) Dødsriket, hebr. sheol i G.T., gr. hades i LXX og N.T., er oppholdsstedet for de avdøde menneskers sjel og ånd, men i to avdelinger, en avdeling for de fortapte og en avdeling for de frelste. Den nytestamentlige åpenbaring viser at med Jesu oppstandelse og himmelfart skjedde en veldig forandring i Hades, idet de frelste i Hades ble overført til Paradiset i den tredje himmel, som er Guds bolig, hvortil også de frelste i menighetens nærværende tidshusholdning kommer etter døden. Etter Jesu himmelfart er altså Hades et temporært oppholdssted for fortapte menneskers sjel og ånd inntil dommens oppstandelse. Hades forekommer i

Matt. 11,23: 16,18: Luk. 10,15: 16,23: Ap.gj. 2,27.31: Åp. 1,18: 6,8: 20,13.14. Hades forekommer altså 10 ganger i N.T. Sheol forekommer 31 ganger i G.T.

(2) Avgrunnen, gr. "he abyssos" i LXX og N.T.

I klassisk gresk betyr order i bokstavelig mening "meget dyp", "bunnløs", og i bildelig mening "ubunnelig", "uutgrunnelig", "bunnløs".

I LXX er det hebr. tehom i bokstavelig mening oversatt med abysses, og ifølge Job. 41,23 er tehom Lavatians oppholdssted. I Salm. 71,20 er tehom brukt billedlig om mange og smertelige trengsler som salmisten har gjennemgått, jvfr. Jon. 2,6. I LXX oversettes aldri Sheol (=Hades) med Abyssos, hvorfor det er sannsynlig at tehom ikke er oppholdssted for døde mennesker. I N.T. er Abyssos et temporært oppholdssted for onde ånder, Luk. 8,31: Åp. 9,1.2.11: 11,7: 17,8: 20,1.3.

Imidlertid er her en vanskelighet i Rom. 10,7, hvor Abyssos er ekvivalent til Hades. En mulig løsning på dette er at Abyssos kan oppfattes som en spesiell avdeling i Hades.

(3) Tartarus, gr. tartaroo, 2. Pet. 2,4: Jud. 6, er et temporært oppholdssted for ufrie, falne engler inntil den endelige dom.

(4) Gehenna, gr. geenna, Matt. 5,22.29.30: 10,28: 18,9: 23,15.33: Mark. 9,43.45.-47: Luk. 12,5: Jak. 3,6, er ombokstavering av den aramaiske form av det hebraiske ge-hinnom, Hinnoms dal, eller Hinnoms sønns dal. Gehenna, som er identisk med ildsjøen, Åp. 19,20: 20,10.14.15, er det endelige og evige pinens sted for de falne ånder og de fortape mennesker etter dommens oppstandelse, den evige apoleia.

Hvilket av disse fire steder er så Judas Iskariots eget sted? Da Tartarus er fengsel bare for de ufrie, falne engler og da ingen mennesker ennå er kommet i Gehenna, men Antikristen og den falske profet er de to første mennesker som etter slaget ved Harmageddon blir kastet levende dit, kan det kun være til Hades eller Abyssos at Judas Iskariot gikk etter sin død. Tre momenter taler for at der med Judas Iskariots eget sted menes Abyssos:

(1) Da de andre fortapte døde mennesker går til Hades, synes Abyssos å være et mere passende sted for Judas, hans eget sted under hans spesielle forhold som Messias' forræder og den kommende falske profet.

(2) Da Leviatan, den buktede drage, som ifølge Es. 27,1 II står for dyret av jorden i Åp. 13, den falske profet, og da Leviatan ifølge Job. 41,23 settes i forbindelse med tehom som i LXX oversettes med Abyssos, syner Abyssos å være Judas Iskariots eget sted.

(3) Da Antikristen i tiden mellem sin første og sin andre jordiske periode oppholder seg i Abyssos, hvorfra han kommer tilbake ved sin paroysia, 2. Tess. 2,9: Åp. 17,8, er det også naturlig at Judas Iskariot oppholder seg i Abyssos mellem sine første og sin andre jordiske periode.

En ser derfor også av Ap.gj. 1,25 at der antydes at Judas Iskariot er dyret av jorden eller den falske profet.

Artikkel nr. 19:
DEN FALSKE PROFETS IDENTITET.

7. Den dårlige hyrde, Sak. 11,15-17

Omtalen av den dårlige hyrde i Sak. 11, 15-17 utgjør den siste del av det eiendommelige og meget viktige ellevte kapitel hos profeten Sakarias, hvis profetier for en del har å gjøre med Israels gjenopprettelse etter den babyloniske landflyktighet, men særlig har å gjøre med Israels endelige gjenopprettelse i endens tid.

Hele fremstillingen i kapitlet fra og med v.4 er symbolsk-profetisk og gjelder Israel som Herrens hjord og som slaktefåt i hele tiden gjennem de fire verdensriker. Profetens handlinger, som nødvendigvis måtte være av kort varighet, gir en representativ og symbolsk-profetisk fremstilling av Guds evige Sønn og Messias' handlinger med Israel gjennem den lange tid som Skriften kaller hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24, og som strekker seg fra Israels bortførelse til Babylon inntil Israels gjenopprettelse i endens tid. Det er nettopp Herrens hyrdeomsorg og hans fornedrelse profeten skal fremstille ved sine profetiske handlinger.

I v. 1-3 forkynnes dommen over Israel og Jerusalem.

Ifølge v. 4 og v. 7 får profeten befaling fra Herren om på representativ og symbolsk måte å røkte slaktefårene slik som Messias på virkelig måte. Til denne handling brukte han to hyrdestaver. Den første hyrdestav het "liflighet". Denne stav står for Guds nåde og en pakt med folkene ifølge hvilken disse ikke kunne forderve eller ødelegge Israel. Den andre hyrdestav, som het "bånd" og som står for enheten mellem Juda (Judas rike) og Efraim (Israels rike), hindrer tvedragt og indre oppløsning i Israel.

Ifølge v. 8 gjorde profeten de tre hyrder til intet i en måned. De tre hyrder symboliserer i videste mening de tre første tyranniske verdensriker og deres herskere. Den ene måned i hvilken tid disse blir tilintetgjort, er 3 x 10 dager, som symboliserer den beskikkede tid, d.e. 10 dager, for hvert av de tre verdenskriger, kap. 10 v. 3.

Ifølge v. 6 og v.9 overgir profeten Israel til dommen, fordi Israels ledere og Israel som nasjon forakter og forkaster den sanne Messias, Jesus av Nasaret, og verdsetter hans lønn til tretti sølvpenninger, som var betalingen for en slave, og det til tross for

Messias' grenseløse godhet og oppofrelse for sitt folk. Kun noen få av folket holdt seg til ham og trodde på ham.

Pottemakeren representerer Jehova, og hans lerklump, som mislykkes under hans hender og som han atter trykker sammen til en lerklump, er et sinnbilde på Jerusalem og Israel, v. 13.

Ifølge v. 10 brøt profeten først i stykker sin stav "liflighet" for å gjøre den pakt tilintet som var inngått med folkene, slik at folkene kunne forderve og ødelegge Israel.

Ifølge v. 14 brøt profeten i stykker sin andre stav "bånd" for å gjøre brorskapet mellem Juda og Israel til intet, slik at de var prisgitt tvedrakt og indre opplsøning.

I v. 6 står videre en meget viktig profeti ifølge hvilken Israels folk skal overgis i hendene på deres konge, som skal herje landet og ødelegge dem.

Hvem er denne konge? Dette fremgår klarest ifølge rettergangen mot den foraktede og forkastede Jesus av Nasaret for den romerske landshøvding Pontius Pilatus etter Vulgata. Da yppersteprestene og de eldste og folket ropte at Jesus skulle korsfestes, sier Pilatus til dem: "Skal jeg korsfeste deres konge?" Da avgir yppersteprestene denne fatale erklæring: "Non habemus regem nisi Caesarem". D.e. "Vi har ikke konge uten Caesar". Johs. 19,15. Derfor er Israel under denne erklæring av Israels ledere bundet til den romerske Caesar som sin konge inntil denne erklæring i slutten av den store trengsel forandres av Israels ledere til fordel for Israels sanne Konge, Jesus av Nasaret, Sak. 12,10: Matt. 23,39.

Ifølge historien var det Nero Caesar som på sin kunstner- og veddeløpsferd i Achaia i Hellas i år 66 e.Kr. utnevnte sin berømte general og senere keiser Titus Flavius Vespasianus til å kue opprøret i Israel, som var brutt ut på grunn av romernes stadige overgrep mot Israel, og det var Vespasians sønn og senere keiser Titus som i år 70 e.Kr. inntok og ødela Jerusalem og templet og tok en fryktelig hevn over Israel, hvis overlevende ble spredt blant folkene. Når Nero Ceasar, som jeg tror er Antikristen, henimot endens tid kommer igjen fra avgrunnen, skal han i midten av den 70. åruke for Israel og Jerusalem gjenoppta krigen mot israelerne for å tilintetgjøre dem. Derfor er den konge som omtales i v. 6, Nero Caesar, og denne profeti har såvel romernes krig mot Israel i 66 til 70 e. Mess. som romernes krig mot Israel i endens tid for øye.

Men Antikristen har en israelsk hjelper som henimot endens tid skal stå frem i Israels land, v. 16-17, og dette er Antikristens herold, dyret av jorden, den falske profet, uten hvis forføreriske virksomhet det vantro Israel ikke kunne forføres til å motta det romerske villdyr som sin Messias. V. 6 og v. 161-7 har derfor tydelig eskjatologisk siktepunkt, og ingen annen enn Antikristen og den falske profet siktes det her til. Israels sanne Messias, Jesus av Nasaret, som kom i sin himmelske Faders

navn, ble forkastet av det vantro Israel, men den falske Messias, som kommer i sitt eget navn, blir antatt av det vantro Israel, Johs. 5,43: Åp. 13, 4-8.

Og Judas Iskariot, som foraktet og forrådte den sanne Messias for tretti sølvpenninger, som var den lave pris for en slave, v. 12-13, er nettopp den dårlige hyrde med en dårlig hyrdes stav – en hyrdestav som står for forførelse og ødeleggelse over Israel og nasjonene – som ved Satans kraftige virksomhet med alle løgnens makt og tegn og undre, og med all urettferdighetens forførelse introduserer den falske Messias i Israel og i verden, v. 16-17: 2. Tess. 2,9 - 12.

Men den forferdelige dom over den falske profet står omtalt i v. 17, og over Antikristen, 2. Tess. 2,8, og over Antikristen og den falske profet, Åp. 19,20.

Det ellevte kapitel hos profeten Sakarias viser oss således at i hele de fire vardensrikers tid, den tid som profetien kaller hedningenes tider, er Israel slaktefår, v. 4,17, og at den korte tid som profeten ifølge kapitlet på representativ og symbolsk måte handler på Herrens befaling, står symbolskprofetisk for Guds evige Sønn Messias' virkelige handlinger gjennem hedningenes tider.

8. Pakten med døden og forbundet med dødsriket.

I Es. 28,15.18 omtales en pakt med døden og et forbund med dødsriket. Dette må ifølge sammenhengen sikte til det vantro Israels sjuårspakt med Antikristen i endens tid, Dan. 9,27. Når dette sies å være en pakt med døden og et forbund med dødsriket, så kan dette vanskelig forstås på noen annen måte enn at de som inngår denne pakt med det vantro Israel må være døde mennesker fra dødsriket. Derfor støtter også dette sted den oppfatning at Antikristen og den falske profet kommer tilbake fra og representerer døden og avgrunnen (abyssos) i dødsriket.

Artikkel nr. 20:
ER JUDAS ISKARIOT AV DANS STAMME?

Da dyret av jorden eller den falske profet etter min mening er Judas Iskariot ogg således er en israeler, så er det neste spørsmål som må søkes belyst, fra hvilken av

Israels tolv stammer han? Idet følgende skal fremsettes noen momenter som antyder at han er av Dans stamme.

1. Den indre strid i patriarken Jakobs opprinnelige familie, 1. Mos. kap. 27 til 30 og 35.

Da Jakob på sin mor Rebekkas råd ved list bedrog sin blinde far Isak og tilvendte seg den velsignelse som Isak hadde tiltenkt hans eldre bror Esau, rømte han på sin mors råd fra Kanaans land til sin morbror Laban i Karan, fordi Esau hatet han etter dette og truet med å drepe han etter farens død.

Laban hadde to døtre, Lea, den eldste, og Rakel, den yngste. Jakob fattet kjerlighet til Rakel, som var meget vakker, og han ble enig med Laban om å tjene hos ham i sju år for Rakel. Da de sju år var omme, bad han Laban om å få Rakel til hustru. Laban ordnet til bryllup, som etter skikk og bruk varte en uke, men han overtalte Lea til å stille seg som brud, og på den første bryllupsdags aften førte han etter skikk og bruk den tilslørede brud til Jakob. Som Jakob hadde bedratt sin blinde far, slik holdt Herren Jakobs øyne tilbake så han ikke kjente Lea. Først om morgenen etter den første bryllupsnatt merket Jakob at Laban hadde bedratt ham og gitt ham Lea til hustru. På Jakobs spørsmål hvorfor han hadde gjort dette, svarte Laban at de hadde den skikk ikke å gi den yngste bort før den eldste. Men Laban rådde ham til å la Leas bryllupsuke gå tilende, så skulle han også få Rakel til hustru mot å tjene ham sju år til for henne. Og Jakob, som elsket Rakel, gikk med på dette. Da Leas Bryllupsuke var tilende, fikk Jakob også Rakel til hustru og gikk inn til henne, men uten at det ble holdt nytt bryllup.

Skriften sier av Jakob elsket Rakel mer enn Lea, som ble tilsidesatt. Da Lea først fikk tre sønner med Jakob, hvorimot Rakel til å begynne med ikke fikk barn, forlangte Rakel av Jakob at han skulle ta hennes trælkvinne Bilha til hustru, idet de barn som Bilha da måtte få, etter datidens lov og rett tilhørte Rakel.

Da Lea senere for en tid heller ikke fikk flere barn forlangte også hun av Jakob at han skulle ta hennes trælkvinne Silpa til hustru, forat hun skulle føde henne barn.

Det vil da være klart at det av Laban foreslåtte og av Jakob godtatte to-hustru-ekteskap, idet Lea ble Jakobs hustru ved list og svik fra Laban og Leas side, og idet dette to-hustru-ekteskap var den eneste mulighet hvorved Jakob også kunne få Rakel til hustru, på grunn av rivaliseringen mellem de to søstre omsider førte til fire-hustru--ekteskap.

Vi skal så stille opp Jakobs tretten barn i dette fire-hustru-ekteskap i den rekkefølge de var født:

(1) Ruben.

Ruben var Jakobs første sønn med Lea. Navnet betyr: se, en sønn. For Lea sa: Herren har sett til meg i min ulykke, og nå vil min mann elske meg.

(2) Simeon.

Simeon var Jakobs annen sønn med Lea. Navnet betyr: bønnhørelse. For Lea sa: Herren har hørt at jeg var tilsidesatt, derfor har han gitt meg også denne sønn.

(3) Levi.

Levi var Jakobs tredje sønn med Lea. Navnet betyr: vedhengen. For Lea sa: Nå må vel endelig min mann holde seg til meg, for jeg har født ham tre sønner.

(4) Dan.

Dan var Jakobs første sønn med Bilha. Navnet betyr: dommer. For Rakel sa: Gud har dømt i min sak, han har hørt min bønn og gitt meg en sønn.

(5) Juda.

Juda var Jakobs fjerde sønn med Lea. Navnet betyr: prise. For Lea sa: Nå vil jeg prise Herren.

(6) Naftali.

Naftali var Jakobs andre sønn med Bilha, og altså Dans helbror. Navnet betyr: den jeg har vunnet ved kamp. For Rakel sa: Jeg har kjempet Guds kamper med min søster, og nå har jeg vunnet.

(7) Gad.

Gad var Jakobs første sønn med Silpa. Navnet betyr: en flokk, skare. For Lea sa: En skare kommer.

(8) Issaker.

Issaker var Jakobs femte sønn med Lea. Navnet betyr: han er lønn. For Lea sa: Gud har gitt meg min lønn, fordi jeg lot min mann få min trælkvinne.

(9) Aser.

Aser var Jakobs annen sønn med Silpa. Navnet betyr: lykkelig. For Lea sa: Hvor lykkelig jeg er! For alle kvinner vil prise meg lykkelig.

(10) Sebulon.

Sebulon var Jakobs sjette sønn med Lea. Navnet betyr: boende med. For Lea sa: Gud har gitt meg en god gave, nå kommer min mann til å bo hos meg, for jeg har født han seks sønner.

(11) Josef.

Josef var Jakobs første sønn med Rakel. Da sa Rakel: Gud har tatt bort min skam. Navnet betyr: legge til. For Rakel sa: Herren gi meg enda en sønn.

(12) Dina.

Dina var Jakobs første datter med Lea. Og hun var Jakobs eneste datter. Hun ble født en tid etter utløpet av Jakobs andre sjuårs tjenestetid, den andre sjuårs periode han skulle tjene for Rakel.

(13) Benjamin.

Benjamin var Jakobs annen sønn med Rakel. Benjamin ble ikke født i Mesopotamia,

men etterat Jakob var kommet tilbake til Kanaan, på vandring fra Betel til Efrat, og Rakel døde under fødselen. Hun kalte sin sønn Benoni, som betyr: min smertes sønn, men Jakob kalte ham Benjamin, som betyr: sønnen av den høyre hånd.

I dannelsen av dette fire-hustru-ekteskap og de deri fødte tretten barn og betydningen av deres navn ligger spiren til en interisraelsk strid som er av avgjørende betydning for Dans stammes senere forhold i Israel.

Vi begynner med Jakobs forhold. Som Rebekka og Jakob ved svik tilvendte seg Esaus førstefødselsvelsignelse, slik ble Jakob ved svik av Laban og Lea ført inn i dette fire-hustru-ekteskap.

Med hensyn til Rakel, som betyr: får (sau), så betraktet hun seg som Jakobs rettmessige hustru, fordi det var henne Jakob elsket og skulle tjene for i sju år hos Laban, og Rakel elsket også Jakob. Hennes motvilje mot sin søster Lea er lett forståelig og i høyeste grad berettiget. Hun ble bedratt av sin søster og fikk heller intet bryllup, men ble gitt Jakob til hustru som en attpåsleng til Leas bryllup. Da Rakel til å begynne med ikke fikk barn, ga hun Jakob sin trælkvinne Bilha, som betyr: terror (redsel, vold). til hustru for å få sønner ved henne.

Med hensyn til Lea, som betyr: trett, så elsket også hun utvilsomt Jakob, hvilket klart fremgår av hennes forhold til Jakob og betydningen av de navn hun ga sine barn. Men hun bedrog sin søster for å få Jakob til sin mann, og står her i samme stilling som Jakob, som bedrog sin bror Esau for å få hans velsignelse. For å få flere sønner gav Lea Jakob sin trælkvinne Silpa, som betyr: dryppende, til hustru.

Den fjerde sønn.

Israels tolvstammefolks betydning og oppgave er mangesidig. Men vi skal her bare nevne at Israel skulle fremføde Messias, som er verdens Frelser og som på samme tid er Kongen i det fredsrike på denne jord som skal komme etter de fire verdensriker fra Ny-Babylonia av og til hvis opprettelse og bestående Israels kall som nasjon er knyttet. Då fire er verdens tall, utviklet også Israel som nasjon seg fra et fire-hustru-ekteskap, og samme grunn er det også den fjerde sønn i dette ekteskap som måtte bli overhode for den stamme i hvilken Messias skulle fødes.

Men her står vi ved et kardinalpunkt i denne sak. For der er TO FJERDE-SØNNER:

(1) Dan, som er Jakobs fjerde-sønn, og tillike den første fjerde-sønn riktignok ikke med Rakel men med Rakels trælkvinne Bilha.

(2) Juda, som er Jakobs fjerde-sønn med Lea, men som egentlig er den femte sønn, hvor 5 = 4 pluss 1, hvilket tilkjennegir at 4, verdens tall, er forbundet med 1, Guds tall, d.e. Guds forbindelse med verden.

Vi vet at Gud har dømt i denne sak og har gitt Jakob sin rettmessige hustru i Lea, Gud som på tross av alle våre synder og feilgrep utvelger det som er tilsidesatt og

ringeaktet i denne verden, men som attrår Gud og det som hører Gud til, 1. Kor. 1,26-29. Av Jakobs velsignelser og åpenbarelser like før hans død om hva som skal hende hans sønner i de siste dager, fremgår også klart at han har godtatt Guds dom i denne sak, og derfor gav han Juda, som er Jakobs fjerde-sønn med Lea, Messias-velsignelse, 1. Mos. 49, 8-10, så meget mer som Dans mor Bilha også hadde gjort seg skyldig i incest (blodskam) med Ruben.

Men denne indre strid i Jakobs opprinnelige familie er et latent interisraelsk irritament, som Satan og de onde ånder arbeider videre med og som er medbestemmende for den egenartede og skjebnesvangre utvikling for Dans stamme, som vi senere skal se. Som ismaelittene, som nedstammet fra Ismael, som ble tilsidesatt for Isak, og edomittene, som nedstammet fra Esau, som ble tilsidesatt for Jakob, var og er en trussel mot Israel, slik representerer minunnelsens bitre rot hos Dan, som ble tilsidesatt for Juda, et interisraelsk faremoment i Dans stamme mot det øvrige Israel.

For fullstendighetens skyld skal også kort omtales Jakobs eneste datter DINA. Da Skriften ikke beretter om noe spesielt som var sagt i forbindelse med hennes fødsel, må hennes betydning ligge i hennes nummer i rekken av Jakobs barn og i hennes navn.

Dina var egentlig Jakobs tolvte barn, men måtte overlate denne plass til Benjamin som stamfar til Israels tolvte stamme, hvorved Dina altså ikke lenger ble nummer tolv, hvilket tall symboliserer Guds åpenbarte herredømme, slik det ble utøvd i Israel med Herren midt iblant dem, men hun ble nummer tretten, hvilket tall symboliserer åndelig ødeleggelse, opprør og undergang.

Da Dina etterat Jakob med sin familie var kommet tilbake til Kanaan, engang gikk ut for å se på landets døtre, ble hun krenket av Sikem, som var sønn hav hevitten Hemor, høvdingen i landet. Sikem betyr: skulder, som er symbol på kraft, særlig til å bære. Da Sikem elsket Dina, gikk Jakobs sønner svikefult med på svogerskap med sikemittene mot at Hemor og Sikem og sikemittene skulle la seg omskjære, og så ble gjort. Men på den tredje dag, da sikemittene var syke av sine sår, slo Simeon og Levi ihjel alt mannkjønn av sikemittene. De tok sin søster Dina ut av Sikems hus, og Jakobs sønner plyndret byen Sikem og drog bort, 1. Mos. 34. På denne måte ble forbindelsen mellem Jakobs familie og sikemittene avsluttet.

Assimilasjon mellem Israel og hedningefolkene, som alltid har vært en av Israels største farer, er mot Guds vilje og derfor opprør mot Guds vilje. Israel er et folk som bor for seg selv og som har sin styrke i Herren sin Gud. Blant hedningefolkene skal det ikke regne seg og ikke holdes opp ved deres kraft. Beretningen om Dina er et forbilde på assimilasjonens fare både for Israel og for folkene. Og etter Guds dom over de levende nasjoner ved Jesu gjenkomst, skal Israels levning vandre i den rettferdighet som Jakobs datter Dina bærer bud om i sitt navn, for Dina betyr: rettferdighet. Es. 1, 26-27: 33,5: 54,13-14: 63,3: 62,1-2: Jer. 23,5-6: Dan. 9,24: Hos. 2,19: Joel 2.23.

Artikkel nr. 21:
ER JUDAS ISKARIOT AV DANS STAMME?

2. Patriarken Jakobs forkynnelse av det som skal hende Israels tolv stammer i de siste dager, 1. Mos. 49.

"Og Jakob kalte sine sønner til seg og sa: Samle dere, så vil jeg forkynne dere hva som skal hende dere i de siste dager", v.1.

I grunnteksten står "i etterfølgende dager". (Eng. "in after days"). Like etter denne forkynnelse døde Jakob i en alder av 147 år = 7 x 7 x 3, d.e. tallet for fullstendig fullendelse muliplisert med tallet for Guds åpenbaring. Med Jakob er nemlig det opprinnelige patriarkalske liv avsluttet, den første avdeling av primitiv guddomelig historie.

Men fylt av profetiens Ånd forkynner han før sin død det som i sin helhet skal hende Israels tolv stammer i de etterfølgende dager – ut fra de egenskaper de hittil har lagt for dagen og ifølge de indikasjoner som ligger i deres navn, og han velsignet dem med den velsignelse som tilkom dem, dersom de da kunne velsignes.

Vi merker oss først at Jakob ikke nevner sine sønner i den rekkefølge de er født (jvfr. art. 20), men i tre avdelinger: Først Leas seks sønner, dog slik at Sebulon nevnes før Issaker. Derpå trælkvinnene Bilbas og Silpas fire sønner blandet sammen i en bestemt rekkefølge. Tilslutt Rakels to sønner. I denne profetiske rekkefølge ligger en meget viktig tidshusholdningsmessig hemmelighet, som vi i det følgende kort skal omtale.

Første avdeling er Leas sønner:

(1) Ruben, "se, en sønn".

Først nevnes Ruben, Jakobs førstefødte sønn og den førstefødte i Israel som nasjon. Hans navn betyr at han er en sønn, d.e. en mann skapt i Guds bilde, hvilket satte mennesket høyt over dyrene. Riktignok er synden kommet inn, men dette behøvde ikke å føre til at han ble degradert under den menneskelige verdighet. Hans drifter tok imidlertid makten over ham, og han gjorde seg skyldig i incest (blodskam) med Bilha, sin fars hustru. Således mistet han sin førstefødselsrett, som gikk over til Josef ved dennes to sønner, Efraim og Manasse.

Tidshusholdningsmessig for Israel representerer Ruben tiden for nasjonens ungdommelige kraft, da Gud ved den første pakt med Israel, lovpakten fra Sinai, ga Israel lederskapet blant folkene ved dets ansvarlighet overfor pakten. Men Israel brøt snart pakten og mistet for en lang tid dette førerskap. Som for Ruben så også for Israel vender Guds velsignelse tilbake gjennen ydmykelse og omvendelse under den nye pakt.

(2) Simeon, "bønnhørelse" og Levi "vedhengen".

For det andre nevnes Simeon og Levi. De er brødre med den samme voldsmentalitet. Jakob tar bestemt avstand fra deres hemmelige og listige råd og sammenkomster, som koblet ut den individuelle samvittighet og manifesterte seg ved tyrannisk maktovergrep mot mennesker og dyr i Sikem. Dommen over dette er å bli delt og adspredt i Israel, forat dette skal bevirke at de enkelte individer skal vende seg til Gud som sin eneste kilde og bli "bønnhørt" av ham og "bundet fast" til ham ved de bånd som Gud gir.

Tidshusholdningsmessig for Israel representerer Simeon og Levi dommertiden inntil David. Der var ingen konge og ingen virkelig søken til Gud, men sammenslutninger og delinger. Makt og kamp oppfylte denne periode.

(3) Juda, "prise".

For det tredje nevnes Juda. Da Juda kom til makt ved David, våknet tilbedelsen av Herren tillive igjen. David, den store salmist til Herrens ære, brakte paktens ark til Jerusalem, og hans sønn Salomo bygde templet for den. Da de ti stammer etter Salomos død skilte seg ut og gikk etter gullkalven, stod Juda fremdeles fast med Herren. Som en løve er Juda, idet lovprisningen av Herren gir kraft og styrke, og ikke skal kongespir vike fra Juda, ikke herskerstav fra hans føtter, inntil Fredsfyrsten kommer, og folkene blir ham lydige. Juda er også karakterisert ved å ha overflod av vin og melk, som symboliserer sann glede og næring.

Herav fremgår klart at av Jakobs to fjerde-sønner var det Jakobs fjerde sønn med Lea, og altså ikke Jakobs første fjerde-sønn, nemlig Dan, som fikk den store velsignelse og det store løfte om at Messias skulle komme av Juda-stamme. Den profetiske avjgørelse i denne viktige sak var falt. Men konflikten var likevel tilbake og ga næring til den hemmelighetsfulle og skjebnesvangre utvikling i stammen Dan.

Tidshusholdningsmessig for Israel representerer Juda tiden fra David gjennem det gamle testamentes historie til begynnelsen av det nye testamente. Da så Messias endelig kom for å opprette riket for Israel, tok Israel ikke imot hverken riket eller dets Konge Jesus Messias, hvorved riket, som da var nær for Israel, gikk inn i sin hemmelighetsform, i hvilken tid den nytestamentlige menighet, ekklesia, er Guds sanne barn, og denne tid varer inntil opprykkingen av menigheten. Deretter kommer den antikristelige trengselstid eller endens tid ved hvis avslutning Jesus Messias kommer igjen til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av riket for Israel.

(4) Sebulon, "boende med" og Issaker, "han er lønn".

For det fjerde nevnes Sebulon og Issaker. De fire første av Jakobs sønner med Lea nevnes i den rekkefølge de er født, men med de to siste bytter Jakob plass, hvilket må ha en bestemt betydning.

Leas bruk av navnet Sebulon, "boende med", sikter til et intimt forhold mellem henne og Jakob, men Jakob bruker her et annet ord i øyensynlig nedsettende mening og som primært betyr "å legge seg selv ned", og dette gjør Sebulon ved havenes (grunn-

teksten har flertall) strand, ved stranden hvor skipene lander, hans side er vendt mot Sidon.

Dette viser klart til diasporaen blant folkene, hvor Israel med samkvem og handel med verdens nasjoner står i fare for å fjerne seg mer og mer fra det som skiller Israel fra folkene. Hvordan det går Israel blant nasjonene, viser Issakar, "han er lønn". Lønnen for at Israel vendte seg bort fra sin Gud-sendte Frelser og Konge, ble at Israel vendte seg til verden. Issakar ble en ufri træl. Borte fra sin Gud og fra sitt land ble Israel folkenes træler og syndebukker.

Tidshudholdningsmessig for Israel representerer Sebulon og Issakar diasporaen blant folkene inntil det dypeste sted i hedningenes tiders dal, Sak. 1,8, og hele rekken av Jakobs seks sønner med Lea representerer tidshusholdningsmessig Israels historie fra sin begynnelse ved Jakobs død inntil tiden da Gud atter tar seg av Israel og begynner å føre Israel tilbake til seg.

Vi er så kommet til tiden for den moderne sionisme, som begynte i siste halvdel av forrige århundre og som varer til enden av hedningenes tider da Jesus Messias ved sin gjenkomst åpenbarer seg for Israels levning og oppretter det messianske fredsrike på denne jord. Tidshusholdningsmessig for Israel representeres denne tid av Jakobs fire sønner med Leas og Rakels to trælkvinner Bilha og Silpa, slik at Bilhas første sønn Dan innleder perioden, Sans helbror Naftali avslutter perioden, og Silpas to sønner plasseres mellem Dan og Naftali.

Først av trælkvinnenes sønner nevnes Dan, "dommer", som innleder perioden, og vi er dermed inne i sentrum av vårt tema. Vi er overbevist om at den moderne sionisme, som står i fikentreets symbolske tegn, Matt. 24, 32-34, tegnet for Israels nasjonale gjenreising, er villet av Gud og er Guds førelse med Israel. Dette tegn går imidlertid forut for oljetreets symbolske tegn, Rom. 11, tegnet for Israels åndelige gjenfødelse som nasjon. Forståelsen av denne Jakobs profeti angående Dan, hvor Israels begynnende frigjørelse fra sitt trællekår under Issakar er meget iøynefallende, er særdeles viktig for forståelsen av eskatologien innenfor rammen av hedningenes tider. Vi skal så gi en nøyaktig oversettelse av profetien etter G.R. Berry i The interliner literal Translation of the hebrew old Testament: "Dan vil dømme sitt folk, som en av Israels stammer. La Dan bli en slange på veien, en hornet slange på stien, som biter hælene på en hest, og dens rytter faller bakover. På din hjelp (frelse) venter jeg, Jehova".

Denne profeti antyder flere ting:

(1) Den begynnende frigjørelse fra Israels trællekår under Issakar.

(2) Gjenopprettelse av Israels selvstyre og mer og mer ledet av Dan, som en av Israels stammer, og i den intensjon og til det endemål som profetien antyder om Dan.

(3) Satanisk karakter og fremgangsmåte er her iøynefallende.

(4) Den hornede slange er en antydning til dyret av jorden i Åp. 13, den falske profet, dobbeltdyret (diplozoon paradoxum), som har to horn som et lam, men talte

som en drage. Det er slangen fra Paradisets hage som til overmål i forførerisk retning i endens tid har to små, troskyldige lammehorn.

(5) Dyret av jorden i Åp. 13, den falske profet, som jeg tror er Judas Iskariot, er helt fra profetien i 1. Mos.49 av forbundet med Dans stamme. Men det er når Israel er delvis gjenopprettet som selvstendig stat i Israels land, dog ennå i vantro overfor sin Messias, Jesus fra Nasaret, at Israels dypeste fall og dets frykteligste trengsel inntrer. Uten at vi her kan gå i detaljer ønsker vi å presisere at den bibelske profeti med all tydelighet ut fra mange vitnesbyrd både i G.T. og N.T. vitner om at den store trengsel, som grunnteksten uttrykker enndog med to bestemte artikler, nemlig trengselen den store, gr. tes thlipseos tes megales, Åp. 7,14, er fremtidig, og at den angår både Israel og de andre nasjoner. Likeså at Israels dypeste fall ennå er fremtidig, da det vantro Israel skal anerkjenne en hedning som sin Messias, forført dertil ved den falske profet, som er israeleren Judas Iskariot av Dans stamme. Derfor er Dans stamme ikke nevnt under beseglingen av de hundre og førtifire tusen beseglede israelere i endens tid, Åp. 7, 1-8.

(6) Ledet av profetiens Ånd er det derfor at Jakob profetisk på vegne av Israels troende levning i endens tid, i de mørkeste timer før rikets daggry, roper ut: "På din hjelp (frelse) venter jeg, Jehova". Den eneste redning er nå ovenfra, fra himlen, hvorfra også redningen kommer. Da skal det Jesu ord oppfylles: "Fra nå av skal dere ikke se meg før dere sier: Velsignet være han som kommer i Herrens navn!" Matt. 23,39: Sak. 12, 10-14.

Og at redningen kommer, fremgår også klart av Jakobs profeti. For det annet navn i denne periode er Gad, "en flokk, skare". Hans omtale gjelder konflikt, men til slutt seier. Det tredje navn i denne periode er Aser, "lykkerlig". Hans omtale gjelder besittelsen av lander, ro og overflod. Det fjerde og siste navn i denne periode er Naftali, "den jeg har vunner i kamp". Men nå er kampen over, seieren er vunnet. Israels levning er glad som en lekende hind og skal prise Herren som aldri før.

Tidshudholdningsmessig for Israel representerer trælkvinnenes fire sønner tiden fra det dypeste sted av hedningenes tiders dal, dalbunnen i Sak. 1,8, da den moderne Sionisme begynner, til den endelige gjenopprettelse for Israel ved Jesu Messias' gjenkomst.

Artikkel nr. 22:
ER JUDAS ISKARIOT AV DANS STAMME?

2. Patriarken Jakobs profetiske forkynnelse av det som skal hende Israels tolv stammer i de siste dager, 1. Mos. 49.

Tilbake er så å omtale den tredje avdeling av Jakobs sønner, nemlig Rakels to sønner Josef, "legge til", og Benjamin, som Rakel i sin dødskamp kalte Benoni, "min smertes sønn", – men som Jakob kalte Benjamin, "sønnen av den høyre hånd". – Vi merker oss her at Rakel, "får (sau)", står for selvovergivelsens saktmodige ånd, motsatt Jakob, "fortrenger", som står for selvisk natur. Benjamin er Josefs helbror og den eneste av Jakobs sønner som er født i Kanaan.

Tidshusholdningsmessig for Israel representerer Josef og Benjamin tiden når Israels frelse kommer, og deres navn viser ved hvem Israels frelse kommer, samt rikets tid. Derfor er det av største viktighet å vite deres symbolske betydning.

JOSEF ER I SITT LIVS FORSKJELLIGE FASER FORBILDE PÅ JESUS MESSIAS. Josef ble sendt av og fra sin far i en kjærlighetsgjerning til sine brødre. Han ble hatet av sine brødre, overgitt til døden i en brønn og derpå solgt til hedningene og således skilt fra sine brødre. Blant hedningene kom han til makt, men hans brødre ble fremmed for ham. Blant hedningene fikk han hustru og barn (svarende til ekklesia) inntil en alle land omspennende hungersnød (svarende til den store trengsel) tvang hans brødre til ham, som ble både deres og verdens frelser. Josef representerer derfor Jesus Messias, den først forkastede og lidende, men nå herliggjort og til Faderens høyre hånd opphøyede, slik den nytestamentlige menighet kjenner ham, og slik Israel må kjenne ham for å finne sin frelse i endens tid.

Men her må da også rettes en alvorlig bebreidelse og advarsel til de mange i den nytestamentlige menighet idag som ikke kjenner Jesus Messias som Israels Konge, som ved sin gjenkomst skal opprette det messianske fredsrike på denne jord gjennem Israel.

Benjamin, som først av Rakel kaltes Benoni' "min smertes sønn", men som senere av Jakob kaltes Benjamin, "sønnen av den høyre hånd", er i Jakobs profeti kalt krigerstammen i Israel. Derfor er BENJAMIN FORBILDE PÅ JESUS MESSIAS SOM DEN SOM ER GITT MAKTEN OVER JORDEN. Som Israel på Jesu tid ventet på den regjerende Messias, d.e. Benjamin, "sønnen av faderens høyre hånd", slik også idag. Men før Israel kan få Benjamin, "maktens sønn", må Israel motta Benoni, "smertens sønn", hvilket Messias ble på grunn av Israels og hele verdens synd. Derfor ser vi også av forbildet at da Josef til å begynne med var hård og fiendtlig mot sine

brødre, som ennå ikke kjente ham, og forlangte at de skulle føre Benjamin til ham, da våknet deres samvittighet i dyp skyldfølelse overfor Josef, og de sa seg imellem: "Sannelig vi har skyld på oss for vår bror. Vi så hans sjeleangst da han bønnfalt oss, og vi ville ikke høre, derfor er denne nød kommet over oss", 1. Mos. 42-43. Som i forbildet slik også i motbildet er Israels endelige og avgjørende prøve knyttet til Benjamin. Men Benoni, Benjamin og Josef er forbilder på en og samme person, nemlig Jesus Messias.

Som Josef lengtet etter Benjamin, slik lengter Jesus etter å frelse Israel ved sin makt, når han først er mottatt som Benoni, "smertens sønn". Og som Josef forlangte å ta Benjamin fra brødrene, fordi de hadde forkastet Josef, slik vil Israel i den fremtidige store trengsel bli stilt i utsikt å bli fratatt åpenbarelsen av sin Messias, som de venter på og som er deres eneste håp. Og som Josef åpenbarte seg for sine brødre, ja Juda, som heller ikke hadde vært enig i at Josef skulle drepes, men bli solgt til ismaelittene, kom i den største hjertesorg og angst for å miste Benjamin og ga seg selv i hans sted, slik skal også Jesus Messias åpenbare seg for Israels levning i slutten av den store trengsel, når den er i den aller dypeste sorg og angst og lengsel etter sin Messias og i den største frykt for å miste sin Messias. Da skal profetien i Sa. 10-14 oppfylles: "Men over Davids hus og over Herusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennemstunget, og de skal sørge over ham som en sørger over sin enbårne sønn, og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte", v.10. "På den dag skal sorgen bli stor i Jerusalem", v.11. "Og hele landet skal sørge", v. 12-14. I tretti dager skal denne unevnelige sorg vare, de siste tretti dager av tidsangivelsen i Dan. 12,11: jvfr. 4. Mos. 20,29: 5.Mos. 34,8. Da Juda, som i forbildet står for de ti brødre og som i motbildet svarer til hele Israels levning i endens tid, ga seg selv i Benjamins sted, hvorved han helt og fullt åpenbarte sin skyld overfor Josef og sin kjærlighet både til sin far Jakob og til Benjamin, da er dette det ønskede bevis for hjertets rette anger og bot.

Altså: Når Israels levning i den store trengsel vender seg til den lidende Messias, som de korsfestet, da, og først da, vil han åpenbare seg for dem som den regjerende Messias og utfri Israel. Og først da skal Israels endelige gjenopprettelse skje. Men Israels store prøvelser særlig i den store trengsel skal bringe Israel til en sann hjertets anger og omvendelse til sin Benoni, "smertens sønn", som de forkastet, og han vil åpenbare seg for dem som Benjamin, "Sønnen av Faderens høyre hånd". Da åpnes for dem kilden i Davids hus mot synd og all urenhet, Sak. 13,1, og dette bringer hele nasjonen inn under Guds velsignelses fylde ved Jesus Messias, hvis forbilde Josef var. Det var dette også Peter fremholdt for Israel i templet: "Så fått da et annet sinn og vend om, forat eders synder må bli utslettet, så husvalelsens tider kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårede Messias, Jesus, som himmelen

skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av", Ap.gj. 3,19-21.

Josef, som hans brødre forkastet, er i sannhet blitt den som "legger til" og som ved sine to sønner, Efraim, "dobbelt fruktbar" og Manasse, "forglemmelse", fikk Rubens forspilte førstefødselsrett. Manasse, som er den eldste av de to brødre, står for det å "glemme" møye og trengsel på veien til den "dobbelte fruktbarhet", som Efraim står for. Men Gud som setter målet høyere enn veien til målet, setter Efraim først. Og ved denne velsignelsens fylde over Israel er det at Gud også velsigner verden.

Vi vil føre de to siste artikler frem til følgende konklusjon: angående vårt spesielle tema:

(1) Tidshusholdningsmessig er Israel siden den moderne sionisme i slutten av det forrige århundre kommet inn i Dan-perioden, som betyr selvstyre for Israel i løftenes land, d.e. Israels nasjonale gjenreising, som står i fikentreets symbolske tegn, Matt. 24, 32-35, og som går forut for Israels åndelige gjenfødelse, som står i oljetreets symbolske tegn. Rom. 11. Derfor tror vi at den moderne sionisme er villet av Gud og er Guds vei med Israel, og at Israel er kommet hjem til Israels land for å bli der.

Men på den annen side må vi advare mot påstander både fra israelsk og kristen side som hevder følgende:

A. At hedningenes tider er omme i og med israelenes erobring av det gamle Jerusalem i 1967, hvilket ifølge profetien først skal skje ved Jesu åpenbarelse like etter den store trengsel. Men 1967 er et for Israel markant årstall på veien mot den endelige gjenopprettelse.

B. At Dan. 2,34-35.45 ble oppfylt i juni-krigen i 1967, hvilket profeti først vil bli oppfylt i Harmageddon-slaget på Guds, den Allmektiges, store dag.

C. At Israel allerede har opplevd den store trengsel, hvilken ifølge profetien ennå er fremtidig.

D. At Israel allerede er i den åndelige tilstand at Jesus Messias kan åpenbare seg for Israel og opprette det messianske fredsrike på denne jord.

Angående hevdelsen av disse foranstående fire punkter tror jeg at de bunner i velment proisraelsk ønsketenkning, som imidlertid ikke stemmer med de bibelske profetier uten at jeg her skal fremlegge beviser for dette.

(2) Dan-perioden, som Israel tidshusholdningsmessig nå er gått inn i, har sitt navn fra den av Jakobs sønner og den etter ham oppkalte stamme som preger denne periode, nemlig den første av trælkvinnenes sønner, d.e. Jakobs første fjerde-sønn Dan, "dommer", som han hadde med Rakels trælkvinne Bilha, "terror", Denne periode, som gir Israel selvstyre i Eretz Israel (Israels land), fører omsider inn i Israels største frafall og inn i den store trengsel, trengselen den store, gr. tes thlipseos tes megales, Åp. 7,14, som altså begge ennå er fremtidig.

(3) Profetien om Dan i 1.Mos. 49, 16-17 har en antydning om at dyret av jorden, som jeg tror er Judas Iskariot, er av Dans stamme.

(4) Den endelige frelse av Israels levning ved Jesus Messias' åpenbarelse kommer i slutten av Dan-perioden, 1. Mos. 49,18.

Artikkel nr. 23:
ER JUDAS ISKARIOT AV DANS STAMME?

3. Ikke-beseglingen av Dans stamme i endens tid, Åp. 7, 1-8.

De grunner som foran er anført i denne sak, og de grunner som senere vil bli anført i samme sak, er årsaken til at Dans stamme ikke er nevnt under beseglingen av de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer i endens tid. Som vist i art. 21 er dyret av jorden i Åp. 13, den falske profet, som jeg tror er Judas Iskariot, og ved ham Antikristen, den falske Messias, helt fra profetien i 1. Mos. 49, 16-18 forbundet med Dans stamme.

Ikke-beseglingen av Dans stamme i endens tid gremgår også av profetiene til Bileam, som er et av de tidligste forbilder i Skriften på den falske profet, profeten i verdensrikets tjeneste, som i likhet med Judas Iskariot ble tatt inn fra den israelske omverden inn i Guds nærhet, men som endte som Guds motstander og fiende, 4. Mos. 22-24.

Israel hadde leiret seg på Moabs ødemarker på hin side Jordan midt imot Jeriko. Balak, "ødelegger", Sippors sønn, "sønn av en spurv", konge i Moab, fryktet for Israel og sendte bud til Bileam, "folkeoppsluker", Beors sønn, "sønn av fortæreren", i Petor, som ligger på vestbredden av den store elv Frat, at han skulle komme og forbanne Israel. Frat er den ene av de to gjenværende av de fire paradisfloder i den postdeluvianske tidsperiode av den nærværende onde tidsalder, 1.Mos. 2, 10-14, og også grensen for det romerkse verdensrike mot øst, til hvilket verdensrike Bileams profeti har sitt endelige siktepunkt. Bileam var kjent for sin dyktighet til å forbanne og var rede til for en bestikkelse å ødelegge et folk.

Bileams profetier faller i tre avdelinger. Den første avdeling på toppen av Bamot Baal, 4.Mos. 22, 24-23, 12, og den andre avdeling på toppen av Pisga, 4.Mos. 23, 13-26. På disse to steder søker Bileam med lukket øye tegn hos Gud og mottar åpenbaring om å velsigne Israel, hvilket han også gjør. Den tredje avdeling er på toppen av Peor, 4. Mos. 23, 27-24,25. Her søker ikke Bileam tegn hos Gud, men skuer i Guds Ånd segnet til jorden med opplatt øye hele Israels leir, v.2, og forkynner noen av de eiendommeligste og mektigste profetier om Israel, som går fra Bileams samtid helt til endens tid og som derfor vil få sin endelige oppfyllelse i den for oss nære fremtid.

Etter det ytre å dømme har Bileam utseende av å være Guds profet og gjøre Guds vilje. Men at han tross dette likevel er i Satans tjeneste, fremgår av at han hemmelig lærte Balak at Israels styrke bestod i at det var "et folk som bor for seg selv, og blant hedningefolkene regner det seg ikke", 4.Mos. 23,9. Videre at han ga Balak det råd at han skulle innby Israel til å ete avgudsoffer og drive hor med Moabs døtre, 4.Mos. 25, 1-3, 31,16: Åp. 2,14. Dette gjorde Bileam fordi han elsket urettferdighets lønn, som han også fikk av Balak, 4.Mos. 22,7: 24,11: 2.Pet. 2,15: Jud. 11. Denne dobbelthet viser også at Bileam var et forbilde på den falske profet. Men straffen ramte ham, idet han senere ble drept av israelittene, 4. Mos. 31,8. Den her omtalte tildragelse viser, som forøvrig fremgår av hele Israels historie, at en av de største farer for Israel er assimilasjonen, d.e. at Israel skikker seg lik med hedningefolkene og går opp i dem.

Angående Bileams profetier skal vi her kun nevne en spesiell ting som angår Dans stamme. Ifølge 4.Mos.2 skulle Israel leire seg hver stamme ved sitt banner og sin families hærmerke. Israel leiret seg på den måte at Levi stamme leiret seg rundt tabernaklet. De øvrige stammer leiret seg utenom Levi stamme i fire hovedleirer. Den første leir var Judas Leir, som bestod av Juda og Issaker og Sebulon og lå mot øst. Den annen leir var Efraims leir, som bestod av Ruben og Simeon og Gad og lå mot syd. Den tredje leir var Efraims leir, som bestod av Efraim og Manasse og Benjamin og lå mot vest. Den fjerde leir var Dans leir, som bestod av Dan og Aser og Naftali og lå mot nord. Ved oppbrudd var Judas leir den første fylking og Dans leir den siste fylking som brøt opp, 4.Mos. 2,9.31: 10,14.25.

Hverken Moseloven eller G.T. gir opplysning om form eller karakter av stammenes bannere. Ifølge rabbinsk tradisjon var Judas banner en løve, Rubens banner en mann eller et menneskehode, Efraims banner en okse, og Dans banner en ørn, slik at de fire livsvesener (kjeruber), beskrevet av Esekiel, Esek. 1,5-14: 10,20, og av Johannes, Åp. 4,4-11, var symbolsk representert på disse bannere.

En variant av denne tradisjon gir som banner til Ruben en mann og en elv, idet Ruben ifølge 1.Mos.49,4 "bruser over som vannet", og som banner til Dan en ørn og en slange, idet Dan ifølge 1. Mos. 49,17 skal "være en slange på veien, en hornet slange på stien".

Disse fire former finnes forøvrig også i himlens forkynnelse (Salm. 19, 1-7) ved stjernekonstallasjonene i de fire kvarterer av himmelen. Aquarius, mannen med vannstrålen, og Leo, løven, var de originale zodiacalske konstellasjoner av de to solhverv, Taurus, oksen, vårjevndøgn og Aquila, ørnen, og Serpens, slangen, høstjevndøgn.

I den tredje avdeling av Bileams profetier, 4. Mos. 23,27-24,25, nevnes Ruben som vannmannen, v.7, Efraim som oksen, v.8, og Juda som løven, v.9. Men Dan som

ørnen og/eller slangen er ikke nevnt, fordi disse profetiers egentlige siktepunkt er endens tid, hvor Dan ikke er med i beseglingen av Israels stammer, Åp. 7,1-8. Men ørnen og slangen er nevnt i annen forbindelse. Ørnen i Jesu profeti i Matt. 24,28: "Hvor åtselet er, der skal ørnene samles", og slangen som det annet dyr i Åp. 13, profetier som begge angår endens tid. Når derimot den antikristelige trengselstid er over, er Dan atter med såvel i profetien i 5.Mos. 33,22 som i profetien i Esek. 48,1, profetier som begge har å gjøre med Israels endelige gjenopprettelse etter Jesu Messias gjenkomst til vår jord. Ja, Dans port i Jerusalem skal enndog sammen med Josefs port og Benjamins port være mot øst, Esek. 48, 32.

Den tragiske og villførende tendens og utvikling i Dans stamme fremgår også av Dans genealogi på to måter:

(1) For det første viser denne at ennskjønt Dans stamme både ved den første telling i Sinai ørken, 4. Mos.1, og ved den annen telling på Moabs ødemarker, 4.Mos. 26, var den folkerikeste stamme nest etter Juda stamme, idet Jakobs to fjerdesønner, Juda og Dan, også på denne måte hadde ledelsen blant Israels stammer, så bestod dog Dans stamme bare av en ætt. Av 4. Mos. 46,23 fremgår at Dan hadde bare en sønn, nemlig Husim. Og av 4. Mos. 26,42 fremgår at Dans stamme bestod bare av en ætt, nemlig fra Suham suhamittenes ætt. Altså må Husim og Suham være to forskjellige navn på Dans sønn. Men hvorfor? Den sannsynlige løsning på dette er at de to navn er oppstått ved omflytting av bokstavene og at en profetiske hensikt med dette ligger i betydningen av disse to navn. Husim, "hastende", blir til Suham, "ydmykelse". Dette viser at Dan, som skyndsomt blir til en stor stamme, men som i selvisk hersker-ånd antar sin særegne tilstand, ved Guds usynlige hånd ledes til ydmykelse, som alltid er Guds vei ut av selvopphøyelse. Men ut av denne ydmykelse, som særlig skal manifestere seg i den store trengsel, skal Dans stamme bli opphøyet og velsignet av Gud, som profetien viser, 5.Mos. 33,22: Esek. 48,1.

(2) For det andre taper Dans stamme allerede tidlig i Israels historie betydning blant stammene, og navnet Dan forsvinner fra de genealogiske lister i krønikebøkerne.

Den eneste virkelig betydningsfulle mann i Dans stamme var Samson, "sterk", som også var dommer i Israel i tjue år, Dom. 13-16. Samson hadde også Dans stammes karakteregenskaper: ustødig, listende, snikende og besnærende, men uten skrupler og snar og sterk til å slå. Dette fremgår tilfulle av Dans stammes tokt mot Lais, Dom. 18.

4. Dragen i den hebraiske dyrekrets tilskrevet Dan.

Dyrekretsen har tolv stjernekoonstellasjoner eller stjernebilder, nemlig: (1) Virgo, jomfruen. (2) Libra, vekten. (3) Scorpio, skorpionen. (4) Sagittarius, bueskytten. (5) Capriocornus, stenbukken. (6) Aqarius, vannmannen. (7) Pisces, fiskene. (8) Aries, væren. (9) Taurus, oksen. (10) Gemini, tvillingene. (11) Cancer, krebsen. (12) Leo, løven. Dette er altså de tolv tegn i dyrekretsen som representerer himmelens ordløse

forkynnelse av Guds evangelium. Disse tegn var kjent av de antikke egyptere, kaldeere, kinesere, grekere og romere etc. Der er tolv store konstellasjoner gruppert i himmelrommet innenfor 8 eller 9 grader av solens tilsynelatende vandring i himmelrommet sett fra jorden, idet jorden går sin bane rundt den. De tolv tegn er gitt ovenfor i kronologisk orden.

Gruppert sammen med hvert av disse tolv store stjernebilder er tre mindre stjernebilder eller undergrupper, slik at det i det hele blir tolv grupper og hver gruppe på fire stjernebilder, altså i det hele førtiåtte konstellasjoner. Dette er slik gruppert av astronomene idag.

En av undergruppene til det tredje tegn (Scorpio, skorpionen), nemlig Draco, dragen, jvfr. Åp. 12, 3.9, kan klart ses å være rød til visse tider i Palestina og Syria, særlig i krigstid, hvorfor meningen med dette tegn er krig. I den hebraiske dyrekrets var dette tegn, altså Draco, dragen, tilskrevet Dan, og Dan er i Skriften også beskrevet som "en slange på veien, en hornet slange på stien", 1.Mos. 49,17. Jeg tror at dragens stjert, Åp. 12,4, er den falske profet, Es. 9,15, som er Judas Iskariot av Dans stamme.

Artikkel nr. 24:
ER JUDAS ISKARIOT AV DANS STAMME?

5. Mot vest og mot nord

(2) Videre merker vi oss de seks hundre danittiske plyndreres leir, "Mahaneh Dan", på Judas landområde, Dom. 18,2, hvilket viser oss Dans tendens til å gå inn på Juda, og som gjenspeiler det opprinnelige, interisraelittiske irritament mellem Dans og Judas stamfedre, Dan og Juda. Det var også i "Mahaneh Dan" at Herrens Ånd begynte å drive danitten Samson, som i sin egen karakter og handelmåte, ulik de andre dommeres, avspeiler Dans stammes karakteregenskaper, og som i sin død drepte flere enn han hadde drept i sitt liv. Dom. 16,30. Videre står "Mahaneh Dan" i motsetning til "Mahanaim", d.e. to leirer, altså dobbeltleiren, det sted hvor patriarken Jakob så Guds engler, d.e. Guds leir, som tilsluttet sin leir, 1.Mos. 1-2, et forbilde på de herlige forhold i det messianske fredsrikes tid på denne jord, en dans som ved Mahanaim, Høys. 6,13.

(3) De fem speidere som danittene sendte ut for å utspeide landet, tilrådde danittene ikke bare å angripe og utslette Lais, men også å ta Mikas avgudsbilde med tilbehør og husprest, levitten Jonathan, som hadde lovt speiderne et gunstig utfall av deres reise. Dom. 18. Dermed opprettet danittene en avgudshelligdom og en avgudsdyr-

kelse i Dan og et danittisk presteskap som nedstammet fra Moses, og fjernet seg dermed enn mere fra det øvrige Israel. En advarsel til danittene fra Herren på denne deres dårlige ferd turde kanskje også ligge i betydningen av Mikas navn: "Hvem er lik Jeh?", og i Jonatans navn: "Jeh har gitt". Men danittene gikk sin egen vei, Dom. 18, 3.15, og brøt med Jahve-dyrkelsen i Israel, et varsel om den fremtidige utvikling i Dan.

Artikkel nr. 25:
ER JUDAS ISKARIOT AV DANS STAMME?

6. "Stå stille, sol, i Gibeon, og du måne, i Ajalons dal", Josv. 10,12.

Det er Josva (hebr. Joshua eller Jeshua, "Jeh er frelse", hvis gr. form er Iesoys, Jesus) som ber Herren om dette så hele Israel hørte det på den dag da Herren ga Josva og Israel utryddelsesseiren over de fem amorittiske konger og deres hærer ved Gibeon. "Og aldri har det vært noen dag som denne, hverken før eller siden, da Herren hørte på en manns røst: for Herren stred for Israel", v. 14. Den oppgående sol stod stille i sydøst i Gibeon, og den nedgående måne i vest i Ajalons dal, idet Herren stoppet jordens rotasjon om sin akse og månens gang rundt jorden i næsten tolv timer. Det er bønnhørelsen av en bønn med et slikt innhold som er enestående her.

Denne enestående dag, dobbeltdagen, som var på næsten tjuefire timer, og altså like lang som et døgn, men i fullt sollys, er forbilde på en annen enestående dobbeltdag, som også skal vare i tjuefire timer, og altså like lang som et døgn, men hvis første halvdel (= 12 timer) er fullstendig mørke, hvorimot dens annen halvdel (= 12 timer) er i fullt sollys. Det er den dag da den himmelske Josva, Jesus Messias, som Josva, Nuns sønn, var et av de mange forbilder på, skal åpenbares fra himmelen med de hellige og med sine engler til krigen på Guds, den Allmektiges, store dag, det jordiske Harmageddon, da han kommer tilbake til vår jord. Denne dag er beskrevet mange steder både i den gammeltestamentlige og den nytestamentlige profeti, men på flere måter egenartet ved profeten Sakarias, Sak. 14, 1-7. Dette er Herrens dag i snevrere forstand, som er det innledende og forferdelige aspekt av Herren dag i utvidet forstand, hvilken siste dag varer fra Jesu Messias' Åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, gjennem det messianske fredsrikes tid og inntil verdensfornyelsen, da de nye himler og den nye jord står frem.

Vi skal ut fra Sak. 14, 6-7 beskrive dagen da menneskesønnens tegn, som er han selv, viser seg på himmelen, og han kommer igjen.

I v. 6 beskriver profeten de kosmiske forstyrrelser hvorved jorden legges i totalt mørke og en som følge herav tiltagende kulde og frost setter inn. Dette er overensstemmende med all profeti på dette punkt som klart viser at hverken sol eller måne eller stjerner lyser på den dag da Jesus Messias åpenbares ved sin gjenkomst, men hele jorden er lagt i totalt mørke. I v.7 beskrives denne forferdelige dag nærmere: "Og det skal komme en dag – Herren kjenner den – det skal hverken være dag eller natt, men mot aftens tid, da skal det bli lys".

Det skal ikke være dag, fordi solen som skaper dagen ved sitt lys, er totalt formørket.

Det skal heller ikke være natt for den del av jorden som da har nattetid, fordi månen og stjernene som ved sitt "svakere" lys skaper natten, også er totalt formørket.

"Men mot aftens tid, da skal det bli lys". Hvordan kan dette skje? Forholdene må bedømmes med Jerusalem og Israel som sentrum for disse begivenheter, og etter en dag med totalt mørke i tolv timer skal det på dette sted bli mørke og ikke lys ved aftens tid, selv om de formørkede himmellegemer forutsettes å lyse normalt på dette tidspunkt. Men når tolv timer med totalt mørke er gått, og en derfor skulle være kommet til aftens tid med inntredende normalt mørke, dersom himmellegemene da forutsettes å begynne å virke normalt, viser det seg at det tvert imot blir lys, idet en ny dag på tolv timer med normalt sollys begynner. Altså har vi her som i Josv. 10,12 en dobbeltdag, men først en dag (= 12 timer) med totalt mørke, og derpå en dag (= 12 timer) med normalt sollys, idet jordens rotasjon om sin akse og månens omløp om jorden er stanset i de første tolv timer med totalt mørke.

Det skriftsted som binder Josv. 10, 12-14 og Sak. 14, 6-7 sammen, er Es. 28, 21-22, hvor Herrens gjerning ved Perasim-fjellet og Herrens gjerning ved Gibeon, 2. Sam. 5, 20. 24-25: 1.Krøn. 14, 11.16, er satt som forbilder på Herrens gjerning, en underlig gjerning, og hans arbeid, et uhørt arbeid, ved tilintetgjørelsen og den fast besluttede straffedom over hele jorden på Herrens dag i endens tid, da hele jorden skal bli renset for den ondes barn ved englenes virksomhet, Joel 3,16: Matt. 13,41-42,49-50: jvfr. 2.Mos. 11, 4-6: 12,29, og da Satan og hans engler skal fengsles i avgrunnen (abyssos) i rikets tid, Åp. 20, 1-3, og der skal levnes levende på jorden en levning av Israel, Es. 1,9: 10, 21-22, og levninger av nasjonene, Es. 24, 6. 14-16: Sak. 14,16, som skal inngå i det messianske fredsrike på denne jord, Matt. 13,43. (Jvfr. Jesu Messias' eskatologiske tale på Oljeberget, art. 22.

Dette er den dag som alene er kjent av Herren, men også til sine kjære og stridende venner både av Israel og av nasjonene, som da er på jorden, har han gitt verdifulle og temmelig nøyaktige informasjoner angående dagen, selv om vi ser helt bort fra kronologiske beregninger. "For Herren, Israels Gud, gjør ikke noe uten at han har åpenbart sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene", Am. 3,7. Riktignok vet vi

ikke dag og time på dagen, Matt. 24, 36: Mark. 13,32. Men dagen er en av dagene etter trengselen, Mark. 13,24, d.e. den store trengsel, Åp. 7,13. Den er straks etter den store trengsel, Matt. 24,29, hvorav det er klart at det må være en av de første dagene etter trengselen. Og når den store trengsel slutter, er helt klart ifølge profetien. Det er 2520 dager fra den dag sjuårspakten mellem det vantro Israel og Antikristen inngås, og 1260 dager fra den dag Antikristen bryter denne pakt og setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, Dan. 9,27: Matt. 24,15: 2.Tess. 2,4. Ja, selv om nettene etter den store trengsel oppfordres de til å våke i spent forventning om han kommer om aftenen, d.e. i den første nattevakt, fra kl. 18 til kl. 21, eller ved midnatt, d.e. i den annen nattevakt, fra kl. 21 til kl. 24, eller ved hanegal, d.e. i den tredje nattevakt, fra kl. 24 til kl. 3, eller om morgenen, d.e. i den fjerde og siste nattevakt, fra kl. 3 til kl. 6, Mark. 13,35.

Jeg tror han kommer i den fjerde og siste nattevakt, som også kalles morgenvakten, 2.Mos. 14,24: Josv. 10,9: Matt. 14,25. Solens oppgang, som er symbol på hans komme for Israels troende levning og de troende av nasjonene i endens tid, Mal. 4,2, skjer om morgenen, men morgenstjernens oppgang, som skjer før solens oppgang og som innvarsler den kommende dag, er symbol på hans komme for menigheten, 2.Pet. 1,19: Åp. 22,16, som skal skje før endens tid. Morgenstjernen (Phosphorus) er planeten Venus når den i vestlig elongasjon står vest for solen og derfor skinner på østhimmelen før solens oppgang. Her kan også nevnes at Venus er det lyssterkeste objekt nest etter solen og månen, og kan ofte ses om dagen. Dette er symbol på at menigheten skal regjere med Messias i Millenniets gyllendag over verden, Åp. 20,6, Da Messias er rettferdighetens sol for Israel og nasjonene, 2. Sam. 23,4: Mal. 4,2.

Men så til dobbeltdagens betydning for vårt spesielle tema, og jeg vil her nevne tre forhold:

(1) Såvel i forbilde som i motbilde står månen stille i Ajalons dal. Byen Ajalon ligger i en dal med samme navn, og denne dal fører ned fra fjellene mot havet. Men såvel Ajalon som Ajalons dal lå i det landområde som tilfalt Dan, Josv. 19,42. Månen, som kvinnen Israel har under sine føtter, Åp. 12,1, og hvis lys er reflektert sollys, er symbol på Israels første pakt, lovpakten fra Sinai, som vil utarte under Dans dommerledelse i endens tid. Når månen står stille i Ajalons dal i Dan, så tror jeg at profetien dermed vil vise at intensjonen i Dan under Dan-perioden i Israels historie vil føre til det vantro Israels dypeste og mørkeste frafall.

Men solen står stille såvel i forbildet som i motbildet i Gibeon, og Gibeon tilhører Benjamin, Josv. 18,25. Benjamin, som først og av sin døende mor fikk navnet Benoni, "min smertes sønn", men som Jakob kalte Benjamin, "sønnen av den høyre hånd", er i Jakobs profeti i 1.Mos. 49,27 kalt krigerstammen i Israel og står for den regjerende Messias i hans herlighets åpenbarelse med all makt i himmel og på jord. Solen, som kvinnen Israel er kledd med, som har lys i seg selv og som er kilden til alt

organisk liv på jorden, er symbol på den nye pakts Messias i sin gjenkomst for Israel og nasjonene, rettferdighetens sol med lægedom under sine vinger, Mal. 4,2.

(2) Ajalon betyr "dyreplass", og Ajalons dal er derfor dalen hvor dyrene holder til. Ajalons dal i Dan er derfor en rammende symbolsk betegnelse på hedningenes tiders dal. Esek. 37, 1-2: Sak. 1,8: Luk. 21,24, som begynte i Duradalen i landskapet Babel, hvor kaldeerkongen Nebukadnesar II, som er verdensrikenes gullhode, Dan. 2,38, stilte opp gullbildet forat alle skulle tilbede det, Dan. 3,1, og som også blir tilbedt helt til enden av hedningenes tider. Alle verdensrikenes dyr, Dan. 7, har i åndelig-symbolsk mening holdt til i Ajalons dal. Men dobbeltdagen, som skal inntre straks etter den store trengsel, kommer til å ramme de to siste av disse dyr, nemlig de to dobbeltdyr i Åp. 13. Det første dobbeltdyr, som er både av havet, Åp. 13,1-2, og av avgrunnen, Åp. 11,7: 13,3: 17,8, er Antikristen og hans verdensrike, i hvilket også de tre foregående verdensriker fra Ny-Babylonia av er innbefattet. Dan. 2,35. 44-45: Åp. 13,2. Det andre dobbeltdyr, som har to horn som et lam og taler som en drage (slange), diplozoon paradoxum, den falske profet, er både av jorden og av avgrunnen, Åp. 13, 11-17. På symbolsk måte har profetien også her antydet Dans forbindelse med dyrene i Åp. 13.

Gibeon derimot, som betyr "klippe", "fjell", symboliserer det som strekker seg opp mot ham som på dobbeltdagen fra himmelen skal invadere jorden med sine hærer, den himmelske klippe, 5.Mos. 32,4: 2.Sam. 23,3: 1.Kor. 10,4.

(3) For det tredje står også Gibeon og gibeonittene, som var hevitter, symbolsk og forbildelig for dem blant folkene i endens tid som lar seg orientere mot Gud og Jesus Messias og Israel, og som derved unngår utryddelsesdommen ved Jesu gjenkomst, Matt. 24, 36-41: 25, 31-46. For gibeonittene var de eneste av Kanaans innbyggere som gjorde fred med Israel, Josv. 9,3-15. Alle de andre satte seg opp mot Israel og ble utryddet, Josv. 11, 19-20.

Artikkel nr. 26:
ANDRE OPPLYSNINGER OM DYRET AV JORDEN, DEN FALSKE PROFET, ÅP. 13, 11-17.

I art. 16 fremsatte jeg min mening om den falske profets oppstiging av jorden, i art. 17 til 19 at den falske profet er Judas Iskariot og i art. 20 til 25 at Judas Iskariot er av Dans stamme. I det følgende skal gis videre opplysninger om denne person og om hans virksomhet og om de to perioder i hvilke han virker.

Judas Iskariots navn

Om Judas Iskariot ikke er av Juda stamme, så har han dog det ettertraktede og symbolsk-profetiske navn Juda, som betyr "ros, pris, lov og pris". For Judas er den greske form av det hebraiske Juda eller Judah. Dette navn setter ham i relasjon til Juda, Jakobs fjerde sønn med Lea, som fikk det store løfte om Fredsfyrsten, Israels Messias, 1. Mos. 49,10. (Jvfr. art. 21)

Med hensyn til Judas' etternavn Iskariot går en vanlig fortolkning ut på at Iskariot betyr "Ish Kerijot", d.e. mannen fra Kerijot. Men det er mere sannsynlig at navnet Iskariot er fra den samme rot og beslektet med Issakar, som betyr "det er lønn", uten at dette bør settes i forbindelse med Jakobs sønn Issakar. Det synes nemlig å ha vært en form av ordet shakar, fra hvilket er avledet ordet eshcar, Esek. 27,15, av lignende betydning, slik at Iskariot synes å kunne bety "handelsmann", hvilket er nær forbundet med hans forbrytelse som forræderen. Her bør en også merke seg at vi er minnet om tilnavnet Iskariot i det øyeblikk da Satan for inn i Judas med den følge at han forrådte Jesus, Luk. 22,3, og at tilnavnet Iskariot kunne ha blitt gitt Judas etter forræderiet.

I Johs. 6,71 står ifølge grunnteksten: Men han talte om "Judas, Simons Iskariot", d.e. "Judas, Simons (sønn) Iskariot". Det samme står også i Johs. 13,2: "Judas, Simons Iskariot", d.e. "Judas, Simons (sønn) Iskariot", hvilket i vår norske Bibel er oversatt så klart som vel mulig, nemlig "Judas Iskariot, Simons sønn. Altså står tilnavnet Iskariot til Judas og ikke til hans far Simon. Jeg tror at det Skriften her vil fremheve, er: Simons sønn Judas, handelsmannen, som solgte sin Herre og Mester for tretti sølvpenninger.

Men selv om Iskariot kunne bety "Ish Kerijot", d.e. mannen fra Kerijot, en by i det sydøstlige Juda, Josv. 15,25, så er dette intet bevis for at Judas Iskariot er av Judas stamme. Der er mange steder i G.T. som viser at alle Israels stammer var blandet med fremmed blod. Juda stamme var enndog meget blandet med fremmed blod. For da israelittene og kanaanittenes mange steder bodde om hverandre, tok israelittene ofte del i kanaanittenes kultur og gudstro og inngikk i handelsforbindelser og giftermål med dem. Likeså er der mange steder i G.T. som viser at der var giftermål mellem Israels stammer innbyrdes.

Med hensyn til Kerijot, som betyr "byer" eller "små landsbyer", så var der også to av dem, en i det sydøstlige Juda og en i Moab.

Hva Skriften sier om Judas Iskariot

Judas er omtalt tjueto ganger i N.T.

Judas var forutsagt i G.T., Salm. 41,10: 69,26: 109,6-20, etc. (Jvfr. art. 23)

Judas' mor var syndig, Salm. 109,14. Jvfr. Nero Caesars mor Agrippina den yngre,

som var beryktet, herskesyk, en morderske, og som levde i incest (blodskam):

Judas var utvalgt av Jesus som en av de tolv, Luk. 6,13: Johs. 6,70, men er nevnt som den siste i apostelflokken, Matt. 10,4: Luk. 6,16, og han er også stjerten (det bakerste) på dragen, ÅP. 12,4.

Judas var en djevel, Johs. 6,70. Ordet djevel, gr. diabolos, her brukt som adjektiv, betegner en person som har dens egenskaper som i N.T. kalles djevelen, 1. Tim. 3,11: 2.Tim. 3,3: Tit. 2,3. Ordet i bestemt form, gr. ho diabolos, anklageren, djevelen, Matt. 4,1.5: 2.Tim. 2,26, som er ekvivalent til det hebr. Satan, motstanderen, er i N.T. alene brukt om Satan.

Judas var en tyv, Johs. 12, 5-6.

Judas var utvalgt til forræder, Johs. 12,4: 13,18: Ap.gj. 1,16.

Judas var regnet blant apostlene, Ap.gj. 1,17.

Djevelen hadde inngitt Judas i hjertet å forråde Jesus, Johs. 13,2.

Judas avtaler med yppersteprestene om å forråde Jesus, Matt. 26, 14-16.

Judas ble besatt av Satan, Johs. 13,27.

Judas forrådte Jesus med et kyss, Luk. 22, 47-48. Dette viser til overmål hans enorme og sataniske forestillelseskunst og selvbeherskelse. Judas var utvilsomt den mest intelligente av apostlene. Han forrådte den sanne Messias og hjalp ham til korset. Han hyller den falske Messias og hjelper ham til verdenstronen.

Judas angret og hengte seg. Matt. 27, 3-5. Det greske ord i grunnteksten her som er oversatt med "angret", er ikke det greske metanoeo, som betyr "jeg angrer oppriktig", men det greske metamelomai, som nærmest betyr "jeg beklager" eller "sørger over utfallet". Jvfr. et av Judas' forbilder Afitofel fra Gilo, 2. Sam. 17,23. Men før Judas hengte seg, måtte han erklære at Jesus var uskyldig. På samme vis måtte høvedsmannen og den romerske eksekusjonsavdeling som korsfestet Jesus, erklære da de så jordskjelvet og det som skjedde ved Jesu død: Sannelig, denne var Guds Sønn! Matt. 27,54.

Judas styrtet ned i Hinnoms dal og brast itu, og hans innvoller veltet ut, Ap.gj. 1,18.

Judas gikk til sitt eget sted, Ap.gj. 1,25. (Jvfr. art. 23)

Judas er kalt fortapelsens sønn, Johs. 17,12. Den samme benevnelse har også Antikristen, 2. Tess. 2,3. (Jvfr. art. 17)

Disse Skriftens vitnesbyrd om Judas Iskariot viser at av alle fortapte mennesker er der ingen som har de kvalifikasjoner som han til å vende tilbake til jorden for sammen med Antikristen å forføre en Gud-frafallen menneskeslekt. Den bibelske profeti viser klart at der ikke bare er en falsk Messias, Antikristen, i endens tid, men også en annen person som er hans like i mirakuløs, satanisk makt, og hvis eneste misjon er å forføre den Gud-frafalne menneskeslekt til å tilbede Antikristen. Denne person er dyret av jorden, den falske profet, Åp. 13, 11-17, som jeg tror er Judas Iskariot.

Artikkel nr. 27:
DEN SATANISKE TREENIGHET.

Så visst som der er en guddommelig treenighet, så er der også en satanisk treenighet. Som den guddommelige treenighet fra og med Guds Sønns inkarnasjon består av to åndelige, usynlige personer, nemlig Gud Faderen og Guds Ånd (Kristi Ånd), og en legemlig, synlig person, nemlig Guds Sønn, Jesus Messias, som i den nærværende frelseshusholdnings tid er i himmelen, slik består også den sataniske treenighet fra og med Antikristens første periode på jorden av to åndelige, usynlige personer, nemlig Satan (dragen), Åp. 12, 3. 7-9: 13,4: 16,13, og Antikristens ånd, 1.Johs. 4,3, og en legemlig synlig person, nemlig Antikristen (dyret), 1.Johs. 2,18.22: 2. Johs. 2,18.22: 2. Johs. v.7: Åp. 11,7: 13,4: 16,13: 17,8, som i den nærværende tid er i avgrunnen (abyssos). Den sataniske treenighet er en satanisk imitasjon av den guddommelige treenighet.

Antikristens herold.

Dyret av jorden, den falske profet, derimot er ikke den tredje person i den sataniske treenighet, men er Antikristens herold og fullmakt og står i liknende forhold til Antikristen i den 70. åruke for Israel og Jerusalem, som Jesus Messias' herold, døperen Johannes, står i til Jesus Messias i den 69. åruke. I den falske profet, som Antikristens ånd helt og fullt manifesterer seg gjennem i endens tid, vil den falske profeti nå frem til fullendelse og avslutning, og han utgjør det siste og fullendte ledd av den lange rekke falske profeter i den nærværende onde tidsalder.

Dyret av jorden, den falske profet, er ikke Antikristen.

Påstanden om at dyret av jorden, den falske profet, er Antikristen, har formentlig sin grunn i at mange fortolkere har fremstilt dyret av jorden som et lam. Og når Jesus Messias tjueto ganger i Åpenbaringsboken er fremstilt og omtalt som lammet, så har dette kunnet føre til at den falske profet er blitt oppfattet som Antikristen.

Men dyret av jorden er symbolsk en slange med to horn som et lam.

Dessuten har dyret av jorden kun to horn, hvorimot Messias-lammet har sju horn, Åp. 5,6. Men det fjerde dyr i Dan.7 derimot har sju horn, etterat Antikristen, som symboliseres ved det ellevte horn med øyne som menneskeøyne og en munn som talte store ord, har rykket opp tre av de opprinnelige ti horn, og ifølge Åp. 13, 1-8 er dette dyr Antikristen og hans verdensrike.

Men lammet i Åp. 5,6 har også sju øyne, som er de sju Guds ånder som er sendt ut

over all jorden. Disse sju Guds ånder har i endens tid sitt sataniske motstykke i de sju onde ånder som er omtalt i Matt. 12,45: Åp. 9,1-11, og som også manifesterte seg i de sju dødssynder som de sju kanaanittiske folkeslag levde i, som bebodde Kanaan da Israel drog inn i landet ved Josva, 3. Mos. 18: 5. Mos. 7,1: Ap.gj. 13,19.

I Matt. 24,24, som angår endens tid, skjelner Jesus klart mellem falske messias'er og falske profeter, hvis siste og fullendte ledd er henholdsvis Antikristen og dyret av jorden. Derfor kan ikke den falske profet være den falske Messias.

Antikristen er en hedning

Påstanden om at Antikristen er og må være en israeler, grunner seg formentlig på to forhold:

(1) For det første er Antikristen, fordi han er trodd å være den falske profet, tillagt de antydninger i Skriften som viser at den falske profet er israeler.

(2) For det annet at det antas at israelere ikke kan motta en hedning som sin Messias. Her er det foreløbig tilstrekkelig å bemerke at det kun er det vantro Israel som skal motta en hedning som sin Messias. Israels troende levning derimot skal ikke motta en slik falsk Messias. Dertil kommer at Gud sender kraftig villfarelse, så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten, 2. Tess. 2,9-12. De falske israelske profeter og deres forførelser av folket er da også kjente foreteelser i Israels historie.

At Antikristen kommer fra hedningverdenen, fremgår av flere forhold, f.eks.:

(1) Antiokus IV Epifanes (den glimrende) med tilnavnet Epimanes (den vanvittige) er Antikristens viktigste forbilde. Viktige forbilder er videre Egypts konge Farao, Moabs konge Balak og kaldeerkongen Nebukadnesar II.

(2) Hele fremstillingen av de fire verdensriker fra Ny-Babylonia av viser dette, Dan. 2: Åp. 13, 1-8: 17. Jvfr. Es. 17, 12-14.

(3) Den kommende fyrste, Dan. 9,26-27, viser også klart at Antikristen er en romer.

(4) "Vi har ikke konge uten Caesar", Johs. 19,15 etter Vulgata.

Den bibelske profeti viser at Antrikristen i endens tid er en hedning, at han er en romer, og at han er en Caesar, nærmere bestemt Nero Caesar, Åp. 11,7: 13,3.12.14: 17,8-11.

Forholdet mellem Antikristen og den falske profet.

Dette fremgår på flere måter:

(1) Antikristen, det første dyr i Åp. 13, er konge. Det andre dyr i Åp. 13 er ikke konge, men falsk profet.

(2) Antikristen har makten. Den falske profet har ingen makt, men bruker det

første dyrs hele makt for dets øyne, d.e. så han (Antikristen) ser det. Den falske profet har altså Antikristens fullmakt. Antikristen gir altså den falske profet å bruke hele sin makt, fordi den falske profets hele intensjon består i å få menneskene til å tilbede Antikristen.

(3) Antikristen skal spotte Gud og de hellige i himlen. Den falske profet spotter ikke Gud, men taler som en drage, d.e. taler slik som Satan taler. Dersom den falske profet hadde spottet Gud, kunne han ikke forføre israelerne.

(4) Det er Antikristen som fører krig mot de hellige og seier over dem. Den falske profet fører ikke krig, men bevirker at de som ikke vil tilbede dyrets bilde, skal drepes, og at ingen kan kjøpe eller selge som ikke har Antikristens merke eller navn eller tallet for hans navn, som er 666, Åp. 13,18.

(5) Antikristen opphøyer seg selv og gir seg selv ut for å være Gud. Den falske profet opphøyer ikke seg selv, men opphøyer Antikristen.

(6) Antikristen er verdensherskeren med politisk og militær makt. Den falske profet er religiøs, da han har med overbevisningen og tilbedelsen å gjøre, nemlig med tilbedelsen av Satans falske Messias, Antikristen.

(7) Den falske profet er Antikristens herold, slik som herolden i Dan. 3,4 var Nebukadnesar II.s herold. Dan. 3 er et klart forbilde på endens tid, hvor vi har Nebukadnesar II, svarende til Antikristen, og gullbildet i Duradalen i Babel, svarende til dyrets (Antikristens) bilde i endens tid, og herolden i v. 4, svarende til den falske profet, og de tre israelere, Sadrak og Mesak og Abed-Nego og Gudesønnen i ildovnen, svarende til Israels levning bevart ved Guds kraft i den store trengsel. Også Nero Caesar hadde en herold Cluvius Rufus, mannen med den store stemme, vir voce magna. Han (Cluvius Rufus) pleide å rope: " Nero Caesar vinner denne kamp til ære for det romerske folk og for verden som tilhører ham." (Jvfr. art. 30).

(8) Den falske profet står i et lignende og imitert forhold til Antikristen som døperen Johannes til Jesus Messias. Som døperen Johannes var personifikasjonen av den gammeltestamentlige profeti og viste hen på Jesus, slik er den falske profet personifikasjonen av den falske profeti gjennem hele den nærværende onde tidsalder og viser hen på Antikristen.

Som døperen Johannes var "en røst av en som roper i ørkenen: Rydd Herrens vei, gjør hans stier jevne!" og opphøyet Jesus: "Han skal vokse, jeg skal avta", på lignende vis vil den falske profet berømme og opphøye Antikristen.

(9) Som døperen Johannes banet vei for Jesus Messias, slik vil den falske profet bane vei for Antikristen, når de som fortapelsens ektefødte sønner kommer tilbake fra avgrunnen (abyssos) til vår jord i endens tid.

(10) Den falske profet vil utforme lovløshetens endelige ideologi og ved Antikristens makt sette den i system, og ved de store tegn som han gjør, vil han forføre verdensmenneskene til å tilbede Antikristen.

(11) Iskariot, handelsmannen, vil konsipire og realisere den statanisk-geniale, kommersielle plan som består i å ødelegge den store skjøge. d.e. Roma, Åp. 17, 16-18. som da er i sitt tredje og siste og kommersielle stadie, og bruke hennes handelsavtale og monopoler over hele jorden, Åp.18, som pressmiddel på menneskene for å oppnå tilbedelse av Antikristen, slik at de som ikke vil tilbede dyrets bilde skal drepes, Åp. 13,15, og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har dyrets merke, dyrets navn eller tallet for dets navn, Åp. 13,17.

Artikkel nr. 28:
DEN KOMMENDE ELIAS

"Se, jeg sender dere Elias, profeten, før Herrens dag kommer, den store og forferdelige", Mal. 4,5: Es. 40,3: Mal. 3.1: Matt. 3.3: 11.10: Mark. 1,2-3: 9,11 fg: Luk. 1,76. "Han er den Elias som skal komme", Mal. 4,5: Matt. 11.14: 17,11-13: Luk. 1,17.

Disse skriftsteder viser to ting:

1. For det første er profeten Elias i sin ånd og kraft kommet igjen i døperen Johannes ifølge Jesu ord. Johannes er altså den Elias som skal komme.

2. For det annet skal denne Elias komme før Herrens dag. Derfor tror jødene, og også mange i kristenheten, at Elias skal komme igjen i endens tid. Men her må en ha klart for seg at menighetens tid, som er i tidsintervallet mellem den 69. og den 70. åruke for Israel og Jerusalem, ikke er profetisk tid for Israel. Hvis en derfor lar menighetens tid ute av betraktning og kun betrakter profetisk tid for Israel, så virket døperen Johannes i den 69. åruke, og i slutten av den 70. åruke begynner Herrens dag. Slik sett virker altså døperen Johannes, den kommende Elias, like før Herrens dag.

Men kong Herodes sammen med mange andre trodde om Jesus at han var døperen Johannes som var kommet igjen ved oppstandelse fra de døde, Matt. 14,1-2: Mark. 6, 14-16: Luk. 9,7-8. Dette at jødene tror at Elias skal komme igjen, danner grunnlaget for Satans imitasjon av den formodene kommende Elias derved at Judas Iskariot oppstår fra de døde i endens tid som den falske profet, Antikristens herold.

Jesus sa at døperen Johannes var den Elias som skal komme, men jødene kjente ham ikke, Matt. 11,14: 17,12: Mark. 9,13. Hvorfor? Fordi Johannes, enndog han var kledd som Elias, 2.Kong 1,8: Matt. 3,4, for det første ikke fikk ild til å falle ned fra himmelen slik som Elias, som derfor kaltes ildprofeten, 1.Kong. 18 og 2.Kong.1, og for det andre fordi en fornedret og lidende Messias ikke var overensstemmende med den triumferende og herskende Messias som jødene ventet. Jødene venter derfor fremdeles den kommende Elias og Messias. Når så Antikristens herold, den falske profet, får ild til å falle ned fra himmelen, slik Elias gjorde, Åp. 13,13, så får Satan de

vantro jøder til å tro at den falske profet er den Elias som skal komme, og derved at Antikristen, som den falske profet forherliger, er Messias. For "den gud som svarer med ild, er Gud", 1.Kong.18,24. Derfor blir den falske profets "ild fra himmelen" for de vantro jøder beviset for at den falske profet er den kommende Elias, Messias' forløper, og tillike en hovedgrunn for at jødene tror at Antikristen er Messias. Desuten er denne "ild fra himmelen" Satans revansje for nederlaget på Karmel, 1.Kong. 18.

Den kommende fyrste, Dan. 9,26.

Luk. 9,7-8: Johs. 7,27: 9,29 viser klart forvirringen blant jødene både angående Elias, en annen av de gamle profeter, døperen Johannes, Jesus av Nasaret og Messias. Denne forvirring både ved Jesu første og annet komme benytter Satan seg av ved sine imitasjoner i endens tid, såvel for den falske profet som for Antikristens vedkommende.

Ifølge Johs. 7,27 sier jødene: "Men om denne mann (Jesus) vet vi hvor han er fra: men når Messias kommer, vet ingen hvor han er fra".

Hadde jødene villet granske Jesu genealogiske forhold, så ville de blitt klar over at han var av Davids ætt og at han i sin historiske tilværelse var utgått fra Betlehem og således fullt ut oppfylt Skriften på dette punkt.

Når jødene sier at "når Messias kommer, vet ingen hvor han er fra", så sikter dette naturligvis til hans overhistoriske tilværelse ifølge Skriften. Men dette var de ikke istand til å oppdage hos Jesus, fordi de ikke så hans skjulte herlighet, til tross for at den overflødig ga seg tilkjenne i hans liv og i hans ord og i hans gjerninger.

Men her er ennå en ting å merke seg, nemlig at der hos jødene hadde fremkommet forskjellige mystiske og fantastiske oppfattelser angående Messias' fremstreden, og dette blir medvirkende til deres forførelse i endens tid når den falske Messias kommer.

Ifølge Johs. 9,29 sier jødene: "Vi vet at til Moses har Gud talt, men hvor denne (Jesus) er fra, vet vi ikke". Når de sier at de visste at Moses var fra Gud: men om Jesus at de ikke visste hvor han var fra, så ligger deri at Jesus måtte være fra Satan, hvilket de også ved andre anledninger bent ut sa, og som de her ville skremme den blindfødte med at han var helbredet ved demonisk makt. Altså påstod de vantro jøder at Jesus stod i forbindelse med Satan og at det var ved Satans makt at Jesus gjorde sine undergjerninger. Når derfor de vantro jøder ikke ville ta imot den sanne Messias fra Gud, som er Jesus av Nasaret, så skal de komme til å ta imot den falske Messias fra Satan, Johs. 5,43.

Ifølge Es. 6 er Israel som nasjon underlagt delvis og foreløbig forherdelsesdom med dens følger, men har på samme tid løfte om frelse for Israels levning. Derfor sier apostelen Johannes om de vantro jøder at "enda han (Jesus) hadde gjort så mange

tegn for deres øyne, trodde de ikke på ham, forat det ord av profeten Esaias skulle oppfylles som han har sagt: Herre! hvem trodde det budskap vi hørte, og for hvem ble Herrens arm åpenbart? Og de kunne ikke tro, fordi Esaias atter hadde sagt: Han har blindet deres øyne og forherdet deres hjerte, forat de ikke skal se med øynene og forstå med hjertet og omvende seg, så jeg kunne læge dem. Dette sa Esaias fordi han så hans (Jesu) herlighet og talte om ham", Johs. 12, 37-41.

Og fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, 2.Tess. 2,9-12. Denne spesielle løgn er den store løgn, Satans mesterløgn, løgnen om Antikristen, han som det vantro Israel i endens tid skal anta som sin Messias, men som den Herre Jesus skal fortære med sin munns ånde og gjøre til intet ved åpenbarelsen av sitt komme, v.8.

Denne falske Messias tror jeg er den kommende romerske fyrste Nero Caesar, hvilket navn på hebraisk har tallverdien 666, Åp. 11,7: 13,3.18: 17, 8-11, og hvis folk ødela Jerusalem og templet i år 70 e.Kr., Dan 9,26, og han skal i den 70. åruke for Israel og Jerusalem i endens tid gjøre en tung sjuårspakt for mange, Dan. 9,27. Han er kommende i dobbelt forstand. Først er han kommende i naturlig og tidshistorisk forstand i forhold til profetien i Dan. 9,26, som ble fremsatt i år 536 f.Kr. og oppfylt i år 70 e.Kr., idet Nero Caesar i Achaia i Hellas i år 66 e.Kr. utnevnte sin berømte general og senere keiser Titus Flavius Vespasianus til å kue opprøret i Judea, som var brutt ut i år 66 og som endte med at romerne under ledelse av Vespasians sønn Titus ødela Jerusalem og templet i år 70. Men på dette tidspunkt var Nero Caesar kommende i overnaturlig og endehistorisk forstand, idet han ved sin gjenkomst (paroysia) i endens tid, 2.Tess. 29, skal oppfylle profetien i Dan. 9,27.

Artikkel nr. 29:
DYRET AV JORDEN OG DETS OPPSTANDELSE, Åp. 13,11.

I og for seg er det ikke ufatteligere at et dødt menneske oppstår legemlig enn at et levende menneske dør legemlig, idet prosessen kan oppfattes som reversibel. Ufatteligere er det for eksempel at et menneske blir til. Enda ufatteligere er det at Gud har skapt alt, det usynlige og det synlige, av intet. På dette punkt er det at den kosmogenetiske og den fylogenetiske evolusjonisme må gi fullstendig og definitivt opp, da det, uten at Gud skaper, er umulig å forstå og/eller tro at noe er blitt til av intet. Det mest ufattelige av alt ufattelig er dog at Gud alltid har vært, hvilket fullstendig

sprenger den menneskelige tanke, utvilsomt fordi mennesket har en begynnelse og derfor ikke har mulighet til å fatte et vesen som ikke har begynnelse men som alltid har vært.

Skriften lærer at alle døde mennesker skal oppstå legemlig, både de frelste døde, som ikke allerede er oppstått, og de fortapte døde, Matt. 27, 52-53: Johs. 5, 28-29: 1.Kor. 15: 1.Tes. 4,15-18: Åp. 20, 4-6. 11-15.

Det er altså ikke noe merkelig at dyret av jorden, den falske profet, oppstår legemlig, men han oppstår bare tidligere enn de øvrige fortapte, nemlig henimot endens tid, hvorimot de øvrige fortapte oppstår først etter det messianske fredsrike. Forskjellen mellem hans oppstandelse og de øvrige fortaptes oppstandelser er altså kun i itid og til utførelse av en spesiell ond gjerning sammen med Antikristen. Også de frelste døde oppstår til forskjellig tid uten at vi her skal komme nærmere inn på dette.

Dyret av jorden er således en fra avgrunnen (abyssos) tilbakevendt, legemlig oppstått, og med undergjørende sataniske krefter utrustet profet.

Likesom Farao ved Israels utgang av Egypt var omgitt av Jannes og Jambres, hine dagers falske profeter, 2.Tim 2,8. og likesom Moabs konge Balak ved Israels første inngang i Kanaan hadde tilkalt profeten Bileam til å forbanne Israel, på noe samme måte er Antikristen, den falske Messias, i endens tid omgitt av dyret av jorden, den falske profet, Åp. 13: 16.13: 19,20, og de underordnede falske profeter, Matt. 24,24. Over jorden og havet har den høye røst fra himmelen ropt ve, da dragen, d.e. Satan, ble nedstyrtet fra lufthimmelen til jorden, Åp. 12, 10-12. Derfor skal også opp av jorden og opp av havet oppstå de to dyr, d.e. den falske profet og Antikristen, som i endens tid skal fullføre Satans vilje. Ifølge Hebr. 2,14 har Satan dødens velde, og derfor kan han la fortapte oppstå og la fortapte vende tilbake til jorden med Guds tillatelige vilje.

De sataniske undere i endens tid.

Undere er den alminnelige betegnelse på de underfulle fenomener som ledsaget den jødiske og den kristne åpenbaring særlig i kritiske øyeblikk, og som også under visse betingelser har fortsatt i den kristne kirkes historie. De egentlige undere er et verk av Gud, 2.Mos. 7-12: 5.Mos. 4,34-35: Johs. 3,2: 9,32-33: 10,38: Ap.gj. 10,38. Men som overnaturlige fenomener er undere også kjent som mulig for onde makter, 2.Mos. 7,11: 8,7.18: 1.Sam. 28,14: Matt. 24,24: 2.Tess. 2,9: Åp. 13,14: 16,14.

I den nærværende nådens tidshudholdning, den sjette i rekken, har ikke undere vært hyppige fremtredende manifestasjoner, hverken de egentlige undere av Gud eller de sataniske undergjerninger. Men når menigheten er rykket opp, vil der inntre en signifikativ forandring på dette område, idet undergjerningenes tid vil innledes for alvor, både de egentlige undere fra Gud og de sataniske.

1. Menigheten er opprykket, og dermed er hindringen for Antikristens åpenbarelse fjernet, 2.Tess. 2,6-7.

2. Den falske profet stiger opp av jorden, hvorved anskueliggjøres såvel at han kommer igjen ved legemlig oppstandelse som at han kommer fra den israelske verden (jvfr. art. 16). Og med den falske profets komme fremstår all løgnens makt og tegn og under og all urettferdighetens forførelse som omstråler Antikristen til hans forherligelse og til de vantro og fra Gud frafalne menneskers forførelse og fortapelse. Der står virkelig skrevet at Gud sender dem kraftig villfarelse så de tror løgnen, 2.Tess. 2,9-12: Åp. 13, 11-17.

3. Den personlige Antikrists åpenbarelse, 2.Tess. 2,8: Åp. 13,3-8: 17,8,11.

4. Demonutgydelsen fra abyssos, idet avgrunnens brønn åpnes, Åp. 9,1-11. Disse onde ånder bevirker en besettelse av de mennesker som ikke er beseglet med Guds segl. Til konge over seg har de avgrunnens engel. På hebraisk er hans navn Abaddon, "ødeleggelse", og på gresk har han navnet Apollyon, "ødelegger", og på latin Exterminans, "tilintetgjøreren" (Åp. 9,11 etter Vulgata). Dette synes å vise at de skal angripe både de vantro av Israel og av nasjonene, slik at besettelsen blir global.

5. Besettelsen ved de sju verre ånder, Matt. 12,45. Denne besettelse angår kun det vantro Israel.

6. Satan og hans engler blir kastet ned på jorden, Åp. 12, 9-12. En høy røst fra himmelen sier da: "Ve jorden og havet! for djevelen er faret ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid".

7. Besettelsen ved de tre urene djevle-ånder, som gjør forføreriske tegn og som forfører kongene over hele jorden for å samle dem til krigen på Guds, den Allmektiges, store dag, d.e. slaget ved Harmageddon. Disse ånder ligner padder, fordi paddene kvekker høyest om midnatt, og dette er verdens midnattstime, verdenshistoriens absolutt mørkeste tid i åndelig mening, da Satan og de onde ånder og de demonbesatte mennesker søker utrydde alt og alle som har med Gud å gjøre, da de besatte mennesker tilber Satan og Satans falske Messias, da synden og det ugudelige vesen på grunn av den herskende lovløshet tar overhånd, og da Satan og de onde ånder og de demonbesatte mennesker søker tilintetgjøre Jesus Messias og hans hellige når de invaderer jorden ved hans gjenkomst, Åp. 16,13-14: 16,16: 19,11-21.

8. Da de svære plager i endens tid ikke fører de besatte mennesker til ydmykelse og omvendelse, fører også de apokalyptiske straffedommer fakttisk til ytterligere forherdelse og forførelse, Åp. 13,6: 9,20-21: 16,8-11.

9. Formørkelsen av Antikristens rike, Åp. 16, 10-11.

Artikkel nr. 30:
DOBBELTHETEN HOS DEN FALSKE PROFET SOM ER DOBBELTDYRET, DIPLOZOON PARADOXUM

En rekke dobbeltheter karakteriserer den falske profet:

1. Er en av Jesu apostler, men er av djevel.
2. Er nevnt som den siste, d.e. halen, i Jesu disippelflokk, og er også halen, d.e. stjerten, på dragen, Åp. 12,4.
3. Er herold hos Messias og hos Anti-Messias.
4. Utseende av en nidkjær kasserer, men var en tyr.
5. Møtte sin Herre med et kyss, men var forræder.
6. Kjent i Jesu leir og kjent i Antikristens leir.
7. Er av Dan, men fremstiller seg som av Juda.
8. Hans intensjon går mot vest og mot nord. (Jvfr. art. 24)
9. To horn som et lam, men kropp som en slange.
10. I Lammets tjeneste fremstiller han seg, men taler som Satan.
11. Hjalp den sanne Messias til korset, men hjelper den falske Messias til verdenstronen.
12. Som fortapelsens sønn, gr. ho-hyios tes apoleias, Johs. 17,12, kommer han fra avgrunnen og kastes i ildsjøen.

I gjenkomstens tegn.

Da Jesus Messias først og apostlene deretter proklamerte Jesu gjenkomst til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av det messianske fredsrike på denne jord, ble det røre i den onde åndeverden, som så sitt onde herredømme over denne jord truet. I sitt avsindige hat til Gud begynte de straks å konsolidere sin stilling i et verdensomspennende regime mot Gud og Jesus Messias og Israel ved en satanisk imitasjon av Jesu gjenkomst. Og Gud har tillatt dette forat menneskene skal prøves og dømmes, idet menneskene har rett til å avgjøre om de vil la seg dra over til Gud eller om de vil bli under Satans herredømme.

Derfor står endens tid i gjenkomstens tegn over hele linjen, og vi spesifiserer som følger:

1. Israel har gjenkomst. I det hele har Israel tre adspredelser og tre gjenkomster. Vi er nå inne i Israels tredje og siste gjenkomst til sitt land.
2. Det romerske verdensrike har gjenkomst. Likeså andre antikke riker som profetien har omtalt i forbindelse med endens tid. f.eks. Egypt, Syria, Hellas etc.
3. Roma har gjenkomst som det romerske verdensrikes hovedstad.

4. Det julisk-claudisk-sulpisisk-vitelliske principat i moderne tilpasning har gjenkomst.
5. Den falske profet har gjenkomst.
6. Antikristen har gjenkomst.
7. Jesus Messias og de herliggjorte hellige har gjenkomst.

Antikristens herold og dommer over Israel i endens tid.

Døperen Johannes var Jesu herold, men var utsendt foran ham. De tolv Jesu apostler var også Jesu herolder angående himlenes rike, men var utsendt av ham. Og han gav dem løftet om at de i gjenfødelsen skulle sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer, Matt. 19,28: Luk. 22,29.30. Denne gjenfødelse er fornyelsen til den status verden skal ha i det messianske fredsrike på denne jord, en parallell til vår individuelle gjenfødelse i den nærværende nådens tidshusholdning, Tit. 3,5. I den nærværende onde tidsalder, som strekker seg fra syndefallet i Edens have til det messianske fredsrike på denne jord, er synden ikke bare tilstede i verden, men den hersker. I fredsrikets gjenfødte verden er også synden tilstede, men den hersker ikke. Slik også med vår individuelle gjenfødelse. Før vår gjenfødelse er synden ikke bare tilstede i oss, men den hersker over oss. Etter vår gjenfødelse er også synden tilstede i vårt naturlige legeme og det lavere av sjelen, men den hersker ikke over oss. Kun i Matt. 19,28 og i Tit. 3,5 finnes derfor ordet gjenfødelse, gr. paliggenesia.

Merk også hvor konkret og håndpåtagelig Herren i Matt. 19,28 omtaler det messianske fredsrike på denne jord.

Når Satan så fikk forføre en av apostlene, nemlig Judas Iskariot, til å forråde Messias, er det ganske naturlig at Satan gir ham rett til å være Antikristens herold og til å dømme Israels tolv stammer i endens tid, hvilket er en klar satanisk imitasjon av de tolv apostlers dommerembede i det messianske fredsrike.

Med hensyn til Antikristens herold så hadde også Nero Caesar i sin første periode på denne jord en lignende herold, nemlig hans venn Cluvius Rufus, mannen med den store stemme, lat. vir voce magna. Jvfr. også Dan. 3,4.

Artikkel nr. 31:
BIBELSK DEMONOLOGI OG ENDENS TID

Selv om en kan hevde at demonisk aktivitet har vært stor i hele den tid av menneskeslektens historie fra syndefallet til idag, så kommer den fulle realisasjon av demonis-

mens ødeleggende kraft til å inntre først i endens tid. På dette punkt er den bibelske profeti klar og gir alvorlige advarsler mot den voksende demoniske aktivitet i de siste dager, Matt. 12, 43-45: 2.Tess. 2,3.9-12: 1.Tim. 4,1-3: 2.Tim. 3,1-5: 2.Pet. 3,3: 1.Johs. 4,1: Åp. 9,1-12: 13,13-14: 16,13-14.

Fjernelsen av menigheten og den Hellige Ånd fra jorden i egenskap av å utkalle menigheten, som nå holder igjen for åpenbarelsen av den lovløse, 2. Tess. 2,6-7, vil som en borttatt demning tillate den tilbakeholdte demoniske makt å overstrømme den Gud- og Kristusforkastende verden med voldsom kraft.

Frafall fra den kristne tro i kristenheten, som forøvrig har vært tilstede i hele kirkens tid, og som særlig når store høyder i Laodicea-perioden i kirken, 1.Tim. 4,1-2: 2.Tim. 3,1-5: 2.Pet. 2: Judas' brev: Åp. 3,14-22, gir nå plass for frafallet, gr. he apostasia, 2.Tess. 2,3. Delvis frafall blir altså helt frafall. Troen som tidligere var svak, avtar nå så den neppe finnes når Menneskesønnen kommer igjen, Luk. 18,8. Delvis åndelig mørke utbreder seg til helt mørke. Tidligere var lovløsheten en hemmelighet, nå åpenbares den lovløse, slik at lovløsheten blir fult ut kjent, 2.Tess. 2,3-4.8. Den demoniske makt, som tidligere var holdt i tømme, er nå fullstendig ubundet og hensynsløs. Den demoniske forførelse, som tidligere var tilbakeholdt og dempet, fremtrer nå med tøylesløshet og voldsomhet. De som i kirkens tid ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, men hadde velbehag i urettferdigheten, må i endens tid tro løgnen, den store løgn, Satans mesterløgn, løgnen om Antikristen.

Antikristen vil stå imot og opphøye seg over alt som kalles gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, 2.Tess. 2,4. Forførelsen skjer etter Satans kraftige virksomhet med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt, 2.Tess.2, 9-10, ved forførende ånder fra avgrunnen (abyssos), Åp. 9,1-11.

Men skal dette Satans falske gudsrike bli opprettet på jorden, hvorved Satan vil forsøke å bli lik den Høyeste, må alt som har med Gud å gjøre og tilbedelsen av ham bli utryddet av jorden, så meget mere som de hundre og førtifire tusen israelere i endens tid forkynner evangeliet om riket og proklamerer Jesu Messias' snarlige gjenkomst og opprettelsen av det messianske fredsrike på denne jord.

Åp. 13,8 viser klart hvordan det vil gå: "Og alle de som bor på jorden, skal tilbede det (d.e. dyret Antikristen), hver den som ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, har fått sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet".

Menneskene deles da faktisk i to avdelinger:

Den ene avdeling består av dem som har sitt navn skrevet i livsens bok, hvilket i endens tid er Israels levning og de av folkene som da lar seg orientere mot Gud og Jesus Messias og Israel. Livets bok i de forskjellige tidshusholdninger står for dem som er frelst i de respektive tidshusholdninger.

Men merk at her står "FRA verdens grunnvoll ble lagt", en tidsangivelse som

forekommer sju steder, nemlig Matt. 13,35: 25,34: 11,50: Hebr. 4,3: Åp. 13,8: 17,8, og som angår herredømmet over jorden og derfor angår Israel og folkene. Her inngår altså ikke menigheten, som er utvalgt i Jesu Messias "FØR verdens grunnvoll ble lagt". Ef.1,4. Tidsangivelsen "FØR verdens grunnvoll ble lagt" forekommer tre steder, nemlig Johs. 17,24: Ef. 1,4: 1.Pet. 1,20, og angår den nytestamentlige menighet av Guds uforskylte nåde, som har himmelske løfter og himmelsk borgerskap og som skal opprykkes til himlen før den antikristelige trengselstid. Her har vi atter en guddommelig antydning om at menigheten ikke skal inn i den store trengsel.

Den ene avdeling, som altså har sine navn skrevet i livets bok, må ifølge profetien enten lide martyrdøden i endens tid eller bli blant dem som skal overleve den store trengsel.

Den andre avdeling består av dem som tilbeder Antikristen og Satan, og disse blir samtlige utryddet av jorden.

Den endelige forførelse til den gigantiske styrkeprøve mellem Gud og Satan og mellem Messias og Anti-messias skjer ved de paddelignende djevle-ånder som gjør tegn, for disse går ut til kongene over hele jorderiket for å samle dem til krigen på Guds, den Allmektiges, store dag, Åp. 16, 13-14. Det vanvittige skrik vil reise seg over hele jorden: Til Jerusalem! Utrydd israelene og bannlys Guds og Messias' navn fra jorden! hvilket danner innledningen til den forferdeligste antisemitisme som verden noen gang har sett. Og Gud fører dem av demoniske makter besatte mennesker til det sted som på hebraisk heter Harmageddon, Åp. 16,16.

Da er det at Jesus Messias åpenbares, verger Israels levning og dreper sine fiender. Antikristen, d.e. den falske Messias, denne jords usurpator, og den falske profet kastes levende i ildsjøen (Gehenna), og Satan, universets usurpator, og de onde ånder innesperres i avgrunnen (Abyssos), hvorpå det messianske fredsrike opprettes på denne jord.

Artikkel nr. 32:
ENDETIDENS DEMONOLOGI OG ISRAELERNE

Demonisme og israelsk vantro i endens tid er klart forutsagt i mange profetier, f.eks. Es. 28,15-22: Jer. 30,7: Dan. 9,27: 11.32: 12,10: Matt. 24,15.23-26: Johs. 5,43: 2.Tess. 2,4.9-12: Åp. 12,1 II.

Fra demonisme og israelsk vantro i endens tid er ikke veien lang til demonisme og israelsk demonbesettelse. Dette fremgår klart av Herrens alvorlige og profetiske lignelse i Matt. 12,38-45. I v. 38-42 sier han at Israel i hans kjøds dager var ond og

utro, og at Ninives menn og dronningen av Syden skal stå opp på dommens dag sammen med denne slekt og fordømme den. Men at Israel som nasjon skal bli enn mere ond og utro i endens tid, fremgår klart i lignelsen i v. 43-45, hvor Herren i det anskuelige og alvorlige bilde av en besatt tegner det israelske folks historie.

Illustrasjonen begynner på det tidspunkt da den onde ånd er drevet ut, v.43. Den demonbesatte mann representerer "denne onde slekt", som klart går på den israelske nasjon, som forkastet sin rettferdige Messias. Mannen i sin opprinnelige stilling svarer til nasjonen fra exodus til det babyloniske eksil, i hvilken tid dyrkelsen og tilbedelsen av hedningenes avguder utøvet en forferdelig tiltrekning på det israelske folk, slik at det som slavebundet var besatt av avgudsdyrkelsens urene ånd.

Utdrivelsen av demonen fra mannen anskueliggjør nasjonens befrielse av avgudsdyrkelsens urene ånd etter det babyloniske eksil. Ikke så meget ved profetenes lære som ved en nidkjær virksomhet av de skriftlærde og fariseerne syntes avgudsdyrkelsen bannlyst fra den israelske nasjon for alltid.

Det israelske hus var dermed "feid og pyntet", men det var "ledig", v.44. Dette beskriver Israels åndelige tilstand undet dets frihet fra avgudsdyrkelsen etter det babyloniske eksil. Det var "feid og pyntet" på så mange måter både sosialt og moralsk. Men, og dette er det avjgørende, det var "ledig", d.e. "tomt", da det ikke var inntatt av dets rettferdige Messias, Jesus fra Nasaret, som Israel forkastet.

Den del av Israel som i dag er vendt hjem til Eretz Israel, er endog i meget høy grad "feid og pyntet" på de fleste områder. Det er hva en kan kalle et mønsterfolk og et mønsterland, men fremdeles er det "ledig" og "tomt", idet det ennå ikke har tatt imot sin forkastede Messias og hans herlighet. Enskjønt Israels levning etter nådens utvelgelse alltid har nådd det som Israel attrår, Rom. 11,7, så har Israel som nasjon ennå ikke nådd sin Gud-gitte stilling under sin messianske Konge i den jordiske fase, som de bibelske profetier har forutsagt skal oppfylles i rikets tid.

Men så tilbake til den alvorlige og ennå uoppfylte del av Herrens lignelse i Matt. 12, 43-45. Jesus sier her at "når den urene ånd er faret ut av et menneske, går den gjennem tørre steder og søker hvile, men finner den ikke. Da sier den: Jeg vil vende tilbake til mitt hus, som jeg for ut av. Og når den kommer dit, finner den det ledig og feid og pyntet. Så går den bort og tar med seg sju andre ånder, verre enn den selv, og de går inn og bor der, og det siste blir verre med det menneske enn det første. Således skal det også gå denne onde slekt".

De sju verre ånder, forenet med den første, kommer inn i den israelske nasjon og innvarsler den siste og verste tilstand av demonbesettelse. Det er denne besettelse som forfører den vantro del av Israel til det fatale feilgrep å gjøre en pakt med Antikristen, Es. 28, 151-18: Dan. 9,27, en pakt som fører med seg unevnelig lidelse og ødeleggelse.

Disse sju andre ånder, som Jesus karakteriserer som mere ond enn den første, er utvilsomt å forbinde med demonene som er innesperret i avgrunnen (abyssos), og

som synes mere fordervet og slett enn de nå frie demoner, Åp. 9,1-12. De blir sluppet løs i uhyre mengder til å forføre og plage hele menneskeheten, men utfører en spesiell dom over frafallent Israel. At deres angrep spesielt er rettet mot Israel, synes fremgå av det påbud til dem at de skulle skade "bare de mennesker som ikke hadde Guds segl i sine panner", v.4. Og siden de hundre og førtifire tusen beseglede av Israel er de eneste mennesker som da er beseglet med Guds segl, Åp. 7,3-8, og således unngår disse demoners raseri, synes det klart antydet at deres angrep først og fremst er rettet mot frafallent Israel. Dette fremgår også av at navnet på avgrunnens engel, som er disse demoners konge, først er angitt på hebraisk (Abaddon, d.e. ødeleggelse), og deretter på gresk (Apollyon, d.e. ødelegger). I Vulgata er hans navn også angitt på latin (Exterminans, d.e. tilintetgjøreren). Denne forferdelige demonutgydelse fra avgrunnen har således først og fremst med frafallent Israel å gjøre, men dernest også med de frafalne av hedningefolkene.

I endens tid forseres og fremskyndes alle ting. Der er en forsert virksomhet fra Guds side i forkynnelsen av evangeliet om riket og proklamasjonen av Jesus Messias' snarlige gjenkomst og opprettelsen av det messianske fredsrike på denne jord. Denne virksomhet skjer ved de to israelsk vitner og de hundre og førtifire tusen beseglede israelere, samt ved engler fra himmelen. Der er en av Gud tillatt og uhyre forsert demonisk virksomhet til forførelse og forherdelse av menneskene mot Gud og Jesus Messias og Israel uten sidestykke i menneskeslektens historie. Disse to veldige faktorer modner hurtig menneskeheten og deler den i to store avdelinger, den ene for Gud og den andre for Satan. Endens tid er derfor den tvungne avgjørelses tid for menneskeheten. Dette fører med seg de apokalyptiske straffedommer og sluttelig den store og nødvendige styrkeprøve mellem Gud og Satan, mellem Messias og Anti-messias, i slaget ved Harmageddon og den etterfølgende selektive dom over de levende nasjoner. Og når disse forferdelige dommer er over, er der levnet levende tilbake på jorden en frelst og troende levning av Israel og forferdede levninger av nasjonene, som skal inngå som jordiske borgere i det messianske fredsrike på denne jord. Dette himlenes rike under himmelkongen Jesus Messias, Guds Sønn, er Guds alternativ til alle de mislykte riker som menneskene har dannet. De bibelske profetier frembærer tallrike vitnesbyrd om den lykketid som da skal opprinne for denne jord, og i denne tid skal folkeslagene til den nye jord uttas.

Artikkel nr. 33:
ER ANTIKRISTEN OVERMENNESKE?

I den senere tid, særlig etterat den radikale tyske tenker og dikter Friedrich Wilhelm

Nietzsche (1844–1900) i sin kyniske og menneskefiendtlige og antikristelige maktfilosofi i sine senere verker hadde lansert begrepet overmenneske (ubermensch), er der mange skribenter over bibelske emner som i sin utleggelse av endetidens profetier beskriver Antirkisten som et genialt intellektuelt og organisatorisk overmenneske eller supermann, som det ofte uttrykkes. En får den forståelse at disse skribenter er påvirket av tidens ledende verdensmennesker som forventer og legger tingene tilrette for et slikt overmenneske, som de – stikk i strid med den bibelske profeti – tror skal mestre verdens overhåndtagende problemer på alle områder og føre menneskene frem til en lykkelig fremtid på jorden.

Men er den kommende Antikrist et slikt intellektuelt og organisatorisk overmenneske? Hverken de bibelske profetier eller den aktuelle situasjon i verden idag og i den nærmeste fremtid gir anledning til en slik oppfatning:

1. For det første skal ikke Antikristen ifølge den bibelske profeti lede verden ved en konstruktiv løsning av dens problemer til en lykkelig fremtid, men til fatal undergang.

2. For det andre kan ikke noe enkelt menneske på grunn av vitenskapens veldige og hurtige fremgang i det siste århundre makte en slik intellektuell og organisatorisk superinnsats som disse skribenter tillegger Antikristen. Selv de høyest intellektuelt utrustede personer kan i vår tid vanskelig klare en enkelt vitenskapelig disiplin eller i det meste noen få samhørige disipliner.

3. For det tredje behøver Antikristen aldeles ikke være i besittelse av slik intellektuell og organisatorisk utrustning, fordi alle områder, det være seg de religiøse, politiske, vitenskapelige, kulturelle, sosiale, militære, industrielle, næringsmessige, kommersielle etc. blir mer og mer utviklet og utbygget til sine respektive toppledelser ved hvilke Antikristen kan dirigere det hele. På det tidspunkt da Antikristen tar ledelsen, består i hvert fall hans politiske område av ti regionale underområder, Åp. 17,12. Det som videre skjer, er at Gud gir lederne i disse ti regionale underområder i hjertet å fullføre hans (Guds) tanke, og å fullføre en og samme tanke, og å gi Antikristen sin kraft og sin makt og sine riker, inntil Guds ord er blitt fullbyrdet, Åp. 17,13.17.

4. For det fjerde viser den bibelske profeti klart at selv om Antikristen ikke beskrives som noe overmenneske intellektuelt og organisatorisk, så kan han med rette sies å være et overmenneske på det satanisk-djevelsk-demoniske område, og dette er også forutsetningen for at han kan være Satans falske Messias. Antikristen er et overmenneske i slu ondskap og i himmelstormende blasfemisk arroganske mot Gud og hans salvede, Jesus Messias, og de hellige.

Denne person, som jeg mener er Nero Cæsar, hvis navns tall skrevet på hebraisk er 666, Åp. 13,18, har en enestående og forferdelig løpebane. Først en over all måte syndig og antikristelig periode på jorden. Dernest et nå over nitten hundre år langt

opphold i avgrunnen (abyssos) som fortapt menneske. Så en gjenkomst (paraysia) til denne jord som Satans falske Messias. Og tilslutt hans nedkastelse i ildsjøen.

En av de største feil som etter min mening er gjort i utleggelsen av de eskatologiske profetier vedrørende endens tid og som har ført til den største forvirring på dette område, er fortolkningen av de sju hoder i Åp. 17,8-11, som værende sju riker eller også sju forskjellige perioder innenfor et og samme rike. Slik har de fleste fortolkere utlagt dette. Og grunnen til det er at de har oversett eller neglisjert to viktige momenter i den aktuelle kontekst:

1. For det første at disse sju hoder er sju konger, d.e. sju personer, likesom også de ti horn i Åp. 17,12 er ti konger, d.e. ti personer. Ingen kan f.eks. bortforklare at det første dyr i Åp. 13, fra v. 3 til og med v. 8, også omtalt i Åp. 16,13, også omtalt i Åp. 19, 19-20, og som klart er et av de sju hoder i Åp. 17,8-11, er en person, nemlig Antikristen, Satans falske Messias. Også til Nebukadnesar II personlig sies det i Dan. 2,38: "Du er hodet av gull".

2. For det andre nåtiden (presens) i Åp. 17,8-11, som er det tidspunkt Johannes fikk Jesu Kristi åpenbaring på Patmos og som etter min oppfatning er i år 69 e.Kr. I lys av denne nåtid må Åp. 17,8-11 forstås. De fem første hoder eller konger VAR FØR denne nåtid. Dyret som VAR FØR denne nåtid og derfor IKKE ER på denne nåtid, nemlig Antikristen, er selv den åttende når han hen imot endens tid stiger opp av avgrunnen ved sin gjenkomst. Men det er ikke derfor åtte konger, for han er tillike en av de sju konger, nemlig en av de fem første konger. Altså står de sju hoder i Åp. 17,8-11 for sju personer med regjeringsmakt, likesom de ti horn i Åp. 17,12 står for ti personer med regjeringsmakt. Ved et studie av det julisk-claudisk-sulpisisk--vitellisks prinsipats historie fremgår etter min mening klart at Antikristen må være Nero Caesar. Dette godtgjøres også av en rekke andre forhold, som jeg her ikke skal komme nærmere inn på. Dog vil jeg minne om det alvorlige vitnesbyrd i Åp. 22,-18-19.

Jeg vil også her si at vår tids kristne menighet stort sett er på vikende front overfor frafallets og de antikristelige krefeters sterke angrep. Da den som følge derav har lite kraft, vil den kommende Antikrist og den store trengsel, som den levende Kristi menighet forøvrig ikke skal oppleve her på jorden, fortone seg som en uovervinnelig forferdelighet. Jvfr. Sak. 4,7. I. Jeg vil her peke på noen grunner til denne menighetens tilstand og som derfor i motsatt forhold viser vei til glede og kraft:

1. MENIGHETENS NÆRVÆRENDE TIDSHUDHOLDNING, som er den sjette i rekken, har ingen ny kanonisk åpenbaring, idet den vi nå har, ifølge Hebr. 1,1 sluttet med Jesu Kristi åpenbaring. Derfor har ikke menigheten den fornyende kraft som en slik ny åpenbaring fører med seg. Alle disse seks hittil forløpne tidshudholdninger har stort sett fremvist det samme forløp, nemlig ved etterhånden tap av kraft, ved en som følge derav overhåndtagen av synden og ved en avslutning med Guds dom, hvis siste

ledd altså ennå ikke er inntrådt for kristenhetens vedkommende. Det gjelder derfor for oss å bli fornyet ved den åpenbaring vi har.

2. Menigheten har på grunn av forurensning av hedensk filosofi mer og mer drevet bort fra og er i samme grad blitt fremmed for hebraisk åpenbaring og dens undere, hvorfor også av den grunn Israel nå må frelses og kobles inn igjen i frelseshistorisk aktivitet for å fjenopprette kontakten med bebraismen.

3. På grunn av vår tids enorme vitenskapelige og tekniske landevinninger er menigheten likesom blitt hypnotisert og perpleks av dette og ikke tør ha troens kontakt med de bibelske undere slik at den tror dem og forkynner dem. Den tør snart vanskelig hevde Bibelens guddommelige inspirasjon og autoritet og mister i samme grad gleden og kraften i Gud.

4. På grunn av den tiltagende materialisme og sekularisering, hvorved vår tids største avgud, den høye levestandard, dyrkes, viker den kristne menighet bort fra den egentlige menighetslinje slik den er trukket opp i dens konstitusjon i de apostoliske brev i N.T., og blir mer og mer et rike av denne verden. Dette er Laodikea-tilstanden, den siste av de sju menighetstilstander i Åp. 2 og 3, den lunkne tilstand, Åp. 3,14-22, men baner vei for det store frafall fra den levende, kristne tro. Menigheten søker å konsolidere sin stilling i verden dels på det materielle område ved politiske midler og i tilslutning til verdslige maktkonstellasjoner og dels på det åndelige område ved tilslutning til en rask tiltagende og verdensomspennende økumenisme, som søker å forene alle de forskjellige avdelinger av den sterkt splittede kristendom og endog de hedenske religioner i en stor global, religiøs sammenslutning under ledelse av den romerske pavekirke. Den bibelske profeti kaller denne dannelse den store skjøge og hennes døtre, hvis dom fra Gud iverksettes og fullføres av de ti konger og Antikristen, Åp. 17 og 18. Det gjelder derfor for oss ved bønn og etterlevelse av Guds ord å komme oss løs av denne sterke og forførende åndsmakt.

Artikkel nr. 34.:
DJEVELEN OG DØDENS MAKT, HBR. 2,14.

Ifølge den greske grunntekst står her at djevelen har dødens makt.

Denne dødens makt er ikke en direkte makt som han har eller har fått, men det er ein indirekte makt, nemlig derved at han har overført og tilegnet og vedlikeholdt synden på menneskeslekten og derved overleverer menneskene til dødens guddommelige straff.

Det Jesus har bevirket ved sin lidelse og død er for det første at han har gjort

djevelen maktesløs, idet han sonet menneskenes synd, som er dødens brodd, 1.Kor. 15,56, ved sin stedfortredende strafflidelse for synden, Es. 53,5: 1.Johs. 2,2.

For det andre er døden ved Jesu lidelse og død og oppstandelse kommet under Jesu makt, idet han hengav seg frivillig i døden, men Gud oppreiste ham ved å løse dødens veer ettersom det ikke var mulig at Jesus kunne holdes av døden, Ap.gj. 2,24. Her må en merke seg at selv om Jesus ble gjort til synd, 2.Kor. 5,21: og bar verdens synder på sitt legeme opp på korsets tre, 1.Pet.2,24, så hadde han ikke syndig kjød eller gjort synd, Ro. 8,3: 2.Kor.5,21: 1.Pet.2,22: 1.Johs. 3,5, hvorfor døden ikke hadde makt over Jesus, men han måtte frivillig gi seg i døden, og dette gjorde han ifølge et bud fra sin Fader, Johs. 10,17-18.

Virkningen for menneskene av disse to veldige kjennsgjerninger er at Jesus har makt til å tilgi synder og føre over fra døden til livet ethvert menneske, som i denne tidshusholdning mottar evangeliets frelsestilbud, og som derved blir født pånytt og får Guds barnekårs ånd, Rom. 8,15: Hebr. 2,15.

Å oversette det greske verb "katargeo" i Hebr. 2,14 med "jeg gjør tilintet", slik det etter nyere norsk oversettelse er gjort f.eks. i 2.Tim. 1,10 og Hebr. 2,14, kan være en misvisende oversettelse. For hverken djevelen eller døden, som syndens lønn, kan noen sinne gjøres til intet, dersom en dermed mener at de skal utslettes så de ikke mere eksisterer. Både djevelen og døden har jo også virket siden Jesu død på Golgata kors, og fortapelsen både for djevelen og de onde ånder og de fortapte mennesker er evig, i betydning av stedsevarende. Ja, endog de frelste mennesker, unntatt de som skal oppleve Jesu komme for menigheten, er også etter Jesu død underlagt den legemlige død.

Når det i Åp. 1,18 i bildelig tale står at Jesus har nøklene til døden og dødsriket, så betyr det at Jesus har døden og dødsriket i sin makt. Derfor tok han også ved sin oppstandelse og himmelfart alle de frelste i paradis-avdelingen i dødsriket med seg til den tredje himmel, som er Guds bolig. Og til samme sted går også de frelstes ånd og sjel når de dør, i den tid som nå er gått siden Jesu himmelfart.

En bedre oversettelse av "katargeo" i Hebr. 2,14 er "jeg gjør maktesløs", og slik oversettes "katargeo" på dette sted i den eldre norske oversettelse.

Djevelen er ved Jesu seierrike lidelse og død og oppstandelse blitt gjort maktesløs overfor Jesus Messias og de mennesker som mottar Jesu frelse, idet de blir ført over fra døden til livet, fra Satan og mørkets makt, og satt over i Guds eldskede Sønns rike, Hos. 13,14: Luk. 11, 21-22: Ko. 1,13: Hebr. 2,15. Riktignok bor fremdeles synden i deres legeme og det lavere av sjelen, men synden har ikke makt over dem. Riktignok overgis de også til den legemlige død, men derved skilles de for evig fra synden gjennem døden i oppstandelsen. Men de frelste som opplever Jesu komme for menigheten og som ikke skal dø legemlig, skilles fra synden ved forvandlingen. Og som evig skilt fra synden skal de heller ikke skades av den annen død, Åp. 2,11, som ikke har makt over dem, Åp. 20,6.

At døden som den siste fiende ikke blir tilintetgjort, i den forstand at den blir utslettet, 1.Kor. 15,21, fremgår også klart av Åp. 20,14, hvor det står at såvel døden som dødsriket tilslutt blir kastet i ildsjøen. Det er den annen død: ildsjøen. Men for de frelste og herliggjorte mennesker er døden, sammen med våre øvrige salighetsfiender, for evig, d.e. stedsevarende, fullstendig uskadeliggjort, Es. 25,8: Åp. 21,4. De får aldri mere en ny sjanse som truende fiender. Ildsjøen vil i evighetens evigheter for alle skapte vesener i Guds univers foreligge som resultatet av opprør mot den levende Gud.

Artikkel nr. 35:
DET KNUSENDE SLAG.

"Da knustes på en gang både jernet, leret, kobberet, sølvet og gullet, og det ble som agner fra treskeplassene om sommeren, og vinden tok det så det ikke fantes spor etter det. Men stenen som rammet bildet, ble til et stort fjell, som fylte hele jorden", Dan. 2,35.

Dette er slutningen på det drømmesyn som kaldeerkongen Nebukadnesar II hadde i sitt andre regjeringsår, og det omtaler avslutningen på det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider samt opprettelsen og utbredelsen av det messianske fredsrike på denne jord.

Da Nebukadnesar hadde glemt drømmen og ville drepe alle Babels vismenn fordi de ikke kunne si ham den, åpenbarte Gud både drømmen og dens uttydning for sin profet Daniel etterat han og hans israelske medbrødre Hananja, Misael og Asarja hadde bedt inderlig til Gud om dette. For Herren, Israels Gud, gjør ikke noe uten at han har åpenbart sitt lønnlige råd for sine tjenere profetene, Am. 3,7. For selv om kong Nebukadnesar fikk drømmen, så måtte likevel Guds profet fortelle ham både drømmen og dens uttydning.

I disse fem korte vers som inneholder drømmen, v. 31-35, lar Gud, før det skjer, skrive verdenshistorie fra og med Nebukadnesars ny-babyloniske rike, v.38, til og med det messianske fredsrike på denne jord, v.35 II, han som fra begynnelsen forkynner enden, og fra fordums tid det som ikke er skjedd, Es. 46,10.

Det er altså fire, og kun fire, verdensriker. For fra hode til føtter på Nebukadnesars drømmebilde er kun avbildet fire riker. Det første av disse fire riker er Nebukadnesars eget rike, det ny-babyloniske rike eller kaldeerriket fra år 606 f.Kr., Dan. 2,38. Derfor er det uriktig å innføre tidligere riker, f.eks. det assyriske rike og det egyptiske

rike i rekken av verdensriker i bibelsk-protetisk mening innenfor rammen av hedningenes tider. Dette også av den grunn at tidsperioden hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24: Dan. 4,16.23, som begynte med det ny-babyloniske rike, løper synkront med Israels misgjernings år, Esek. 4,4-6, som også begynte i år 606 f.Kr.

De fire verdensriker i bibelsk-profetisk mening fra og med det ny-babyloniske rike er kjente, historiek riker, nemlig først det ny-babyloniske rike, derpå det medisk--persiske rike, derpå det makedonsk-greske rike, og endelig det romerske rike, hvis siste maktkonstellasjon i sin begynnelse vi nå har like foran oss, nemlig i EEC (Det Europeiske Økonomiske Fellesskap), hvis begynnende og grunnleggende konstitusjon vi har i Roma-traktaten av 1957.

Profetien om de fire verdensriker i Nebukadnesars drømmebilde i Dan. 2 korresponderer med profetien om de fire dyr i Dan. 7, slik Guds profet ser verdensrikene. De fire verdensriker som er fremstilt i rekkefølge fra hodet til føttene på Nebukadnesars drømmebilde, Dan. 2, svarer således til de fire etter hinannen følgende dyr i Dan. 7.

I drømmebildet i Dan. 2 ser Nebukadnesar de fire verdensriker i imponerende menneskelig skikkelse, mens Guds profet Daniel i Dan. 7 ser verdensrikene som dyr, forøvrig som villdyr, ja, for det siste verdensrikes vedkommende, det romerske, som et dyr så grotesk og forferdelig at det faller helt utenfor det naturlige zoologiske system. Den viktigste forskjell mellem menneske og dyr er den at dyret ikke kjenner og ikke kan kjenne Gud, da det ikke har ånd. Og verdensrikenes overgang fra å være menneskelig til å bli dyrisk er vist personlig på kong Nebukadnesar som verdensrikenes hode, da han på grunn av hovmod ble utstøtt fra menneskene og ble som et dyr, og denne dyriske tilstand når det gjelder verdensrikene, vedvarer gjennem hele verdensrikenes sju tider, Dan. 4.

Stenen som knuser verdensrikenes bilde symboliserer det messianske rike ved Jesu Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord til slaget ved Harmageddon og den etterfølgende selektive dom over de levende nasjoner og fjernelsen av Satan og de onde ånder fra jorden til avgrunnen (abyssos) i rikets tid.

Mens verdensrikene i profetien er lignet med hav, og det israelske rike er lignet med jord, så er det messianske rike eller himlenes rike lignet med en sten.

Stenen rammet verdensrikenes bilde med voldsom kraft, så hele bildet ble fullstendig knust, og det knustes på en gang. Det ble som agner på treskeplassene, som føk avsted med vinden, så det ikke fantes spor etter det. Knusningen av verdensrikene er således en plutselig, hurtig, voldsom og tilintetgjørende prosess.

At det er det alle fire verdensriker representerende dyr i Åp. 13, 1-2, nemlig det romerske villdyr, som mottar det knusende slag, fremgår for det første klart derav at stenen rammet bildet på føttene, som svarer til det romerske rikes endetidsmanifestasjon. Som profetien viser står verdensrikenes bildekoloss på svake føtter, nemlig en mekanisk blanding av jern og ler, som henger meget dårlig sammen, v. 41-43.

At det er det romerske verdensrike som mottar det knusende slag og at dette slag tillike mottas i endens tid, fremgår for det andre også klart derav at det skal skje i dette rikes ti-konge-periode, svarende til de ti tær på Nebukadnesars bilde, v. 41-43, og svarende til de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7, hvis ti horn ifølge Åp. 17,12 klart er samtidig med dyret eller Antikristen i endens tid.

Således forkynner profetien at verdensrikene skal ødelegges i en fryktelig katastrofe ved Jesus Messias'åpenbarelse og gjenkomst til vår jord som kongers konge og herrers herre og som den knusende løve av Juda stamme, Åp. 5,5: 19, 11-21.

Profeten Daniel fikk også høre hvor lang tid det skulle ta før vinden hadde blåst bort verdensrikenes agner: "Og han sa til meg: To tusen og tre hundre aftener og morgener, så skal helligdommen komme til sin rett igjen", Dan. 8,14. Da denne tid på 2300 døgn begynner i midten av den 70. åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9,27, og da det knusende slag skjer like etter den 70. årukes avslutning, Matt. 24,29: Mark. 13,24, så vil bortblåsingen av verdensrikenes agner ta 1040 døgn, hvilket er 40 døgn kortere enn profetiske år, d.e. 3 – 0,1111 profetiske år.

Da skal stenens rike, d.e. det messianske rike eller himlenes rike, som er Guds indirekte rike med sin Sønn Jesus Messias som konge, begynne. Og dette rike, hvor det frelste Israel er nasjonenes hode, skal innta hele denne vår jord under rettferdighetens regjering. Jesus Messias skal være konge inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter, og den siste fiende som underlegges ham, er døden. Da skal Jesus Messias selv underlegge seg Gud og Faderen og overgi riket til ham, forat Gud skal være alt i alle, 1.Kor. 15, 24-28. Og dermed begynner det direkte og evige Guds rike på den nye jord gjennem evighetenes evigheter, hvor Gud selv skal være hos menneskene og hvor rettferdighet, fred og glede skal bo, Åp. 21, 1-22,5.

Artikkel nr. 36:
KVINNEN ISRAEL

Ifølge Åpenbaringsbokens profetier angående det som skal skje på denne jord etter menighetens opprykking, er det også med disse profetiers tegnspråk omtalt to kvinner. I den greske grunntekst er begge disse kvinner benevnt med ordet "gyne", som betyr en kvinne eller hustru.

Den første av disse kvinner er Israel, Åp. 12, og bibelske begrunnelser for dette er fremsatt i art. 8.

Men kvinnen er ikke hele Israel. For de frafalne av Israel blir fjernet ved Guds dom. Dette fremgår klart av f. eks. Sak. 13,8-9: "Og i hele landet, sier Herren, – skal to tredjedeler utryddes og omkomme, bare en tredjedel skal levnes der. Og denne tredjedel vil jeg la gå gjennem ilden og rense den, som en renser sølv, og prøve den, som en prøver gull. De skal påkalle mitt navn, og jeg vil bønnhøre dem, jeg vil si: De er mitt folk, og de skal si: Herren er min Gud." Det Gud her sier angående den rensede tredjedel av Israel: "De er mitt folk", og det Israels røst svarer: "Herren er min Gud", er karakteristisk for forholdet mellem Gud og den frelste levning i endens tid, Jvfr. f. eks. Hos. 2,23.

Blant mange andre profetier fremgår det samme også av Es. 4,3-4: "Og det skal skje: Den som blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem – når Herren får avtvettet Sions døtres urenhet og får vasket Jerusalems blodskyld bort fra dets midte ved doms ånd og renselses ånd".

Videre Ap.gj. 3,22-23: "Moses har jo sagt: En profet, likesom meg, skal Herren deres Gud oppreise dere av deres brødre, – ham skal dere høre i alt det som han taler til dere: og det skal skje: Hver sjel som ikke hører denne profet, skal utryddes av folket".

Kvinnen er heller ikke alle de hellige i Israel i endens tid. For mange av Israel lider martyrdøden i den antikristelige trengselstid og blir med i de himmelske avdelinger i riket, Åp. 20,4.

Men kvinnen er en del av de hellige i Israel, som Gud bevarer i ørkenen, i den store trengsel og som skal utgjøre kjernen av det israelske folk i det messianske fredsrike på denne jord.

Satan oppbyder alt gjennem sine to redskaper, Antikristen og den falske profet, for å ødelegge henne, men makter det ikke. Dette er et eklatant eksempel på at Satan ikke kan gjøre mere enn Gud tillater. Den Gud vil bevare urørt, kan Satan ikke røre. Men kvinnen vil i denne tid bli prøvet og renset, hvilket også ørkenen indikerer.

Etter dommen over den store skjøge Babylon, men før Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord for å dømme de levende nasjoner og fjerne Satan og de onde ånder i avgrunnen, får vi atter høre om kvinnen Israel: "La oss glede og fryde oss og gi ham æren, for Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort seg rede, og det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdigheter (gr. ta dikaiomata)", Åp. 19,7-8.

Også her er brukt det greske ord "gyne" om henne, slik som i Åp. 12, som altså betyr kvinne eller hustru. I Vulgata står her "uxor", som betyr hustru, idet der i den latinske tekst klart skjelnes mellem "mulier", som betyr kvinne, og "uxor", som betyr hustru. Når Vulgata i Åp. 12 bruker ordet "mulier" om henne, så må det være fordi Israel der skal kjennes på de tegn som er tillagt henne, men når i

Åp. 19,7-8 ordet "uxor" brukes om henne, må det være for å framheve den karakter som Israel på dette tidspunkt er vunnet frem til, nemlig til å være Lammets hustru.

Om hustruen i Åp. 19,7-8, et skriftsted som står i nær relasjon til Åp. 7,1-8 og Åp. 14,1-5, fremheves at det fine lin som hun er kledd i, her står for de helliges rettferdigheter, d.e. rettferdige gjerninger, ved hvilke det frelste Israel i endens tid fullkomment har bevist sin troskap mot Jesus Messias etter den nåde som er det gitt. Disse rettferdige gjerninger viser også at Lammets hustru i Åp. 19,7-8 er det nye Israel i endens tid som skal inngå i det fremtidige Messias-rike, som er rettferdighetens tidshusholdning på denne jord. Det er denne rettferdighet det siktes til i Dan. 9,24, og som Israel fra da av skal vandre i, Es. 60,21.

Med hensyn til den fortolkning at hustruen i Åp. 19,7-8 skal være den nytestamentlige menighet i himmelen og i hvilken anledning ordet "gyne" er uriktig oversatt med brud, skal her bare sis følgende:

For det første kan den nytestamentlige menighet ikke være bruden da Skriften sier at menigheten er Messias' legeme, Rom. 12,5, 1. Kor. 12,12.27, Ef. 1,22-23, 4,15-16, 5,22-23, Kol. 2,19.

For det andre ville det være vanskelig å forstå at den til himmelen opprykte menighet som er omtalt i Åp. 4 og 5, altså før den 70. åruke for Israel og Jerusalem, og som skal delta i lovsang i himmelen og Guds store gjerninger gjennem den 70. åruke, først ved avslutningen av den 70. åruke like før Jesu åpenbarelse og gjenkomst skulle være ferdig med bedømmelsen av sitt liv for Jesus Messias' domstol, 2. Kor. 5,10.

Også uttrykket "gjort seg rede" vitner om den renselsesprosess kvinnen Israel har gjennemgått i den antikristelige trengselstid. Om menigheten kan uttrykket "gjort seg rede" ikke brukes, fordi menigheten er rede på grunn av sin stilling i Jesus Messias og fordi bedømmelsen for Jesus Messias' domstol angår nådelønn eller tap av denne, 1. Kor. 3,10-15.

Det er derfor klart at hustruen i Åp. 19,7-8 må være Israels frelste levning i endens tid. Allerede Israel i den gamle pakt er kalt Herrens ektehustru, Es. 54,5-6, Jer. 3,14, 31,32, Hos. 2,19, men hun falt fra Herren i utroskap, og Herren måtte forlate henne for en tid. Denne tid da hun er forlatt, er klart omtalt hos profeten Mika: "Derfor skal han (d.e. Messias) overgi dem (d.e. Israel) inntil den tid da hun som skal føde, har født, og de som blir igjen av hans brødre (d.e. Judas barn), skal vende tilbake sammen med Israels barn".

Israels fødselsveer er tofoldig. Først fremfødselen av den mannlige sønn, Jesus Messias, Åp. 12,1-2.5. Dernest fremfødselen av Israels frelste levning i endens tid, Mik. 5,2, Jer. 30,4-11. Profeten Esaias sammenfatter begge aspekter i Es. 66, hvor v. 7 omtaler fremfødselen av den mannlige sønn, Åp. 12,1-2.5, og hvor v. 8-14 omtaler fremfødselen av Israels frelste levning i endens tid, Mik. 5,2. Derfor er Israels

frelste levning i endens tid nettopp Lammets hustru i Åp. 19,7,8, som endelig har gjort seg ferdig.

Hun er hustrubruden på nytt i Lammets bryllup, Hos. 2.

Hun er Israels lille bekk, som fører Siloahs vann, de som rinner så stilt, Es. 8,6, som Gud i Abraham skilte ut fra folkenes store elv, men som Gud i det messianske fredsrike atter leder inn i flokkenes store elv for å rense denne.

Derfor lyder det i Åp. 19,1-10 et firefoldig frydens og gledens halleluja i himmelen fra de himmelske hærskarer over den da fullbyrdede dom over den store skjøge Babylon, som har kledd seg selv i verdens pomp og prakt, og over at Israels frelste levning i endens tid, Lammets hustru, som da er kledd i nådens rettferdige gjerninger, nå har gjort seg rede til Lammets bryllup.

Salige er de som er innbudt til Lammets bryllup og har tatt i mot innbydelsen, Åp. 19,9. Og det skal komme folk fra øst og vest og fra nord og syd, og de skal sitte tilbords i Guds rike, Luk. 13,29.

Artikkel nr. 37:
KVINNEN BABYLON

I forrige artikkel omtalte vi kort kvinnen Israel, Lammets hustru, som står for Israels frelste levning i endens tid, de jordiske bærere i Guds universalistiske messianske rike på denne jord med Guds Sønn Jesus Messias som konge på Davids trone.

I det følgende skal vi gi en kort omtale av kvinnen Babylon i Åpenbaringsboken.

Det første sted vi hører om henne, er i Åp. 14,8, og tiden for denne profetis forkynnelse er ved midten av den 70. åruke for Israel og Jerusalem (Dan. 9,27): "Og atter en annen engel fulgte etter og sa: Falt, falt er Babylon, den store, som har gitt alle folk å drikke av sitt horelevnets vredesvin".

Vi drar fra dette sted noen slutninger:

1. Det forkynnes her at kvinnen Babylon er falt, før vi overhodet har fått noen beskrivelse av henne.

2. Hun kalles Babylon, den store, et navn som viser hen til Nebukadnesar II's nybabylonske rikes hovedstad, Israels antikke fiende, som ødela Jerusalem og templet og under hvis makt hun led i den babylonske landflyktighet i sytti år, Jer. 25,11.

3. Men kvinnen Babylon i Åpenbaringsboken er en langt farligere og langt mere ond og langt mere komplisert fiende enn det antikke Babylon. For av det antikke Babylons vredesvin drakk visstnok folkene dengang så langt dets innflytelse gikk, Jer. 51,7. Men når det gjelder kvinnen Babylon i Åpenbaringsboken, så har ALLE FOLK OVER DEN HELE JORD drukket og det av hennes HORELEVNETS vredesvin.

4. Dermed har vi konstatert at Babylon, den store, er en skjøge. Hun er altså ikke bare en politisk makt, som det antikke Babylon, men hun er tillike en ÅNDELIG MAKT. Hor i åndelig mening betegner i Bibelen frafall fra Gud av en som bekjenner å stå i åndelig forhold til ham. Der er mange steder i Skriften som stadfester dette, særlig for Israels vedkommende. Unntagelser her er Tyrus, Es. 23, og Ninive, Nah. 3, som kalles skjøger uten å stå i et slikt forhold til Gud, men dette har sin grunn i avgudsdyrkelsen, som i sitt vesen er frafall fra den levende Gud.

I Åp. 17, hvis sentrale tema er dommen over den store skjøge, v.1, får vi inngående opplysninger om kvinnen Babylon, hvorav vi kan trekke flere slutninger.

1. Da Åpenbaringsboken beskriver henne som et menneske, følger derav at hun kan kjenne Gud, da hun som menneske har ånd. I motsetning hertil er både Antikristen og den falske profet fremstilt som dyr, som ikke har ånd. Dette tilkjennegir at de ikke har forbindelse med Gud, men tilhører helt og fullt Satan.

2. Da Babylon, den store, er kvinne, burde hun stå i rett forhold til sin mann, som i dette tilfelle er Jesus Messias.

3. Men da kvinnen Babylon er en skjøge, er dermed sagt at hun er utro mot sin mann, som hun bare bekjenner med sin munn, men som hun er troløs mot. Hun har altså gudfryktighets skinn, men fornekter dens kraft, 2. Tim. 3,5. Grunnen til dette alvorlige forhold er at hun i virkeligheten AVVISER SIN HERRES KORS, som er et anstøt og en dårskap for verden, 1. Kor. 1,23. Derved har hun gjort korsets anstøt til intet, Gal. 5,11, og hun er ikke lenger korsfestet for verden og verden for henne, Gal. 6,14. Dermed er hun blitt verdens venn og et rike av denne verden. Hun trakter etter det kjødelige og synlige istedenfor det åndelige og usynlige.

4. Dem hun driver hor med, er kongene på jorden, d.e. dem som har makten på jorden, v.2. Derved tilkjennegis at HENNES AMBISJON ER Å FÅ MAKT PÅ JORDEN. Dette har hun også fått til de grader at hun kalles den store by som har kongedømme over kongene på jorden, v.18.

5. Alle folk på jorden har drukket og er blitt drukne av hennes horelevnets vin, som er FALSKE DOKTRINER (læresetninger) og som står i avgjort strid med Jesus Messias' lære, v.2 og 4, Åp. 14,8, 18,3.9. Særlig de som frykter for eller ser opp til og setter sin lit til verdslig makt, er blitt forgiftet av hennes falske doktriner.

6. Disse falske doktriner som hun har fremsatt og praktisert, viser klart de forførende ånders virksomhet i hennes system. For disse vrange lærdommer fører til religiøst og moralsk forfall, og hensikten med dette er å utnytte menneskene av havesyke, 2. Pet. 2,1-3, Jvfr. det kommersielle som har tatt overhånd hos Babylon, den store, Åp. 18.

7. Ved sin handel på alle måter og på alle områder er hun blitt umåtelig rik på denne verdens skatter. Og hun kler seg i purpur og skarlagen og lyser av gull og edelstener og perler, for ved et herlig og attråverdig ytre utseende å dekke over den indre

tomhet og korrupsjon. Av samme grunn har hun også alle sine styggheter og sitt horelevnets urenheter i et gullbeger, v.4.

8. Hun får makten over folk og skarer og ætter og tunger over den hele jord, v.1 og 15, og hun hovmoder seg derfor i sitt hjerte og sier: Jeg sitter som dronning og er ikke enke, og sorg skal jeg aldri se, Åp. 18,7.

9. Hun har også et navn, en hemmelighet, skrevet på sin panne: Babylon, den store, mor til skjøgene og til styggheteне på jorden, Åp. 17,5. Dette viser at hun har mange døtre, som også er skjøger, idet de har lært av sin mor å avvise sin Herres kors i liv og vandring. Således har også de gjort korsets anstøt til intet og søker å konsolidere sin stilling i verden ved verdslig innflytelse og midler og makt. Videre er også Babylon, den store, mor til styggheteне på jorden, som særlig har å gjøre med avgudsdyrkelse og dens følger.

10. Johannes så kvinnen Babylon drukken, ikke av sterke drikker, men av de helliges blod og av Jesu vitners blod, så han undret seg storlig. Dette viser at hun er en fiende av Guds barn på jord og har utøst de helliges og Jesu vitners blod.

Artikkel nr. 38:
KVINNEN BABYLON

Hvem er så denne kvinnen Babylon, den store skjøge?

Åp. 17 gir oss hel og full beskjed om dette. Vi vil innledningsvis anføre at allerede v.3 gir oss viktige opplysninger:

"Og han (en av de sju engler som hadde de sju skåler) førte meg i ånden ut i ørkenen (egentlig: i en ørken), og jeg så en kvinne sitte på et skarlagensrødt villdyr, som var fullt av bespottelsesnavn og hadde sju hoder og ti horn".

Vi vil ut fra dette skriftsted fra noen innledende slutninger:

1. Kvinnen og dyret befinner seg i ørkenen. Ørkenen er Satans egentlige bolig, 3. Mos. 16. Den er avspeilingen av hans eget indre vesen og bildet på den ødeleggelse som følger i hans spor, og fra ørkenen hersker han over verden og fører død og fordervelse over den. Dermed tilkjennegis relasjonen mellom skjøgen og dyret og Satan og den onde og ødeleggende innvirkning han øver gjennem dem.

2. De sju hoder og de ti horn på dyret i Åp. 17,3 og dyret i Åp. 13,1-2 avbilder det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider, nemlig det romerske.

3. I Åp. 13,1-2 nevnes hornene før hodene, og hornene er kronet, men i Åp. 17,3 nevnes hodene før hornene, og hornene er ikke kronet. Dette viser at Åp. 17,3 er en tidligere visjon av dyret enn Åp. 13,1-2. For de ti kronede horn i Åp. 13,1-2, svaren-

de til de ti tær på Nebukadnesars bilde i Dan. 2 og svarende til de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7, viser at vi her har å gjøre med endetidsmanifestasjonen av det romerske rike. For ifølge Åp. 17,12 er de ti horn ti konger som ikke har fått rike på tiden for visjonen i Åp. 17,3, men de får makt som konger en time sammen med dyret, d.e. Antikristen. Overensstemmende hermed viser da også Åp. 13,3 Antikristens gjenkomst bildelig ved et av dyrets sju hoder likesom dåret til døden, men dets dødssår ble lægt. Altså er Åp. 13,1-8 Romerrikets maktkonstellasjon i endens tid med de ti kronede horn og Antikristen.

4. Åp. 17,3 derimot viser oss Romerriket noe annerledes og på et tidligere stadium enn i Åp. 13,1-2, nemlig i den tid da Babylon, den store skjøge, sitter på dyret og leder og styrer det slik hun vil. At dette foregår i den tid da dyret som den personlige Antikrist er borte fra jorden i avgrunnen, fremgår også klart derav at når Antikristen i de ti kronede horns periode kommer tilbake fra avgrunnen til jorden, da fullbyrder de ti kronede horn og Antikristen Guds dom over skjøgen.

5. Dyret i Åp. 13,1-2 stiger, likesom de fire dyr i Dan. 7, opp av havet og representerer alle disse fire dyr, idet det var likt en leopard som det tredje verdensrike, og dets føtter som på en bjørn som det andre verdensrike, og dets munn som en løvemunn som det første verdensrike, men hadde ti kronede horn som sju hoder med bespottelsesnavn som det fjerde verdensrike. Derfor bærer endetidens maktkonstellasjon av det romerske verdensrike også de tre foregående verdensriker i seg, likesom også verdensrikenes bildekoloss i Dan. 2 bæres av føttene med de ti tær. Derfor innbefattes den endelige dom over alle verdensrikene innenfor rammen av hedningenes tider i dommen over Romerrikets sluttfase.

Dyret i Åp. 17,3 derimot, med den store skjøge Babylon på sin rygg og som holder til i en ørken, er skarlagensrødt av farve, men hva denne skarlagenrøde farve betyr, må utstå inntil identifikasjonen av skjøgen.

6. Vi merker oss også at mens dyret i Åp. 17,3 er fullt av bespottelsesnavn, så er det kun de sju hoder på dyret i Åp. 13,1-2 som har bespottelsesnavn. Dette viser at den beskaffenhet som det romerske rike har i den tid Antikristen er borte fra jorden i avgrunnen, mens altså skjøgen Babylon sitter på dyret, er forandret på den tid da de ti kronede horn og Antikristen fremtrer som verdensmakt, idet skjøgen Babylon da er ødelagt.

7. Allerede de innledende slutninger ut fra Åp. 17,3 angående identifikasjonen av den store skjøge Babylon viser helt klart at hun er en manifestasjon i forbindelse med det fjerde verdensrike, Dan. 2 og 7, det romerske. Hennes forbindelse med dyret med de ti horn og de sju hoder levner ingen tvil om at hun hører hjemme i det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider. Riktignok nevnes kun de ti horn og ikke de sju hoder på det fjerde dyr i Dan. 7, men dette har følgende tre grunner. For det første angår Daniels visjon av det fjerde dyr i Dan. 7 endetidsmanifestasjonen av det romerske rike i henhold til Daniels uttrykkelige utsagn: "Jeg aktet

nøye på hornene", v. 8. For det andre angår omtalen av det fjerde dyr i Dan. 7, selv uten at de sju hoder nevnes, likevel klart den antikristelige endetid, v. 7-26. For det tredje angår de sju hoder en tidlig periode i det romerske verdensrikes historie, hvis hensikt er å identifisere Antikristen.

Men med hensyn til den store skjøge Babylon, Åp. 14 til 19, så er det kun hennes historisk-visuelle manifestasjoner som her omtales. Det er med henne som et tre plantet i jorden. Slik har også den store skjøge røtter tilbake i tiden helt til syndefallet. Og hennes historisk-visuelle manifestasjoner er utbredt over den hele jord, ikke bare i skjøgens liv, men også i de mange denominasjoner som kalles skjøgens døtre, Åp. 17,5. Den konkordante greske tekst av N.T., hvor de eldste, kjente greske håndskrifter av N.T., nemlig Codex Alexandrinus, Codex Vaticanus og Codex Sinaiticus er lagt til grunn, har i Åp. 17,4 "hennes (d.e. skjøgens) og JORDENS horelevnets urenheter", hvorav det fremgår at det gjelder hele jorden. I virkeligheten forefinnes skjøgevesenet i hvert eneste menneske, i vår gamle, falne natur.

Frelsen ved Jesus Messias' kors blir derved klar i hele sin utstrekning. For det første er korset det sted hvor Gud forlikte verden med seg selv ved Messias, 2. Kor. 5,19. For det andre ble vårt gamle menneske, d.e. vår gamle, falne natur, korsfestet med Messias forat syndelegemet skulle bli til intet, så vi ikke mere skal tjene synden, Rom. 6,6. For det tredje er verden ved Jesu kors blitt korsfestet for oss og vi for verden (Gal. 6,14).

Hvor motsatt Jesu kors avvises, der tar skjøgevesenet overhånd, og dette er skjøgens vei.

Artikkel nr. 39:
KVINNEN BABYLON

I Åp. 17,6-7 skriver Johannes: "Og jeg så kvinnen drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod, og jeg undret meg storlig da jeg så henne. Og engelen sa til meg: Hvorfor undret du deg? Jeg vil si deg hemmeligheten med kvinnen og med dyret som bærer henne, og som har de sju hoder og de ti horn".

Her lover Gud ved engelen å si Johannes hemmeligheten med kvinnen Babylon og med dyret som bærer henne, og Johannes skulle skrive det ned slik at denne hemmelighet skulle kunngjøres oss alle.

Hemmeligheten faller i to hovedavdelinger. Først hemmeligheten med kvinnen Babylon. Derpå hemmeligheten med dyret som bærer henne, og som har de sju hoder og de ti horn. Men under forklaringen av disse to hemmeligheter forklares dog hemmeligheten med dyret først, og derpå hemmeligheten med kvinnen. Vi skal derfor først betrakte hemmeligheten med dyret, som har de sju hoder og de ti horn.

Dyret med de sju hoder og de ti horn er i Åpenbaringsboken omtalt utførlig i Åp. 13, 1-8 og i Åp. 17,3.8-12. Videre omtales det også i Åp. 11,7, hvor det benevnes "dyret som stiger opp av avgrunnen". Under omtalen av det annet dyr i Åp. 13,11-17, den falske profet, omtales det som det første dyr, altså som det første av de to dyr som er omtalt i Åp. 13. Ellers omtales det rett og slett som "dyret", Åp. 13,18, 14,9.11, 16,2.10.13, 17,7.13.16.17, 19,19.20, 20,10.

Åpenbaringsboken er skrevet i tegn, Åp. 1,1. Det er derfor mange forhold en må søke å forstå for hvert enkelt av disse tegn. Det første spørsmål som melder seg, er om det omtalte dyr er å forstå bokstavlig eller billedlig? Ved den utførlige beskrivelse av dyret i Åp. 13,1-8 og Åp. 17,3.8-12 er det klart at det ikke kan være noe naturlig dyr som omtales, hvorfor dyret er å forstå billedlig. I samtlige steder i Åpenbaringsboken hvor dyret omtales, fremgår enn videre klart at dyret står for en bestemt person, nemlig Antikristen, Satans falske Messias.

To spesielle konstellasjoner for vårt tema vil vi først omtale kort. Den første vil vi kalle ANTIKRIST-KONSTELLASJONEN I ENDENS TID, Åp. 13,1-8. Den viser oss særlig Antikristens rike som de ti kronede horn, sluttfasen av det romerske verdensrike. Videre Antikristens gjenkomst som det dødssårlægte hode. Videre Antikristens forbindelse med Satan. Endelig Antikristens redselsregime på førtito måneder eller tre og et halvt profetiske år. Antikrist-konstellasjonen i endens tid, Åp. 13,1-8, er å forstå som et orienteringsbilde til forståelse av Antikristen og hans relasjoner i endens tid.

Den andre vil vi kalle SKJØGE-KONSTELLASJONEN I DEN TID ANTIKRISTEN ER BORTE FRA JORDEN I ABYSSOS (AVGRUNNEN), Åp. 17,3-6.9.15-18. Den er likeså å forstå som et orienteringsbilde til forståelse av kvinnen Babylon, den store skjøge, og hennes relasjoner i den tid hun sitter på dyret, og om dette har vi tidligere gjort delvis rede for. Kronologisk sett kommer skjøge-konstellasjonen først og representerer kvinnen. Derpå kommer Antikrist-konstellasjonen, som representerer mannen.

Vi vil så betrakte det skriftavsnitt hvor hemmeligheten med dyret forklares, Åp. 17,8-12, som er et av de vanskeligste i den bibelske eskjatologi.

Dette skriftsted begynner med den høyst merkelige opplysning at det dyr som Johannes i ørkenen så skjøgen Babylon sitte på, og som hadde de sju hoder og de ti horn, v.3 og 7, "ikke er" på det tidspunkt Johannes hadde denne visjon på Patmos. Det samme gjentas i v.11. Allerede dette viser at dyret her ikke kan være det romerske rike. For uansett hvilken tid en kommer frem til som nåtid (presens) for åpenbaringen på Patmos, så er det sikkert at det måtte være i andre halvdel av det første århundre e. Mes. Men da eksisterte jo nettopp det romerske rike som imperium, og et rike kan ikke både være og ikke være på samme tid.

En av de største feil som er gjort under utleggelsen av den eskjatologiske profeti er at dyret i Åpenbaringsboken av de fleste fortolkere er utlagt som rike og at dyrets sju hoder også er utlagt som riker eller som tidsperioder innenfor et og samme rike. Men derved oppstår stor forvirring, og en får aldri disse profetier til å stemme overens. Sannheten er at såvel dyret som dyrets sju hoder må forstås om personer. Dog omtales også to perioder av det romerske rikes historie i Åp. 17,8-12, nemlig en relativt tidlig periode vedrørende de sju hoder og en endehistorisk periode vedrørende de ti kronede horn på dyret. Den endehistoriske periode er utførlig omtalt i Åp. 13,1-8.

En annen like så stor feil er at Åp. 17,8-12 ikke er satt i relasjon til nåtiden (presens) for åpenbaringen på Patmos, idet denne nåtid enten er oversett eller neglisjert. Bare når en forstår dyret og dets sju hoder om personer og setter disse i relasjon til nåtiden for åpenbaringen på Patmos, kan en forstå Åp. 17,8-12 rett.

Den første sannhet som Åp. 17,8-12 lærer oss er, som foran anført, at det dyr som Johannes ifølge v.3 så skjøgen Babylon sitte på i ørkenen, "ikke er" på den tid Johannes fikk åpenbaringen på Patmos. Det er altså ikke nok med at dette dyr ikke er noe naturlig dyr i det hele tatt, idet dyret skal forstås billedlig, men det fremgår også klart av sammenhengen at det som dyret står for, heller "ikke er" på jorden da Johannes hadde denne visjon. Derved blir det enn mere klart at dyret bare er en billedlig orientering hvis hensikt er å lokalisere og identifisere skjøgen Babylon og Antikristen.

Artikkel nr. 40:
KVINNEN BABYLON

Vi skal videre betrakte Åp. 17,8-12.

Det neste spørsmål vi vil søke belyst, er nåtiden (presens) for åpenbaringen på Patmos. Dersom denne nåtid kan bestemmes, kan en dermed i hvert fall vite en tid da dyret ikke er på jorden.

De fleste fortolkere har ifølge en tradisjonell oppfatning ment at Johannes fikk åpenbaringen på Patmos i år 95 eller 96 e. Kr. Dette bygger de på den oppfatning at Johannes i henhold til Åp. 1,9 skulle være forvist til Patmos på grunn av kristenforfølgelse. Men der finnes ikke det ringeste bevis i Skriften for den påstand at Johannes var forvist til Patmos i år 95 eller 96 e. Kr. under Domitian, men dette kun ifølge tradisjonen.

Den greske preposisjon "dia", som også forekommer i Åp. 1,9, styrer både akkusativ og genitiv. "Dia" etterfulgt av akkusativ angir behovet eller hensikten, men dersom årsaken skulle ha vært tilsiktet, skulle "dia" ha vært etterfulgt av genitiv. Men i

Åp. 1,9 står både "Guds ord" og "Jesu vitnesbyrd" i kasus akkusativ (gr. dia ton logon toy Theoy kai dia ten martyrian Iesoy Kjristoy). Dette viser at Johannes var på Patmos nettopp for å motta åpenbaringen. Der kan ikke ut fra Åp. 1,9 sluttes noe som helst angående tiden da Johannes var på Patmos. Imidlertid finnes der i Åpenbaringsboken to skriftsteder hvorved en kan tidfeste det tidspunkt Johannes hadde åpenbaringen på Patmos innenfor en kort tidsperiode hvir yttergrenser kan bestemmes:

1. Det første skriftsted vi vil nevne, er Åp. 17,6, ifølge hvilket skjøgen Babylon ses drukken av Jesu vitners blod. Den første kristenforfølgelse iverksatt av verdensmakten inntraff under Nero etter Romas brann i år 64 e. Kr. Når en ikke på forhånd vet hvilken kristenforfølgelse Åp. 17,6 sikter til, må en regne fra den første. Altså må nåtiden for åpenbaringen på Patmos være i år 64 e. Kr. eller senere.
2. Det andre skriftsted er Åp. 11,8. I dette skriftsted omtaler Johannes det Jerusalem som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypten og hvor Jesus ble korsfestet, som bestående. Men dette var det Jerusalem som ble ødelagt av romerne i år 70 e. Kr. Når Åpenbaringsboken overhodet ikke nevner at Jerusalem skulle ødelegges, men tvertimot nevner Jerusalem som bestående, så må nåtiden for åpenbaringen på Patmos være i år 70 e. Kr. eller før.

Dermed er vi kommet frem til en kort tidsperiode hvis terminus a quo er år 64 e. Kr. og hvis terminus ad quem er år 70 e. Kr., innenfor hvilke to termini Patmos-åpenbarelsens nåtid må ligge, og innenfor de samme to termini må også den sjette konge i Åp. 17,10 ha regjeringsmakt.

Åp. 17,10 sier at den sjuende konge bare skal holde seg en kort tid. Men da de siste tre keisere før Vespasian, som var keiser fra slutten av år 69 til år 79 e. Kr., nemlig Galba, Otho og Vitellius hadde korte regjeringstider, nemlig henholdsvis ca. 6 måneder, ca. 3 måneder og ca. 7 måneder, er det umulig på den måte å bestemme hvem av de tre som er den siste av de sju konger.

Der er da bare en mulighet tilbake, nemlig om vi kan bestemme hvem som er den første av de sju konger, og dette kan bestemmes på følgende måte:

På grunn av Satans vanvittige hat mot Gud er den onde utvikling i verden ideologisk sett en ond imitasjon av Guds frelsesåpenbaring. Den onde utvikling i verden følger den fremadskridende frelsesåpenbaring, idet Satan, så snart han kjenner Guds vilje, alltid imiterer denne i ondskap. Men for å gjøre dette, er Satan avhengig av å få vite Guds frelsesåpenbaring.

At Gud skulle føre en frelser frem i verden, visste Satan så detaljert som det er omtalt i den gamle pakts skrifter. Men at denne frelser, som er Jesus av Nasaret, skulle komme igjen for å opprette sitt rike på denne jord gjennem Israel, det visste ikke Satan, da den gamle pakts skrifter ikke beretter om dette. Satan fikk først

vite dette gjennem Jesus Messias selv, som kunngjorde det for sine disipler. Dette skjedde i den 69. åruke for Israel og Jerusalem, som ifølge profetien om de sytti åruker i Dan. 9,24-27 varte fra år 25 til 32 e. Kr.

Såsnart Satan fikk kunnskap om at Jesus Messias skulle komme igjen og opprette Messias-riket og særlig etterat Jesus død, oppstandelse og himmelfart var en kjensgjerning og Guds usvikelige borgen for at Jesus i Guds time skulle komme igjen, begynte han å legge og realisere sine planer om å imitere Guds Messias-planer med sine Anti-Messias-planer ved sin Anti-Messias i forbindelse med den hedenske, antimessianske verdensmakt som da var representert ved det romerske imperium. Dette resulterte i dannelsen av det første hode på det sjuhodede og tihornede dyr. Dermed er vi kommet frem til den viktige konklusjon at den første av de sju konger som omtales i Åp. 17,10, må regjere i og omkring år 32 e. Kr. og derfor må være Tiberius Cæsar, som ble Augustus' medkeiser i år 11 eller år 12 e. Kr. og enekeiser fra år 14 til år 37 e. Kr.

Dermed er vi i stand til å identifisere de sju konger som omtales i Åp. 17,10:

1. Tiberius Cæsar, 11 - 14 - 37 e. Kr.
2. Gaius Cæsar med tilnavnet Caligula, 37 - 41.
3. Claudius Cæsar, 41 - 54.
4. Nero Cæsar, 54 - juni 68.
5. Galba Cæsar, juni 68 - januar 69.
6. Otho Cæsar, januar 69 - april 69.
7. Vitellius Cæsar, april 69 - slutten av 69.

Da den sjette konge ifølge Åp. 17,10 skal ha regjeringsmakten i nåtiden (presens) for Patmosåpenbaringen, er vi dermed kommet frem til at Johannes var på Patmos for å motta Jesu åpenbaring i år 69 e. Kr.

Artikkel nr. 41:
KVINNEN BABYLON.

Vi skal videre ut fra Åp. 17, 8-12 betrakte den store hemmelighet hvem dyret er.

Da det sjuhodede og tihornede dyr i Åpenbaringsboken, som er Antikristen, "var" men "ikke er" i nåtiden (presens) for Patmos-åpenbaringen, og da dette dyr skal komme igjen som den åttende, men som tillike er et av de sju hoder, d.e. konger, følger derav at Antikristen må være en av de fem første konger, som sier å være falt før Patmos-åpenbaringens nåtid. I samme forbindelse nevner vi også for fullstendighetens skyld at den sjette konge har regjeringsmakt i nåtiden for Patmosåpenbaringen

og at den sjuende konge ennå ikke på det tidspunkt var kommet, og når han var kommet, skulle han bare holde seg en kort tid.

Angående de fem som er falt før Patmos-åpenbaringens nåtid, hvilket tyder på voldelig ombringelse, så viser en nærmere historisk granskning på dette punkt at ikke bare de fem første men alle sju er ombrakt voldelig. For Tiberius Cæsar ble kvalt 16. mars 37 e.Kr. Gaius Cæsar ble drept 24. jan. 41. Claudius Cæsar ble forgiftet 12. oktober 54. Nero Cæsar ble dødssåret 9. juni 68, men om han også døde, kan ikke historisk bevises. Galba Cæsar ble drept 15. jan. 69 Otho Cæsar drepte seg selv 16. april 69. Vitellius Cæsar ble drept 20. desember 69.

Dersom de sju oppstilte keisere i art. 40 virkelig er de sju hoder eller konger i Åp. 17, 8-12, så må en av de fem første keisere være Antikristen og ha 666 som sitt navns tall. For Åp. 13,18 sier: "Her er visdommen. Den som har forstand, han regne ut dyrets tall, for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks".

Det første som vi vil påpeke ut fra dette skriftsted er at her sier det med klare ord at dyret er et menneske. Dyret er hverken et rike eller en ånd eller en isme som mange har påstått. Guds ord sier at dyret er et menneske, nemlig Antikristen, Satans falske Messias.

Men hvilket språk skal legges til grunn for utregningen? Hebraisk, aramaisk eller gresk som Bibelens grunnspråk? Eller latin som det fjerde verdensrikes hovedspråk?

Etter min mening kan kun hebraisk legges til grunn for utregningen. For etter menighetens opprykkelse, som ifølge profetien skal skje før den antikristelige trengselstid, er det de frelste i Israel som har den frelseshistoriske ledelse i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid.

Det viser seg da at Nero Cæsar har dyrets tall i sitt navn. Dette heter på hebraisk Neron Kesar og skrives, gjengitt med våre bokstaver: Nrvn Ksr. Disse bokstaver har på hebraisk følgende verdier: n=50, r = 200, v = 6, k = 100, s = 60. Settes verdien inn, får en følgende: 50 pluss 200 pluss 6 pluss 50 pluss100 pluss 60 pluss 200 = 666.

Dermed er vi kommet frem til den løsning at Nero Cæsar er Antikristen, Satans falske Messias, og at denne løsning er overensstemmende med profeti og historie. Han er nummer 4 i rekken av disse sju keisere, og han er derfor midthodet på dyret, som alene bærer de ti horn. Det i Åp. 17, 8-12 omtalte sjukongesystem er derfor det julisk-klaudisk-sulpisisk-vitelliske prinsipat i sin djevelske utartning fra år 25 til år 70 e.Kr., som er antikkens ytterste konsekvens.

Angående de ti horn sier Åp. 17,12: "Og de ti horn som du så, er ti konger som ennå ikke har fått rike, men de får makt som konger en time sammen med dyret".

Disse ti fremtidige konger, svarende til de ti tær på Nebukadnesars bilde i Dan. 2 og svarende til de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7, er regjeringslederne i ti regionale underavdelinger av det romerske verdensrikes territorium. De er ikke genuine konger, men de får makt som konger en time sammen med Antirkisten. Begynnelsen til dette har vi i EEC (Det Økonomiske Europeiske Fellesskap), hvis videre utforming og

utvidelse fører til dette ti-konge-rike. Først når de ti horn er kommet, trer Antikristen frem på verdensarenaen som et ellevte, lite horn mellem og etter de ti og skal styrte tre av de ti, så det kun blir sju av de ti tilbake, Antikristen blir den åttende, Dan. 7,8.20.24. (Det aramaiske verbum sjafal, som her er brukt, betyr "slå ned" eller "styrte".) Både når det gjelder hodene, Åp. 17,8-11, og hornene, Dan. 7,8.20.24, blir Antikristen den åttende, som er oppstandelsens og fornyelsens symbolske tall.

Som det fremgår av det foranstående har Antikristen to jordiske tilværelser, hvilket er en satanisk imitasjon av Jesus Messias' løpebane. Først er periode som keiser i det antikke romerske imperium. Derpå et opphold borte fra jorden i avgrunnnen (abyssos). Men derfra skal han åpenbares (gr. apokalypto) ved sitt komme (gr. paroysia) til jorden henimot endens tid og er da alene bæreren av den foran omtalte utartning av det romerske prinsipat. Ikke mindre enn tre ganger fremheves i 2. Tess. 2 Antikristens åpenbarelse, v. 3.6.8.

Sitt rike, som er det romerske verdensrike, får Antikristen på den måte at Gud gir de ti konger i hjertet å gi Antikristen sine riker, Åp. 17,17.

Endelig skal Herren ved åpenbarelsen, d.e. fremstrålingen (gr. epifaneia), av sitt komme (paroysia) kaste Antikristen i ildsjøen (gr. gehenna), som er den endelige og evige fortapelse (gr. apoleia), 2.Tess. 2, 8-9: Åp. 17,8: 19,20.

Det er dermed klart at såvel Anti-Messias som Messias har en åpenbarelse (gr. apokalypsis) og et komme (gr. paroysia), d.e. gjenkomst, til vår jord.

(For mer detaljert og dyptgående omtale av Antikristen henvises til min bok "Antikristen kommer snart igjen", utgitt på Karmel forlag. I art. 87 og 176 og 177 omtales utførligere beregninger av dyrets tall, 666.)

Artikkel nr. 42:
KVINNEN BABYLON

Etter lokalisasjonen og identifikasjonen av den kommende Antikrist, Satans falske Messias, skal vi i det følgende gå over til lokalisasjonen og identifikasjonen av den store skjøge Babylon, den andre hoveddel av Åp. 17,8-12, hvis hemmelighet Gud ved sin engel her har lovt å vise oss, v.7.

Men først må vi forklare at dyrets sju hoder har to betydninger. En betydning for den store skjøge Babylon, og en betydning for dyret. For den store skjøge Babylon er deres betydning sju fjell som kvinnen sitter på. For dyret er deres betydning sju konger, av hvilke Antikristen er den ene. Ved den første betydning lokaliseres og identifiseres skjøgen. Ved den andre betydning lokaliseres og identifiseres Antikristen, som vi foran har vist. Ennvidere fremgår klart at begge betydninger av dyrets sju hoder er interne romerske anliggender.

LOKALISASJONEN OG IDENTIFIKASJONEN AV DEN STORE SKJØGE BABYLON fremgår av TO HOVEDKRITERIER, som så ETTERFØLGES AV FLERE KOMPLETTERENDE KRITERIER.

Det FØRSTE HOVEDKRITERIUM fremgår av ÅP. 17.9, som forklarer oss at den store skjøge Babylon skal være bygget på sju fjell eller sju høyder, lat. septem montes.

Det gamle Rom lå som det nåværende ved Tibern. Øst for og nærmest elven fra nord mot syd lå høydene Capitolium, Palatinum og Aventinus. I en bue østenfor disse fra nord mot syd lå høydene Quirinalis, Viminalis, Esquilinus og Caelius. Derfor kalles Rom byen på de sju høyder, lat. urbs septicollis.

Rom., lat. og ital. Roma, gr. Rome, som også kalles den evige stad, lat. urbs aeterna, og som sies å være grunnlagt 21. april i år 753 f.Kr., var i kronologisk rekkefølge det antikke, kongelige Rom, det republikanske Rom, det keiserlige Rom, og det pavelige eller klerikalske Rom. I det antikke, romerske kongedømme ble Rom litt etter litt den mektigste by i Latium. Deretter var Rom hovedstaden i den romerske republikk, og videre var Rom hovedstaden i det romerske verdensrike i keisertiden. Senere var Rom senter for latinsk eller romersk-katolsk kristendom, og siden 1871 er Rom også hovedstaden i kongedømmet Italia. Rom vil også være hovedstaden i det kommende, romerske ti-konge-forbund, i hvilket Antikristen vil stige frem, og som EEC danner begynnelsen til. Derfor er det både symbolsk og profetisk-historisk når Romatraktaten eller Traktat til opprettelse av Det Europeiske Økonomiske Fellesskap (EEC) ble undertegnet i Rom den 25. mars 1957 av seks land hvis territorier tilhørte det gamle romerske verdensrike, nemlig: Italis, Frankrike, Vest-Tyskland, Luxemburg, Belgia og Nederland. Rom vil således etter pavedømmets fall og til Roms ødeleggelse også være hovedstaden i det kommende, antikristelige verdensrike.

Den store skjøge Babylon er derfor BYEN PÅ DE SJU HØYDER, NEMLIG ROM, og det Rom står for.

Det ANDRE HOVEDKRITERIUM fremgår av ÅP. 17.18: "Og kvinnen som du så, er den store by som har kongedømme over kongene på jorden".

Har da Rom hatt kongedømme over kongene på jorden? Ja, dette har vært tilfelle både med det republikanske Rom og det keiserlige Rom og det pavelige Rom.

Den tid da det antikke Rom hadde kongedømme over kongene på jorden, var kanskje særlig prinsipatets tid i det romerske verdensrikes lange historie. For såvel de egentlige herskere i det romerske verdensrike, cæsarene, som verdensrikets mange konger i de assosierte og i de underlagte riker måtte i den tid ha Roms godkjennelse. Men forøvrig gjaldt dette langt utover prinsipatets tid både før og etter. Det antikke Roms kongedømme over kongene på jorden ble virkeliggjort ved det romerske rikes herskere, og dette kan treffende sammenfattes ut fra 1.Makk. 8,13: " – Hvem de (romerne) ville hjelpe og la bli konger, de var konger, men hvem de ville, avsatte de".

Det pavelige Roms kongedømme over kongene på jorden er virkeliggjort ved romer-

kirkens paver. Rom i denne forstand er Rom som kvinne, gr. gyne, lat. mulier, Åp. 17,3.18, og nærmere angitt er denne kvinne PAVEKIRKEN, SOM I ROM HAR SITT BEHERSKENDE MIDTPUNKT. Åp. 17 sier at denne kvinne er en skjøge i åndelig mening, og dette sies med klare ord. Forøvrig sies dette fra og med Åp. 14 til og med Åp. 19. Ja, hun sies å være den store skjøge, både på grunn av sitt store frafall og sin store utroskap mot sin åndelige mann, Jesus Messias, og på grunn av hennes store innflytelse over folk og skarer og ætter og tunger over den hele jord.

Å vinne kongene på jorden og få dem til å fremme sine interesser har alltid vært et hovedmål for pavekirkens politikk, og dens kongedømme over kongene på jorden på denne måte er en så kjent sak at vi ikke her skal omtale dette nærmere.

I forbindelse med pavekirkens kongedømme over kongene på jorden skal her fremheves at mange av pavene formet og kjempet for pavedømmets maktkrav som et krav om verdens herredømmet og overhøyet over den verdslige makts representanter. Og på det åndelige området gjorde pavene pavekirkens krav på overhøyhet. En viser til paver som f.eks. Nicolaus den I. (858-867), Innocens den 3. (1198-1216) og Bonifatius den 8. (1294-1303). Disse verdslige og åndelige maktkrav som pavene i stor grad og til visse tider og innenfor store områder hadde, førte også til det store skisma i 1054 mellom den østlige og vestlige kirke. Ja, pavekirkens maktkrav er gått så vidt at Vatikankonsilet i 1870 vedtok dogmet om pavens ufeilbare læreautoritet, som avgjort står i strid med Skriftens klare ord, idet den ekstreme papalismes tilhengere her seiret over episkopalismens tilhengere.

I denne forbindelse jvt. Traktat om pavens makt og overhøyet (lat. Tractatus de potestate et primatu papae).

Likeså har kongene på sin side søkt å dra den størst mulige nytte av den pavelige verdenskirkes geistlige makt til anerkjennelse av deres politikk. Et gjensidig betinget nytteforhold har her bestått. Pavekirken anerkjente og æret kongene. Kongene måtte gjøre folkene til kirkens tilhengere.

Den store skjøge kalles Babylon, d.e. forvirring, fordi hun har forvirret Jesu kirkes sannhet ved menneskeord og menneskelære i strid med Guds klare ord og Jesu sanne lære. Hun har erstattet gudstjenestens sanne vesen med ytre gudstjeneste og forlanger heller ikke noe annet av sine medlemmer. Hun har utbredt sitt åndelige hor over hele jorden og har derved fått mange døtre, som også er skjøger, i form av skjøgelignende enkeltkirker og religiøse samfunn og enkeltpersoner.

Av Åp. 17 fremgår at i tiden før dommen over den store skjøge Babylon skal pavekirkens makt være meget stor. Og vi er da også nå vitne til en meget stor og verdensomspennende økumenisme som fører tilbake til Rom. At pavens innflytelse på nasjonenes ledere er i sterk vekst, fremgår klart derav at flere og flere av disse med og uten kristelig fortegn søker audiens hos paven for å få hans apostoliske velsignelse. I synet så Johannes skjøgen sitte på dyret med de sju hoder og de ti horn og som

således bar henne. Dyret var skarlagenrødt av farve, og kvinnen selv var kledd i purpur og skarlagen. Det er en kjent sak at purpur og skarlagen er Roms og Pavedømmets farver.

På grunn av foranstående kommer vi frem til følgende konklusjoner:

De to hovedkriterier ifølge Åp. 17,9.18 viser klart at den store skjøge Babylon er Rom og det Rom står for: religiøst, politisk, kulturelt og kommersielt. Men disse fire sider vil det her føre for langt å utvikle videre.

Det samme viser også de kompletterende kriterier, av hvilke vi kort har omtalt de fleste i art. 37, 38 og 39.

Videre viser disse kriterier at den store skjøges døtre er de skjøgelignende enkeltkirker og religiøse samfunn og enkeltpersoner over den hele jord.

Artikkel nr. 43:
UTGANGEN FRA SKJØGEN, ÅP. 18,4.

Åp. 18 begynner med at Johannes så en annen engel stige ned fra himmelen, og han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet, v.1. Denne engel, som forkynte dommen over den store skjøge, v.2, måtte også ha stor makt, for han skulle styrte pavedømmet, som er anti-kvinnen, d.e. anti-kirken, som representerer anti-kristendommen, den seigeste av alle Guds rikes motstandere.

Fullbyrdelsen av den guddommelige dom over den store skjøge Babylon skjer ved de ti horn og Antikristen, Åp. 17, 16-17. Som vi tidligere har forklart symboliserer de ti horn regjeringslederne i ti regionale underavdelinger som tilsammen utgjør det romerske verdensrike i den første del av endens tid. Da noen oversettelser av Åp. 17,16 har "de ti horn og dyret", gr. kai to therion, og andre oversettelser har "de ti horn på dyret", gr. epi to therion, gjøres her oppmerksom på at såvel den greske tekst etter Griesbach, Lachmann, Tischendorf, Tregelles, Alford og Wordswoth som den konkordante tekst og den greske tekst i Emfatisk Diaglott alle har "kai to therion", d.e. "og dyret". Vi tør derfor her bruke oversettelsen "de ti horn og dyret", hvilket viser at dommen over den store skjøge Babylon fullbyrdes ved de ti horn under tilskyndelse og medvirkning av selve Antikristen. Altså blir anti-kvinnen egentlig ødelagt av anti-mannen, d.e. Antikristen.

Men Johannes hørte også en annen røst fra himmelen si: Gå ut fra henne, mitt folk! Gr. Ekselthete eks aytes ho laos moy. Denne befaling bør også stå på latin som det romerske verdensrikes hovedspråk: Exite de illa, populus meus. Begrunnelsen er forat

de ikke skal ha del i skjøgens synder, og forat de ikke skal få noe av hennes plager. v.4.

Denne utgang fra skjøgen, lat. Exitus de meretrice, skjer naturligvis før dommen fullbyrdes over henne, og når røsten sier "mitt folk", så er det klart at det er Herrens egen røst. Herrens befaling om utgang fra skjøgen er meget viktig for oss å høre og forstå, og den vil få større og større aktualitet i den nære fremtid, forat en ikke skal ha del i skjøgens synder og forat en ikke skal få del i Guds straff over henne.

Når her omtales utgangen fra den store skjøge Babylon, som er pavekirken, så er det klart at her innbefattes skjøgens døtre, som er de skjøgelignende enkeltkirker og religiøse samfunn og organisasjoner og enkeltpersoner, Åp. 17,5. Der er nemlig ikke vesensforskjell mellem dem, men kun gradsforskjell. Som skjøgemoren er, slik er nemlig også hennes skjøgedøtre, om enn i mindre grad.

Men Åp. 18,4 viser også klart at Herren endog i den store skjøge Babylon har sitt folk, som han vil frelse ut fra henne før dommen over henne kommer. Når på den tid "hennes synder når like til himmelen, og Gud har kommet hennes urettferdige gjerninger ihu", v.5, så er det klart at Herrens folk, som da befinner seg inne i henne både vil forstå hvem hun er og at hun da skal få drikke begeret av Guds strenge vredesvin. Følgen blir at de også da går ut fra henne.

Men av Åp. 18, 2-5, likesom av hele Åp. 17, er det helt klart at pavedømmet og pavekirken ifølge profetien vil svinge seg opp og nå sin egentlige og fulle høyde i den nærmeste fremtid, da kvinnen skal ride på og tøyle det sekulære romerske rike, inntil de ti horn og Antikristen vil likvidere henne og således fullbyrde Guds dom over henne.

Derfor er vi også idag vitne til en meget sterk og verdensomspennende økumenisme som fører tilbake til Rom. I første rekke er det den sterkt splittede kristenhet som skal samles tilbake til den romerske moder- og verdenskirke, lat. omnium urbis et orbis ecclesiarum mater et caput, d.e. mor og hode til hele byens (d.e. Roms) og verdens kirker. Men videre gjelder det å vinne jødene og muhammedanerne og videre alle verdens folk ved en utstrakt katolsk misjonsvirksomhet.

De sentraliserende tendenser i den romersk-katolske kirke har vært og er meget sterke i det 19. og det 20. århundre. Ved siden av den ekstreme papalisme og ultramontanismen (av lat. ultra montes, hinsides fjellene, d.e. i Rom), som målbevisst hevder at paven er den øverste herre såvel i åndelige som i verdslige ting og som bekjemper enhver politisk og åndelig bestrebelse som ikke tilhører romerkirken og enhver desentralisering innenfor kirken, nevner vi i denne forbindelse også jesuittordenen, Societas Jesu, Jesu selskap, hvis øverste medlemmer,, de såkalte professi, avlegger et fjerde løfte om ubetinget å adlyde paven hvor som helst han vil bruke dem.. Det var medlemmene innenfor disse bevegelser som seiret over episkopalismen på Vatikankonsilet i 1870, hvor det mot Guds ord stridende dogme om pavens ufeilbare læreautoritet ble vedtatt. Jesuittene som har en sterk tendens til kompro-

missløsninger og nivellering av de moralske krav, har som mål å kjempe mot romerkirkens ytre og indre fiender, og særlig styrke pavens makt.

Den himmelske befaling om utgang fra skjøgen er det av den aller største betydning også for oss å forstå og realisere, først og fremst i åndelig mening, men om nødvendig også nominelt. Skal vi tilhøre Jesu sanne menighet, må vi gå med ham utenfor leiren og bære hans vanære i denne verden. For vi som i den nærværende tidshusholdning er født av Gud ved sannhets ord og Ånd, har vårt rike i himlene, og derfra venter vi og den Herre Jesus Messias som frelser, Fil. 3,20. Dette hans komme er nå nær. Troende venner! må han finne oss våkne og rede når han kommer.

Artikkel nr. 44:
KVINNEN SOM SITTER.

Å sitte i dårlig etisk betydning er en bibelsk uttrykksmåte for endestadiet i en utvikling hvor en tilfreds og trygg har gitt seg synden og verden i vold, men er på samme tid aktiv i liv og gjerning. Jvfr. Salm. 1,1 hvor det motsatte forhold saligprises.

I Åp. 17 og 18 omtales at kvinnen Babylon sitter i fire forskjellige henseender.

1. Det første sted er Åp. 17,9 hvor det står at kvinnen sitter på sju fjell eller høyder, lat. septem montes. Dette er et av de to hovedkriterier som viser at kvinnen Babylon i Åpenbaringsboken er Rom og det Rom står for. Det antikke Rom var nemlig bygget på sju høyder og kaltes derfor urbs septicollis. Se art. 42. Den greske tekst bruker i Åp. 17,9 ordet gyne, kvinne, om henne, og Vulgata bruker her ordet mulier, kvinne.

I denne forbindelse kan nevnes at Jerusalem, som skal være hovedstaden i det kommende, universelle, messianske rike, kun hadde et fjell eller høyde, nemlig Sion, som symboliserer den eneste sanne Gud, Jesus Messias' fader, som Jerusalem alene skal sette sin lit til.

2. Det andre sted er Åp. 17,3, hvor Johannes i en ørken ser kvinnen sitte på et skarlagenrødt villdyr som var fullt av bespottelsesnavn og hadde sju hoder og ti horn. Dette viser også klart hvor kvinnen Babylon hører hjemme, og hennes forbindelse med dyret med de sju hoder og de ti horn, som hun sitter på og tøyler, slik at dyret bærer henne, er av største betydning å legge merke til. Dette dyr er umiskjennelig det fjerde dyr hos Daniel, Dan. 7,7-26, som er annerledes enn de tre første dyr som er omtalt i samme kapittel, v. 4-6. I den aramaiske del av Daniels bok, Dan. 2,4 II - 7,28, som særlig omhandler verdensrikene i bibelsk-profetisk forstand og som derfor var skrevet på aramaisk, det offisielle språk på Daniels tid, er der kun omtalt fire

verdensriker fra og med det ny-babyloniske rike eller kaldeerriket, da hedningenes tider begynte, Dan. 2,38, inntil det messianske rike. Det messianske rike eller stenens rike, som er et evig rike, er altså det femte i rekken, Dan. 2,34-35. 44-45: 7,27-28. Der er full kongruens mellem Dan. 2, hvor Nebukadnesars bildekoloss med de fire verdensriker omtales, og Dan. 7, hvor de samme fire verdensriker omtales som fire villdyr. Det er tindrende klart ifølge profetien at Daniels fjerde dyr ikke har noe verdensrike som etterfølger, hvorfor følgeriktig det romerske verdensrike må ha makten i endens tid, slik at det femte rike som kommer etter der romerske verdensrike, er Jesus Messias' universelle rike, som skal omfalle hele jorden og som er beskrevet i de bibelske profetier.

Heller ikke i den siste halvdel av Daniels bok, Dan.7 til 12, som omhandler Daniels egne visjoner, fire eller fem i tallet, og som alle inneholder åpenbaringer angående de store verdensrikers fremtidige historie, særlig i relasjon til Guds folk Israel, og forutsigelser om Messias-rikets endelige triumf, finnes der noe som kan godtgjøre at der er mere enn fire verdensriker fra Nebukadnesar II.s ny-babyloniske rike til Messias' riket.

Da Johannes ifølge Åp. 17,3 ser kvinnen Babylon sitte på dyret med de sju hoder og de ti horn, bruker den greske tekst fremdeles ordet gyne, kvinne, om henne, og Vulgata på samme sted fremdeles ordet mulier, kvinne. Vi tør derfor tro at det profetien her har for øye og vil vise oss er at kvinnen Babylon er en manifestasjon i det romerske verdensrike og derfor sammen med Åp. 17,9 er et sterkt bevis for at kvinnen Babylon i Åpenbaringsboken er Rom og det Rom står for.

3. Det tredje sted er Åp. 17,1.15, hvor Johannes ser kvinnen Babylon sitte over henholdsvis ved de mange vann. De mange vann forklares i v.15 som værende "folk og skarer og ætter og tunger". Det er derfor klart at dette sikter til et langt senere stadium av kvinnen Babylon, nemlig henimot dommen over henne i endens tid, og viser hennes globale utstrekning og innflytelse og makt. Overensstemmende hermed bruker den greske tekst her ordet porne, skjøne, om henne, og Vulgata bruker på samme sted ordet meretix, skjøge. Ja, begge språk bruker på første sted, v.1, tillike den store skjøge, hvilket såvel viser til at hun har utbredt sitt åndelige hor over den hele jord, som til hennes store utroskap mot sin mann i åndelig mening, nemlig Jesus Messias. Og likesom hun kalles den store skjøge, så kalles hun også i Åp. 17,5 Babylon, den store. Babylon betyr forvirring, og Babylon, den store, betyr derfor den store forvirring, fordi hun har forvirret Jesu sanne kirke over den hele jord med menneskeord og menneskelære.

4. Det fjerde sted er Åp. 18,7, hvor det står at kvinnen Babylon sier i sitt hjerte: "Jeg sitter som dronning og er ikke enke og sorg skal jeg aldri se". Her har hun nådd det fullendte stadium av hovmod og selvbeundring og trygghet, hvorfor Guds ødeleggelsesdom kommer over henne ved de ti horn og Antikristen.

Artikkel nr. 45:
DEN STORE SKJØGE BABYLONS ENDELIGE TILSTAND.

Om den store skjøde Babylons endelige tilstand bringer den bibelske profeti den forferdeligste beskrivelse. Hun er blitt et bosted for demoner og et oppholdssted for hver uren ånd og for hver uren og hatet fugl, Åp. 18,2. Hennes synder når like til himmelen, og Gud har kommet hennes urettferdige gjerninger ihu, v.5.

Det vil gå presis slik den Herre Jesus har forutsagt angående forløpet og avslutningen på himlenes rikes hemmelighetsform, som varer fra den korte tid riket var nær for Israel i Jesu kjøds dager, og til riket opprettes synlig og herlig på denne jord ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst. Av de sju hemmeligheter i Matt. 13, hvor Jesus forklarer forskjellige sider ved denne hemmelighetsform av riket, minner vi her om den tredje og fjerde, v. 31-33. Den frafalne kristenhet vil således tilslutt bli bosted for demoner og urene ånder og urene og hatede fugler, som typisk står for onde åndsvesener, og gjennemsyret av ondskaps og ugudelighets surdeig. Den siste utvikling til denne forferdelige tilstand vil den store skjøge Babylon utvilsomt nå etter menighetens opprykkelse.

De fire grunner til Guds dom over den store skjøge Babylon.

1. Den første grunn er at alle folk har drukket av hennes horelevnets vredevin, v. 3.23 IV.

Hermed er sagt at alle folk over den hele jord har drukket av den store skjøge Babylons horelevnets vin som er falske doktriner av menneskeord og menneskelære. Og da hun, dersom de følger hennes doktriner, stiller dem i utsikt derved å vinne himmel og salighet, faller massene for hennes forførende system. Dette er nettopp hennes hensikt, da hun som riket av denne verden har verdensherredømmet som mål. Men når indoktrineringen av hennes falske lære er en vredesvin, så er også sagt at dette vekker Guds vrede, som vil ramme henne i Guds time for straffen over henne.

2. Den andre grunn er at kongene på jorden har drevet hor med henne, v.3

Herav fremgår at kongene på jorden, tilskyndet og fristet av henne, har drevet hor med henne. Det er massene hun vil ha, men dette kan best sikres ved å vinne kongene på jorden ved det gjensidige nytteforhold mellem henne og kongene. Hun gir kongene og deres regimer sin velsignelse og støtte, men til gjengjeld må kongene ære henne og bruke sin makt til å bevirke at deres folk etterlever hennes doktriner.

3. Den tredje grunn er at kjøpmennene på jorden er blitt rike av hennes vellevnets fylde, v.3.23 III.

Dermed er vi inne på det kommersielle område. Handel og atter handel. Hennes

vellevnets fylde som hun har utbredt og opplært til over den hele jord, fører til et veldig konsum og en veldig etterspørsel av varer og dermed til en meget stor og verdensomspennende handel med alle mulige slags varer ja, endog handel med træler til slavetjeneste og med menneskesjeler, v. 12-13. Altså en glimrende anledning for kjøpmennene på jorden til å tjene seg rike av hennes vellevnets fylde.

Apropos menneskesjeler. Dette var fra gammel tid en meget skattet vare i Rom. Paven gjør fordring på alle menneskers sjeler. Også avladshandelen gjelder jo menneskesjelene.

Produksjon befatter hun seg ikke med. Nei, den overlater hun klokt til andre. Dermed er hun lykkelig fri for alle produksjons- og konkurransevanskeligheter av alle slag som mer og mer tar overhånd i de mange og forskjellige bransjer av produksjon verden over.

Nei, det er handel med alle salgs varer og stipulering av priser på alle slags varer og på alle slags ytelser hun har interesse av for å dra nytte av alt dette til egen profitt. Derved vil den evige stad Rom atter heve seg til verdens ledende handelsmetropol når den store skjøge Babylon er blitt dronning i det sekulære romerske rike, som er det sjuhodede og tihornede villdyr som Johannes ser skjøgen sitte på og tøyle før dommen kommer over henne, Åp. 17,3. Omtale av varer og handel med varer og fortjeneste av handel med varer er det gjennemgående tema i Åp. 18.

Dette er det en går til ved Romatraktaten av 1957 og EEC eller Fellesmarkedet, som er begynnelsen til det romerske ti-konge-rike. Paven og pavekirken vil øve en stadig sterkere innflytelse i denne katolske statskonstellasjon for ved den å svinge seg opp til verdensherredømme både på det åndelige og det verdslige område, som alltid har vært det egentlige og endelige mål.

Men det forferdelige ved denne utvikling er at når Guds dom OVER KVINNEN BABYLON er eksekvert, kommer MANNEN ANTIKRISTEN innenfor det samme sekulære område, nemlig det romerske ti-konge-rike. Systemene vedrørende kjøp og salg som er utviklet i de under kvinnen Babylon opprettede organisasjoner av de mange slag, blir endelig utviklet og fullkommengjort. MEN NÅ BLIR DET Å TILBEDE ANTIKRISTEN OG SATAN SATT SOM BETINGELSE FOR Å KJØPE OG SELGE, for da får ingen kjøpe eller selge uten den som har Antikristens merke eller Antikristens navn eller tallet for Antikristens navn som er 666, Åp. 13, 17-18. Ve verden for den tid som da kommer.

Men det forferdeligste av alt er at den som da tilbeder Antikristen og hans bilde og tar hans merke på sin panne eller i sin hånd, ikke kan vende om til Gud i den akt å redde sin sjel, men er prisgitt Guds vredes evige ild. Åp. 14,9-11. Fra skjøgen kan en gå ut, Åp. 18,4, men fra Antikristen kan en ikke gå ut, Åp. 14, 9-11.

4. Den fjerde grunn er at den store skjøge Babylon har myrdet Guds sanne barn på jord.

Om dette kan der i sannhet skrives forferdelige ting, men dette skal vi unnlate her, da dette er vel kjent for alle som har lest og gransket kirkens og verdens historie. Vi skal bare dokumentere dette med to skriftsteder fra Åpenbaringsboken. Det første er Åp. 17,6, hvor det står at Johannes så den store skjøge Babylon drukken av de helliges blod og av Jesu vitners blod. Det andre er Åp. 18,24, hvor det står at i Babylon, den store, ble der funnet blod av profeter og hellige og av alle dem som er myrdet på jorden. Det er klart at det siste skriftsted har for øye den aller videste definisjon av den store skjøge Babylon og hennes døtre, Åp. 17,5, som er pavekirken og de skjøgelignende enkeltkirker og religøse samfunn og organisasjoner og enkeltpersoner, d.e. den fra Gud og Jesus Messias frafalne kristenhet i endens tid, idet skjøgen da har utbredt sitt åndelige hor over den hele jord.

Artikkel nr. 46:
DOMMEN OVER DEN STORE SKJØGE, ÅP. 17, 16-17: ÅP. 18.

Endelig kommer dommen over den store skjøge Babylon. Gud har kommet hennes urettferdige gjerninger ihu, Åp. 18,5 II. I virkeligheten har han ikke tapt henne et øyeblikk av syne, men Gud som er allmektig, kan gi seg tid. Hensikten er: "Jeg gav henne tid til å omvende seg, men hun vil ikke omvende seg fra sitt hor", Åp. 2.2. Så må Guds dom komme over henne. Hun kan ikke unnfly dommen. Ingen kan unnfly Gud. 2,21. Enten som sin frelser eller som sin dommer skal enhver møte Gud.

De menneskelige redskaper som Gud bruker til denne dom, er de ti horn (konger) og Antikristen, Åp. 17, 12.16-17. Det sekulære romerske villdyr som først har båret den store skjøge, skal, når det fremstår i sin endetidsmanifestasjon som det romerske ti-konge-rike og Antikristen, vende seg i hat mot henne og ødelegge henne.

Dommen beskrives i fire stadier, Åp. 17,16:

1. De skal gjøre henne øde, idet de både skal forlate henne og ødelegge , først og fremst hennes forkjempere, men også hennes tilhengere.
2. De skal gjøre henne naken, d.e. de skal ydmyke henne og overgi henne til forakt og spott.
3. De skal ete hennes kjøtt, egentlig kjøttstykker, gr. tas sarkas, d.e. tilvende seg hennes umåtelige rikdommer.
4. De skal brenne henne opp med ild. Ild har hun brukt til å myrde så mange av de

hellige og Jesu vitner på jord, derfor er Guds dom rettferdig, når han lar henne omkomme ved ild. Ja, sanne og rettferdige er Guds dommer.

På grunn av hennes overmåte rommelige enhet, som hun roser seg av, både når det gjelder å assimilere de forskjelligste menneskekarakterer, forskjelligheter i doktriner og forskjelligheter i moral, har den store skjøge formådd å knytte til seg med mange bånd skarer av mennesker over den hele jord, og disse sørger og roper ve over henne når de ser røken av hennes brann, den store skjøges brann, lat. incendium meretricis magnae, Åp. 18,8.9.18.

Kongene på jorden og kjøpmennene på jorden og alle som ferdes på havet, nevnes spesielt som de som gråter og sørger over hennes og hennes rikdoms hurtige ødeleggelse men med motiver som står i relasjon til den befatning som enhver av dem har hatt med henne, v. 9-19.

Men himmelen og de hellige og apostlene og profetene oppfordres til å fryde seg, v.20. Og Johannes hørte et firefoldig halleluja-rop fra en stor skare i himmellen, fordi Gud har dømt den store skjøgen Babylon, Åp. 19, 1-6.

Og for å minne oss om den profetiske handling angående hennes prototype, det antikke Babylon, løftet en veldig engel en sten som en stor kvernsten og kastet den i havet og sa: Så skal Babylon, den store by, kastes ned med hast og ikke finnes mere, Åp. 18,21-24: Jer. 51, 63-64: Matt. 18,6.

Dette var en kort gjennemgang av dommen over den store skjøge Babylon ifølge Åp. 17, 16-17 og Åp. 18, 1-24.

Men her er mange ting å merke seg:

1. Antikristen, som, uten at de selv forstår det, er ledet av Gud til å ødelegge henne. Det er altså en jordisk dom utført av mennesker.

2. De ti horn eller konger, Åp. 17, 12.16-17, ses aldri adskilt fra det romerske villdyr Antikristen. De gir Antikristen sine riker og hater og oppbrenner den store skjøge Babylon.

Jordens konger derimot, Åp. 17,2: 18,9-10, ses aldri adskilt fra den store skjøge Babylon. De har sin lyst i skjøgen og gråter og sørger over hennes ødeleggelse.

3. I Åp. 18 nevnes overhodet ikke de ti horn og Antikristen, men det er Gud som dømmer og ødelegger Babylon, den store, v.8. Altså en guddommelig dom uten menneskelig medvirken.

4. Angående Guds dom over den store skjøge anfører Åp. 18,9.18 at kongene på jorden og alle de som ferdes på havet, ser røken av hennes brann, f.eks. ved televisjon. Altså er dette en synlig manifestasjon på jorden.

5. Men i Åp. 19,3 anføres at røken av den store skjøge stiger opp "i evighetenes evighetene", gr. eis toys aionas ton aionon. Dette er altså en dom gjennem alle evigheter, Det samme sies ifølge Åp. 14,11 om de som tilbeder Antikristen og hans

bilde og tar hans merke: Og røken av deres pine stiger opp "i evigheters evigheter", gr. eis aionas aionon. Forkjellen mellem Åp. 19,3 og Åp. 14,11 er at det i første tilfelle er røken av den store skjøge, mens det i andre tilfelle er røken av Antikristens tilbederes pine som stiger opp.

6. Av Åp. 17,18 fremgår at kvinnen Babylon som den frafalne, religiøse kirke er identifisert med byen Rom, idet byen Rom ikke kan skilles fra sin egen fordervelige relegion. Det samme fremgår også av forskjellige utsagn i Åp. 18, f.eks. v. 10. 16.18. 19.21. Men hverken av Åp. 17 eller Åp. 18 fremgår at denne identitet er absolutt. Derfor kan meget godt ødeleggelsen av det relegiose Babylon, SOM I ROM HAR SITT BEHERSKEDE MIDTPUNKT, Åp. 17, 16-17, og ødeleggelsen av byen Rom, som det siste verdensrikes politiske og kommersielle metropol, Åp. 18, 1-24, SKJE I TO I TID ADSKILTE DOMMER. Først ødeleggelsen av det relegiøse Babylon, d.e. pavedømmets fall, ved de ti horn og Antikristen. Derpå ødeleggelsen av Rom som det politiske og kommersielle Babylon ved Guds direkte inngripen, f.eks. ved en forferdelig naturkatastrofe av lignende art som den som ødela Sodoma og Gomorra og de andre byer på Jordan-sletten, 1.Mos. 19. Vi tror at dette også vil gå slik. Begge ødeleggelser vil skje i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27. Oppfyllelsen av Åp. 17, 16-17 vil skje først, formentlig i årukens første halvdel. Oppfyllelsen av Åp. 18, 1-24 vil skje i slutten av åruken.

7. Også i profetier utenfor Åpenbaringsboken omtales dommen over den store skjøge. Ifølge den konkordante oversettelse av Es. 34, 99-10 står således om Edom, som betyr rød, på grunn av forskjellige forhold med Esau, og som står som et forbilde på endetidens Babylon, jvfr. også Åp. 17, 3-4: "Og dets (Edoms) vannløp skal bli til bek, og dets jord til svovel, og dets land skal bli som bek, og det skal bli fortært ved natt og ved dag, og det vil ikke bli slukket i eonen (tidsalderen): dets røk skal stige opp fra slekt til slekt, og det bli øde for bestandig, og ingen skal dra gjennem det". Dette viser klart til slektene i Messias-rikets tidsalder, som skal se dette dystre vitne og Guds rettferdige dom.

Her er også å merke seg at Es. 34, 9-10 er satt i forbindelse med en hevnens dag fra Herren og et gjengjeldelsens år for Sions sak, v.8, hvilket nettopp hører endens tid til og har med gjenopprettelsen for Israel å gjøre. Det er også en kjent sak at Rom, som er det store Edom, som er det store Babylon, er beliggende i et geografisk område av vulkansk beskaffenhet. I Guds time kan denne katastrofe inntre slik som det skjedde ved katastrofen på Jordan-sletten, 1. Mos. 19.

8. Es. 13 er en mektig profeti. Den tar sitt utgangspunkt i dommen over det antikke

Babylon, som er et forbilde på endetidens Babylon, men går over til å beskrive Herrens dag i endens tid og dommen over de ugudelige over den hele jord. Vi merker oss her at ødeleggelsen av Sodoma og Gomorra er satt som forbilde på Babylons ødeleggelse, v. 19. Abraham så den gang røken av Sodoma og Gomorra, som dog svant, da de sank i havet. Slik skal også endetidens Babylon synke i havet, men røken av det, d.e. dets vulkan, skal stige opp i eonen (tidsalderen), d.e. Messias-rikets tidsalder, og videre i alle evigheter, Åp. 19,3.

9. Også Jer. 51 er en mektig profeti, som omtaler dommen over det antikke Babylon, men som likeså har for øye dommen over endetidens Babylon, som Herren skal velte ned fra sitt fjell og som skal bli til et brent berg, d.e. en vulkan, v. 25, og det skal synke i havets vann som Sodoma og Gomorra, v. 63-64: Åp. 18,21. Jer. 51 er den siste av Jeremias' profetier, og også denne profeti når frem til gjenopprettelses for Israel. Som Guds Sion er velsignelsens berg, hvorfra Gud skal velsigne denne jord, slik er motsatt endetidens Babylon det egentlige og rette fordervelsens berg, som forderver all jorden, v. 25. Og den evige røk fra den store by Babylon kommer altså fra en vulkan.

10. Også ved andre profetier, som angår Messias-riket på den millenniale jord, kastes lys over dette alvorlige tema.

I den nærværende tid er det Guds Ånd som overbeviser menneskene om synd og om rettferdighet og om dom, Johs. 16,8-11. Men i Messias-rikets tid skal Guds rettferdige dommer både når det gjelder frelse og fortapelse også ha synlige manifestasjoner som advarer menneskene og levner ingen tvil hos dem om Guds kommende vrede.

Ifølge Es. 4,5 og Sak. 2,9 skal Herren således skape en sky og en røk om dagen og ild om natten over Jerusalem og ild omkring Jerusalem. Jvfr. 4.Mos. 14,14. Og Es. 66, 23-24 beretter om et synlig bevis angående dommen over overtredere i endens tid og som er typen på den alvorligere dom som kommer. Jvfr. Matt. 22,13: Makr. 9, 43-48.

Ved å sammenholde de foranstående siste ti punkter kommer vi frem til følgende konklusjon angående hvordan vi tror at dommen over den store skjøge Babylon vil foregå:

1. Både ødeleggelsen av det religiøse Babylon, det er pavedømmets fall, som angår både den store skjøge og hennes døtre, og ødeleggelsen av byen Rom vil skje i den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27. Ødeleggelsen av skjøgen vil inntre først, formentlig i årukens første halvdel. Ødeleggelsen av Rom vil inntre i slutten av åruken.

2. Ødeleggelsen av det religiøse Babylon vil skje ved menneskelige redskaper, men etter Guds vilje, nemlig ved de ti horn (konger) og Antikristen, Åp. 17, 12.16-17.

3. Ødeleggelsen av det politiske og kommersielle Babylon, d.e. byen Rom, vil skje uten menneskelig medvirken ved Guds direkte inngripen i form av naturkatastrofe, Åp. 16,19: 18, 1-24: 19,3. Den kommer plutselig og voldsomt og er av kort varighet, Åp. 18,8.10.16.19.21: Es. 47,9.

4. Endetidens Babylon skal i Messias-rikets tid på den millenniale jord være et synlig vitne om den kommende, endelige dom, Es. 34, 9-10, jvfr. Matt. 22,13. Og videre i evighetenes evigheter skal røken av henne være et vitne om den evige ild, Åp. 19,3. Denne hårde Guds dom over endetidens Babylon overgås bare av dommen over Antikristens og Satans tilbedere i endens tid, Åp. 14, 9-11, som er den forferdeligste trussel som finnes i den Hellige Skrift. Jvfr. også Mark. 9,43-48: Matt. 25,41: Åp. 20, 14-15: 21,8.

Artikkel nr. 47:
DE FIRE HALLELUJA'ER I HIMMELEN, ÅP. 19, 1-10

Den store skjøge, som er den frafalne kirke under ledelse av pavekirken, d.e. antikvinnen eller antikirken, er nå dømt. De menneskelige redskaper, som Gud har brukt til denne dom, er de ti konger under tilskyndelse og ledelse av antimannen, d.e. Antikristen, Åp. 17,12.16-17.

Dommen over de levende nasjoner, som er den andre kardinaldom i endens tid, er snart forhånden, hvorved jorden skal renses for ugudelige mennesker, d.e. Satans barn.

Men før dette skjer, får vi en kort visjon av de himmelske ting, som viser hvordan de himmelske arvinger til riket gleder og fryder seg og står ferdig til å følge ham som snart skal åpenbares fra himmelen for å invadere jorden.

Johannes hører fire halleluja'er lyde i himmelen i denne anledning. Halleluja, hebr. Hallelu Jah, gr. alleloyia, som betyr "pris dere Herren", er et utrop av glede og pris i den jødiske gudsdyrkelse. Det forekommer tjuefem ganger i Salmenes bok, og i NT forekommer det kun på dette sted fire ganger, hvilket klart viser stedets storhet og viktighet. Dette jubelrop er fylt av lov og pris og takk til Gud for frelsen som positiv side på samme tid som det springer ut fra manifestasjonene av Guds forferdelige straffedommer over de ugudelige som negativ side.

Det første halleluja fra en stor skare i himmelen springer ut fra den kjennsgjerning at Gud har dømt den store skjøge, hun som ødela jorden med sitt horelevnet, og han har krevd sine tjeneres blod av hennes hånd.

Det andre halleluja fra den samme store skare følger etter kunngjøringen om at dommen over den store skjøge er fullbyrdet.

Det tredje halleluja ledsaget av et amen lyder fra de tjuefire eldste og de fire livsvesener som falt ned og tilbad Gud i tilslutning til kunngjøringen om dommen over den store skjøge.

Det neste Johannes hører er en røst som gikk ut fra tronen og som sa: "Lov vår Gud, alle deres hans tjenere, og alle dere som frykter ham, både små og store. Dette er forberedelsen og innvielsen til de veldige kunngjøringer som nå skal komme.

Etterat denne lovprisning av Gud var etterkommet, hørte Johannes det siste og mektigste av de fire halleluja'er likesom en lyd av en stor skare og som en lyd av mange vann og som en lyd av sterke tordener, som sa :Halleluja, for Gud Herren, den allmektige, er blitt konge! Dette er det eneste av de fire halleluja'er som er helt positivt, idet det springer ut fra de aller største og herligste, positive kunngjøringer som er proklamert i himmelen.

I tilslutning til det fjerde halleluja kommer så oppfordringen: La oss glede og fryde oss og gi ham æren! for Lammets bryllup er kommet, og hans hustru, gr. gyne, har gjort seg rede, og det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdige gjerninger. Og han sier til Meg: Skriv: Salige er de som er innbudt til Lammets bryllupsnattverd! Og han sier til meg: Dette er Guds sanne ord, Åp. 19, 7-9.

Her er det av avgjørende betydning å ha det rette greske ord "gyne", som både Codex Alexandrinus, Codex Sinaiticus og Codex Vaticanus har på dette sted og som jeg har gjort nærmere rede for i De tre spesielle og ulike kall fra Gud, art. 217-223.

"Gyne" betyr hustru og står her for det nye, frelste, jordiske Israel i endens tid, hustrubruden på nytt i Lammets bryllup, Esek. 16.: Hos.2.: Rom. 11, 23-27, etc.

Allerede da den sjuende engel blåste i basunen ved midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, hørtes høye røster som sa: Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre,d.e. Gud, og hans salvede, d.e. Jesus Messias, Salm. 2, 2-3: Ap.gj. 4,26, og han, d.e. Gud i forening med sin salvde, skal være konge i all evighet. Og de tjuefire eldste, som sitter for Guds åsyn på sine troner, falt på sitt åsyn og tilbad Gud og sa: Vi takker der, Herre Gud, du allmektige, du som er og som var, fordi du har tatt din store makt og er blitt konge, Åp. 11, 15.17.

De gammeltestamentlige profeter har forlengst forut forkynt at Gud Herren den allmektige, og hans salvede skal være himmelens og jordens eneste konge, Es. 52,7: Dan. 2,44: 7,13-14: Obad. 21: Sak. 14,9: Salm. 96,10.

Med hensyn til begrepet allmakt så er det et attributt som er tillagt guddommen, og den herliggjorde Guds Sønn, Jesus Messias, som er blitt gitt all makt i himmel og på jord, Matt. 28,18.

Fordelingen av den kommende kongemakt mellem Gud og hans salvede Jesus Messias ifølge profetien skal skje slik at Jesus Messias først skal være konge i det foreløbige og indirekte Guds rike, det messianske fredsrike på denne jord.

Dette ble også forkynt jomfru Maria av engelen Gabriel da han kunngjorde henne fra Gud at hun ved den Hellige Ånds unnfangelse skulle bli mor til Messias: "Han skal være stor og kalles den Høystes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans far Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus evinnelig, og det skal ikke være ende på hans kongedømme", Luk. 1,32-33.

Da Jesus holdt sitt inntog i Jerusalem, lød derfor det profetiske budskap til Jerusalem: "Se din konge kommer til deg", Sak. 9,9: Matt. 21,5.

Under rettergangen mot Jesus Messias på Gabbata hadde Jesus åpenbart for sin dommer, Tiberius Cæsars prokurator Pontius Pilatus, at han var konge i sannhetens rike, som ikke er av denne verden men som skal opprettes på denne jord. I slutten av rettergangen sier Pilatus til jødene: "Se her deres konge". Men de ropte: Bort, bort med ham. Korsfest ham. Pilatus sa da til dem: Skal jeg korsfeste deres konge? Yppersteprestene svarte: Vi har ikke konge uten Cæsar". (Johs. 19,15 etter Vulgata.)

Derfor skal den Cæsar, nemlig Nero Cæsar, som kommer tilbake fra avgrunnen i endens tid og som er Antikrisen (Anti-Messias), Åp. 17, 8-11, hvilket også blant annet klart fremgår av at han har dyrets tall, 666, i sitt navn, Åp. 13,18, og med hvilken de frafalne israelere under danittisk intensjon skal inngå en sjuårspakt, Dan. 9,27. Jfr. her forbildet i 1. Makk. 1, hvor det står om ugudelige jøders pakt med Antikristens forbilde, Antoikus IV Epifanes, og forbildet i 1.Makk. kap. 8, 12, 14 og 15, hvor det står om Judas, Jonatan og Simon Makkabeus' pakt med romerne, som skal bli den siste, bitre lektie for israelerne før åpenbarelsen av deres sanne konge, Jesus av Nasaret, Matt. 23,39.

Men da Jesus ble korsfestet skrev Guds usynlige finger – med Pilatus som redskap – en innskrift på hebraisk, latin og gresk som ble satt på Jesu kors: "Jesus fra Nasaret, jødenes konge". Yppersteprestene sa da til Pilatus: "Skriv ikke jødenes konge, men at han sa: Jeg er jødenes konge". Men her stod Pilatus urokkelig fast og svarte: "Quod

NT-menighetens konge, er dette en anakronisme (feilaktig tidsbedømmelse) som savner profetisk sammenheng.

Også hovedhensikten med Guds Sønns kongedømme i det messianske rike på denne jord har profetene forut klart forkynt: "For han skal være konge inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter. Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden", 1.Kor. 15, 25-26: Herunder inngår derfor også de veldige dommer som er omtalt i Åp. 20, 7-15, og som finner sted mellem det messianske rike og verdensfornyelsen, da den nye jord står frem.

Videre er Guds Sønns messianske kongedømme en integrerende del av Guds ubetingede nådespakt med Abraham, 1. Mos. 12, 1-3: 15, 1-21: og av Guds palestinske landpakt med Israel, som sikrer den endelige gjenopprettelse og omvendelse av Israel, 5.Mos. 28 til 30: og av Guds pakt med David angående det davidske kongedømme ved Davids himmelske Sønn, Jesus Messias, over Israel og hele jorden, 2. Sam. 7,8 8-17: Luk. 1,31-33: Ap.gj. 15, 16-17: 1.Kor. 15,24.

Det vil også være klart at de som av hjertet mottar Jesu messianske kongedømme, vil utgjøre folkeslagene på den nye jord, for disse er i de tidligere tidshudholdninger ikke uttatt, Åp. 21,24.

Når Jesus Messias derfor i himmelen har fått kongemakten av Gud, den allmektige, skal han ved sin åpenbarelse komme tilbake fra himmelen til vår jord som kongen i det sannhetens og rettferdighetens rike som ved det nye, frelste, jordiske Israel skal innta hele jorden. Han skal, som profetien forut har forkynt, igjen oppbygge Davids falne hytte, d.e. gjenreise det davidske dynasti over Israel, og skal fra sin trone i Jerusalem herske over alle jordens land og folk, Salm. 2.: Mik. 4, 1-8: Sef. 3,8-20: Matt. 19,28: 25,31: Luk. 19,12: Ap.gj. 15, 13-18: Åp. 20, 4-6. Men når alt er Guds Sønn underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham, d.e. Gud, som la alt under ham, forat Gud skal være alt i alle, 1.Kor. 15,18. Dermed er vi kommet til det endelige og direkte og evige Guds rike på den nye jord, hvor Gud den allmektige er konge, og hvor tronen er Guds og Lammets, Åp. 22, 1.3.

Artikkel nr. 48:
HUSTRU ELLER BRUD? ÅP. 19,7

Den andre og tredje av de aller største og herligste, positive kunngjøringer som er proklamert i himmelen i tilslutning til det fjerde helleluja, leser vi om i v.7: La oss glede og fryde oss og gi ham æren, for lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort seg rede". Begge disse kunngjøringer, både om at Lammets bryllup er kommet og om at hans hustru har gjort seg rede, fyller de himmelske arvinger til riket med usigelig og herliggjort glede og fryd og med en sterk trang til å gi Herren, den allmektige, æren.

Det første spørsmål vi skal behandle i Åp. 19,7, er om der skal stå "hustru" eller "brud".

De tre viktigste og eldste og avgjort mest betydningsfulle av de hittil kjente greske tekster av N.T. er Codex Sinaiticus, Codex Alexandrinus og Codex Vaticanus. Den

originale Codex Sinaiticus, den originale Codex Alexandrinus og det orginale substitutt av Åpenbaringsboken, 2066 (046), som er forfattet langt senere, formentlig i det 8. årh. e.Kr., og som er tilheftet Codex Vaticanus (da Codex Vaticanus bl.a. også mangler Åpenbaringsboken) har alle det greske ord "gyne" i Åp. 19,7. Videre har Emphatisk Diaglott av Benjamin Wilson og G.R. Berry's greske tekst og Analytical Concordance to The Holy Bible av Robert Young det greske ord "gyne" i Åp. 19,7.

Det kan derfor ifølge de hittil kjente, eldste greske tekster av N.T. ikke være noen tvil om at det originale greske ord for denne kvinne i Åp. 19,7 er "gyne", som betyr kvinne, særlig gift kvinne, d.e. hustru. Og slik er det da også oversatt i følgende oversettelser: Den tyske bibeloversettelse, som her har "Weib", d.e. hustru: den latinske bibeloversettelse Vulgata, som her har "uxor", d.e. hustru: den engelske bibeloversettelse Authorized King James Version, som her har "wife", d.e. hustru: G.R. Berry's oversettelse av N.T., som her har "wife", og Analytical Concordance to The Holy Bible, som her har "wife".

Men hva er da grunnen til at noen oversettere har oversatt kvinnen i Åp. 19,7 med "brud"? Dette gjelder f.eks. den franske bibeloversettelse, som her har "epouse", d.e. brud: den norske bibeloversettelse, som her har brud: den engelske Revised Standard Version av N.T., som her har "bride", d.e. brud. Inkonsekvent på dette punkt er f.eks. Scofield Referense Bible som oversetter "gyne" i Åp. 19,7 med "hustru" ("wife"), men sier i en fotnote at hun står for kirken.

Dette kommer formentlig av tre grunner:

1. En korreksjon av en tidligere korrigert Codex Sinaiticus 2, den såkalte Codex Sinaiticus 3, har i Åp. 19,7 det greske ord "nymfe", som betyr "brud". Denne korreksjon er foretatt meget lenge etterat den originale Codex Sinaiticus ble forfattet, hvor lenge er vanskelig å fastslå. En har i det hele fem korreksjoner av Codex Sinaiticus, og den siste, Codex Sinaiticus 6, er foretatt i moderne tid.

Den konkordante greske tekst av N.T. anfører både "nymfe" fra Codex Sinaiticus 3 og anfører "gyne" fra de originale Codex Alexandrinus, substituttet av Åpenbaringsboken tilheftet Codex Vaticanus og den originale Codex Sinaiticus.

2. Da kirken, etterhvert som tiden gikk, fjernet seg mer og mer fra den hebraiske grunn, som den er bygget på og som den er sprunget ut fra, fortrengte kirken i utleggelsen av Skriften mer og mer den virkelige Herrens brud, som er de frelste av det gammeltestamentlige Israel, og tok selv denne bruds plass.

Og som det er gått med "bruden", slik er det også gått med "hustruen", som er det jordiske Israel. Mange, kanskje de fleste, av våre ledende teologer idag har ikke lenger noen plass for det jordiske Israel og det kommende messianske rike i sine teologiske tankebyginger og i sine teologiske systemer, men benekter dem begge. Og mange i menighetene følger dem etter i jesuittisk probabilisme.

3. En grunn er sikkert også at en har ment at kvinnen i Åp. 19,7 er i himmelen og at hun derfor er den nytestamentlige menighet, ekklesia, som også er i himmelen under

nærværet av Jesu paroysia. At hun har gjort seg rede, skulle da bety at hun har mottatt nådelønn for Messias' domstol, gr. bema, 2. Kor. 5,10.

Bortsett fra den riktige oversettelse av "gyne" med "hustru" skal det dessuten bemerkes at dersom det hevdes at kvinnen i Åp. 19,7 er NT–menigheten, så kommer en i vanskeligheter på flere punkter:

1. For det første kommer en i strid med skriftsteder som sier at Israel er bruden, f.eks. Salomos Høysang: Salm. 45: Johs. 3,29: 1.Mos. 24, 1-9: Hebr. 11, 1-12,1.

2. For det andre kommer en i strid med de skriftsteder som klart sier at NT–menigheten er Messias' legeme, gr. soma, f.eks. Rom. 12,5: 1.Kor. 12,12.27: Ef. 1,22-23: 4,15-16: 5,22-35: Kol. 2,19.

Når noen ut fra 2.Kor. 11,2 og Ef. 5, 22-33 har ment å finne beivs for at menigheten er Herrens brud, så finnes i disse to skriftsteder ikke noe slikt bevis. Begge skriftsteder skal anskueliggjøre samhørigheten og troskapen mellem Herren og menigheten. I 2.Kor. 11,2 sier Paulus at han har bortgiftet menighetslemmene i Korint til en mann – ikke til flere menn – for å fremstille dem som en ren jomfru for Kristus. Når Paulus i Ef. 5,22-33 sammenligner ekteskapet mellem mann og hustru med forholdet mellem Kristus og menigheten, så er det for så vidt at mann og hustru er ett kjød, 1.Mos. 2,24, og de konsekvenser som følger av dette. Men hustruen er ikke et lem på mannen, men vi som tilhører Kristus i nådens spesielle tidshusholdning, er lemmer på hans mystiske legeme som er menigheten, og denne hemmelighet er i sannhet stor.

3. For det tredje kommer en til å mangle profetisk kontinuitet i den jordiske fase, idet bryllupet blir gjort til begivenhet i himmelen. Men bryllupet er først og fremst en jordisk, israelsk begivenhet.

4. For det fjerde finner en ikke "bruden", gr. nymfe, som en symbolsk betegnelse på en kategori frelste mennesker i NT mellem Johs. 3,29 og Åp. 21,2, for i Åp. 19,7 skal det stå "gyne", d.e. hustru.

Det greske ord "nymfe", d.e. brud, forekommer følgende fem steder i NT, nemlig Johs. 3,29: Åp. 18,23: 21,2.9: 22,17:

1. Med hensyn til Johs. 3,29 så er det døperen Johannes som sier dette. Men han tilhører GT og kjente ikke NT–menigheten. For ham gjaldt ingen annen brud enn de frelste av GT-Israel. Dette skjedde også før pinsefestens dag, Ap.gj. 2, da den Hellige Ånd kom til vår jord for å utkalle NT-menigheten, etterat Israel som nasjon heller ikke da ville vende om til Gud og motta den oppstandne og himmelfarne Jesus Messias. Altså skjedde Johs. 3,29 før NT-menighetens begynnelse. Derfor er "bruden" her frelste av GT-Israel før ekklesias tid.

2. I Åp. 18,23 angår ordet "nymfe" så klart vanlig jordisk bryllup.

3. Med hensyn til ordet "nymfe" i Åp. 21,2 så ser apostelen Johannes her det nye Jerusalem stige ned fra himmelen fra Gud til den nye jord som en brud som er prydet

for sin mann, gr. aner. Og dette angår også den nye jord. Merk at her har oversettelsen neglisjert det greske ord "aner", d.e. mann, med den betydning dette har, og tillatt seg å oversette med det ordet "brudgom" som om det greske ord "nymfios", d.e. brudgom, skulle stå her i den greske tekst, hvilket det ikke gjør. Dette taler for seg selv.

4. I Åp. 21,9 forekommer de greske ord både for "brud" og "hustru", og dette skriftsted angår også den nye jord. Men i de norske oversettelser av dette sted står: "Kom, så skal/vil jeg vise deg bruden, Lammets hustru". Altså er hustruen her anført som en apposisjon, d.e. et nærmere bestemmende tillegg, til bruden. Men jeg vil hermed gjøre oppmerksom på en annen ordstilling i den greske tekst som både Lachmann, Tischendorf, Tregelles, Alford, Wordsworth, og den konkordante, greske tekst har, nemlig: "Deyro, deikso soi ten nymfen ten gynaika toy arnioy", d.e. "Kom, jeg vil vise deg bruden hustruen Lammets. Her blir bruden og hustruen hver for seg en egen selvstendig avdeling frelste mennesker. Den samme ordstilling har også Vulgata: "Veni et ostendam tibi sponsam uxorem Agni". Dette viser klart at hustruen ikke er en apposisjon til bruden, men at bruden og hustruen er to adskilte forsamlinger.

5. I Åp. 22,17 står ordet "nymfe", d.e. brud, for det frelste GT–Israel i himmelen, hvilket f.eks. fremgår av forståelsen av 1.Mos. 24, 1-9. 43: Hebr. 11,1-12,1 etc. I art. 223 har jeg utlagt dette nærmere.

Artikkel nr. 49:
HUSTRU ELLER BRUD? Åp. 19,7

Til forståelse av spørsmålet om der skal stå hustru eller brud i Åp. 19,7, er det også av største viktighet å merke seg tre spesielle og ulike kall fra Gud:

1. Det gis for det første et "jordisk" kall i hvilket hele Israel er delaktig. Dette utkaller "hustruen", gr. "gyne", Åp. 19,7, svarende til "støvet" i 1.Mos. 13, 15-16: "For hele det land du ser, vil jeg vi deg og din ætt til avig tid. Og jeg vil la din ætt bli som støvet på jorden". Dette var Guds løfte til Abraham angående landet og folket, som oppfylles på det nye Israel i endens tid og svarende til Abrahams ekteskap med "Ketura", "røkelse", som Abraham inngikk etter Saras død og begravelse. Slik skal det nye Israel i rikets tid bli en velbehagelig duft for Gud.

2. For det annet gis der et "himmelsk" kall av en utvalgt rest av Israel. Dette utkaller "bruden", gr. "nymfe", Johs. 3.29: Åp. 21,2, svarende til "stjernene" i 1.Mos. 15,5: "Og Herren førte Abraham utenfor og sa: Se opp til himmelen og tell

stjernene, om du kan telle dem! Og han sa til ham: Så skal din ætt bli! " Dette blir altså oppfylt på en troende levning av Israel og svarer paktsmessig til Abrahams ekteskap med Sara, "fyrstinne", den frie kvinne, som står for det himmelske Jerusalem, Gal. 4,22-31: Hebr. 11,8-16. Denne utkallelse har sitt forbilde i kallet til Rebekka ved Abrahams tjener Elieser, som under ed fikk det oppdrag av Abraham å finne en brud til hans sønn Isak, ikke blant Kanaanitterfolket, d.e. hedningene, men fra Abrahams egen slekt, 1.Mos. 24, 3-4. Men vi vet at det alt overveiende antall frelste som tilhører den nytestamentlige menighet, er av hedningene, d.e. hedningenes fylde, Rom. 11,25.

Rebekka betyr ifølge arab. og hebr. ethymologi "gjøkalv" og antyder derfor noe som er særlig utsøkt og attråverdig, Og vi vet ifølge Hebr. 12, 22-23 at i hele den tid da den nytestamentlige menighet utkalles på jorden, har der i himmelen vært en herliggjort høytidsskare og menighet av førstefødte av frelste, gammeltestamentlige israelitter, gr. panegyris kai ekklesia prototokon, jvfr. Matt. 27, 52-53.

For fullstendighetens skyld skal her nevnes at også den nytestamentlige menighet tilhører det himmelske Jerusalem, Gal. 4, 22-31: Hebr. 12,22, men dog i en annen kategori enn den gammeltestamentlige "brud".

Motsatt Abrahams ekteskap med Sara står hans forbindelse med Hagar, "fremmed", trælkvinnen, som står for lovpakten fra Sinai og svarer til det Jerusalem som nå er inntil Israels gjenopprettelse ved Jesu gjenkomst, for det er i trældom med sine barn, Gal. 4,25.

3. For det tredje gis der et "særskilt og himmelsk" kall til den nytestamenglige menighet, ekklesia, den utkalte forsamling, som utgjør hemmeligheten om Jesu mystiske legeme, gr. soma, hvor han er hodet, og de på nasareeren Jesus Messias troende israelere og hedninger i den nærværende frelseshusholdning er hans legemes lemmer, Ef. 1, 22-23: 3,3-12: Kol. 1,24-27. Dette er en ren nytestamentlig frelsesforsamling uten gammeltestamentlige referanser, idet den hverken er sett eller beskrevet av de gammeltestamentlige profeter. Den utkalles ved Guds nådes evangelium, også kalt det paulinske evangelium, så langt dette når inntil opprykkelsen av menigheten ved ankomstfasen av Jesu paroysia.

Meget viktig er det også å skjelne mellem det nye Jerusalem når Johannes ser det komme ned fra himmelen før det er kommet ned på den nye jord, og det nye Jerusalem etterat det har fått anvist sin plass på den nye jord. Merk her ifølge Åp. 21, 2 at når Johannes ser det nye Jerusalem komme ned fra himmelen fra Gud, er det som en "brud", gr. "nymfe", som er prydet for sin "mann", gr. "aner". Men når ifølge Åp. 21,9 det nye Jerusalem har fått anvist sin plass på den nye jord, er det bebodd av de tre ovenfor nevnte kategorier frelste mennesker, nemlig "bruden", gr. "nymfe", og "hustruen", gr. "gyne", og Lammet med "hemmeligheten", som er hans mystiske legeme, gr. "soma". For engelen sier til Johannes: "Kom, og jeg vil vise deg bruden

hustruen Lammets", v.9, en ordstilling i den greske tekst som både Lachmann, Tischendorf, Tregelles, Alfred, Wordsworth, og den konkordante greske tekst har, nemlig: "Deyro, deikso soi ten nymfen ten gynaika toy arnioy". Den samme ordstilling har også Vulgata: "Veni et ostendam tibi sponsam uxorem Agni". Dette viser klart at hustruen ikke er apposisjon til bruden, men at bruden og hustruen er to adskilte forsamlinger. Og i v.12 forekommer Israels tolvtall, og i v. 14 forekommer den nytestamentlige menighets tolvtall, hvilket viser at i det nye Jerusalem på den nye jord vil den himmelske og den jordiske avdeling av det frelste Israel og Gud og Lammet med "hemmeligheten", som er den nytestamentlige menighet, Jesu mystiske legeme, bo sammen. Videre må i det nye Jerusalem også bo de herliggjorte av de fullendte rettferdige, omtalt i Hebr. 12,23, som ikke tilhører Israel.

Med hensyn til folkeslagene på den nye jord, Åp. 21,24.26, så utkalles de i det kommende messianske rike på denne jord, og vil bestå av alle de mennesker av de forskjellige nasjoner som av hjertet mottar Jesu messianske kongedømme gjennem Israel.

Artikkel nr. 50:
LAMMETS HUSTRU HAR GJORT SEG REDE, ÅP. 19,7.

Det gjenstår å omtale den andre og den tredje av de aller største og herligste, positive kunngjøringer som proklameres i himmelen i tilslutning til det fjerde halleluja, nemlig at Lammets bryllup er kommet og hans hustru har gjort seg rede. Av taktiske grunner omtaler vi først den tredje og siste kunngjøring at "Lammets hustru har gjort seg rede", v.7.

I henhold til det foregående har vi konkludert med at Lammets hustru er Israel som nasjon. Dette stemmer jo også helt og fullt med de gammeltestamentlige skrifter, som kaller Israel for Herrens ektehustru, Es. 54, 5-6: Jer. 3,14: 31,32: Hos. 2,19. Ja, Israels land kalles også ektehustru, Es. 62,4, og i Israels gjenoppretteIse må det nye Israel og Israels land sammensluttes.

Men her kommer innvendiger:

Var ikke Israel en utro ektehustru? Var hun ikke besatt av avgudsdyrkelsens demoner før det babyloniske eksil? Ble hun ikke av Herren kalt horkvinne? Ble hun ikke forstøtt og forlatt av Herren? Avviste hun ikke også sin Messias, Jesus fra Nasa-

rett da han første gang kom til henne, og likeså himlenes rike som da var nær for Israel? Hvordan kan hun da være "hustruen" i Åp. 19,7?

Her må flere ting fremheves:

1. Hvis en foretar en sammenligning mellem det gamle Israel og kristenheten, d.e. himlenes rikes hemmelighetsform i denne tidshusholdning, så kommer kristenheten i en langt dårlige stilling enn Israel. For der er frykteligere gjerninger gjort i kristenheten enn i Israel uten her å kunne gå i detaljer.

2. Dessuten er der i Åp. 2 og 3 omtalt sju menighetstilstander av hvilke kun to, nemlig Smyrna og Filadelfia, har Herrens fulle anerkjennelse. Om menighetstilstanden i Laodikea, som tidshusholdningsmessig er den siste av de sju, og i hvilken vi derfor nå må befinne oss, sier Jesus at den er hverken kold eller varm, men lunken, og Jesus vil utspy den av sin munn. Den tror at den er rik og har i overflod og fattes intet, men den vet ikke at den er ussel og ynkelig og fattig og blind og naken. Jesus står utenfor denne menighet og banker på dens dør. Disse lunkne, laodicensiske kristne står i fare for å bli inndradd i den store skjøge og hennes dom. Kristenheten har således ikke noe å rose seg av overfor Israel.

Men her må jeg nå komme med en nærmere identifisering av kvinnen Israel som jeg foran har hevdet er Lammets hustru i Åp. 19,7:

1. Som forstøtt og forlatt av Herren på grunn av åndelig utroskap og hor har Israel egentlig intet mere å kreve av ham. Men hemmeligheten med Israel som nasjon er at hun etter utvelgelsen er elsket av Gud for fedrenes skyld, for sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på, Rom. 11, 28-29: jvfr. Jer. 31, 35-37. Og med Israels fedre menes Abraham, Isak og Jakob og den ubetingede nåde-pakt som Gud inngikk med dem, 1.Mos. 12 og 15. Derfor roper Herren til Israel: "Vend tilbake, dere frafalne barn! Jeg vil læge deres frafall", Jer. 3,22. Og vi nærmer oss nå den tid da Israels barn skal vende om og søke Herren sin Gud og David sin konge, og bævende skal de søke Herren og hans gaver i de siste dager, Hos. 3,5.

2. Lammets hustru i Åp. 19,7 er således ikke det gamle eller tidligere Israel. Nei, hun er det nye Israel, som fremstår i endens tid.

3. Kan dette bevises ut fra profetiene? Ja, til fulle. Allerede kvinnen i Åp. 12 som i midten av den syttiende åruke flykter ut i ørkenen, hvor hun befinner seg i den store trengsel, er klart identifisert å være Israel. Også hun kalles på gresk "gyne", v.1.

4. I Åp. 7, 4-8 er omtalt beseglingen av de hundre og førtifire tusen israelere, tolv tusen av hver av Israels tolv stammer med anført navn på stammene. I Åp. 14, 1-5 så Johannes disse hundre og førtitre tusen israelere omtalt som Sion-menigheten på Sions berg sammen med Lammet. Og Johannes hørte en røst fra himmelen som lyder av mange vann og som lyden av en sterk torden, og røsten som han hørte, var som harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang en ny sang for tronen og for de fire livsvesener og de eldste, og ingen kunne lære sangen uten de hundre og førtifire

tusen, de som er kjøpt fra jorden. Merk så følgende: Disse er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Disse er de som følger Lammet hvor det går. Disse er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet, og i deres munn er ikke funnet løgn, for de er uten lyte.

Tør noen påstå at disse ikke er rede? Dette er høyeste beredskap, så hel og ren og fullendt. Aldri har noe slikt kunne sies om menigheten, ennskjønt der var en spire til dette i den første israelske menighet i Jerusalem etter den Hellige Ånds utgydelse på pinsefestens dag.

Det er dette at Lammets hustru har gjort seg rede til Lammets bryllup, som er det utløsende moment til de mektige proklamasjoner i himmelen i tilslutning til det fjerde halleluja.

Profeten Hoseas har beskrevet Herrens antagelse av det nye Israel som en ny trolovelse: "Jeg vil trolove meg med deg for evig tid, jeg vil trolove meg med deg i rettferdighet og rett, i miskunnhet og barmhjertighet, og jeg vil trolove meg med deg i trofasthet, og du skal kjenne Herren". Det er Herrens troløse ektehustru Lo-Ruhama (den som ikke får miskunn) som er blitt Ruhama (den som får miskunn). Det er Lo-Ammi (ikke mitt folk) som er blitt Ammi (mitt folk), Hos. 1 og 2. Dette er, om jeg så må si, hustrubruden på nytt i Lammets bryllup.

Hun er kledd i en kledning som er forskjellig fra kledningen i Matt. 22,12 og i Åp. 6,11 og i Åp. 7,14, for hennes kledning er rent og skinnende fint lin, som er de helliges rettferdige gjerninger, egentlig rettferdighetene, gr. ta dikaiomata. Dette viser også klart hen til Sions-menigheten i Åp. 14, 1-5 og dens fullendte beredskap. Det er oppfyllelsen av Guds fjerde nådesløft som skal oppfylles på Israel innenfor rammen av de sytti åruker for Israel og Jerusalem, nærmere bestemt i endens tid, nemlig "å føre frem en evig rettferdighet", som det nye, frelste Israel fra da av skal vandre i, Dan. 9,24. Da oppfylles tillike Es. 60,21 på Israel: "Og ditt folk", d.e. Israel, "de er alle sammen rettferdige, til evig tid skal de eie landet, de er jo en kvist som jeg har plantet, et verk av mine hender til min ære. Den minste skal bli til tusen, og den ringeste til et veldig folk, jeg, Herren, jeg vil la det skje hastig, i sin tid".

Artikkel nr. 51:
DOMMEN VED JESU ÅPENBARELSE OG GJENKOMST, ÅP. 19, 11-20,3.

Vi har i det foregående omtalt at Gud har fullbyrdet den første kardinaldom i endens tid, dommen over den store skjøge. Videre at Gud har meddelt de aller største og herligste, positive kunngjøringer i himmelen i tilslutning til det fjerde halleluja, nemlig at Jesus av Faderen har fått kongemakten over verden, at Lammets bryllup er kommet og at hans hustru, som er det nye, frelste Israel i endens tid, har gjort seg rede til bryllupet.

Men selv om Lammets bryllup er kommet, så kan det dog ikke holdes med det samme. Først må den andre og den tredje kardinaldom i endens tid fullbyrdes, nemlig utryddelsesdommen over de ugudelige mennesker og fengslingen av Satan og de onde ånder i avgrunnen (abyssos), hvilke to dommer følger i hurtig rekkefølge. I Åp. 19, 11-20,3 har vi den symbolske og generelle versjon av disse to dommer.

Endelig skjer denne enestående og underlige og for mennesker fantastiske begivenhet som profetene, Herren selv og apostlene har forutsagt. Johannes så himmelen åpnet, og en rytter på en hvit hest, som er symbol på seierrik krig, kommer tilsyne. Men det er en enestående krig han fører, for han dømmer og strider med rettferdighet. Rytteren heter Trofast og Sanndru, og han er kalt Guds ord. Det er derfor ingen tvil om at denne rytter er Jesus Messias. Men han har også et underlig navn skrevet, som Johannes visstnok så skrevet, men hverken kunne lese eller forstå, da det fullstendig overgår all Guds skapning å kunne forstå det. Dette navn betegner hans guddommelige vesen, og kun Herren selv og Faderen kjenner det. Derfor kan heller ikke Antikristen spotte dette navn og hva det gjemmer av underfulle hemmeligheter, og derfor er all Antikristens spott mot Gud og hans navn bare tomhet og meningsløshet, Åp. 13,6.

Rytterens øyne er som ildslue, som gjennemtrenger alt og alle:

Mens Antikristen har ti kroner på sine horn, så har denne rytter fra himmelen mange kroner på sitt hode, da det er kongen over alle verdens riker i millenniets gyllentid som nå åpenbares.

Hans klædebon er dyppet i blod og således betegner ham som den profeten Esaias har skrevet om i Es. 63, 1-6. Og hærene i himmelen fulgte ham, de også på hvite hester, men deres klær er ikke dyppet i blod, hvilket viser at han er ene om utryddelsesdommen over Antikristen og hans vebnede hærer.

Av hans munn går det ut et skarpt sverd, forat han med det skal slå hedningene, og han skal styre dem med jernstav, og han treder vinpersen med Guds, den allmektiges, strenge vredes vin. På sitt klædebon og på sin lend, hvor krigeren ellers bærer sverdet, har han istedet et navn skrevet: Kongers konge og herrers herre.

Langmodighet hos Gud er ikke svakhet, men har til hensikt å gi de ugudelige den ytterste sjanse til omvendelse og frelse. Nå er denne grense overskredet, og Gud må gå til utryddelsesdommen over de ugudelige mennesker.

Fra en engel som stod i solen, utgår nå innbydelsen til rovfuglene om å samle seg til Guds store måltid, for å ete kjøtt av konger og kjøtt av krigshøvdinger og kjøtt av veldige og kjøtt av hester og av dem som satt på dem og kjøtt av alle, frie menn og træler, små og store! Dette forferdelige måltid er motstykket til Lammets bryllupsnadverd, som de frelste er innbudt til.

Hvem dommen først og egentligst gjelder, er ANTIKRISTEN og KONGENE PÅ JORDEN og DERES HÆRER, som med våpen i hånd og i åpnet opprør er samlet for å føre krig med ham som satt på hesten og hans hær, som nå fra himmelen invaderer jorden. Og Guds vredes store vinperse blir av Jesus Messias selv trådt utenfor byen (Jerusalem), og det gikk blod ut av vinpersen like til bislene på hestene, så langt som tusen og seks hundre stadier, Åp. 14, 18-20, d.e. 296 km., hvilket er avstanden fra Bosra i syd, Es. 63, 1-6, til Harmageddon i nord, Åp. 16,16. Antikristen og den falske profet blir kastet levende i ildsjøen, den endelige og evige, d.e. stedsevarende apoleia (fortapelse). De andre ble drept med hans sverd som satt på hesten, og alle fuglene ble mettet av deres kjøtt.

Videre GJELDER DOMMEN DE VANTRO OG FRAFALNE AV ISRAEL slik Jesus i det israelske aspekt av sin store, eskatologiske tale på Oljeberget, Matt. 24,-1-51, har sagt under henvisning til FORBILDET MED NOAH OG VANNFLOMMEN, V. 37-41, og til FORBILDET MED LOT og dommen over Sodoma og de andre byer på Jordansletten, Luk. 17, 28-30.

Videre gjelder dommen ANTIKRISTENS TILHENGERE I OG UTENFOR DEN FRAFALNE KRISTENHET ifølge aspektet angående hedningene, d.e. folkene uten Israel, i Jesu tale på Oljeberget, Matt. 25, 31-46. Dette er en judiciell og selektiv dom, og frifinnelse til velsignelsen i riket eller domfellelse til fortapelsen i den evige ild avgjøres av hedningefolkenes behandling av israelerne i den antikristelige trengselstid. Det er kun på dette punkt de prøves, og deres innstilling for eller imot israelerne, er det samme som for eller imot Jesus Messias.

Vi gjør her oppmerksom på at dommen i Matt. 25, 31-46 aldeles ikke er dommen for den store hvite trone, som er en dom over de fortapte døde og som finner sted etter Messias-riket, Åp. 20, 11-15. De som hevder at Matt. 25, 31-46 angår samme dom som Åp. 20,11-15, er særleg de som benekter et fremtidig rike for Israel på denne jord. Nei, dommen i Matt. 25, 31-46 skjer ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, hans herlighetstrone er i Jerusalem, de som dømmes er de levende nasjoner, og det som her skal avgjøres, er hvis hjerter er for Jesus og hans kongedømme og hvis hjerter er imot.

At det er på dette punkt de levende nasjoner skal prøves, er jo helt naturlig. Etter menighetens opprykkelse skal nemlig frelste israelere forkynne evangeliet om riket

som et vitnesbyrd for alle folkeslag, Matt. 25,14. Dette evangelium er ikke Guds nådes evangelium, også kalt det paulinske evangelium, som ikke med positiv virkning forkynnes etter menighetens opprykkelse. Men det er evangeliet om riket som Jesus selv i sitt kjøds dager og hans disipler forkynte, sålenge riket ennå kunne mottas av Israel da det var nær. Dette evangelium, men nå med proklamasjonen av Jesu snarlige gjenkomst for å opprette riket for Israel, er det disse frelste israelere med kraft forkynner i den andre halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27: Åp. 11,3-6. De som da avviser dette evangelium og behandler israelerne deretter, viser derved klart at de har tatt stilling for Antikristen og Satan. For side om side med israelenes forkynnelse av evangeliet om riket utgår også fra den falske profet og de underordnede falske profeter over den hele jord forkynnelsen av den store løgn, Satans mesterløgn, løgnen om Antikristen, 2. Tess. 2,11. Men de som mottar evangeliet om riket, viser like klart at de har tatt stilling for Jesus og Messias-riket. Begge disse kategoriers innstilling vil fremgå av deres behandling av israelene, og dette blir lagt til grunn for dommen. Alle som avviser Jesus og hans rikes evangelium, må derfor ut av hans rike til den evige ild som er beredt djevelen og hans engler, Matt. 13.40-42. 49-50: 25,41.

Med hensyn til dommen som helhet over menneskeverdenen ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst har en sikker ledestjerne når en følger Jesu store, eskjatologiske tale på Oljeberget etter Matteus med dens to aspekter:

1. Det israelske aspekt, Matt. 24, 1-51, hvor den endelige dom over det levende Israel er omtalt i v. 37-51: Matt. 13,40-42. De som blir tatt, blir tatt til dom slik som ved vannflommen. De som blir latt tilbake, får gå inn til velsignelsen i Messias-riket.
2. De levende hedningenasjoners aspekt, Matt. 25, 31-46. Det angår dommen over alle levende nasjoner uten Israel ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst. Fårene ved hans høyre side er de som får gå inn til velsignelsen i Messias-riket på denne jord. Bukkene ved hans venstre side er de som må gå bort til den evige pine.

Matt. 25, 31-46 er ingen lignelse, som noen har villet ha det til på grunn av betegnelsene fårene og bukkene. Beretningen er likefrem tale, og benevnelsene fårene og bukkene er velkjente begrep i GT-profetien.

Tilslutt bør også sies at lempligst vil dommen ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst gå over folk og stammer og enkeltpersoner om hvilke Guds rettferdighet dømmer at de ikke har den samme og tilstrekkelige kunnskap om Gud og Messias og hans rike som de andre. Dette gjelder særlig den perifere hedningeverden, og disse mennesker vil Guds barmhjertighet komme imøte. I Es. 66, 15-19 sier således Herren at han etter dommen over de levende nasjoner vil sende noen av de unnkomne blant folkene til de

fjerne kyster og til hedningefolkene som ikke har hørt tidenden om ham og ikke sett hans herlighet, og de skal kunngjøre hans herlighet blant hedningene. I det gamle testamentes lille apokalypse når det gjelder dommen over de levende nasjoner, Es. 24, sier Esaias at de som overlever dommen, oppløfter sin røst og roper med fryd, og over Herrens herlighet jubler de fra havet. Ær derfor Herren, dere som bor i Østens land, ær Herrens, Israels Guds navn, dere som bor på havets øyer, d.e. Vesten. Fra jordens ytterste kant høres lovsanger fra dem som er reddet: Ære være den rettferdige! v. 14-14-16.

Alt ialt kan en si at en levning av Israel og levninger av folkene – ettersom Gud beskjærer dem – vil overleve dommen over de levende nasjoner ved Jesu gjenkomst og inngå i Messias-riket på denne jord. Jfr. 1.Mos. 49, 10: Åp. 20,3.

Like etter denne dom følger den tredje kardinaldom i endens tid, men som ikke er en endelig dom, idet Satan og de onde ånder blir innesperret i avgrunnen (abyssos) i rikets tid, og jorden er dermed renset for ugudelige mennesker og onde ånder.

Artikkel nr. 52:
DEN FØRSTE OPPSTANDELSE, ÅP. 20, 4-6.

I det foregående har vi omtalt hvordan jorden er blitt renset for ugudelige mennesker og onde ånder. Men en siste ting må ennå skje før Lammets bryllup kan holdes, og det er at der ennå gjenstår frelste mennesker som ikke har fått men som må på oppstandelseslegemer.

Vi skal så omtale Åp. 20, 4-6, som i v. 4-5 I beskriver et syn Johannes hadde, og i v. 5 II-6 en forklaring av synet.

I synet i v. 4 ser Johannes to avdelinger mennesker, hvorav den annen avdelingen har to underavdelinger.

Den første avdeling

"Og jeg så troner, og de satt (gr. ekathisan) på dem, og det ble gitt dem makt til å holde dom", v. 4 I.

Hvem er disse som får makt til å holde dom på sine troner? Profetier som Salm. 45,17: Dan. 7,9-11.22.26-27: Matt. 19,28: 1.Kor. 6, 2-3: Åp. 3,21: 4,4: 5,8-10 gir lys over hvem det er, og vi skal kort omtale disse skriftsteder.

Salm. 45,17 viser at Messias i hans kommende herredømme i rikets tid, skal sette israelere til fyrster på den hele jord.

Ifølge de anførte skriftsteder fra Dan. 7 så også Daniel disse troner eller domstoler og en gammel av dager, som er Faderen, som satt på sin trone, men intet sies her om hvem som satt på tronene, hvilket er forbeholdt senere åpenbaring. Den dom det her er tale om, er så klart dommen over Antikristen og hans verdensrike, som er den siste form for hedensk verdensherredømme innenfor rammen av hedningenes tider, og disse skriftsteder korresponderer med Dan. 2,34-35. 44-45 og Åp. 19, 11-21. Det er altså dommen over de levende nasjoner ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord som her er omtalt.

Ifølge Matt. 19,28 gav Jesus sine apostler det løfte at de i gjenfødelsen av Messias-rikets nye orden, når Menneskesønnen sitter på sin herlighets trone, skal sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer. Dette skriftsted viser oss hvor bokstavelig de helliges regjering med Jesus Messias i hans millenniale rike på denne jord skal oppfattes.

I 1. Kor. 6,2-3 sier Paulus til korintierne: "Vet dere ikke at de hellige skal dømme verden? Vet dere ikke at vi skal dømme engler?" Dette er altså sagt om og til de hellige og medlemmer av den nytestamentlige menighet på den kommende Herrens dag.

Til seiervinnerne i menigheten i Laodikea, som tidshusholdningsmessig representerer menigheten ved tiden for opprykkelsen av menigheten som Jesu legeme, har Jesu gitt løfte om at de skal få sitte med ham på hans trone, likesom Jesus har seiret og satt seg med Faderen på hans trone, Åp. 3.21. I menighetens nærværende tid sitter altså Jesus med Faderen på hans trone i himmelen, men når Jesu trone ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord blir satt opp på jorden, Salm. 2,6: 47, 3.8-9: Es. 24,23: Matt. 25,31, finner vi derfor herliggjorte hellige kronet og tronet sammen med ham. For det står i Åp. 19,14 at hærene i himmelen da følger ham, og at også de frelste mennesker inngår i disse hærer, viser Åp. 17,14 klart, idet benevnelsen "de kalte" kun kan brukes om mennesker. Videre fremgår også dette klart av Kol. 3,4 og 2.Tess. 1,10.

I Åp. 4 og 5, som viser oss det himmelske situasjonsbilde etter menighetens opprykkelse men før begynnelsen av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, ser vi tjuefire kronede eldste, som sitter på sine troner rundt Faderens trone i himmelen. Disse tjuefire kronede eldste er medlemmene av den himmelske rådsforsamling, Es. 3,14: 24,23 III, hvor Israels stammers tolvtall, Åp. 7,4-8: 12,1: og Jesu apostlers tolvtall, Åp. 21, 12.14, er forenet til et hele og følgelig representerer den gammeltestamentlige og den nytestamentlige paktsmenighet i sin sammenhang. De første tolv eldste representerer den gammeltestamentlige menighets herliggjorte forsamling, gr. panegyris, høytidsskaren, som allerede er vist oss i det himmelske situasjonsbilde ved begynnelsen av den nytestamentlige menighets utkallelsestid, Hebr. 12,23, og som oppstod legemlig ved Jesu oppstandelse, Matt. 27, 52-53. De andre tolv eldste representerer den nytestamentlige menighets herliggjorte forsam-

ling, gr. ekklesia, som blir oprykket ved Herrens nedstiging i lufthimmelen, 1.Tess. 4,15-17. Disse tjuefire kronede og tronede eldste og de to herliggjorte forsamlinger som de representerer, er således i himmelen under hele nærværet av Jesu paroysia i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem som Åpenbaringsboken klart viser, Åp. 4,1- 19-10.

I Åp. 5 deltar de således i de store begivenheter da Jesus, som nå står frem som løven av Juda stamme, men som tillike er det slaktede Lam, erklæres å være den eneste i himmelen og på jorden og under jorden som er funnet verdig til å motta av Faderen og Åpne den med sju segl forseglede bokrull om Guds beslutninger angående fremtiden, jvfr. Dan. 7,13-14.

I den lovsang som dette utløser hos de fire livsvesener og de tjuefire eldste, v. 8-10, finnes meget viktige opplysninger angående vårt tema. Men den store vanskelighet her er at de greske tekster har meget forskjellige ordlyder, hvilket har forårsaket mange forskjelligheter i oversettelsene, men det vil her føre for langt å gå inn på dette i detaljer.

Angående oversettelsen av v.8-10 i vår reviderte bibeloversettelse av 1930 er tvilsomt om pronomenet "oss" gr. hemas, skal stå i v.9. For det første mangler "hemas" i v.9 i Codex Alexandrinus og Codex Sinaiticus D og i de greske tekster etter Lachmann, Tischendorf, Alford og Wordsworth. For det andre vil der, dersom pronomenet "oss" skal stå i v.9, oppstå en nokså uforståelig relasjon mellem "oss" i v.9, som viser hen til de fire livsvesener og de tjuefire eldste og dem som disse siste står for og pronomenet "dem", gr. "aytoys", forekommer i de originale Codex Alexandrinus anses som meget sikkert, da "aytoys" forekommer i de originale Codex Alexandrinus og Codex Sinaiticus og substituttet for Codex Vaticanus angående Åpenbaringsboken, videre i Emfatisk Diaglot, og likeså i de greske tekster etter Griesbach, Lachmann, Tischendorf, Tregelles, Alford og Wordsworth. Riktigere vil være å sløyfe "oss" i v.9 og i stedet for "oss" tenke seg eller sette inn ordet "mennesker" som objekt. For visstnok er de tjuefire eldste og dem som disse står for, såvel som alle frelste mennesker kjøpt til Gud med Jesu blod, men det essensielle som den nye sangen i v. 8-10 vil frem til, er disse konger og prester for vår Gud som skal regjere med Jesus på jorden.

For å forstå v. 8-10 og videre det som står i Åpenbaringsboken fra kap. 6 angående vår jord, er det av avjgørende betydning å akte på og forstå det overmåte viktige tegn som finnes i v.5, nemlig LØVEN AV JUDA STAMME. Det vanlige greske ord for lam er "amnos", men i v. 6 brukes "arnion", et forminskelsesord som betyr et lite lam, hvilket sikter til at verdensmenneskene har forminsket og ringeaktet og forkastet Guds Lam. Men i v. 5 har vi nå det alarmerende tegn at det "lille" og slaktede Lam står frem som LØVEN AV JUDA STAMME. Dette tilkjennegir at fra da av dreier det

seg AVGJORT og UOPPHOLDELIG og ALT VESENTLIG og MED JESU ALLMAKTS KRAFT OM ISRAELS FRELSE og OM DOMMEN OVER DE LEVENDE NASJONER og OM MESSIAS-RIKETS OPPRETTELSE PÅ DENNE JORD.

Jeg skal anføre hvordan jeg leser v. 9-10: "Og de synger en ny sang og sier: Verdig er du til å ta boken og åpne seglene på den, fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte (mennesker) til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt og gjorde dem til konger (gr. basileis) og prester (gr. hiereis) for vår Gud, og de skal regjere (gr. basileysoysin) på jorden".

Vi konkluderer tilslutt med at Salm. 45,17: Matt. 19,28: 1.Kor. 6,2-3: Åp. 3,21: og Åp. 4,4 viser oss noen av dem som satt på tronen i Åp. 20,4 I, og som hadde fått makt til å holde dom. Det greske ord "krima" som her er oversatt med dom, betyr avgjørelse, frifinnende eller fellende kjennelse, dom. Faktisk har da disse som satt på tronene, fått herredømme. Og Åp. 5,8-10 viser oss at det essentielle i forbindelse med at det slaktede Lam står frem som Løven av Juda stamme er fremhevelsen av dem som skal regjere med Jesus i hans kommende kongerike på jorden.

Artikkel nr. 53:
DEN FØRSTE OPPSTANDELSE, ÅP. 20, 4-6.

" – Og jeg så deres sjeler som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og de som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde og som ikke hadde tatt merket på sin panne og på sin hånd, og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år", v.4 II.

Den annen avdeling.

Den annen avdeling mennesker som Johannes så i synet i v. 4 II, var delt i to underavdelinger. Den første underavdeling bestod av mennesker som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld. Den annen underavdeling bestod av dem som ikke hadde tatt merket på sin panne og på sin hånd.

Ikke bare den første underavdeling men også den andre bestod av martyrer, for av Åp. 13,15 fremgår at de som ikke ville tilbede dyrets bilde, skulle drepes, og av Åp. 20,5 fremgår at de var døde og at deres levendegjørelse bestod i legemlig oppstandelse, da de legemlige døde kun oppstår legemlig.

Den første underavdeling må bestå av dem som lider martyrdøden for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld i den første halvdel av den 70. åruke for Israel og Jerusa-

lem, Dan. 9,27, som er de første 3 1/2 profetiske år av den antimessianske trengselstid. For martyrene som tilhører den nytestamentlige menighet, er oppstått før den syttiende åruke begynner, og de gammeltestamentlige martyrer hadde ikke Jesu vitnesbyrd. For selv om de gammeltestamentlige israelitter hadde Messias som ide ved en forståelig nærværelse før hans inkarnasjon og om hvis åpenbarelse de hadde løfter, så hadde de dog ikke Jesu Messias eller Jesus og hans vitnesbyrd. Til den første underavdeling hører utvilsomt dem som Johannes så myrdet under alteret og som ropte om hevn over dem som bor på jorden. Og til disse martyrer ble det sagt at de skulle slå eg til ro en liten stund inntil martyrenes antall ble fullt, Åp. 6,9-11.

Den annen underavdeling må bestå av martyrene i den annen halvdel av den syttiende åruke, som er den store trengsel, gr.tes thlipseos tes megales, d.e. trengselen den store, Åp. 7,14, fordi tilbedelsen av det romerske villdyr og hans bilde og mottagelsen av merket blir befalt fra midten av åruken, og de som ikke vil tilbede Anti-Messias og hans bilde og som ikke vil ta merket, skal drepes, Åp. 13,15.

Det var også ved midten av åruken at Johannes hørte en røst fra himmelen si: Skriv: Salige er de døde som dør i Herren heretter, Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt arbeide, for deres gjerninger følger med dem, Åp. 14,13. Dette er Guds herlige løfte til alle dem som består ildprøven i den forferdeligste av alle trengsler for Guds hellige på jord. For da skal de være så stor en trengsel som ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst, men for de utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet, Matt. 24, 21-22. Det er også sannsynlig at mange av disse martyrer må lide sultedøden, Åp. 13,17.

Den store skare av martyrer fra den antimessianske trengselstid er det Johannes ifølge Åp. 20,4 II ser oppstå legemlig, og som belønning for sin trofasthet skal de regjere med Messias i tusen år, d.e. Messias-rikets gyllentid på denne jord. Ja, i sannhet er de dette verd.

Da Johannes hadde Åpenbaringsbokens syner, var han bortrykket i ånden, Åp. 1,10: 4,2. Men noen ganger da han hadde disse syner, var han på jorden, andre ganger var han i himmelen. Noen ganger så han syner på jorden fra himmelen, andre ganger så han syner i himmelen fra jorden, uten at en her skall gi nærmere henvisninger. Angående vårt tema er det klart at Johannes var på jorden da han hadde de tre syner i Åp. 19, 11-20,4. Det første syn gjaldt Jesu og de himmelske hærers åpenbarelse fra himmelen for å invadere jorden til slaget ved Harmageddon og dommen over de levende nasjoner. Det andre syn gjaldt Satans og de onde ånders fengsling i avgrunnen (abyssos). At Satans pågripelse skjedde på jorden, fremgår også av at han og hans falne engler ble kastet fra himmelrommet og lufthimmelen ned på jorden ved midten av den syttiende åruke, Åp. 12,9. Det tredje syn gjaldt de tronede dommere og den legemlige oppstandelse av den antimessianske trengselstids martyrskare.

De profetier som omtaler Jesu herlighets trone og tronene til dem som skal regjere med ham på denne jord i rikets tid, viser klart at disse troner er satt opp på jorden.

Artikkel nr. 54:
DEN FØRSTE OPPSTANDELSE, ÅP. 20, 4-6.

Ved betegnelsen den første oppstandelse forstås den første av de to oppstandelser som er omtalt i Åp. 20. Det betyr altså ikke den første oppstandelse overhodet, for både de hellige som oppstod da Jesus oppstod, Matt. 27, 52-53, og de hensovede hellige som tilhører Jesu mystiske legeme, den nytestamentlige menighet, og som oppstår ved Jesu nedstiging i lufthimmelen, 1.Tess. 4,15-17, er oppstått tidligere. I denne forbindelse gjør vi også oppmerksom på at verb mangler i v. 5 II, idet der står: "Dette den første oppstandelse". Dersom verb skal settes inn, kan det ikke være "er", men f.eks. "fullstendiggjør" eller "fulltalliggjør". Derved ville det være tilkjennegitt både at to avdelinger tilhørende den første oppstandelse har funnet sted tidligere og at flere enn den antikristelige trengselstids martyrskare har del i oppstandelsen i v.4.

For at flere enn disse martyrer har del i oppstandelsen i v. 4, fremgår klart av 1.Kor. 15,23 III: "Deretter skal de som hører Kristus til, levendegjøres ved hans komme". Men dette hans komme er ikke hans komme for menigheten, som er hans legeme, og som skjer før den syttiende åruke begynner, men det er hans åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, epifanien av hans paroysia, d.e. fremstrålingen eller åpenbarelsen av hans komme, 2.Tess. 2,8: Matt. 24,30: Åp. 19,11 fg., som skal inntre straks etter den store trengsel, Matt. 24,29: Mark. 13,24. Derfor står det i v.6: "Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelse, over dem har den annen død ikke makt, men de skal være Guds og Kristi prester og regjere med ham tusen år". Det er altså alle salige og hellige før tusenårsriket, og som ikke tidligere er oppstått, som har del i den første oppstandelse.

Da den første oppstandelse ifølge sin benevnelse kun kan være en legemlig oppstandelse av legemlige døde, kan den ikke innbefatte forvandling av levende frelste, hvilket heller ikke sies i v. 4-6. Derfor kan heller ikke av den grunn opprykkelsen av menigheten, 1.Kor. 15, 51-52: 1.Tess. 4,15-17, henlegges til Åp. 20, 4-6, slik posttribulasjonistene hevder.

Men når oppstår så de gammeltestamentlige hellige, som ikke oppstod legemlig ved Jesu oppstandelse? Dette ser ut til å være det vanskelige spørsmål også for dem som etter vår oppfatning har rett plasering av menighetens opprykkelse, nemlig før den syttiende åruke. Så langt jeg kjenner til, hevder vel de fleste her at disse gammeltestamentlige hellige oppstår sammen med de hensovede som tilhører den nytestamentlige menighet, altså når Herren selv kommer ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, 1.Tess. 4, 15-17. Men dette motsies av to forhold:

For det første sier 1.Tess. 4,15-17 at det er de døde i Kristus, som her oppstår, og de da levende av menigheten som forvandles, altså angår opprykkelsen kun den nytestamentlige menighet.

For det andre fremgår dette også av 1.Kor. 15, som med rette kan kalles oppstandelseskapitlet i vår Bibel. Her sier bl.a. apostelen Paulus at ettersom døden er kommet ved et menneske, så er og de dødes oppstandelse kommet ved et menneske, for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Kristus. Men hver i sin egen avdeling, v. 21-23 I:

Om den første avdeling står: "Kristus er førstegrøden", 23 II.

Dette forklares i v. 20 slik at Kristus er oppstanden fra de døde og er blitt førstegrøden av de hensovede. Vi merker oss her at hans oppstandelse er en oppstandelse fra de døde. I Åp. 1,5 står at han er den førstefødte av de døde, altså den som først ut fra de døde er blitt født inn i forklarelsens nye liv og er blitt forgjenger for en ny, gjenfødt og herliggjort menneskehet. Denne ettergrøde viste seg allerede i hans oppstandelse, idet mange av de hensovede hellige da oppstod, Matt. 27, 52-53.

Men Jesu oppstandelse er en tofoldig oppstandelse. Først en personlig-legemlig oppstandelse, som vi ovenfor har omtalt. Men dernest en mystisk-legemlig oppstandelse, hvorved forstås oppstandelsen av de døde som tilhører hemmeligheten, den nytestamentlige menighet, som er hans mystiske legeme, Ef. 3,3: Kol. 2, 2-3.

Denne Jesu mystisk-legemlige oppstandelse skiller Paulus i 1.Kor. 15 klart fra den andre avdeling av oppstandelsen som angår dem som skal levendegjøres ved hans komme, v.23 III. For i v. 51-52, som er parentetisk, omtaler Paulus denne mystisk-legemlige oppstandelse. Adskillelsen mellem v. 51-52 og v. 23 III er tindrende klar og består i flere momenter:

1. V. 51-52 er en hemmelighet, nemlig tilhørende hemmeligheten om den nytestamentlige menighet. V. 23 III derimot er ingen hemmelighet, men angår oppstandelsen ved Jesu gjenkomst på den siste (ytterste) dag, Åp. 20, 4-6, som er den første av de to oppstandelser som omtales i Åp. 20, og disse to oppstandelser har lenge vært gjenstand for åpenbaring også i G.T.

2. I v. 51-52 bruker Paulus pronomenet "vi", som klart går på den nytestamentlige menighet. Men i v.23 III derimot bruker han pronomenet "de", som går på de andre frelste døde, som skal oppstå på "den siste dag".

3. I v. 51-52 sier Paulus om menigheten at vi skal ikke alle hensove, men vi skal alle forvandles, idet de av menigheten som er døde, hvilket er de fleste, skal oppstå uforgjengelige, og de av menigheten som lever, når dette skjer, skal forvandles. Det samme sies i 1.Tess. 4,13-17, som angår samme sak som v. 51-52. I v. 23 III derimot nevnes ingen levende som skal forvandles, men kun døde som skal levendegjøres, nøyaktig det samme som skal skje ifølge Åp. 20, 4-6.

4. I v. 51-52, likesom i 1.Tess. 4,13-17, at dette skal skje ved den siste basun, som

ikke sikter til den siste av de sju apokalyptiske domsbasuner, som alle blåses av engler, men som sikter til oppbruddsbasunen for Israel, "Tekiah Gedola" eller "lange Tekiah", 2.Mos. 19: 4.Mos. 10, når Herren kommer ned fra himmelen med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun, og de døde i Kristus først skal oppstå, og de av menigheten som lever, når dette skjer, sammen med dem skal rykkes i skyer opp i luften for å møte Herren, for så alltid å være med ham. Men i v. 23 III og Åp. 20, 4-6 derimot nevnes ingen basun og ingen opprykkelse, men kun frelste døde som skal oppstå.

Av disse fire punkter er det tindrende klart at v. 51-52 og v. 23 III angår to forskjellige begivenheter. V. 51-52 angår oppstandelsen og forvandlingen og opprykkelsen av Jesu mystiske legeme, som er den nytestamentlige menighet, og som skal skje ved Herrens nedstiging i lufthimmelen før den syttiende åruke eller endens tid begynner. V. 23 III derimot angår oppstandelsen på "den siste dag" ved Herrens gjenkomst til vår jord straks etter den store trengsel, som vi senere skal forklare nærmere. Sammen med mange andre skriftbeviser, som vi ikke her kan gå inn på, viser dette klart at menighetens opprykkelse skjer før den antikristelige trengselstid. Den antikristelige trengselstid er aldeles ikke for menigheten, men for Israel og folkene, som Åpenbaringsboken klart viser. Men forvirringen hos dem som hevder at menigheten skal gjennemleve den antikristelige trengselstid på jorden, kommer etter min mening av at de ikke deler Guds ord rettelig med hensyn til menigheten og til Israel og til folkene.

Artikkel nr. 55:
DEN FØRSTE OPPSTANDELSE, ÅP. 20, 4-6.

Den annen avdeling av oppstandelsen ifølge 1.Kor. 15 er omtalt i v. 23 III: "Deretter skal de som hører Kristus til, levendegjøres ved hans komme". Som tidligere forklart er dette komme hans åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, epifanien av hans paroysia, d.e. fremstrålingen eller åpenbarelsen av hans komme, 2.Tess. 2,8: Matt. 24,30: Åp. 19,11 fg., som skal skje straks etter den store trengsel, Matt. 24,29: Mark. 13,24. Oppstandelsen i 1.Kor. 15,23 III er altså identisk med oppstandelsen ifølge Åp. 20,

4-6, som er den første av de to oppstandelser i Åp. 20. Her oppstår altså alle de salige og hellige før tusenårsriket som ikke tidligere er oppstått. Jvfr. art. 54.

Begge oppstandelser som er omtalt i Åp. 20, har lenge vært gjenstand for åpenbaring, også i G.T., f.eks. Job 19, 25-27: Salm. 49, 15-16: Dan. 12,2: Luk. 14,14: 20, 34-36: Johs. 5,28-29: 6,39.40.44.54: 11.24: 12,48: Ap.gj. 24,15: 26,6-8: Hebr. 11.35. Det var den første oppstandelse de gammeltestamentlige troende ventet på og som Gud hadde lovt dem. Det var de rettferdiges oppstandelse, Luk. 14,14. Det var den bedre oppstandele, Hebr. 11,35. Den var ingen hemmelighet, Åpenbarelsen av den ble gitt uten noe hensyn til menigheten, og den kommer til å skje som om menigheten aldri hadde eksistert. Israels håp er således noe helt annet enn menighetens håp. Og de forkjellige oppstandelser må plaseres i de forskjellige tidshusholdninger hvor de hører hjemme.

Her er flere ting å merke seg. Flere av de gammeltestamentlige og de nytestamentlige referanser omtaler oppstandelsen av frelste og ufrelste mennesker som om de oppstår i samme oppstandelse. Dette skyldes det eiendommelige profetiske perspektiv hvorved profetene ofte så forskjellige fremtidige oppfyllelser av profetiene i plan uten samtidig å se på de kronologiske dybdeavstander mellem dem. Dette gjelder f.eks. Dan. 12,2. Også Jesus følger stort sett den jødiske ortodoksi på dette punkt, f.eks. Johs. 5,28-29. Men han bebudet at talsmannen, den Hellige Ånd, skulle veilede dispilene til hele sannheten ved senere åpenbaring, Johs. 16, 12-13.

Dog løfter Jesus litt på sløret når han talte om sin og de frelstes oppstandelse som en oppstandelse fra de døde, Mark. 9,9-10: Luk. 20, 34-36. Jesu oppstandelse er her forbildet på de frelstes oppstandelse, altså i begge tilfeller en oppstandelse fra de døde.

Både ifølge jødisk ortodoksi, Johs. 11,24, og ifølge Jesu utsagn i Johs. 6,39. 40.44.-54, skulle denne oppstandelse av frelste skje på den siste dag, gr. he eskjate hemera, i vår bibeloversettelse av 1930 oversatt med den ytterste dag. Denne oppstandelse på den siste dag, som ved senere åpenbaring er omtalt i 1.Kor. 15,23 III og i Åp. 20, 4-6, har altså intet å gjøre med oppstandelsen av de hensovede som tilhører den nytestamentlige menighet, Jesu mystiske legeme. For oppstandelsen av de hensovede som tilhører Jesu mystiske legeme, og som ved senere åpenbaring er omtalt i 1. Kor. 15, 51-52 og i 1. Tess. 4, 13-18, var – liksom den nytestamentlige menighet selv – en hemmelighet, som på det tidspunkt da Jesus uttalte Johs. 6,39.40.44.54, ikke var åpenbart eller fremstått. Hemmeligheten om menigheten som Jesu legeme, men som Jesus dog i følge Matt. 16,18 hadde antydet, ble først senere åpenbart for apostelen Paulus, Ef. 3,3-12.

Men når er så den ovenfor omtalte siste dag? Dette er et meget viktig spørsmål: Ifølge 1.Kor. 15,23 III vet vi at denne oppstandelse av frelste på den siste dag skal

skje ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst, da han kommer som konge, v.25, og dette skjer straks etter den store trengsel, Matt. 24,29: Mark 13,24.

Ifølge Åp. 20, 4-6 fremgår flere viktige opplysninger angående oppstandelsen på den siste dag:

1. Oppstandelsen i Åp. 20, 4-6 er kun en oppstandelse av frelste døde. De er salige og hellige, og over dem har den annen død, ildsjøen, ikke makt.

2. Da de andre døde som ikke har del i oppstandelsen i Åp. 20, 4-6, først oppstår etter de tusen år, altså etter Messias-rikets tid, er oppstandelsen i Åp. 20, 4-6 en oppstandelse fra de døde.

3. Da oppstandelsen i Åp. 20, 4-6 skjer etter dommen over de levende nasjoner og renselsen av jorden for ugudelige mennesker og onde ånder, som før opprettelsen av Messias-riket, så må den siste dag være umiddelbart før Messias-rikets opprettelse.

4. Overensstemmende med de ovenfor stående tre punkter sies da også om dem som oppstår ifølge Åp. 20,4, at de skal være Guds og Kristi prester og regjere med han i tusen år. (Her gjøres oppmerksom på at Codex Sinaiticus, substituttet til Codex Vaticanus angående Åpenbaringsboken, og de greske tekster etter Tischendorf og Tregelles i Åp. 20,6 har "de tusen år", gr. ta kjilia etc.) Men de tusen år begrenser kun deres tjeneste som prester. Som konger derimot skal de regjere i evighetenes evigheter, gr. eis toys aionas ton aionon, Åp. 22,5, d.e. i all evighet.

Artikkel nr. 56:
DEN FØRSTE OPPSTANDELSE, ÅP. 20, 4-6.

Vi har tidligere vist at oppstandelsen på den siste dag, Johs. 6,39. 40. 44. 54: 11,24, som ved senere åpenbaring er omtalt i 1.Kor. 15,23 III og Åp. 20, 4-6, skal skje etter Jesu åpenbarelse og gjenkomst som kongen og umiddelbart foran opprettelsen av Messias-riket på denne jord.

Men dermed vil den siste dag være avslutningen på fire tidsepoker, som altså slutter samtidig, men dog begynner på forskjellige tid:

1. Den onde tidsalder.

Den begynner med menneskets syndefall. I denne tid er synden ikke bare tilstede, men den hersker i verden, dog slik at Gud avbryter dens utartning ved domshandlinger. Den siste Guds dom i den onde tidsalder er altså dommen over de levende nasjoner og fengslingen av Satan og de onde ånder i avgrunnen (abyssos) ved Jesu gjenkomst.

I Messias-rikets tid er også synden tilstede, men den hersker ikke, for da hersker rettferdigheten ved Jesus Messias, Salm. 9, 8-9: Es. 11,4: Mik. 4,3.

Først på den nye jord bor rettferdigheten uten å herske, da der ikke lenger er noe å dømme, 2.Pet. 3,13.

2. Lovens tidshusholdning.

Den begynner da loven ble gitt på Sinai berg og er en spesifikk tidshusholdning for Israel. De jure slutter den med Jesu korsdød. Men de facto fortsetter den til og med den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem i endens tid på grunn av "dekket" over Israel som nasjon. 2.Mos. 34, 33-35: Es. 6, 8-13: 2.Kor. 3,13-15. Den slutter når "dekket" over Israel som nasjon tas bort, Sak. 12, 10-14: 2.Kor. 3,16.

På samme tid skal Gud også bortta det "dekke" som dekker alle hedningefolkene, Es. 25,7.

3. Hedningenes tider.

Hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24: Dan. 4,16.23, eller de fire verdensrikers tid, begynner med det første av de fire verdensriker i Daniels bok, det nybabyloniske rike ved kaldeerkongen Nabukadnesar II i år 606 f.Kr. I denne tid har verdensrikene herredømmet i verden ved denne verdens fyrste og gud, Satan. Israel som nasjon er i denne tid satt til side inntil Israels levning ved Jesu gjenkomst mottar Jesus av Nasaret som sin Messias, Sak. 12, 10-14: Matt. 23,39. Ved sin gjenkomst skal Jesus knuse den siste form for hedensk verdensherredømme innenfor rammen av hedningenes tider, nemlig det romerske timaktsforbund under ledelse av det romerske villdyr Antikristen, Dan. 2,34-35. 44-45: 7,11.26: Åp. 19,11-21. Derpå fortsetter det femte rike eller stenens rike, riket for Israel, Ap.gj. 1,6, som skal innta hele jorden og hvor Jesus Messias er konge, Dan. 2,44-45.

4. De sytti åruker.

De sytti sjuere, d.e. åruker, for Israel og Jerusalem, Dan. 9,24-27, begynte med perserkongen Artaxerxes I.s dekret i 445 f.Kr., Neh. 2. De seks løfter som ifølge Dan. 9,24 skal oppfylles på Israel som nasjon og Jerusalem innenfor rammen av de sytti åruker, viser klart at deres oppfyllelse står i nøye forbindelse med Jesu gjenkomst til Israels gjenopprettelse ifølge profetiene og begynnelsen av husvalelsens tider over Israel og verden, Ap.gj. 3,19-23.

Av Dan. 9,26 fremgår klart to ting. For det første at Messias' korsfestelse skjedde etter den sekstiniende åruke. For det andre at den syttiende åruke ikke forløp i suksessiv kronologisk forlengelse av den sekstiniende. For dersom dette hadde vært tilfellet, så måtte Jerusalems ødeleggelse inntre senest sju profetiske år etter korsfestelsen. Men vi vet at dette inntrådte først i år 70 e.Kr. Ja, enndog nå, over nitten hundre år etter korsfestelsen, er ingen av de seks løfter i Dan. 9,24 oppfylt på Israel som nasjon og Jerusalem. Men profetien viser at alle de seks løfter skal oppfylles i den siste og syttiende åruke som er henlagt til endens tid.

Altså er der nå allerede gått over nitten hundre år siden utløpet av den sekstiniende åruke, og den syttiende åruke er ennå ikke begynt. Og i dette lange tidsintervall

mellem de to siste åruker utkaller Gud ved nådens evangelium den nytestamentlige menighet, som er de gjenfødtes forsamling, Jesu mystiske legeme.

Men når menigheten er opprykket, skal Gud i den siste og syttiende åruke ved doms og renselses ånd skape for seg en nidkjær og hellig og rettferdig levning av det levende Israel, Es. 4: Sak. 12, 10-13,1. Og dermed er vi atter kommet til oppstandelsen på den siste dag, hvor Gud skal herliggjøre de døde hellige av Israel, som ikke tidligere er oppstått, så de iførte oppstandelseslegemer skal delta i Messiasrikets gleder på denne jord, Matt. 8,11: Luk. 13,28.

Så tilslutt et siste spørsmål angående oppstandelsen i Åp. 20, 4-6: Hvorfor omtales kun oppstandelsen av den antikristelige trengselstids martyrskare i Åp. 20,4? Det er fordi denne martyrskare ikke annetsteds i Skriften har guddommelig forsikring om oppstandelse. I Åp. 15,2 står visstnok om deres seier over Antikristen, men ikke om deres oppstandelse. De øvrige salige og hellige som har del i oppstandelsen i Åp. 20, 4-6 derimot, har mange slike forsikringer i den bibelske profeti som foran vist.

Artikkel nr. 57:
MESSIAS–RIKET.

De som betviler eller enndog benekter det fremtidige Messias-rike på denne jord, fremfører flere grunner for dette.

En av grunnene er at de hevder at omtalen av "de tusen år" i Åp. 20 er symbolsk og derfor kan bety så meget og vanskelig kan bety noe bestemt.

At Åpenbaringsboken er skrevet i tegn og derfor er symbolsk, er riktig, Åp. 1,1. Men at disse tegn ikke skal bety noe bestemt, er uriktig. For i Åp. 1,1 står nettopp at Gud ved disse tegn skal vise sine tjenere det som snart skal skje. Hvert av Åpenbaringsbokens tegn står derfor for en bestemt realitet.

Å forflyktige omtalen av "de tusen år" i Åp. 20 ved å si at "de tusen år" er symbolsk og derfor kan bety så meget, røper mangelfullt kjennskap til de bibelske profetier. For den symbolske åpenbaring av den tofoldige dom over Satan og hans falne engler og de ugudelige mennesker og opprettelsen av det fremtidige Messias--rike på denne jord, som ligger imellem disse to dommer, Åp. 19, 11-20, 15, har Gud lenge før han gav Patmos-åpenbaringens syner også åpenbart for Israels profeter. Ifølge det gamle testamentes lille apokalypse, Es. 24, har f.eks. profeten Esaias skuet disse ting i sin visjonær-profetiske virksomhet, som var fra 760 til 698 f. Kr.

I Es. 24 er den samtidige dom over Satan og hans falne engler og de ugudelige mennesker like før begynnelsen av millenniet, d.e. "de tusen år", klart åpenbart: "På den tid (d.e. tiden for dommen over de levende nasjoner ved Herrens gjenkomst, Es. 24,1-20) skal Herren hjemsøke himmelens hær i det høye (jvfr. Ef. 2,2: 6,12: Åp. 20,2) og jordens konger nede på jorden" (jvfr. Åp. 16,14: 17,12: 19,19), Es. 24,21.

Disse som her skal hjemsøkes er altså Satan og hans falne engler og jordens konger og de ugudelige mennesker.

Videre er her klart åpenbart at "de skal samles sammen som fanger i hulen og settes fast i fengslet", Es. 24,22 I. Dette oppfylles ifølge Åpenbaringsboken slik at Satan og hans falne engler ved midten av den syttiende åruke skal kastes fra verdensrommet og lufthimmelen ned på jorden, Åp. 12,9, og at Satan ved årukens utløp skal bindes, og at han og de onde ånder skal fengsles i avgrunnen (abyssos), som forsegles, så han ikke lenger skal forføre folkene før etter "de tusen år", Åp. 20, 1-3. Og jordens konger og de ugudelige mennesker skal drepes, Åp. 19,21, og foreløbig gå til pinens sted i dødsriket (Hades).

Videre er her klart åpenbart at denne dom ikke er en endelig dom. For i Es. 24, 22 II står: "Og langt om lenge skal de få sin straff". Unntatt her er dog det romerske villdyr, Antikristen, og dobbeltdyret diplozoon paradoxum, den falske profet, for disse to skal kastes levende i ildsjøen (Gehenna) før tusenårsriket begynner, Åp. 19,20.

Betegnelsen "langt om lenge" angir nettopp den samme tid som "de tusen år", og er det første sted hvor "de tusen år" angis. I Åp. 20 angis "de tusen år" seks ganger, altså i det hele tatt angitt sju ganger.

Den endelige straff i Es. 24,22 II oppfylles ifølge Åpenbaringsboken som følger: Etter "de tusen år" blir Satan og de onde engler løslatt fra avgrunnen for å forføre de av folkene som lar seg forføre, og derved organisere den siste oppstand mot de hellige og den elskede stad Jerusalem. Men ild faller ned fra himmelen og fortærer de opprørske folk som her kringsatt Jerusalem. Og Satan og de onde engler blir kastet i ildsjøen. Deretter kommer dommen for den store hvite trone, hvor alle fortapte oppstår til dommens oppstandelse, som er den andre oppstandelse i Åp. 20. Her inngår også de fortapte døde som er omtalt i Åp. 19,21. Og den endelige straff for alle fortapte er ildsjøen, den annen og evige død, Åp. 20, 11-15.

Endelig åpenbarer Es. 24,23 klart hva som skal skje i det tidsrom som benevnes "langt om lenge", d.e. Messias-rikets eller tusenårsrikets tid: Da skal Herren Jesus Messias være konge på Sions berg og i Jerusalem overensstemmende med all profeti, og for hans eldstes øyne er der herlighet. Denne herlighet i Jesu herlighetsrrike på denne jord er så overvettes stor og herlig at månen og solen i sammenligning med Jesu herlighet skal bli beskjemmet ved den herlighetsglans som de hittil har hatt fra sin skapelse på den fjerde dag, 1.Mos. 1,14-19. For å skape harmoni blir månen og solen i deres siste virketid, som er det messianske herlighetsrike på denne jord, gitt en langt

større herlighetsglans enn de hittil har hatt. "Månens lys skal bli som solens lys, og solens lys skal bli sjufold klarere, som lyset for sju dager" Es. 30,26. Millenniet er således månens og solens siste virketid, Salm. 72, 5.7. Deretter skal månen og solen forgå i den kommende verdensbrann, som er Herrens dags andre forferdelige aspekt. Åp. 20,11: 21,5: 2.Pet. 3,10. For Herrens dag i videre forstand har to forferdelige aspekter. Den første er i forbindelse med de kosmiske og seismiske forstyrrelser og dommen over de levende nasjoner ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst. Den andre er den foran nevnte verdensbrann, da den nye himmel og den nye jord står frem. På den nye jord er hverken månen eller solen, for Gud Herren skal være det evige lys, Es. 60, 19-20: Åp. 21, 23-25: 22,5.

Ut fra Es. 24 konkluderer vi med at Es. 24 med likefrem profetisk tale åpenbarer det samme som Åp. 19, 11-20,15 med profetiske tegn. Begge profetier samstemmer i følgende orden og rekkefølge i oppfyllelsen:

1. Først dommen over de levende nasjoner og fengslingen av Satan hans falne engler ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst før millenniet.
2. Deretter opprettelsen av det messianske herlighetsrike eller millenniet på denne jord.
3. Tilslutt den endelige dom (straffen) over Satan og hans falne engler og de fortapte mennesker etter millenniet.

Det er derfor tindrende klart at de symbolske syner som Johannes har sett og beskrevet i Åp. 19, 11-20,15, har Esaias tidligere sett og beskrevet i profetiene i Es. 24. Det finnes altså ikke den ringeste grunn for den påstand at de symbolske syner av og omkring tusenårsriket i Åp. 20 er uforståelig og udefinerbar symbolikk. De er i virkeligheten likeså konkret og realistisk som profetiene i Es. 24.

Artikkel nr. 58:
MESSIAS–RIKET.

En annen grunn som hevdes av dem som betviler eller endog benekter et fremtidig Messias-rike på denne jord, er deres identifisering av tilstanden i de tusen år i Åp. 20 med tilstanden på den nye jord ut fra den falske oppfatning at "rettferdigheten bor" i tusenårsriket. Men det er feilaktig å tro og hevde at "rettferidgheten bor" i tusenårsriket. For "rettferdigheten HERSKER" i tusenårsriket, og dette er en stor og avgjørende forskjell.

På den nye jord "bor rettferdigheten", 2.Pet. 3,13, fordi der ikke er noe å dømme,

da der ikke er synd. I det kommende Messias-rike på denne jord derimot er synden tilstede, men den hersker ikke, fordi syndens organisator Satan og de onde ånder er fengslet i avgrunnen (Abyssos) og fordi "rettferdigheten hersker" ved Jesus Messias i denne tid.

Visstnok sier Skriften om israelerne etter deres omvendelse og frelse som nasjon, d.v.s. også i tusenårsriket, at de er alle rettferdige, Es. 60,21: Dan. 9,24. Men dette er langt fra tilfellet blant folkene utover jorden i den samme tid. For mange av dem underkaster seg Herren og Israel ikke av hjertet, men av hykkelsk frykt for overmakten ved den herskende rettferdighet, som det ikke nytter for dem å kjempe mot, 5. Mos. 33,29: Salm. 18, 44-46: 66,3: 81,14-16.

I Es. 65,20 står bl.a. at hundre år gammel skal den synder bli som forbannes, hvilket klart viser at synden er tilstede og at rettrettferdigheten hersker.

Av Sak. 14, 17-19 fremgår at den herskende rettferdighet skal straffe dem av hedningefolkene som ikke hvert år drar opp til Jerusalem for å tilbede Kongen, Herren, herskarenes Gud, og for å delta i løvsalenes fest, og straffen består i at det ikke kommer regn hos dem.

Av Mik. 5,7 fremgår at Israel skal være et straffens folk blant ulydige hedningefolk, men et velsignelsens folk blant de lydige, v.6.

I Salm. 110,1-2 står om Jesus Messias: "Herren sa til min (d.e. Davids) Herre: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter. Ditt veldes kongestav skal Herren utstrekke fra Sion. Hersk blant dine fiender".

I 1.Kor. 15, 25-26 står om Jesus Messias: "For han skal være konge inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter. Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden". Dette viser at til hans rettferdighets kongedømme hører også de forferdelige dommer som skal skje mellem Messias-riket og den kommende verdensbrann, da den nye jord står frem, Åp. 20,7-15.

De foran refererte skriftsteder viser klart at "rettferdigheten HERSKER" ved Jesus Messias og Israel i millenniet og at tilstanden i "de tusen år" i Åp. 20 ikke kan identifiseres med tilstanden på den nye jord, hvor rettferdighet bor.

Millenniet i Åp. 20 er ikke den evige velsignelse på den nye jord, men den siste og sjuende prøvens tidshusholdning for menneskeslekten på denne jord. Men denne tidshusholdning har de mest glimrende kondisjoner som tenkes kan for mennesker i hvem synden ennå bor. De forskjellige aspekter vedrørende kondisjonene i millenniet skal vi senere omtale. I denne artikkel skal vi kun gjendrive den påstand at "rettferdigheten bor" i millenniet og vise at tvert imot "rettferdigheten hersker".

Dette fremgår forøvrig også klart derav at millenniet ender med dom. For etter millenniet skal Satan løses av sitt fengsel. Og han skal gå ut for å forføre de folk som bor ved jordens fire hjørner, Gog og Magog. Altså begynner han forførelsen så langt borte fra Jerusalem som mulig. Referansen "Gog og Magog" viser tilbake til Israels gamle antagonister, Gog fra Magogs land, før millenniet, Esek. 38,1 39,16. Men her i

Åp. 20, 7-9 står Gog og Magog som apposisjon til de folk som bor ved jordens fire hjørner. Gog fra Magogs land er således prototypen på disse siste angripere etter millenniet i deres hat mot Gud og hans folk. Esek. 38, 1-39,16 er således premillennial, men Åp. 20, 7-9 er postmillennial. Satan samler dem til strid som lar seg forføre, og deres tall er som havets sand. Og de dro opp over den vide jord og kringsatte de helliges leir og den elskede stad, det millenniale Jerusalem. Dommen er hurtig og fullstendig, idet ild fra himmelen faller ned og fortærer dem. Åp. 20, 7-9.

Og hermed ender menneskeslektens siste prøve. Selv om det himmelske utfolder seg sammen med det jordiske i de mest glimrende kondisjoner for menneskene i millenniet, så kan heller ikke dette få menneskene til å elske rettferdigheten, og heller ikke kan Guds godhet drive dem til omvendelser. Alle prøver som Gud har stilt den falne menneskeslekt på, har gitt som resultat at den er ond og fiendsk mot Gud og at kun de mennesker som erkjenner sin synd og skyld for Gud og søker hans nåde, kan bli frelst.

Artikkel nr. 59:
MESSIAS–RIKET

En tredje grunn som hevdes av dem som betviler eller endog benekter et fremtidig Messias-rike på denne jord, er at Åp. 20, 1-10 kun nevner de som skal regjere med Messias og tidsutstrekningen for denne regjering, men overhodet ikke nevner den millenniale jord.

Denne innstilling røper en bedrøvelig mangel på kunnskap og forståelse av den bibelske profeti. Vi skal redegjøre for dette i noen punkter:

1. Åpenbaringsboken er topp- og sluttstenen på Bibelens profetiske bygning. Dens spesielle oppgave er å åpenbare for oss de himmelske aktører og ting og forhold, kort sagt: det himmelske. Uten Åpenbaringsboken hadde vi liten kjennskap til det himmelske. Med Åpenbaringsboken har vi meget og tilstrekkelig kjennskap til det himmelske og kan bedømme det jordiske i lys av det himmelske og kan forstå det himmelskes regjering over det jordiske gjennem tudshusholdningene.

2. De gammeltestamentlige skrifter omhandler særlig jordiske aktører og ting og forhold, kort sagt: det jordiske. Derfor finnes også i G.T. – og det meget fremtredende – mangfoldige og inngående og mangeartede profetiske beskrivelser av det fremtidige Messias-rike på denne jord, det er riket for Israel. Ja, de er så mange – særlig i

de profetiske bøker – at det er umulig å nevne dem alle i en kort artikkel. I de siste åtte kapitler av profeten Esekiels bok finnes for eks. en meget detaljert profetisk beskrivelse av Israels tempel og Jerusalem og Israels land i millenniet, og antallet av referanser i G.T. angående millenniet i sin alminnelighet er meget stort.

3. De nytestamentlige skrifter utenom Åpenbaringsboken befatter seg lite med det jordiske. De befatter seg særlig med den nytestamentlige menighet og dermed også en del med det himmelske. For menigheten er en himmelsk dannelse som ikke følger etniske eller geografiske grenser, men består av alle dem både av Israel og av hedningefolkene som i sannhet tror på Jesus Messias i den nærværende nådens tidshusholdning.

4. Av det foranstående fremgår klart at de nytestamentlige skrifter utenom Åpenbaringsboken i allminnelighet og Åpenbaringsboken i særdeleshet forutsetter det kommende Messias-rike på denne jord som kjent. Dersom en altså vil lære å kjenne dette rike, får en gå dit hvor kunnskap om det er å finne, nemlig i G.T., og der kan en granske dets mange aspekter et helt liv uten å komme til bunns i dets gedigne fremstilling. Dog skal her nevnes at også i N.T. som helhet er mangfoldige referanser angående Messias-riket, men som klart forutsettes kjent fra G.T. og derfor ikke beskrives nærmere.

5. Ifølge Guds ubetingede nådespakt med Abraham angående ætten og landet, 1.Mos. 12 og 15, og som er gjentatt og utdypet flere ganger senere, har Gud forsikret opprettelsen av riket for Israel på denne jord med Messias som konge. Da Gud nå fører Israel hjem til løfteslandet fra landflyktigheten blant folkene og vi derfor nærmer oss tidsalderens ende, d.e. de sytti årukers ende, nemlig den syttiende åruke, Dan. 9,24-27: Matt. 24,3, så er det klart at Messias-riket må opprettes etter Jesu gjenkomst. (Det greske ord aion, som i vår bibeloversettelse av 1930 er oversatt med verden, betyr alder, tidsalder.) Og da profetien også klart viser at dette rike heller ikke angår den nye jord, så må det opprettes i millenniet, Åp. 20, 1-10. Derfor er opprettelsen av Messias-riket i millenniet en integrerende del av oppfyllelsen av de bibelske profetier vedrørende gjenopprettelsen for Israel og husvalelsens tider over Israel og verden, Ap.gj. 3.19-23.

Vi konkluderer derfor med at påstanden om at mangelen av omtalen av den millenniale jord i Åp. 20, 1-10 skal være en grunn til å betvile eller endog benekte det fremtidige Messias-rike på denne jord, er en tom påstand, som har sin grunn i mangelfult kjennskap til og forståelse av den bibelske profeti. Forøvrig er det også lett å se ved en analyse av Åp. 20 at den her omtalte regjering skal foregå på denne jord.

Artikkel nr. 60:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE:

Vi skal så gå over til å omtale Messias-rikets fremtidige opprettelse. I en større og grundigere omtale av dette herlige tema måtte en her først omtale Guds pakt med Abraham, 1.Mos. 12 og 15, som er pakten for tusen slekter, Guds ed til Isak, Guds rett for Jakob, den evige pakt for Israel, idet Gud sa: Deg vil jeg gi Kanaans land til arvelodd, Salm. 105, 8-11. Videre Guds pakt med David og det davidske rike i Israel, 2.Sam. 7,8-16: Salm. 89. Og videre Messias-riket da det var nær for Israel ved Jesu første komme, Matt. 3,1-11,24. Og endelig dette rikes hemmelighetsform, som nå er nær ved å ta slutt, Matt. 13 og de etterfølgende lignelser hos Matteus som omhandler himlenes rike.

Men vi vil her sløyfe alt dette og skynde oss med omtalen av Messias-rikets fremtidige opprettelse, for tiden er nær.

Likevel vil vi fra Guds pakt med Abraham fremheve at en av de mange hensikter som Gud aktet å realisere ved denne pakt, var dannelsen av et bestemt folk, nemlig Israel, gjennem hvilket han skal opprette en fremtidig universalisme på denne jord ved et globalt rike med Israel som nasjonenes hode og med Israels lovede Messias, Jesu fra Nasaret, som konge.

Det er denne universalisme som Satan nå søker å imitere og gjøre til skamme ved en satanisk universalisme ved sin Anti-Messias, det romerske villdyr, Antikristen. Egentlig har Satan hele tiden siden den sekstiniende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,24-27, da han første gang fikk rede på at Guds Messias skulle komme tilbake til jorden og opprette dette rike for Israel, søkt å antesipere denne sataniske imitasjon av Guds rike. Ifølge 1.Johs. 4,3 sier apostelen Johannes at Antikristens ånd allerede da var i verden, hvilket tillike viser at Antikristen har hatt sin første periode på jorden før dette tidspunkt. Og ifølge 2.Tess. 2,7 sier apostelen Paulus at lovløshetens hemmelighet, som ved frafallet baner vei for Antikristen, allerede da var virksom. Men like til denne dag er Satan blitt hindret i å realisere dette på grunn av den Helle Ånds gjerning med å utkalle den nytestamentlige menighet, som er Jesu mystiske legeme. Når menigheten blir rykket opp til møte med Jesus i lufthimmelen like før den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, er imidlertid denne hindring borte, og da skal Antikristen åpenbares ved sin gjenkomst (gr. paroysia), 2. Tess. 2,6-9.

Den bibelske profeti åpenbarer klart at Antikristen vil trede frem i det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider, nemlig det romerske verdensrike, når dette fremstår i sin endetidsmanifestasjon, det romerske timaktsforbund, svarende til de ti tær på kong Nebukadnesars drømmebilde, Dan. 2, og svarende til de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7, og svarende til de ti horn på dyret i Åp. 17 og Åp. 13.

Dette som vi så mange ganger og gjennem mange år i vitnesbyrd og taler og foredrag og brosjyrer og polemikk har varslet om ut fra de bibelske profetier, holder nå på å realiseres for våre øyne gjennem Roma-traktaten av 1957 og EEC, som nå er blitt omdøpt til EF. Dette overnasjonale forbund kan tenkes å bli omdøpt flere ganger ettersom dets territorium vokser, idet flere land slutter seg til. Det er klart at både det vestromerske og det østromerske territorium av det antikke, romerske imperium blir med. Men det romerske timaktsforbund kan inneslutte i seg territorier utover imperiet. Her må en være oppmerksom på at det har skjedd en territorial vekst av de fire verdensriker innenfor rammen av hedningenes tider. Det andre av disse verdensriker, nemlig det medisk-persiske, 538 - 331 f.Kr., var større i geografisk utstrekning enn det første, nemlig det ny-babyloniske, 606 - 538 f.Kr. Det tredje verdensrike, nemlig det makedonsk-greske, 331 - 146 f.Kr., var større enn det andre. Det fjerde verdensrike, nemlig det romerske som imperium, hvilket hadde sin største utstrekning under keiser Trajan, var større enn det tredje. Derfor er det sannsynlig at det romerske timaktsforbund i endens tid blir større enn det romerske imperium. For verdensrikene streber etter og har potensielle krefter i seg til å innta hele jorden, så langt Gud tillater. (Jvfr. dog Dan. 11,41, hvilket står i forbindelse med Israels flukt i endens tid, Matt. 24, 16-22: Åp. 12,6.14.)

Ja, idag når dette skrives (12.5.72) er det en kjennsgjerning at den irske republikk, som ikke tilhørte det romerske imperium, ved folkeavstemning er blitt tilsluttet EF.

I Dan. 7,23 står også at det fjerde dyr er et fjerde rike som skal sluke hele jorden. Ettersom dette ikke skjedde under imperiet, så må det skje under Antikristens regime. Ifølge Åp. 13,7 skal det gå så vidt at Antikristen skal få makt over hver stamme og folk og tunge og ætt. Satans og Antikristens og den falske profets hensikt er utvilsomt også å utrydde alle mennesker av jorden, men for å berge de utvalgte av Israel og folkene skal Gud forkorte tiden, slik at de utvalgte skal overleve den store trengsel, Matt. 24, 21-22.

I den siste halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27: Åp. 13, 3-8, skal således den sataniske universalisme realiseres i Antikristens rike, rike, hvis redselsregime skal vare i 3 1/2 profetisk år, og som er den siste form for hedensk verdensherredømme innenfor rammen av hedningenes tider.

Ve verden for den tid som da skal komme.

Og ve dem også av våre kristne ledere både i og utenfor vår kirke som, forført av rasjonalismens frafall, forfører vårt folk til å gå inn i EF.

Jeg vil enda engang rope det ut over vårt folk og land:

Gå ut fra den store skjøge Babylon som er Roma og det Roma står for: religiøst, politisk, kulturelt og kommersielt, og som i den første tid av timaktsforbundet inntil midten av den syttiende åruke utgjør en vesentlig og integrerende del av dette.

Gå ikke inn i EF, som omsider fører inn under Satans Antikrist og hans redselsregime, hvor en må velge mellem enten å tilbede Satan og Antikristen og gå fortapt eller

martyrdøden eller også for noens vedkommende å overleve den store trengsel under forferdelige forhold.

Artikkel nr. 61:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Det relative og indirekte Guds-herredømme, Guds Sønns regjering som messiansk Konge over hele jorden, fremviser mange herlige oppgaver og forhold.

Det er Guds alternativ til de mange mislykte riker som menneskene har dannet. "I disse kongers dager (d.e. de ti konger som det romerske verdensrike nå er begynt å utvikle seg til gjennem EF) vil himmelens Gud opprette et rike, som i all evighet ikke skal ødelegges, og dette rike skal ikke overlates til noe annet folk, det skal knuse og ødelegge alle hine riker, men selv skal det stå fast evinnelig", Dan. 2,44. Det er karakteristisk at Israel som bærer av dette rike som nasjon, i profetien er kalt "dugg fra Herren", "Og Jakobs rest skal være midt blant mange folk som dugg fra Herren, som en regnskur på urter, som ikke bier etter noen, og ikke venter etter menneskenes barn", Mik. 5,6. Hva dugg og regnskur er for de levende planter, er Israel da for verdens folk. Ja, det er langt mere, som liv av døde, Rom. 11,15.

Det nådens rike som Jesus Messias regjerer i den nærværende tidshusholdning og som bygger på hans forsoning, blir ved hans åpenbarelse og gjenkomst til et herlighetens rike, slik at hans åpenbarelse tillike er hans rikes åpenbarelse. I begge disse rikers tid er Jesus Messias alt og i alle, Kol. 3,11.

I det messianske herlighetsrike vil der skje en stadig innførelse i underdanighet under Gud på grunn av Jesu forsoning, og hvorved folkeslagene til den nye jord uttas.

Der vil i dette rikes tid skje en stadig kamp mot de gudfiendtlige makter, idet Jesus Messias legger alle disse makter under sine føtter, 1.Kor. 15,25. Herunder hører også de ting som følger umiddelbart etter det messianske fredsrike og som omtales i Åp. 20,7-15, nemlig Satans løslatelse, Gog- og Magog-oppstanden, djevelen og de onde ånders kasting i ildsjøen, den annen oppstandelse og de fortapte menneskers og dødens og dødsrikets kasting i ildsjøen. Det er også karakteristisk at Israel i denne oppgave å kjempe mot disse fiendtlige makter i rikets tid i profetien kalles "løve". "Og Jakobs rest skal være blant hedningefolkene, midt blant mange folk, som en løve blant skogens dyr, som en ungløve blant fårehjorder, som trår ned og sønderriver hvor den farer frem, og det er ingen som redder. Høy være din hånd over dine motstandere. Måtte alle dine fiender bli utryddet. Mik. 5, 7-8.

Jesus Messias skal være Konge i sitt herlighetsrike inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter, etterat han har tilintetgjort, d.e. uskadeliggjort, all gudfiendtlig makt og myndighet og velde, av hvilke døden er den siste fiende. Og da skal Jesus Messias selv underlegge seg og overgi riket over hele universet til Gud og Faderen forat Gud skal være alt i alle, 1.Kor. 15, 24-28. Dermed er endt hans midlergjerning, som begynte med inkarnasjonen og hans forsonings- og gjenløsergjerning i hans kjøds dager, som videre fortsettes i det nærværende nåderike, og som avsluttes i og med det kommende messianske herlighetsrike på denne jord. Og dermed står vi ved det 1. Kor. 15,24 kaller "enden", som er enden på oppstandelsen i og med den annen oppstandelse i Åp. 20, og som videre er enden på den historiske tid og enden for denne jords vedkommende. Og da begynner det absolutte og direkte Guds-herredømme over universet og evighetslivet på den nye jord, som overgår all menneskelig forstand og forestillelse.

Messias-riket på denne jord er det lovede rike av Gud hvor rettferdigheten regjerer. Selv om Israel, når det er omvendt til Gud nasjonalt, er rettferdig, Es. 60,21, så er millenniet ikke det å bo rettferdig, men det at der regjeres rettferdig. I den 18. Salme tales der f.eks. profetisk om millenniets tid, hvordan ofte og mange steder folkene må bøye seg motvillig og hykkelsk for den allmektige messianske Konge og Guds Israel. Jvfr. Salm. 66,3: 81,15-16. I Es. 65,20 står at hundre år gammel skal den synder bli som forbannes. I Sak. 14,17 omtales straffen over dem som ikke vil dra opp til Jerusalem for å tilbede herlighetens Konge. Den bibelske profeti viser klart at rettferdigheten hersker ved Jesus Messias i millenniet og at det onde da er redd for å løfte sitt hode til motstand, Salm. 9, 8-9: 98,9: Es. 11,1-5.

Messias-riket er tiden for himmelens spesielle regjering over jorden ved himmelkongen Jesus Messias gjennem Israel. Derfor kalles dette rike i Skriften også himlenes rike. Ifølge Høys. 6,13 sier Jerusalems døtre, d.e. menighetene av hedningefolkene, jvfr. Salm. 45, til bruden, som er den israelittiske menighet: Vend om, vend om Sulammit?(d.e. den fredslengtende israelske menighet). Vend om, vend om, så vi får se på deg. – Hva vil dere se på Sulammit? – En dans som ved Mahana'im. Mahana'im, d.e. to leire eller hærer, var det sted hvor patriarken Jakob, Israels tolvstammefolks overhode, så Guds leir som tilsluttet sin leir, 1. Mos. 32,2: jvfr. Es. 4,5: Åp. 20,9. Denne gledesdans er et forbilde på samspillet mellem den himmelske og den jordiske fase i det messianske fredsrikes Israel, dette som folkenes menigheter attår å skue, Es. 2,2-3: Mik. 4,1-2. Oppfyllelsen av dette er nær, da Israel nå overalt har grønnende spirer som viser at den messianske sommer snart kommer, og da Israel nå hastig er ført opp på sitt gjæve folks vogner, Høys. 6,10-12: 2. Kong. 2,12:6,17.

Artikkel nr. 62:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

I Bibelens symbolikk er Israel ofte sammenlignet med trær, selv i dets fornedrelse og landflyktighet, mens verdensrikene er sammenlignet med villdyr, Dan. 7: Åp. 13, hvilket tilkjennegir hvor langt under Israel Gud verdsetter deres religiøse og moralske kvalitet. Der er fem trær som særlig symboliserer Israel. Det symbolske tall 5 er sammensatt av tallet 4, som er verdens tall, og tallet 1, som er Guds tall, d.e. skapningen under Guds ledelse.

1. Tornebusken.

Da Israel som nasjon trer frem i historien fra træleåket i Egypt, åpenbarer Gud seg for Moses i en brennende tornebusk, som dog ikke brenner opp, 2.Mos. 3, 1-3. Den brennende tornebusk er Israels emblem, for busken er i Bibelen symbol på fornedrelse, og tornen er symbol på lutring og lidelse. Slik brenner også Israel gjennem årtusener i forfølgelsens flammer, men er dog fremdeles en nasjon. Da Israels messianske Konge, Jesus fra Nasaret, sonet Israels og verdens synd, ble han følgeriktig kronet med torner.

"Så sank du i vår jammer ned så dypt som ingen vet". Sangb. nr. 204.

2. Myrtebusken.

Myrtebusken, som er liten av vekst, men har vakker form, frisk grønn farge og fin duft og som derfor er et av de prydeligste trær, er symbol på Israel i landflyktigheten.

I landflyktigheten er Israel lidende og forfulgt, men er dog Guds utvalgte eiendomsfolk. Israel kjente ikke sin egen nød, og derfor kjente de heller ikke sin Messias, da han først kom til dem som tjener og ikke som konge, Es. 53. Og Israel lider fordi det ikke er i Guds plan med sitt liv, 5.Mos. 28, 15-68.

To av myrtebuskens anvendelser har også profetisk betydning.

Den ble for det første brukt til å pryde løvsalsfestens løvhytter, som Israel bygde etter innkomsten i Kana'ans land under Josva og etter tilbakekomsten til Kana'ans land etter eksilet i Babel. Disse løvhytter skulle være til minne om utfrielsen av Egypt og vandringen i ørkenen, 3.Mos. 23. 34-43: Neh. 8,14-18. Men de peker også frem til millenniets løvsalsperiode på denne jord, Sak. 14, 16-21: Åp. 20, 1-6. Således er myrtebusken et symbol som både peker tilbake på Israels trældom og trengsel og peker frem mot Messias-rikets herlighet, Es. 41,19: 55,13.

Dernest må en her også omtale den eldgamle skikk å binde brudekrans av myrten. Bryllup er gledesfest, og brudens myrtekrans peker symbolsk fremover mot millenniet, som også er gledens bryllupsperiode på denne jord. I Åp. 19,7 står om dette at Lammets bryllup er kommet og hans hustru, gr. gyne, har gjort seg rede. Messias-riket er tiden for dette bryllup, og hustruen er det frelste Israel i endens tid, hustrubruden på nytt i Lammets bryllup, Hos. 2.

Hos profeten Sakarias, hvis profetier særlig har med gjenopprettelsen for Israel å gjøre, står i hans første visjon: "Jeg (d.e. Sakarias) hadde et syn om natten: Jeg så en mann som red på en rød hest, og han holdt stille blant myrtetrærne i dalbunnen, og bak ham var det røde, blakke og hvite hester", Sak. 1,8. Natten står her symbolsk for utlendighetens natt for Israel, og mannen på den røde hest er Herrens engel. Myrtetrærne i dalbunnen står symbolsk for Israel i det dypeste sted av hedningenes tiders dal, Luk. 21,24, som gjennem hedningenes sju tider, Dan. 4,16,23, strekker seg fra Ny-Babylonias første konge Nebukadnesar II inntil begynnelsen av gjenopprettelsen for Israel. Det var den samme hedningenes tiders dal hvortil profeten Esekiel ble kalt, Esek. 3,22, og hvor han fikk åpenbart den mystisk-profetiske tidsperiode for hele Israels misgjernings år, 4,4-6. Likeså den dal som profeten Esekiel ble satt ned i og som var full av døde ben, som ble levende, et tegn på Israels nasjonale gjenreising, 37, 1-13, som inntrer før Israels åndelige gjenfødelse, v. 14-28. Også Herrens svar til engelen i Sak. 1,17 viser at synet strekker seg til Israels gjenopprettelse ved enden av hedningenes tider, hvilket klart fremgår av Sakarias' følgende profetier, 2, 1-14,21.

Men myrtebusken er ikke symbol på Israel i landflyktigheten lengre enn til det dypeste sted av hedningenes tiders dal, d.e. dalbunnen i Sak. 1,8. Her føres det neste symbolske tre inn, det tredje i rekken.

3. Fikentreet.

Fikentreet er symbol på Israels nasjonale særrett og liv, som begynte med den moderne sionisme i det forrige århundre, Matt. 24, 32-33. Da Herrens engel holdt stille blant myrtetrærne i bunnen av hedningenes tiders dal, Sak. 1,8, var hele jorden ennå rolig og stille, v.11. Men da Herren i og med den moderne sionisme begynte å føre Israel tilbake til Israels land, begynte uroen blant verdens nasjoner og motstanden mot Israels hjemverden. Og dette har øket voldsomt og vil nå klimaks i Harmageddonslaget i slutten av den store trengsel i endens tid, Åp. 19, 11-21.

4. Oljetreet.

Like etter den store trengsel inntrer Israels åndelige gjenfødelse som nasjon, idet Israels levning, som da tillike er hele Israel, blir frelst, Sak. 12,10-13, 1: Rom. 11,26. Dette står i oljetreets tegn, som er symbol på Israels åndelige særrett og liv, Rom. 11, 23-32.

5. Vintreet.

Når så Israel som nasjon er frelst og endelig er kommet inn i Guds plan med sitt liv, står Israel i Messias-rikets tid også i vintreets tegn. Vin står i den bibelske symbolikk typisk for lære. Men vin er også bilde på kjærligheten, Høys. 5,1: 8,2, på Guds nåde, Es. 55,1, og på Åndens nye liv, Ef. 5,18. Vintreet står som symbol på Israel som bærer og formidler av den sanne Guds-kunnskap på grunn av Guds-åpenbaring, d.e. læren fra Gud med kraft til frelse og fornyelse til menneskene, Es. 5,1-7: Jer. 2,21: Johs. 7,17.

Artikkel nr. 63:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Messias-riket er tiden da himmelrommet og lufthimmelen er renset.

Satan og de onde ånder er ennå i himmelrommet og lufthimmelen. Ifølge Ef. 6,12 fremgår at ondskapens åndehær er i himmelrommet, og ifølge Ef. 2,2 fremgår at Satan er høvdingen over disse luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn.

Men ifølge Åp. 12 fremgår at både den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele jorderike, og hans engler blir kastet ned på jorden. Dermed er himmelrommet og lufthimmelen renset for Satan og de onde ånder. I den store trengsel har de hellige av Israel og folkene således ingen hindring oppad mot himmelen mot Gud, for de helliges anklager er kastet ned. Men på jorden og fra avgrunnen har de hellige den forferdeligste trengsel og forfølgelse, ja, så stor en trengsel som aldri har vært og heller aldri skal bli. For over jorden og havet ropes ve, for djevelen er faret ned på jorden i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid.

Denne nedkasting av Satan og hans engler til jorden er resultatet av en strid i himmelen mellem Israels englefyrste Mikael og hans engler og Satan og hans engler. Men Satan og hans engler makter ikke å holde stand, og deres sted blir ikke mere funnet i himmelen. Foranledningen til denne strid er igjen bortrykkingen av den mannlige sønn til Gud og til hans trone. Den mannlige sønn er Jesus Messias, og bortrykkelsen er hans himmelfart fra Oljeberget, og kvinnen som fødte ham, er Israel. Satan og hans englers nedkasting på jorden skjer i midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, ved hvilken tid også de israelere som representerer kvinnen i Åp. 12, flykter ut i ørkenen, hvor Gud skal oppholde dem i den store trengsels tid, som er den annen halvdel av den syttiende åruke.

Ifølge Åp. 12 fremgår derfor klart at likesom de gammeltestamentlige profeter hverken så eller beskrev den nytestamentlige menighet, ekklesia, den utkalte forsamling, slik forbigås også her i Åp. 12 menighetens utkallesle og opprykking, da dette ikke er profetisk tid for Israel. Etter Jesu himmelfart omtales følgeriktig striden i himmelen, det himmelske Harmageddon, og nedkastingen av Satan og hans engler på jorden som den neste hendelse, hvorpå følger den store trengsel.

En antesipasjon av denne veldige handling som foretas av englefyrsten Mikael og hans engler, omtales i Luk. 10, 17-20, hvor Jesu sytti disipler fikk makt til å drive ut de onde ånder: "De sytti kom glade tilbake og sa: Herre, endog de onde ånder er oss lydige i ditt navn." Da sa Jesus til dem, idet han skuet frem til midten av den syttiende åruke, og så Satan og hans englers nedkasting til jorden: "Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn".

Satan er på vei nedover. Fra himmelrommet og lufthimmelen blir han først kastet ned til jorden, og her aktiviserer han Antikristen og hans rike. Ifølge Bibelens profetier, Dan. 2 og 7: Åp. 17 og 13 etc, etc, er Antikristens rike endetidsmanifestasjonen av det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider, nemlig det romerske verdensrike, hvis begynnelse vi har i EEC, nå omdøpt til EF, og Romatraktaten av 1957.

Denne begynnelse til Antikristens rike ser så troverdig og tillokkende ut for mange idag, omgitt som den er av frafallets løgnpropaganda. Karakteristisk for utøverne av denne løgnpropaganda er at de støtter seg til biskoper, teologer, prester, professorer i de teologiske disipliner og historieforskere. Men Bibelens Gud og hans profetier forbigår de av lett forståelige grunner. Spør en hvilken innstilling disse forskere har til Bibelens profetier, får en intet svar på det. For de er alle tilhengere av den tidshistoriske og/eller mytologiske fortolkning av Åpenbaringsboken, som benekter at Bibelens profetier har fremtidig oppfyllelse. Dermed har de fått utsjaltet Bibeln og dens eskjatologiske profeti i denne meget viktige sak. Men det er alene Guds inspirerte ord i Bibelen som her kan veilede oss til sannheten og vise oss den rette vei å gå.

Bibeltroende kristne fra alle leire og samfunn. Vokt dere for løgnens og frafallets og Antikristens ånd. Vi er nå kommet langt inn i det forutforkynte frafall, gr. he. apostasia, som er frafallet fra troen på det inspirerte Guds ord i Bibelen. Det er dette frafall som nå baner vei for Antikristen og forbereder hans rike. Og Antikristens komme skjer, etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten, 2.Tess.2.

Det EF vi har idag, representerer bare begynnelsen til det romerske timaktsforbund, som svarer til de ti tær på kong Nebukadnesar II.s drømmebilde i Dan. 2, og som videre svarer til de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7, de ti horn på dyret i Åp. 17 og de ti horn på det første dyr i Åp. 13. Det endelige romerske timaktsforbunn vil bestå både av det antikke romerske imperiums vestlige og østlige territorier plus de innlemmede og assosierte land i endens tid som ikke tilhørte det imperiet. Når alt dette tilslutt er samlet, skal det bestå av ti regionale underavdelinger med hver sin regjeringsleder. Disse regjeringsledere får makt som konger og er de i profetien forut bebudede ti konger. Og først da skal Antikristen, Satans falske Messias, stå frem blant og etter de ti, Dan. 7,8.20.24. Han skal få den absolutte makt i dette rike, Åp. 17,17, og føre verden inn i det forferdeligste redselsregime som noen gang har vært eller skal bli på denne jord, Matt. 24, 21-22: Åp. 7,14.

Og dette for mange nå så etterlengtende Bryssel er bare begynnelsen som hovedsete i denne begynnende endetidskonstellasjon. Det vil snart bli Roma, byen på de sju høyder, lat. urbs septicollis, Åp. 17,9, den store by som har kongedømme over

kongene på jorden, lat. civitas magna, quae habet regnum super reges terrae, Åp. 17,18, byen alltid den samme, lat. urbs semper eadem, og som også har det arrogante navn: den evige stad, lat. urbs aeterna. Men Guds profetier i vår Bibel viser klart at dens dom og undergang er nær.

Artikkel nr. 64:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Messias-riket er tiden da jorden blir renset for ugudelige mennesker og onde ånder. Fra profetier som f.eks. Es. 24,6: 26,21: 28,22: Dan. 2,35.44-45: 7,11: Sak. 13, 8-9: Mal. 4,1: Matt. 13, 37-43. 47-50: Luk. 19,27: Ap.gj. 3,23 etc, er det til overmål klart at jorden skal renses for ugudelige mennesker ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst for å opprette Messias-riket på denne jord. Både hos Israel og hos folkene må de ugudelige først utryddes fra jorden, før Jesus kan opprette sitt rike. Som Jesus renset Jerusalems tempel ved sitt første komme, Matt. 21, 12-13, slik skal han ved sin gjenkomst gjøre med hele jordens kreds.

I den del av Åpenbaringsboken som angår endens tid, er der flere forferdelige domsberetninger med masseutryddelser av mennesker, men vi skal ta vårt utgangspunkt i Åp. 16, 12-16. Dette skriftsted som omhandler den sjette vredesskål, vil få sin oppfyllelse ved slutten av den store trengsel:

"Og den sjette engel tømte sin skål ut i den store elv Eufrat, og vannet i den tørket bort, forat der skulle ryddes vei for kongene fra Østen", v. 12.

Eufrat er Romerrikets grense mot øst, og borttørkingen av dens vann står som tegn på at veien er ryddet for kongene fra Østen til å dra vestover. Allerede nå er kongene fra Østen et oppgående endetidstegn på tidens himmel, som, sammen med de andre endetidstegn i etnisk-kompleks henseende, viser at endens tid nærmer seg. Av andre endetidstegn angående etniske konstellasjoner som allerede er fremme på tidens himmel, er f. eks. staten Israels gjenopprettelse som hovedtegn, videre NATO, den sovjetiske nordøstblokk og det med EEC begynnende romerske timaktsforbund, som utvikler seg til Antikristens rike.

"Og jeg så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profets munn kom ut tre urene ånder som lignet padder", v.13.

I følge det nye testamente er de urene ånder slike demoner som besetter mennesker. Det kan være psykisk-fysisk besettelse eller etisk-åndelig. Den siste vil være i stor overvekt og passe best til Satans strategi i endens tid. I begge former av besettelse ledes og drives de besatte av den demoniske makt.

De tre urene ånder som omtales i v. 13, er lignet med padder, det eneste sted i Skriften hvor dette symbol forekommer. Padden er slimet, vemmelig, liten og i seg selv maktesløs. Den lever i dynd og er et nattdyr. Den puster seg opp og utstøter lange, kvekkende skrik og kvekker høyeste ved midnatt. Således er padden som helhet betraktet et slående symbol på den som er besatt av en eller flere av de tre urene ånder, som forfører menneskemassene ved denne verdens midnattstime, etterat den femte vredesskål jo i forveien er tømt ut over Antikristens trone så hans rike er blitt formørket, Åp. 16, 10-11.

" De er djevleånder som gjør tegn", v. 14.

De skriftlærde og fariseerne på Jesu tid ville gjerne se et tegn av ham, men han sa: En ond og utro slekt krever tegn, og tegn skal ikke gis den, uten Jonas' tegn, Matt. 12,38-39. I endens tid når de tre urene, paddelignende ånder fra Satan og Antikristen og den falske profet går ut til kongene, d.e. lederne, over hele jorderike for å samle dem til krigen på Guds, den allmektiges, store dag, da skal verden få se tegn, men det er djevletegn, full av satanisk svik og forførelse. Og kongene over hele jorden og massene av verdensmenneskene skal tro disse tegn og la seg forføre, så de tror løgnen, Matt. 24,24: 2.Tess. 2,9-12: Åp. 13,13.

"Se, jeg kommer som en tyv etc.", v. 15.

V. 15 er parembolsk, d.e. at en innskutt parentes, slik som her, er fullstendig i seg selv og ikke beror på konteksten. V. 15 angår ikke menigheten, som skal opprykkes før den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid. Det nevner derfor heller ikke oppstandelse eller opprykking, slik som for eks. 1.Kor. 15, 51-52 og 1.Tess. 4,15-18, men er en påminnelse om å våke og vente på Jesu gjenkomst. Heller ikke er det for sin frelste menighet at Jesus kommer som en tyr, 1.Tess. 5, 4-8, men for de døde navnkristne, Åp. 3,3, og for den likegyldige verden, Matt. 24,32-44: 1.Tess. 5,2-3.

"Og han samlet dem på det sted som på hebraisk heter Harmageddon", v.16

Hensikten med Santans og jordens kongers og deres hærers invasjon i Israels land er tydeligvis å utrydde Israel og for alltid å gjøre Guds plan med Israel til intet. Lite aner kongene på jorden og deres hærer og massene av de bedratte verdensmennesker hva de går til, fylt som de er av den sataniske rus. Det går mot Harmageddon, og det er Gud, den allmektige, som,bak det hele, samler dem til krigen på hans store dag.

Harmageddon, gr. harmagedon, hebr. meghiddo, betyr Megiddos fjell. I de gammeltestamentlige referanser står Megiddos dal, men i Åp. 16,16 står Megiddos fjell. For fast som et urokkelig fjell står Megiddo i denne henseende med hjelp og seier fra himmelen for Israel, Dom. 4,6 fg.: 5,20: Salm. 121,1: 125,2. Som Gud dro Sisera, Jabins hærfører, med alle hans ni hundre jernvogner og hele hans hær til Kison-bekken i Megiddos dal og gav ham i Baraks hånd (Barak, d.e. lyn), slik skal Gud dra Antikristen og kongene på jorden og alle deres hærer til Harmageddon og gi dem i den himmelske Baraks, Jesus Messias' hånd. Hans komme er som lynet som går ut fra

øst og skinner like til vest, Matt. 24,27, når han med de himmelske hærer invaderer jorden ved sin åpenbarelse og gjenkomst.

I Åp. 19,11-21 har vi den symbolske versjon av krigen på Guds, den allmektiges, store dag. Antikristen og den falske profet blir kastet levende i ildsjøen, d.e. Gehenna. Jordens konger og deres hærer, som har våpen i hånd, blir drept, og rovfuglene blir metter av deres kjøtt, jvfr. Sak. 12, 1-9: 14, 1-7: Åp. 14,20.

På denne forferdelige dag foretar også englene den videre utrensking av de ugudelige mennesker, som ved død fjernes fra jorden, Matt. 13,38-44. 47-50: 24,37-51: Luk. 17, 26-37.

Satan og de onde ånder, som ved midten av den syttiende åruke blir kastet ned på jorden, blir nå innesperret i avgrunnen (abyssos) i rikets tid, Åp. 20, 1-3.

Derpå kommer den judisielle rettergang og dom over de levende nasjoner, Joel 3,17: Matt. 25, 31-46: Åp. 20,4.

Dermed er jorden renset for ugudelige mennesker og onde ånder, hvorpå Messias--riket blir opprettet på denne jord.

Artikkel nr. 65:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Messias-riket er tiden for DEN ÅPNE HIMMEL på denne jord.

Jakob, Israels tolvstammefolks patriarkalske overhode, var på flukt bort fra Beerseba i Kannans land, løfteslandet, til Karen i Mesopotamia på grunn av sin bror Esaus vrede, da Jakob med svik og list hadde tilvendt seg Esaus velsignelse. Da solen var gått ned, kom han til et sted hvor han la seg til å sove. Og her hadde han den vidunderlige drøm om himmelstigen, en symbolsk antesipasjon av den åpne himmel i Messias-rikets tid på denne jord.

Han drømte at der var reist en stige fra jorden til himmelen, og Guds engler steg opp og sted ned på den. Øverst på stigen stod Gud Herren og sa: Jeg er Herren, din far Abrahams Gud og Isaks Gud, det land som du nå ligger i, vil jeg gi deg og din ætt. Og din ætt skal bli som støver på jorden, og du skal utbrede deg mot vest og mot øst og mot nord og mot syd, og i deg og i din ætt skal alle jordens slekter velsignes. Og se, jeg er med deg og vil bevare deg hvor du går, og jeg vil føre deg tilbake til dette land, jeg vil ikke forlate deg før jeg har gjort det jeg har lovet deg.

Da Jakob våknet av sin søvn, sa han: Sannelig Herren er på dette sted. Her er visselig Guds hus, her er himmelens port. Det kom frykt over ham, og han kalte stedet Betel, d.e. Guds hus. Da gjorde Jakob et løfte og sa: Dersom Gud vil være med meg og

bevare meg på denne min ferd og gi meg brød å ete og klær å kle meg med, og jeg kommer vel hjem igjen til min fars hus, så skal Herren være min Gud, og denne sten som jeg har reist opp som en minnesten, skal være et Guds hus, og av alt det du gir meg, vil jeg gi tiende. 1.Mos. 28, 10-22.

Her er flere viktige ting å merke seg:

1. Hovedsakelig kan Jakobs historie deles i tre deler. Først hans tidlige liv i Kanaan, derpå hans opphold i Mesopotamia og derpå hans gjenopprettede liv i Kannan. Det samme forefinnes også hos Israel, det folk han er stamfar til. Først Israels første besittelse av landet, derpå landflyktigheten blant folkene og så Israels gjenoppret telse i Israels land, som nå er i full gang.

2. Gud hadde bestemt velsignelsen til Jakob. Ved sitt liv viste Esau at han ikke kunne få velsignelsen. Men grunnen til at Jakob måtte forlate løfteslandet, var at han søkte velsignelsen ved svik og list. Slik søkte også Israel velsignelsen, men på kjødelig vis, hvilket førte Israel i landflyktigheten.

3. Jakobs vidunerlige drøm om himmelstigen og Guds nådesløfter til ham fikk han da han var på vandringen bort fra løfteslandet. Men Betel på jord forutsetter helligh-het, og derfor måtte Jakob, d.e. fortrenger, møte og bli tuktet for sin svik i tjue år som flyktning i landflyktighet. Men han fikk tilsist velsignelsen av Gud, da hans naturlige kraft var brutt, og han fikk av Gud navnet Israel, d.e. herskende med Gud. Slik hadde også Israel de herligste nådesløfter med på den lange vandring i utlendigh-eten blant folkene, men gjenopprettelsen i Israels land vil også for Israel først bli fullendt når de i sin største nød skuer opp til ham som de har gjennemstunget, Sak. 12,10-13,1.

4. Som Jakob gav løfte om at Herren skulle være hans Gud dersom han førte ham tilbake igjen til hans fars hus, slik skal dette også skje med Israel etterat Israel er kommet tilbake til sitt land. Derfor skal Israels nasjonale gjenreising, som står i fikentreets symbolske tegn, Matt. 24, 32-35, ifølge profetien gå forut for Israels åndelige gjenfødelse, som står i oljetreets symbolske tegn, Rom.11.

5. Jakob kalte stedet hvor han fikk drømmen om himmelstigen Betel, før het byen Luz. Luz er hebraisk og betyr mandeltreet, som symboliserer at Gud vil våke over sitt ord så han fullbyrder det, Jer. 1,11-12. Og dette sitt ord om Betel på jord skal Herren nå utføre og hastig fullbyrde på jorden, Rom. 9,28.

6. Det var først da Jakob var kommet tilbake igjen til Kannans land at han bygde et alter for Gud i Luz, og han kalte stedet for El-Betel, d.e. Betels Gud, 1.Mos. 35, 1-15. Her merker vi oss også at Luz ligger i Benjamin stammes land, Josv. 18,13. Benjamin var den eneste av Jakobs sønner som var født i Kanaans land. Før hans mor Rakel døde, kalte hun ham Benoni, d.e. sønnen av morens smerte. Men hans far kalte ham Benjamin, d.e. sønnen av faderens høyre hånd. I Jakobs profeti om hva som skal hende hans sønner i de siste dager, er Benjamin krigerstammen i Israel, 1.Mos. 49,27.

Alt dette viser at det er når den himmelske Benjamin, Jesus Messias, åpenbares i kraft og herlighet ved sin gjenkomst, at profetien om Betel på denne jord skal oppfylles.

I Jakobs drøm om himmelstigen står det at han så Guds engler stige opp og stige ned på den. Dette viser at når denne profetiske antesipasjon får sin oppfyllelse, så er dens sentrale midtpunkt på jorden. Hva dette midtpunkt er, fremgår klart av antesipasjonens gjennemgangsprofeti som vi har i Johs. 1,48-52. Her berettes om møtet mellem Natanael, d.e. Guds gave, og Jesus Messias.

"Og Jesus så Natanael komme bort imot seg, og sa om ham: Se, det er en ekte israelitt, som det ikke er svik i", v. 48. Hele tiden har det vært en liten flokk av slike ekte israelitter i Israel, men disse har dog ikke kunnet forhindre adspredelsen av Israel.

"Natanael sa til ham: Hvor kjenner du meg fra? Jesus svarte og sa til ham: Før Filip kalte på deg, mens du var under fikentreet, så jeg deg. Natanael svarte ham: Rabbi! du er Guds Sønn, du er Israels Konge. v, 49-50. Dette er den bekjennelse som også den ekte Israels levning, som det ikke er svik i, vil og må komme frem til i endens tid når de står i fikentreets tegn, som er symbol på Israels nasjonale gjenreising. Men før Israels levning kan møte den allmektige Guds Sønn som sin Konge, må de møte den lidende Messias og skue opp til ham som de har gjennemstunget.

"Og Jesus sa til ham: Sannelig sier jeg dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen", v. 52. Det er altså det ekte Israel, som det ikke er svik i, som i Messias-rikets tid skal få se oppfyllelsen av Jakobs drøm om himmelstigen, nemlig den åpne himmel og englenes oppstiging og nedstiging over Menneskesønnen, som er himmelens og jordens midtpunkt.

Men allerede før Israel i endens tid har møtt sin himmelske Benjamin, men dog er kommet opp på sitt gjæve folks vogner, som står for dets nasjonale gjenreising ved Guds makt, hører det ropet fra de virkelig fredslengtende blant folkene: "Vend om, vend om Sulammit. (d.e. den fredslengtende israelske menighet og det sanne Jerusalem) Vend om, vend om, så vi (d.e. Jerusalems døtre) får se på deg: – Hva vil dere se på Sulammit? – En dans som ved Mahanaim", Høys. 6,12-13. Mahanaim, d.e. to leirer eller hærer, var det sted hvor Guds engler møtte Jakob, og han så Guds leir som tilsluttet sin leir, 1.Mos. 32, 1-2. (Merk de to akser: Det sanne Jerusalem og Jerusalems døtre, Høys. 2,7: 3,5: 5,8.16: 8,4, og den store skjøge Roma og skjøgens døtre, Åp. 17,5.)

Og ifølge Åp. 7,1-8 og 14, 1-5 ser vi Sionsmenigheten i endens tid, de ekte israelere, som det ikke er svik i, som Natanael er forbilde på og som er Guds gave til en lengtende verden. Johannes hører allerede den nye sangen bruse fra himmelen, men ingen uten Sionsmenigheten kunne lære den. "Disse er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Disse er de som følger Lammet hvor det går. Disse er

kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet, og i deres munn er ikke funnet løgn, for de er uten lyte".

Men før Jakobs drøm om himmelstigen og Betel på denne jord blir virkelighet, må Guds Sønn og Israels Konge, han som er himmelens og jordens glede og fryd, reise sin trone på denne jord. Guds Israel i Messias-rikets tid skal få oppleve den åpne himmel og se Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen.

Artikkel nr. 66:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Messias-riket er en fremtidig, utvortes og synlig, åpenbaringsreligiøs, politisk, sosial og kulturell organisasjon, som Gud skal opprette herlig på denne jord med sin Sønn, Jesus Messias som Konge, Salm. 110,2: Es. 2,2-4: Dan. 2,44: 7,27: MIk. 4,1-5: Matt. 24, 29-35: 25, 31-46: Luk. 1,31-33: 19,11-27: Ap.gj. 3,19-23: 15,16-18: 1.Kor. 15,25: Åp. 20,1-6.

Opprettelsens orden kan belyses på flere måter. F.eks. ved sammensetting av forskjellige steder i Skriften:

1. Innsettelsen av Kongen foregår i Himmelen, Dan. 7,13-14: Åp. 5,6-10.
2. Derpå forferdelsene eller de apokalyptiske straffedommer fra Gud over jorden, Salm. 2,5: Matt. 24, 21-22: Åp. 6-18
3. Derpå åpenbarelsen av Kongen i herlighet til slaget ved Harmageddon på Guds, den allmektiges, store dag, Dan. 2,35.45: 7,9-11.26: Åp. 19,11-21.
4. Derpå dommen over de levende nasjoner, Joel 3,17: Dan. 7,10.26: Matt. 25, 31-46.
5. Og endelig Messias-rikets opprettelse på denne jord, Dan. 2,44: 7,27: Åp. 20,1-6.

Opprettelsens orden kan også fremgå av sammenhengende avsnitt i Skriften f.eks. Sak. 12-14:

1. Beleiringen av Jerusalem ved Antikristen og hans hærer før slaget ved Harmageddon, 12, 1-3: 14,2: Joel 3,14-16.19.
2. Herren oppildner de i den ytterste nød stedte israelere med veldig kampglød og kolossale krefter, Mik. 4,13: Sak. 9,13-15: 10, 5-7: 12, 5-6: 14,14.
3. Herren slår fiendens hester med skyhet og blindhet og fiendens hærer med redsel og vanvidd, så de dreper hverandre, 12,4: 14,13.
4. En overakutt og forferdelig pest bryter ut blant mennesker og dyr i Antikristens hærer, 14,12.15.
5. Den endelige seier og frelse for Israel inntrer ved Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord med de himmelske hærer, 12,7-9: 14, 3-7: Joel 3, 20-21.

6. Utgydelsen av nådens og bønnens Ånd over Davids hus og Jerusalems innbyggere og åpenbarelsen av den gjennemstungne og forkastede Jesus Messias for Israels frelste levning, 12,10.

7. Den navnløse sorg og smerte i Jerusalem og i Israels land som følger av åpenbarelsen av Jesus Messias, 12, 11-14.

8. Den rensende kilde mot synd og urenhet åpnes for Davids hus og Jerusalems innbyggere, 13,1.

9. Avgudsdyrkelse og falsk profeti opphører i Israels land, 13, 2-6.

10. I 13,8-9 vises oss det gruelige resultat av Antikristens invasjon i Israels land med hensyn til Israel. I hele landet levnes kun en tredjedel av Israel, og denne tredjedel blir renset og prøvet, Es. 1,9.

Sak. 14 som helhet er en gjentagelse av gjenopprettelsens orden i Sak. 12-13:

1. Nasjonenes samling i Israels land til krig mot Jerusalem, 14,2.

2. Herren drar ut til strid mot nasjonene, 14,3: Åp. 19,11-21.

3. Hans komme til Oljeberget og de fysiske forandringer med dette og med Jerusalems omgivelser ved et fryktelig jordskjelv, 14,4-10: Åp. 16, 18-21.

4. Messias-riket opprettes i full jordisk velsignelse, 14,9.11.

5. Tilbedelsen av Jesus Messias i rikets tid, 14,16-21.

Angående Sak. 14 merker vi oss også at ingen av de begivenheter som her er omtalt, forekom ved Jesu første komme.

Gjenopprettelsens orden belyst ved Salm. 2:

1. Nasjonenes motstand og raseri mot Herren og mot hans salvede, v. 1-3.

2. Spotten fra Herren over nasjonenes meningsløse og nyttesløse innbildning om å gjøre tilintet hans pakt med Davids sønn og hans ed, 4. 4: 2.Sam. 7,8-17: Salm. 89, 34-37.

3. Forferdelsene fra Gud på Herrens dag, v. 5: Mal. 4,1: Matt. 24,29: Luk. 21, 25-26: 1.Tess. 5,2-3.

4. Innsettelsen av Guds Konge, Jesus Messias, på Sion, v.6: Dan. 7,13-14.

5. Nasjonenes dom og underkastelse under Jesus Messias, v. 7-9: Es. 2,4: Sak. 14, 16-21.

6. Advarsel fra Gud til nasjonene i den nærværende tid om å underkaste seg og ta sin tilflukt til Guds Sønn, v. 10-12.

Gjenopprettelsens orden belyst ved Matt. 24-25:

1. Den store trengsel med forførelse og forfølgelse, 24, 15-28.

2. De kosmiske forstyrrelser, 24,29: Luk. 21, 25-26.

3. Jesu åpenbarelse og gjenkomst, 24,30.

4. Dommen over de levende nasjoner, 25, 31-45.

5. Den endelige og fullstendige hjemførelse av Israel til Israels land, 24,31: Es. 66,20.

6. Messias-rikets opprettelse i herlighet på denne jord, 25,46 II: Matt. 13,43: Dan. 2,44: 7,27.

I Dan. 2,44 angis også tiden for Messias-rikets opprettelse i forhold til verdensrikene. Det skal skje i "disse kongers dager". "Disse konger" symboliseres ved de ti tær på kong Nebukadnesar II's drømmebilde og er endetidsmanifestasjonen av det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider, nemlig det romerske timaktsforbund, Dan. 2, 41-42. Videre symboliseres "disse konger" ved de ti horn på det gjerde dyr i Dan. 7,7-8,20.24, og ved de ti horn på dyret i Åp. 17 og ved de ti horn på det første dyr i Åp. 13. I lys av de øvrige profetiske tegn på endens tid og sammenholdt med disse er det klart at det romerske timaktsforbund begynte med EEC eller Fellesmarkedet og Roma-traktaten i 1957 og bestod av seks stater , alle innenfor det vestromerske territorium av det romerske imperium. Etter oppfyllelsen av Gog-profetien, Esek. 38, 1-39,16, hvis basisår, etter min oppfattelse er 1972 eller 1973, kommer det fart også i samlingen av det østromerske territorium. Når både det vestromerske og det østromerske territorium av det romerske imperium er samlet i forbundet og de innvoterte og de assosierte stater, som ikke har tilhørt det antikke, romerske imperium, er tilsluttet forbundet, vil hele forbundet bli delt i ti regionale underavdelinger, som tilsammen utgjør det romerske timaktsforbund med Roma som hovedsete.

Da skal Antikristen, Satans falske Messias, stå frem blant og etter de ti, Dan. 7,8,-20,24, av hvilke han senere skal ødelegge tre. "De ti konger" og Antikristen skal videre ødelegge den store skjøge Babylon, som er pavekirken, Åp. 17,16. Antikristen skal få den absolutte makt i forbundet, Åp. 17,17, og føre verden inn i det forferdeligste redselsregime som noen gang har eksistert, og som skal vare i 3 1/2 profetiske år, Dan. 7,25: Åp. 13,5. Dette er den store trengsel, Dan. 12,1: Åp. 7,14. Straks etter den store trengsel inntrer Jesu åpenbarelse og gjenkomst til slaget ved Harmageddon og den etterfølgende dom over de levende nasjoner, Åp. 19,11-21: Matt. 25, 31-46. Og dette er oppfyllelsen av profetien om stenen som skal knuse ANtikristens rike, Dan. 2,34-35.45, og det store fjell som stenen blir til, symboliserer opprettelsen av Messias-riket på denne jord, v. 35.44: 7,27.

Artikkel nr. 67:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Messias-riket skal altså opprettes "I DISSE KONGERS DAGER", Dan. 2,44.

"Disse konger" eller som det også kan kalles: det romerske timaktsforbund, er det romerske verdensrikes endetidsmanifestasjon, den siste form for hedensk verdensherredømme innenfor rammen av hedningenes tider. Fra Nebukadnesar II, Dan. 2,38, følger etter hverandre de fire verdensriker, nemlig det ny-babylonske, det medisk-persiske, det makedonsk-greske og det romerske. Etter de fire verdensriker følger stenens eller fjellets rike, som er Messias-riket, Dan. 2,35.44-45, da der ifølge Dan. 2 kun er fire verdensriker før Messias-riket, følger derav at vi fremdeles må befinne oss i det fjerde og siste verdensrike, nemlig det romerske.

"Disse konger", symbolisert ved de ti tær på Nebukadnesars drømmebilde og ved de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7 og ved de ti horn på dyret i Åp. 17 og på det første dyr i Åp. 13, representerer en oppdeling av det romerske verdensrike, som også profetien har forutsagt at det skal være et "delt rike", Dan. 2,41. Denne oppdeling av romerriket eksisterte ikke ved Jesu første komme. Den var heller ikke mulig før oppløsningen av det romerske imperium og oppkomsten av nasjonalrikene innenfor imperiets territorium. Vi skal derfor behandle dette i en kort historisk oversikt:

Roma ble grunnlagt i 753 f.Kr., og romerne regner sin tidsregning fra Roms grunnleggelse, lat. ab urbe condita, d.e. fra byens grunnleggelse.

Kongedømme, 753 - 510 f.Kr.

Republikk, 510 - 31 f.Kr.

Hellas ble romersk provins i 146 f.Kr., hvorfra det romerske verdensrike kan regnes.

Keiserdømme, 31 f. Kr. - 395 e.Kr., da det romerske verdensrike ble delt i to, nemlig:

Det øst-romerske eller bysantinske rike med gresk kultur og sivilisasjon, 395 - 1453.

Det vest-romerske rike med romersk kultur og sivilisasjon, 395 - 476, da det gikk under i folkevandringenes storm, og tiden kom for de germanske riker.

Utenfor Italia fikk vi:

Vestgotene i Spania.

Frankerne i Nord-Gallia.

Burgunderne i Midt-Gallia.

Vandalerne i Nord-Afrika.

Anglerne og sakserne i Britannia.

I Italia fikk vi først vestgotene, så germaneren Odovaker, så østgotene, så longobardene, så det romersk-frankiske keiserrike og senere det romersk-tyske keiserrike.

I midten av det 15. århundre kan en si at både det østromerske og det vestromerske rike gikk tilgrunne og det romerske verdensrike fortsatte i nasjonalrikenes periode.

Det østromerske rike med sin hovedstad Konstantinopel ble inntatt av osmanerne (tyrkerne) i 1453, og så begynte kampen mellem osmanerne og nasjonalrikene innenfor det østromerske rikes område.

I sjøslaget ved Lepanto i 1571, da den tyrkiske flåte ble ødelagt, kan en si at det var forbi med det osmaniske rikes ekspansjonstid, som varte fra 1225 til 1571.

Det vestromerske rike kan en også si gikk tilgrunne i midten av det 15. århundre, da verdenshandelen på grunn av de store geografiske oppdagelser begynte å gå utenom Italia. Italia ble nå så svakt at nasjonalrikene innenfor det vestromerske rikes område (Spania, Frankrike, Østerrike) kjempet i og om Italia.

Altså: På grunn av folkevandringene, i det vestromerske rike de germanske og i det østromerske rike de slaviske, gikk det romerske verdensrike i midten av det 15. århundre over i nasjonalrikenes periode, som representerer en ytterligere oppdeling av det fjerde verdensrike overensstemmende med profetien i Dan. 2,41: "Det skal være et delt rike".

Men henimot endens tid, d.e. sluttiden av hedningenes tider, skal det romerske verdensrike ifølge profetien manifestere seg som et timaktsforbund, Dan. 2, 41-44: 7,7.24: Åp. 17,12: 13,1, hvis begynnelse vi i dagens politiske situasjon klart ser, nemlig i Romatraktaten eller Traktat til opprettelse av Det Europeiske Økonomiske Fellesskap, som ble undertegnet i Roma den 25. mars 1957 av representanter for Frankrike, Italia, Vest-Tyskland, Belgia, Nederland og Luxembourg, og som trådte i kraft den 1. jan. 1958.

Ifølge den kronologiske relasjon som profetien har satt mellem det romerske verdensrike og Messias-riket, nemlig at Messias-riket skal opprettes når romerriket befinner seg i timaktsforbundets tidsperiode, Dan. 2,44, ser vi så klart at tiden er nær da Messias-riket skal opprettes på denne jord. Men først må både det vestromerske og det østromerske territorium av romerriket samles til ett før vi får det endelige romerske timaktsforbund. I dette forbund skal så Antikristen, Satans falske Messias, tre frem og omsider få den absolutte makt, og det er dette Antikristens rike, Åp. 16,10, som Jesus Messias skal knuse ved sin åpenbarelse og gjenkomst til vår jord. Og at Romatraktaten og EEC, eller som det nå er omdøpt til EF, er begynnelsen til det romerske timaktsforbund, fremgår klart derav at denne profetiske endetidskonstellasjon trer frem på en tid hvor vi også har de mange andre endetidstegn fremme på tidens himmel, særlig hovedtegnet, som er gjenopprettelsen av staten Israel.

Artikkel nr. 68:
MESSIAS–RIKETS OPPRETTELSE.

Men også DEN KRONOLOGISKE RELASJON MELLEM DEN NYTESTAMENTLIGE MENIGHET OG MESSIAS–RIKET PÅ DENNE JORD er klart åpenbart i profetien.

Vi tar vårt utgangspunkt i Ap.gj. 15, 13-18, som tidshusholdningsmessig er det viktigste sted i N.T. og som klart viser den guddommelige hensikt med menighetens nærværende tidshusholdning og begynnelsen av den neste, d.e. Messias-riket. Ap.gj. 15, 13-18 har fire punkter i kronologisk rekkefølge:

1. Det første punkt, v. 13-14, forklarer hvordan Gud fra først av dro omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn, og dette er den nytestamentlige menighet, ekklesia, den utkalte forsamling, ved evangeliet, som aldri noe steds har frelst alle, men alltid utkalt noen, Ap.gj. 10,5.44-47: 11,18: 15,7-8.

2. Deretter, d.e. etterat menigheten er utkalt og opprykket, vil Gud, d.e. Jesus Messias, vende tilbake fra himmelen til jorden, v.16 I. Jakob henviser her til Am. 9,11-15, som beskriver den endelige samling av Israel, hvilken profetene uten avvikelse forbinder med oppfyllelsen av den davidske pakt, Es. 11,1-5.10-12: Jer. 23, 5-8.

3. Og igjen oppbygge Davids falne hytte, d.e. gjenopprette det davidske herredømme over Israel, 2.Sam. 7,8-17: Luk. 1,31-33.

4. Forat alle andre mennsker skal søke Herren i Messias-rikets tid, ja, alle hedningefolkene som Herrens navn er blitt nevnt over i menighetens tidshusholdning, som er kjent av ham fra evighet av, v. 17-18: Es. 2,2-4: 11,10: Jer. 3,17: Mik. 4,1-4: Sak. 8,20-23.

Den samme relasjon stadfestes også ifølge Rom. 11:

Når fylden av hedningene, d.e. den nytestamentlige menighet, er kommet inn, hvilket ifølge profetien ikke kan bety noe annet enn opprykkingen av menigheten, skal hele Israel bli frelst, v. 12.25-26. Dette er Israels fylde, og denne frelse hører Messias-riket til.

Det samme fremgår av 1.Tess. 4,15-5,3:

Her omtaler 4,15-18 opprykkingen av menigheten. Deretter omtales Herrens dag, som kommer som en tyv om natten og som er forbundet med Jesu åpenbarelse og gjenkomst til slaget ved Harmageddon og dommen over de levende nasjoner og den etterfølgende opprettelse av riket for Israel, 5,1-3.

"Når de sier fred og ingen fare, da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenlunde unnfly", v.3. Allerede nå inngår ropet: Fred og ingen fare, som en integrerende og viktig del i kampanjen hos EF-tilhengerne f.eks., idet de sier at EF-medlemskap er "veien til fred og en framtid uten frykt". Men at dette er et bedrag fremgår klart av profetien som sier at det ikke blir

fred på jorden før fredsfyrsten Jesus Messias kommer tilbake til vår jord og oppretter Messias-riket.

Det samme fremgår av 2. Tess.2:

Dette er et meget viktig sted som viser en kronologisk suksessiv rekke av begivenheter fra og med menigheten til og med Messias-riket:

1. Den begivenhet som må danne vårt utgangspunkt, er "lovløshetens hemmelighet". For Paulus sier her: "For lovløshetens hemmelighet er alt virksom", v. 7 I. Altså var lovløshetens hemmelighet virksom allerede på Pauli tid. Lovløshetens hemmelighet er antagonismen til gudsfryktens hemmelighet: "Gud åpenbart i kjød etc.", 1.Tim. 3,16. Gudsfryktens hemmelighet er derfor Gud åpenbart som menneske i Jesus Messias, og lovløshetens hemmelighet er Satan åpenbart i Antikristen.

2. Men dermed fremgår klart den annen begivenhet, nemlig "frafallet", v.3. For Gudsfryktens hemmelighet er det inspirerte Guds ords sannhet som virker den sanne og frelsende tro på Jesus Messias. Men lovløshetens hemmelighet virker frafallet fra troen på det inspirerte Guds ord i vår Bibel. Dette er ikke frafall i sin alminnelighet, som alltid har vært tilstede, men frafallet med bestemte artikkel, gr. he apostasia, som nå bryter på med makt. Dette frafall fra troen må først komme før Antikristen kan komme, og det er dette frafall som baner vei for Antikristen.

3. Den tredje begivehnet er "opprykkingen av menigheten", v. 1.6-7. Her omtales "det", gr. to, og "den, gr. ho, som holder igjen for Antikristens åpenbarelse, og som også holdt igjen allerede på Pauli tid. Ettersom en hemmelighet i Skriften alltid angår et overnaturlig element, kan "denne person" som nå holder igjen for Antikristens åpenbarelse, ikke være noen annen enn den Hellige Ånd og hans gjerning i menigheten, og "det" som holder igjen, må være menigheten. Hvor lenge skal den Hellige Ånd holde igjen? I v.7 står på gresk: " –heos ek mesoy genetai –", d.e. "inntil ut av midte han være" (underforstått: gått). Så lenge den Hellige Ånd utkaller menigheten, er han i midten, og Antikristens ånd må virke i periferiene. Når utkallelsen av menigheten er fullført, går den Hellige Ånd ut av midten med menigheten, som da blir borte fra jorden. For var den fremdeles på jorden, ville den fremdeles holde igjen. Dette kan ifølge profetien ikke være noen annen begivenhet enn opprykkingen av menigheten, 1.Kor. 15,51-52: 1.Tess. 4,15-18, og som altså må finne sted før Antirkistens åpenbarelse.

4. Den fjerde begivenhet er dermed helt klar, nemlig Antikristens åpenbarelse, v. 8 1.9-10: Dan. 7,8: 9,27: Åp. 13, 3-8. Når menigheten må opprykkes før Antikristen kan åpenbares, og når Antikristen skal opprette en sjuårspakt med det vantro Israel hvorved den syttiende åruke for Israel og Jerusalem begynner, Dan. 9,27, så er dermed klart at menigheten må opprykkes før den syttiende åruke begynner.

I den første halvdel av åruken arbeider Antikristen seg opp til verdensmakten, Åp.

6,2. I midten av åruken bryter Antikristen pakten med det vantro Israel og setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, v.4: Matt. 24,15. Den siste halvdel av åruken er den store trengsels redselstid over verden, Dan. 12,1: Åp. 7,14.

5. Den femte begivenhet er Herrens dag, gr. he hemera toy Kyrioy, som først kan komme etterat Antikristen er åpenbart, v. 2.8 II. Denne Herrens dag med Jesu åpenbarelse og gjenkomst og de ting som dermed står i forbindelse, er endetidens forferdelige aspekt.

6. Den sjette begivenhet er opprettelsen av det messianske herlighetsrike, v.14.

Tilsist skal også medtas Åpenbaringsboken. Her merker vi oss at menigheten overhodet ikke omtales som værende på jorden fra og med kap. 4. Kap. 4 begynner med Johannes' oppstiging til himmelen, antecipasjonen av menighetens opprykkelse, v. 1-2. Derpå beskrives det himmelske situasjonsbilde foran den syttiende åruke, v.4,3--5,14. Derpå beskrives begivenhetene i den syttiende åruke, 6,1-19,10. Derpå Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, 19,11-21. Og endelig opprettelsen av Messias-riket, 20,1-6. Her må en være oppmerksom på at "de hellige" i Åp. 13, likesom "de utvalgte" i Matt. 24, ikke tilhører menigheten, men tilhører Israel og folkene.

Det fremgår således klart ifølge profetien at den kronologiske relasjon mellem menigheten og Messias-riket er slik at først avsluttes menighetens frelseshusholdning med opprykkingen av menigheten, derpå kommer den syttiende åruke eller den antikristelige trengselstid og deretter kommer Jesus igjen og oppretter Messias-riket.

Artikkel nr. 69:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

På dette spørsmål skal jeg svare med det samme, og mitt svar er at Antikristen ikke er israeler.

Innledningsvis skal anføres at benevnelsen Antikrist, gr. Antikjristos, er en johanneisk benevnelse og forekommer kun i 1.Johs. 2,18.22: 4,3: 2.Johs. 7. Det betyr Motkrist eller Kristi motstander. Ordet forekommer også i flertall, antikrister, gr. antikjristoi, 1.Johs. 2,18.

Det samme forhold har vi også med benevnelsen den falske profet, gr. Pseudoprofetes, Åp. 16,13: 19,20: 21,10. Det forekommer også i flertall, falske profeter, gr. pseudoprofetai, f.eks. Matt. 24,11.14: Mark. 13,22.

Men det samme forhold har vi ikke når det gjelder en tredje – med de to foregående samhørig – benevnelse, som ofte brukes i skrift og tale, nemlig den falske Kristus eller den falske Messias. Denne benevnelse forekommer også i flertall, falske kristuser eller falskkrister, gr. pseudokjristoi, Matt. 24,24: Makr. 13,22. Men den tredje benevnelse, som altså i entall ville hete på gresk Pseudokjristos, forekommer ikke i entall. Hva er grunnen til dette? Dette er en hemmelighet, som er av den største betydning for å forstå Israels forførelse i endens tid. Jeg tor at dette grunner seg på følgende forhold:

Entallsbenevnelsene Antikrist, gr. Antikjristos, og den falske profet, gr. Pseudoprofetes, løper hele linjen ut til den forferdelige ende i ildsjøen, gr. Gehenna. Men når entallsbenevnelsen Falskkrist, gr. Pseudokjristos, ikke forekommer, så er det fordi den i tilfellet ikke kunne løpe lengre enn til midten av syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27. For da vil nemlig denne person åpenbare seg som Antikristen, som NEKTER FADEREN OG SØNNEN, 1.Johs. 2,22, hvorfor han følgeriktig heller ikke lengre kunne være en Pseudokjristos. Men i tiden før den syttiende åruke og i den første halvdel av åruken vil de forførende funksjoner til den i Skriften altså ikke benevnte Pseudokjristos utføres av den falske profet, gr. Pseudoprofetes, og de denne underordnede falskkrister, gr. pseudokjristoi, og falske profeter, gr. pseudoprofetai.

Altså: vil en bruke benevnelsen den falske Kristus eller den falske Messias, så må en være klar over at denne bruk kun kan skje inntil midten av den syttiende åruke. Fra da av presenterer han seg nemlig helt og fullt, i ord som i gjerning, ikke som en annen og falsk Kristus eller Messias, men som Satans Antikrist eller Antimessias, som nekter både Faderen og Sønnen. Fra da av står han åpenlyst imot og opphøyer seg over alt som kalles gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, Matt. 24,15: 2.Tess. 2,4. Men han har makten, d.e. krigsmakten, til gud, Dan. 11, 38-39. Han skal opprette en krigskultur og en på krigsmakt beroende verdensmakt, som menneskene aldri tidligere har opplevd.

Men i tiden før den syttiende åruke og årukens første halvdel, altså før han åpenbarer seg som den han virkelig er, nemlig Satans Antikrist, skal der være en forferdelig forførelse på jorden "etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferidghetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, og derfor kan Antikristen i den tid forføre dem som det er mulig å forføre både av Israel og av folkene, fordi han ennå ikke er trådt frem som Satans Antikrist.

Men kan ikke disse, både av Israel og av folkene, som da blir forført til å tro løgnen og derved tilbede Antikristen og Satan, Åp. 13, 3-4, vende om når de ser ham fremtre som Satans Antikrist? Nei. For det første fordi de da tror løgnen. For det andre fordi de da rammes av Guds domsord i Åp. 14,9-11, som er den forferdeligste trussel som finnes i den Hellige Skrift. For dem som tilbeder Antikristen og hans bilde og tar merket på sin panne eller i sin hånd, er omvendelse ikke lenger mulig, men de hjem-

faller til den evige pine. Fra den store skjøge Babylon og hennes døtre skal en og kan en gå ut, Åp. 18,4, men fra tilbedelsen av Antikristen kan ingen gå ut.

Redningen fra å bli forført ligger i å motta kjærlighet til sannheten, d.e. Guds ords sannhet i vår Bibel. Da vil Guds ord, som forklares av Guds Ånd, alltid vise oss den rette vei å gå. Derfor begynner Jesus sin – alle tiders største – eskjatologiske tale på Oljeberget med formaningen: "Se til at ikke noen fører dere vill." Matt. 24,4: Mark. 13,5. Det vill i praksis si at vi må prøve alt hva vi leser og alt hva vi hører, om det stemmer med Guds ord. I sannhet trenger vi idag i innerlig bønn til Gud å legge oss denne alvorlige formaning alvorlig på hjertet.

Artikkel nr. 70:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så omtale noen av de grunner som de som hevder at Antikristen er israeler, støtter sin oppfatning:

En hovedgrunn er at de hevder at ISRAELENE IKKE KAN ANTA EN IKKE–ISRAELER SOM SIN MESSIAS.

Her er det først flere ting en må ha klart for seg:

1. For det første er det kun de israelere som ikke er opplyst av Guds Ånd, som skal ta imot Antikristen. Profetien viser klart at de israelere som er opplyst av Guds Ånd, står imot Antikristen, f.eks. Matt. 24,13.23.26: Åp. 7, 4-8: 13,7-10.15.

2. For det andre kjente heller ikke slike av Guds Ånd uopplyste israelere Guds Messias da han første gang kom til dem. Dette skjedde på grunn av det "dekke" som profetien sier at Gud hadde lagt over deres øyne. Dette dekke ligger fremdeles over Israel som nasjon og vil ikke bli fjernet før ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst, 1. Kor. 2,8: 2. Kor. 3,14-15.

3. For det tredje er det før endens tid og i den første halvdel av endens tid en forferdelig satanisk forførelse både over Israel og folkene på grunn av frafallet og forfallet, idet Gud sender kraftig villfarelse så de tror løgnen, 2.Tess. 2,9-12. Hvilken løgn? Den store løgnen, Satans mester-løgn, løgnen om Antikristen. Denne forførelse er således et middel som Gud bruker til å tvinge menneskene til standpunkt for Jesus Messias og Gud eller for Antikristen og Satan.

4. For det fjerde er der i endens tid en forferdelig ondskapens virksomhet av hittil ukjente onde ånder fra avgrunnen, gr. abyssos, Matt. 12, 43-45: Åp. 9, 1-11: 16, 13-14.

5. For det femte vil i endens tid falske messias'er og falske profeter oppstå og gjøre store tegn og under, så at endog de utvalgte skulle føres vill, om det var mulig, Matt. 24,11.24. Deres leder er dobbeltdyret, diplozoon paradoxum, den falske profet, som gjør de aller største tegn, som nettopp har med antagelsen og tilbedelsen av Antikristen å gjøre, Åp. 13, 11-17.

6. For det sjette fører endens tid mer og mer med seg en hensynsløs utsjalting og likvidering av dem som står Antikristen imot, Åp. 13, 13-17: 14,13.

Har en så disse ting klart for seg, så blir spørsmålet: Hvordan begynner forbindelsen mellem Israel og Antikristen? Profetien, særlig i Daniels bok, gir her klart svar: Den begynner med en sjuårspakt mellem dem, som angår den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, i hvilken tid Åp. 6,1-9,10 får sin oppfyllelse.

Vi skal nå nevne TO FORBILDELIGE PAKTER, som kaster lys over pakten mellem Israel og Antikristen i endens tid:

1. DEN FØRSTE FORBILDELIGE PAKT er pakten mellem frafalne, helleniserte jøder og Antikristens hovedforbilde, den syriske konge Antoikus IV Epivanes, d.e. den glimrende, men som også kaltes Epimanes, d.e. den vanvittige (175 -164 f.Kr.).

Om denne pakt mellem frafalne jøder og Antiokus berettes i 1.Makk.1: Dan 8, 11-12: 11,21-35. Antiokus' plan var å hellenisere alle provinser i sitt selevkiske rike og således også Palestina. En stor del av jødene, som i forveien var falt fra lovpakten, lot seg villig hellenisere, men fromme, rettroende jøder, som var trofaste mot loven og den jødiske tradisjon, de som på hebraisk ble kalt chasidim, reiste seg til motstand mot Antiokus og hellenismen, Dan. 11,32. Blant disse skal nevnes presten Matathias og tre av hans sønner: Judas Makkabeus, "hammeren", (166-161 f.Kr.), Jonathan (160-143 f.Kr.) og Simon (143-135 f.Kr.).

Antiokus raste mot den jødiske motstand. I 175 f.Kr. forfulgte han de rettroende jøder fryktelig, vanhelliget templet og brente de hellige skrifter. I 170 f. Kr. plyndret han Jerusalem, vanhelliget templet og bortførte en stor del av innbyggerne som slaver. Den 25 desember 168 f.Kr. ofret han en purke på brennofferaltret, som han lot omdanne til et alter for Jupiter. Han forbød sabbaten, omskjærelsen, tempeltjenesten og tilbedelsen der. Folket ble tvunget til å ete svinekjøtt, og de som nektet å ofre til den greske gud, ble drept. Mange falt fra den jødiske tro men mange stod fast og endte sitt liv som martyrer.

De makkabeiske ledere samlet trofaste jøder om seg og førte en heltemodig kamp mot Antiokus og den store overvekt av syrere og de helleniserte jøder og vant flere

store slag. Judas Makkabeus inntok endog Jerusalem og templet, som ble renset for hedensk gudsdyrkelse. Til minne om dette innførte jødene tempelinnvielsesfesten, lysfesten, hebr. Hanukka.

Pakten mellem de vantro jøder og den syriske konge Antiokus IV Epifanes er et forbilde og en type på pakten mellem de vantro jøder og Antikristen i endens tid, og Antiokus selv er hovedforbildet og en slående type på Antikristen, Dan. 9,27: 12,11: Matt. 24,15: 2.Tess. 2,4.

Artikkel nr. 71:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

2. DEN ANDRE FORBILDELIGE PAKT var pakten mellem Judas Makkabeus og romerne i 161 f.Kr. og som Judas' bror Jonathan fornyet med romerne i 144 f.Kr. Denne pakt som hadde til hensikt å få hjelp av romerne mot de fiendtlige syrere, var et skjebnesvangert feilgrep som gav romerne anledning til å blande seg inn i jødenes indre forhold, 1.Makk. 8: 12: 14: 15.

Til å begynne med var pakten med romerne gavnlig for jødene. Judas' og Jonathans bror Simon ble anerkjent som ypperstepresst, og i 142 f.Kr. ble jødene også fritatt for å betale skatt til syrerne og fikk religionsfrihet. Dermed var den jødiske stat atter opprettet med en frihetstid og en ekspansjonstid under makkabeernes styre fra 142 - 63. f. Kr. Simon, med hvem makkabeernes styre egentlig begynte, 1. Makk. 13,42-42, var ypperstepresst, hærfører og regent, og disse rettigheter skulle være arvelige i hans slekt "inntil den trofaste profet oppstod", 1.Makk. 14,41-42: 5. Mos. 18,15.

Under Simons sønn Johannes Hyrkanus (135 - 105 f.Kr.) var makkabeernes makt på det høyeste, og riket hadde da omtrent den samme utstrekning som på Davids tid og nesten samme utstrekning som staten Israel idag.

Men den heltemodige og edle innsats som preget de første makkabeere, utartet til innbyrdes maktkamp, materialisme og despotisme under flere av de senere makkabeiske herskere: Aristobulus I (105 - 104 f.Kr.), Aleksander I (104 - 77 f.Kr.), Aleksandra (77 - 68 f.Kr.), Aristobulus II (68 - 63 f.Kr.), Hyrkanus II (63 - 40 f.Kr.) og Antigonus (40 - 37 f.Kr.).

Der var også sterk uenighet og splid i folket, særlig mellem de to store partier, fariseerne og sadduseerne. I 63 f.Kr. fant den romerske hærfører Gnæus Pompeius tiden inne til å gripe inn og la Palestina under Roma, og det var ute med jødenes frihet.

Etter Antigonus ble idumeeren Herodes den store etter 3 års kamp med makkabe-

erne konge i Palestina (37 - 4 f.Kr.). Og etter Herodes den store regjerte hans sønner som følger: Filip var tetrark i Iturea og Trakonittis (4 f.Kr. - 34 e.Kr.), Herodes Antipas var tetrark i Galilea og Perea (4 f.Kr. - 38 e.Kr.) og Arkelaus var tetrark i Judea, Samaria og Idumea (4 f.Kr. - 6 e.Kr.). Arkelaus' tetrarki ble etter hans landsforvisning under keiser Augustus lagt inn under provinsen Syria, men styrt av egne landshøvdinger (procuratorer). Etter den tid Agrippa I, Herodes den stores sønnesønn, var konge (37 - 44 e.Kr.), styrte romerske landshøvdinger tilslutt hele Palestina inntil Jerusalems ødeleggelse ved den romerske hærfører Titus (70 e.Kr.). Deretter ble Palestina gjort til en romersk provins under navn Judea og styrt av stattholdere inntil jødenes opprør under Bar Kokba, "Stjernesønnen", (132 - 135 e. Kr.). Keiser Hadrian gjorde nå, etterat opprøret var slått ned, Jerusalem til en hedensk by under navn Aelia Capitolina, hvor jødene ikke fikk komme inn, men deres lange vandring i utlendigheten blant folkene over den hele jord begynte.

Den etter-profetiske tid, også kalt makkabeertiden eller hasmoneertiden, etter en av makkabeernes forfedre Hasmon, fra profeten Malakias til Jesus Messias' fødsel (397 - 5 e.Kr.) er en på mange måter merkelig tid og viktig til forståelse av den etter-evangeliske tid, som nå snart kommer. Denne tid som ikke omtales i Bibelens kanoniske bøker, må vi søke opplysning om i de apokryfe bøker og i den profane historie. Vi har flere likhetspunkter mellem de to tider:

1. Kampen i det jødiske folk mellem den kosmopolitiske hellenisme og den jødiske partikularisme, hebraismen. En del av folket, særlig av overklassen, som også opprettet pakten med Antiokus, tok imot den fremmede kultur. En annen del av folket holdt trolig fast på arven fra fedrene. Som den gang, så også nå, hvor hellenismens moderne modifikasjoner kjemper mot hebraismen i det jødiske folk.

2. Frykten for og kampen mot de omboende, fiendtlige nabofolk bevirket at jødene søkte hjelp hos romerne, som derved fikk anledning til å blande seg inn i Israels indre anliggender. Også i endens tid vil jødene søke hjelp hos romerne, som også da vil være verdens sterkeste militærmakt. Allerede nå har Israel frihandelsordning med EEC eller EF, som danner begynnelsen til Antikristens rike, det romerske timaktsforbund. EF har allerede nå utarbeidet en gunstig assosieringsplan til snarlig realisasjon for nesten alle land som grenser til Middelhavet: Spania, Marokko, Algerie, Tunis, Egypt, Israel, Libanon, Tyrkia, Hellas og Jugoslavia, og dertil Jordan og øyene Kypern og Malta. Derved blir Middelhavet atter et romersk innhav som det var i det antikke romerrike, og dette viser at det haster mot endens tid.

3. Som Antikristen har en herold og fullmakt, den falske profet, som etter min oppfatning er israeler, så hadde også Antikristens hovedforbilde, Antiokus IV Epifanes, en tilsvarenende hjelper i Israel, nemlig hellenisten Jason, ypperstepresten Utad var Jason lovens vokter, men i virkeligheten samarbeidet han - likesom de øvrige jødiske hellenister - med Antiokus, understøttet ham økonomisk og hjalp ham med helleniseringen av jødene.

4. Under Simons sønn Johannes Hyrkanus (135 - 104 f.Kr.) var makkabeernes makt på det høyeste, og riket hadde omtrent samme utstrekning som på Davids tid eller nesten den samme utstrekning som staten Israel idag, nemlig Judea, Samaria, Galilea, Idumea (Edom, Negev), Transjordania (Jordan) og Filistea.

5. De to forbildelige pakter viser at vantro jøder den gang inngikk forbund med de omboende hedningefolk for å bli som dem, ja, de inngikk enda forbund med romerne –. Dette kan derfor gjenta seg under lignende forhold i Israel, hvilket profetien klart også viser skal skje i endens tid.

6. Antikristens hovedforbilde, syreren og ikke-israeleren, Antiokus IV Epifanes viser oss i den forbildelige pakt med jødene i makkabeertiden de samme trekk som vil prege Antikristen i den motbildelige pakt med jødene i endens tid:

Antiokus la opp ondt råd mot den hellige pakt, 1.Makk. 1: Dan. 11,28 II.

Antiokus la merke til dem som forlot Israels hellige pakt med Gud, og disse gjorde han "til hedninger med glatte ord" i sin pakt med jødene, Dan. 11,30 III. 32 I.

Antiokus lot sin vrede gå ut over den hellige pakt, vanhelliget helligdommen, den faste borg, d.e. templet, avskaffet det stadige offer og stilte opp den ødeleggende vederstyggelighet, Dan. 8,11: 11,30 II. 31.

Antiokus ødela mange av de fromme jøder som stod fast i pakten med Gud, Dan. 8,10.12: 11,32 II. 33.

Alt dette og meget mere gjenfinnes i profetiene om endetidens Antikrist, f. eks. Dan. 7,7-8.19-25: 8,23-26: 9,27: 11,36-45: 12,11: Matt. 24,15: 2.Tess. 2,3-4.

Denne korte omtale av de to forbildelige pakter og deres relasjoner i makkabeertiden, nemlig jødenes pakt med Antiokus IV Epifanes og jødenes pakt med romerne, viser oss klart at frafalne jøder tidligere har inngått pakt med Antikristens hovedforbilde, Antiokus Epifanes, og at endog rettroende, nidkjære jøder, hebr. chasidim, tidligere har inngått pakt med romerne. Videre viser disse to pakter oss de egentlige årsaker til pakten mellem Israel og Antikristen i endens tid:

1. Der er en indre og vesentlig grunn i Israel selv, som alltid har vært den store fare for Israel, nemlig frafallet fra den jødiske partikularisme, hebraismen, Israels spesifikk-åndelige identitet, som grunner seg på den jødiske tro på grunn av Guds-åpenbaring. Dette frafall baner vei for assimilasjon mellem Israel og folkene i de forskjellige former og på de forkjellige områder og til de forskjellige tider.

2. Israel er "et folk som bor trygt for seg selv og blant hedningefolkene regner det

seg ikke" 4.Mos. 23,9. I samme grad Israel ikke er dette, vil det søke forbund med folkene og bli som dem. Da Israel forlangte å få en konge, var dette etter mønster fra folkene, og det representerte forkastelse av Israels Gud som konge, hvilket åpenbarte et dypt fall i Israel, 5.Mos. 33,5: 1.Sam. 8,5-7.

3. Messias-tankens klarhet og lengselen etter Messias' komme er i høyeste grad også avhengig av at Israel er i sitt rette og egenartede hebraiske element. I en tid dette ikke er tilfelle, vil de frafalne israeleres messianske syn og lengsel være tilsvarende svekket, hvilket særlig vil være tilfellet i den tid de kommer inn i forbund med Antikristen.

4. Dette må nødvendigvis også være slik, fordi opprettelsen av sjuårspakten mellem Israel og Antikristen, hvilket markerer begynnelsen til den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, representerer et langt dypere fall hos Israel enn da Israel forkastet Herren Israels Gud som sin konge og fikk Saul, Kis' sønn av Benjamins stamme, som dog var israeler, 1.Sam. 9,1-2. For i endens tid vil bunnen av frafallent Israels fall og frafall være nådd, da det endog skal anta en hedning, d.e. en ikke-israeler, som konge.

5. Men på den annen side må en også her ha klart for seg at heller aldri har det sanne Israel, Guds Israel, Gal. 6,16, Sions-menigheten, Åp. 14, 1-5, vært så messiansk grepet av og rettet mot himmelsk virkelighet ved Guds Ånd som nettopp i endens tid.

6. Vi konkluderer derfor med at det er de frafalne og sekulariserte israelere i endens tid som oppretter pakten med Antikristen. De på Messias troende og ventende israelere derimot vil i den samme tid motsette seg denne pakt uansett konsekvenser.

Artikkel nr. 72:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så under ett omtale en gruppe profetier, nemlig 1.Mos. 49, 16-18: 5.Mos. 33,22: Dom. 5,17: 13,2 fg.: 16.30-31: Jer. 4,15: 8,16: Åp. 7,3-8.

Ifølge de patristiske skrifter har noen av kirkefedrene ut fra disse profetier antatt at Antikristen er jøde og sannsynlig kommer fra Dans stamme, idet noen også antar at Antikristen som et motstykke til Messias må komme fra Israel.

At disse profetier omhandler Dan og Dans stamme og at de er illevarslende, er vel alle som har gransket den bibelske profeti, enige i, særlig også ut fra Åp. 7, 3-8, som viser at Dans stamme ikke omtales blant de stammer som besegles av Gud i endens tid, hvorimot Dans stamme atter nevnes under opprettelsen av Messias-riket, Esek. 48, 1.32.

Men fra disse profetier å anta at Antikristen er israeler, står i avgjort strid med de profetier som klart viser at Antikristen kommer fra hedningeverdenen, som vi senere skal se. Og når det gjelder den tanke at Antikristen som motstykke til Messias derfor må komme fra Israel, så er det vel mere sannsynlig å anta at Antikristen kommer fra folkene, da folkene står i antagonisme til Israel og Israels Messias og Israels Gud.

Men når det således ikke er mulig å forstå de ovenfor nevnte ominøse, d.e. illevarslende, profetier om Dan og Dans stamme på den direkte måte at Antikristen er israeler og kommer fra Dans stamme, så melder det spørsmål seg om disse profetier på indirekte måte kan forbindes med Antikristen?

På dette spørsmål kan jeg for min del svare et ja, som følger:

Ifølge den bibelske profeti har Antikristen en herold og fullmakt, nemlig dyret av jorden, dobbeltdyret, diplozoon paradoxum, den falske profet, som etter min mening er israeler og kommer fra Dans stamme, Åp. 13, 11-17: 16,13: 19,20: 20,10.

I art. 16 har jeg fremsatt min mening om den falske profets oppstigning av jorden. Åp. 13,11, hvorav også fremgår at han er israeler: i art. 17 til 19 at den falske profet er Judas Iskariot, og i art. 20 til 25 at Judas Iskariot er av Dans stamme –. Jeg tør derfor henvise til disse art. for nærmere redegjørelse.

Dermed kan den gruppe profetier som anføres i begynnelsen av denne art. på indirekte måte forbindes med Antikristen gjennem den falske profet, som er israeler og av Dans stamme, hvorimot Antikristen selv kommer fra hedningefolkene.

Som Messias i sin forløsergjerning i den 69. åruke for Israel og Jerusalem har en herold, døperen Johannes, har også Antikristen i sin forførergjerning i den 70. åruke en herold Juda, gr. Judas, med tilnavnet Iskariot, d.e. handelsmannen, som solgte sin Herre for tretti sølvpenninger, men som derved vil få en ugudelig herre fra hedningeverdenen, nemlig Antikristen, Salm. 109, 6.8: Jer. 20,3: Sak. 11, 15-17.

En kan også her vise til at Antikristens hovedforbilde, den syriske konge Antiokus IV Epifanes, også hadde en hjelper i Israel, nemlig israelitten Jason, bror til den trofaste yppersteprest Onias III, som med en stor pengesum bestakk Antiokus til å utnevne seg til yppersteprest i sin bror Onias' sted. Uten denne helleniserte, israelittiske forræder som hovedmann og yppersteprest hadde ikke Antiokus maktet å gjennemføre helleniseringen av jødene i makkabeertiden. På samme måte tror jeg at heller ikke Antikristen i endens tid ville klare å forføre de israelere som ikke er opplyst av Guds Ånd, uten gjennem denne romaniserte, israelske forræder, den falske profet, dobbeltdyret med lammehornene, men hvis tale og plan er fra avgrunnen.

Artikkel nr. 73:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så omtale ennå TO PROFETIER som ifølge de patristiske skrifter menes å anta at Antikristen er israeler.

Den første profeti er JOHS. 5,43. Her er det greske ord ALLOS, d.e. en annen, presset på utilbørlig måte. Noen har endog gått så langt som til å slå fast at dersom Herren hadde ment at Antikristen var en ikke-israeler, så måtte han istedet for allos her ha brukt det greske ord heteros, d.e. en annen.

Allos, som svarer til det latinske ord alius, forekommer i N.T. 80 ganger, og heteros, som svarer til det latinske ord alter, forekommer i N.T. 45 ganger. Jeg kan ikke her ta plass til en utførlig utredning av dette spørsmål, men bare hevde følgende: Dersom en undersøker de mange betydninger som såvel allos som heteros har, og dertil gransker de anvendelser som allos og heteros har på disse tilsammen 125 steder, så finnes der ikke det ringeste holdepunkt for å anta at en ut fra Johs. 5,43 kan slutte at Antikristen er israeler.

Johs. 5,43 skal da heller ikke gi svar på spørsmålet om Antikristen er israeler eller ikke-israeler. Det essentielle ved dette skriftsted er å belyse i hvilket navn disse to kommer, hvilket også klart fremgår av konteksten.

Jesus sier at han er kommet i sin Faders navn for å gjøre den sanne og eneste Guds vilje, men jødene tar ikke imot ham. Kommer en annen i sitt eget navn for å gjøre sin egen vilje, ham tar jødene imot. Her sikter Jesus til enhver som kommer i sitt eget navn, men endelig og endetidsmessig sikter han åpenbart til Antikristen. Men hvorfor tar ikke disse jøder imot Jesus? Jesus sier: Fordi de ikke tror skriftene og heller ikke tror Moses. For hadde de trodd skriftene, så hadde de trodd Jesus, for det er om ham de vitner. Og fordi de ikke tror, har de ikke kjærligheten til Gud og søker ikke den ære som er av Gud. Men derimot tar de ære av mennesker, og dette er det som tilslutt vil bringe dem i hendene på Antikristen. Årsaken til at disse jøder i endens tid tar imot Antikristen, er at de hverken tror skriftene eller Moses og derfor heller ikke Jesus Messias.

Her er derfor det fatale enten/eller i vår tid: De som i sannhet søker den ære som er av den eneste Gud, tar imot Jesus, som nettopp og som den eneste er kommet i Guds navn for å gjøre Guds vilje, Johs. 5,41-47. Og alle dem som tar imot ham, dem gir han rett til å bli Guds barn, dem som tror på hans navn, Johs. 1,12. De som tar ære av mennesker, vil ta imot Antikristen, som nettopp kommer i sitt eget navn for å gjøre sin egen vilje, som tillike og egentlig Satans vilje. Og alle dem som tar imot Antikristen, vil han gi sitt merke, og kun de som har Antikristens merke, Antikristens navn eller tallet for Antikristens navn, som er 666, får i den korte tid av 3 1/2 profetisk år

lov til å kjøpe eller selge på denne jord. De andre blir overgitt til trengsel og martyrium, Åp. 13,16-18.

Dette er ifølge Guds profetier i vår Bibel Satans gruelige plan gjennem handelsmannen Iskariot og Antikristen i endens tid, og dens realisasjon er ikke langt borte. For også hver tøddel av det ennå uoppfylte som er forutsagt i vår Bibel, skal oppfylles i sin tid, uansett hvordan menneskene står imot denne lære.

Men det er herlig og befriende ut fra Bibelens ord å kunne forkynne for all verden og i all verden at Guds sanne menighet, ekklesia, den utkalte forsamling, ved opprykking skal tas bort fra jorden før realisasjonen av denne kommersielle, sataniske plan, 1.Tess. 4,15-18.

Den andre profeti er 2.TESS. 2,4. At Antikristen setter seg i Guds tempel, hevdes av noen å tyde på at han er israeler. Hadde Antikristen vært ikke-israeler, skulle han ha satt seg i avgudenes tempel. Men dette kan umulig være riktig. For hvilken seier hadde det vært for en hedning å sette seg i avgudenes tempel og gi seg selv ut for å være Gud? Nei, den høyeste triumf for ham må nettopp være å sette seg i Guds tempel og gi seg selv ut for å være Gud.

Artikkel nr. 74:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Den neste profeti vi skal omtale, er Dan. 11,37. Her er det uenighet om der skal oversettes sine fedres "guder" eller sine fedres "Gud".

De viktigste personlige navn på guddommen i GT er El og Eloah og Elohim, som alle oversettes med Gud. El, som er et entallsord, forekommer 225 ganger. Eloah, som også er et entallsord, forekommer 56 ganger. Elohim er dog det hyppigst brukte navn, likesom dets greske ekvivalent i NT, theos, og forekommer hele 2222 ganger.

Med hensyn til Dan. 11,37 forekommer her ordet Elohim. Elohim er etter sin form et flertallsord, men etter sin grammatikalske virkemåte dog et entallsord, untatt når det brukes om hedenske guder, f.eks. Salm. 96,5: 97,7. At dette ord for Gud har flertallsform, menes å ha sin grunn i at det dermed sikter til Guds majestet og autoritet og mangfoldighet.

Elohim kan altså, likesom forøvrig også ordet El, brukes både om den eneste sanne Gud og om hedningenes avguder. Det er derfor innlysende at det som vil avgjøre om navnet Elohim i Dan. 11,37 skal oversettes med "guder" eller med "Gud", er om pronomenet "han" i Dan. 11,37 står for en hedning, d.e. en ikke-israeler, eller for en israeler.

Ifølge de apokryfe bøker, den profane historie og Dan. 8,9-12: 11,21-35 er det

hevet over enhver tvil at pronomenet "han" i Dan. 11,37 står for "kongen" i v. 36, og at denne konge forbildelig er syreren og ikke-israeleren Antiokus IV Epifanes og motbildelig endetidens Antikrist. For Antiokus Epifanes, det lille horn i det tredje og greske verdensrike, Dan. 8,9, er hovedforbildet på endetidens Antikrist, det lille horn i det fjerde og siste og romerske verdensrike, Dan. 7,8, og endetidens Antikrist er motsatt motbildet på Antiokus Epifanes. Mellem v. 35 og v. 36, mellem hvilke to vers forøvrig også kapittelskillet mellem Dan. 11 og Dan 12 burde gå, glir nemlig forbildet Antiokus Epifanes bort fra seerens blikk og motbildet Antikristen fanges inn i det profetiske fokus, slik at v. 36-45 helt og fullt angår Antikristen.

Som forbildet Antiokus Epifanes er en hedning, d.e. en ikke-israeler, så må også motbildet Antikristen være en hedning, d.e. en ikke-israeler.

Det er dermed klart at Elohim i Dan. 11,37 må oversettes "guder", som i virkeligheten sikter til de greske og romerske avguder, Og slik er det også oversatt i den greske oversettelse av GT, Septuaginta, og i den tyske, den franske og den norske bibeloversettelse. Derfor er Dan. 11,37 etter min oppfatning et av de mange bibelske beviser for at endetidens Antikrist er en hedning, d.e. en ikke-israeler.

Artikkel nr. 75:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Av andre profetier som er ment å vise at Antikristen er israeler, er ESEK. 21, 25-27. Om dette skriftsted sies det at denne "Israels ugudelige Fyrste" i v. 25 er Antikristen, og at "hvis dag er kommet når den misgjerning er skjedd som fører til undergang" i v. 25 er den store trengsel i endens tid.

Men dersom en leser igjennem Esek. 21, er det tindrende klart at dette kap. omhandler Babels konge Nebukadnesar II.s tredje og siste angrep på Jerusalem i år 589 f.Kr. og som endte med Jerusalems og templets ødeleggelse. Og den i v. 25 omtalte ugudelige Israels fyrste er så klart kong Sedekias, den siste konge av Davids ætt før Messias kommer, 2. Kong. 24,18-25,7. Denne konge har intet med endetidens Antikrist å gjøre.

Videre er også ESEK. 28, 1-10. 12-19 ment å vise at Antikristen er en israeler. Vi er enig i at den her omtalte Tyrus' fyrste er et forbilde på endetidens Antikrist, som setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, 2.Tess. 2,4.

Men når noen ut fra v.10 påstår at denne Tyrus' fyrste er en omskåren, altså en israeler, da er dette intet mindre enn en misforståelde og fordreining.

Det v.10 vil si oss om Tyrus' fyrste, er følgende: Uomskåren som han (Tyrus' fyrste) var, idet han aldri hadde lært å dømme seg selv, men tvert imot sa at han var en gud, så var det Herrens dom over ham at han også skulle dø som en uomskåren ved fremmedes hånd.

Dersom en leser i sammneheng fra kap. 24 til og med kap. 32 hos Esekiel, fremgår følgende: Kap. 24 beretter om at på den samme dag Babels konge Nebukadnesar II kringsetter Jerusalem, lar Herren Esekiel få skue dette. Kap. 25 beretter om Guds dom over Israels nabofolk ammonittene, moabittene, edomittene og filistrene for deres fiendskap mot Israel. Kap. 26 til og med 28 handler om dommen over Tyrus og Sidon. Kap. 29 til og med 32 handler om dommen over Egypt. Alle disse dommer skjer ved kong Nebukadnesar som straffens redskap fra Gud.

Av kap. 26 til og med 28 fremgår også at Guds dom over Tyrus ved Nebukadnesar i 573 f.Kr. skjedde fordi Tyrus gledet seg over Jerusalems undergang for derved ytterligere å kunne øke sin handel. Og dommen over den da i Tyrus regjerende fyrste skjedde på grunn av hans grenseløse hovmod og selvforgudelse.

Med hensyn til Tyrus så er den type og forbilde på verden når det gjelder samkvem og handel. (Jvfr. Babylon, den store, og dens dom, Åp. 17 og 18.) og Tyrus' fyrste er type og forbilde på endetidens Antikrist.

Når forbildet Tyrus' fyrste er en uomskåren hedning og en ikke-israeler, så er også motbildet Antikristen en uomskåren hedning og en ikke-israeler. Derfor er Esek. 28, 1-10. 12-19 en av Skriftens mange antydninger som viser at Antikristen er en hedning og en ikke-israeler.

Det er også blitt hevdet av NAVNET ANTIKRIST er et sterkt bevis for at Antikrist er jøde. Til dette vil vi si at Antikrist, gr. Antikjristos, 1.Johs. 2,18.22: 4,3: 2.Johs. 7, betyr Motkrist eller Kristi motstander og har intet med jøde eller ikke-jøde å gjøre.

Videre hevdes det også at Antikristen som den FALSKE KRISTUS eller den falske Messias må være en jøde. Til dette kan vi svare at den falske Kristus, som på gresk ville hete Pseudokjristos, ikke forekommer i Skriften. Derimot forekommer benevnelsen falske kristus'er eller falskkrister, gr. pseudokjristoi, Matt. 24,24: Mark. 13, 22. Disse falskkrister er likesom de lavere falske profeter, gr. pseudoprofetai, Matt. 24,11.24: Mark. 13,22. underordnet den falske profet, gr. Pseudoprofetes, Åp. 16,13: 19,20: 20,10. At Antikristen i Skriften ikke benevnes den falske Kristus eller den falske Messias, henger formentlig sammen med at han, når han i midten av den 70. åruke bryter pakten med de vantro israelere og setter seg i Guds tempel og gir seg ut for å være Gud, nekter både Faderen og Sønnen, 1.Johs. 2,22. Følgelig kan han da ikke være en falsk Kristus, men presenterer seg som den han virkelig er, nemlig Satans Antikrist.

Etter denne i art. 69 til og med 75. korte omtale av de skriftsteder og de påstander som de som mener at Antikristen er israeler, støtter seg til, vil vi si følgende:

For det første er der ikke i disse skriftsteder og påstander noe som viser at Antikristen er israeler. Tvert imot viser de fleste av dem at Antikristen er en hedning, d.e. en ikke-israeler.

For det annet er de påståtte beviser fremkommet ved en løsrivelse fra sin sammenheng i Skriften.

For det tredje mangler fullstendig en belysning av det foreliggende tema ut fra Daniels bok og Åpenbaringsboken, hvor nettopp de viktigste og avgjørende av Skriftens beviser angående Antikristens nasjonalitet finnes.

Artikkel nr. 76:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

I art. 69 til og med 75 har vi kort omtalt mange av de skriftsteder og påstander ellers som de som hevdet at Antikristen er israeler, legger til grunn for dette. Ikke noe av dette viser imidlertid at Antikristen er israeler, men det meste av det viser tvert imot at Antikristen er en hedning, d.e. ikke-israeler. Således er vi i disse art. allerede kommet langt på veg med bevisførselen for at Antikristen ikke er israeler.

Men kan de bibelske profetier videre kaste lys over Antikristen med hensyn til person og nasjonalitet? På dette spørsmål kan jeg for min del svare et avgjort ja. Men da Antikristen er slutt- og toppstenen på verdensrikenes bygning i deres motstand og fiendskap mot Gud i denne onde tidsalder, må vi søke vårt svar i de skrifter i Bibelen som særlig befatter seg med verdensrikene og Guds rikes seier over dem, nemlig profeten Daniels bok og Åpenbaringsboken.

Profeten Daniels visjonær-profetiske utsiktspunkt var 606 - 534 f.Kr. Det var altså i den første del av det tidsavsnitt som Skriften kaller hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24: Dan. 4,16.23, som er den tid verdensrikene har verdensmakten med krigsvåpen, mens Rsael er satt tilside. Derfor varer hedningenes tider inntil gjenopprettelsen for Israel, d.e. opprettelsen av Messias-riket på denne jord ved Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til dommen over de levende nasjoner, hvoretter han gjennem Israels forkastelsestid løper altså synkront. At hedningenes tider nå nærmer seg sin avslutning, ser vi derfor klart av den kjennsgjerning at gjenopprettelsen for Israel er i full gang, om enn de avsluttende faser ennå mangler.

Med hensyn til profeten Daniel så vil jeg her innledningsvis si at Jesus Messias i sin store eskjatologiske tale på Oljeberget har fastslått følgende: For det første at Daniel er profet, og for det annet at Daniel har talt om profetiene i Daniels bok, Matt. 24,15. Jeg vil her på det sterkeste advare mot de rasjonalistiske og liberale teologer som benekter begge disse deler i strid med Jesu klare ord. I Guds øyne er profeten

Daniels rettferdighet så ulastelig at han er stilt sammen med Noah og Job, Esek. 14,14-20.

Når en ser bort fra den greske og ikke-kristne filosof Porfyrios (233 - 304) i det 3. århundre e.Kr., var Daniel-bokens enhet og ekthet ikke bestridt før i det 17. århundre av den jødiske filosof Baruch Spinoza (1632-1677), som med rette er kalt rasjonalismens far. Etter ham har rasjonalismens og liberalismens onde ånder ved en vantro og villførende kritikk gått til angrep på trossannhetene i vår Bibel og derved banet veg for det store frafall, gr. he apostasia, 2.Tess. 2,3, som går forut for åpenbarelsen av Antikristen, og som nå bryter på med makt. Fra rasjonalisten Spinoza har den tidshistoriske og den mytologiske fortolkning av profetiene gjennemsyret og bemektiget seg teologien mer og mer. Også en flerhet av de ledende teologer i vårt land idag benekter klart og åpenbart at profetiene i vår Bibel har fremtidig oppfyllelse og benekter dermed at profetiene er det lys Gud har gitt oss i denne tids åndelige mørke og enda mer i den tid som kommer, 2. Pet. 1,19. Alle som har fulgt med, vil ha klar beskjed om dette, ikke mindst fra debatten før avstemningen om medlemsskap i EF uten at jeg her skal referere til navn og artikler.

Ifølge tidshistorisk og mytologisk fortolkning av profetiene angår de den tid i hvilken de er fremsatt og har ellers kun typisk betydning. Der benektes avgjort at Gud gjennem profetiene har forutforkynt oss hva som skal skje i fremtiden stikk i strid med Guds ord, f.eks. Es. 45,11 : 46,10: Am. 3.7: Johs. 14,29: 16.13: 2.Pet. 1,19: 1.Johs. 2,18: Åp. 1,1-3. Med andre ord fjerner den tidshistoriske og den mytologiske fortolkning det eskjatologiske budskap i profetiene, dette at Gud ved profetiene skriver historie før det skjer.

Videre tror og lærer de også at ikke hele Bibelen er inspirert av Gud, men at de ved sin kritiske analyse må avgjøre hva i Bibelen som er inspirert av Gud og hva som ikke er det.

De benekter også det fremtidige Messias-rike på denne jord og oppfatter f.eks. Rom. 10,4 slik at Jesus Messias definitivt og endegyldig er lovens ende. Derved har Guds mangfoldige løfter i G.T. til Israel og dets fedre angående folket og landet og riket ikke noen gyldighet lenger, men Jesus har løftet alt dette opp til en høyere åndelig enhet som er den nytestamentlige menighet. Israels eneste mulighet er etter deres oppfatning kun individuelt å bli frelst inn i menigheten.

Videre benekter også mange av dem de sentrale frelsessannheter som f.eks. jomfrufødselen, den legemlige oppstandelse, underet, forsoningen etc.

For meg er denne sak tindrende klar: Jeg avviser rasjonalismen og liberalismen i teologien og forkynnelsen som forførende ånders og djevlers lærdommer, 1.Tim. 4,1: 2.Pet. 2,1. For meg er Guds Sønn Jesus Messias' ord og Guds profeters og apostlers ord i vår Bibels 63 kanoniske bøker eneste regel og rettesnor for tro og for lære og for liv. Ved dette ord ble jeg frelst, og i dette ord vil jeg ved Guds hjelp stå fast til min siste stund, 2.Tim. 3,14-17: 4,3-4: 2.Pet. 1,19-21. (Når jeg nevner 63 kanoniske

bøker og ikke 66, så er det fordi antallet 66 er en arv fra Septuaginta, som delte Samuelsboken og Kongeboken og Krønikeboken hver i to. At 63 er det riktige antall, viser også tallsymbolikken, idet 63 = 7 x 3 i andre potens.)

Av Bibelens 63 bøker er det av lett forståelige grunner særlig 3 bøker som Satan har satt alt inn på å få menneskene til å tvile på, nemlig 1.Mosebok og Daniels bok og Åpenbaringsboken. For 1.Mosebok lærer oss at synden er kommet fra Satan. Daniels bok trekker opp de store linjer angående de fire verdensriker og det etterfølgende Messias-riket. Åpenbaringsboken utfyller Daniels bok med jordiske og himmelske detaljer samt viser oss Messias-rikets endelige seier over Satan og Satans rike.

Artikkel nr. 77:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Det første verdensrike i hedningenes tider er det nybabylonske rike eller kaldeerriket, 606 - 538 f.Kr.

Vi skal fremføre to grunner for dette:

1. For det første sies dette klart i Dan. 2,38: "Du (d.e. kong Nebukadnesar II, Ny-babylonias første konge) er hodet av gull". Og hodet er det øverste på bildekolossen i Dan. 2.

2. For det annet fremgår dette klart fra forløpet av den tredje tidshusholdning i menneskeslektens historie ifølge Guds pakt med Noah, 1.Mos. 9.

Denne tidshusholdning gjelder for hele den nye menneskeslekt etter vannflommen inntil Messias-riket, og den nye og viktigste prøving av slekten i denne tidshusholdning er at Gud har gitt slekten menneskelig øvrighet, slik at slekten skal styre verden for Gud.

Men resultatet av denn prøving er atter fall, og Guds dom over den udelte menneskeslekt i denne tidshusholdnings første avsnitt var forvirringen av språket, hvorved folkene (nasjonene) oppstod, 1.Mos. 11,1-9.

Men fra denne hovedstrøm av menneskeslekten, som etter språkforvirringen bestod av mange folk, avledet Gud en liten bekk, Israel, som han på underfult og ofte på forferdelig vis lar flyte parallelt med hovedstrømmen, og som han i det nå snart kommende Messias-rike på denne jord leder inn i menneskeslektens hovedstrøm til dens fornyelse og frelse.

Fra folkene og Israels oppståen angår altså den fortsatte prøving under utøvelse av menneskelig styre både Israel og folkene, eller om en heller vil, både jøder og hedninger. Og at såvel Israel som folkene ikke har styrt verden for Gud men for seg selv, er til overmål bevist i historien.

Israels prøving under utøvelse av menneskelig styre resulterte altså i fall, og Guds dom over dette fall var adspredelsene bort fra Israels land. I den første dommens adspredelse av det for Israel representative Juda rike til Babel bestod fallet i overtredelse av de to betingede, israelske pakter, nemlig lovpakten, 2.Mos. 19,8, og den fornyede lovpakt, 5.Mos. 28, 1-30,10. Når det gjelder den andre dommens adspredelse av Israel til alle verdens land og folk, så bestod fallet, foruten i overtredelse av de samme to betingede, israelske pakter, også i Iraels forkastelse av Jesus Messias og den nye pakt i hans blod.

Men her må en vel merke seg at Israel i adspredelsene mistet sine velsignelser men ikke den pakt Gud inngikk med Israels stamfar Abraham angående ham selv og folket og landet, 1.Mos. 12, 1-4: 13, 14-17: 15, 1-7. 18-21: 17, 1-8. Denne pakt står fast evinnelig og alltid fordi det er en ubetinget nådespakt, og sine nådegaver og sitt kall angrer Gud ikke på, Rom. 11,29.

Etter Guds første dom over Israel ved adspredelsen til Babel ble prøvingen av verdensstyrelsen fortsatt av hedningefolkene alene i den tid som kalles hedningenes tider eller de hedenske verdensrikers tid, i hvilken tid Israel er satt tilside. Dommen over verdensrikenes fall under denne prøving kommer først ved knusningen av verdensrikenes bildekoloss, Dan. 2,35-45, og dommen over de levende nasjoner ved Jesu Messias' åpenbarelse og gjenkomst, hvoretter han oppretter Messias-riket på denne jord, Matt. 25, 31-46.

Altså: Prøvingen under verdensstyrelsen ifølge Guds pakt med Noah skjedde først med en udelt menneskeslekt fra vannflommen til språkforvirringen i Babel. Deretter skjedde prøvingen med en todelt menneskeslekt, d.e. med Israel og folkene, inntil den begynnende dom over Israel ved den første bortføring til Babel. Deretter skjedde prøvingen med en delt hedningeslekt, d.e. hedningefolkene i verdensrikenes tid, inntil dommen over de levende nasjoner ved Jesu gjenkomst for å opprette Messias-riket.

Når dommen over Israel begynte i og med den første bortføring til Babel i 606 f.Kr., så er det innlysende at det nybabylonske rike, som også begynte i 606 f.Kr., er det første rike i hedningenes tider. Det er dermed også innlysende at en ikke kan innføre noe tidligere rike enn det nybabylonske rike under utleggelsen av Daniels bok og Åpenbaringsboken.

Vi konkluderer derfor med at det nybabylonske rike er det første innenfor rammen av hedningenes tider. Visstnok kan tidligere riker tjene som forbilder og typer på de profetiske verdensriker fra og med det nybabylonske verdensrike, men de kan ikke inngå i den kronologiske suksessive rekke av verdensriker i Daniels bok og Åpenbaringsboken.

Artikkel nr. 78:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så kort omtale Danielsbokens oppdeling med hensyn til dens språk.

I det 2. årtusen f.Kr. var akkadisk diplomat-, overklasse- og verdensspråket. Men allerede i det assyriske verdensrikes tid begynner denne rolle å bli overtatt av aramaisk, hvis egentlige ekspansjonstid var det medisk-persiske verdensrikes tid. Under det greske verdensrike begynner så gresk å konkurrere med aramaisk som overklasse- og verdensspråk for så endelig i det romerske verdensrikes tid å dele denne rang med latin.

Den første del av Danielsboken, Dan. 1,1-2,4 I, som handler om Israels første bortføring til Babel i 606 f.Kr. og Daniels første tid ved hoffet hos Babels konge Nebukadnesar II, er skrevet på hebraisk.

Den annen del av Danielsboken, Dan. 2,4 II-7, 28, som for vårt spesielle tema særlig i kap. 2 og kap 7 omtaler hedningenes tider eller de hedenske verdensrikers tid inntil opprettelsen av Messias-riket på denne jord, er følgeriktig skrevet på aramaisk, som var verdensspråket på Daniels tid. Her merker vi oss at Dan. 2,35.44-45: 7,14.27 omtaler opprettelsen av Messias-riket, som er det femte rike etter de fire verdensriker fra og med det ny-babylonske rike.

I den tredje del av Danielsboken, Dan. 8,1-12,13, er språket atter hebraisk. Denne del omtaler særlig det tredje og det fjerde verdensrike, nemlig det makedonsk-greske og det romerske, og deres forhold til Israel. For vårt tema er her særlig viktig omtalen av det lille horn i det tredje verdensrike, Antiokus IV Epifanes, Dan. 8,9-12: 11,21-35, som er hovedforbildet på det lille horn i det fjerde verdensrike, selve Antikristen, Dan. 7,8. 24-26. Meget viktig for vårt tema er også omtalen av de sytti åruker, som er tilmålt Israel og Jerusalem frem til opprettelsen av Messias-riket på denne jord med full velsignelse for Israel og ved Israel også velsignelse for folkene over den hele jord, Dan. 9,24-27.

Danielsboken bruker altså verdenssrpåket aramaisk i den midterste del av boken, som særlig handler om verdensrikene, men bruker hebraisk i den første og siste del av boken, som særlig angår Israel. Også på denne måte er der klar kontrast mellem verdensrikene og Israel i Daniels bok.

Med hensyn til de fire verdensriker og det etterfølgende Messias-rike avgir kong Nebukadnesars drømmesyn av den menneskelignende bildekoloss, Dan. 2, grunnvoll, rot og skisse for de fire verdensriker og det etterfølgende Messias-rike. Videre viser synet de fire verdensrikers kronologiske kontinuitet fra 606 f.Kr. til opprettelsen av Messias-riket. Videre viser synet oss når Messias-riket skal opprettes, nemlig "i disse kongers dager", hvilket ifølge profetien er sluttfasen av det romerske verdensrike, det

romerske timakts- eller tikongeforbund. Synet viser oss videre at verdensrikene presenterer seg mektige, glimrende og blendende for verdensmenneskene, men opprettholdes ved ytre makt, symbolisert ved metaller, men med synkende karakter, karakterisert ved synkende verdi av metallene. Videre står verdensrikene på usikre, vaklende føtter: jern og ler, hvor jernet symboliserer autokrati, som tenderer mot tyranni, og leret symboliserer demokrati, som tenderer mot anarki. Stenen som symboliserer Messias-riket, skal ramme det romerske timaktsforbund og knuse og gjøre ende på verdensrikene, men selv skal Messias-riket stå fast evinnelig.

I Dan. 7 omtales profeten Daniels drømmesyn av de fire store dyr som han så stige opp av havet under en storm. Ifølge dette syn og den Gud-gitte uttydning av synet skal fire riker oppstå på jorden, og etter disse skal den Høyestes hellige få riket til evig tid. Sammenholdt med Nebukadnesars drømmesyn i Dan. 2 og de historiske riker kan de fire store dyr ikke være noe annet enn de samme fire verdensriker som er beskrevet i Dan. 2. Synet i Dan. 7 beskriver verdensrikenes indre sædelig-åndelige vesen, og derfor er de villdyr i Guds seers øyne. Ja, det dyr som forestiller det fjerde og siste verdensrike, det romerske, er så fryktelig og forferdelig og grotesk at det faller helt utenfor det zoologiske system.

Vi skal så kort nevne de fire verdensriker i hedningenes tider ifølge Dan. 2 og 7:

1. Det ny-babylonske verdensrike eller kaldeerriket, 606 - 538 f.Kr.
2. Det medisk-persiske verdensrike, 538 - 331 f.Kr.
3. Det makedons-greske verdensrike, 331 - 146 f.Kr.
4. Det romerske verdensrike, 146 f.Kr. inntil opprettelsen av det fremtidige Messias--rike på denne jord.

Med hensyn til det romerske verdensrike nevner vi følgende kronologiske, suksessive tidsavsnitt for dets bestående:

1. Kongedømme, 753 - 510 f.Kr.
2. Republikk, 510 - 31 f.Kr.
3. Keiserdømme, 31 f.Kr. - 395 e.Kr.
4. Nasjonalrikene fra den første todeling av det romerske verdensrike i det øst-romerske rike og det vest-romerske rike i 395 e.Kr. og ved de senere delinger og forandringer av disse to riker inntil 1957.
5. EEC (Det Europeiske Økonomiske Fellesskap) eller EF, som begynte med undertegnelsen av Roma-traktaten av Italia, Frankrike, Vest-Tyskland, Holland, Belgia og Luxembourg den 25. mars 1957 i Roma, er begynnelsen til den samling som fører til det romerske timaktsforbund. De opprinnelige seks stater som undertegnet Roma-traktaten, er alle stater som tilhører det vestromerske territorium. I 1972 gik ytterligere tre stater inn i forbundet, nemlig Storbritannia, Danmark og Eire, av hvilke de to siste ikke hadde tilhørt det antikke romerske imperium. En

rekke andre land er nå også tilknyttet EF ved handelsavtaler. EF er for tiden i hastig realisasjon av handelsavtaler med de aller fleste land som grenser til Middelhavet, hvorved dette vil bli et romersk innhav slik det var i det antikke romerske imperium. Dette vil fortsette inntil både det vestromerske og det østromerske territorium er inngått i forbundet, som da vil bli delt i ti regionale underavdelinger som tilsammen utgjør det romerske timaktsforbund hvorved Antikristen omsider vil opptre. I den første tid som angår samlingen og dannelsen av det romerske timaktsfobund, vil den store skjøge Babylin i religiøs-kirkelig forstand nemlig pavekirken, få større og større innflytelse i forbundet inntil den har den virkelige makt, Åp. 17,3.15.18.

6. De ti regjeringsledere i det romerske timaktsforbund og Antikristen fullfører senere den av Gud besluttede dom over skjøgen, Åp. 17,16-17.

7. Antikristen overvinner og styrter tre av de ti ledere, slik at det blir sju av de ti ledere tilbake og hvorved Antikristen blir den åttende, Dan. 7,8. (jvfr. at Antikristen også er den åttende av dyrets hoder, Åp. 17,11, som vi senere skal omtale).

8. Det egentlige antikristelige verdensrike hvor Antikristen er den suverene og absolutte hersker, fra midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem og til årukens slutt, altså 3 1/2 profetiske år, Dan. 9,27: Åp. 13, 1-8, som er den store trengsels tid. Straks etter den store trengsel inntrer så Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til dommen over Antikristen og hans rike, hvorpå Messias-riket opprettes.

Artikkel nr. 79:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så vise Antikristens tilknytning til verdensrikene i Daniels bok og Åpenbaringsboken.

Det første sikre spor vedrørende Antikristens tilknytning til verdensrikene i hedningenes tider har vi i det tredje verdensrike, det makedonsk-greske, 331- 146 f.Kr., nemlig i det greske verdensrikes lille horn, Antiokus IV Epifanus, Dan. 8, 9-12: 11,21-35, som er hovedforbildet på det lille horn i det fjerde og siste og romerske verdensrike, Antikristen. Disse to personer er uløselig knyttet sammen i profetien. Den første er den sistes forbilde, og den siste er den førstes motbilde, og deres felles

særkjenne er deres demoniske hat til Guds eiendomsfolk Israel, Israels gudstjeneste og Israels Gud. Men Antiokus Epifanes og israeleres forbildelige pakt med Antiokus og israeleres forbildlige pakt med romerne har vi allerede omtalt i art. 70 til 72. Vi skal derfor fortsette med omtalen av det fjerde verdensrikes lille horn, Antikristen.

Vi tar vårt utgangspunkt i Dan. 7,7: "Deretter fikk jeg i mine nattlige syner se et fjerde dyr, fryktelig og forferdelig og overmåte sterkt, det hadde store tenner av jern og åt og knuste, og det som ble tilovers, trådte det ned med sine føtter, det var annerledes enn alle de første dyr og hadde ti horn".

Dette dyr svarer til benene og føttene på kong Nebukadnesar menneskelignende metallkoloss, og de ti horn på dyret svarer til de ti tær på kolossen, Dan. 2,33.40-43. Videre svarer de ti horn til de ti horn på det første dyr i Åp. 13,1 og på dyret i Åp. 17,12. Og alle disse syner, nemlig i Dan. 7.7-8.15-16: Åp. 13, 1-8: 17,3,7,12, gjelder det fjerde og siste verdensrike, det romerske.

I Dan. 7,8 fortsetter Daniel: "Jeg aktet nøye på hornene", v. 8 I. Altså var det det ferdigdannede romerske timaktsforbund i endens tid som profeten nøye hadde sin oppmerksomhet rettet mot, og synet oppfylles altså i en for oss meget nær fremtid, da det romerske timaktsforbund idag er under hastig utvikling og dannelse. Profeten ser altså i synet det ferdigdannede romerske timaktsforbund. Da får han se "et annet lite horn som skjøt opp mellem dem (de ti), og tre av de første horn ble rykket opp for dets skyld", v.8 II. Det nye, lille horn som skjøt opp etter og mellem de ti, er altså et ellevte horn, som – når dette er oppfylt – blir det åttende horn. Idet en også her gjør oppmerksom på at åtte er fornyelsens og oppstandelsens symbolske tall, ikke bare i god, men også i dårlig betydning, står dette åttende horn derfor og ifølge den videre profetiske utvikling av temaet for Antikristen. (jvfr. at Antikristen også er den åttende, men er tillike en av de sju konger som dyrets sju hoder står for, Åp. 17,9-11, og at de onde ånders hovedantall i endens tid også er åtte, Matt. 12, 43-45, som vi senere skal forklare.) Tre av de ti horn ble altså rykket opp, v.8, falt av, v.20, for det ellevte horns skyld. Grunnteksten bruker her det aramaiske ord sjafal, som betyr slå ned eller styrte.

Denne krig er også beskrevet i Dan. 12,5, idet vi setter kapitelskillet mellem Dan. 11 og Dan. 12 etter Dan. 11.35, hvor dette skille burde gå. Derved vil kap. 11 angå den antikke tid for de fire riker som det tredje verdensrike ble delt i etter Alexander den stores død, Dan. 8,22, og særlig angå krigene mellem det syriske og det egyptiske rike. Men kap. 12 vil angå endens tid, den siste tid av deres herredømme, Dan. 8,23, og også innbefatte krigen mellem Antikristen og de tre horn innenfor det romerske timaktsforbund, som altså da både det syriske og det egyptiske rike tilhører.

Ifølge Dan. 12,5, som altså angår endens tid, er der tre aktører: 1. Sydens konge, som er Egypt med eventuell tilslutning av andre og nærliggende land og folk. 2. Den pronomenet "han" står for, nemlig Antikristen. 3. Nordens konge, som er Syria eller det seleukiske Stor-Syria med eventuell tilslutning av andre og nærliggende land og folk.

Ifølge Dan. 12, 5-7 fører Antikristen krig med Egypt og Stor-Syria og Israel i den samme rekkefølge som står anført for de kriger som hans forbilde, Antiokus, førte: mot syd og mot øst og mot det fagre land, d.e. Israel, Dan. 8,9. Men det fremgår klart av Dan. 12,5-10: 8,24-25 at krigen eller krigene som Antikristen skal føre, angår også mange andre folk og land med forferdende tidender fra Norden og Østen som bevirker at Antikristen i stor harme drar ut for å ødelegge og tilintetgjøre mange.

Men ifølge Dan. 12,10: 8,25 skal Antikristen gå sin ende imøte i Judea, og uten menneskehånd skal han knuses, d.e. ved Guds inngripen, Dan. 2,34-35.45: Åp. 19,11-21. Om Antiokus derimot vet vi ifølge hsitorien at han døde under et mislykket felttog i Elymais i Persia i 164 f.Kr.

Artikkel nr. 80:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Mens Daniel så på dette, nemlig det som Dan. 7,7-8 beretter om de ti horn på det fjerde dyr og om hvordan et nytt ellevte horn skjøt opp mellem og etter de ti og hvordan tre av de ti horn ble rykket opp for det ellevte horns skyld, slik at det ellevte horn ble det åttende horn, fikk Daniel se et himmelsk syn, som omtales i v. 9-10. Dette himmelske syn angår det samme som seeren på Patmos, apostelen Johannes, så ifølge Åp. 4 og 5, og som viser det himmelske situasjonsbilde foran den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9,27.

Dette er et eklatant eksempel på hvordan Gud våker over sitt ord, så han fullbyrder det, Jer. 1,11-12. For mens altså Daniel så på hvordan Antikristen ødela tre av de ti riker som tilhører det romerske timaktsforbund, og kjemper seg videre frem mot verdensherredømmet, idet han spotter Gud og de hellige og fører krig mot de hellige og overvinner dem, så viser Gud Daniel hva som foregår i himmelen. Han får se det Johannes fikk se ved den senere åpenbaring på Patmos, Åp. 4 og 5. Han så Gud Fader på sin trone og englenes herskarer som tjente ham. Han så at retten ble satt og bøker ble åpnet, v. 9-10.

Mens Daniel ser på dette himmelske syn, svinner også dette, og han får atter se forholdene på jorden. Men nå har forholdene her totalt forandret seg. Han ser hvordan det romerske verdensrike i sin endetidsmanifestasjon bli ødelagt ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst med de himmelske hærer til slaget ved Harmageddon og den etterfølgende dom over de levende nasjoner, v. 11-12: Åp. 19, 11-21.

I de himmelske syner som her blir åpenbart Daniel, får han også se hvordan Menneskesønnen, Jesus Messias, av Faderen får herredømme og ære og rike over alle folk og

ætter og tungemål. Hans herredømme er et evig herredømme, som ikke forgår, og hans rike er et rike som ikke ødelegges. Dette er det femte rike eller stenens rike, Messias-riket i fremtidig opprettelse på denne jord, som følger etter de fire verdensriker, og som skal fortsette på den nye jord, v. 13-14: Mik. 4,7: Luk. 1,35: 1.Kor. 15,28.

Vi ser således at Daniel, og vi med ham, skiftesvis ser syner på jorden og i himmelen, som viser oss at Himmelens Gud leder hele utviklingen av endetidens gigantiske drama til det endemål han har forutsagt i den bibelske profeti.

Den fremtidige opprettelse av Messias-riket på denne jord har følgende suksessiv-historisk rekkefølge:

1. Den høytidelige innsettelse av Menneskesønnen i Messias-riket foregår i himmelen, Dan. 7,13-14: Åp. 5, 6-10.
2. Forferdelighetene over jorden i de apokalyptiske straffedommer, Salm. 2,5: Matt. 24,21-26: Åp. 6 til 18.
3. Menneskesønnens åpenbarelse og gjenkomst i herlighet og kraft for å ødelegge Antikristens rike, Dan. 2,45: 7,9-11: Åp. 19,11-21.
4. Dommen over de levende nasjoner, Dan. 7,10.26: Matt. 25, 31-46.
5. Opprettelsen av Messias-riket på denne jord, Dan. 2,44: 7,27: Åp. 5,10: 20,1-6.

Artikkel nr. 81:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Det lille ellevte horn i Dan. 7,8 -26, som omsider ble større enn de andre horn og som, etterat tre av de ti horn ble rykket opp for dets skyld, ble det åttende horn, og som hadde øyne som menneskeøyne og en munn som talte store ord, er altså endetidens Antikrist. Han er identisk med den kommende fyrste og ødeleggeren, Dan. 9,26-27: kongen med det frekke åsyn, Dan. 8,23-25: 12,1-10 (=11,36-45): ødeleggelsens vederstyggelighet, Dan. 12,21 (=12,11): Matt. 24,15, syndens menneske, fortapelsens sønn, den lovløse, 2.Tess. 2,3-8, dyret i Åp. 13,3-8: 16,13: 17,8-11: 19,19: 20,10.

Antikristens hovedforbilde, det tredje verdensrikes lille horn, Antiokus IV Epifanes, er en hedning og en ikke-israeler, hvilket indikerer at også Antikristen er en hedning og en ikke-israeler.

Det fjerde og siste og romerske verdensrikes lille horn, endetidens Antikrist, er som Antiokus i den bibelske profeti uløselig knyttet til verdensrikene innenfor rammen av hedningenes tider, hvilket klart viser at Antikristen er en hedning og en ikke-israeler.

Antikristen er videre i profetien uløselig knyttet til det romerske verdensrike, hvilket tillike viser at han er en romersk fyrste. I Dan. 9,26 står således uttrykkelig at

det var denne kommende fyrstes folk, d.e. romerne, som skulle ødelegge og som ødela templet og Jerusalem i år 70 e. Kr., hvilket er historisk bevist.

Videre er Antikristen en romersk fyrste, da det lille ellevte horn, som senere ble det åttende horn og som symboliserer personen Antikristen i Dan. 7,7-26 er en manifestasjon på det fjerde og siste dyr i Dan. 7, som symboliserer det romerske verdensrike.

Endelig er Antikristen en romersk fyrste ifølge Åp. 17,8-11, da det hode som ble såret til døden, men hvis dødssår ble lægt, og som symboliserer Antikristen når han kommer igjen fra avgrunnen i endens tid som den åttende, likeledes er en manifestasjon på det tihornkronede og sjuhodede dyr i Åp. 13, 1-8, som symboliserer det romerske timaktsforbund i endens tid.

Alle symbolske fremstillinger av Antikristen i forbindelse med det fjerde og siste og romerske verdensrike gir han det samme særkjenne, nemlig et demonisk hat til Israel og Israels gudstjeneste og Israels Gud. Videre den samme virketid for hans herredømme, nemlig 3 1/2 profetisk år. Endelig skal han og hans verdensrike ødelegges ved Jesu Messias'åpenbarelse og gjenkomst til vår jord for å opprette Messias-riket.

Som indikasjon for at Antikristen er en romersk Cæsar skal vi her atter gjenta yppersteprestenes svar til Pontius Pilatus under rettergangen mot Jesus Messias etter Vulgata: "Non habemus regem nisi Caesarem", d.e. "vi har ikke konge uten Cæsar", Johs. 19,15. Denne offisielle erklæring av Israels ledere den gang er bindende for Israel inntil Israels ledere erklærer: "Velsignet være han som kommer i Herrens navn." Matt. 23,39. Men denne profeti av Jesus Messias vil først vil oppfylt i forbindelse med hans åpenbarelse og gjenkomst når han som ødeleggelsens kastesten knuser verdensrikenes bildekoloss ved å ramme denne på føttene med de ti tær, som symboliserer det romerske timaktsforbund i endens tid, Dan. 2,34-35. I Dan. 7,11 står dette uttrykt slik at det fjerde dyr ble drept for de store ords skyld som hornet, d.e. Antikristen, talte, og i v. 26 at herredømmet skal fratas Antikristen og han blir ødelagt og tilintetgjort for all tid.

Og så skal riket og herredømmet og makten over rikene under hele himmelen gir til det folk som er den Høyestes hellige, og dette rike, som altså er det femte rike etter de fire verdensriker, Messias-riket, skal være et evig rike, og alle makter skal tjene og lyde det, v.27. Da vil Israels offisielle erklæring lyde: "Vi har ikke konge uten Jesus fra Nasaret." (Lat. "Non habemus regem nisi Iesum Nazarenum.")

Artikkel nr. 82:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Før vi går over til å omtale Åpenbaringsbokens syner angående endetidens Antikrist, må vi først omtale et meget viktig forhold, nemlig nåtiden (presens) i Åp. 17,10, hvor det står at "den ene (d.e. den sjette konge) er til", da dette er av største betydning for forståelsen av endetidens Antikrist.

Mange fortolkere har oversett eller neglisjert denne meget viktige nåtid. Andre fortolkere har villet forstå denne nåtid som profetisk nåtid, d.e. at denne nåtid angår synets oppfyllelse i endens tid.

Dan den sjette konges regjeringstid ifølge Åp. 17,10 er bestemt til nåtiden i Åp. 17,8.10.11, så er det innlysende at vi først må bestemme på hvilken tid denne nåtid er.

To muligheter er her tenkelige. Enten det tidspunkt Johannes hadde åpenbarelsen på Patmos, altså historisk nåtid, eller tidspunktet foran dommen over den store skjøge Babylon i endens tid, altså profetisk nåtid.

Rent språklig kan dette spørsmål ikke løses, men det er sannsynlig at det er Patmos-åpenbarelsens historiske nåtid, altså det tidspunkt engelen taler til Johannes. Derfor må dette spørsmål løses av sammenhengen.

At det ikke er tiden foran dommen over den store skjøge Babylon, fremgår klart av flere tvingende grunner:

1. Skjøgens ødeleggelse skal ifølge v. 16,17 skje ved de ti horn og dyret. Men de ti horn sies ifølge v. 12 å være ti konger som ennå ikke har fått rike, men de får makt som konger en time sammen med dyret, når dette kommer igjen. Altså er de ti konger fremtidige i forhold til nåtiden i v. 8.10.11. Tidspunktet for nåtiden i v. 8.10.11 kan derfor ikke være tiden for dommen over den store skjøge Babylon.

3. De ti kronede horn, d.e. de ti konger som har fått makt som konger, har vi derimot på det tihornkronede og sjuhodede dyr i Åp. 13, 1-8, hvor Antikristen er symbolisert ved det hode som fikk såret av sverdet, men ble ilive. Dyret i Åp. 12, 1-8 er altså Antikristen og hans verdensrike i endens tid. Da hverken de ti horn er kronet eller dyret "er", men tvert imot "ikke er" i nåtiden i v. 8.11, kan tidspunktet for nåtiden i v. 8.11 ikke være tiden for dommen over den store skjøge Babylon.

4. Skjøgen sitter ifølge v. 3 og 9 på dyret og er ifølge v. 18 ved makt i nåtiden i v. 8.10.11, hvorfor denne nåtid ikke kan være tiden for dommen over den store skjøge Babylon.

5. Ifølge v. 10 "er den ene til", det vil si at den sjette konge har regjeringsmakt på tidspunktet for nåtiden i v. 8.10.11 Dyret som "var og ikke er" er derimot den åttende, altså fremtidig i forhold til den sjette og derfor ennå ikke kommet, v.11, men er tillike en av de sju, men dog ikke den sjette, da den sjette "er" hvorimot dyret

"ikke er" på tidspunktet for nåtiden i 8.10.11. Og da skjøgens ødeleggelse skjer ved de ti konger og dyret, så kan tidspunktet for nåtiden i v.8.10.11 ikke være tiden for dommen over den store skjøge Babylon.

6. Dommen over den store skjøge Babylon ved de ti horn og dyret står ifølge v.16 i futurum i forhold til nåtiden i v.8.10.11, hvorfor nåtiden i v.8.10.11 ikke kan være tiden for dommen over den store skjøge Babylon.

7. Dersom tidspunktet for nåtiden i v.8.10.11 skulle være tiden foran dommen over den store skjøge Babylon, så kunne det ikke stå i v.12 at de ti konger ennå ikke har fått rike. For de ti konger må nemlig ifølge Dan. 7,24 fremstå og få rike før endens tid. Og når det gjelder Antikristens verdensrike i endens tid, så er det de ti kongers fremståen som viser at endens tid er nær. De ti konger må ifølge profetien få rike før Antikristen åpenbares.

8. Da tidspunktet for nåtiden i v. 8.10.11 av de foran anførte grunnen ikke kan være tiden for dommen over den store skjøge Babylon, må det være det tidspunkt Johannes hadde åpenbaringen på Patmos, altså det øyeblikk engelen taler med Johannes.

Et merkelig og inkonsekvent forhold er også at mange av dem som holder nåtiden i Åp. 17,8-11 for å være profetisk nåtid, dog holder nåtiden, i Åp. 1,19 for å være historisk nåtid. Her står: "Skriv de ting som du så, og de ting som er, og de ting som skal skje etter disse (gr. meta tayta)". Og Åp. 4,1 begynner med: "Etter disse ting (gr. meta tayta)" o.s.v. Hvorfor bruker de da ikke også her profetisk nåtid? Jo, øyensynlig fordi profetisk nåtid her ville fullstendig forstyrre oppdelingen av Åpenbaringsboken, hvis hele innhold da måtte oppfylles i og etter endens tid. Men enten må en i Åp. 17, 8-11 og i Åp. 1,19 ha profetisk nåtid eller også på begge steder ha historisk nåtid, og oppfattelsen av "Herrens dag" i Åp. 1,10 må da bli tilsvarende forskjellig etter de to oppfattelser. Etter min oppfatning må en både i Åp. 17,8-11 og i Åp. 1,19 ha historisk nåtid. Nåtiden her må altså være det øyeblikk engelen taler til Johannes.

Artikkel nr. 83:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Tidsangivelsen for den historiske nåtid (presens) for Apostelen Johannes' mottagelse av åpenbaringen på Patmos er ifølge sparsomme og motstridende patristiske uttalelser spredt over et tidsområde fra Cæsar Claudius' regjering (41 - 54 e.Kr.) til Cæsar Domitians regjering (81 - 96 e.Kr.). Men ikke noen av disse tidsangivelser kan bevises, men er altså ifølge tradisjonen. Ifølge de to siste hundreårs utleggere av samme sak er tidsangivelsen spredt over det samme tidsrom, altså fra 41 - 96 e.Kr. Men heller ikke her er noe bevist.

Med hensyn til flere av disse utleggeres antagelse om at Johannes skulle ha vært landsforvist til Patmos under Domitians regjering og på den tid fått åpenbaringen, skal vi anføre hva theol. dr. E. W. Bullinger sier om den sak: "Johannes var ikke landsforvist, hvilket der ikke finnes det ringeste bevis for, men dette kun ifølge tradisjonen. Den greske preposisjon "dia" etterfulgt av akkusativ angir behovet eller hensikten, men dersom årsaken skulle ha vært tilsiktet, så skulle "dia" ha vært etterfulgt av genitiv, men i Åp. 1,9 står akkusativ. Johannes var på Patmos for å motta åpenbaringen". (The Day of the Lord.)

Men det er innlysende at når Gud i Åp. 17,7 har lovt å si oss hemmeligheten med kvinnen og med dyret som bærer henne, og som har de sju hoder og de ti horn, så har han også i Skriften gitt oss muligheter til at så kan skje.

Der finnes også i Åpenbaringsboken to skriftsteder hvorved en kan tidfeste det tidspunkt Johannes hadde åpenbarelsen på Patmos innenfor en kort tidsperiode hvis yttergrenser kan bestemmes, nemlig:

1. Det første skriftsted er Åp. 17,6.

I dette skriftsted gis oss en viktig opplysning, idet Johannes så at den store skjøge Babylon, som ifølge v. 18 har kongedømme over kongene på jorden og dermed verdensmakten, var drukken av Jesu vitners blod. Ifølge historien vet vi at den første kristenforfølgelse iverksatt av verdensmakten inntraff under Cæsar Nero etter Romas brann i år 64 e.Kr. Før den tid stilte den romerske verdensmakt seg indifferent til de kristne, idet kristendommen ble betraktet som en reformert og mere åndelig form for judaisme, og judaismen var en tillatt religion (lat. religio licita) i det romerske imperium.

Etter denne første kristenforfølgelse iverksatt av verdensmakten i år 64 e.Kr. fulgte så senere flere andre.

Men det er innlysende at dersom vi på forhånd ikke vet hvilken forfølgelse der siktes til i v. 6, så følger derav logisk at vi må datere fra den første forfølgelse, d.e. i år 64 .Kr. For dersom vi daterer fra en senere forfølgelse, later vi ute av betraktning den eller de forfølgelser som i tid måtte ligge foran dateringen. Men derved blir vi ulogiske, idet vi forutsetter ting kjent som ikke er kjent. Det er bare en datering som er logisk riktig og tillatelig, nemlig dateringen fra den første kristenforfølgelse, fordi kun da kan alle forfølgelser bli tilgodesett i beregningen.

Dermed er det bevist ifølge profeti og historie at den foran nevnte korte tidsperiode innenfor hvilken nåtiden i Åp. 17,8.10.11 må ligge, begynner med år 64 e.Kr. som altså er dens terminus a quo, slik at nåtiden i v. 8.10.11 ikke kan være før år 64 e.Kr., men i eller etter dette årstall.

2. Det andre årstall er Åp. 11,8.

I dette skriftsted omtaler Johannes det Jerusalem, som i åndelig mening kalles Sodoma og Egypten og hvor Jesus ble korsfestet, som bestående. Men dette var det Jerusalem som ble ødelagt av romerne i år 70 e.Kr.

Det omtales ikke i Åpenbaringsboken at Jerusalem skal eller skulle ødelegges. Omtalen av Jerusalem (den store by) i Åp. 16,19, som angår endens tid og hvor Jerusalem skal få Guds tredelingsstempel på seg, er heller ingen ødeleggelse.

Altså: Når Åpenbaringsboken overhodet ikke nevner at Jerusalem skal eller skulle ødelegges, men tvertimot nevner det Jerusalem, hvor Jesus ble korsfestet og som ifølge historien ble ødelagt av romerne i år 70. e.Kr., som bestående, så er det bevist ifølge profeti og historie at den foran nevnte korte tidsperiode, innenfor hvilken nåtiden i Åp. 17,8.10.11 må ligge, ender med år 70. e.Kr. som altså er dens terminus ad quem, slik at nåtiden i Åp. 17,8.10.11 ikke kan være etter år 70 e.Kr. men i eller før dette årstall.

Den Hellige Skriftens egen løsning av spørsmålet om tidfestingen av Patmos-åpenbaringens nåtid er etter dette at den ligger mellem år 64 og år 70 e.Kr.

Vi konkluderer derfor med at nåtiden (presens) i Åp. 17,8.10.11 er det tidspunkt Johannes hadde åpenbaringen på Patmos, som i tid ligger mellem år 64 og år 70 e.Kr.

Men endog det eksakte årstall for nåtiden i Åp. 17,8.10.11 kan bestemmes ifølge Skriften, når først den sjette konge i v.10 er bestemt, som vi senere skal se.

Artikkel nr. 84:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så gå over til å omtale det meget viktige og vanskelige tema angående DE SJU HODER på det tihornkronede og sjuhodede dyr i Åp. 13,1-8.

Den vanlige oppfattelse blant de fleste utleggere som har historisk nåtid (presens) i Åp. 17,10, er at det sjette hode (d.e. "den ene") er det romerske imperium, og at de fem hoder, som "er falt", er fem riker i tid før det romerske imperium. Vi skal se nærmere på dette:

1. Dersom vi i Dan. 7 teller hodene på de tre dyr før det fjerde dyr, som er romerriket, så har det første dyr et hode og det annet dyr et hode, men det tredje dyr har fire hoder, altså tilsammen seks hoder, men Åp. 17,10 har kun fem hoder før det sjette hode. Altså kan den ovenfor omtalte oppfatning ikke være riktig.
2. For å komme forbi denne sperring så har mange utleggere kun tellet et hode istedet for fire på det tredje dyr, men så lagt til det assyriske rike og det egyptiske rike for å få fem riker før det romerske.
3. Men dermed kommer de i uoverensstemmelse med Dan. 2,38 som sier til Nebukadnesar II, Ny-Babylonias første konge: "Du er hoder av gull". Og hodet er det øverste på den menneskelignende bildekoloss i Dan. 2.
4. De kommer derved tillike i uoverensstemmelse med utgangspunktet for hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24: Dan. 4,16.23, som er den tid verdensrikene er ene om verdensstyrelsen ifølge Guds pakt med Noah, 1.Mos. 9, og som derfor kun kan regnes etter at Israel er satt tilside i landflyktighetens dom, hvilket begynte i år 606 f.Kr., det samme år som er begynnelsesåret for det ny-babylonske rike. Profetien viser således klart at verdensrikene innenfor rammen av hedningenes tider må begynne med Nebukadnesar II.s ny-babylonske rike.
5. De som mener at det sjette hode i Åp. 17,10 er det romerske imperium, som de da identifiserer med dyret i Åpenbaringsboken, d.e. det første dyr i Åp. 13, mener videre at det romerske rike vil få en ny periode i endens tid som det sjuende hode, som etter en katastrofe, enten med riket eller med dets leder, skal komme tilbake som den åttende. Men av Åp. 17, 8-11 fremgår at dyret "var og ikke er" i nåtiden i Åp. 17,10. Vi vil da stille følgende spørsmål: Hvordan kan det romerske imperium både være og ikke være på en og samme tid i nåtiden i Åp. 17,10? Det er klart at dette er en umulighet.

En av de største feil som er gjort i utleggelsen av Åpenbaringsbokens syner vedrørende verdensrikene er etter vår mening at dyrets sju hoder er utlagt som sju riker. Heller ikke får en dette til å stemme dersom alle profetiens vitnesbyrd i denne sak skal tas med og disse vitnesbyrd skal stå for det de selv sier. For både de sju hoder og de ti horn på dyret er etter vår mening å utlegge som personer. En helt annen ting er at disse personer er ledere av riker, som vi senere skal se.

Men hvorfor skal også hodene på dyret utlegges som riker? Dette behøves ikke, fordi alle fire verdensriker innenfor hedningenes tider på annen måte er inkorporert i det første dyr i Åp. 13, 1-8. For dyrets kropp var likt en leopard, som det tredje verdensrike, Dan. 7,6, og dets føtter som på en bjørn, som det andre verdensrike, Dan. 7,5, og det munn som en løvemunn, som det første verdensrike, Dan. 7,4. Det er som om dyret i Åp. 13,1-8 har opptatt i seg de tre foregående verdensriker til en gigantisk kraftanstrengelse i endens tid mot Gud og mot hans rike. Men det en i denne forbindelse særlig skal merke seg, er at når en trekker fra de tre deler av dyret i Åp. 13,1-8 som går på de tre første verdensriker, nemlig kroppen, føttene og munnen, så er der tilbake av dyret kun hodene, hornene og halen, hvorav hodene og hornene må gå på det fjerde og siste og romerske verdensrike. Og halen, som ikke omtales i v. 1-8, men i v. 11-17, går på den falske profet, Es. 9,15: Åp. 12,4 I. Dette viser klart at kun hodene og hornene på dyret i Åp. 13,1-8 er å utlegge som tilhørende det romerske rike. Det øvrige av dyret går på de tre første verdensriker og på den falske profet.

Vi konkluderer derfor med at kun hodene og hornene tilhører spesifikt det tihornkronede og sjuhodede dyr i Åp. 13, 1-8, og de må i profetiene finnes som assosiasjoner i romerriket, det fjerde og siste verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider.

Artikkel nr. 85:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Vi skal så ut fra den romerske historie undersøke hvilke sæsar'er vi har i tidsperioden 64 - 70 e.Kr., i hvilken tid den sjette konge ifølge Åp. 17,10 har regjeringsmakt. Svaret er som følger: Nero Cæsar, 54 - 68 e.Kr., Galba Cæsar, 69, Otho Cæsar, 69, Vitellius Cæsar, 69 og Vespasianus Cæsar, 69 - 79.

Ifølge Åp. 17,10 skal den sjuende konge ha kort regjeringstid og kan derfor ikke være Vespasianus Cæsar som regjerte i 10 år. Det må derfor være en av de tre foregående cæsar'er som alle hadde kort regjeringstid, nemlig: Servius Sulpicius Galba, fra juni 68 til januar 69, Marcus Salvius Otho, fra januar 69 til april 69 eller Aulus Vitellius, fra april 69 til slutten av 69, altså henholdsvis ca. seks måneder, ca. tre måneder og ca. sju måneder. Men hvem av disse som er den sjuende konge, kan ikke hermed avgjøres, da de alle tre har kort regjeringstid.

Men hemmeligheten kan løses ved innføring i Satans forutsetninger og fremgangsmåter i hans kamp mot Gud. Satans fall bestod i hovmod, idet han ville være Gud lik. Derfor er en av hans hovedlinjer i hans kamp mot Gud en satanisk imitasjon av Gud og Guds råd, og denne falske imitasjon begynner Satan å realisere så snart han kjenner Guds frelsesråd. Men Satan kan ikke se inn i Guds frelsesråd, og derfor er han avhengig av profetisk forutsigelse og/eller oppfyllelse. Satan visste fra G.T. at Messias skulle komme, men han visste ikke at Messias skulle komme igjen, fordi dette ikke er åpenbart i G.T. at Messias skulle komme igjen, fikk Satan først kunnskap om gjennem Messias selv, som kunngjorde dette før sin lidelse og død, nærmere bestemt i den 69. åruke for Israel og Jerusalem som ifølge profetien om Israels og Jerusalems sytti åruker, Dan. 9, 24-27, varte fra år 25 til år 32 e.Kr. Senere fikk Satan utførligere rede på Messias' gjenkomst gjennem apostlenes taler og de nytestamentlige skrifter.

Så snart Satan fikk kunnskap om at Guds Messias skulle komme igjen og opprette Messias-riket og særlig etterat Messias' død, oppstandelse og himmelfart i året 32 e.Kr. var en kjennsgjerning og Guds usvikelige borgen for at Messias i Guds time

skulle komme igjen, begynte han å legge og realisere sine planer om å imitere Guds Messias-planer med sine Anti-Messias-planer ved sin Anti-Messias i forbindelse med den hedenske verdensmakt. Dette mener jeg resulterte i dannelsen av det første hode på det sjuhodede og tihornede dyr.

Den første av de sju konger må derfor regjere i og omkring år 32 e.Kr. og må derfor være Tiberius Cæsar, som ble Augustus Cæsars medregent i å 11 eller år 12 e.Kr. og som var eneregent fra år 14 til år 37 e.Kr.

Vi merker oss også at hodene på det første dyr i Åp. 13 og på dyret i Åp. 17 ikke er kronet. Derimot er de sju hoder på dragen i Åp. Åp. 12 kronet, og dragen er Satan. Dette viser at det er Satan, hvis hoder er kronet, som inspirerer og driver dyret, hvis hoder derfor ikke er kronet. I overensstemmelse med dette har også dyrets sju hoder bespottelses-navn, d.e. de karakteriseres ved blasfemi.

Angående Tiberius Cæsar skriver den romerske historiker Tacitus at hans mistenksomhet begynte i år 25 e.Kr. Angivelsene gikk slag i slag, men han nevner forøvrig bare sju majestetsprosesser. I slutten av år 27 e.Kr. tok Tiberius opphold på øya Capri og bygde her tolv lystslott, hvor han ruget over sine mørke planer.

Altså ser vi at i den 69. åruke for Israel og Jerusalem og i tiden like etter denne, da Jesus Messias utførte sin forløsergjerning, setter Satan igang en fryktelig mørkets og ondskapens virksomhet i sentrum av verdensmakten, hvorigjennem han innleder sine Anti-Messias-planer.

Artikkel nr. 86:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Dermed er vi istand til å identifisere de sju konger som er symbolisert ved de sju hoder på det sjuhodede og tilhornede dyr i Åp. 17 og 13, nemlig:

1. Tiberius Cæsar, 11 - 14 - 37 e.Kr.
2. Gaius Cæsar med tilnavnet Caligula, 37 - 41.
3. Claudius Cæsar, 41 - 54.
4. NERO CÆSAR, 54 - JUNI 69.
5. Galba Cæsar, juni 68 - januar 69.
6. Otho Cæsar, januar 69 - april 69.
7. Vitellius Cæsar, april 69 - slutten av 69.

Det er da også klart at det foran omtalte sataniske sjukongesystem er det julisk--claudisk-sulpisisk-vitelliske prinsipat i sin djevelske utartning, som er antikkens ytterste konsekvens.

Den onde utvikling som begynte med Tiberius Cæsar i år 25 e.Kr., fortsatte med de seks keisere som etterfulgte Tiberius Cæsar gjennem hele sjukongeperioden fra år 25 til år 70 e.Kr., slik historien gir klart vitnesbyrd om.

I det hele kan en si at hele sjukongeperioden fra år 25 til år 70 e.Kr. var en av de mørkeste perioder i det romerske imperiums historie med angivelser, proskripsjoner, henrettelser, konfiskasjoner og dypt religiøst og sedelig forfall.

Vi skal så prøve de ovenfor anførte sju konger på de profetiske vitnesbyrd i Bibelen.

Av Åp. 17, 8-11 fremgår at den sjette konge har regjeringsmakt i den historiske nåtid(presens) for Åpenbaringsboken, som er det øyeblikk engelen taler til Johannes. Denne konge må være Otho Cæsar, og Åpenbaringsbokens historiske nåtid må være år 69 e.Kr., da Johannes mottok åpenbaringen på Patmos.

Av Åp. 17, 8-11 fremgår videre at dyret i Åpenbaringsboken, d.e. det første dyr i Åp. 13, videre omtalt i Åp. 11,7: 14,9.11: 15,2: 16,10.13: 19,19-20: 20,10, som er Antikristen, må være en av de fem første konger, fordi han "var og ikke er" i nåtiden i Åp. 17,8-11. Han kan ikke være den sjette, som jo "er" i denne nåtid. Han kan heller ikke være den sjuende, som jo er fremtidig for denne nåtid.

Men hvem av de fem første konger er så Antikristen? For å få klarhet i dette må vi prøve disse fem konger med Guds kriterium i denne sak, nemlig DYRETS NAVNS TALL SOM ER 666, Åp. 13,18.

Artikkel nr. 87:
ER ANTIKRIST ISRAELER?

I Åp. 13,18 står: "Her er visdommen. Den som har forstand, han regne ut dyrets tall! for det er et menneskes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks".

Her skal vi omtale flere ting:

I Åp. 13,18 sies at dyrets tall er et menneskes tall. Dyrets tall er ikke et rikes tall, heller ikke en ismes tall, heller ikke en demons tall, men et menneskes tall. Altså er dyret et menneske. En helt annen ting er at dyret har et rike, Åp. 16,10.

I Mark. 13,14, hvor "ødeleggelsens vederstyggelighet" er omtalt, er det ord som er oversatt med "stå", i grunnteksten et partisipp i akkusativ maskulinum og som viser at "ødeleggelsens vederstyggelighet" er en mann. "Ødeleggelsens vederstyggelighet", som forøvrig også er omtalt i Matt. 24,15: Dan. 9,27: 12,11, er et av profetiens mange benevnelser på Antikristen. I Åpenbaringsboken kalles denne mann "dyret". I

de paulinske skrifter kalles denne mann "syndens menneske, fortapelsens sønn, den lovløse", 2.Tess. 2,3-8. I de johanneiske skrifter "Antikristen", 1.Johs. 2, 18.22: 4,3: 2.Johs. 7. Og i profetien om Israels og Jerusalems sytti åruker, Dan. 9,24-27, "den kommende fyrste", v.26, som er identisk med "ødeleggelsens vederstyggelighet", omtalt i v. 27.

Altså er Antikristen eller dyret i Åpenbaringsboken en mann, og dette er overensstemmende med all profeti, men henvisningene i Skriften, både indirekte og direkte, både forbildelige og motbildelige, både typiske og typologiske, er så mange at vi ikke her skal anføre dem.

Den kommende fyrste i Dan. 9,26, som er ødeleggelsens vederstyggelighet i v. 27, altså Antikristen eller dyret, er så klart en romersk cæsar, fordi det var denne fyrstes folk, altså romerne, som skulle ødelegge og som også ødela templet og Jerusalem i år 70 e.Kr., hvilket er godtgjort ifølge historien.

Profetisk og bindende er også og fremdeles for Israel yppersteprestenes erklæring overfor Tiberius Cæsars prokurator Pontius Pilatus under rettergangen mot Jesus Messias da han spurte dem: "Skal jeg korsfeste deres konge?". De svarte: "Vi har ingen annen konge enn keiseren", Johs. 19,15. Klarest er svaret i den latinske tekst i Vulgata: "Non habemus regem nisi Caesarem", d.e. "Vi har ikke konge uten cæsar".

Vi konkluderer derfor med at den kommende fyrste, som er identisk med ødeleggelsens vederstyggelighet i endens tid, Dan. 9,26-27, er en romersk cæsar. Og videre at Israel som nasjon først løses fra den offisielle erklæring i Johs. 19,15 ved den nye offisielle erklæring i Matt. 23,29: "Velsignet være han som kommer i Herrens navn", hvilket sikter til Jesus Messias. Jvfr. Hos. 5,15 og Mik. 5,2.

Men hvordan skal tallet for dyrets navn regnes ut?

Det må ifølge gematrisk tallanvendelse være summen av tallverdiene av de bokstaver som utgjør dyrets navn, Åp. 13,17-18.

Men hvilket språk skal legges til grunn for utregningen av tallet? Hebraisk, aramaisk eller gresk som Bibelens grunnspråk? Eller latin som det fjerde og siste verdensrikes hovedspråk?

Etter min mening må hebraisk legges til grunn og det av to grunner. For det første har Gud åpenbart Åpenbaringsbokens profetier for hebreeren Johannes for hvem det var naturlig å ha hebraisk eller aramaisk i tanke for utregningen. For det andre er det hebreere som har den frelseshistoriske ledelse i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, idet den nytestamentlige menighet, gr. ekklesia, er rykket opp før den syttiende åruke begynner.

Vi skalså foreta fire gematriske tallutregninger:

1. Undersøker vi navnene på de fem første av de sju konger i Åp. 17,8-10 av hvilke Antikristen må være den ene, så finner vi at den fjerde konge, som er Nero Cæsar, har dyrets tall, som er 666. Keiser Nero heter på latin Nero Caesar og på gresk Neron Kesar. Neron Kesar skrevet med hebraiske konsonanter og halvvokalen waw i norsk

transskripsjon Nrwn Ksr gir følgende tallverdier: Nun = 50, resj = 200, waw = 6, nun = 50, kof = 100, samech = 60, resj = 200. Sum 666.

2. Den kommende fyrste er ifølge Dan. 9,26 romernes keiser. Men romernes keiser, Kesar Romin, skrevet med hebraiske konsonanter og halvvokalene waw og yod i norsk transskripsjon Ksr Rwmyn gir følgende tallverdier: Kof = 100, samech = 60, resj = 200, resj = 200, waw = 6, mem = 40, yod = 10, nun = 50. Sum 666.

3. Åpenbaringsbokens egen benevnelse på denne romerske cæsar er dyret, hvilket er en glimrende symbolsk-profetisk benevnelse på ham, da et dyr ikke har ånd og dermed uten forbindelse med Gud. Åpenbaringsbokens greske ord for dyret er therion, som ikke betyr vanlig dyr (zoon), men villdyr (therion). Men det greske ord therion skrevet med hebraiske konsonanter og halvvokalene yod og waw i norsk transskripsjon Trywn gir følgende tallverdier: Tav = 400, resj = 200, yod = 10, waw = 6, nun = 50. Sum 666.

4. Romijith, det romerske, d.e. rike, skrevet med hebraiske konsonanter og halvvokalene waw og yod i norsk transskripsjon Rwmyyt gir følgende tallverdier: Resj = 200, waw = 6, mem = 40, yod = 10, uod = 10, tav = 400. Sum 666.

Dette firefoldige dyrets tall 666 innsirkler i det profetiske fokus som Antikristen villdyret i Åpenbaringsboken, romernes keiser Nero Cæsar, som ifølge Åp. 11,7: 17,8-11 stiger opp av avgrunnen til sin siste periode på denne jord i endens tid, hvorpå han farer til sin endelige undergang i ildsjøen, den evige apoleia (fortapelse).

Den bibelske profeti gir denne mann det i Skriften dobbeltstående idiom, fortapelsens sønn, gr. hyios tes apoleias, 2. Tess. 2,3. Det andre kasus av idiomet fortapelsens sønn, gr. hyios tes apoleias, angår Judas Iskariot, Johs. 17, 12, som jeg mener er den falske profet, Åp. 13,1113,11-17.

Disse to fortapelsens ektefødte sønner kommer begge fra avgrunnen tilbake til jorden i endens tid, men hver på sin måte. De kastes også begge etter endt funksjonstid levende i ildsjøen uten å gå gjennem den legemlige død, hvilket viser at de da har fortapelseslegemer, Åp. 19,20.

Artikkel nr. 88:
ER ANTIKRISTEN ISRAELER?

Ifølge de foregående nitten artikler tror jeg at Antikristen (Anti-Messias) ikke er israeler, men at han er en hedning, d.e. en ikke-israeler, nærmere bestemt den romerske Nero Cæsar. Han er den fjerde i rekken av de sju konger i Åp. 178-11. Han er det midterste av de sju hoder på dyret i Åp. 17 og det første dyr i Åp. 13 med tre hoder

på hver side. Og det er alene det midterste hode som bærer de ti horn. Det er også det midterste hode som er såret til døden, men vhis dødssår blir lægt, Åp. 13,3.12.14. Dette betyr Nero Cæsars åpenbarelse og gjenkomst fra avgrunnen, gr. abyssos, i endens tid som den åttende, Åp. 17,8-11. Han er da alene bæreren av det sataniske sjukongesystem slik det presenterte seg i det julisk-claudisk-sulpisisk-vitelliske prinsipat i det romerske imperiums tid. En gang står omtalt hans oppstigning av havet, Åp. 13,1, en gang hans komme, gr. paroysia, 2. Tess. 2,9, tre ganger hans åpenbarelse, 2.Tess. 2,3.6.8, og sju ganger hans gjenkomst. Åp. 11,7: 13,3. 12.14: 17,8 II.8 III.11.

Det er Nero Cæsars åpenbarelse og gjenkomst til vår jord som gjør at all jorden undrer seg og følger etter ham og sier: Hvem er lik dyret og hvem kan stride mot det? Og der blir gitt ham en munn som taler store og spottende ord, og det blir gitt ham makt til å holde på i førtito måneder, som er 3 1/2 profetisk år, den annen halvdel av den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27. Og han åpner sin munn til spott mot Gud, til å spotte hans navn og hans bolig, dem som bor i himmelen. Og det blir gitt ham å føre krig mot de hellige av Israel og folkene og seire over dem, og det blir gitt ham makt over hver stamme og folk og tunge og ætt i den korte tid han har til rådighet. Og alle verdensmennesker skal tilbede ham, hver den som ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, har fått sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet, Åp. 13,1-8. Men så bærer det til enden med ham, og det er ingen som hjelper ham, Dan. 11,45.

Og de ti horn på dyrets hode er ti konger som ennå ikke har fått rike på den tid Johannes mottok Åpenbaringen på Patmos, men de får makt som konger en time sammen med dyret (Anti-Messias), når han kommer tilbake til vår jord fra avgrunnen i endens tid, Åp. 17,12.

Da der ifølge Dan. 2 og 7 kun er fire verdensriker i hedningenes tider, som begynner med det nybabylonske rike eller kaldeerriket, Dan. 2,38, og da de ti horn ifølge Dan. 7 er manifestasjoner på det fjerde og siste og romerske verdensrike henimot endens tid, så er det klart at de ti konger er regjeringslederne i ti regionale underavdelinger av det romerske verdensrike som tilsammen vil utgjøre dette dyrets rike i endens tid, Åp. 16.10.

Dan. 7,24 sier at de ti konger skal oppstå av det fjerde verdensrike som er det romerske. Men historien viser klart at denne tideling av det romerske verdensrike ikke eksisterte i imperiets tid. Heller ikke var denne deling mulig så lenge imperiet eksisterte. Men delingen kom etter imperiets tid. Først fikk vi delingen i det vestromerske og det østromerske rike i 395 e.Mess. Deretter fikk vi delingen av det vestromerske og det østromerske rike i nasjonalstatene. Men denne deling av det romerske verdensrike er helt i overensstemmelse med profetien som sier at det fjerde rike skal være et delt rike, Dan. 2,41.

Men profetien viser også klart at det romerske verdensrike skal samles igjen, ikke

som et imperium, men som et tikongeforbund eller timaktsforbund, svarende til de ti tær med de ti negler på Nebukadnesars drømmebilde, Dan. 2,41-45, og de ti horn på dyret i Åp. 17 og 13.

Da Israels hjemvenden fra folkene er dette århundres viktigste endetidstegn og særlig staten Israels opprettelse den 14. mai 1948, som klart viser at Messias-rikets opprettelse må skje i nær fremtid, må vi ifølge profetien vente å finne den begynnende samling av romerriket i vår tid. Og i denne sak venter vi ikke forgjeves, idet vi nå ser det begynnende romerske timaktsforbund, nemlig Romatraktaten eller Traktat til opprettelse av det Europeiske Økonomiske Fellesskap, som ble undertegnet i Roma den 25. mars 1957 av representanter for Frankrike, Italia, Vest-Tyskland, Belgia, Nederland og Luxembourg og som trådte i kraft den 1. januar 1958.

I 1972 gikk også Storbritania, Danmark og Eire inn som medlemmer i fellesskapet, som forkortet kalles EEC eller EF.

Den videre tilslutning til EF av stater ved medlemskap eller ved løsere assosiasjoner innenfor og utenfor de antikke romerske territorier vil i tiden som kommer gå vidre. Når alt det som skal tilhøre det romerske timaktsforbund er kommet sammen, vil dette romerske fellesskap være delt i ti regionale underavdelinger, som representerer det i profetien bebudede romerske tikonge- eller timaktsforbund, og først da vil Anti-Messias trede frem på den politiske arena. For såvel Dan. 7,23-26 som Åp. 17, 12-14.17 viser tindrende klart at romerrikets tideling er henlagt til endens tid og vil realiseres i tiden før Anti-Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord. For Anti-Messias skal komme ETTER OG BLANT de ti horn eller konger, Dan. 7,8.24: Åp. 17, 13.17.

Og likeså klart fremgår det av den bibelske profeti at oppfyllelsen av profetien om Jesus Messias som ødeleggelsens kastesten, Dan. 2,34-35. 44-45: 7,11.26: 2.Tess. 2,8: Åp. 17,14: 19,11-21, ikke kan begynne å oppfylles ved Jesu første komme slik de historiske eller kirkehistoriske fortolkere av Åpenbaringsbokens profetier mener. Nei og atter nei! Oppfyllelsen av profetien om Jesus Messias som ødeleggelsens kastesten er ifølge all profeti en plutselig og voldsom og total ødeleggelse av verdensrikenes bildekoloss i forbindelse med Jesu annet komme, d.e. hans åpenbarelse og gjenkomst til vår jord i endens tid, hvorpå det femte rike, Messias-riket, som er stenens og fjellets rike, blir opprettet. Stenen rammet jo også verdensrikenes bildekoloss på føttene som nettopp symboliserer det romerske timaktsforbund og Anti-Messias' rike.

Og dette er jo også presis det Jesus Messias selv har lært oss i lignelsen om ugraset blant hveten og i lignelsen om noten i Matt. 13, at den nærværende kristne tidsalder skal ende med en verdensdom over de levende nasjoner. Når Messias-riket skal opprettes på denne jord i nær fremtid, så skal det skje på den måte at Jesus Messias i sin

åpenbarelse og gjenkomst skal knuse og gjøre ende på verdensrikene, så det ikke skal finnes spor igjen etter dem, Dan. 2,35.44-45.

Grunnfalsk er den lære at Messias-riket skal komme på den måte at kristendommen i den nærværende kristne tidsalder skal gjennemsyre folkene slik det fremgår av den falske utleggelse av lignelsen om surdeigen i Matt. 13. Tvert imot lærer den bibelske profeti at den nærværende kristne tidsalder skal ende med det store frafall fra de kristne tros- og frelsessannheter, gr. he apostasia, 2.Tess. 2,3, og en derav følgende overhåndtagen av synden og det ugudelige vesen, som vil føre til den adskillende dom over de levende nasjoner. Dette frafall trenger nå på med makt, og vi er allerede kommet langt inn i frafallet. Kjære Jesu venner! De bibelske profetier og den aktuelle situasjon i verden idag viser med all tydelighet at vi nå står foran Jesu komme for å hente menigheten og den etterfølgende dom over de levende nasjoner ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst for å opprette Messias-riket på denne jord. Israels hjemvenden fra folkene og staten Israels opprettelse i 1948 er hovedtegnet på Messias-rikets snarlige opprettelse.

En hovedting ved utviklingen nå er at det vil gå HURTIG. For sitt ord skal Herren utføre og hastig fullbyrde på jorden, Rom. 9,28. Det israelske fikentre har fått saft i sine grener og dets blader er sprunget ut, og den messianske sommer er meget nær, Matt. 24, 32-35. Måtte Herren finne oss tjenende og ventende.

KASSETTER

1) ..... Tradisjonen i den lutherske kirke
2) ..... Er kirken blitt gammel
3) ..... Israels løfter
4) ..... Kirken og Israel
5) ..... Og hedningene er blitt vrede
6) ..... Tradisjonen og den katolske vranglære
7) ..... Det alminnelige prestedømme og embetsforståelsen i den lutherske kirke
8) ..... Den kristne menighet
9) ..... Israels frelse
10) ..... Hvilke rettigheter har palestin-araberne?
11) ..... De 70 åruker for Israel og Jerusalem
12) ..... Kritikk av erstatningsteologien
13) ..... Jødenes forhold til Jesus

Hver kassett koster kr. 30,– og porto. Skriv eller ring til Harald Andreassen, Blomsterveien 7, 6017 Åsestranda. Telefon 071–41045

Kassettene er lest inn av Oskar Edin Indergaard.

INNHOLD

Art. nr.	Tittel	Side
1	*Jesus Messias og den lille åpnede bok*	*5*
2	*Målingen av Guds Tempel*	*8*
3	*De to vitners funksjonstid og identitet*	*10*
4	*– » –*	*16*
5	*– » –*	*17*
6	*Riket kommer*	*19*
7	*Paktens Ark*	*20*
8	*Kvinnen i Åp. 12*	*22*
9	*Kvinnen i barnsnød og fødselsveer*	*24*
10	*Den store røde drage*	*26*
11	*– » –*	*28*
12	*Kvinnens flukt*	*30*
13	*Satans antiprestelige makt og det himmelske Harmageddon*	*32*
14	*Dragens forfølgelse av kvinnen og de andre av hennes ætt*	*34*
15	*Antikristen*	*37*
16	*Den falske profet og hans oppstigning av jorden*	*40*
17	*Den falske profets identitet*	*43*
18	*– » –*	*45*
19	*– » –*	*48*
20	*Er Judas Iskariot av Dans stamme?*	*50*
21	*– » –*	*55*
22	*– » –*	*59*
23	*– » –*	*62*
24	*– » –*	*65*
25	*– » –*	*66*
26	*Andre opplysninger om dyret av jorden, den falske profet*	*69*
27	*Den sataniske treenighet*	*72*
28	*Den kommende Elias*	*75*
29	*Dyret av jorden og dets oppstandelse*	*77*

30	*Dobbeltheten hos den falske profet som er dobbeltdyret, Diplozoon Paradoxum*	80
31	*Bibelsk demonologi og endens tid*	81
32	*Endetidens demonologi og israelerne*	83
33	*Er Antikristen overmenneske?*	85
34	*Djevelen og dødens makt*	88
35	*Det knusende slag*	90
36	*Kvinnen Israel*	92
37	*Kvinnen Babylon*	95
38	– » –	97
39	– » –	99
40	– » –	101
41	– » –	103
42	– » –	105
43	*Utgangen fra skjøgen*	108
44	*Kvinnen som sitter*	110
45	*Den store skjøge Babylons endelige tilstand*	112
46	*Dommen over den store skjøge*	114
47	*De fire halleluja'er i Himmelen*	118
48	*Hustru eller brud?*	121
49	– » –	124
50	*Lammets hustru har gjort seg rede*	126
51	*Dommen ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst*	129
52	*Den første oppstandelse*	132
53	– » –	135
54	– » –	137
55	– » –	139
56	– » –	141
57	*Messias-riket*	143
58	– » –	145
59	– » –	147
60	*Messias-rikets opprettelse*	149
61	– » –	151
62	– » –	153
63	– » –	155
64	– » –	157
65	– » –	159
66	– » –	162
67	– » –	165
68	– » –	167

69	*Er Antikristen israeler?*	169
70	– » –	171
71	– » –	173
72	– » –	176
73	– » –	178
74	– » –	179
75	– » –	180
76	– » –	182
77	– » –	184
78	– » –	186
79	– » –	188
80	– » –	190
81	– » –	191
82	– » –	193
83	– » –	195
84	– » –	197
85	– » –	199
86	– » –	200
87	– » –	201
88	– » –	203

TEMAER I BIBELSK PROFETI, del I

Kristen Bokproduksjon har til hensikt a gi ut litteratur om Israel og det profetiske ord. Til nå har vi gitt ut 2 bøker, som er blitt godt mottatt av kristenfolket i Norge og andre land. Disse har tittelen: GUDS LØFTER TIL ISRAEL og ISRAEL OG DEN KRISTNE MENIGHET, og er skrevet av Oskar Edin Indergaard.

Denne høsten er vi så heldige at vi kan gi ut 2 nye bøker. Den ene er skrevet av O. K. Indergaard og har tittelen: TEMAER I BIBELSK PROFETI, del I. Den andre er skrevet av Oskar Edin Indergaard og har tittelen: DEN KRISTNE MENIGHETS BORTRYKKELSE. Den sistnevnte boka er utarbeidet med spørsmål og oppgaver, slik at den også kan egne seg i Bibel-studie-grupper.

O. K. Indergaard var veterinær av yrke. Etter sin omvendelse til Gud den 18. mai 1934 ble hans interesse vakt for det profetiske ord, og han fikk etter hvert en oversikt over og innsikt i dette som ingen andre i Norge. I tillegg til hans gedigne Bibel-studier, lærte han seg også hebraisk og gresk, slik at han kunne studere Bibelen på grunnspråkene. Dessuten hadde han meget solide kunnskaper i antikk historie. Alt dette kommer tydelig fram i boka.

Denne boka er første del av en serie artikler som stod i Karmels blad, "Israel-Nytt", fra 1966 av. Det er særlig temaer ifra Johannes Åpenbaring som blir behandlet i boka. Av slike teamer kan vi nevne: Den store røde drage, Antikristen, Den falske profets identitet, Er Judas Iskariot av Dans stamme?, Kvinnen Israel, Kvinnen Babylon, Hustru eller brud?, Den første oppstandelse, Messias-riket, Er Antikristen israeler? – og andre teamer.

Boka vil vise seg a være en gullgruve for de som er interessert i Israel og det profetiske ord. Vi vil derfor be kristenfolket om a kjøpe den og være med på a spre den, for den vil bli til stor velsignelse for de som studerer det profetiske ord og tar vare pa det. "Salig er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som er skrevet der, for tiden er nær". (Joh. Åp. 1,3).

Del II

Temaer i Bibelsk Profeti

O. K. Indergaard

Del 2

O. K. Indergaard: TEMAER I BIBELSK PROFETI

O. K. Indergaard:

Temaer i Bibelsk Profeti

DEL 2

Innledning.

Kristen Bokproduksjon gir ut litteratur om Israel og det profetiske ordet. Vi er nå så heldige å kunne gi ut vår sjette bok om dette meget viktige emnet, og det er O.K. Indergaards bok: *Temaer i bibelsk profeti. Del 2.*

I denne boken tar O.K. Indergaard opp følgende emner, som han behandler utfyllende og med grundighet:

1) Broen fra profetene til Messias-riket.
2) Åpenbaringens først parantes.
3) Dyret. (Antikrist)
4) Jesu komme.

Etter sin omvendelse til Herren den 18. mai 1934 ble studiet av det profetiske ordet det området som Herren satte O.K. Indergaard til å utforske. Og vi vet at sitt kall og sine nådegaver det angrer Herren ikke på. Han vet også hvem han setter til å utføre de forskjellige oppdragene i sitt rike, for han kjenner til alle ting, og ingenting er usynlig og skjult for ham som vi har å gjøre med. O.K. Indergaard var trofast i denne sin gjerning helt til sin død den 20. januar 1983.

Ved siden av sitt arbeid som dyrlege i disse årene fikk han likevel tid til å studere det profetiske ordet, og tid til å studere antikk historie og hebraisk og gresk, slik at han kunne studere Bibelen på grunnspråkene. Undertegnede vet av selvsyn at O.K. Indergaard benyttet nesten hver ledig stund av sitt liv til studier av det profetiske ordet og til bønn over Guds ord.

Det er derfor med takk til Gud og til mennesker at vi nå kan gi ut denne boken, som er andre del av de artiklene som stod i Karmels blad, «Israels-nytt», fra 1966 av. Vi vet at det profetiske ordet er gitt oss, før det skjer, for at vi skal tro det når det skjer. Vi lever i dag midt oppe i oppfyllelsen av de mange profetiske utsagn, som Det Gamle Testamente er så fullt av. Kristenfolket både i Norge og andre land trenger derfor sunn og bibelsk veiledning på det området. Denne boken vil være med på å bidra til det.

Det gjelder nå å arbeide for fullt med utgivelsen av litteratur om Israel og det profetiske ordet, før Antikrist kommer. Etter at han er kommet og han er ikke langt unna, blir det fort mørkt i verden. Vi ser allerede nå hans tegn på nesten samtlige varer som selges i våre forretninger.

Vi vet at de bøkene som vi gir ut vil være til hjelp for de mange som studerer det profetiske ordet. Til slutt vil vi minne hverandre om *at den som velsigner Israel og jødene, den vil Gud velsigne.*

Tingvoll den 17. juni 1985
Deres i tjenesten.
Oskar Edin Indergaard

Innhold *Side*

1) Broen fra profetene til Messias-riket 5
2) Åpenbaringens første parantes 7
3) Dyret (Antikrist) 76
4) Jesu komme 175

FORORD

Denne boka i tre bind har fått tittelen: TEMAER I BIBELSK PROFETI.

Disse temaer er hovedsaklig tatt fra Åpenbaringsboken, Bibelens krone, eller - om de er tatt fra andre steder i Bibelen - dog har til hensikt å belyse temaer i Åpenbaringsboken.

Min omvendelse og frelse den 18. mai 1934 ble innledningen til et nytt liv for meg. Min særlige bok ble Bibelen.

I den tid som er gått siden hin uforglemmelige dag, har jeg i sannhet avlagt mange vitnesbyrd om min Frelser under de høyst forskjellige situasjoner i mitt liv. Etterhånden ble det også til kristelige taler og foredrag om bibelske emner og mange artikler i forskjellige kristelige blad, særlig angående eskjatologisk profeti.

Jeg har i årenes løp fått mange oppfordringer om å utgi mine artikler i bokform, men på grunn av det store arbeidspress i mitt embede som distriktsveterinær har dette vært uoverkommelig for meg før nå.

Jeg utgir artiklene i bønn til Gud om at de må være til orientering og hjelp for mange i denne alvorlige tid. Først og fremst ved at de må lede til frelse ved troen på Jesus Messias, men dernest ved at mange må søke til og vandre i profetienes klare lys om vår tid, hvor menneskene skal bli mer og mer rådvill og fortvilt over det som nå kommer over verden. Men vår dyrebare Frelser Jesus Messias har lys og kraft ved den Hellige Ånd til å lede enhver som setter sin lit til ham, gjennem denne tids åndelige mørke til vi er frelst hjemme hos Herren.

Hilses med Johs. 8,12: «Atter talte da Jesus til dem og sa: Jeg er verdens lys, - den som følger meg, skal ikke vandre i mørket, men ha livsens lys».

Fhv. distriktsveterinær Ole Kristian Indergaard

Kristen Bokproduksjon:
Oskar Edin Indergaard
og Harald Andreassen
Sats: Haramsnytt A/S, 6270 Brattvåg
Trykk: New Life Literature Ltd. Hong Kong.
Forsiden tegnet av Frank Østensen.

Vi har til nå gitt ut følgende bøker:
1) O.K. Indergaard: TEMAER I BIBELSK PROFETI. DEL 1.
2) O.K. Indergaard: TEMAER I BIBELSK PROFETI. DEL 2.
3) Oskar Edin Indergaard: GUDS LØFTER TIL ISRAEL.
4) Oskar Edin Indergaard: ISRAEL OG DEN KRISTNE MENIGHET.
5) Oskar Edin Indergaard: DEN KRISTNE MENIGHETS BORTRYKKELSE.
6) Oskar Edin Indergaard: GUDS-RIKET I ISRAEL.

I tillegg til dette anbefaler og selger vi andre bøker. De er utplukket av den litteratur som undertegnede har lest om Israel, Midt Østen og det profetiske ord. Bøkene deler vårt syn på det aller fleste områder, og vil være til stor hjelp i studiet av det profetiske ordet.

Bøkene er skrevet på dansk, men det gjør ingen ting. Vi leser dansk like godt som norsk. Dette gjelder følgende bøker:

1) Marius Baar: VESTEN MÅ VELGE. Dette er en meget god bok om Bibelens profetier og deres oppfyllelse i vår tid. Den gir en utgreiing både om islam og jøde-kristendommen, og viser at verden må velge mellom disse to alternativene.

2) Sigfrid Beck: LYS OVER FREMTIDEN. Dette er en sjelden god fortolkning av Johannes Åpenbaring, og den deler vårt syn på de aller fleste punktene i fortolkningen.

3) Klaus Gerth: ANTIKRIST. Dette er en meget god bok om den mannen som nå snart er i ferd med å tre inn på den politiske og religiøse arena, nemlig Satans Antikrist. Boken legger særlig vekt på de økonomiske og politiske forholdene, slik som de er i verden i dag, og peker på at Antikrist ikke er langt unna. Samtlige bøker kan bestilles hos:

OSKAR EDIN INDERGAARD, 6630 TINGVOLL — TLF. 073-31436

Artikkel nr. 89:

Broen fra profetene til Messias-riket.

«Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn; og brått skal han komme til sitt tempel, Herren som dere søker, paktens engel som dere stunder etter; se, han kommer, sier Herren, hærskarenes Gud. Men hvem kan utholde den dag han kommer, og hvem kan bli stående når han lar seg se? For han er som en smelters ild og som en tvetters lut», Mal. 3, 1-2.

Dette er broen fra profetene til Messias-riket, som en i profetisk henseende kan si har tre brohoder og to store brospenn, det siste større enn det første.

Det første brohode er profeten Malakias, som avslutter den lange rekke av suksessive, gammeltestamentlige profeter. I den gammeltestamentlige kanon regner en seksten skriftprofeter, og Malakias er den siste i denne rekke. Men mange av de gammeltestamentlige profeter forkynte sine budskap fra Herren uten at de ble skrevet ned.

Det budskap profetene forkynte, var mangesidig, men den viktigste side ved deres forkynnelse var om frelseren Messias og det Messias-rike han skulle opprette i og gjennom Israel.

Det andre brohode var døperen Johannes, som var den definitivt siste av de gammeltestamentlige profeter. «For loven og profetene hadde sin tid inntil Johannes; fra den tid forkynnes evangeliet om Guds rike», Luk. 16, 16.

Men når det gjelder det andre brohode, er døperen Johannes kun forløperen: «Se, jeg sender mitt bud, og han skal rydde vei for mitt åsyn», v. 1 I. Det egentlige andre brohode er derfor Herren, paktens engel, v. 1 II, d. e. Jesus Messias i hans første komme.

I likhet med de øvrige gammeltestamentlige profeter så også Malakias både Jesu første og andre komme. Men på grunn av det eiendommelige profetiske perspektiv, hvorved profetene ofte så begivenhetene i plan uten samtidig å se de kronologiske dybdeavstander mellom dem, så de Jesu første og annet komme blandet sammen i en og samme horisont, men så ikke den tid som skilte dem. Enda mindre så de den nytestamentlige menighet og den kristne tidsalder som lå imellom Jesu første og andre komme. Ef. 3. 3-6; Kol. 1. 25-27.

I Mal. 3, 1 I er altså «mitt bud, som skal rydde vei for mitt åsyn», døperen Johannes. Men «paktens engel, som de stunder etter og som brått skal komme til sitt tempel», v. 1 II, er Jesus Messias og det i begge hans kommer. Men særlig har profetien her for øye hans annet komme, d. e. hans gjenkomst. For det er hevn og gjengjeldelse og ikke nåde som skildres i v. 2-5, det er Herrens dags forferdelige aspekt.

Det er altså Jesu første komme som er det andre brohode, og Jesu andre komme, d.e. hans gjenkomst, som er det tredje. Mellem det andre og det tredje brohode har vi så det andre brospenn, som er den evangelisk-kristne tidsalder, hvor Gud utkaller

menigheten, gr. ekklesia, den utkalte forsamling, som består av jøder og hedninger som tror på Jesus Messias.

De troende av Israel ugjør lengt den minste del av denne forsamling. Den kalles Israels leving etter nådens utvelgelse, Rom. 9, 6 fg.; 11, 1-5. Den kalles også Guds Israel, Gal. 6, 16; Salm. 125, 5; 128, 6. Guds Israel er det Israel som ikke alene er Israel etter kjødet, 1. Kor. 10, 18, men består av levningen etter nådens utvelgelse. Apostelen Paulus erklærer i Gal. 6, 16 de troende israelitter som Guds Israel og ønsker dem fred og miskunn. De troende israelitter har i hans øyne ikke opphørt med å være Israel når de blir kristne, og hverken omskjærelse eller forhud anser han uforenlig med kristendommen, ja, han omtaler de troende israelitter som et helt Israel, nemlig Guds Israel.

De troende av hedningefolkene i den evangelisk-kristne tidsalder utgjør dog den langt overveiende del av den utkalte forsamling, Den kalles fylden av hedningene, Rom. 11, 25.

De troende jøder og hedninger i den nærværende nådens tidshusholdning kalles ifølge Rom. 9, 23-24 miskunnhetens kar. Og til å bli slike kar kalte han oss, ikke bare av jøder, men også av hedninger. Og de troende av hedningeætt som er innpodet i det gode, israelske oljetre, Rom. 11, 24, kalles de helliges medborgere og Guds husfolk, Ef. 2, 19-22.

Men himlenes rike, d. e. riket for Israel, er ennå ikke opprettet. Det derfor saken nå dreier seg om i den nærværende nådens tidshusholdning er å bli med i dette rike når det om ikke lenge skal opprettes på denne jord, nemlig å oppnå borgerskap i rikets himmelske eller jordiske avdelinger. For «fra døperen Johannes' dager inntil nå trenger de seg med makt inn i himlenes rike, og de som trenger seg inn, river det til seg», Matt. 11, 12. Fra døperen Johannes forkynnes evangeliet om himlenes rike mens riket var nær for Israel, deretter forkynnes Guds nådes evangelium så lenge menigheten utkalles, og etter menighetens opprykkelse forkynnes atter evangeliet om himlenes rike og det evige evangelium inntil Jesu gjenkomst. Men da er også det andre brospenn på broen fra profetene til riket passert, og himmelriket blir opprettet på denne jord.

For fullstendighetens skyld må her bemerkes at ikke bare de frelste fra døperen Johannes av blir med i riket, men de frelste overhodet blir med, også før Johannes. Derfor fremgår det klart av de bibelske profetier at alle de frelste døde overhodet blir med i riket ved en legemlig oppstandelse fra de døde. Altså ikke en oppstandelse av de døde, men fra de døde, idet de fortapte døde først oppstår etter rikets tid, Åp. 20, 5 I.

Men denne oppstandelse fra de døde har tre avdelinger:

1. Den første avdeling angår dem av de gammeltestamentlige frelste som oppstod legemlig da Jesus oppstod, Matt. 27, 52-53, nemlig høtidsskaren, gr. panegyris, Hebr. 12, 23.

2. Den andre avdeling angår de hensovende som tilhører den nytestamentlige menighet, gr. ekklesia, 1. Kor. 15, 52; 1. Tess. 4, 16.

3. Den tredje avdeling angår de resterende hendøde overhodet som hører Kristus til, inklusive martyrene i den antikristelige trengsels tid, 1. Kor. 15, 23 III; Åp. 20, 4-6.

I Åp. 20, 5, hvor den første oppstandelse er omtalt, står i de greske tekster intet

verb. Vil en sette inn verb, kan det ikke bli «er», fordi en da fordi en da utelater de to først avdlinger av oppstandelsen. Men verbet må bli f. eks. «fullstendiggjør» eller «fulltalliggjør» eller «fullbyrder». Når oppstandelsen i Åp. 20, 5 kalles den første oppstandelse, så er det ikke fordi den er den første oppstandelse overhodet, men fordi den er den første av de to oppstandelser som omtales i Åp. 20.

Ifølge profetiens mange og klare vitnesbyrd skal Jesus Messias gjennem Israel være konge i himlenes rike, som skal strekke seg over hele jorden, uten at vi her skal gjennomgå alle disse profetier.

Bare en ting skal nevnes i denne forbindelse, og det er hvor lenge han skal være konge på sin herlighetstrone på denne jord. I 1. Kor. 15, 25-26-28 står: «For han skal være konge inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter. Den siste fiende som tilintetgjøres, er døden; men når alt er ham underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, for at Gud skal være alt i alle». Altså skal Jesus Messias være konge inntil alle hans fiender er ham underlagt, og den siste fiende, døden, er uskadeliggjort før den nye jord står frem, Åp. 20, 14. Dette viser tindrende klart at Jesus ikke er konge på sin herlighetstrone på den nye jord, men på den gamle jord og i det rike som profetiene kaller Messias-riket, himlenes rike, riket for Israel, tusenårsriket eller millenniet. En annen side av denne jorden, men ikke på den nye jord, som ennå ikke er stått frem. Overensstemmende med dette sier Skriften også at tronen på den nye jord er Guds og Lammets, Åp. 22, 3.

Artikkel nr. 90:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Åpenbaringsbokens første parentes, Åp. 7, ligger mellem det sjette og det sjuende segl.

I en henseende kan en si at seglene avsluttes med det sjette segl. For selv om der også er et sjuende segl, så er det klart at dette kun åpner den med sju segl forseglede bokrull som er omtalt i Åp. 5, 1. Innholdet av de seks første segl er derfor å betrakte som innledende. Vi vil her bemerke at redselen hos dem som ifølge Åp. 6, 15-17 gjemmer seg i hulene og mellem berghamrene og ber fjellene og hamrene å falle over seg, ikke er bevis for at Guds og Lammets vredes store dag allerede er kommet, men disse mennesker bærer redselen for denne dag i sitt hjerte. Nei, langt forferdeligere dommer enn de som går forut for åpningen av det sjuende segl, skal inntre før denne dag kommer.

Men parentesen i Åp. 7, som er innskutt mellem det sjette og det sjuende segl og som består av to underfulle visjoner, utgjør i seg selv en egen sjuende avdeling, hvorved de seks segl, Åp. 6, 1-17, når frem til sjutallet, som er fullendelsens symbolske tall. Og derved når det sjuende segl, Åp. 8, 1, i virkeligheten frem til åttetallet, som er det symbolske tall for en ny begynnelse, og denne nye begynnelse i og med åpningen av det sjuende segl er den åpnede bokrull med blåsing i basunene.

Et lignende forhold har vi også med de seks første basuner, Åp. 8, 7-9, 21. Mellom den sjette og den sjuende basun er innskutt Åpenbaringsbokens andre parentes, Åp. 10, 1-11, 14, som inneholder tre underfulle visjoner. Den andre parentes utgjør også i seg selv en egen sjuende avdeling, hvorved de seks første basuner når frem til sjutallet. Men derved når den sjuende basun, Åp. 11, 15, frem til åttetallet, og den nye begynnelse her er proklamasjonen: «Kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede-», Åp. 11, 15.

Endelig har vi et lignende forhold med de seks første vredesskåler, Åp. 15, 1-16, 12. Mellem den sjette og den sjuende vredesskål er innskutt Åpenbaringsbokens fjerde parentes, Åp. 16, 13-14, 16. Den fjerde parentes utgjør også i seg selv en egen sjuende avdeling, hvorved de seks første vredesskåler når frem til sjutallet. Men dermed når den sjuende vredesskål, Åp. 16, 17, frem til åttetallet, og den nye begynnelse her er proklamasjonen: «Det er skjedd!» nemlig det som må skje til Guds vredes fullendelse, idet vredens fullendelse kommer i og med innholdet av den sjuende vredesskål.

For fullstendighetens skyld må vi også her bemerke at Åp. 16, 15 ikke tilhører den fjerde parentes, som er Åp. 16, 13-14, 16, men er en parembole, d. e. en innskutt parentes, hvis innhold er fullstendig i seg selv og ikke beror på konteksten.

Vi skal så kort forklare en parentes i Åpenbaringsboken. En parentes, av hvilke der er flere, f. eks. de allerede nevnte, Åp. 7; 10, 1-11, 14; 16, 13-14, 16, er en redegjørelse som ikke følger hendelsesforløpet i Åpenbaringsboken. For somme ganger går disse parenteser tilbake i fortiden og meddeler ting som tidligere er hendt. Andre ganger går de inn i fremtiden og beretter ting som ikke er skjedd, men som om de allerede var skjedd. I første tilfelle er det historie med eller uten profetisk bakgrunn. I andre tilfelle er det antesipasjon med eller uten profetisk bakgrunn. (Vi minner her også om at vi i art. 1-5 tidligere har utlagt Åpenbaringsbokens andre parentes, Åp. 10, 1-11, 14.)

Det vil dermed være klart at dersom en ser bort fra parentesene i Åpenbaringsboken innenfor rammen av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, så får en tilbake det fremadskridende kronologiske hendelsesforløp bestående av det som skal skje under de sju segl, de sju basuner og de sju vredesskåler. Men parentesene skal tjene til å gi ytterligere og utfyllende og detaljerte opplysninger, som såvel griper tilbake i tiden som fremover på antesiperende vis.

Artikel nr. 91:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så se nærmere på Åpenbaringsbokens første parentes, Åp. 7, idet vi i art. 90 har forklart hva en slik parentes står for.

Uten denne parentes hadde det som er omtalt i Åp. 6 vært temmelig uforståelig. Men denne parentes viser oss *Guds hensikt* med sine videre handlinger med menneskene og med denne jord ut fra det himmelske situasjonsbilde foran den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Åp. 4 og 5, nemlig *en ny begynnelse i nåde*. Det er av avgjørende betydning å forstå denne nye begynnelse for å kunne forstå rett det som videre skal skje.

Parentesen omtaler to forskjelige avdelinger mennesker, nemlig for det første de beseglede av Israel og for det andre en stor skare av alle ætter og stammer og folk og tunger. Den første avdeling er altså av Israel, d. e. jøder eller israelere, den andre avdeling er av hedninger, d. e. av alle jordens folk uten Israel.

Det første vi merker oss i denne parentes, er at det her er en tydelig adskillelse mellem israelere og hedninger. Dette forhold er diametralt motsatt det vi har i den frelsesforsamling vi tilhører, nemlig den nytestamentlige menighet, den utkalte forsamling. For der er de troende israelere og de troende hedninger forent i et åndelig legeme i Jesus Messias. Men i Åp. 7 er de troende israelere og de troende hedninger adskilt i to frelsesforsamlinger.

Dette viser for det første at på den her aktuelle tid er den nytestamentlige menighet, gr. ekklesia, hjemme hos Jesus Messias i himmelen, representert ved den siste halvdel, d. e. de siste tolv, av de tjuefire eldste, på sine troner rundt Guds trone. Den første halvdel, d. e. de første tolv, av de tjuefire eldste, representerer høytidsskaren, gr. panegyris, Hebr. 12, 23, som oppstod legemlig ved Jesu legemlige oppstandelse, Matt. 27, 52-53. Tilsammen utgjør panegyris og ekklesia den gammeltestamentlige og den nytestamentlige paktsmenighet i sin sammanheng og bestående av så mange av de frelste som på denne tid er herliggjort, Åp. 4 og 5. Videre er de tjuefire eldste omtalt som værende i himmelen i hele Åpenbaringsboken innenfor rammen av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9, 27; Åp. kap. 4 til 19. Og endelig finner en ikke i Åpenbaringsboken i den samme tid omtalt menigheten som værende på jorden. Her må en da også gjøre oppmerksom på at «de hellige» som omtales f. eks. i Åp. 13, 7. 10, og «de utvalgte» som omtales f. eks. i Matt. 24, 22. 24, ikke tilhører menigheten, men tilhører de to frelsesforsamlinger i Åp. 7.

Den nytestamentlige menighet har således intet å gjøre med Åp. 7, når en ser bort fra at den regjerer med Jesus Messias i himmelen i den her aktuelle tid.

For det andre viser adskillelsen av israelere og hedninger i Ap. 7 i to adskilte frelsesforsamlinger at vi her befinner oss på gammeltestamentlig-profetisk grunn. For profetene hadde alltid denne adskillelse for øye og i munn, men den nytestamentlige menighet derimot, bestående både av troende israelere og troende hedninger, var for dem en usett hemmelighet, Ef. 3, 3-6.

Guds nye begynnelse i nåde med menneskene og med denne jord ifølge Åp. 7 tar sitt utgangspunkt i Åp. 5, som er et kardinalpunkt i denne meget viktige sak, hvis riktige forståelse er avgjort nødvendig for å forstå rett det som videre skal skje.

Her ser Johannes i Guds høyre hånd, som sitter på tronen, en bokrull, skrevet innvendig og utvendig, og forseglet med sju segl, v. 1. Ifølge den senere åpnede bokrulls innhold ser vi at den inneholder Guds videre rådslutninger angående fremtiden. Men den eneste i himmelen eller på jorden eller under jorden som kunne åpne bokrullen eller se i den, var *Løven av Juda stamme, Davids rotskudd, som har seiret, v. 2-5. Men hvem var så denne viktige og mektige person? Svaret fremgår av v. 6-7: «Og jeg så midt i tronen og de fire livsvesener og de eldste et lam* stå der, likesom slaktet og det hadde sju horn og sju øyne, det er de Guds ånder som er sendt ut over all jorden. Og det kom og tok den (bokrullen) av hans høyre hånd som satt på tronen».

Det er altså Guds slaktede Lam, Jesus Messias, Es. 53; Johs. 1, 29, som nå trer frem som Løven av Juda stamme, 1. Mos. 49, 9-10, Davids rotskudd, Luk. 1, 32-33, idet disse er en og samme person. Det er altså Benoni, smertens sønn, som nå trer frem som Benjamin, sønnen av den høyre hånd, d. e. kraftens sønn, 1. Mos. 35, 18-19; Mik. 5, 1. Og det alarmerende tegn at Guds slaktede Lam nå trer frem som Løven av Juda stamme, Davids rotskudd, tilkjennegir at det fra nå av dreier seg om frelse for Israels levning og folkenes levninger, om dommen over de levende nasjoner og om Messiasrikets opprettelse på denne jord.

Artikkel nr. 92:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Åpenbaringsboken er skrevet i tegn, Åp. 1, 1. Men hvordan skal disse tegn forstås? Skal de forstås bokstavlig? Eller skal de forstås bildelig (symbolsk)? Eller skal noen av tegnene forstår bokstavlig, mens andre skal forstås bildelig?

Mange fortolkere hevder at enten må alle tegnene forstås bokstavlig eller også må alle tegnene forstår bildelig. For, hevder de videre, dersom noen av tegnene skal

forstås bokstavlig, mens andre av tegnene skal forstår bildelig, så vil utleggelsen av tegnene bli underlagt menneskelig vilkårlighet.

Men utleggelsene har vist at ved begge de to første regler kommer utleggelsen inn i det absurde. La oss vise to eksempler med hver:

1. Alle tegnene skal utlegges bokstavlig.

Da må f. eks. gresshoppene i Åp. 9 utlegges bokstavlig, hvilket er absurd. Eller det første dyr i Åp. 13 utlegges bokstavlig, hvilket også er absurd.

2. Alle tegnene skal utlegges bildelig.

Da kan f. eks. de hundre og førtifire tusen beseglede av alle Israels barns stammer i vårt tema ikke angå Israel, men må ha en symbolsk forklaring, f. eks. angå den nytestamentlige menighet, som også mange antikjiliastiske fortolkere mener, og det til fullstendig forvirring av Åpenbaringsboken. Eller de beseglede må ha en annen symbolsk forklaring, som dog ikke må angå Israel. Ja, ikke en av alle de gammeltestamentlige profetier i Åpenbaringsboken som angår Israel etter kjødet, kan da gjelde Israel. Og disse profetier er mange. For Matteus' evangelium og Hebreerbrevet danner bro over fra G. T. til Åpenbaringsboken, når det gjelder gammeltestamentlige profetier, idet Matteus' evangelium har 92, Hebreerbrevet har 102 og Åpenbaringsboken har 285 referanser fra G. T.

Eller for å nevne et annet eksempel fra omtalen av det femte segl i Åp. 6, hvor det der omtalte alter må være å forstå symbolsk, de der omtalte myrdede sjeler må være symbolsk myrdet og de brødre som senere skal slås ihjel, må symbolsk ihjelslås. Men alt dette er også absurd.

Herav fremgår klart at den tredje regel er den rette, nemlig at noen av tegnene i Åpenbaringsboken skal forstås bokstavlig, mens andre skal forstås bildelig. Ja, i de fleste visjoner forekommer der både bokstavlige og bildelige tegn.

Men hvordan skal vi komme til klarhet over om tegnene skal forstås bokstavlig eller bildelig? Her er flere ting å iaktta:

1. For det første må vi «først og fremst vite dette at intet profetord i Skriften er gitt til egen tydning; for aldri er noe profetord fremkommet ved et menneskes vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd», 2. Pet. 1, 20-21. Dermed er det klart at når det er den Hellige Ånd som har drevet de hellige Guds menn til å tale, så er det kun den Hellige Ånd som kan forklare oss profetordene, både den likefremme profetiske tale og tegn-profetien. Og Gud har lovt oss at den Hellige Ånd skal veilede oss til hele sannheten og forkynne oss de tilkommende ting og vise oss de ting som skal skje, Johs. 16, 13; Åp. 1, 1. Lys i profetien er således gjenstand for troens bønn og Åndens veiledning.

2. For det andre må den hele kontekst i hvilken et profetisk tegn står skrevet, nøye gjennemleses og gjennemtenkes med bønn om Åndens veiledning, om konteksten kan bringe forståelse av tegnet.

3. For det tredje må en i hele den Hellige Skrift forøvrig søke eventuelle opplysninger som kan bringe forståelse av tegnet.

4. For det fjerde må en også i andre kilder og disipliner enn den Hellige Skrift søke forståelse av tegnet.

5. For det femte må en, dersom en ikke kan få klarhet i hvordan tegnet skal

forstås, tålmodig vente på eventuell senere forklaring av Guds Ånd. For vår forståelse av Guds profetier i dette liv er stykkevis. Men vi tror alt, også det vi ikke forstår, 1. Kor. 13, 7. 9.

6. For det sjette må en, dersom en ved Guds ord og den Hellige Ånd er blitt overbevist om at et tidligere utlagt tegn bør utlegges på en annen måte, erkjenne dette og rette utleggelsen deretter.

Artikkel nr. 93:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så omtale v. 1 i Åp. 7: «Deretter så jeg fire engler som stod på jordens fire hjørner og holdt jordens fire vinder, forat det ikke skulle blåse noen vind over jorden eller over havet eller på noe tre».

Det første spørsmål som her må besvares, er følgende: Hva er jordens fire vinder?

Vi skal først gjengi den forskjellige ordlyd av dette tegn fra oversettelsene i vår Bibel (1930): I Sak. 6, 5: «Himmelens fire vinder». I Dan. 7, 2: «Himmelens fire vinder». I Sak. 2, 10: «Himmelens fire vinder». I Jer. 49, 36: «Fire vinder fra himmelens fire hjørner». Esek. 37, 9: «Livsånden fra de fire vinder!» Og Åp. 7, 1: «Jordens fire vinder».

Av disse profetier skal vi først omtale Sak. 6, 5: «Engelen svarte: Dette er himmelens fire vinder, som nå farer ut etterat de har framstilt seg for all jordens herre». Dermed er vi hensatt til den tiende og siste av profeten Sakarias' ti messianske visjoner, som alle angår Israels gjenopprettelse i endens tid. Og ikke bare disse visjoner men hele Sakarias' bok angår i hovedsaken opprettelsen av Messiasriket på denne jord.

De fire vogner med sine hester i Sak. 6, 1-8 symboliserer altså himmelens fire vinder, som farer ut over jorden etterat de har fremstilt seg for all jordens Herre. De har så klart med Guds dom over jorden å gjøre. I følge v. 7 stiller de Guds vrede på Nordens land og på Sydens land, men særlig på Nordens land. Også kobberfjellene i v. 1 viser klart hen til dom, da metallet kobber symboliserer dom, Salm. 18, 35; Mik. 4, 13; Åp. 1, 15. Og såvel vogner som hester er i profetien symboler på Guds dommer mot jorden, Jer. 46, 9-10; Joel 2, 3-11; Nah. 3, 1-7. Profetien i Sak. 6, 1-8 korresponderer med Dan. 11, 36-45 og tilhører således Antikrist-profetien angående Antikristens forferdelige kriger i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid. Og med hensyn til relasjonene mellem engler og vinder så står i Hebr. 1, 4 at Gud gjør sine engler til vinder, Salm. 104, 4. Også ifølge Sak. 1, 7-17 sies rytteren på den røde hest i Sak. 1, 8 å være en engel. Himmelens fire vinder i Sak. 6, 1-8 er åpenbart fire Guds englemakter med englevirkninger her i form av domsvirkninger.

En tilsvarende symbolsk fremstilling som i Sak. 6, 1-8 har vi også i Sak. 2, 3-4 med de fire smeder, hvis oppgave er å bryte de fire verdensrikers makt mot Israel og Jerusalem, og videre i Åp. 6, 1-8 med de fire apokalyptiske ryttere, som symboliserer Guds fire, tunge straffedommer over jorden, som er sverd, hungersnød, ville dyr og pest, Esek. 14, 21.

I samme forbindelse omtaler vi også nærmere Sakarias' første messianske visjon, Sak. 1, 7-17. Som foran nevnt er rytteren på den røde hest i v. 8 en engel. Myrtetrærne symboliserer israelerne i diaspora'en blant folkene. Dalbunnen symboliserer det dypeste sted i hedningenes tiders dal, Dan. 4, 16-23; Luk. 21, 24, som fra Juda og Jerusalems landflyktighet i Babel strekker seg til begynnelsen av den moderne sionisme i slutten av forrige århundre.

Rytterne på de øvrige røde, blakke og hvite hester rapporterer så til engelen på den røde hest at de har faret omkring på jorden og sett at hele jorden, nemlig alle hedningefolkene, d. e. folkene uten Israel, er rolige og stille, v. 11.

Sak. 1, 7-17 er således en annen symbolsk fremstilling av de fire vinder, som er Guds engler som altså leirer seg sammen med de landflyktige israelere, og hvis videre oppgave er å fare omkring som iakttagere på jorden, som da var rolig og stille.

På dette tidspunkt, nemlig ved slutten av de sytti års landflyktighet i Babel, som var den tid Sakarias hadde denne visjon, var det at engelen spurte Herren om hvor lenge det ville vare før han forbarmet seg over Jerusalem og Juda i landflyktigheten. Og engelen fikk godt budskap fra Herren, som meddelte at han var såre nidkjær for Jerusalem og Sion, men såre vred på de trygge hedningefolk. For han var bare litt vred på Israel, men hedningefolkene hjalp til med ulykken. Og Herren forsikret profeten gjennem engelen at han atter ville gjenreise Sion og Jerusalem. Og i sannhet har også hedningefolkene hjulpet til med ulykken over Israel, og de gjør det også i dag og skal fremdeles gjøre det inntil de rammes av Guds forferdelige dom.

Men bortsett fra en delvis og foreløbig hjemvenden av israelere til Israels land etter landflyktigheten i Babel så har Guds svar til profeten gjennem engelen latt vent på seg helt til den moderne sionisme i slutten av forrige århundre. Men da kom svaret, og det fullbyrdes hastig i denne korte tid som ennå er tilbake av hedningenes tider. Rom. 9, 28. Og verdenshistorien siden begynnelsen av den moderne sionisme har til overmål bevist at folkene er kommet i den største uro mens Gud fører Israel hjem til sitt land. Vi har i denne tid opplevd to verdenskriger, den siste verre enn den første og står nå foran en langt forferdeligere tredje verdenskrig. Og den nære fremtid skal vise at Gud vil gjøre Jerusalem til en sten å løfte på for alle folkene, og alle som løfter på den, skal såre seg selv, Sak. 12, 3.

Artikkel nr. 94:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi fortsetter omtalen av himmelens fire vinder ut fra Dan. 7, 2-3: «Således lød Daniels fortelling: Jeg hadde et syn om natten, og i det syn så jeg hvorledes himmelens fire vinder brøt frem over det store hav. Og fire store dyr steg opp av havet, og alle var de forskjellige fra hverandre».

Det store hav symboliserer hedningefolkene, det store, løst sammenfattende og lettbevegelige folkehav, Salm. 46, 3. 4. 7; 65, 8; 89, 10; Es. 17, 12-13; Jer. 46, 7-10; Matt. 13, 47; Åp. 13, 1; 17, 15.

Men at himmelens fire vinder brøt frem over dette store hav og beveget det i sterk storm, symboliserer at drivkraften til dette ikke lå i selve havet men i disse fire Guds englemakter som beveget folkehavet i dette aktuelle avsnitt av historien ifølge Guds vilje og makt. Gud er suverén og allmektig, og intet mere eller annet kan skje enn han vil. Han er historiens Herre og Gud og leder alt til det endemål han selv vil, og denne sin vilje har han kunngjort oss i sitt ord.

Og at fire store dyr etter tur steg opp av det stormopprørte hav, og som alle var forskjellige fra hverandre, symboliserer at fire hedenske verdensriker fra da av skal oppstå av folkeverdenen inntil himmelens Gud selv skal opprette sitt rike på denne jord, Dan. 7.

Det første dyr, som var som en løve, var det ny-babylonske rike eller kaldeer-riket, 606-538 f. Kr.

Det andre dyr, som var likt en bjørn, var det medisk-persiske rike, 538-331 f. Kr.

Det tredje dyr, som lignet en leopard, var det makedonsk-greske rike, 331-146 f. Kr.

Og det fjerde dyr, som ikke kunne sammenlignes med noe dyr fra dyreriket, var det romerske rike, 146 f. Kr. inntil opprettelsen av Messias-riket på denne jord med Jesus Messias som konge. Dette fjerde dyr var fryktelig og forferdelig og overmåte sterkt, og falt altså helt utenfor det zoologiske system.

Vi ser således at himmelens fire vinder, som er de fire Guds englemakter, er her virksomme etter Guds vilje og plan under disse fire verdensrikers fremståen og bestående slik de i tur og orden trer frem på den historiske arena.

Vi merker oss at hedningefolkene og de hedenske verdensriker stiger opp av det løst sammensatte hav og symboliseres i profetien med rovdyr, mens Israel symboliseres med trær som vokser i fast organisert jord, slik at Messias-riket enndog er så fast organisert at det betegnes som stenens og fjellets rike. Dette siste kan anskueliggjøres ved diagenese, den geologiske omlaging hvorved løse avleiringer går over til faste bergarter.

Det er meget viktig her å ha klart for seg hva som *paktsmessig* skjer i disse fire verdensrikers tid, som profetien kaller hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Dan. 4, 16. 23; Luk. 21, 24. Hedningenes tider er den tid hedningefolkene er *ene* om verdensstyrelsen ifølge Guds pakt med Noah, 1. Mos. 9. Derfor begynner denne tid med Juda og Jerusalems landflyktighet til Babel under det første av verdensrikene, det ny-babylonske rike, som er hodet av gull på kong Nebukadnesar II.s bildekoloss, Dan. 2, 38. Israel ble nemlig da på grunn av landflyktighetenes dom avskåret fra den videre verdensstyrelse. Hedningenes tider fortsetter så gjennom de fire verdensrikers tid inntil den avsluttende dom over verdensrikene og de levende nasjoner ved Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst, hvorpå følger opprettelsen av Messias-riket på denne jord.

Da Israel stod frem som Guds paktsfolk ved utgangen av Egypt, var Israel derimot *tillike med* hedningefolkene ansvarlig for verdensstyrelsen ifølge Guds pakt med Noah. Men Israel hadde dertil sine spesielle israelske pakter. Først den ubetingede abrahamske nådepakt. 1. Mos. kap. 12 og 15 og 17, og 430 år senere den betingede mosaiske lovpakt, 2. Mos. 19 og den annen lovpakt, 5. Mos. 28-30. Senere fikk Israel den ubetingede davidske nådepakt i Messias, 2. Sam. 7, og den ubetingede nye pakt i Messias' blod, Jer. 31, 31-40; Hebr. 8. Men på grunn av Israels overtredelse av den noahske pakt og den mosaiske pakt og delvis og foreløbig ringeakt for den nye pakt kom landflyktighetenes dom over Israel. Først landflyktigheten i Babel og senere landflyktigheten blant alle verdens land og folk. Derfor ser vi også at når Gud i vår tid fører Israel hjem til sitt land, så er også verdensrikene ved å komme til veis ende overensstemmende med den bibelske profeti.

Vi markerer denne paktsmessige omtale av den grunn at den klart viser at hedningenes tider begynner med Israels første landflyktighet, idet hedningene da fremdeles fikk fortsette med verdensstyrelsen, hvorimot Israel ikke fikk det. Israel får først fortsette med verdensstyrelsen under Messias i Messias-riket, men da alene.

Derfor er det bibelsk uriktig å utvide antallet av verdensriker bakover i tiden før de fire verdensriker i Dan. 2 og 7 under utleggelsen av hedningenes tider, som mange fortolkere har gjort og fremdeles gjør. Det som ble sagt til Ny-babylonias første konge Nebukadnesar II, står fast ifølge Skriften: «Du er hodet av gull», Dan. 2, 38, og hodet er det øverste på bildekolossen. Men grunnen til at mange fortolkere har tatt med foregående riker før det ny-babylonske rike, f. eks. det assyriske rike og det egyptiske rike eller det gammel-babylonske rike, er for å få de fem første av de sju hoder (som også sies å være konger) på dyret i Åp. 17, 9-10 til å bli fem verdensriker før det romerske verdensrike. Nei, la de fire verdensriker i hedningenes tider i følge Dan. 2 og 7 stå slik Gud har satt dem i Skriften. Det går nemlig ikke an å få dette annerledes uten å bryte med Skriften. Etter min mening er såvel hodene som hornene på dyret i Åp. 17 og det første dyr i Åp. 13 primært ikke å utlegge som riker, men som personer.

I Daniels syn i Dan. 7, 1-15 ser vi også en annen viktig englevirkning, som forøvrig er vanlig i profetenes syner. Den består i å gi profetene uttydning av synene.

Ifølge v. 16 gikk Daniel bort til en av englene som stod der, og bad ham om å få sikker uttydning av synet. Og der var mange engler rundt Guds trone: «Tusen ganger tusen tjente ham, og ti tusen ganger ti tusen stod foran ham», v. 10. Og engelen gav

ham uttydning av hele synet, v. 17-27.

Til slutt nevner vi også en viktig ting angående vårt tema i slutten av v. 27: «Og alle makter skal tjene og lyde det», d. e. Messias-riket. Men dette betyr at endelig faller hedningefolkenes store og stormfulle hav til ro i lydighet under Gud i Messias-rikets gyllentid på denne jord.

Artikkel nr. 95:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi fortsetter med omtalen av himmelens fire vinder ut fra. Sak. 2, 10 II:

«For jeg har spredt dere for himmelens fire vinder, sier Herren».

Dette skriftsted viser at det også er ved de fire Guds englemakter at Gud har spredt israelene i diaspora'en blant folkene. Men Sak. kap. 1 og 2 viser oss videre at Guds engler ledsager Israel i diaspora'en, at de straffer folkene og at de tilslutt fører Israel hjem igjen til sitt land.

Av det første symbolsk-messianske syn i Sak. 1, 7-17 fremgår at der er englevakt hos israelene i diaspora'en blant folkene, at englene har nøyaktig vakthold over folkene og at de foretar innrapporting til Herren om forholdene på jorden. Videre fremgår at Herren er såre vred på de trygge hedningefolk fordi de har hjulpet til med ulykken over Israel. Denne ulykke tiltar gjennem hedningenes tider, og dermed modnes folkene mer og mer til den forferdelige dom som kommer over de levende nasjoner ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord.

Av Es. 51, 17-23 fremgår at Israel visstnok gruelig har fått lide for sin overtredelse av Guds pakter og sitt frafall fra Herren og vil måtte drikke ut til siste dråpe Herrens vredes beger, noe som Guds profetier og historien gir klart vitnesbyrd om, v. 17 II. Men vi er nå kommet til det store tiderskifte da Gud tar sitt vredes beger, det store tumlebeger, ut av Israels hånd, så det ikke mere skal drikke av det, v. 22. Men dette sitt store vredes beger gir han så i Israels plageres og undertrykkeres hånd, de som sa til Israel: Bøy deg ned, så vi kan gå over deg, og så gjorde Israel sin rygg lik jorden, til en gate for dem som gik over den, v. 23. Men til Israel sier nå Herren: Våkn opp, våkn opp, stå opp Jerusalem, v. 17 I. Og i sannhet har Israel stått opp i hast, for Herren fører nå Israels sak.

Men virkningene av at folkene nå mer og mer blir nødt til å drikke av Guds vredesskål, den store tumleskål, vil vise seg ved deres tiltagende motvilje og angrep mot Israel og Jerusalem og Guds straff over dem for dette. Og dette vil fortsette inntil alle jordens hedningefolk i endens tid under Antikristen skal samle seg mot Jerusalem, da Jesus Messias skal åpenbares fra himmelen til slaget ved Harageddon og dommen

over de levende nasjoner, Sak. 12 og 14; Åp. 19, 11-21; Matt. 25, 31-46. Da endelig er utlendighetens langė trengselsnatt fullstendig og for alltid slutt for Israel.

I det andre symbolsk-messianske syn, Sak. 2, 1-2, ser profeten fire horn, som symboliserer de i art. 94 omtalte fire verdensriker som har bragt Juda, Israel og Jerusalem i landflyktighetene.

I det tredje symbolsk-messianske syn, v. 3-4, ser profeten fire smeder, som er et lignende symbolsk syn som synet av de fire vogner i Sak. 6, 1-8, og som skal bryte de fire verdensrikers makt mot Israel.

I det fjerde symbolsk-messianske syn, v. 5-17, ser profeten en mann med en målesnor i sin hånd og som skal til Jerusalem for å utmåle hvor stor byen skal være. Og engelen som talte med profeten, bød en annen engel å springe etter mannen og si: Jerusalem skal ligge fritt og åpent på grunn av den mengde mennesker og fe som skal finnes der. Her stadfester Herren Jerusalems gjenreising for Israel, v. 5-8. Og Herren sier at han vil være en ildmur omkring Jerusalem, og han vil åpenbare sin herlighet der, v. 9.

Videre sier Herren at det er ved himmelens fire vinder, d. e. ved de fire Guds englemakter, at han har spredt israelene over jorden. Men nå lyder hans befaling mektig og befriende til dem: Fly bort fra Nordens land! Berg deg ut av Babel tilbake til Israels land! v. 10-11.

Englevirksomheten er meget sterk i kap. 1 og 2 hos profeten Sakarias i overensstemmelse med Jesu profeti i Matt. 13, 38-43. 49-50; 24, 31. Herrens engel, som formentlig er lederen for de fire Guds englemakter, sier at det er for sin æres skyld at Herren har sendt ham til hedningefolkene, som har plyndret Israel. Men den som rører ved Israel, rører ved hans øyesten, v. 12. Derfor løfter Herren nå sin hånd mot hedningefolkene, og de skal bli et rov for dem som har trælet for dem. Men ved disse forferdelige Herrens dommer over hedningefolkene skal de lære Herren, Israels Gud, å kjenne, v. 13.

Og hør Herrens budskap til Israel: «Fryd deg storlig og gled deg, du Sions datter! For se, jeg kommer og vil bo hos deg, sier Herren», v. 14. Og Jerusalems navn i Messias-rikets tid skal være: «Herren er der», Esek. 48, 35. Ja, salig er hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem, Es. 3.

Og mange hedningefolk skal gi seg til Herren på den dag og bli hans folk, Sak. 2, 15.

«Vær stille, alt kjød, for Herrens åsyn! For han har reist seg og er gått ut av sin hellige bolig», v. 17. «For Herren går ut fra sitt sted for å hjemsøke jordboerne for deres misgjerning, og jorden skal la det blod som er utøst på den, komme for dagen og ikke mere dekke sin drepte», Es. 26, 21.

Artikkel nr. 96:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal videre omtale himmelens fire vinder ut fra Esek. 37, 9: «Da sa han til meg: Spå og tal til livsånden! Spå menneskesønn, og si til livsånden: Så sier Herren, Israels Gud: Kom du livsånde fra de fire vinder og blås på disse drepte menn, så de kan bli levende!»

I kap. 36 og 37 hos profeten Esekiel forkynner Herren en lang rekke overmåte herlige profetier om den tid han vil føre Israel fra folkene tilbake til sitt land og gjenreise hele Israel i landet. Denne tid er det vi nå opplever ca. 2500 år etter at disse profetier ble fremsatt.

I kap. 38 og 39 forkynner Herren dommen over Israels fiender, og i kap. 40 til 48 omtales tilbedelsen av Messias i millenniets tid, oppdelingen av landet og omtales Jerusalem og Jerusalems navn: Herren er der.

Esek. 37 åpenbarer Herren nærmere for profeten hvordan Israel og Israels land skal gjenreises: Først i et syn, v. 1-10, derpå i en forklaring av synet, v. 11-14, og tilslutt i en symbolsk handling, v. 15-27.

Først skal vi omtale synet, v. 1-10:

Profeten ble av Herren ført i ånden midt ned i en dal. Denne dal symboliserer hedningenes tiders dal, og synet svarer til profeten Sakarias' første symbolske syn i dalbunnen blant myrtetrærne og englene i Sak. 1, 8. Profeten se mengder av aldeles tørre menneskeben utover dalen. Herren byder så profeten å si til disse ben at Gud vil gjøre dem levende. Og mens profeten sa dette, hørtes en sterk lyd som ble til et bulder, og benene nærmet seg hverandre, og det kom sener og kjøtt på dem og hud over dem.

Da sa Herren til profeten at han skulle byde livsånden fra de fire vinder å komme og blåse på disse drepte menn, så de kunne bli levende. Og livsånden kom i dem, og de ble levende og stod opp på sine føtter, en meget, meget stor hær.

Her er de fire Guds englemakter i virksomhet med å vekke og samle israelene i diaspora'en blant folkene. Vi vet fra Guds ord at det kun er Faderen og Sønnen som har liv og som kan gi liv, og at det er Guds Ånd som er livets formidler. Derfor er det klart at livsånden fra de fire Guds englemakter har med den nasjonale og politiske samling av israelere å gjøre. Det var dette som skjedde i og med den moderne sionisme i slutten av det forrige århundre, Israels begynnende nasjonale gjenreisning, som står i det israelske fikentræs symbolske tegn, Matt. 24, 32.

Ja, for en uro og for et brak det har vært i verden siden dette begynte å skje. Og enten menneskene vil ta imot det eller ei, så er vi nå inne i det store tiderskifte og det største og viktigste av alle endetidstegn, at Gud nå fører israelene hjem til sitt land og

at staten Israel atter er opprettet for aldri mere å gå til grunne ifølge Guds profetier i vår Bibel.

Og så til den Gud-gitte forklaring på synet, v. 11-14.

Benene er hele Israels hus, som sa: Våre ber er fortørket, og vårt håp gått til grunne, vi er fortapt.

Her må vi nøye merke oss denne Israels erkjennelse og bekjennelse: Vi er fortapt! Dette nødrop av Israels sjel når inn til Guds hjerte, og tiden er inne da han skal oppfylle sitt løfte om å frelse Israel, han som hører de fortaptes rop.

Israels graver er alle de land som Herren har drevet dem bort til, men nå er englene med jubel og glede i ferd med åpne disse graver og føre Israel hjem til Israels land, v. 11-12.

Ifølge profetien ledsager engelen Israel under alle deres tilskikkelser. Ikke minst ser en dette fra patriarken Jakob, Israels tovstammefolks stamfar, hvis liv og vandringer er forbilder på Israels. Da Jakob var på flukt bort fra Israels land til Mesopotamia, hadde han drømmesynet i Betel, da han så himmelstigen, hvor Herren stod øverst på den, og Guds engler steg opp og steg ned, 1. Mos. 28, 10-17. Da Jakob var på vandring fra Mesopotamia, hjem til Israels land og han skulle møte sin bror Esau, som kom imot ham med fire hundre mann, da møtte Guds engler ham. Da sa Jakob: Dette er Guds leir. Og han kalte stedet Mahanaim, d. e. to leire, Guds leir som tilsluttet hans leir. Slik blir også forholdet i Messias-riket, hvor den himmelske fase er tilsluttet den jordiske fase, uten dog å være ett slik som på den nye jord, 1. Mos. 32, 1-2. Til sin sønn Josef sa Jakob på slutten av sitt liv at Gud var hans hyrde gjennom hele hans liv og at Guds engel forløste ham fra alt ondt, 1. Mos. 48, 15-16. Slik det var med Jakob, slik er det også med Israel. Englene er med Israel på alle dets vandringer, og de er særlig virksomme i endens tid, Joel 3, 16. 18: Matt. 13, 39-43. 49-50; 24, 31; 25, 31-32.

Merk atter nøye at det er i Israels land at Israel skal motta Guds Ånd og Jesus fra Nasaret som sin Messias, v. 13-14; Esek. 11, 16-20; 20, 42-44; 36, 31; 39, 25-29; Sak. 12, 10. Dette er den åndelige gjenfødelse av Israels levning, som står i det israelske oljetres symboske tegn, Rom. 11.

Og endelig til den symbolske handling, v. 15-27.

Den ene stav symboliserer Juda rike og den andre stav Israels rike. Sammenleggingen av disse to staver til en stav symboliserer foreningen av de to deler av Israel til et forenet Israel. Denne symbolske handling representerer helingen av den skjebnesvangre deling av Israel i to riker på grunn av Israels synd og frafall fra Herren etter Salomos død, som først førte til Israels rikes landflyktighet i 721 f. Kr. og senere til Juda rikes landflyktighet i 606-581 f. Kr. Juda rike, som bestod av Juda, en del av Benjamin og restene av Dan og Simeon, fikk en ny anleding i Israels land etter hjemkomsten fra Babel, men synd og frafall førte til landflyktigheten blant folkene i 70 og 135 e. Kr.

Ifølge profetien i Esek. 37, 15-27 skal Herren hele det delte Israel, og ifølge Esek. 38 og 39 skal han ødelegge Israels fiender. Israel er da for alltid et herlig og velsignet folk samlet i Isarels land. Der skal for alltid være en konge for Israel, himmelkongen Jesus Messias. All synd og misgjerning skal fjernes fra Israel, og Israel skal fra da av vandre i en evig rettferdighet, Dan. 9, 24. Og Guds bolig skal være over

Israel, og han vil være dets Gud, og Israel skal være hans folk, Esek. 37, 27; 3. Mos. 26, 11-12; Es. 4, 5; Åp. 7, 15.

I Esek. 37, 28 stadfester Herren hedningefolkenes omvendelse i Messias-rikets tid på denne jord, Es. 2, 2-4; 11, 10; Jer. 3, 17; Mik. 4, 1-4; Ap. gj. 15, 16-18.

Artikkel nr. 97:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi er så kommet til englevirkningene i Åp. 7, 1, som vi gjentar: «Deretter så jeg fire engler som stod på jordens fire hjørner og holdt jordens fire vinder, forat det ikke skulle blåse noen vind over jorden eller over havet eller på noe tre».

Disse fire engler er utvilsomt Guds engler av følgende grunner:

1. For det første på grunn av det samhørige forhold de har til engelen med Guds segl i v. 2, som må være en fremtredende Guds engel.

2For det andre fordi de i en viss tid skulle holde tilbake de skadelige virkninger av jordens fire vinder.

3. For det tredje fordi engelen med Guds segl i v. 3 innbefatter dem i forholdet «vår Gud».

I motsetning til englevirkningene i de foran omtalte skriftsteder Sak. 6, 5, Dan. 7, 2, Sak. 2, 10 og Esek. 37, 9, som må være virkninger av Guds engler, så må englevirkningene i Åp. 7, 1 angå virkninger både av Guds engler og av Satans engler ved sine respektive redskaper. For «jordens fire vinder», som utvilsomt også er englevirkninger ved sine redskaper og hvor den særlige betydning må ligge i betegnelsen «jordens» og på arten av virkningene, må ifølge Åp. 7, 1-3 ha et noe annet innhold enn de «fire vinder» i de foran anførte fire skriftsteder av følgende grunner:

1. For det første fordi denne jord ennå er under forbannelse på grunn av synden, 1. Mos. 3, 17, og denne verden ligger i det onde, 1. Johs. 5, 19.

2. For det andre fordi denne verdens løp innenfor de skranker Gud setter, ledes av denne verdens fyrste Satan, høvdingen over luftens makter, den ånd som er virksom i vantroens barn, Johs. 14, 31; Ef. 2, 2.

3. For det tredje fordi Satan har til disposisjon en differensiert og disiplinert ondskapens ånde-hær. «For vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens ånde-hær i himmelrummet», Ef. 6, 12.

4. For det fjerde fordi englevirkningen i «jordens fire vinder» ved deres redskaper i en viss tid må holdes tilbake av de fire Guds engler, hvilket det ikke var behov for dersom det var guddommelige virkninger.

Vi stilles her overfor de to hinannen motsatte og motsatt rettede englevirkninger både umiddelbart og middelbart ved sine respektive redskaper, nemlig englevirkninger av Guds engler og Satans engler.

Guds engler er i den nærværende onde tidsalder Guds veldige tjenere som utfører Guds vilje både til frelse og til dom, Salm. 103, 20-21; Dan. 9, 21-22; Matt. 13, 38-43; 24, 31; Luk. 1, 26; Hebr. 1, 14, etc. I denne sin tjeneste for Gud har de kamp mot Satan og hans engler og demonene, Dan. 10, 12-14. 19-20; Åp. 12, 7, etc. Men Gud bruker også hedenske fyrster og deres folk til å fremme sine hensikter, Jer. 25, 9; Es. 44, 28; 45, 1, ja, han bruker endog Satan og hans engler til dette, Job. 1, 7-22; Luk. 22, 31; 1. Kor. 5, 5; Pet. 5, 8, etc.

Men den kommende verden har Gud ikke lagt under engler, men under Jesus Messias og de herliggjorte mennesker, Hebr. 2, 5-10. Ja, allerede i den nærværende nådens frelseshusholdning er Guds mangfoldige visdom ved menigheten kunngjort for maktene og myndighetene i himmelen, Ef. 3, 10.

Satans engler, som er Guds og menneskenes fiender og kjemper mot Gud og hans rike, utgjør en velordnet og veldisiplinert ondskapens ånde-hær i himmelrummet og i lufthimmelen i denne tids mørke.

De fire Guds engler, som formentlig er de fire første basun-engler, Åp. 8, 7-12, stod på jordens fire hjørner, d. e. i nord og øst og syd og vest, og hadde således hele jorden under sin kontroll.

Dette er en veldig trøst for Guds folk av alle kategorier og til alle tider hva de enn skal møte av trengsel og motgang i denne onde verden. Gud er suverén og allmektig. Intet annet eller mere enn Gud vil, kan møte hans folk. Hvert eneste av Guds løfter står fastere enn himmel og jord og kan overhodet ikke svikte. Og Jesus er prøvet i alt i likhet med oss, dog uten synd, Hebr. 4, 15.

Den bestemte tid de fire Guds engler skal fastholde «jordens fire vinder», forat det ikke skal blåse noen vind over jorden eller over havet eller på noe tre, er den tid som medgår til å besegle med Guds segl de hundre og førtifire tusen israelere, som derved skal besvares gjennem den forferdelige antikristelige trengselstid som da skal komme.

Med hensyn til benevnelsene «jorden» og «havet» og «noe tre» så må de her oppfattes som symboler. «Jorden» står her for fast organisert og kontrollert styre eller regjering. «Havet», som er løst sammensatt og dermed lettbevegelig, står her for uorganiserte, kontrollerte og anarkistisk tenderende folkebevegelser slik som de er når de er borte fra Gud. «Treet», som har sin rot i jorden, står her for fremtredende individ. Og «noe tre» uttrykker at det ikke er så mange av dem, motsatt «gress», Åp. 8, 7, som sikter til den vanlige, lavere befolkning.

Artikkel nr. 98:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES: ÅP. 7.

«Og jeg så en annen engel, som steg opp fra solens oppgang og hadde den levende Guds segl, og han ropte med høy røst til de fire engler som det var gitt og skade jorden og havet, og sa: Skad ikke jorden eller havet eller trærne før vi har fått satt inn segl på vår Guds tjenere i deres panner.» v. 2-3.

Denne Guds engel steg opp fra solens oppgang. Dette viser oss til profetien i Mal. 4, 2: «Men for dere som frykter mitt navn, skal rettferdighetens sol gå opp med lægedom under sine vinger», hvilken profeti står i forbindelse med Herrens dag og Jesu åpenbarelse og gjenkomst til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket på denne jord. Rettferdighetens sol, Jesus Messias, er ved å gå opp, og dermed står engelens oppstiging i forbindelse.

Av v. 2-3 i Åp. 7 fremgår tindrende klart at denne besegling med Guds segl foregår før Herrens dag, som er det forferdelige aspekt ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst. For engelen roper med høy røst til de fire Guds engler som det var gitt å skade jorden og havet ved løsslippingen av jordens fire vinder, at de ikke måte slippe de ødeleggende vinder løs før beseglingen av Guds tjenere var fullbyrdet. Og inntil så var skjedd, er det forholdsvis stille og rolig på jorden.

Men hva består denne besegling i? At den ikke er det samme som beseglingen i 2. Kor. 1, 21-22 og Ef. 1, 13-14 fremgår klart av flere forhold:

1. Det er den nytestamentlige menighet, ekklesia, med de himmelske løfter som besegles ifølge 2. Kor. 1, 21-22 og Ef. 1, 13-14.
2. Det er Gud som besegler menigheten, 2. Kor. 1, 21-22.
3. Menigheten besegles med Guds Ånd, Ef. 1, 13-14.
4. En engel kan ikke besegle med Guds Ånd.
5. Dersom en vil mene at engelen med Guds segl i v. 2 er Jesus Messias selv, så sier engelen i v. 3: før «vi» har fått satt segl. Og hvem er så «vi»? Sikter engelen med Guds segl hermed til seg selv og de fire Guds engler i v. 2-3 eller til seg selv og andre? I begge tilfeller er det engelen som må besegle.
6. Dersom en vil mene at «vi» står for Jesus selv og den Hellige Ånd, så kan ikke Guds Ånd inbefattes i begrepet «vår Gud» i v. 3.
7. Dersom beseglingen i v. 3 er en besegling med Guds Ånd slik som for menighetens vedkommende, 2. Kor. 1, 21-22 og Ef. 1, 13-14, så er det vanskelig å forstå at jordens fire vinder må holdes tilbake mens dette foregår.

Men selv om beseglingen i v. 3 ikke er en besegling slik som for menighetens vedkommende, hvor Gud gir sin Ånd som pant i våre hjerter, så er det like fullt Gud som her indirekte besegler, idet engelen her har den levende Guds segl.

Da denne besegling har et forbilde i G. T., nemlig i Esek. 9, skal vi undersøke om dette kan kaste lys over beseglingen i Åp. 7, 2-3.

Beseglingen i Esek. 9 finner sted før dommen over Jerusalem ved Ny-Babylonias konge Nebudkanesar II i år 587 f. Kr. Esekiel ser i et syn i templet i Jerusalem på Herrens befaling seks menn komme inn gjennem den nordre port hver med sitt ødeleggelsesredskap i sin hånd og stilte seg ved siden av kobberalteret. Og midt mellem dem befinner seg en sjuende mann kledd i linklær og som hadde et skrivetøy ved sin lend. Herren ropte til mannen som hadde skrivetøyet at han skulle sette et tegn i pannen på alle dem som sukker og jamrer over alle de vederstyggelige ting som skjer i Jerusalem. Og til de seks menn ropte Herren at de skulle følge etter mannen og drepe absolutt alle som ikke hadde tegn på sine panner, men de som hadde tegnet på sine panner, måtte de ikke røre. Og alle sju menn utførte punktlig det Herren hadde befalt dem.

De seks menn er så klart seks Guds engler men i menneskeskikkelser forat profeten kunne se dem. De er doms-engler og er formentlig forbildet på de seks første basun-engler i Åp. 8, 1-9, 21. Den sjuende mann som var kledd i linklær og som hadde skrivetøyet, er så klart en overordnet Guds nådes engel, som formentlig er forbildet på engelen med den levende Guds segl i Åp. 7, 2. Da den sjuende engel ifølge Esek. 10 videre får Herrens befaling om å brenne opp Jerusalem ved å strø glør, som var mellem kjerubene, ut over staden, er denne engel, nå som en doms-engel, formentlig tillike forbildet på den sjuende basun-engel, Åp. 11, 15-19, som også kunngjør ødeleggelsen ved Guds vredes sju siste plager, som tømmes ut over jorden, Åp. 16.

Ordet for «tegn» i Esek. 9, 4 er det som betegner den siste bokstav i det hebraiske alfabet, tav, som på den måte den ble skrevet på den tid, så ut som et kors, nemlig et slikt kors som senere på latin het crux comissa. Og på et slikt kors er formentlig Jesus Messias blitt korsfestet.

Det som redder fra dommens ødeleggelse her er altså det rette forhold til forsoningens symbol, korset. Og dette er redningen for menneskene til alle tider og under alle forhold når det gjelder deres forhold til Gud. Alle mennesker er syndere for Gud og trenger en forsoning med Gud ved en forsoner. Og denne forsoner er Jesus Messias. Den derfor som kjenner Jesus og hans kors, har høyeste kunnskap om denne forsoning. Men her er også innledende symboler, f. eks. alteret og offeret. Også ved indre erkjennelse kan «lengsels-mennesket» søke Guds forsoning endog før og utenom loven og evangeliet, Rom. 2, 1-16. For Gud vil at alle mennesker skal bli frelst, 1. Tim. 2, 4. Derfor kan også alle mennesker bli frelst.

Av Esek. 9 og 10 fremgår klart flere ting:

1. Årsaken til redningen fra dommen var en rett stilling til synden, som de sukket og jamret over.
2. Tegnet ved hvilket de ble reddet, viser hen til forsoningens symbol: Alteret eller korset, til hvilket de forholdt seg rett.
3. Redningen bestod i å overleve, idet de unngikk å bli slått ihjel under Guds vredes dom.
4. Resultatet av redningen var sannsynlig også innføring i boken i Dan. 12, 1, hvorved de også var innskrevet til livet i Jerusalem, Es. 4, 3.
5. Området for dommen var Jerusalem.

Når vi så betrakter beseglingen i motbildet i Åp. 7, 2-3 i lys av Esek. 9 og 10, vil flere forhold bli klare:

1. Engle-beseglingen ved Guds nådes engel med den levende Guds segl resulterer i at et visst og likt antall av alle Israels stammer skal overleve og bli stående i Guds tjeneste uansett de forferdeligste forhold på jorden i den antikristelige trengselstid. Over dem som således blir beseglet har all utryddelse av mennesker ingen makt. Om de blir beseglet med et synlig tegn eller ei, har her mindre betydning. Det avgjørende her er at de skal overleve og stå i Guds tjeneste gjennom trengselstiden. Ingen kan ta deres jordiske liv. Vi ser også i overensstemmelse hermed at pinen under den femte basun-engel heller ikke kan angå dem, Åp. 9, 3-6.
2. Profetien viser videre at de israelere som ikke blir beseglet med Guds segl, deles i to avdelinger:

(1.) De hellige, som må gå martyriets vei gjennem døden og den første oppstandelse og som blir med i riket i den himmelske fase, Åp. 6, 9-11; 12, 17; 13, 10; 14, 12-13, 20, 4-6.

(2.) De ugudelige, som blir beseglet med dyrets merke, Åp. 13, 16, og som blir utryddet og går fortapt, Sak. 13, 8; Matt. 24, 37-51; Ap. gj. 3, 22-23; Åp. 14, 9-11.

(3.) I forbildet i Esek. 9 og 10 angår dommen kun Jerusalem. Men i endens tid angår dommen ikke bare Israel, men den hele jord, idet det er dommen over alle verdens levende nasjoner. Men profetiene her er så mange at vi skal unnlate å nevne dem.

Artikkel nr. 99:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Men før vi kan omtale nærmere de beseglede av Israels stammer, må vi gjøre rede for enda et meget viktig forhold i forbindelse med beseglingen i Åp. 7, 2-3.

Som forklart i art. 98 består beseglingen av Israels stammer i Åp. 7, 2-3 deri at de beseglede skal overleve og bevares i sitt forhold til Gud tross alle forferdeligheter i den antikristelige trengselstid. Ingen kan ta deres legemlige liv.

Men profetien viser også klart at de beseglede, som er det nye Israel i endens tid, skal besegles med den Hellige Ånd, ikke i diaspora'en blant folkene, men i Israels land, f. eks. Es. 32, 15; 44, 3; Esek. 11, 17-20; 36, 24-31; 37, 12-14; 39, 27-29; Joel 2, 27, 3, 2, etc.

Men *hvorledes og når* foregår dette?

Da Jesus Messias første gang kom til vår jord, forkastet Israel ham, først moralsk, dernest offisielt og endelig også den oppstandne Messias, hvorved forkastelsen ble fullstendig. Kun en liten del av Israel mottok ham, Rom. 11, 5. Følgen av dette for Israels vedkommende ble at Jesus Messias vendte «tilbake til sitt sted (i himmelen), inntil de erkjenner seg skyldige og søker mitt åsyn; i sin trengsel skal de lete etter meg», Hos. 5, 15.

I Israels land skal både erkjennelsen av sin skyld mot Jesus fra Nasaret våkne i Israel, og trengselen på grunn av folkenes fiendskap skal stadig tilta, og derved skal Israel vekkes til nidkjærhet, Rom. 11, 11.

Dette fremgår også klart av forbildet i 1. Mos. 42, 21, hvor Josefs brødre sier: «Vi har skyld på oss for vår bror». For Josef, som ennå ikke hadde gitt seg tilkjenne for sine brødre og som tilsynelatende var streng mot dem, hadde sagt: «Før eders yngste bror til meg, så eders sak kan sannes, og dere skal dø», 1. Mos. 42, 20. Og: «Dere skal ikke komme for mine øyne uten eders bror er med», 1. Mos. 43, 2.

Men hvem er så denne deres bror?

Det er patriarken Jakobs tolvte sønn, den eneste av hans tretten barn som er født i Israels land. Dette skjedde ifølge 1. Mos. 35, 16-20 på vandringen fra Betel til Efrat. «Men du Betlehem, Efrata, som er liten til å være med blant Judas tusener. Av deg skal det utgå for meg en som skal være hersker over Israel, og hans utgang er fra fordum, fra evighets dager», Mik. 5, 1. Der fødte nemlig Rakel sin andre sønn og døde på grunn av hård fødsel. Men før hun døde, kalte hun sin sønn Benoni, som betyr min smertes sønn. Jakob derimot kalte sønnen Benjamin, som betyr sønnen av den høyre hånd. For Rakel, som betyr får (sau), er type på det selvhengivne, saktmodige Israel. Men Jakob, som betyr fortrengeren, er type på det Israel som søker velsignelsen på selvisk måte.

Denne Jakobs sønn er, likesom hans bror Josef, som betyr «han legger til», et forbilde på Jesus Messias. For Jesus forener virkelig i sin person begge de attributter som Jakobs tolvte sønn bærer bud om i sine to navn. Han er smertens sønn,den ringe Herrens tjener, det Guds lam som bærer verdens synd, Es. 53. Og han er sønnen av den høyre hånd, kraftens sønn, løven av Juda, Israels konge, Salm. 2; 110; Åp. 5, 5-6.

Israel har alltid villet motta kraftens sønn, som ifølge profetiene skal opprette riket for Israel og herske over hele jorden. Men smertens sønn, den ringe og foraktede Herrens tjener, har Israel hittil ikke villet ta imot. Profeten Esaias har gripende forutsagt denne tragiske sannhet: «Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, og vi så ham, men han hadde ikke et utseende så vi kunne ha vår lyst i ham. Foraktet var han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med sykdom; han var som en som folk skjuler sitt åsyn for, foraktet, og vi aktet ham for intet», Es. 53, 2-3. Men han har dog en herlighet, så ufattelig stor, som alle de ser, som hos ham får frelse for sin synd, og disse skal også i sin tid få se hans konge-herlighet, Johs. 1, 14; 1. Kor. 15, 25; Åp. 20, 6.

Men Israel kan ikke få Benjamin uten Benoni. Derfor må Benjamin-intensjonen i Israel avta, og Benoni-intensjonen vokse. Og først når det nye Israel i sin aller største nød i slutten av den store trengsel søker Jesu åsyn, idet de da «har med seg Benoni-Benjamin», skal den himmelske Josef, Jesus Messias, gi seg tilkjenne for dem. «Over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens Ånd, og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget», Sak. 12, 10. Da først blir det med den levende Guds segl beseglede nye Israel, ÅP. 7, 1-8, beseglet med Guds Ånd. Og i tretti dager skal de sørge i en unevnelig sorg og smerte, når dekket over dem blir fjernet, og de ser at Jesus fra Nasaret er deres Messias. Dan. 12, 11, ja, som undertone skal egentlig denne sorg aldri forsvinne fra Israel, 2. Krøn. 35, 25.

Altså: Når det nye Israel har mottatt sin Benoni, får det også sin Benjamin, som knuser Israels fiender. Men da blir også Israel det som Benjamins stamme ifølge Jakobs profeti i 1. Mos. 49, 27 skal bli i endens tid, nemlig krigerstammen i Israel. For da skal hele det nye Israel bli fylt med en veldig kraft fra Gud og fortære alle folkene rundt omkring, til høyre og til venstre. Den blant dem som snubler, skal på den dag være som David, og Davids hus skal være som Gud, som Herrens engel foran dem. På den dag vil Herren søke å ødelegge alle de hedningefolk som drar opp mot Jerusalem, Sak. 12, 1-9; Mik. 5, 7-8. Således skal ikke bare Jesus Messias og englene men Israel selv være delaktig i den knusende seier over Messias-rikets fiender.

Artikkel nr. 100:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så omtale nærmere de hundre og førtifire tusen beseglede av alle Israels barns stammer, v. 4-8.

Det spørsmålet som først må besvares er om de beseglede skal forstås bokstavelig etter skriftstedets ordlyd eller om de skal forstås bildelig.

Dersom de skal forstås bildelig, er de da f. eks. tolv tusen hottentotter, tolv tusen kinesere, tolv tusen nordmenn etc? Men hva så med de andre nasjoner, som ikke kan tas med dersom bare tolv av nasjonene skal tas med?

Eller er de, som mange fortolkere fremdeles tror og lærer, den nytestamentlige menighet? Til det siste spørsmål skal vi her innskrenke oss til å si at det er et avskrekkende eksempel på hva den sytten hundreårige lange indoktrinering av spiritualistisk og allegorisk antikjiliasme har ført til.

Det er tindrende klart at v. 4-8 alt vesentlig skal forstås bokstavlig og at de beseglede er israelere av flere grunner:

1. For det første har Gud, som har gitt åpenbaringen, Åp. 1, 1, sagt at de beseglede er av alle Israels barns stammer, og han har anført følgende navn på de tolv stammer i rekkefølge: Juda, Ruben, Gad, Aser, Naftali, Manasse, Simeon, Levi, Issakar, Sebulon, Josef, Benjamin. Elleve av disse navn er navnene på elleve av partriaken Jakobs tolv sønner, og det tolvte navn, det sjette i rekken, Manasse, er navnet på Josefs førstefødte sønn, altså Jakobs sønnesønn. For alle som tror Gud, er egentlig flere grunner overflødige. For Gud sier det han mener og mener det han sier.
2. For det ander viser Esek. 9, hvor vi har forbildet på beseglingen i Åp. 7, at de som fikk tegnet i pannen, var israelitter.
3. For det tredje kan vi vise til at mange av de gammeltestamentlige og nytestamentlige profeter fikk åpenbart at en levning av Israel skal overleve i endens tid, uten at vi her av plassmangel kan gå i detaljer.
4. Ifølge Dan. 12, 1, blir det åpenbart for Daniel at de av hans folk, d. e. israelene, som finnes oppskrevet i boken, skal bli frelst, d. e. skal overleve, i den store trengsel i endens tid. Det å være oppskrevet i boken eller innskrevet til livet i Jerusalem, Es. 4, 3, sikter til beseglingen i Åp. 7.
5. Det at en rest av Israel overlever i endens tid, er en av forutsetningene for opprettelsen av Messias-riket på denne jord ifølge profetiene.
6. Det at de beseglede i Åp. 7 er israelere, fremgår også klart derav at den andre avdeling mennesker i Åp. 7, nemlig den utellelige skare av alle ætter og stammer og folk og tunger er av hedningefolkene, det er folkene uten Israel.

Dermed mener vi å ha ført skriftbeviser for at de beseglede er israelere.

Videre sier Åp. 7 at de beseglede er beseglet i deres panner, v. 3; Esek. 9, 4. Pannen er det edleste og mest iøynefallende sted på legemet, og beseglingen på dette sted indikerer tillike frykteløsheten i deres bekjennelse.

Mens det er en kjent sak i profetien at en rest av Israel skal overleve i endens tid, så er Johannes den eneste som har fått vite tallet på Israels levning etter nådens utvelgelse i endens tid. Han sier: «Jeg hørte tallet på dem som var beseglet: Hundre og førtifire tusen av alle Israels barns stammer», v. 4. Altså fikk han høre dette etterat beseglingen var fullbyrdet, og tallet er dermed et endelig tall.

Tallet 144 000 = 12 × 12 × 1 000 er sluttsummen av de beseglede når hver stamme avgir 12 000 beseglede. Ennskjønt tallet 144 000 er et forholdsvis betydelig tall, er tallet formentlig å forstå bildelig:

144 000 = 4 × 3 × 12 × 1 000. Her er 4 × 3 verdens tall, 4, multiplisert med tallet for Guds åpenbaring, 3, og produktet, 12, står for guddommelig regjering i verden. 12 er antall stammer. 1 000 er kuben av 10, altså 10 kbm, hvor fullkommenhetens tall, 10, er eksponert i tallet for Guds åpenbaring, 3, og produktet 1 000 står for guddommelig fylde. Den symbolske betydning av tallet 144 000 tør derfor være at himmelkongen Jesus Messias, som både er sann Gud og sant menneske, gjennem Guds utvalgte folk i verden, det nye Israel, skal i Messias-rikets tid på denne jord regjere verden i en fylde av himmelsk, guddommelig velsignelse.

Artikkel nr. 101:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så kort omtale *de tre Israels tovstamme-profetier* i innbyrdes sammenheng:

1. Den første av disse tre profetier er patriarken Jakobs forkynnelse av det som skal hende Israels tolv stammer i de siste dager, 1. Mos. 49:

I grunnteksten står «i etterfølgende dager». Eng. overs. «in after days». Fylt av profetiens Ånd forkynner Jakob her like før sin død det som i helhet skal hende Israels tolv stammer i de etterfølgende dager. Han nevner her ikke alle sine sønner i den rekkefølge de er født, men i tre avdelinger:

1. Først nevner han Leas seks sønner i rekkefølge etter alderen, men nevner dog Sebulon før Issakar. Tidshusholdningsmessig for Israel representerer Ruben Israels ungdomstid, Simeon og Levi dommertiden inntil David, Juda tiden fra David til og med Messias' første komme og Sebulon og Issakar diaspora'en blant folkene inntil det dypeste sted i hedningenes tiders dal, dalbunnen i Sak. 1, 8.

2. Som andre avdeling nevner han trælkvinnenes fire sønner i følgende rekkefølge: Dan, Gad, Aser og Naftali. Tidshusholdningsmessig for Israel representerer

trælkvinnenes fire sønner tiden fra det dypeste sted i hedningenes tiders dal, dalbunnen i Sak. 1, 8, da den moderne Sionisme begynner, til Israels endelige gjenopprettelse ved Messias' gjenkomst, hvilket fremgår av omtalen av de tre resterende navn i denne periode: Gad, Aser og Naftali.

Denne tidsperiode innledes med Dan. Forståelsen av Jakobs profeti om Dan, hvor Israels begynnende frigjørelse fra sitt trællekår under Issakar er meget iøynefallende, er særdeles viktig for forståelsen av eskatologien i den tid Israel nå befinner seg: «Dan vil dømme sitt folk som en av Israels stammer. La Dan bli en slange på veien, en hornet slange på stien, som biter hælene på en hest, og dens rytter faller bakover. På din hjelp (frelse) venter jeg, Jehova», v. 16-18.

Denne profeti antyder flere ting:

(1.) Den begynnende frigjørelse av Israel i diaspora'en ved den moderne sionisme.

(2.) Gjenopprettelse av Israels selvstyre i Israels land, mer og mer ledet av Dan som en av Israels stammer, og i den intensjon og til det endemål som profetien antyder og Israels antikke historie stadfester om Dan.

(3.) Satanisk karakter og fremgangsmåte er her iøynefallende.

(4.) Den hornede slange er en antydning til dyret av jorden i Åp. 13, den falske profet, dobbeltdyret (diplozoon paradoxum), som har to små, troskyldige og tilsynelatende ufarlige lammehorn, men hvis tale er dragens, d. e. djevelens.

(5.) Profetien om dyret av jorden i Åp. 13, den falske profet, som jeg tror er Judas Isakariot, er helt fra 1. Mos. 49 av forbundet med Dans stamme. (Jvfr. art. 16 til 25.) Denne Dan-intensjon i Israel vil henimot den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid bevirke Israels største fall og frafall og føre til Israels største trengselstid, den store trengsel, idet det vantro Israel skal inngå en sjuårs-pakt med Antikristen, forført dertil av den falske profet og hans store tegn, og tro den store løgn, Satans mesterløgn, at Antikristen er Messias, og tilbede ham og hans bilde og ta hans merke.

(6.) Fylt av profetiens Ånd er det derfor at Jakob profetisk på vegne av Israels troende levning i endens tid, i de mørkeste timer før Messias-rikets daggry, roper ut: «På din hjelp (frelse) venter jeg, Jehova». Trengselen er nå så stor for Israels levning at den eneste tenkelige redning nå kun kan komme fra himmelen, hvorfra også redningen kommer ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord.

Det er således ikke bare Dan-intensjonen som gjør sin mørke gjerning i Israel i endens tid, men også Benoni-intensjonen tiltar, som i Israels troende levning virker erkjennelsen av den i profetien forventede skyldfølelse overfor Jesus fra Nasaret, 1. Mos. 42, 21, idet den tvinges frem av Israels stigende nød og trengsel, som tilslutt ikke levner noen annen redning enn Jehovas frelse.

3. I den tredje avdeling av Jakobs profeti i 1. Mos. 49 nevnes Rakels to sønner Josef og Benjamin. Tidshusholdningsmessig for Israel representerer Josef og Benjamin tiden når Israels frelse inntrer.

Josef er i sitt livs forskjellige faser forbilde på Messias. Benjamin, som av Rakel ble kalt Benoni, «min smertes sønn», ble av Jakob kalt Benjamin, «sønnen av den høyre hånd», er i Jakobs profeti kalt krigerstammen i Israel. Derfor er Benjamin forbilde på

Jesus Messias som den som er gitt makten over jorden. Men før Israel kan få Benjamin, «maktens sønn», må Israel motta Benoni, «smertens sønn», hvilket Messias ble på grunn av Israels og verdens synd. Jesus Messias lengter etter å frelse Israel fra dets fiender ved sin makt, men han må først bli mottatt som Benoni, «smertens sønn», som frelser sitt folk fra deres synder. Og det er først når Israels levning i slutten av den store trengsel vender seg til den lidende Messias, som de korsfestet, at den himmelske Benjamin, Sønnen av Faderens høyre hånd, åpenbares fra himmelen til Israels frelse.

Artikkel nr. 102:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

II. *Den andre av Israels tre tolvstamme-profetier er profetien i Åp. 7, 1-8.*

Mens den første av Israels tre tolvstamme-profetier 1. Mos. 49, har en oppfyllelse som spenner over tiden fra Jakobs død til gjenopprettelsn for Israel ved Messias' gjenkomst, så viser oppfyllelsen av den andre av Israels tre tolvstamme-profetier oss Israels tolv stammers situasjonbilde foran og under endens tid. Vi skal først omtale noen detaljer ved dette situasjonsbilde:

1. Da profetien i Åp. 7, 1-8 er parentetisk, er den ikke bundet av tid-skjemaet med de sju segl, de sju basuner og de sju vredesskåler, men beseglingen av de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer må i alle fall være fullbyrdet før midten av den syttiende åruke, da de fire engler i v. 1 skulle holde tilbake jordens fire vinder mens beseglingen foregikk, og da denne tilbakeholdelse ikke kan tenkes mulig i den andre halvdel av åruken, som er tiden for den store trengsel.

2. Johannes hørte tallet på dem som var beseglet av hele Israel, nemlig 144 000 beseglede, og et likelig tall, nemlig 12 000 beseglede, av hver av Israels tolv stammer. I art. 101 fremgår at disse tallangivelser er symbolske, nemlig 144 000 = 4 × 3 × 12 × 10 kbm, og 12 000 = 4 × 3 × 10 kbm, og videre betydningen av disse symbolske tall. Men uansett om en oppfatter tallene som bokstavlige eller bildelige, så er tallene like for hver av de tolv stammer. Dette viser at Israel er det eneste av folkene som kommer frelst gjennom dommen over de levende nasjoner, d. e. ut av den store trengsel, *som et folk*, idet en nøyaktig tellet skare av hver av de tolv stammer vil bli bevart. Av de andre folk derimot vil rester overleve mere planløst, som vi senere skal se.

At Israel er det første folk som skal bli frelst som folk, fremgår klart av f. eks. Es. 66, 8: «Hvem har hørt slikt? Hvem har sett sådanne ting? Kommer et land til verden på én dag, eller fødes folk på én gang? For Sion har vært i barnsnød og med det samme født sine sønner». Videre fremgår det av Dan. 12, 1, hvor det står at de som finnes oppskrevet i boken, skal bli frelst gjennem den store trengsel, og dette turde være dem som er innskrevet til livet i Jerusalem, Es. 4. 3.

3. Angående navnene på stammene så er de oppkalt etter Jakobs tolv sønner, men en mangler, nemlig Dan. Grunnen til dette har vi gjort rede for i art. 101 ut fra Jakobs profeti i 1. Mos. 49 og Israels antikke historie om Dan. Dan har forårsaket frafallet fra Herren i Israel og skal i endens tid forføre de vantro israelere til å opprette en sjuårspakt med Antikristen.

Men en må her være klar over at med utelukkelsen av Dan som stammenavn, har Gud villet sette forkastelsesstempel på Dan-intensjonen i Israel. Dette betyr ikke forkastelse av danittene som helhet, for de er like fullt med i beseglingen, og i den tredje av Israels tre tolvstamme-profetier, 5. Mos. 33, samt i oversikten over Israels tolv stammer i inngangen til Messias-riket, Esek. 48, ser vi at Dans navn atter nevnes både som stammenavn og som navn på en av portene i millenniale Jerusalem.

4. Av stammenes navn nevnes Juda først. Dette er naturlig da Juda ifølge Jakobs profeti i 1. Mos. 49 har fått store og herlige løfte om at fredsfyrsten skal komme av Juda stamme, Israels konge som Davids sønn, Jesus fra Nasaret.

5. I den tildeling av stammelodder til Israels tolv stammer som Moses og Josva foretok, 4. Mos. 32; Josv. 13 til 19, får Josefs to sønner, Efraim og Manasse, hver sin lodd, hvorfor Josefs navn der selvfølgelig ikke nevnes.

Men i de beseglede stammer i Åp. 7, 1-8 mangler, ikke bare Dans navn, men også Efraims, fordi Efraim, som var Israels sterke krigerstamme, i det avgjørende øyeblikk brøt med Jehova og Israels sanne kall og gikk over til Jeroboam, da Davids rike ble delt etter Salomos død, og Efraim ble, sammen med Dan, den stamme som førte an i frafallet fra Herren, 1. Kong. 12; Salm. 78, 9 fg.; Hos. kap. 4 til 13.

6. Men Levi stamme, som ikke ble tildelt noen stammelodd ved Moses og Josvas tildeling av stammelodder, fordi Herren, Israels Gud, skulle være Levis arv, Josv. 13, 33, står med sitt navn for en av de beseglede stammer i Åp. 7, 1-8 og på like fot med dem. Dette er for å markere at det levittiske prestedømme er omskiftet og at Levi er gjort lik med de øvrige elleve stammer. Den nye og evige yppersteprest, Jesus Messias, er nemlig av Juda stamme og ikke av Levi, han er etter Melkisedeks vis og ikke etter Arons, Hebr. 7, 11-14.

7. Josef er i Åp. 7, 1-8 satt inn i stedet for Efraim for å markere Josefs forbildelige betydning av Jesus Messias fra hvem velsignelsen fylde kommer, 1. Mos. 30, 24; 37, 9; 45, 1-8.

8. Endelig er, istedet for Dans navn som mangler i Åp. 7, 1-8, oppført Manasse, Josefs eldste sønn, hvis navn betyr «en som bringer glemsel». For etter den store trengsel og Guds dom over Israel vil Gud glemme all tidligere overtredelse i Israel, særlig angående Dan og Efraim. De beseglede av Israels stammer er da kommet inn i den nye pakt i Jesu blod, Es. 27, 9; Jer. 31, 33; Rom. 11, 27. Derfor ser vi at ved tildelingen av stammelodder for Israels tolv stammer ved opprettelsen av messias-riket på denne jord, er Dans og Efraims navn atter med, Esek. 48.

Israels andre tolvstamme-profeti, Åp. 7, 1-8, er merkelig i mange henseender, særlig derved at stammenes navn og den sammenstilling de der har, ikke forekommer andre steder i Skriften. Hemmeligheten ved denne profeti turde fremgå av tre fohold:

1. For det første tiden for dens oppfyllelse. Det er nemlig overgangstiden for et Israel som faktisk ennå er under loven og lovpakten på grunn av det dekke som ligger

over Israel, 2. Mos. 34, 33-35; 2. Kor. 3, 13-16, til et Israel som skal føres inn under nåden og den nye pakt i Jesu blod.

2. Navnene og deres sammenstilling danner den *ytre* side ved denne profeti. En gunstig førstestilling og særstilling inntar Juda, hvorfra himmelkongen Jesus Messias kommer. Ellers er det en påfallende likestilling mellem stammene på forskjellig måte, hvorved tidligere forskjelligheter elimineres. Spesielt to av stammene, Dan og Efraim, har tidligere gjort seg skyldig i slike ting at deres opprinnelige stammenavn foreløbig er borte. Levi er anvist plass som vanlig stamme på grunn av omskiftelsen av prestedømmet. Josefs navn er innført for Efraim for å markere Josefs forbildelige betydning av Jesus hvorfra velsignelsens fylde kommer.

Manasses navn er innført for Dan for å tilkjennegi at Gud vil tilgi Israels synd. Går vi ut fra at 12 = 4 × 3, får vi fire grupper på hver tre stammer,hvor hver gruppe danner en eiendommelig sammenblanding av Jakobs hustruers og medhustruers sønner, som det her vil føre for vidt å gå nærmere inn på.

3. Beseglingen av stammene og følgene av denne danner den *indre* side av denne profeti. Det gjelder de beseglede som skal bevares levende gjennom den store trengsel til den fulle velsignelse i Messias-riket på denne jord. Det gjelder det nye Israel som skal motta den Hellige Ånd og føres inn i den nye pakt i Jesu blod, idet Gud skal kaste deres synder i havets dyp, Mik. 7, 18-20. Det gjelder kvinnen Israel, Åp. 12, som ikke er hele Israel, heller ikke alle hellige i Israel, men en kjerne av de hellige i Israel, det nye Israel i endens tid, hustrubruden på nytt i Lammets bryllup, Hos. 2; Åp. 19, 7, som Gud under den antikristelige trengselstid verner og danner på et sikkert sted i ørkenen borte fra Satans raseri. Men andre hellige av Israels ætt er innenfor Satans rekkevidde og går gjennem martyriets død og den første oppstandelse inn i den himmelske fase av riket. Endelig gjelder det Guds eiendomsfolk Israel som skal besinne seg på sitt Gud-gitte kall som bæreren av rettferdighetens tidshusholdning på denne jord, hvorved også folkeslagene på den nye jord skal uttas.

Når en således har både *tiden* og den *ytre* og den *indre* side ved denne profeti for øye, ser en hvor vidunderlig Gud i denne tid sanerer Israels mange forhold frem til dets fullkomne status i millenniets gyllentid på denne jord.

Artikkel nr. 103:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Før vi går nærmere inn på Israels tredje tolvstamme-profeti, 5. Mos. 33, skal vi kort omtale *Israels tildeling av stammelodder etc. ved inngangen til Messias-riket på denne jord,* Esek. 47, 13-48, 35.

Ifølge de bibelske profetier må en dele løfteslandet, som Gud lovte Abraham og hans ætt Israel, i to slags, nemlig en *stammedel* og en *grensedel.*

Angående grensene for Israels stammedel, 47, 13-21, går denne profeti ut fra dens nordøstlige hjørne, Hasar-Enan, som betyr kildenes sted og har store vannkilder, de eneste i denne øde region, og ligger ca. 97 km. omtrent i nordøstlig retning fra Damaskus. Nordgrensen går da fra Hasar-Enan mot vest til Middelhavet. (Den hebraiske tekst har i 47, 17 Hasar-Enon.) Østgrensen går fra Hasar-Enon omtrent i sydvestlig retning til østsiden av Gennesaret-sjøen, og grensen videre er Jordanelven og Det døde hav. Sydgrensen går fra sydenden av Det døde hav sydvest til Kades og så mot vest til Egyptens elv og følger denne mot nord til Middelhavet ved El Arish. Vestgrensen er Middelhavet.

Grensene for stammedelen, 47, 13-21, er stort sett de samme som er anført i 4. Mos. 34, 1-15, bare med to forskjeller. For det første begynner 4. Mos. 34, 1-15 med sydgrensen, mens 47, 13-21 begynner med nordgrensen. For det andre er ifølge 47, 13-48, 29 ved den endelige tildeling alle stammelodder beliggende vest for den foran omtalte østgrense fra Hasar-Enan til sydenden av Det døde hav.

Vi skal så i noen punkter anføre det særegne ved den endelige tildeling ifølge 47, 13-48, 29:

1. Ingen stammedel blir øst for Jordan og Det døde hav.

2. Josef har to lodder, en til Manasse og en til Efraim, i henhold til 47, 13; 1. Mos. 48, 5-6; 1. Krøn. 5, 1.

3. Antall stammer blir likevel tolv, fordi Levi inngår i den del av stammedelen som kalles gaven til Herren, 48, 8-22.

4. Herrens løsning av det nå uløste og uløselige problem med de fremmede i Israel, som har fått barn hos dem og derfor faktisk tilhører Israel. De skal få sin arv i den stamme de bor, 47, 22-23.

5. Følgende sju stammelodder er nord for gaven til Herren i rekkefølge fra nord: Dan, Aser, Naftali, Manasse, Efraim, Ruben og Juda, 48, 1-7.

6. Følgende sju stammelodder syd for gaven til Herren i rekkefølge fra nord: Benjamin, Simeon, Issakar, Sebulon og Gad, 48, 23-29.

7. Det helt nye og særegne ved den endelige deling av stammedelen er gaven til Herren, som skal ligge mellem Judas og Benjamins stammelodder, 48, 8. Uten her å kunne gå i detaljer skal bare bemerkes at i denne gave til Herren skal helligdommen, prestene, levittene, fyrsten og staden Jerusalem ha plass. Dermed er de tolv stammer likestilt med hensyn til at ingen av dem skal ha fortrinn å avgi plass til noen av de foran omtalte fem fraksjoner som har sin plass i gaven til Herren. Ja, så likestilt er stammene at stadens arbeidere som skal dyrke den jord av gaven til Herren som tilhører staden og som skal være til føde for stadens arbeidere, skal være av alle Israels stammer, 48, 19.

Med hensyn til den nærmere geografiske beliggenhet av gaven til Herren er der flere meninger. Likeså med hensyn til den innbyrdes beliggenhet av de tre deler av gaven til Herren, nemlig prestenes del med helligdommen, levittenes del og stadens del, og dette gjelder gaven til Herren i snevrere forstand, 48, 9-15. Ett er sikkert, nemlig at det som er i øst og i vest for gaven til Herren i snevrere forstand, skal fyrsten ha. 48, 21-22.

Og selve gaven til Herren i snevrere forstand er 25 000 stenger i bredde og 25 000

stenger i lengde, 48, 20, mens gaven til Herren i utvidet forstand er 25 000 stenger i bredde og så lang som stammedelen fra øst mot vest, 48, 8. Men på grunn av plasshensyn må vi unnlate å gjøre rede for hvordan en skal omgjøre disse mål til gjeldende lengdemål.

Ifølge en rekke profetier i GT f. eks. 1. Mos. 15, 18-21; 2. Mos. 23, 31; 5. Mos. 11, 24; 33, 23; 34, 1-4; Josv. 1, 3; 13, 5; 10, 40; 1. Kong. 4, 21-24; Salm. 80, 12; Es. 11, 14; Mik. 7, 11-13; Obad. v. 17-21; Am. 9, 12; Sak. 10, 10, etc., må en med det land jeg (Herren) vil vise deg (Abraham), 1. Mos. 12, 1, forstå Israels løftesland som et større land enn den foran omtalte stammedel i Esek. 47 og 48. Derfor må Israels løftesland også bestå av en *grensedel.* Denne grensedel må være nord for stammedelen mot Eufrat, øst for stammedelen mot Eufrat og den syrisk-arabiske ørken og syd og vest for stammedelen mot Det røde hav, altså Negev og Sinai. Kort sagt er grensedelen tilgrensende land til stammedelen både mot nord og øst og syd og vest.

Artikkel nr. 104:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så omtale *Israels tredje tolvstamme-profeti, 5. Mos. 33.*

Denne velsignelse som Moses den Guds mann, midleren for Israels lovpalt fra Sinai, lyste over Israels barn, er den siste offentlige handling han foretok før sin død. Moses, som la et dekke over sitt åsyn når han hadde forkynt lovpaktens herlighet, forat Israels barn ikke skulle skue enden på det som svant, 2. Mos. 34, 33-35; 2. Kor. 3, 13-16, er også den som var utvalgt av Gud til å lyse den fulle velsignelse over Israel under den nye pakt i Jesu blod.

Derpå byder Herren Moses å stige opp på Nebo-fjellet og la ham dø der, likesom Aron på fjellet Hor, fordi de ikke trodde på Herren og syndet mot ham og ikke helliget ham blant Israels barn ved Meribas vann i Kades, 4. Mos. 20, 7-13. Moses får skue landet som Gud har gitt Israels barn, men selv får han ikke komme inn i det, 5. Mos. 32, 48-52.

Dette viser klart lovens fordømmende makt selv over Moses og Aron, ja, over hver den som er under loven, det være seg den skrevne lov eller den uskrevne lov i hjertet, fordi intet menneske uten Jesus Messias, Guds Sønn, har klart å holde loven. Når det derfor gjelder den fulle velsignelse fra Gud, må en bort fra den gamle lovpalt fra Sinai og komme inn i den nye og evige nådepakt i Jesu blod og for Israels vedkommende også inn i Messias-rikets fremtidige tidshusholdning hvor Israel skal motta sin arv fra Herren. Og når denne Moses velsignelse oppfylles, er Israel også kommet inn i Messias-rikets sanne og fulle velsignelse på denne jord.

Lovens dømmende gjerning har når denne velsignelse oppfylles, endelig gitt Guds

elskede folk den sanne og rette erkjennelse. De er blitt et ringe og bøyet folk inn for Gud. Alle Guds hellige er nå i Guds hånd, de ligger for Guds fot, de tar imot Guds ord, v. 3. Grunnteksten har her flertall, altså folkene, hvilket stemmer med alle profeti, nemlig at folkene velsignes ved Israels velsignelse. Gud er nå blitt konge i Jesurun, hvilket ord er diminutiv av Jasher, som betyr oppriktig, rettskaffen. Så kaltes Israel fordi det skulle tjene Herren i oppriktighet og vandre i en evig rettferdighet.

Vi skal så kort omtale det som Moses velsignelse over Israel i tusenårsriket spesielt sier om Israels stammer, men en må her være klar over at utenom disse spesielle velsignelser, har hele Israel del i den store og fullkomne felles velsignelse:

1. Ruben omtales først. Den førstefødtes velsignelse synes ved første øyekast ringe. Men når en tar i betraktning hans incest (blodskam) med sin fars medhustru, så er det kun Guds ufattelige nåde som har reddet både ham og den stamme og det folk han ifølge loven står for, fra lovens dom, v. 6. Vi gjentar at Ruben også har del i Israels felles velsignelse.

2. Simeon omtales ikke, men er med i Esek. 48 og har derfor del i den store og fullkomne felles velsignelse for hele Israel.

3. Juda har likesom mistet sin storhet ifølge Jakobs profeti i 1. Mos. 49. Men løftet om hans herskerstav gjaldt «inntil fredsfyrsten kommer, og folkene blir ham lydige», hvilket nå er inntrådt. Herren skal høre når Juda løfter sin røst til ham. Og når Juda strider for Israel, skal Herren være hans hjelp mot hans fiender. Juda, den evige jøde, har vært en meget prøvet og plaget vandrer i diaspora'en blant folkene. Derfor ber Moses: Før ham hjem til sitt folk! v. 7.

4. Levis storhet i Mose velsignelse beror på at han er forbilde på Jesus Messias hos hvem alene Guds tummim (fullkommenhet) og urim (lys) er, Guds hellige mann, den slåtte klippe fra hvem livets vann flyter ut. I sin kraft skal han knuse sine motstandere og dem som hater ham, v. 8-11.

5. Benjamin bor trygt hos Herren, han hviler mellem Herrens skuldre, v. 12.

6. Josef er forbilde på Messias, fra hvem all velsignelsens fylde kommer. Hans horn er som villoksens horn, med dem stanger han alle folkene like til jordens ender; det er Efraims titusener og Manasses tusener, v. 13-17.

7 og 8. Sebulon og Issakar har sin særlige oppgave i å kalle folkene til Israel år etter år for å tilbe Kongen, Herren, hærskarenes Gud, og for å delta i løvsalenes fest, v. 18-19; Sak. 14, 16.

9. Hos Gad er makt og herskersete, og han håndhever Herrens rettferdighet i Israel, v. 20-21.

10. Dan er en ung løve som er fryktet ved sin makt, v. 22.

11. Naftali utvider Israels grenser mot Vesten og Syden, d. e. Fønikia (Libanon), Filistea, Sinai og Edom, v. 23; Obad. 18-21. Jfr. art. 103.

12. Aser avslutter velsignelsen over Jakobs sønner med en velsignelse som overgår sine brødres, v. 24-25.

Mose velsignelse avsluttes med en herlig lovprisning av Guds godhet mot Israel og hans hjelp mot Israels fiender, v. 26-29. I og med oppfyllelsen av Mose velsignelse er Israels lange trengselsnatt over og soloppgang fra det høye med glede og fred har gjestet Israel og denne jord. Israel bor trygt for seg selv i et land med korn og most og

en himmel som drypper av dugg. Salig er Israel som har sin frelse og hjelp i Herren sin Gud. Israel, den før så ofte foraktede og forfulgte Herrens tjener, er nå nasjonenes hode, som skal bringe Guds lov og evangelium ut til alle folk fra Jerusalem av. Himmelkongen Jesus Messias er nå Herre over den hele jord. Og folkene skal strømme til Israel og Jerusalem, og Jakobs Gud skal lære dem sine veier, så de skal ferdes på dem. En herlig sabbatshvile for Guds folk på denne jord med fred og lykke for alle som elsker Israel og dets Gud.

Artikkel nr. 105:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Profetien om de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer i Åp. 7, 1-8 har et meget viktig tillegg i Åp. 14, 1-5. Dette skriftsted omtaler *to privilegier* som de hundre og førtifire tusen har fått fra Gud.

Åp. 14, 1-5 er så klart en antesipasjon. For ifølge sin sammenheng i Åpenbaringsboken hører denne profeti hjemme i tiden like foran midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, men foregriper her oppfyllelsen av Lammet på Sions berg og med det hundre og førtifire tusen som hadde Lammets navn og dets Faders navn skrevet på sine panner.

Johannes så både Lammet på Sions berg og med det de hundre og førtifire tusen. Det sies ikke her at de er beseglet, men at Lammets navn og dets Faders navn er skrevet på deres panner, hvilket klart viser hvem de tilhører. Mens de som har dyrets merke på sine panner, tilhører dyret og dragen, så tilhører de hundre og førtifire tusen Lammet og Faderen, og dette er *det første av de to store privilegier* som de hundre og førtifire tusen har fått, nemlig at de er *beseglet med Lammets og dets Faders navn på sine panner*, som tegn på at de tilhører Lammet og Faderen og er deres eiendom. De er kjøpt fra jorden og fra menneskene som er førstegrøde for Gud og Lammet. Og denne besegling av de hundre og førtifire tusen med Lammets og dets Faders navn på sine panner er det som bevarer dem gjennem den store trengsel, slik at ingen kan skade dem, og som gir dem kraft til fullt og helt å følge Lammet hvor det går. Og derfor blir de også høyt opphøyet med Lammet i dets kongedømme i Messias-riket på denne jord.

Lammet på Sions berg betyr at Jesus Messias, den sanne David, er blitt konge i Sion på sin far Davids trone. Men Sion er i Skriften ikke bare identisk med det davidske herredømme, men med selve Guds nådes herredømme. «For Herren har utkåret Sion, har attrådd det til sin bolig: Dette er mitt hvilested til evig tid; her vil jeg bo, fordi jeg har attrådd det - », Salm. 132, 13-18. Lammet på Sions berg betyr at det skal oppfylles som er skrevet ved profeten Mika: «Men det skal skje i de siste dager, da skal fjellet

der Herrens hus står, være grunnfestet på toppen av fjellene, og høyt hevet skal det være over alle høyder; og folkeslag skal strømme opp på det. Og mange hedningefolk skal gå avsted og si: Kom, la oss gå opp til Herrens berg og til Jakobs Guds hus, så han kan lære oss sine veier, og vi ferdes på hans stier! For fra Sion skal lov utgå, og Herrens ord fra Jerusalem -». Mik. 4, 1-8.

Gud som ser enden fra begynnelsen, viser Johannes - og med ham også oss - avslutningen på det store drama i endens tid, nemlig Jesus Messias som Kongen på Davids trone. Og dette på et tidspunkt da dragen og dyret og den falske profet tilsynelatende er beseiret og tilintetgjort. Da åpenbarer Gud for Johannes sitt rikes fullstendige seier over det onde og Jesus Messias som seierherren og Kongen i Sion, og derved gir han sine hellige kraft til å fullføre sin vandring frem mot denne seier.

Artikkel nr. 106:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Det andre store privilegium som de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer ifølge Åp. 14, 1-5 har fått av Gud, er at de - tiltross for at de er en jordisk kategori mennesker og ikke en himmelsk - dog har lært en sang som er sunget i himmelen:

«Og jeg hørte en røst fra himmelen som lyden av mange vann og som lyden av en sterk torden, og røsten som jeg hørte, var som av harpespillere som spilte på sine harper. Og de sang en ny sang for tronen og for de fire livsvesener og de eldste, og ingen kunne lære sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som er kjøpt fra jorden», v. 2-3.

Denne nye sang kan altså kun læres av de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer, da de på en særlig måte har forutsetning til å lære den, slik at de også kan synge den på jorden i forbindelse med den oppgave de der skal ha.

Her må vi først nevne at der er to nye sanger omtalt i Åpenbaringsboken.

Den første nye sang er omtalt i Åp. 5, 9 og omhandler så klart forsoningens nåde ved det slaktede Guds Lam, Jesus Messias. Og denne sang synges av de tjuefire eldste i himmelen, som symboliserer den gammeltestamentlige og den nytestamentlige paktsmenighet i sin sammenheng. De første tolv eldste symboliserer nemlig den inntil da herliggjorte gammeltestamentlige paktsmenighet, gr. panegyris, Hebr. 12, 23, som består av de gammeltestamentlige hellige som oppstod da Jesus oppstod, Matt. 27, 52-53, og dertil Enok og Elias og Moses, 1. Mos. 5, 24; 2. Kong. 2, 11; Jud. v. 9. De siste tolv eldste symboliserer den herliggjorte nytestamentlige paktsmenighet, gr. ekklesia, som opprykkes til himmelen før den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9, 27, og som derfor omtales som værende i himmelen fra og med

kap. 4 i Åpenbaringsboken. Derfor kan den nye sang i Åp. 5, 9 synges av alle som i den nærværende nådeshusholdning lar seg frelse inn i menigheten, som er Jesu mystiske legeme.

Men innholdet i den andre nye sang som kun de hundre og førtifire tusen beseglede kan lære, vil vi først omtale når det er klart hvem de harpespillende sangere i v. 2-3 er. Kun så meget skal vi her foreløbig si at det ikke er den samme sang som den som synges i Åp. 5, 9. Og at det ikke er den herliggjorte nytestamentlige menighet i himmelen som synger den andre nye sang, v. 2-3, fremgår klart derav at denne sang synges for de eldste og derfor ikke kan synges av dem, men de hører at sangen blir sunget.

Et annet forhold som er av den største viktighet i denne forbindelse, er at de hundre og førtifire tusen i Åp. 14, 1-5 inntar den samme stilling til de himmelske innstanser som den etter øyemål utellelige skare av alle ætter og stammer og folk og tunger i Åp. 7, 9-17. Begge disse kategorier mennesker står for tronen og for Lammet og for de fire livsvesener og for de tjuefire eldste. Begge disse visjoner, altså Åp. 7, 9-17. og Åp. 14. 1-5, er så klart antesipasjoner og beskriver forholdene når Messias-riket på denne jord er opprettet.

Dette forutsetter og viser klart hen til oppfyllelsen av profetiene om *den åpne himmel som da er meget nær jorden*. Vi fremsetter disse profetier i kronologisk rekkefølge:

1. Jakob, Israels tolvstammefolks patriarkalske overhode, da på vei bort fra Kanaan, ser himmelstigen og kaller stedet Betel, d. e. Guds hus, 1. Mos. 28, 10-22. Vi merker oss her den korte avstand til Gud i himmelen, bare en stige som Gud har satt ned til jorden. Videre Guds engler som *steg opp og steg ned* på den. Dette at englene først steg opp, viser oss at himmelens store midtpunkt, Jesus Messias, når dette oppfylles her på jorden, d. e. Lammet på Sions berg.

2. Jakob på vei hjem til Kanaan møter Guds engler, 1. Mos. 32, 1-2. Jakob kaller stedet Mehanaim, d. e. to leire, Guds leir som tilsluttet Jakobs leir, og dette er et forbilde på forholdet mellem den himmelske og den jordiske fase i Messias-riket.

3. Johs. 1, 46-52 er en gjennomgangsprofeti og en antesipasjon av Mahanaim-profetien: «Og han (Jesus) sa til ham (Natanael): Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen». Her er en direkte profeti om *den åpnede himmel, som da er meget nær jorden*. Når dette oppfylles, er himmelens store midtpunkt, Jesus Messias, kommet tilbake til jorden, og har satt opp sin trone i Jerusalem, Matt. 19, 28; 25; 31; Åp. 3, 21.

4. Israel på vei hjem fra diaspora'en blant folkene. Hun er nå kommet opp på sitt gjæve folks vogner, som fører henne hjem til løfteslandet, Høys. 6, 12. Da hører hun bønnen og ropet fra Jerusalems døtre, de overlevende og fredslengtende levninger av hedningefolkene, som er antagonismen til den store skjøge Babylons døtre, Åp. 17, 5: «Vend om, vend om, Sulammit! (Den fredslengtende israelske menighet). Vend om, vend om, så får vi se på deg! - hva vil dere se på Sulammit? - En dans som ved Mahanaim! Høys. 6, 13.

Men ennå kan Sulammit ikke riktig tro at hennes kjærlighets tid virkelig er kommet, og hun sier: «Jeg ber dere inderlig, dere Jerusalems døtre! Hvorfor vil dere vekke, og

hvorfor vil dere egge kjærligheten, før den selv vil? 8, 4. Men lengselen hos Jerusalems døtre er reell nok, for «hvem er hun som kommer opp fra ørkenen, støttende seg til sin elskede?» v. 5; Åp. 12, 6-12. Jo, sannelig, det er Sulammit, og nå støttet av sin elskede på vei mot Sion. - Å, hvilken frydefull gledestid Israel og folkene da skal få i Messias-riket på denne jord, en dans som ved Mahanaim!

En av forutsetningene for å forstå Messias-riket på denne jord er at en forstår profetiene om *den åpne og nære himmel* som da skal oppfylles. «På den dag skal Herrens spire Messias være til pryd og herlighet, og landets frukt til stolthet og til pryd for de undkomne av Israel. Og det skal skje: Den som blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem, skal kalles hellig, hver den som er innskrevet til livet i Jerusalem. Og over hvert sted på Sions berg og over dets forsamlinger skal Herren skape en sky og en røk om dagen og glans av luende ild om natten; for over alt hellig er det et dekke», Es. 4, 2-3. 5. «Og jeg, sier Herren, vil være en ildmur omkring det (Jerusalem), og jeg vil åpenbare min herlighet der», Sak. 2, 9.

Artikkel nr. 107:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Men hvem er så *de harpespillende sangere* som synger den nye sang i himmelen ifølge Åp. 14, 2-3?

Av det foranstående fremgår at det ikke er den herliggjorte gammeltestamentlige og nytestamentlige menighet i himmelen. Heller ikke er det de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer på jorden, som dog hører sangen og er de eneste som kan lære den.

Men i Åp. 15, 1-4 skal vi ikke lete forgjeves og heller ikke lete lenge før vi finner de harpespillende sangere: «Og jeg så et annet tegn i himmelen, stort og underfullt: sju engler som hadde de sju siste plager; for med dem er Guds vrede fullendt. Og jeg så likesom et glasshav blandet med ild; og dem som hadde seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall, så jeg stå ved glasshavet med Guds harper i hånd; og de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets sang og sa: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige! rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes Konge. Hvem skulle ikke frykte, Herre, og ære ditt navn? Du alene er hellig, og alle folkene skal komme og tilbede for ditt åsyn, fordi dine rettferdige dommer er blitt åpenbaret».

Dette er så klart martyrskaren fra den store trengsel, for de har seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall, og dette foregår i den andre halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, som er den store trengsels tid, Dan. 9, 27. Denne skare består av martyrer av de andre av kvinnen Israels ætt, Åp. 12, 17, og av de hellige i Åp. 13, 5-17 og Åp. 14, 12-13, som dyret overvinner og dreper.

Og i Åp. 6, 9-11 omtales martyrskaren fra den første halvdel av den syttiende åruke, som roper at Herren skal dømme og hevne deres blod på dyrets tilhengere. Men de blir bedt om å slå seg til ro ennå en liten stund inntil tallet på deres medtjenere og deres

brødre som heretter skal slås ihjel likesom de selv, blir fullt.

Martyrenes tall blir omsider fullt, og i Åp. 20, 4 II og III ser vi begge disse to avdelinger av denne martyrskare fra den antimessianske trengselstid oppstå legemlig: «Og jeg så deres sjeler som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne og på sin hånd; og de ble levende og regjerte med Messias i tusen år». For denne helteskare har seiret over Satan og hans Antimessias (dyret) i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet; og de hadde ikke sitt liv kjært like til døden, Åp. 12, 11.

I Åp. 15, 1-4 ser vi denne martyrskare som har seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall, stå ved glasshavet i himmelen med Guds harper i hånd.

Glasshavet minner oss om kobberhavet med vann i det jordiske tempel, som var for renselse. Men denne renselse er nå over, og glasshavet vitner om renhet. Ja, glasshavet i Åp. 4, 6 var likt krystall som er bilde på fullkommen renhet. Men her i Åp. 15, 2 er glasshavet blandet med ild.

Denne ild har tre betydninger:

1. Den viser til den forferdelige vei martyrene har måttet gå for å nå frem til glasshavet i himmelen, en seier gjennem det tilsynelatende dypeste nederlag.

2. Den viser til den forferdelige dom og hevn som Herren skal ta over dyret og dets tilhengere ved de sju Guds vredes-skåler som skal tømmes ut over jorden, hvormed Guds vrede er fullendt, Åp. 15, 1.

3. Og den viser hen til et av hovudtemaene i den andre nye sang i himmelen, nemlig åpenbarelsen av Guds rettferdige dommer over jorden, v. 4.

Dermed er vi kommet frem til den konklusjon at de harpespillende sangere som synger den nye sang for tronen og for de fire livsvesener og de eldste i himmelen ifølge Åp. 14, 1-5, er den seirende martyrskare i den antimessianske trengselstid, som gjennem døden og oppstandelsen har nådd hjem til Gud og nå står ved glasshavet med Guds harper i hånd og synger den nye sang. Og på grunn av de nå oppfylte profetier om den åpne og nære himmel kan sangen høres på jorden, men kun de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer kan lære denne underfulle nye sang.

Artikkel nr. 108:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

For å forstå den nye sang i Åp. 14, 1-5 og Åp. 15, 1-4 må vi også omtale *det evige evangelium, Åp. 14, 6-7.*

I grunnleggende betydning er der kun et evangelium, nemlig Guds nådes evangelium i Jesus Messias' blod. Dersom noen i denne betydning forkynner et annet evengelium, han være forbannet, Gal. 1, 8-9. En helt annen ting er at dette evangelium

er utformet på noe forskjellig måte overensstemmende med de tidshusholdninger i hvilke det skal gjøre sin gjerning. I denne betydning har vi flere evangelier.

I Guds-linjen fra Adam til Abraham og i Israel-linjen fra Abraham til Jesus Messias er der fremkommet mange evangeliske løfter og forordninger om Guds frelse. Men det første konkrete evangelium er evangeliet om riket, som - forutforkynt av profetene og i overensstemmelse med Guds pakter med Israel - er det glade budskap at Gud skal opprette et rike for Israel på denne jord med Israels Messias som konge.

Evangeliet om riket har to forkynnelser. Den første var ved døperen Johannes, Messias selv og hans disipler, da riket var nær for Israel, Matt. 3, 1-2. Men da Israel som folk avviste både riket og dets konge Jesus fra Nasaret, utgikk Guds nådes evangelium i Jesu blod, også kalt det paulinske evangelium, som utkaller den nytestamentlige menighet, ekklesia, Jesu mystiske legeme, som består både av jøder og hedninger. Men etter menighetens opprykkelse vil evangeliet om riket atter bli forkynt av israelere i den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Matt. 24, 14. I Matt. 10 omtales begge disse to forkynnelser av evangeliet om riket, og det er om den siste forkynnelse av dette evangelium Jesus her sier til sine disipler at de ikke skal komme til ende med Israels byer før Menneskesønnen kommer, d. e. kommer for å opprette riket for Israel, v. 23.

Ifølge Matt. 24, 14 skal evangeliet om riket da forkynnes over hele jorderike som et vitnesbyrd, d. e. i hast,for alle folkeslag, og da skal enden, gr. telos, d. e. endens eksakte endepunkt, komme. Og dette evangelium om riket vil i endens tid særlig konsentrere seg som en proklamasjon om Jesus Messias' snarlige gjenkomst for å opprette riket, Åp. 11, 15.

Men forståelsen av evangeliet om riket krever forutsetninger som mange av alle jordens ætter og stammer og folk og tunger ikke ennå har, og hvis forståelse dertil vanskeliggjøres ved den forferdelige forførelse som da er på jorden, 2. Tess. 2, 9-12. Derfor lar Gud ved midten av den syttiende åruke forkynne det evige evangelium, som kan bli forstått av alle.

For oss som har et evangelium av langt høyere karakter, synes det evige evangelium å være fremmed og kanskje trist. Men det er dog det evige evangelium som profetene forkynte under lovens tidshusholdning. Ja, før denne tidshusholdning forkynte de at «timen for Guds dom» skulle komme. Allerede Enok, den sjuende fra Adam, forutsa dette: «Se, Herren kommer med sine mange tusen hellige for å holde dom over alle og refse alle de ugudelige for alle de ugudelige gjerninger de gjorde og for alle de hårde ord som de talte mot ham, de ugudelige syndere», Jud. v. 14-15.

Det evige evangelium er jord-evangeliet, som særlig angår jorden og som utkaller menneskene til den jordiske fase i det rike som Gud ved Jesus Messias gjennem Israel skal opprette synlig og herlig på denne jord. Det er i en henseende nettopp et doms-evangelium, og det forkynnes av en engel ved midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9, 27. For kun et doms-evangelium kan på denne forferdelige tid på jorden være et virkelig evangelium, som frelser dem som tar sin tilflukt til det, ved å utrydde de ugudelige. Derfor må såvel den foregripende forkynnelse av Babylons fall, Åp. 14, 8, som Guds truende dom og forferdelige straff over dyret og dets tilbedere, v. 9-11, inngå i dette evangelium, dersom det skal makte å befri jorden for

den onde makt som da undertrykker den.

Det evige evangelium har følgende innhold: «Frykt Gud og gi ham ære! for timen for hans dom er kommet; og tilbe ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene.» v. 7.

Herav forstår vi at dette evangelium ikke passer for den nærværende nådens tidshusholdning i hvilken menigheten, ekklesia, utkalles, men passer for timen for Guds dom over de levende nasjoner som kommer etter menighetens opprykkelse.

Videre fremgår at dette evangelium egntlig ikke forlanger tro på en slik måte som nådens evangelium idag krever det. Heller ikke egentlig omvendelse. Men det krever kort og godt to ting: «Frykt Gud og gi ham ære! for timen for hans dom er kommet». Det krever altså for det første frykt og ære for Gud, for hans uavvendelige dom er kommet. «Tilbed Gud som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene! Altså for det andre tilbedelse av Gud i hans elementære egenskap som Skaperen.

Denne tilbedelse stiller den levende Gud opp som det frelsende alternativ til det fortapelsens krav som utgår fra den falske profet om å tilbe Satan og hans Antimessias (dyret). Når en så har klart for seg at de som da ikke vil tilbede Satan og hans Antimessias, hverken får kjøpe eller selge, men at de skal drepes, Åp. 13, 11-17, så er det klart at ingen, hverken martyrene eller de som skal overleve den store trengsel, kan bli tro mot det evige evangelium uten Guds spesielle kraft og beskyttelse. Men Gud skal gi sine martyrer seier «i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet; og de hadde ikke sitt liv kjært like til døden», Åp. 12, 11. Og Gud skal forkorte trengselstiden for dem som skal overleve ellers ville ikke noe menneske overleve, Matt. 24, 22.

Vi legger også her merke til at det evige evangeliums kall egentlig er det urgamle kall til menneskene som de hadde fra begynnelsen, og som er blitt kalt det generelle kall (lat. vocatio generalis), som består i Guds vitnesbyrd til menneskene angående skapelsen og oppholdelsen av det skapte, i tilslutning til samvittighetens indre lov i mennesket og menneskets tanker, Ap. gj. 14, 15-17; 17, 24-31; Rom. 1, 19-21; 2, 1-16. Men hermed er det også klart at det evige evangelium kan forstås av alle uansett forhold forøvrig. Ærefrykt for den levende Gud og tilbedelsen av ham som altets skaper og oppholder er det ultimatum fra Gud som her må til for å avvise Satan og hans Antimessias. For en av disse to tilbedelser må og skal menneskene da erklære seg.

Timen for Guds dom er nå nær. Menneskene har ikke aktet på rettferdigheten talt i nåde, derfor må rettferdigheten nå tale til dom. For dem som forstår at kun på den måte kan frelse bli denne jord til del, er denne dom et evangelium. I den nærværende nådens tidshusholdning har Gud i høy grad båret over med menneskenes synder, mens han utkaller menigheten, ekklesia. Men når denne tidshusholdning er omme, og menigheten er opprykket, kommer timen for Guds dom over de levende nasjoner. Det evige evangelium, som tillike intonerer rettferdighetens tidshusholdning i Messiasriket på denne jord, skal da utkalle menneskene til den jordiske fase i dette rike. Høsten er snart forhånden! Menneskesønnen skal da sende ut sine engler, og de skal sanke ut av hans rike alt det som volder anstøt, og dem som gjør urett, og de skal kaste dem i ildovnen; der skal være gråt og tenners gnidsel. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Faders rike, Matt. 13, 36-43. 47-50; 25, 31-46.

Artikkel nr. 109

Åpenbaringsbokens første parentes, Åp. 7.

Vi er dermed kommet frem til *den andre nye sang* i Åpenbaringsboken, som synges i himmelen og som omtales i Åp. 14, 1-5 og Åp. 15, 1-4. Den første nye sang, som omtales i Åp. 5, 8-9 og som synges av de harpespillende eldste, d. e. representanter av den gammeltestamentlige og den nytestamentlige paktsmenighet i sin sammenheng, handler om forsoningens råd i Jesu blod og skal synges i himmelen og i evighetenes evigheter på den nye jord.

De som synger den andre nye sang i himmelen, er ikke de eldste, da deres forhold er forskjellig fra de eldste og da de to sangers innhold er forskjellig. Heller ikke er det de beseglede av Israels stammer, som jo befinner seg på jorden og som først måtte lære sangen før de kunne synge den.

I art. 107 er vi kommet frem til at de harpespillende sangere som synger den andre nye sang i himmelen, er martyrene fra den antikristelige trengselstid og som består av to skarer frelste mennesker: Den første er martyrskaren under alteret fra den første halvdel av den syttiende åruke, og den andre er martyrskaren i den andre halvdel av åruken, den egentlige store trengsel, Åp. 6, 9-11; 15, 2. I Åp. 20, 4 ser vi at disse to martyrskarer oppstår og danner avslutningen på dem som har del i den første oppstandelse, oppstandelsen fra de døde.

Martyrskaren fra den antikristelige trengselstid utgjør altså - ved siden av de eldste i himmelen og de beseglede av Israel på jorden - en tredje kategori mennesker i himmelen, som på den tid Lammet er konge på Sion, nettopp fyller en slik plass som de harpespillende sangere i Åp. 14, 1-5 og Åp. 15, 1-4 har. Da disse herliggjorte martyrer fra den antikristelige trengselstid står i nær relasjon til de overlevende beseglede av Israels stammer på jorden, er det derfor ikke noe underlig at de beseglede er de eneste som kan lære deres sang. Det er meget mere naturlig og forståelig at de på jorden levende seierherrer over dyret er de rette til å kunne lære sangen som de herliggjorte seierherrer over dyret synger i himmelen selv om de ikke kan være opphav til sangen.

Disse herliggjorte martyrers sang i himmelen er så avgjort en ny sang, som hverken det gamle testamente eller hemmeligheten med den utkalte forsamling, ekklesia, kan forklare seg. Det er en mektig sang som lyden av mange vann. Det er en veldig sang som lyden av en sterk torden. Men det er tillike en overmåte liflig og herlig sang som av harpespillere som spiller på sine harper. Denne sang fyller himmelen med jubel, og da himmelen nå er åpen og meget nær jorden, lyder lovsangen også over jorden.

Ved glasshavet står disse herliggjorte seierherrer over dyret med Guds harper i hånd, og de synger Moses, Guds tjeners sang og Lammets sang og sa: Store og

underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige! rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge! Hvem skulle ikke frykte, Herre, og ære ditt navn? Du alene er hellig, og alle folkene skal komme og tilbede for ditt åsyn, fordi dine rettferdige dommer er blitt åpenbaret», Åp. 15, 2-4. Dette er altså innholdet av den andre nye sang i himmelen.

Visjonen i Åp. 15, 2-4 er så klart en antesipasjon. For både Åp. 15, 1, hvor Johannes ser de sju engler med de sju siste plager, og Åp. 15, 5-8, hvor disse engler gjør seg rede til å tømme vredesskålene, og Åp. 16, hvor vredesskålene tømmes ut på jorden, oppfylles før oppfyllelsen av visjonen i Åp. 15, 2-4. Men Gud har på foregripende måte plasert denne visjon mellem v. 1 og v. 5 på grunn av sin trofasthet mot sine martyrer for å vise dem deres frelse før de går inn i denne forferdelige tid.

I det hele kan en si at den guddommelige forsikring om frelse for martyrene fra den antikristelige trengselstid er trefoldig:

1. «Og jeg hørte en rest fra himmelen si: Skriv: Salige er de døde som dør i Herren heretter. Ja, sier Ånden, de skal hvile fra sitt arbeide, for deres gjerninger følger dem», Åp. 14, 13.

2. «- Og jeg så deres sjeler som var blitt halshugget for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, og dem som ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde, og som ikke hadde tatt merket på sin panne og på sin hånd, og de ble levende og regjerte med Kristus i tusen år», Åp. 20, 4 II.

3. «Og jeg så likesom et glasshav blandet med ild; og dem som hadde seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall, så jeg stå ved glasshavet med Guds harper i hånd», Åp. 15, 2.

Artikkel nr. 110:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP.7.

Den andre nye sang i himmelen er blandet sang, Moses' sang og Lammets sang.

Mose's sang er en lovprisning til Gud for hans store frelsesgjerninger mot Israel. Men skylden for Israels store ulykker og straffedommer ligger ikke hos Gud, men hos Israel selv, som har vært troløs og er falt fra ham. Men Gud vil ikke for alltid prisgi sitt folk for dets fiender, men vil tilslutt frelse Israel og straffe dets fiender, 2. Mos. 15; 5. Mos. 32.

Lammets sang handler om Lammets triumferende seire som er omtalt i Åpenbaringsboken. Jesus Messias skal først oppfylle sine løfter til menigheten, som er hans legeme, og ta den hjem til seg. Deretter skal han frelse Israel i endens tid ved sine rettferdige og forferdelige dommer over Israels fiender, kunngjort ved det evige evangelium, Åp. 14, 6-7.

Høsten som er tidsalderens ende, er nå nær.

Hendelsesforløpet ved denne høst har Jesus først og fremst vist oss i Mat. 13, 36-43; 47-50: «Menneskesønnen sår den gode sæd, som er rikets barn. Djevelen sår ugresset, som er den ondes barn. Høsten er tidsalderens ende. (Gr. aion, betyr alder, tidsalder:) Høstfolkene er englene.

Først bindes ugresset, d. e. den ondes barn, sammen i bunter for å brennes, v. 30. Denne sammenbunting er den onde organisasjon av de mangfoldigste slag i verden idag. Det er englene som skal skille de onde fra de rettferdige og kaste dem i ildovnen, som er den evige ild. Men hveten, d. e. rikets barn, samles i Guds lade, og da skal de rettferdige skinne som solen i sin Faders rike, d. e. Messias-riket på denne jord.

Dette er kort og konsis og tindrende klar fremstilling av vår Herre og Frelser, og ingen behøver her å fare vill.

Etter minighetens opprykkelse modnes verdensakeren hurtig til full modenhet, og i himmelen ropes der på høstsigdene, Åp. 14, 14-20. De ugudelige menneskers opprør mot Gud vil gå mot sin klimaks, så Guds dom må komme, dommen over de levende nasjoner. Denne Guds rettferdige og forferdelige dom blir - ifølge det evige evangelium - det eneste som tilslutt kan redde denne jord og de mennesker som skal overleve på jorden. Guds langmodighet tar slutt. «Du skal knuse dem med jernstav; som en pottemakers kar skal du sønderslå dem», Salm. 2, 9. Gud skal ødelegge dem som ødelegger jorden, Åp. 11, 18. Hvor åtselet er, der skal ørnene samles, Matt. 24, 28. Syndens korrupsjon vil tilslutt utløse Guds uavvendelige vrede ved dommen over de ugudelige mennesker og ved fengslingen av de onde ånder i avgrunnen (abyssos).

Men gjennom disse Guds rettferdige og forferdelige dommer skal menneskene lære rettferdighet, Es. 26, 9. Og alle folkene skal i Messias-riket komme og tilbede for Guds åsyn, fordi hans rettferdige dommer er blitt åpenbaret, Åp. 15, 4.

De beseglede av Israels stammer har altså fått *to privilegier av Gud:*

Det første privilegium er at de er *beseglet med Lammets og dets Faders navn* på sine panner, som klart viser hvem de tilhører. De er kjøpt fra jorden og fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet. De følger Lammet hvor det går, og i deres munn er ikke funnet løgn, for de er uten lyte, Åp. 14, 1. 4-5.

Det andre privilegium er at de *har lært martyrenes himmelske sang,* den andre nye sang som synges i himmelen. Og denne nye sang, som intonerer Messias-riket på denne jord, skal de beseglede av Israel lære folkene.

Men en kan spørre: Hva formår da en enkelt sang? Her må en ha klart for seg to ting:

1. Det er da slutt på menneskets dag med alle dens onde følger. Herrens dag i utvidet forstand er begynt, hvilket betyr en omlegging av det livsmønster vi hittil kjenner på jorden.

2. Denne nye sang er symbol på de himmelske intensjoner som skal befrukte forholdene på jorden i Messias-riket.

Artikkel nr. 111:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så gå over til utleggelsen av den andre kategori mennesker som er omtalt i Åp. 7, nemlig *den utellelige skare, v. 9-17:* «Deretter så jeg, og se, en stor skare, som ingen kunne telle, av alle ætter og stammer og folk og tunger, som stod for tronen og for Lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender, og de ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet!»

Umiddelbart foran kap. 7 i Åpenbaringsboken er omtalt Lammets åpning av det sjette segl, Åp. 6, 12-17. Men åpningen av det sjette segl slutter med følgende: «For deres (Guds og Lammets) vredes store dag er kommet, og hvem kan holde stand?» v. 17. Ja, hvem kan holde stand på jorden på vredens store dag, som er tiden for Herrens dags forferdelige aspekt, da Guds forferdelige og rettferdige vrede skal åpenbares fra himmelen over jordens levende nasjoner for all ugudelighet og urettferdighet hos mennesker som holder sannheten nede i urettferdighet? Rom. 1, 18; 2. Tess. 1, 7-8; 2, 12.

Men her må en være oppmerksom på at i den store trengsels tid er der en tofoldig og antagonistisk virkende vrede. Åp. 11, 18 I viser dette: «Og hedningene er blitt vrede, og din (d. e. den allmektige Guds) vrede er kommet». Hedningenes vrede, som er resultatet av en intens mørkets og ondskapens virksomhet fra Satan og de onde ånder og som er rettet mot alt og alle som hører Gud til, når uanede høyder i hensynsløshet og voldsomhet. Og denne vrede utløser Guds rettferdige og forferdelige vrede mot disse demonbesatte mennesker. Mot hedningenes vrede kan kun de holde stand som holdes oppe ved Guds makt, og resultatet er at de overlever den store trengsel. Den store trengsels martyrskare holder visstnok og heltemodig stand i sin tro og i sitt vitnesbyrd mot dyret og dets tilhengere, men de må dog gi sitt liv etter Guds vilje for gjennem døden og oppstandelsen å gå inn i rikets himmelske fase. Men mot Guds vrede som rammer dyret og dets tilbedere over den hele jord, kan ingen holde stand. De går mot sin straff i den evige ild. Det er også innlysende at Guds vrede ikke kan ramme dem som hører Gud til.

Åp. 7 gir svar på spørsmålet om hvem som kan holde stand på jorden, ved å vise oss de to kategorier mennesker som da kan holde stand, nemlig de hundre og førtifire tusen beseglede av alle Israels stammer, v. 1-8, og den utellelige skare, v. 9-17.

De beseglede er alle av Israel, og er ifølge *Åp. 14, 1. 4-5 en førstegrøde for Gud og Lammet,* som er kjøpt fra jorden og fra menneskene. Denne førstegrøde viser klart at selve høsten må være moden ikke så lang tid etter førstegrøden, og denne jordens fulle høst er Israels leving i endens tid og Messias-riket.

Hvem er så denne utellelige skare? Vi skal først omtale hvem det ikke kan være:

1. Av de forskjellige kategorier mennesker som omtales i Åpenbaringsboken, kan det ikke være dem som de *tjuefire eldste* representerer, nemlig den inntil da herliggjorte gammeltestamentlige og nytestamentlige paktsmenighet i sin sammenheng, som omtales som værende i himmelen fra og med Åp. 4, 4 til og med Åp. 19, 4. For disse befinner seg jo i himmelen i den her aktuelle tid, hvor det ikke er behov for å holde stand mot vreden, som jo ikke rammer himmelen men jorden.

2. Det kan heller ikke være de *beseglede* som vi foran har bevist alle er av Israel, men som riktignok holder stand på jorden. For den utellelige skare er av alle jordens ætter og stammer og folk og tunger.

3. Det kan heller ikke være de *harpespillende sangere* som er de herliggjorte martyrer fra den antikristelige trengselstid, Åp. 12, 17; 13, 7. 15; 14, 2-3, da disse synger den andre nye sang ved glasshavet i himmelen, hvor så klart ikke vreden kan komme. Disse har riktignok i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet, holdt stand mot dyret når det gjalt deres tro og deres vitnesbyrd og deres martyrium. Men de kunne ikke holde stand på den måte at de overlevde den antikristelige trengselstid. De ble drept av dyret for gjennem martyrdøden og oppstandelsen å nå fram til glasshavet i himmelen.

4. Det kan endelig heller ikke være den tolvstjerne-kronede, *sol-kledde*, fødende *kvinne* med måne-skammelen i Åp. 12, og heller ikke Lammets beredte hustru i Åp. 19, 7-9, som begge er benevnelser på det nye Israel i endens tid. For den utellelige skare er av folkene over den hele jord.

Artikkel nr. 112:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Men hvem er så *den utellelige skare i Åp. 7, 9-17?*

V. 13-14 gir svar på dette spørsmåle: «Og en av de eldste tok til orde og sa til meg: Disse som er kledd i de lange hvite kjortler, hvem er de, og hvor er de kommet fra? Og jeg sa til ham: Herre! du vet det. Og han sa til meg: Dette er de som kommer ut av den store trengsel, og de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod».

Den utellelige skare, v. 9-17, er altså *de som kommer ut av den store trengsel.* Og hva er så den store trengsel?

Den store trengsel, v. 14, er i Åpenbaringsboken grammatikalsk fremhevet som trengselen med to artikler, nemlig både substantivets og adjektivets bestemte artikkel, gr. tes Thlipseos tes megales, d. e. trengselen den store. Det er bare en trengsel i Bibelen som kan bli omtalt på denne måte, nemlig den trengsel Daniel omtaler i Dan. 12, 1: «På den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste som verner om ditt folks

(Israels) barn, og det skal komme en trengselstid som det ikke har vært fra den dag noe folk ble til, og like til den tid. Men på den tid skal alle av ditt folk (Israel) bli frelst som finnes oppskrevet i boken». Det er den samme tid Jeremias omtaler i Jer. 30, 7: «Ve! Stor er den dag, det er ingen som den, og en trengselstid er det for Jakob; men han skal bli frelst fra den». Det er den trengselstid som Jesus Messias omtaler i sin, alle tiders største eskjatologiske tale på Oljeberget: «For da skal det være så stor en trengsel som det ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst (d. e. ville intet menneske overleve); men for de utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet», Matt. 24, 21-22.

Men hva skal skje like etter den store trengsel?

«Men straks etter de dagers trengsel skal solen bli formørket, og månen ikke gi sitt skinn, og stjernene skal falle ned fra himmelen, og himmelens krefter skal rokkes. Og da skal Menneskesønnens tegn (som er ham selv) vise seg på himmelen, og da skal alle jordens slekter jamre seg, og de skal se Menneskesønnen komme i himmelens skyer med kraft og megen herlighet. Og han skal sende sine engler med basunens veldige røst, og de skal samle hans utvalgte fra de fire verdenshjørner, fra himmelbryn til himmelbryn», Matt. 24, 29-31.

I Mark. 13, 24 fastholdes det samme, nemlig at Jesu åpenbarelse og gjenkost til vår jord skal skje «i de dager, etter den trengsel». Ja, så intens er her fremstillingen at de utvalgte også da skal våke og vente ham om nettene, om han kommer om aftenen eller ved midnatt eller ved hanegal eller om morgonen, v. 35. Jeg tror at han kommer i morgenvakten, den fjerde og siste nattevakt, 2. Mos. 14, 24; Josv. 10, 9; Matt. 14, 25.

Om den dag Jesus kommer tilbake til vår jord, sier Sakarias: «På den dag skal lyset bli borte; og de herlige himmellys skal formørkes. Og det skal komme en dag - Herren kjenner den - det skal hverken være dag eller natt; men mot aftens tid, da skal det bli lys». Dette er motbildet til dobbeltdagen i Josv. 10, 9, men først 12 timer med totalt mørke, og derpå 12 timer med vanlig dagslys etterfulgt av en natt med normalt nattemørke. Videre sier Sakarias i v. 4: «På den dag skal hans føtter stå på Oljeberget, som ligger midt imot Jerusalem i øst». Dette er også stadfestet av to engler på den dag Jesus for opp fra Oljeberget til himmelen: «Denne Jesus som er opptatt fra dere til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere så ham fare opp til himmelen», Ap. gj. 1, 11.

Altså er hendelssforløpet ved Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord ifølge profetien klart: Jesu gjenkomst skjer «straks etter de dagers trengsel», Matt. 24, 29, «i de dager, etter den trengsel», Mark. 13, 24, altså straks etter den store trengsel, og han kommer da til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket på denne jord. I sin gjenkomst ledsages han av sine engler, Joel 3, 20 II; Matt. 24, 31; 25, 31; Mark. 8, 38. Videre ledsages han av frelste mennesker. Dette framgår klart av Åp. 17, 14, hvor det blant annet står at «de kalte» da er med ham, hvilket kun kan sies om mennsker. Endelig ledsages han av den nytestamentlige menighets herliggjorte, Kol. 3, 4; 2. Tess. 1, 10. Ved sin gjenkomst setter han opp sin trone i Jerusalem, Salm. 2, 6; 78, 68; Es. 9, 7; 24, 23; Jer. 3, 17; 23, 5; Esek. 43, 7; 48, 35; Mik. 4, 7; Sak. 6, 13; 14, 9; Matt. 19, 28; 25, 31; 1. Kor. 15, 25-26; Åp. 3, 21 I; 14, 1; 19, 16; 20, 4. Og han skal sende ut sine engler over den hele jord og samle til seg i Jerusalem sine

utvalgte som har overlevd den store trengsel, Matt. 13, 41-43; 24, 31.

Her må en også merke seg en i denne forbindelse vektig forskjell mellom Jesu komme for menigheten og hans gjenkomst til vår jord. Ved sitt komme for menigheten, d. e. ankomstsiden av parusien, skal Herren selv komme ned fra himmelen og de hensovende og de levende av menigheten skal opprykkes til møte med Herren i luften, og så skal vi alltid være med Herren, 1. Tess. 4, 15-17. Men ved hans senere inntredende gjenkomst til vår jord, d. e. epifanien eller fremstrålingen av parusien, ledsages han til jorden av hærene i himmelen, Åp. 19, 14.

Den utellelige skare er ikke alle de frelste, og de er heller ikke i himmelen. Nei, det er *den spesielle avdeling* frelste mennesker som kommer ut av, d. e. overlever, den store trengsel, som ifølge profetien er den korte tid på 3 1/2 profetiske år og som oppfylles i den andre halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9, 27. Det er disse utvalgte for hvem den store trengsels dager skal bli forkortet, for ellers ville ikke noe menneske kunne overleve. Men for disse utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet.

Det er også tindrende klart hvorhen disse profetier fører:

Den store trengsel er den korte tid av 3 1/2 profetiske år i endens tid, som ennå er fremtidig. Den utellelige skare kommer levende ut av denne trengsel. Straks etter den store trengsel kommer Jesus Messias tilbake til vår jord til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket, og dermed er vi kommet inn i Messias-riket, d. e. tusenårsriket. I hele konteksten, Åp. 7, 9-17, omtales ikke med et eneste ord *hverken død eller oppstandelse eller forvandling eller opprykkelse* i forbindelse med den utellelige skare. Men den er kommet levende ut av den trengsel og er dermed inne i tusenårsriket på denne jord.

Vi er dermed kommet fram til den konklusjon at den utellelige skare av alle ætter og stammer og folk og tunger er av dem som overlever den store trengsel i endens tid og som dermed befinner seg i den jordiske fase i Messias-riket.

Dermed er der også oppnådd samhørighet mellem de to kategorier frelste mennesker som Åp. 7 sier skal holde stand på Guds og Lammets vredes store dag, Åp. 6, 17, og som består i at de begge overlever den store trengsel. Videre er der oppnådd samhørighet mellem de hundre og førtifire tusen beseglede av Israel, v. 1-8, som *førstegrøden*, Åp. 14, 4, og den utellelige skare av alle ætter og stammer og folk og tunger, v. 9-17, som *den fulle høst* av verdensakeren i endens tid. Endelig er mennesker av alle ætter og stammer og folk og tunger representert i den jordiske fase av Messias-riket på denne jord, og der er oppnådd profetisk oppfyllelse av frelste mennesker både i den himmelske og den jordiske fase av riket, hvilke to faser da rykker nær sammen for senere på den nye jord å komme helt sammen.

Artikkel nr. 113:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi skal så omtale det som v. 9-17 videre sier om *den utellelige skare.*

Det er en stor skare som ingen kan telle etter øyemål, og den er av alle ætter og stammer og folk og tunger. Det er klart at dette må være hedninger, om dog ikke absolutt alle hedningefolk er representert. For det fremgår nemlig av Es. 66, 19 at Herren skal sende noen av de unnkomne av hedningene til hedningefolkene ved de fjerne kyster som ikke har hørt tidenden om ham og ikke sett hans herlighet. Og av Es. 49, 22; 60, 9; 66, 20 fremgår at fra alle hedningefolkene skal de komme med unnkomne israelere til Herren, og da disse hedninger sammenlignes med *«rene kar»*, innebærer dette at de må tilhøre den utellelige skare av hedningene hvis kjortler er parugårtvettet og gjort hvite i Lammets blod. Dette viser også at selv om den utellelige skare alt vesentlig er *hedninger,* så bringer den dog med seg til Herren *israelere* som har overlevd den store trengsel i diaspora'en blant folkene. Jvf. Matt. 24, 31.

Men kommet så langt i vår fremstilling av den utellelige skare må vi omtale to meget viktige momenter, som vi også tidligere delvis har berørt og som er av den aller største betydning for å forstå profetien i v. 9-17:

1. Det første viktige moment er at når dette skjer som er omtalt i v. 9-17, da er Jesus Messias allerede konge i Sion og har hos seg en kjerne av Israel som profetien beskriver under forskjellige benevnelser, f. eks. de hundre og førtifire tusen beseglede israelere, v. 1-8, Sionsmenigheten på Sions berg, Åp. 14, 1-5, den tolvstjernekronede, sol-kledte kvinne med måne-skammelen, Åp. 12, hustruen i Lammets bryllup, Åp. 19, 7, etc. Men samtidig med dette må da ifølge Israels gammeltestamentlige profetier og løfter også hedningefolkene være kommet inn i velsignelsen om enn forskjellig fra Israels. Israels velsignelse og hedningefolkenes velsignelse i Messias-riket på denne jord er *uadskillelige* ifølge den gammeltestamentlige profeti, idet hedningefolkene skal velsignes ved Israels velsignelse, Es. 2, 2-3; 11-10; 60.; 66, 18; Salm. 102, 22-23; Mik. 4, 1-5; Sak. 8, 20-23; 14, 16; Rom. 11, 12. 15; Åp. 15, 4, etc. Derfor må den utellelige skare, som kommer ut av den store trengsel, *befinne seg i Messias-riket på denne jord,* så meget mere som der i Åp. 7, 9-17 ikke finnes et eneste ord om død eller *oppstandelse* eller *forvandling* eller *opprykkelse* som kan plassere denne skare i himmelen. Når de aller fleste utleggere og forkynnere idag mener at den utellelige skare er i himmelen, så er det en følge av en sytten hundreår lang teologisk indoktrinering av antikjiliasmen. Dette har ført til at de avviser den sanne bibelske hebraisme og kjiliasme i form av et fremtidig Messias-rike på denne jord med Jesus Messias som konge over hele jorden gjennom Israel. De tror at når Jesus kommer igjen, så kommer han til dommen over levende og døde, hvorpå den nye jord står frem.

Men dette er en skjebnesvanger feiltolkning, hvorved en stor og viktig del av den bibelske profeti fornektes, nemlig riket for Israel og oppstandelsen fra de døde. Antikjiliasmen og antimessianismen er to sider av samme sak, idet antikjiliasmen representerer Satans motstand mot riket for Israel på denne jord, og antimessianismen representerer Satans motstand mot Guds Sønn Jesus Messias, dette rikes konge. Og intet er mere selvfølgelig enn at Satan er motstander av begge, både riket og rikets konge.

2. Det andre viktige moment er at vår jord er en opprørsk provins i Guds univers ved Satan, som utløste syndens mulighet og førte først engler og derpå menneskene til fall. Guds svar på dette for menneskenes vedkommende er himlenes rike, slik det er bebudet i de bibelske profetier og hvis oppfyllelse er fremadskridende. Når denne oppfyllelse er kommet så langt som den nå er, idet vi står foran den nære opprykkelse av menigheten og Jesu noe senere gjenkomst til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av himlenes rike på jorden, så er frelsesutviklingen med hensyn til å vinne tilbake jorden og menneskene kommet så langt at himmelen på en for oss hittil ukjent måte kan rykke nær til vår jord og delvis åpne seg. Derved oppfylles profetien om *den nære og den åpne himmel,* som jeg kort har omtalt i *art. 106.* Derfor sier også profetien vedrørende Jesu gjenkomst som Løven av Juda stamme at hærene i himmelen da følger ham, Åp. 19, 14. Han setter da opp *sin trone i Jerusalem* og regjerer da som *konge i Sion* i rikets første avdeling. Og dette Messias-rike på denne jord er et mellomstadie mellem hemmelighetsformen av himlenes rike som nå er, og det fullendte rike på den nye jord. I dette mellomstadie utkalles folkeslagene til den nye jord, for de er ennå ikke utkalt.

Under utleggelsen av den utellelige skare, v. 9-17, må vi altså for det første ha klart for oss at når Israels frelste levning er i velsignelsen i Messias-riket på denne jord, så er også hedningefolkenes levninger inne i *den samme velsignelse* ifølge profetiene, men hver på sin måte. For det andre er på samme tid frelsen av vår jord da kommet så langt at himmelen kan *rykke nær til jorden og delvis åpne seg.* Dette er jo f. eks. forklaringen på at de hundre og førtifire tusen beseglede av Israel som befinner seg på jorden, *kan lære den sang* som martyrskaren fra den antikristelige trengselstid synger ved glasshavet i himmelen, Åp. 14, 2-3; 15, 2-3. Denne nære og åpne kommunikasjon mellom himmelen og jorden i Messias-riket skal tilslutt bli *fullstendig* ved vår jords gjenfødelse gjennom ild, 2. Pet. 3, 7-13, da Gud selv skal bo hos menneskene, og tronen er Guds og Lammets.

Artikkel nr. 114:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Den utellelige skare stod for tronen og for Lammet klædd i hvite kjortler, som er tegn på full antagelse, og med palmegrener i sine hender, som er tegn på oppnådd seier, v. 9. De ropte med høy røst og sa: Frelsen tilhører vår Gud, han som sitter på tronen, og Lammet! v. 10. Og alle englene stod omkring tronen og om de eldste og om de fire livsvesener, og de falt ned for tronen på sitt åsyn og tilbad Gud og sa: Amen! Velsignelsen og prisen og visdommen og takken og æren og makten og styrken tilhører vår Gud i all evighet! Amen, v. 11-12.

Ut fra v. 11 og 12 kan det se ut som om den utellelige skare befinner seg i himmelen, som vel også de fleste fortolkere og utleggere av Guds ord mener.

Mange av disse tror at den utellelige skare er «de som kommer ut av den store trengsel», v. 14. Men den store trengsel er så avgjort ifølge profetien en meget kort tid på 3 1/2 profetiske år, som oppfylles i den annen halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9, 27.

Andre tror at den utellelige skare er den nytestamentlige menighet. Men den opprykkes til himmelen før den syttiende åruke og finnes ikke omtalt i Åpenbaringsboken som værende på jorden fra og med kap. 4.

Atter andre tror at den utellelige skare er den antikristelige trengselstids martyrer, Åp. 6, 9-11; 13. etc, hvis oppstandelse - sammen med andres oppstandelse - omtales i Åp. 20, 4-6, og disse martyrer finner vi ved glasshavet i himmelen, Åp. 15, 2. Men disse står ikke omtalt som en utellelig skare, og de skal være Guds og Kristi prester og skal regjere med ham i tusenårsriket, hvorimot den utellelige skare skal tjene Gud dag og natt i hans tempel. Den utellelige skare synes derfor å stå i et lignende forhold til den nytestamentlige menighet i rikets tid som levittene til prestene i den gamle pakt. Og Herren sier da også i Es. 66, 21 at han vil ta seg noen av hedningefolkene til levitter, ja, endog noen av hedningefolkene til prester i rikets tid. Videre sies om den antikristelige trengselstids martyrer at de er myrdet ved halshugging for Jesu vitnesbyrds og for Guds ords skyld og fordi de ikke hadde tilbedt dyret eller dets bilde og fordi de ikke hadde tatt dyrets merke på sin panne og på sin hånd, Åp. 6, 9-11; 13, 15; 20, 4. Men om den utellelige skare står at «de kommer ut av den store trengsel». Alt dette viser at den utellelige skare og den antikristelige trengselstids martyrer er to forskjellige kategorier mennesker.

Dertil kommer at der ikke i Åp. 7, 9-17 eller annet steds i Åpenbaringsboken finnes et eneste ord om død eller oppstandelse eller forvandling eller opprykkelse som kan godtgjøre at den utellelige skare er i himmelen.

Ifølge profetien er det helt avgjort at den store trengsel, som ennå er fremtidig, foregår på jorden. Når derfor den utellelige skare kommer ut av denne trengsel, må de så klart være på jorden. Og når Jesus straks etter den store trengsel kommer tilbake til vår jord til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket, må den utellelige skare tillike befinne seg i dette rike når det er opprettet.

Jesus sier i Matt. 24, 22 om den store trengsel at «ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst, men for de utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet». Det greske ord «sarks» som er oversatt med «kjød», går her så avgjort på de utvalgtes og andres legemlige liv. Stedet betyr kort sagt at de utvalgte skal overleve. Altså skal den utellelige skare overleve den store trengsel på jorden, og som overlevende må den så absolutt befinne seg i Messias-riket, når Jesus har opprettet dette ved sin gjenkomst.

Som tidligere omtalt må vi også ha klart for oss det spørsmål som stilles i siste vers av Åp. 6: «For deres (Guds og Lammets) vredes store dag er kommet, og hvem kan holde stand?». Så klart skal dette skje på jorden, for i himmelen er ingen fiender å holde stand mot. Åp. 7 gir svar på dette spørsmål, idet her omtales to kategorier mennesker som kan holde stand på Guds og Lammets vredes store dag, som ifølge all profeti angår vår jord, nemlig de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer, v. 1-8, og den utellelige skare, v. 9-17. Altså angår hele Åp. 7 jorden, og de som der omtales, kommer levende ut av den store trengsel.

Men tross alle disse utsagn i profetien må en også i sannhet ha profetiene om den nære og den åpne himmel i Messias-rikets tid for å forstå at den utellelige skare befinner seg på jorden.

Det var Johannes som så og hørte alt det som er omtalt i Åp. 7. Allerede den første kristne martyr Stefanus så himlene åpne og Menneskesønnen stå ved Guds høyre hånd! Ap. gj. 7, 56. Men her ser Johannes den åpne himmel på meget nært hold, slik at han kan se og høre både det som på samme tid foregår på jorden og i himmelen. Og angående de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer, v. 1-8, skal vi her gjenta at selv om de var på jorden, kunne de - på den samme tid da det som berettes om i v. 9-17 foregår - høre og lære sangen som martyrene fra den antikristelige trengselstid sang ved glasshavet i himmelen, Åp. 14, 2-3; 15, 2-4.

Når en har alt dette for øyet, er der ingen vanskelighet å forstå at den utellelige skare befinner seg på jorden, hvilket også resten av konteksten stadfester, som vi senere skal se. Her finner vi nemlig gammeltestamentlige profetier som skal oppfylles på jorden i Messias-riket, omtalt i forbindelse med den utellelige skare.

Men også av den grunn må de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer og den utellelige skare befinne seg på jorden, fordi der både av Israel og av hedningefolkene må være hellige og utvalgte mennesker som Herren har innvidd til sin gjerning i Messias-riket. Men vi vet også ifølge profetiene at mange flere mennesker enn de to kategorier som er omtalt i Åp. 7, skal komme levende gjennem den store trengsel, Es. 2, 2-4; 24, 14-16 I; 66, 18-19. 23; Jer. 3, 17; Mik. 4, 1-4; Sef. 3, 9; Sak. 8, 20-23; 14, 16; Ap. gj. 15, 17; Åp. 15, 4; 20, 3, etc. Disse utgjør da folkene i Messias-riket på denne jord av hvilke folkeslagene på den nye jord skal uttas, Åp. 21-22.

Artikkel nr. 115

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Den utellelige skare var kledd i **hvite kjortler, v. 9. 13-14.**

Vi skal så betrakte tre kategorier mennesker i Åpenbaringsboken med hensyn til deres identitet og plassering ut fra deres respektive symbolske klædninger, nemlig den nytestamentlige menighet, Åp. 2 og 3, Lammets beredte hustru i Lammets bryllup, Åp. 19, 7-8, og den utellelige skare, Åp. 7, 9-17. Og vår foranledning til dette er at alle disse tre kategorier mennesker har de antikjiliastiske, spiritualistisk- allegoriske fortolkere og utleggere plassert i himmelen. Men hvem er disse tre kategorier og hvor skal de plasseres ifølge profetiene?

1. Den første kategori er *den nytestamentlige menighet*, gr. ekklesia, den utkalte forsamling, som værende på jorden er omtalt i Åp. 2 og 3.

Menighetens symbolske kledning er omtalt i forbindelse med menigheten i Sardes og Laodikea, Åp. 3, 4-5. 18, og heter på gresk himation, hebr. samlah eller salmah, lat. pallium, som er en stor, sid, løstsittende ytterkledning, kanskje best oversatt med *kappe*. Denne kappe inngår i løftet til seiervinnerne i Sardes, men er selvsagt frelseskledningen til seiervinnerne i alle sju menigheter som er omtalt i kap. 2 og 3, altså hele den samlede frelste menighet på jord, og dens farve er hvit, som er forsoningens og seierens symbolske farve, v. 4-5. Derfor ser vi at de tjuefire eldste, som representerer den gammeltestamentlige og den nytestamentlige paktsmenighet i sin sammenheng, er kledd i disse hvite kapper etter menighetens opprykkelse til himmelen, Åp. 4, 4.

I den lunkne Laodikea-menighet, som også utvilsomt sikter til den siste menighetstilstand før menighetens opprykkelse og som Jesus var i ferd med å utspy av sin munn, mangler menigheten som sådan denne hvite kappe. Men Jesus gir dog denne menighet et råd og et tilbud om å kjøpe den hvite kappe av ham. Men først måtte de kjøpe av ham gull, glødet i ild. Men gullet står for tronen, 1. Pet. 1, 7; Jak. 2. 5, og gull, glødet i ild, står for den prøvede tro, Hebr. 12, 2; Jud. 3. Derfor symboliserer den hvite kappe troens rettferdighet, Rom. 3, 21-26, som enhver botferdig og troende synder står ikledd for Gud. Og som en åndelig gjenfødt synder får en da også øyensalven, som er Guds ord, Åp. 3, 18.

Men Jesus som kjenner hjertene og som allerede stod utenfor Laodikea-menighetens dør og banket på, visste at denne menighet, som mente seg å være rik og ha overflod og fattes intet, men ikke visste at den var ussel og ynkelig, og fattig og blind og naken, ikke ville makte å betale denne kjempestore kjøpesum, nemlig sin syndekjærlighet og dertil sin innbildte visdom og dyd og fortrinn. Den måtte betale alt for ett

for å vinne Messias og finnes i ham med troens rettferdighet, mens en fattig fortapt synder tilegner seg alt dette, både troens gull og rettferdighetens kappe og Guds ords øyensalve som en fri gave av uforskyldt nåde, Es. 55, 1-3.

Det er denne hvite kappe Esaias profeterer om i Es. 61, 10, hvor han sier: «Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud; for han har kledd meg i frelsens kledebon, i rettferdighetens kappe har han svøpt meg-». Denne hvite kappe er altså Guds rettferdighet ved troen på Jesus Messias for alle og over alle som tror, Rom. 3, 22. Og alle som tilhører Jesu legeme som er menigheten, står iført denne vidunderlige rettferdighet. Derfor er også det evangelium som fokynnes i den nytestamentlige menighets frelseshusholdning blant mange andre navn kalt Guds nådes evangelium, som i en sum forkynner frelse av nåde ved troen på Jesus Messias, Ap.gj. 20, 24.

Når den siste seiervinner er frelst inn i menigheten, inntrer dens opprykkelse fra jorden til Jesus Messias i lufthimmelen for så alltid å være med ham, 1. Tess. 4, 15-18. De som tilhører menigheten er nemlig en himmelsk avdeling mennesker som er født av Gud og som har sitt rike i himlene, hvortil den følgeriktig blir opprykket fra jorden når den er ferdigdannet, Fil. 3, 20-21. Vi vil her fremheve en meget viktig ting, nemlig at hvor Jesus er, der er alltid menigheten sammen med ham. De skal aldri mere skilles.

Artikkel nr. 116:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

2. Den andre kategori mennesker er de som *Lammets beredte hustru i Lammets bryllup* står for, Åp. 19, 7-8.

Hun er kledd i *fint lin*, gr. byssos. Vi merker oss at her egenlig ikke omtales noen kledning, men et kledestoff, som er oversatt med hva det er, nemlig fint lin. Og dette fine lin er disse helliges rettferdigheter, gr. ta dikaiomata, d. e. rettferdighetene. Og rettferdighetene som disse hellige har, er så rene at de presenterer seg som skinnende.

Hvem er denne kvinne, og hvor er hun? De antikjiliastiske fortolkere og utleggere som benekter de bibelske profetier om et fremtidig rike for Israel på denne jord i forbindelse med en oppstandelse fra de døde, prøver å plassere denne kvinne i himmelen eller på den nye jord, da de ikke har andre muligheter å plassere henne. De kaller da denne kvinne «bruden» og mener at denne brud er den nytestamentlige menighet. Men dette strider mot følgende:

1.For det første er det ikke bevis i de bibelske profetier for at menigheten er bruden, for profetiene lærer at menigheten er Jesu legeme, gr. soma, Rom. 12, 5; 1. Kor. 12, 12. 27; Ef. 1, 22-23; 4, 15-16; 5, 22-23; Kol. 2, 19.

2. For det andre kan en med stor sikkerhet anta at det aktuelle greske ord i Åp. 19, 7 er «gyne», «hustru», og ikke «nymfe», «brud», av følgende grunner:

(1) Codex Vaticanus (B), som er ansett for å være det eldste og mest verdifulle greske maunuskript av N.T., er skrevet i det fjerde århundre. Men da dette blant annet mangler Åpenbaringsboken, ble der senere, i det åttende århundre, skrevet et gresk substitutt av Åpenbaringsboken, Codex Vaticanus (b), som er tilheftet Codex Vaticanus (B). Dette substitutt har «gyne», «hustru», i Åp. 19, 7. Dette viser at så sent som i det åttende århundre ble «gyne», «hustru», ansett for å være det riktige ord.

(2) Codex Sinaiticus (s), som også er skrevet i det fjerde århundre og som anses for å være det fullstendigste greske manuskript av N.T., har «gyne», «hustru», i Åp. 19, 7. Men Codex Sinaiticus (s) har flere senere rettelser og forandringer. På den tid det er skrevet eller litt senere har vi s^2. Noen hundreår senere har vi s^3, s^4og s^5. Og noen forandringer er gjort ennå senere og er kjent som s^6. Av disse korreksjoner av Codex Sinaiticus (s) har s^3 «nymfe», «brud», i Åp. 19, 7, mens alle de andre korreksjoner, tillike med Codex Sinaiticus (s), har «gyne», «hustru», på dette sted.

Hva som er årsaken til at «gyne», «hustru», i s^3 er forandret til «nymfe», «brud», er vel umulig for noen å vite, men den tanke er nærliggende at antikjiliasmen, som begynte alt i det tredje århundre, har vært årsaken.

(3) Codex Alexandrinus (A), som sannsynlig er skrevet i det femte arhundre, har «gyne», «hustru», i Åp. 19, 7.

Av de eldste manuskripter fremgår således at de har «gyne», «hustru», i Åp. 19, 7, unntatt en langt senere korreksjon av Codex Sinaiticus (s), nemlig s^3, som har «nymfe», «brud», på dette sted.

Angående oversettelser av Åp. 19, 7 har Vulgata «uxor», «hustru», den tyske oversettelse «Weib», «hustru», Authorized King James Version og G. R. Berry's oversettelse «wife», «hustru».

Videre har den greske tekst i Emphatisk Diaglott og i Analytical Concordance to the Holy Bible by Robert Young og G. R. Berry's greske tekst «gyne», «hustru», i Åp. 19, 7, alle oversatt med «wife», «hustru».

Dette fører da til at Åp. 19, 7-8 må oversettes som følger: «La oss glede og fryde oss og gi ham æren! for Lammets bryllup er kommet, og hans hustru har gjort seg rede, og det er henne gitt å kle seg i rent og skinnende fint lin. For det fine lin er de helliges rettferdigheter», d. e. rettferdighetene til disse hellige.

Altså er dette en helt annen kledning enn den som den første kategori frelste mennesker, ekklesia, Åp. 2. og 3., er kledd i.

Den foranstående viser at det ikke er en «brud», men en «hustru» som er omtalt i Åp. 19, 7-8. Og denne Lammets hustru i Lammets bryllup kan ifølge de bibelske profetier bare være én, nemlig det nye Israel i endens tid, Sionsmenigheten, som i sannhet både er hustru og er kledd i rent og skinnende fint lin, d. e. rettferdighetene. Vi gjør også her oppmerksom på at Sion betyr skinnende. Hør hva Åp. 14, 1-5 sier: «Disse er de som ikke har gjort seg urene med kvinner, for de er som jomfruer. Disse er de som følger Lammet hvor det går. Disse er kjøpt fra menneskene til en førstegrøde for Gud og Lammet; og i deres munn er ikke funnet løgn; for de er uten lyte». Her er i sannhet rettferdigheter! Dette er den rettferdighet som skal føres frem i Israel og Jerusalem ved utløpet av de sytti tilmålte åruker, Dan. 9, 24 IV. Les videre om denne rettferdighet i Es. 1, 27; 33, 5-6; 48, 17-18; 54, 14; 60, 21; 61, 3; 62, 1-2.

Derfor kan heller ikke Lammets bryllup foregå i himmelen eller på den nye jord, slik antikjiliastene hevder, men på denne jord og i Messias-riket, d. e. riket for Israel, Ap.gj. 1, 6, eller tusenårsriket, Åp. 20, 1-6.

Og vil en endelig bruke benevelsen brud på det nye Israel siden det her er tale om et bryllup, så bør en kalle henne «hustrubruden på nytt» i Lammets bryllup, Hos. 2. For Israel har nemlig i sin ungdoms dager vært Herrens brud og blitt hans hustru, hvilket utvilsomt skjedde på den tid og under de betingelser som oppstod da lovpakten på Sinai ble inngått mellom Herren og Israel, 2. Mos. 19,1-8. Men Israel brøt pakten i utroskap mot Herren som tilslutt viste Israel fra seg. Men Herren tok Israel til nåde, og hun får komme tilbake til ham som det nye Israel i endens tid. Les her nøye *Esek. 16,* som gir en kort symbolsk fremstilling av Israels historie fra først til sist. Og at Israel er Herrens ektehustru, fremgår klart også ellers av profetien, f.eks Es. 54,5-8, Jer. 3,14, 31,32, Hos. 2. Ja, ikke bare Israel, men også Israels land er Herrens ektehustru, Es. 62,4, for Israel og Israels land kan ikke skilles fra hverandre.

Til slutt skal vi også nevne at det fine lin er knyttet til Israel på flere måter, f.eks. i yppersteprestens og prestens klær, 2. Mos. 39,27-29, 3. Mos. 16,4 og i Herrens ektehustru Israels klær, Esek. 16,10.13, og Israels tempel, 2. Mos. 26, 36, 38, 39.

Artikkel nr 117:
Åpenbaringsbokens første parantes, Åp. 7.

3. Den tredje kategori mennesker er *den utellige skare, Åp. 7,9-17.*

Dens kledning er en fotsid, hvit kjortel, gr. stole, hebr. metil, lat. stola. Den ble brukt av rangspersoner, prester, skriftlærde, etc, og var også den beste kledning som den fortapte sønn fikk, da han kom hjem fra det fremmede land til sin far, hvilket kan tjene som et slående forbilde på mange i den utellige skare, Luk. 15,18-24.

At disse hellige har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod, er meget betegnende for deres situasjon. For i den store trengsel, ut av hvilken disse hellige kommer, går alt voldsomt og hurtig for seg. Dertil kommer at disse hellige så og si er fra alle folk over hele jorden, hvor det teoretiske kjennskap til frelsen i Jesus Messias kan være mangelfullt for mange av dem. Derfor må her være en fremgangsmåte for dem som er både ens og enkel, men på samme tid virkningsfull. Intet er mere virkningsfullt enn å gi seg inn under Jesu rensende blod, for derved blir en antatt av Gud, og all synd er renset bort, 1. Johs. 1,9. Dette forklarer profetien symbolsk ved å si at de har tvettet sine kjortler og gjort dem hvite i Lammets blod, Åp. 7,14. Derfor er evangeliet om Jesu blod, korsets evangelium, det frelsens tema som da forkynnes i hast over jorden og som utkaller den skare til frelsen og til dens fremtidige oppgave på jorden.

Angående den utellige skares identitet og at den befinner seg i Messias-riket på denne jord, har vi foreløpig gjort rede for i art. 111 til 114.

Av art. 115 til 117 fremgår at selv om de tre aktuelle kategorier mennesker i åpenbaringsboken, nemlig den nytestamentlige menighet, Lammets hustru og den utellige skare, alle er frelst ved Jesu forsoning, så viser deres symbolske klær at de er tre forskjellige kategorier mennesker med forskjellig oppgave og forskjellig plassering i deres kall ifølge de bibelske profetier.

Den nytestamentlige menighet er en himmelsk organisme, Jesu mystiske legeme, som følgeriktig opprykkes til himmelen når den er ferdigdannet på jorden for så alltid å være med Herren. Derfor er menigheten ifølge profetien med Herren når han kommer tilbake fra himmelen til vår jord for å opprette riket for Israel, og regjerer med ham i den himmelske fase av dette rike. Men også selve himmelen med den forskjellige avdelinger og instanser kommer nær til jorden og delvis åpner seg. Dette er også ganske naturlig. For når himmelens midtpunkt og fryd og glede, Jesus Messias, kommer tilbake og regjerer som Israels konge i rikets gyllentid på denne jord, drar han himmelen med alle dens avdelinger etter seg for i fryd og glede å oppleve dette underfulle samliv mellom jord og himmel i rikets tid, en dans som ved Mahanaim, 1. Mos. 32,1-2.

Men den andre og den tredje kategori mennesker omtalt i art. 115 til 117, er jo de to avdelinger som omtales i Åp. 7 og som overlever den store trengsel, nemlig de hundre og førtifire tusen av Israels stammer, som er den beredte Lammets hustru av overlevende, gjenfødte, israelere, Åp. 19, 7-8, og den utellige skare av hedningefolkene, Åp. 7,9-17. Disse to avdelinger, en av Israel og en av hedningefolkene, har ifølge profetiene Gud-gitte oppgaver i Messias-riket på denne jord blant de levninger av folkene som overlever den store trengsel.

Men det fremgår også av vår fremstilling at antikjiliasmen, som begynte i det tredje århundre e. Mess., er den store hindring idag for å forstå de likefrem uttalte profetier slik de står og for å plassere dem på de steder de hører hjemme. For det er umiddelbart innlysende at når antikjiliastene benekter riket for Israel på denne jord og den første oppstandelse som en oppstandelse fra de døde, så må de plassere disse profetier som tilhører dette rike på uriktige og unaturlige steder, hvorved det hele blir sann forvirring. Eller hvis disse profetier ikke tas med i det hele tatt, så oppstår tomrom i den profetiske kontinuitet, hvorved fremstillingen blir meningsløs.

Ennå et beklagelig forhold som skyldes antikjiliasmen er at den reduserer antall frelste kategorier mennesker, idet f.eks. seiervinnerne i Åp. 2 og 3. hustruen i Lammets bryllup, Åp. 19,7-8, og den utellige skare, Åp. 7,9-17, gjøres til en kategori, nemlig den nytestamentlige menighet. Men dette setter hærskarenes Gud i et forringet og falskt lys, han som har mange kategorier frelste mennesker til pris for sin nådes herlighet.

Derfor må vi bede Gud om hans Ånds opplysning over hele Bibelen. «For den hele Skrift er innblest av Gud», 2. Tim. 3,16-17. Og «de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd», 2. Pet. 1,21.

Artikkel nr. 118:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Vi fortsetter med Åp. 7, 15 I: «Derfor er de (d. e. den utellelige skare) for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel».

Av Åp. 4, 4, etc., fremgår at de tjuefire eldste og de som de eldste representanter er for Guds trone i himmelen. Derfor tenker mange at da må også den utellelige skare være for Guds trone i himmelen, og de anser da den utellelige skare for å være menigheten, som da også er i himmelen og som de eldste også representerer blant andre. Til dette vil vi si følgende:

1. For det første har vi foran ført beviser for at den utellelige skare, som kommer ut av den store trengsel, er på jorden og at det ikke i den bibelske profeti finnes det ringeste bevis for at den befinner seg i himmelen.

2. For det andre fremgår av v. 9 at den utellelige skare står for *tronen og for Lammet*. Dette viser at det er *Lammets trone* og at det er Lammet, d. e. Jesus Messias, som *her er Kongen på denne trone*.

3. For det tredje fremgår av v. 11 at de eldste ikke står for tronen, men at alle englene «står» omkring tronen og om de eldste og om de fire livsvesener. Det er altså englene som her *«står» i himmelen. Ifølge Åp. 4, 4 «sitter»* de tjuefire eldste på tjuefire troner rundt omkring Guds trone.

4. For det fjerde fremgår av Åp. 4, 4 at de tjuefire eldste hver har en gullkrone på sitt hode, og av Åp. 19, 12 fremgår at Lammet som Kongen enndog har mange kroner på sitt hode, fordi han da er Kongen over alle rikene på jorden. Dette viser klart både at Lammet nå er Konge og at de tjuefire eldste er i *regjeringsposisjon* sammen med Lammet. Også av den grunn kan ikke de eldste, som representerer paktsmenigheten som helhet, «stå» for tronen, for Åpenbaringsbokens profetier viser klart at enten *«sitter»* de eldste på sine troner eller så kaster de seg selv og sine kroner ned så de *«ligger» for Gud eller for Lammet i lovprisning og takk.*

5. For det femte viser den andre del av Åp. 7, 15 I, nemlig «og tjener ham dag og natt i hans tempel», at dette aldeles ikke kan angå de eldste. Om dette skal vi her si følgende:

(1) I det nye Jerusalem så ikke Johannes noe tempel, for dets tempel er Gud Herren, den Allmektige, og Lammet, Åp. 21, 22. Og det nye Jerusalem må være det himmelske Jerusalem, Gal. 4, 26; Hebr. 12, 22; Åp. 3, 12, og det som kommer ned fra himmelem fra Gud til den nye jord, Åp. 3, 12; 21, 2. Når det her kalles det nye, så er det dels fordi det stilles i motsetning til det gamle Jerusalem som nå er og som er i trældom med sine barn. Gal. 4, 25. dels fordi Gud gjør alle ting nye. Det millenneniale

Jerusalem kan derfor sies å være en mellomting mellem det gamle og det nye, på samme måte som den millenniale jord er en mellomting mellem den gamle jord og den nye jord.

(2) Men er ikke tempel omtalt i himmelen i Åpenbaringsboken? Jo, Åp. 11, 19; 14, 15; 15, 5, etc, men disse himmelske tegn er å forstå bildelig, slik som enndog det jordiske tegn for tempel i Åp. 11, 2 - i hvert fall delvis - er å forstå *bildelig* dog *ikke om menigheten,* men *om Israel.*

(3) Det å tjene Gud dag og natt i hans tempel kan overhodet ikke sies i himmelsk forstand, og heller ikke er det dag og natt i himmelen. Uttrykket er brukt om gudstjenesten i Guds jordiske templer i Jerusalem på denne jord, f. eks. Ap.gj. 26, 6-7. Og i det nye Jerusalem er - som foran anført - intet tempel.

Men i Åp. 7, 15 I har vi da et tempel, og derfor er vi nå kommet til det store og overmåte viktige spørsmål: *Hvor er dette tempel, og hva menes med det?* Vi kan også stille spørsmålet slik: *Skal der ennå finnes et tempel på jord som er stedet for Guds trone?* Dette er et kardinalpunkt i vårt aktuelle tema. Ja, Guds skje lov og pris og takk for at han i vår Bibel har gitt oss mange profetier som gir klart svar på dette spørsmål, enndog i detaljer.

Vi skal begynne med å gi en kort redegjørelse for den kronologiske versjon av Guds profetiske svar på dette spørsmål, nemlig *Dan. 9, 24-27,* idet vi ikke skal angi årstall fordi det her ikke er nødvendig:

Profeten Daniel var kommet i nød for sitt folk Israel, som da befant seg i det babylonske eksil. Hans utgangspunkt var de sytti år som dette eksil skulle vare, Jer. 25, 11, og han bekjente sin og Israels synd for Herren og bad om barmhjertighet. Mens han ennå bad, kom engelen Gabriel med en ny åpenbaring fra Herren, ikke om et tidsrom på sytti år, men et tidsrom på sytti ganger sju år, d. e. 490 profetiske år. Fra et nærmere i v. 25 angitt tidspunkt, nemlig «fra den tid ordet utgår om å gjenreise og ombygge Jerusalem», hvilket kun er omtalt i et dekret i Bibelen, det andre dekret ved Artaxerxes I., Neh. 2, 1-10, er en ny tidsperiode bestemt for Israel og Jerusalem, og den skal forløpe etappevis som 49 år og 434 år, hvilke to perioder løper etter hverandre, og så 7 år, tilsammen 490 profetiske år. Og først da, når de 490 år er passert, skal for Israels og Jerusalems vedkommende frafallet være innesluttet, syndene forseglet, misgjerning overdekket, en evig rettferdighet ført frem, syn og profet beseglet og et Aller-helligste salvet, v. 24.

Der skal først gå 49 år og 434 år, tilsammen 483 profetiske år, inntil den salvede fyrste, hebr. mashiah naghidh, d. e. Messias, skal fremstå, men han skal utryddes etter de 483 år, hvilket skjedde ved Messias' korsdød.

Uoppfylt av de 490 profetiske år er da kun 7 profetiske år. Men at disse 7 profetiske år ikke forløp i fortsettelse av de 434 profetiske år, fremgår klart av to forhold. For det første kom ikke ødeleggelsen av Jerusalem og tempel ved den kommende fyrstes folk, d. e. romerne, i de første sju år etter korsfestelsen, men hele trettiåtte år senere, v. 26. For det andre er de seks store ting som skal skje med Israel og Jerusalem ifølge v. 24 ennå ikke skjedd, hvilket klart viser at de siste sju profetiske år ennå ikke er oppfylt. Men i tidsintervallet mellem den sekstiniende og den syttiende åruke utkalles menigheten, ekklesia, som opprykkes før den syttiende åruke, da den intet har å gjøre med

de sytti åruker for Israel og Jerusalem, v. 24.

Men de siste sju profetiske år av de 490 år står i forbindelse med den kommende fyrste, som allerede er omtalt i v. 26, men som trer frem i v. 27. Legg merke til at benevnelsen mashiah naghidh, d. e. den salvede fyrste, i v. 26 er delt, idet mashiah, d. e. den salvede, skal utryddes, hvilket sikter til Messias' korsdød, hvorved han intet herredømme har. Tilbake av benevnelsen mashiah naghidh er nå kun naghidh, d. e. fyrste, hvilket går på den kommende fyrste, Antikristen, som i 26-27 er omtalt indirekte ved sitt folk, romerne, som ødela Jerusalem og templet i år 70 e. Kr. Men den kommende fyrste, Antikristen, dyret fra avgrunnen, Åp. 11, 7, Satans Antikrist, trer først frem i forbindelse med den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, v. 27, som er endens tid, hebr. kets, Dan. 12, 9, gr. synteleia, Matt. 24, 3.

Det viktigaste for oss i denne forbindelse er den siste av de seks store ting som skal skje med Israel og Jerusalem etter utløpet av de sytti åruker, d. e. de 490 profetiske år, v. 24, nemlig *«å salve et Aller-helligste»*. Mange fortolkere mener at dette Aller-helligste er Messias selv, men det Aller-helligste er aldri i den bibelske profeti brukt om en person, men alltid om det innerste rom i det israelske tempel.

Den kronologiske profeti om Israel og Jerusalems sytti sjuere eller åruker viser således klart at etter den siste og syttiende åruke, som nå er nær, skal innvies et nytt tempel på denne jord, som er stedet for Lammets herlighetstrone. Dette er Israels millenniale tempel, som vi i det følgende skal utlegge videre. Men dersom en ikke forstår Guds hensikt med dette tempel, er det umulig å forstå rett og helt profetien om den utellelige skare som «er for Guds trone og tjener ham dag og natt i hans tempel», Åp. 7, 15 I.

Artikkel nr. 119:

ÅPENBARINGSBOKENS FØRSTE PARENTES, ÅP. 7.

Som bevisførsel for det *millenniale tempel*, som er det tredje og siste tempel omtalt i Bibelen, burde vi her ha gitt en grundig innføring i dette tempel ut fra fire undertemaer: 1. riket, 2. kongen, 3. tempelet, og 4. tronen. Da vi imidlertid frykter for at dette her vil bli for langt, tør vi utsette med det til en senere anledning. Forøvrig vil en også finne disse fire punkter omtalt mange steder i denne artikkelserie.

Men vi vil i hvert fall her si at den profetiske hovedbeskrivelse av dette tema og dets tempeltjeneste samt det millenniale Jerusalem og delingen av det millenniale Israels land mellem Herren og de tolv Israels stammer, finnes i Esekiels bok, kap. 40 til 48. Og benevnelsen millennium eller millenniet, som er dannet av to latinske ord, nemlig tallordet mille, tusen, og substantivet annum, år, betyr tusen år.

Også omtalen av Herrens herlighet og hans trone på denne jord, d. e. Menneskesønnens herlighets trone, Matt. 25, 31; Åp. 7, 9, har Esekiels bok som sin hovedkilde, Esek. 1, 1-28; 3, 12-13. 22; 8, 1-4; 10, 1-22; 11, 22-23; 29, 21; 43, 1-7, men med mange utfyllende og forklarende profetier både i GT og NT.

Dette tempel og dets innredning og tempeltjenesten er så forskjellig fra de to første templers vedkommende, Salomos tempel og Serubabels tempel, at det absolutt må være et fremtidig tempel. Og da vi nå ifølge de bibelske profetier befinner oss i avslutningen av nådens spesielle frelseshusholdning, som er den sjette i rekken og i hvilken ekklesia utkalles, må dette tempel befinne seg i millenniet eller tusenårsriket, som er den sjuende og siste tidshusholdning på denne jord, den sabbatiske tidsperiode, Ef. 1, 10; Hebr. 4, 9.

Herrens herlighet forlot Salomos tempel like før det ble ødelagt av Nebukadnesar II. i år 587 f. Mess., Esek. 11. I Serubabels tempel var Herrens herlighet fraværende i tempelet. Men til det millenniale tempel vender Herrens herlighet tilbake, Esek. 43, 1-7.

Vi vil her spesielt gjøre oppmerksom på at dette millenniale tempel er stedet for Lammets trone: «Dette er *stedet for min trone,* det sted hvor mine føtter skal stå, og der vil jeg bo blant Israels barn til evig tid», Esek. 43, 7.

Med det millenniale tempel, dets innredning og tempeltjeneste er det klart at vi her er inne i spesielt jordiske og israelske forhold. Det nye, gjenfødte Israel, som er dets frelste levning etter den store trengsel og dommen over de levende nasjoner, er da samlet i Eretz Israel, Israels land, og dette Israel er nå nasjonens hode, 5. Mos. 28, 13.

Vi merker oss her følgende.

1. Offer, som Gud opprinnelig forordnet menneskene for å nærme seg ham ifølge hans pakt med Adam og Eva etter syndefallet, 1. Mos. 3, 21; 4, 3-4, og hans pakt med Noah og hans sønner, 1. Mos. 8, 20-22; 9, 1-17, og som særlig ble satt i system i den mosaiske kultus, er her atter i bruk. Men det er en modifisert offertjeneste og i et modifisert innredet tempel, som er fullt forenlig med Jesu fullkomne offer på Golgata kors som vi senere skal se.

2. I nådens nærværende frelseshusholdning, hvor der er liten sans for og kunnskap om profetisk kontinuitet såvel bakover som fremover i tiden, vil dette derfor lyde fremmed for mange. Derfor skal vi til sammenligning anføre at i vår kristne tidsalder, hvor Jesu mystiske og åndelige legeme, NT-menigheten, utkalles, er der da også en gudstjeneste som består både av åndelige og timelige offer. Når en har dette for øye, er det ikke så vanskelig å forstå at menneskene i den etterfølgende, sabbatiske tidsalder, husholdningen i tidenes fylde, som er himmelens rikes fremtidige opprettelse på denne jord, riket for Israel, atter må inn i den israelske offertjeneste, men en delvis og modifisert sådan sammenlignet med offertjenesten i lovens tidshusholdning.

3. Særlig letter det med forståelsen når en har klart for seg at det var den israelske rikslinje som ble brutt da Israel som nasjon forkastet himlenes rike, som var et bona fide-tilbud, og dets konge, Jesus Messias, da riket var nær for Israel ved Jesu første komme. Følgen av dette ble at Israel som nasjon for en tid ble satt tilside og den nytestamentlige menighet, bestående av troende israelere og troende hedninger, ble utkalt. Men når menigheten er ferdigdannet og opprykket og den sataniske immita-

sjon av riket under Anti-Messias og dommen over de levende nasjoner også er over, gjenopptas og videreføres den israelske rikslinje med Messias-rikets opprettelse på denne jord ifølge de bibelske profetier både i GT og NT.

4. Av Hebr. 9, 13-14 fremgår at den mosaiske kultus, som kort kan sammenfattes under rensningen med blodet av bukker og okser, 3. Mos. 16, og rensningen med asken av den røde kvige, 4. Mos. 19, helliget til kjødets renhet. Med denne kjødets renhet må forstås at det ytre samfunn til Gud og adgangen til hans helligdom og delaktigheten i gudstjenesten og i menighetslivet var i orden. Men denne kultus kunne ikke rense samvittigheten fra døde gjerninger til å tjene den levende Gud. Tvertimot kom ved den hvert år en mindelse om synder, Hebr. 10, 3. For menneskehjertet kan kun renses fra den onde samvittighet ved Jesu dyrebare og velsingnede sonings- og forsoningsblod, hans som ved en evig ånd bar seg selv frem som et ulastelig offer for Gud. Og Gud bar derfor over med de synder som var gjort før Jesu offer, Rom. 3. 25. Derfor viste alle dyreofringer typisk frem mot Jesu fullkomne og endegyldige offer på Golgata kors slik ofringene i det fremtidige, tredje tempet viser tilbake til samme.

Altså: Jesu blod har alltid gjeldt og vil alltid gjelde for Gud til frelse for alle som tror. Derfor er det kun Jesu blod, det som renser fra all synd, som kan berede hjertet for Åndens nye liv i Gud. Men hva menneskene kan tro til frelse, er selvfølgelig avhengig av hvor langt frelsen er åpenbart i de respektive tidshusholdninger i hvilke menneskene lever.

Men ofringene i Messias-riket må ses i israelsk sammenheng, både slik at de virker en ytre kjødets renhet hos Israel overfor Gud og helligdommen og tempeltjenesten og innbyrdes i Sionsmenigheten, og slik at de virker en ytre samhørighet mellem Israel og folkene.

Når det gjelder Israel, må alle israelere som overlever den store trengsel, ifølge Jer. 31, 31-35; Sak. 13, 1-2; Ap.gj. 3, 22-23; etc. være under Jesu rensende blod.

Når det gjelder folkene, så har profetiene mange og herlige vitnesbyrd om at folkene i Messias-riket skal dra til Jerusalem for å tilbede Kongen, Herren, hærskarenes Gud og delta i løvsalens fest, Es. 2, 1-4, Mik. 4, 1-5, Sak. 8, 20-23, 14, 16-21, etc. Folkenes kjærlighet til Jesus Messias og Israel vil således være deres vesentlige prøve i den sabbatiske husholdning som skal avgjøre om de blir frelst og overført til den nye jord. For folkeslagene på den nye jord er ennå ikke utkalt, men vil bli det i den vidunderligste av alle tidshusholdninger på denne jord, nemlig husholdningen i tidenes fylde, da Jesus Messias har herredømmet over hele jorden gjennom Israel og da Satan og de onde ånder er avskåret fra å forføre folkene, Ef. 1,10, Åp. 20, 1-6.

5. Når det gjelder ofringene i Messias-riket vil vi også minne om at både den adamske pakt, 1. Mos. 3, 21, og 4, 3-4, og den noahske pakt, 1. Mos. 8, 20-22, 9, 1-17, står ved lag inntil dommen over de levende nasjoner ved Jesu gjenkomst, dersom ikke hedningene ved forkynnelsen av Jesu evangelium er kommet inn i den nye og evige pakt i Jesu blod.

Tilslutt vil jeg si at det gjelder å forstå de forskjellige pakter og tidshusholdninger i Bibelen. Dersom en ikke leser og forstår Bibelen tidshusholdningsmessig, er det umulig å forstå de forskjellige avdelinger i frelsens historie i sin helhet og i sin sammenheng. For ellers vil alt dreie seg om den tidshusholdning en selv lever i. Dette

har troende mennesker gang på gang gjort seg skyldig i, ikke minst i den nærværende nådens tidshusholdning. Men Gud følger sin egen plan med tidshusholdningene ifølge sitt råd og sitt ord. Og forstandig er den som lar seg lede av Guds Ånd til forståelse av disse.

Artikkel nr. 120:

Åpenbaringsbokens første parantes, Åp. 7.

I tilslutning til den utellige skare, Åp. 7, 9-17, skal vi også her omtale en annen kategori mennesker, som visstnok ikke er den utellige skare, men som dog står for den samme Lammets trone, d.e. Menneskesønnens herlighets trone, *Matt. 25, 31-46,* til en judisiell (rettslig) domsavgjørelse. Dette er de levende hedningenasjoner som har overlevd den store trengsel og som også har overlevd den forferdelige likvidering av de mennesker som er involvert i det vebnede opprør og angrep mot Gud og Jesus Messias og Israel i endens tid, Åp. 19, 11-21. Hedningefolkenes hærer, som er samlet til Harmageddon-slaget, behøver ingen judisiell domsavgjørelse da deres skyldforhold er åpenbart, men de mennesker som er omtalt i Matt. 25, 31-46, får sin sak avgjort ved en rettslig avgjørelse.

Denne dom for Jesus Messias' herlighetens trone på denne jord, Matt. 25, 31-46, har intet å gjøre med dommen for den store hvite trone, Åp. 20, 11-15. Grunnen til dette er flere:

1. Jesus Messias' trone er på jorden, nærmere bestemt på Sion, Guds hellige berg, i Israels land, Salm. 2,6, Esek. 43,7, Joel 3,17, idet Messias-riket ifølge all profeti skal opprettes på denne jord, Dan. 2,35, 7,27, Åp. 204,9.

Men den store hvite trone, Åp. 20,11,15, er i himmelrommet, etterat jorden og himmelen er veket bort for Guds åsyn, og det ikke blir funnet sted for dem, idet de er blitt overgitt til ilden, 2. Pet.3,7.

2. De som skal dømmes ifølge Matt. 25,31-46 er de levende hedningenasjoner. Det nevnes her ikke et ord om døde eller oppstandne døde.

Men de som skal dømmes ifølge Åp. 20,11-15 er de døde, små og store, nemlig fortapte døde, som har del i den annen oppstandelse, som inntrer etter Messias-riket.

3. De som dømmes ifølge Matt. 25. 31-46, blir dømt ifølge sitt forhold til dem Jesus Messias kaller sine mindste brødre, v.40, hvilket er israelerne generelt og Israels levning spesielt.

Men de som dømmes ifølge Åp.20,11-15, blir dømt etter det som er skrevet i bøkene, etter sine gjerninger, etterat det også er godtgjort at deres navn ikke står skrevet i livsens bok.

4. Tiden for dommen i Matt. 25,31-46 er ved Jesus Messias' åpenbarelse og gjenkomst til vår jord (d.e. ved epifanien av hans paryosia), like før opprettelsen av Messias-riket på denne jord, idet Dan. 2.34-35. Og Dan. 7,9-14, som oppfylles før Messias-riket, omtaler den samme dom.

Men dommen i Åp. 20,11-15 inntrer etter Messias-riket, ja, endog etterat jorden er overgitt til ilden. 2.Pet.3.7.

5. I Matt. 25,31-46 omtales tre slags mennesker:

(1) De som Jesus Messias har stilt på sin høyre side, fårene, de rettferdige, de av Faderen velsignede, som skal gå bort til evig liv.

(2) De som han har stilt på sin venstre side, bukkene, de forbannede, som skal gå bort til evig pine.

(3) De som han kaller sine mindste brødre, nemlig israelerne generelt og Israels levning spesielt, som i endens tid skal forkynne evangeliet om riket som et vitnesbyrd over hele jorden. I og med at Israelslevning på hvilken folkene skal prøves, er skilt ut som en egen kategori, er det tillike også klart at de to første kategoriene er av hedningeætt, hvilket beviser at dommen i Matt. 25. 31-46 er en dom over de levende hedningefolk.

6. Om de rike som de rettferdige og Jesu Faders velsignede skal arve, sies at det er beredt dem *fra* verdens grunnvoll ble lagt, v. 34. Benevnelsen «fra verdens grunnvoll ble lagt» forekommer sju ganger i Skriften, nemlig Matt. 13,35, 25,34, Luk. 11,50, Hebr. 4,3, 9,26, Åp. 13.8, og 17.8, og angår herredømmet over jorden som Satan har usurpert siden menneskets syndefall. Det er dette herredømme Gud skal gi Jesus Messias i Messias-riket på denne jord, etterat Jesus har løskjøpt menneskeslekten fra syndenes dom og Satans herredømme ved sitt stedfortredende, rettferdige og hellige liv og sin stedfortredende lidelse og død.

Benevnelsen «før verdens grunnvoll ble lagt» derimot, som forekommer tre ganger i Skriften, nemlig Johs. 17,24, Ef. 1,4 og 1. Pet. 1,20, angår den nytestamentlige menighet av Guds uforskyldte nåde.

Det rike som omtales i Matt. 13,35, 25,34 er således Messias-riket, det davidske fredsrike, som Jesus Messias ved sin gjenkomst skal opprette på denne jord med Israel som nasjonenes hode og som skal omfatte hele jorden.

Men med hensyn til Åp. 20,11-15 nevnes ikke noe rike i det hele tatt, men derimot nevnes et forferdelige sted ildsjøen, som er beredt djevelen og hans engler, Matt. 25,41, og hvor også de i Matt. 25,31-46 og Åp. 20,11-15 dømte får sitt endelige straffested.

Av disse foran fremsatte grunner fremgår klart at dommen i Matt. 25,31-46 intet har å gjøre med dommen i Åp. 20,11-15. I Matt. 25,31-46 omtaler Jesus sitt komme i forhold til de levende hedningenasjoner og den adskillende dom han da på sin herlighets trone på Sion i Jerusalem skal avsi dom over disse nasjonene, Joel 3,6-19. Dommen blir avsagt i forhold til deres behandling av Israels levning i endens tid. Han skal skille individene fra hverandre. De som har trodd, elsket og hjulpet disse israelerne, skal arve det rike som er beredt dem fra verdens grunnvoll ble lagt, d.e. Jesus Messias herlighetens rike. De som ikke har trodd, elsket eller hjulpet disse israelerne, blir vist bort til den evige pine.

I og med denne dom er hele menneskeheten renset for ugudelige mennesker ved inngangen til Messias-riket. For først inntrer den adskillende dom i kristenheten ved opprykkelsen av menigheten før endens tid, 1. Tess. 4,15-17. Derpå inntrer den adskillende dom over Israel, Luk. 17.26-37, Matt. 24,37-51, og over Hedninge-

nasjonene, Åp. 19,11-21, Matt. 25,31-46, ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord. Som Jesus Messias i sitt kjøds dager forbildelig renset templet, Matt. 21,12-13, slik skal han ved sin gjenkomst rense hele jorden, Es. 24,1-6. Og på de da tiloversblevne folkelevninger, en levning av Israel og levninger av folkene, skal Messias-riket opprettes på denne jord, etterat også Satan og de onde ånder er fengslet i avgrunnen (gr. abyssos) i rikets rid.

Artikkel nr 121
Åpenbaringsbokens første parantes, Åp.7.

Altså: Når Menneskesønnen kommer i sin herlighet, og alle englene og de hellige med ham, da skal han sitte på sin herlighets trone, 2. Sam. 7,16, Es. 9.6-7, Jer. 3.17, Esek. 43,7, Sak. 6,13, 14,5-9, Matt. 16,27, 19,28, 25,31, Luk. 1,32, 1.Kor. 15,25-28, Kol. 3,4, Tess. 1,10, Åp. 3,21. Denne trone er så klart på denne jord oversstemmende med all bibelsk profeti i denne sak. Og riket er himlens rike i fremtidig opprettelse, det av Gud lovede davidske rike, Messias-riket eller tusenårsriket, som fra Jerusalem av skal angå hele jorden og Israel er nasjonens hode.

Når Menneskesønnen sitter på sin trone, er det klart at dette må bety en adskillende (selektiv) dom over alle folk, Matt. 25,31-46. Antikristen og den falske profet og kongene på jorden og deres hærer, som er grepet med våpen i hånd i krigen mot Jesus Messias, Jerusalem og Israel, og tillike alle Antikristens tilhengere og tilbedere, blir likvidert i slaget ved Harmageddon og den verdsomspennende likvidering av Jesu engler i den første og belgmørke halvdel av dobbeltdagen for Jesu gjenkomst, Åp. 19,11-21, Sak. 14.7. Men de gjenværende mennesker av verdens nasjoner får sin sak prøvet ved en judisiell (rettslig) avgjørelse for Menneskesønnens herlighets trone som omtalt i art. 120.

Folkeslagene, Matt. 25,32. og den utellige skare, Åp. 7,9, står altså foran den samme Lammets trone, men de er to forskjellige kategorier mennesker. Denne trone er altså på jorden, men det er en guddomelig trone.

Dermed skal vi fortsette med den resterende omtale av den utellige skare i Åp. 7,9-17. fra og med v.15 II: «Og han som sitter på tronen, skal reise sin bolig over dem».

Vi skal først betrakte denne profeti i lys av Es.4, en profeti som klart viser det nye Israel i velsignelsen i det kommende Messias-rike på denne jord.

I Es. 2,6-4,1 har profeten behandlet samtlige domshjemsøkelser både over Israel og over hele verden som en domsakt. Men fra og med v.4,2 omtaler han den store og herlige frelse som skal times det nye Israel i endens tid ved åpenbarelsen av Herrens spire, d.e. Jesus Messias, Sak. 3,8, 6,12: «På den dag skal Herrens spire være til pryd og herlighet, og landets frukt til stolthet og pryd for unnkomne av Israel.» Merk her samhørigheten mellom den himmelske Jesus Messias og det jordiske Israels land. «Og det skal skje: Den som blir igjen på Sion og levnes i Jerusalem, skal kalles hellig, hver

den som er innskrevet til livet i Jerusalem, Dan. 12,1, når Herren får avtvettet Sions døtres urenhet og får vasket Jerusalems blodskyld bort fra dets midte ved doms ånd og renselsens ånd». Les her nøye Es. 54 som er en herlig profeti om gjenforeningen mellom Herren og hans ungdomshustru, hustrubruden på nytt i Lammets bryllup, Hos. 2. Åp. 19,7.

I 3. Mos. 26,11 står: «Og jeg vil sette min bolig *midt i blant* dere». Dette må sikte til tabernaklet i ørkenen og til det første tempel i Jerusalem, det salomoske tempel. Men i Åp. 7,15 II står: «Men han som sitter på tronen, skal reise sin bolig *over* dem». Dette må sikte til templet i millenniet, d.e. tusenårsriket, altså det tredje tempel, inn i hvilket Herrens herlighet atter vender tilbake, Esek. 43, 1-7. Profetien i Åp. 7,15 II forutforkynnes også i Esek. 37, 27-28: «Og min bolig skal være *over* dem, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, som helliger Israel, når min helligdom blir midt i blant dem til evig tid». Denne profeti angår Israel og bevirker at folkene derved kjenner Herren når han helliger Israel i Messias-riket og til evig tid. Men Es. 4,5 har en meget viktig detalj som forklarer det Åp. 7,15 II sier at «han skal reise sin bolig *over* dem», nemlig: «Og over hvert sted på Sions berg og over dets forsamlingert skal Herren skape en sky og en røk om dagen og glans av luende ild om natten, for over alt herlig er det et dekke». Ja, endog rundt det millenniale Jerusalem skal det ifølge Sak. 2,9 være en ildmur: «Og jeg, sier Herren, vil være en ildmur rundt omkring det, og jeg vil åpenbare min herlighet der». Dette viser klart hen til Schechina-herligheten, d.e. den Gud-innhyllende sky- og ildstøtte, i og over det Allerhelligste i tabernakelet i ørkenen og i det Allerhelligste i det salomoske tempel i Jerusalem. Men Schechina-herligheten i templet i tusenårsriket er altså ikke bare i dette tempel, men over hvert sted på Sions berg, som da er blitt likesom et tempel, og over Sionsmenighetens forsamlinger. Her må en også merke seg at Sions berg da er av langt støtte geografiske utstrekning enn det er nå, hvilket vi her ikke kan gå nærmere inn på.

I Es. 4,5 ser vi et eklatant eksempel på at den gammeltestamentlige profeti ikke bare forutforkynner den nytestamentlige profeti, men endog forklarer og utdyper denne.

Videre viser dette at Es. 4,5, som klart angår tusenårsriket på denne jord omtaler det samme som Åp. 7,15 II. Det samme er også tilfelle med Esek. 37,27-28.

Endelig viser Es. 4,5 at videreutbredelsen av Schechina-herligheten i tusenårsriket danner et mellomstadie mellom Schechina-herligheten i den gamle pakt og Gudsherligheten i det nye Jerusalem på den nye jord, hvor der intet tempel er, men Guds herlighet opplyser staden, og Lammet er dens lys, Åp. 21,22-23 II.

Når Åp. 7.15 II kun nevner den utellige skare over hvilken Herren skal reise sin bolig, så er grunnen formentlig den at denne skare har bestått ildprøven gjennom den store trengsel. Men hensyn til Es. 4 så angår denne profeti direkte Israel, men indirekte angår den både den utellige skare i Åp. 7,15 II og de rettferdige i Matt. 25, 31-46, som begge er av hedningeætt, fordi hedningene i Messias-rikets tid skal dra til Jerusalem for å tilbede Kongen, Herren, hærskarenes Gud, Sak. 14,16-21, Es. 2,2-3, 11,10, Mik. 4,1-5, Sak. 8,20-23.

Artikkel nr 122

Åpenbaringsbokens første parantes

Om den utellige skare står tilsluttet i Åp. 7,16-17: «De skal ikke hungre mere, heller ikke tørste mere, solen skal heller ikke falle på dem, eller noen hete, for Lammet som er midt for tronen, skal vokte dem og føre dem til livsens vannkilder, og Gud skal tørke bort hver tåre av deres øyne».

Alt dette er forutforkynt av de gammeltestamentlige profeter ved profetier som både i seg selv og etter sin sammenheng klart angår det kommende Messias-rike på denne jord, d.e. tusenårsriket, f. eks.:

Es. 49,10: «De skal ikke sulte og ikke tørste, og hverken det glødende sandhav eller solen skal skade dem, for han som forbarmer seg over dem, skal føre dem og lede dem til kildevell». Kapitel 49 hos Esaias beskriver så avgjort opprettelsen av tusenårsriket på denne jord.

Salm. 121,6: «Solen skal ikke stikke deg om dagen, ei heller månen om natten.»

Es. 4,6.: «Og en hytte skal det være til skygge om dagen mot hete og til ly og skjul mot vannskyll og regn.»

Es. 25,4.8-9.: «For du har vært et vern for den ringe, et vern for den fattige i hans trengsel, et ly mot regnskyll, en skygge mot hete. Han skal oppsluke døden for evig, og Herren, Israels Gud, skal tørke gråten av alle ansikter, og sitt folks vanære skal han ta bort fra hele jorden, for Herren har talt. På den tid skal de si: Se, der er vår Gud, han som vi ventet skulle frelse oss, dette er Herren som vi ventet på, la oss fryde og glede oss i hans frelse.»

Es. 32, 1-2: «Se, med rettferdighet skal kongen regjere, og fyrsten skal styre etter rett, og enhver av dem skal være som et skjul for været og et ly mot regnskyll, som bekker i ørkenen, som skygge av et veldig fjell i et tørstens land.»

Es. 12,3: «Og dere skal øse vann med glede av frelsens kilder».

Es. 44,3: «For jeg vil øse vann over det tørste og strømmer over det tørre, jeg vil utgyde min Ånd over din sæd og min velsignelse over dine spirer».

Joel 3,1-5: «Og deretter skal det skje at jeg vil utgyde min Ånd over alt kjød-»

Es. 55,1: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene, og dere som ingen penger har! Kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!».

Jer. 33,15-16: «I de dager og på den tid vil jeg la spire frem for David en rettferdig spire, og han skal gjøre rett og rettferdighet i landet. I de dager skal Juda bli frelst og Jerusalem bo trygt, og dette er det navn det skal kalles med: Herren vår rettferdighet».

I denne forbindelse vil vi atter minne om at det gammeltestamentlige profeter hverken så eller beskrev den nytestamentlige ekklesia, den utkalte forsamling. De profeterte om den messianske konge, om dommen over de levende nasjoner, om frelsen i Messias-riket på denne jord, hvilke siste profetier for en del og særlig hos Esaias også viser frem til Guds evige herlighetsrike på den nye jord. Messias' to kommer med de tilhørende gjerninger så de i én visjon, hvilket vanskeliggjorde deres

forståelse av tidsforholdet mellom Messias lidelser og herligheten deretter, 1. Pet. 1,10-12, Dan. 12,8-9. Dette forhold sammen med dekket over Israel, 2. Kor. 3.13-16, må være formildende omstendigheter for Israels delvise og foreløpige forherdelse.

Av det foranstående vil fremgå at også profetiene i Åp. 7,15-17 alt vesentlig angår det kommende Messias-rike på denne jord og derfor også klart viser at den utellige skare — likesom de hundre og førtifire tusen beseglede av Israels stammer — må befinne seg på jorden. Disse profetier har sitt forbilde i Schechina-herligheten over Israels i ørkenen, men får sin oppfyllelse i Schechina-herligheten i Messias-riket på denne jord under den Allmektiges vinger, som — på grunn av Israels frafall og synd — først da kan komme. Og da skal den herlige profeti i Es. 2,2-4 oppfylles, som — sammen med mange andre lignende profetier — viser at alle hedningefolk skal strømme til det fremtidige israelske tempel, det millienniale tempet, for å lære Herrens veier. Og at denne oppfyllelse er fremtidig og angår denne jord, fremgår tindrende klart av v.4.

På grunn av den i den kristne kirke allerede i det tredje århundre e. Kr. oppståtte antikjiliasme, d.e. motstanden mot det israelske messianske herlighetsrike på denne jord, tusenårsriket, ble dessverre profetiene om dette tredje israelske tempel enten feiltolket eller fortidd. Og dette er for det meste tilfelle i vår kirke også i dag.

Men profetiene har beskrevet dette tempel, og Skriften kan ikke gjøres ugyldig. F.eks. profeten Esekiel, Esek. 40 til 48. Og *dette tempel er stedet for Guds trone*, Esek. 43,1-7, hvor han vil bo hos Israel, og hvor han vil åpenbare seg. Profeten Daniels profetier når også frem til dette tempel, nemlig ved fremstillingen av Israel og Jerusalem i en evig rettferdighet, Dan. 9,24 IV, Es. 60, 21-22, Jer. 23,6, og ved salvelsen av det millienniale tempel, Dan. 8,14, 9,24,6. Videre profeten Mika, Mik. 4,1-5. Profeten Sakarias' profetier når likeså frem til dette tempel og til Messias' opprettelse av det davidske dynasti over Israel og hele jorden, Sak. 6,12-13, 13,9, 14. Og profeten Esaias' profetier omhandler detaljert gjennopprettelsen for Israel i Eretz Israel, ja, strekker seg videre inn i Guds herlighetsrike på den nye jord, Es. 25,9, 60,19, 65,17, 66,22.

I det hele kan en si at der er bygget bro fra de gammeltestamentlige profetier til Åpenbaringsbokens profetier over Matteus evangelium og Hebreerbrevet, for hos Matteus er der 92, i Hebreerbrevet 102 og i Åpenbaringsboken hele 285 referanser til det gamle testamente.

Artikkel nr 123.
Åpenbaringsbokens første parantes, Åp. 7

Fra Abraham til Messias' første komme var der i bibelsk forstand to slags mennesker på jorden, nemlig jøder (Israel) og hedninger. I den nærværende nådens frelseshusholdning er der tre slags mennesker, nemlig jøder (Israel) og hedninger og Guds menighet, 1. Kor. 10,32. I messias-rikets tid er der atter to slags mennesker i den jordiske fase, nemlig Israel og hedningefolket.

I lys av dette omtaler derfor Åp.7 to kategorier mennesker som overlever den store trengsel og som er i velsignelsen i Messias-riket, men hver på sin måte. Det er de hundre og førtifire tusen beseglede av alle Israels tolv stammer og den utellige skare av alle ætter og folk og stammer og tunger, som altså er av hedningeætt. Begge disse kategoriene mennesker befinner seg som omtalt på jorden. Men de representerer ikke det fulle antall frelste av israelerne og hedningene i endens tid, *for de er hver for seg en førstegrøde for Gud og Lammet, som etterfølges av den fulle høst av Israel*, Es. 11,12, 43,5-7, 49,22, 60,4 fg., 66,20, Jer. 46,27-28, 50,20, Matt. 24,31, Åp. 18,4, etc., *og den fulle høst av hedningene*, Es. 2,2-4, 11,10, 24,14-16 I, Mik. 4,1-5, Sak. 8,20-23, Matt. 25,31-46, Åp. 15,4, 20,3, etc. Dette samstemmer med all bibelsk profeti på dette punkt som lærer at når Israel er kommet inn i velsignelsen, kommer også hedningefolkene inn i velsignelsen, men hver på sin måte.

Vi skal her gjenta Esek. 37,27-28, hvor der står: «Og *min bolig skal være over dem*, og jeg vil være deres Gud, og de skal være mitt folk. Og folkene skal kjenne at jeg er Herren, som helliger Israel, når *min helligdom blir midt iblant dem* til evig tid».

Denne profeti og hele kap. 37 hos Esekiel angår så tindrende klart at Israels endelige hjemvenden og gjennopprettelse i Eretz Israel, som nå allerede er igang nasjonalt. V.27 angår den samme Schechina-herlighet som er omtalt i Åp. 7.15 II. Og v. 28 omtaler det tredje og siste israelske tempel, det millenniale tempel, som skal bli midt iblant Israel gjennom hele det kommende Messias-riket på denne jord. Men velsignelsen over det frelste Israel og de frelse hedningefolk skal aldri opphøre.

Det er nettopp denne helligdom, stedet for Herrens trone, Esek. 43,1-7, som skal lære folkene å kjenne Herren, etterat han har fjernet det dekke som dekker alle hedningefolkene, Es. 25,7, og at det er han som helliger Israel.

Av den største betydning i denne sak er også profetien i Johs. 1,52, hvor det står: «Og han sa til ham (Natael, Guds gave): Sannelig sier jeg dere: Dere skal se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen».

Forstadiet til denne underfulle profeti er Jakobs drøm i Betel om himmelstigen, 1. Mos. 28,12. Betel, d.e. Guds hus, før het stedet Luz, d.e. bøyning, «gå utenom», v.19. Gjennomgangsstadiet er den ovenfor gjengitte profeti i Johs. 1,52. Men oppfyllelsen av denne profeti er ennå ikke fremtidig, for dette som profeteres i Johs. 1,52, har ennå ikke skjedd.

Men hvem er så «dere» som skal få se himmelen åpnet og Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen? Sammenhengen i Johs. 1, 46-52 gir svar på dette spørsmål: Det er de som - lik Natanael - skal komme frem til den troens og tilbedelsens bekjennelse at *Jesus fra Nasaret er Guds Sønn og Israels Konge*. Og disse mennesker er av Israels frelste levning og av folkenes frelste levninger ved inngangen til og i Messias-riket, d.e. tusenårsriket.

To ting er her umiddelbart innlysende;

1. Disse som her ser, er ikke i himmelen, men på jorden, for de skal se himmelen åpnet. De er altså ikke i himmelen, men de skal se inn i den åpnede himmel.

2. Menneskesønnen må da befinne seg på jorden, for de skal se Guds engler stige opp og stige ned over Menneskesønnen, hvis herlighets trone på den tid også er på jorden ifølge profetiene.

Alt dette - både den nære og den åpne himmel - fremgår klart av den bibelske profeti. Men mens den gammeltestamentlige profeti for det meste befatter seg med frelsens jordiske aspekter, så har den nytestamentlige profeti ofte tillegg om frelsens himmelske aspekter.

Også patriarken Jakob, Israels tovstammefolks overhode, hvis førelser står forbildelig for Israels, hadde en dobbelt englevisjon. Den første var den foran omtalte drømmevisjon i Betel om himmelstigen på Jakobs vandring bort fra Israels land, som står forbildelig for Israels vandring i diaspora'en blant folkene. Her drømte han om himmelstigen, hvor Guds engler steg opp og steg ned og hvor Gud Herren stod øverst på stigen og lovte å være med ham og føre ham tilbake til Israels land. Den andre visjon hadde Jakob på hjemferden til Israels land, som står forbildelig for Israels hjemføring til Israels land fra diaspora'en. Det var i forbindelse med hans møte med hans fiendske bror Esau at Guds engler møtte ham. Da Jakob så englene, sa han: Dette er Guds leir. Og han kalte stedet Mahanaim, d.e. to leire, Guds leir som tilsluttet hans leir, 1. Mos. 32, 1-2.

Ifølge Høy. 6, 12-13 er kongebruden Israel plutselig kommet opp på sitt gjæve folks vogner, hvilket står for Israels nasjonale gjenreisning som nå pågår. Jerusalems døtre, d.e. de hedningemenigheter som lengter etter Israels messianske frelse, roper til henne: «Vend om, vend om, Sulammit! (d.e. den fredslengtende israelske menighet) Vend om, vend om, så vi får se på deg! - Hva vil dere se på Sulammit? - En dans som ved Mehanaim!»

Dette er englenes gledesdans i Messias-rikets bryllupsperiode på denne jord, den sabbatiske gyllentid, Ef. 1, 10; Hebr. 4, 9. Jesus fra Nasaret, Guds Sønn og Israels Konge, er brudgommen, og det nye Israel er hustrubruden på nytt i Lammets bryllup. Bryllupsgjestene i denne ubeskrivelige gledesfest er alle frelste mennesker og englene i den himmelske fase, og i den jordiske fase består jubelskaren av folkenes levninger fra den store trengsel og dommen over de levende nasjoner, og de som i Messias-rikets tid lar seg utkalle ved rikets evangelium forkynt av Israel.

Gud gi at de frelstes forsamling i himmelen snart er fulltallig og at Israels lange og tunge kamp og strid snart er over, så jubelfesten kan begynne. Amen.

Kjære leser! Har du sikret deg plass til denne gledesfest som aldri tar slutt? Dersom ikke, skal du vite at der er ennå rom. Men skynd deg! for tiden heretter er visselig kort.

Artikkel nr. 124:

Vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham, 2. Tess. 2, 1.

Vi vil først slå fast som vår mening at Jesu Kristi komme og vår samling med ham intet har å gjøre med Herrens dag i snevrere forstand, hvormed forstås Herrens dags forferdelige aspekt i forbindelse med de apokalyptiske straffedomer og dommen over

de levende nasjoner ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord. Derimot har det så absolutt å gjøre med Herrens dag i utvidet forstand, som begynner med det kommende Messias-rike på denne jord, d.e. tusenårsriket, i hvilket alle frelste mennesker i de tidligere tidshusholdninger av menneskeslektens historie skal delta, og det både i den himmelske og i den jordiske fase av riket ifølge profetiene om den nære og den åpne himmel i Messias-riket.

Jesu komme og vår samling med ham er hans komme i lufthimmelen og opprykkelsen av den nytestamentlige menighet, både de hensovende og de levende troende, for så alltid å være med ham. 1. Tess. 4, 15-18. Det er oppfyllelsen av vårt salige håp og er et av de herligste trøstens ord til Jesu stridende og lidende menighet på jord i denne tids mørke, Tit. 2, 13.

Vi skal her ikke gå nærmere inn på situasjonen i Tessalonika, men derimot på situasjonen idag, idet der hos oss er mange fortolkere og forkynnere som setter likhetstegn mellem «Vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham» og «Herrens dag». Men den praktiske konsekvens av denne lære er at menigheten må inn i den antikristelige trengselstid. Midttribulasjonistene hevder at dette gjelder den første halvdel av trengselstiden. Posttribulasjonistene hevder at det gjelder hele den antikristelige trengselstid, også den egentlige store trengsel.

Jeg må erklære meg uenig i begge disse to oppfattelser og slutte meg til den pretribulasjonistiske oppfatning som lærer at menigheten skal opprykkes *før* den antikristelige trengselstid.

I denne sak er det av avgjørende betydning å forstå forløpet av fire tidsaldrer, som vi kort skal omtale:

1. *Den jødiske tidsalder,* som særlig er omtalt i de sytti årukers profeti, Dan. 9, 24-27. Denne siste åruke kalles i Dan. 12, 9 endens tid, hebr. ketz. I Matt. 24, 3 og fire andre steder i N.T. kalles den tidsalderens ende, altså den jødiske tidsalders ende, gr. synteleia. I denne endens tid vil de mange og ulike former av vantro forene seg til en slik titanisk høyde av arroganse og blasfemi mot den levende Gud at hans dom og ødeleggelse av Satans da spesielle menneskelige reskaper, Antikristen og den falske profet, og deres ugudelige tilhengere over den hele jord vil komme.

Her må vi nøye merke oss at når Jesus i Matt. 24, 6. 13. 14 svarer på disiplenes spørsmål i v. 3 angående tidsalderens ende, synteleia, så forekommer ikke ordet synteleia, men et helt annet gresk ord, nemlig telos, som her betyr endetidens endepunkt. Dette overmåte viktige endepunkt som telos står for, er et kardinalpunkt av den aller største betydning for Israel i to henseender.

For det første vil Benoni-intensjonen, som står for Israels forhold til smertenes sønn, den korsfestede og oppstandne Jesus fra Nasaret, 1. Mos. 35, 18; Johs. 19, 5, og som må vokse i Israel, her i telos forene seg med Benjamin-intensjonen, som står for Israels forhold til sønnen av den høyre hånd, kraftens sønn, og som alltid har vært levende i Israel, og da skjer det store vendepunkt i Israel: «-De skal skue opp til meg som de har gjennomstunget-», Sak. 12. 10, hvorved Israels redning og frelse kommer, Rom. 11, 25-26.

For det andre betyr telos den definitive slutt på den jødiske tidsalder.

2. Men telos betyr også slutten på *den onde tidsalder,* som også kalles *menne-*

skets dag, og som fra syndefallet strekker seg gjennom de 6 første av de sju tidshusholdninger i menneskeslektens frelseshistorie inntil telos, hvor også denne tidsalder ender.

3. Men telos betyr ikke bare slutten på den jødiske tidsalder og den onde tidsalder men også begynnelsen på *den israelsk-messianske tidsalder* på denne jord, tidshusholdningen tidenes fylde, Ef. 1, 10, den sabbatiske tidsperiode, Hebr. 4, 9, som er den sjuende og siste og vidunderligste frelseshusholdning på denne jord, Messias-riket i fremtidig opprettelse eller tusenårsriket. I denne tidshusholdning hvor himmelkongen Jesus Messias har herredømmet over hele jorden gjennom Israel, Dan. 7, 22. 27, er Satan og de onde ånder fengslet i avgrunnen. Riktignok har også folkene da den iboende synd, men syndens organisator er borte.

4. Så gjestår bare å omtale den siste av de fire tidsaldrer, nemlig *den kristne tidsalder,* som vi ennå befinner oss i.

I den kristne tidsalder utkalles den nytestamentlige menighet, ekklesia, den utkalte forsamling, som er Jesus Messias' mystisk-åndelige legeme, Rom. 12,5, 1. Kor. 12,12.27, Ef. 1,22,23, 4,15-16, 5,22-23, Kol. 2,19. Den er parentetisk og utkalles i tidsintervallet mellom den 69. og den 70. åruke for Israel og Jerusalem. Den er ikke sett og ikke beskrevet av de gammeltestamentlige profeter og er en helt igjennom nytestamentlig åpenbaring. Den er en hemmelighet, fordi både troende israelere og troende hedninger sammen har del i den. Den er bare en enkelt gang nevnt av Jesus, Matt. 16,18, men ble åpenbaret for apostelen Paulus, Ef. 3,3-9. Den utfyller det frelseshistoriske tomrom som ligger mellom Israels forkastelse av Messias-riket og dets konge Jesus Messias, da riket var nær for Israel, og rikets framtidige opprettelse ved Jesu gjenkomst til vår jord, da den israelske rikslinje gjenopptaes og videreføres. Den begynte på pinsefestens dag, Ap.gj.2, og bestod opprinnelig av jøder, men senere også mer og mer av hedninger og kalles derfor hedningenes fylde, Rom. 11,25. Idag kan vi si at den består av få jøder og langt overveiende av hedninger.

Og så er vi kommet til det viktige spørsmål i vårt tema. *Når slutter den kristne tidsalder?* Slutter den ved opprykkelsen av menigheten? Eller slutter den med den etterfølgende Herrens dag i snevrere forstand? Vårt svar er at den slutter med opprykkelsen av menigheten. Menigheten har nemlig intet med Israels sytti åruker å gjøre og derfor heller ikke med Herrens dag som oppfylles i og med den siste og syttiende åruke og hvor Herren handler med Israel og folkene.

Jesu komme og vår samling med ham. d.e. opprykkelsen, som er begynnelsen av Jesu paroysia, er ikke en jødisk profeti, men er en hel og full kristen profeti, som danner den naturlige og nøvendige avslutning på den kristne tidsalder. Motsatt er profetien om Herrens dag i snevrere forstand ikke en kristen, men en hel og full jødisk profeti. Og derfor må opprykkelsen av menigheten skje *før* den syttiende åruke, fordi den er profetisk tid for Israel.

Men også av en annen grunn må opprykkelsen skje før den syttiende åruke. Da innpodningen av de ville hedenske oljekvister i det gode israelske oljetre er *mot naturen,* så er dette en belastning og en hindring for Israel, slik at Israel ikke kan finne seg selv og sin egenart før de ville oljekvister er fjernet. Dette skjer ved opprykkelsen av menigheten, hvoretter Gud skal innpode i det gode israelske oljetre dets egne

grener, Rom. 11,24.

Overensstemmende hermed finner en ikke menigheten omtalt som værende på jorden fram og med kap. 4 i Åpenbaringsboken, men derimot som værende i himmelen representert ved de eldste. Her må en også merke seg at «de hellige» som omtales f. eks. i Åp. 13 og «de utvalgte» som omtales i Matt. 24,22-26, ikke er av menigheten, men av Israel og folkene.

Dersom midtribulasjonistene eller posttribulasjonistene har rett, må vi vente Antikristen. Men Skriften sier at menigheten skal vente den Herre Jesus. Meget mere er ifølge Paulus' videre utredning i 2. Tess. 2 menigheten en hindring for Antikristens komme, slik at Antikristen ikke kan åpenbares før menigheten er fjernet fra jorden ved opprykkelsen, v.6-7.

Når Herren nå har gjenreist Israel nasjonalt i Israels land, er det klart at opprykkelsen av menigheten er meget nær. Ved opprykkelsen skal den Herre Jesus frelse menigheten fra den kommende vrede, Rom. 5,9, Tess. 1,10, Åp. 3,10. For Gud bestemte oss ikke til vrede, men til å vinne frelse ved vår Herre Jesus Kristus, 1. Tess. 5,9. Guds vrede derimot kommer over vantroens barn, Rom. 1,18, Ef. 5,6, Kol. 3,6, Åp. 6,16-17, 11,18 11,16.

Artikkel nr 125

Herrens dag 1. Tess. 5,1-3, 2. Tess.2,2

En må skjelne mellom tre stadier av Herrens dag:

1. Begynnelsen av Herrens dag eller Herrens dag i snevrere forstand, hvorved forståes de apokalyptiske straffedommer i endens tid og dommen over de levende nasjoner ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord og fengslingen av Satan og de onde ånder i avgrunnens i rikets tid. Dette er altså *Herrens dags forferdelige aspekt* med profetier både i G.T. og N.T.

2. Herrens dag i videre forstand, hvorved forståes Messias-riket på denne jord, som er husholdningen i tidenes fylde, den sabbatiske gyllentid. Dette er *Herrens dags liflige aspekt*, likeså med profetier både i G.T. og N.T. Profetiene i begge disse aspekter er så mange at vi her ikke skal anføre dem.

3. Avslutningen av Herrens dag, hvorved forstås djevelens siste oppstand og endelige dom og dommen for den store hvite trone og denne jords med tilhørende himlers forvandling ved ild, hvorved den nye jord står frem og Guds dag begynner, 2. Pet. 3,7-13, Åp. 20,7-15.

Vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham, 1. Tess. 4,15-18, 2. Tess. 2,1 har med vår Herre Jesu Kristi dag å gjøre, 1. Kor. 1,8, også kalt den Herre Jesu dag, 1. Kor. 5,5, 2. Kor. 1,14, også kalt Jesu Kristi dag, Fil. 1,6, også kalt Kristi dag, Fil. 1,10, 2,16, og angår opprykkelsen av menigheten til frelse og belønning. Opprykkelsen av menigheten danner begynnelsen av Jesu paroysia og er den naturlige og nøvendige avslutning på den kristne tidsalder. Mellom opprykkelsen av menigheten og Jesu

åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, d.e. epifanien eller framstrålingen av Jesu paroysia, ligger i hvert fall den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, i hvilken korte tid på sju profetiske år oppfylles den antikristelige trengselstid, Åp. 6,1-20,3. Den syttiende åruke eller endens tid, utgjør nærværet av Jesu paroysia og er Herrens dags domstid over en intetanende og domsmoden verden.

Ifølge 2. Tess. 2,2-3 må både frafallet komme og Antikristen åpenbares før Herrens dag kan komme. Det frafall som her omtales, er ikke individuelt frafall fra troen i sin alminnelighet, som alltid har vært tilstede, men frafallet i bestemt form, gr. he apostasia, som er frafallet fra de frelsende trossannheter i kristenheten. Og frafallet, som vi allerede er kommet langt inn i, baner vei for Antikristen. Men ifølge 2. Tess. 2,6-8 kan likevel ikke Antikristen åpenbares sålenge en bestemt person, «den», gr.ho, v.7, og en upersonlig manifestasjon, «det», gr.to, v.6, er tilstede og holder igjen for Antikristens åpenbarelse. Ettersom en hemmelighet i Skriften alltid angår et overnaturlig element, kan «den» som nå holder igjen Antikristens åpenbarelse, ikke være noen annen enn den Hellige Ånd og hans gjerning i menigheten, og «det» som holder igjen, må være menigheten. Men hvor lenge vil den Hellige Ånd hindre Antikristens åpenbarelse? Svar: «-Inntil ut av midte han være (gått)», gr.-heos ek mesoy genetai, v.7. Altså: Sålenge den Hellige Ånd utkaller og danner menigheten, behersker han sentrum, mens Antikristens ånd er henvist til periferien. Men når den Hellige Ånd tar menigheten bort fra jorden, hvilket er ensbetydende med opprykkelsen av menigheten, går Antikristens ånd inn i sentrum, hvilket fører til Antikristens åpenbarelse og begynnelsen av Herrens dag.

I 1. Tess. 4,15-5,3 omtales først den Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham, altså opprykkelsen av menigheten, 1. Tess. 4.15-18, og derpå den etterfølgende Herrens dag, 1. Tess. 5,1-3. Merk her følgende:

1. De to kontekster skilles med den motsettende konjunksjon «men», gr. de, 1. Tess. 5,1, også kalt kontrast-konjunksjon, slik at 1. Tess. 5,1, innledes med «men om», gr. peri.de. Altså: Vedrørende Jesu komme i lufthimmelen og opprykkelsen av menigheten foregår dette som omtalt i 1. Tess. 4,15-18. Men vedrørende den etterfølgende Herrens dag med en brå undergang over de ugudelige foregår dette som omtalt i 1. Tess. 5,1-3.

2. I 1. Tess. 4,15-18 bruker Paulus pronomenet «vi», som klart går på menigheten, som opprykkes til Herren i lufthimmelen for så alltid å være med ham. Men i 1. Tess. 5,1-3, bruker han pronomenet «de» og «dem», som likeså klart går på dem som Guds og Lammets vrede kommer over på Herrens dag.

3. Herrens dag kommer som en tyv om natten. 1. Tess. 5,2. Hvorfor kommer tyven om natten? Fordi menneskene da pleier sove. Her sikter det naturligvis om åndelig søvn, som da er meget dyp, for de sier: Fred og ingen fare! De er absolutt trygge og ubekymrede. For hva? 2.Pet. 3,1-4 viser at de er trygge for Jesu gjenkomst til dommen over de levende nasjoner, som de frekt spotter. Men da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenlunde unnfly. Disse veer, som er tre i tallet, omtales i Åpenbaringsboken og angår Herrens dag. Men Jesu Kristi dag kan ikke komme som en tyv om natten over dem som vandrer i lyset, 1. Tess. 5,5. Dette viser at Jesu Kristi dag er for menigheten, men den etterfølgende Herrens

dag er rettet mot den vantro og ugudelige. Vi vil her også gjøre oppmerksom på at Jesu gjenkomst ikke har å gjøre med den endelige dom for den store hvite trone. Åp. 20,11-15, men med dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av riket for Israel.

4. Herrens dag kan *aldeles ikke* komme over Jesu menighet. For Herrens dag som kommer som en tyv om natten over mørkets og nattens barn, kan ikke komme over lysets og dagens barn, som jo ikke er i mørket og ikke hører natten eller mørket til, men som hører dagen til og som er ikledd troens og kjærlighetens brynje og med håpet om frelse som hjelm, for Gud bestemte oss ikke til vrede, men til å vinne frelse ved Herre Jesus Kristus, 1. Tess. 5,4-11. Herav fremgår tindrende klart at Herrens dag intet har med Jesu frelste menighet å gjøre, men med de vantro og ugudelige. Profetien viser at Jesu menighet meget mere skal unnfly Herrens dag.

5. Opprykkelsen av menigheten skjer i et nå, i et øyeblikk, 1. Kors. 15,52. Men Herrens dag kommer som veer over den fruktsommelige, d.e. de tre aktuelle veer holder de ugudelige i et stadig fastere grep inntil deres undergang er fullbyrdet.

6. Ifølge Kol. 3.4, 2. Tess. 1,9 Åp. 17,14 skal menigheten åpenbares sammen med himmelkongen Jesus Messias når han like etter den store trengsel kommer tilbake til jorden til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket. Men etter opprykkelsen av menigheten skal den frem for Kristi domstol hvor hver eneste troendes verk skal bli prøvet, hvilket danner grunnlaget for deres beskikkelse til å regjere med Jesus i riket, 2.Kor. 5,10, 1.Kor. 3,10-15. På grunn av dette hendelsesforløp kan umulig menigheten gjennomleve den antikristelige trengselstid på jorden.

7. Heller ikke finnes menigheten omtalt som værende på jorden fra og med kap. 4. i Åpenbaringsboken, men derimot som værende i himmelen representert ved de eldste.

8. Særlig i denne sak må en skjelne mellom de *troendes trengsler* og *Guds vrede*. Vel er det slik at de som tror på Gud, alltid har måtte utstå trengsler fra djevelen og de onde ånder og de ugudelige mennesker. Men noe helt annet er Guds vrede, som ikke er rettet mot dem som tror på Gud, men mot ugudelige og ubotferdige mennesker. Derfor kan Jesu menighet ikke oppleve Herrens dags forferdelige aspekt, som nettopp er Guds og Lammets vrede rettet mot de ugudelige og ubotferdige. Og Gud forsikrer oss i sitt ord om at menigheten skal bli frelst fra vreden, Rom. 5,9, 1. Tess. 5,9, og dette skjer ved opprykkelsen før Herrens dag.

9. At Herrens dag angår de troende av Israel og folkene etter menighetens opprykkelse, er helt riktig. Men denne redegjørelse går ut på å vise at Herrens dag ikke angår menigheten, som opprykkes før Herrens dag.

Idet vi også viser til art. 124 om vår Herre Jesu Kristi komme og vår samling med ham, så la oss trøste hverandre med at den Herre Jesus skal ta oss opp til seg og frelse oss fra den etterfølgende vredens dag. La oss tjene Herren med glede og gjøre det lille vi kan, for vår forløsning stunder til, og da skal vi alltid være med Herren.

Artikkel nr 126:
Dyret

Dyret er Åpenbaringsbokens treffende og symbolske benevnelse på Satans Antimessias. Benevnelsen er første gang brukt i Åp. 11,7, som ligger innenfor området av Åpenbaringsbokens andre parantes, Åp. 10,1-11-14, hvilken parantes vi har omtalt i art. 1 til 5.

Et dyr har legeme og sjel, men ikke ånd, hvorfor det ikke har forbindelse med Gud. Slik også med dyret, Satans Antimessias. Han har ingen forbindelse med Gud, ikke fordi han ikke har ånd, men fordi hans ånd da for evig er adskilt fra Gud og helt og fullt under Satans ledelse og herredømme.

Dyret benevnes ikke som et vanlig dyr, gr. zoon, men som et villdyr, gr. therion, ja, ifølge dets omtale som et forferdelig villdyr. Ifølge dets beskrivelse faller det helt utenfor det zoologiske system og er som bildelig tegn ikke noe virkelig levende dyr i det hele tatt, men skal forklare Satans Antimessias og hans rike.

Dyret har selvfølgelig og nøvendig en trone og et rike som alle regjerende konger har og som også Åpenbaringsboken gir klart vitnesbyrd om, Åp. 16,10. Men dette er ikke det essensielle ved dyret. Det essensielle ved dyret er at det er et menneske, nærmere bestemt en mann, en konge, med så stor en kongemakt av sin art at det overskygger alt hva historien hittil beretter om i så henseende. For Satan skal gi ham sin kraft og sin trone og stor makt, Åp. 13,2.

Dyret har kastet sin mørke skygge over menneskeslekten fra tidenes morgen. Allerede på syndefallets dag er han omtalt i frelsens grunnløfte som Gud gav menneskeslekten idet Gud Herren sa: «Jeg vil sette fiendskap mellom deg (d.e. slangen, Satan) og kvinnen (d.e. kvinnen, som jo skulle føde Messias, og kvinnen Israel i bildelig forstand), og mellom din ætt (d.e. Kain-ætten, som fører til dyret, Satan Antimessias) og hennes ætt (d.e. Jesus Messias) den (d.e. kvinnens ætt) skal knuse ditt hode (d.e. slangens hode), men du skal knuse dens hæl (d.e. Messias hæl,» 1. Mos. 3,15.

Slangens hode er i første oppfyllelse det av dragens sju hode, i Åp. 12,2, som svarer til det av dyrets sju hoder, Åp. 13,1, nærmere bestemt den av de sju konger som kommer tilbake fra avgrunnen til vår jord i endens tid som den åttende, men som tillike er en av de sju konger, nemlig den fjerde konge, Åp. 13,4, 17,8-11. Og dette slangens hode som Guds og Israels Messias da skal knuse, er nettopp personen dyret, Satans Antimessias.

Merk her at dyret som bildelig tegn i endens tid bare har et hode, som er personen dyret. Satans Antimessias, og som da bærer de ti horn, Åp. 17,12. Videre at dyret i endens tid ikke er det åttende hode, men *den åttende*, og åtte er fornyelsens og gjenfødelsens symbolske tall. Endelig at vi av de to dyr som omtales i Åp. 13, her og i det følgende omtaler det første dyr.

Men den egentlige og endelige knusing av selve Satans hode kommer først etter Messias-riket på denne jord og etter Satans siste opprør, da Jesus Messias skal kaste både ham og de onde ånder i ildsjøen, Åp. 20,7-10, hans endelige og evige oppholdssted. Og først da har Jesus Messias gjort ende på djevelens gjerninger, Hebr. 2,14, 1. Johs. 3,8.

Men hva menes så med at Satan skal knuse Messias hæl? Det siktes utvilsomt til den forferdelige lidelse og død som Satan, etter Guds besluttede råd og forutviden, påførte Jesus Messias på korset, da Jesus bar fram skyldofferet for verdens synd, Es. 53,10. Men Gud oppreiste Jesus, idet han løste dødens veer, ettersom det ikke var mulig at han kunne holdes av døden, Ap.gj. 2,24, og således ble han opphav til evig frelse for alle som lyder ham, Hebr. 5,9. Satans knusing av Messias' hæl skadet slett ikke vår dyrebare Frelser, men førte til den falne menneskeslekts forsoning med Gud. Satan er en slagen fiende, og Jesus har all makt i himmel og på jord. Matt. 28,18, Kol. 2,15.

Artikkel nr 127:
Dyret

Det essensielle ved dyret er altså at det er et menneske, nærmere bestemt en mann. Dette fremgår klart av dets omtale i Åpenbaringsboken. Men Åpenbaringsboken representerer gjenopptagelsen og fullendelsen av den gammeltestamentlige profeti, særlig Esekiels og Daniels og Sakarias'.

Det første sted i Åpenbaringsboken hvor personen dyret er omtalt, er Åp. 11,7: «Men når de (d.e. de to vitner) har fullført sitt vitnesbyrd, da skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem».

Dette sted er av mange blitt fortolket slik at det gjelder det romerske rike som skal oppstå igjen i endens tid, og at det stiger opp av avgrunnen, skal være bildelig tale som skal vise dette rikets onde karakter. Men dette kan umulig være riktig av flere grunner:

1. For det første kan ikke et rike stige opp av avgrunnen, men kun personer og ånder.

2. For det andre kan ikke avgrunnen, gr. abyssos, forstås bildelig, men er ifølge den bibelske profeti et virkelig, konkret sted. Ifølge N.T. var det til dette sted Messias steg ned, Rom. 10,7, 1.Pet. 3,19, og videre betegner det djevelens og de onde ånders oppholdssted, Luk. 8,31, Åp. 9,1.11, 11,7, 17,8, 20,1.3.

3. For det tredje har det romerske rike i virkeligheten en kontinuerlig eksistens i forskjellige faser fra dets begynnelse til dets slutt, som følger:

Roma ble grunnlagt i 753 f. Kr.

Kongedømme, 753 - 510 f. Kr.

Republikk, 510 - 31 f. Kr.

Hellas ble romersk provins i 146 f. Kr., hvorfra det romerske verdensrike må regnes.

Keiserdømme, 31 f. Kr. - 395 e. Kr., da det romerske verdensrike ble delt i to, nemlig:

Det øst-romerske eller bysantiske rike med gresk kultur og sivilasjon, 395 - 1453.

Det vest-romerske rike med romersk kultur og sivilasjon, 395 - 476, da det gikk under i folkevandringens storm, og tiden kom for de germanske riker.

Utenfor Italia fikk vi:

Vestgotene i Spania.

Frankerne i Nord-Gallia.

Burgunderne i Midt-Gallia.

Vandalene i Nord-Afrika.

Anglerne og sakserne i Brittania.

I Italia fikk vi først vestgotene, så germaneren Odovaker, så østgotene, så longobardene, så det romersk-frankiske keiserrike og senere det romersk-tyske keiserrike.

I midten av det 15. århundre (1450) kan en si at både det øst-romerske og det vest-romerske rike var gått til grunne og det romerske verdensrike fortsatte i nasjonalrikenes periode.

Det øst-romerske eller bysantiske rike med sin hovedstad Konstantinopel ble i tiden fra det 5. århundre til og med den første halvdel av det 15. århundre nesten så og si i tur angrepet av hunerne, slaverne, bulgarerne , perserne, araberne, russerne, seldsjukkene, korsfarerne og osmanerne (tyrkerne). I 1453 erobret osmanerne Konstantinopel, og så begynte videre kampen mellom osmanerne og nasjonalrikene innenfor det øst-romerske rikes område.

I sjøslaget ved Lepanto i 1571, da den tyrkiske flåte ble ødelagt, kan en si at det var forbi med det osmaniske rikes ekspansjonstid, som varte fra 1225 til 1571.

Det vest-romerskerike kan en også si gikk til grunne i midten av det 15. århundre, da verdenshandelen på grunn av de store geografiske oppdagelser begynte å gå utenom Italia. Italia ble nå så svakt at nasjonalrikene innenfor det vest-romerske rikes område (Spania, Frankrike, Østerrike) kjempet i og om Italia.

Altså: På grunn av folkevandringene, i det vest-romerske rike ved de germanske, og i det øst-romerske rike ved de mange og ulike folkeslag, gikk det romerske verdensrike i midten av det 15. århundre over i nasjonalrikenes periode, som representerer en ytterligere oppdeling av det fjerde verdensrike overensstemmende med profetien i Dan. 2,41: «Det skal være et delt rike». Den første deling var delingen i det øst-romerske og det vest-romerske rike som svarer til benene og føttene på den menneskelignende metallkoloss, Dan. 2,33. Den andre deling er delingen av de to riker i nasjonalrikene, som vi foran har omtalt.

Men henimot endens tid skal nasjonalrikene som oppstod av det romerske verdensrike ifølge profetien manifestere seg som et tikonge- eller timaktsforbund som svarer til de ti tær på metallkolossen, Dan. 2,41-44, og som svarer videre til de ti horn på det fjerde dyr i Dan. 7, v. 7,24, og dyret i Åp. 13,1 og i Åp. 17,12. Men en kan ikke si at det romerske verdensrike gjenoppstår i endens tid, for det skal ikke manifestere seg som et imperium, men som et timaktsforbund, idet de store geografiske områder som de foran omtalte nasjonalriker representerer, da vil være delt i ti regionale underavdelinger med hver sin regjeringsleder.

Begynnelsen til denne konstellasjonen ser en klart i dagens politiske situasjon, nemlig Romatraktaten eller Traktat til opprettelse av Det Europeiske Økonomiske Fellesskap, om ble undertegnet i Roma den 25. mars 1957 av representanter for Frankrike, Italia, Vest-Tyskland, Belgia, Nederland og Luxembourg og som trådte i kraft den 1. januar 1958. I 1972 ble også Storbritania, Danmark og Eire opptatt som faste medlemmer i fellesskapet, EEC eller EF. Men vi må ikke tro at timaktsforbundet ikke blir større enn det romerske imperium, hvis grenser forøvrig heller ikke var så faste. Vi ser nå faste medlemmer av fellesskapet som ikke tilhørte det romerske imperium. Og en mengde land verden over er nå tilsluttet fellesskapet ved løsere eller fastere assosiasjoner uten fast medlemskap. Den egentlige og endelige tideling av det fjerde og siste verdensrike ifølge profetiene vil først finne sted når hele det totale geografiske område som skal tilhøre fellesskapet, er kommet med. Fellesskapet blir da oppdelt i ti hensiktsmessige regionale underavdelinger under hver sin regjerningsleder.

Av de foranstående grunner kan dyrets oppstiging av avgrunnen ifølge Åp. 11,7 ikke forstås om dannelse av det romerske timaktsforbund, men må forstås om personen dyret Satans Antimessias, så meget mere som dette klart fremgår av de etterfølgende profetier om personen dyret i Åpenbaringsboken. Men også av Åp. 11,7 fremgår da at dyret må være en person, som skal føre krig mot de to israelske vitner og seire over dem og drepe dem.

Artikkel nr 128:
Dyret

Det neste sted hvor dyret er omtalt, er Åp. 13. Men da omtalen her angår mange vers og da dels dyrets rike og dels personen dyret og dels et annet dyr omtales, må vi kort omtale hva hvert vers omtaler.

V.1 og 2 er bildelig samle-tegn for de forskjellige komponenter i dyrets totale konstellasjon.

Dyret stiger opp av havet, hvilket kan forstås etnisk om folkehavet, f.eks. Es. 17,12-13, eller geografisk om Middelhavet som et romersk innhav, lat. mare nostrum.

Det har ti kronede horn, hvilket sikter til de ti synkrone regjeringsledere i de ti regionale underavdelinger av dyrets rike i endens tid, Åp. 17,12.

Det har sju hoder, som sikter til sju kronologiske suksessive og blasfemiske kongeri dyrets rikes tidligere historie, hvilket klart fremgår av Åp. 17,8-11, og skal forklares der. De sju hoder ses aldri kronet i de aktuelle profetier, fordi de er drevet av de tilsvarende dragens, d.e. Satans sju hoder som er kronet, Åp. 12,2.

Dyret er sammensatt av forskjellige komponenter:

1. De ti kronede horn i endens tid, hvilke tilhører det fjerde og siste verdensrike i hedningenes tider, det romerske rike, Dan. 2,33, 7,7-8. Videre tilhører også de sju ukronede hoder det romerske rike, men i den antikke tid av dette rikes historie.

2. Det var likt en leopard, hvilket tilhører det tredje verdensrike i hedningenes tider, det makedonsk-greske rike, Dan. 2,32 III, 7,6.

3. Føttene som på en bjørn, hvilke tilhører det andre verdensrike i hedningenes tider, det medisk-persiske rike, Dan. 2,32 II, 7,5.

4. Munnen som en løvemunn, hvilken tilhører det første verdensrike i hedningenes tider, det ny-babylonske rike, Dan. 2,32 I, 7,4

Således sammenfatter dyret i seg alle de fire verdensriker i deres karakteristika.

Dyret får dragens, d.e. Satans, kraft og trone og stor makt.

Merk her et meget viktig forhold ifølge v.1 og 2. i Åp.13.

Mange fortolkere utlegger dyrets sju hoder som symboliserende sju forskjellige riker, da åpenbaringen på Patmos gis Johannes i det romerske rikes tid, må — etter deres mening — utsagnet «de fem er falt», Åp. 17,10, bety at de fem første hoder symboliserer fem riker før det romerske rike. Men da Dan. 2 og 7 kun omtaler tre riker før det romerske rike, må disse fortolkere legge til to riker før det ny-babyloniske rike for å få fem riker. Noen legger da til det egyptiske og det assyriske rike, men andre legger til det egyptiske og det gammel-babylonske rike.

Dette kan ikke være riktig av følgende grunner:

1. Dan. 2 har kun fire riker inklusive det romerske rike regnet fra det første rike i hedningenes tider og til det femte rike, som er det framtidige israelske Messias-rike. Disse fire riker er det ny-babylonske rike, 606 - 536 f.Kr., det medisk-persiske rike, 536 - 331 f.Kr., det makedonsk-greske rike, 331 - 146 f.Kr. og det romerske rike, 146 f.Kr. til opprettelsen av det fremtidige Messias-rike. I Dan. 2,38 sies det til Nebukadnesar II., Ny-Babylonias første konge: «Du er hodet av gull». Altså kan intet rike her innføres før det ny-babylonske rike, da Gull-hodet er det øverste og derfor det første rike på de fire verdensrikers menneskelignende metallkoloss.

2. Dan. 7 omtaler de samme fire riker som Dan. 2, men som Guds profet ser som villdyr. Altså er også her det ny-babylonske rike det første i hedningenes tider, og intet annet rike kan derfor innføres før det ny-babylonske rike.

3. Dersom en legger sammen hodene på de tre dyr som omtales i Dan. 7 før det fjerde, forferdelige dyr, som står for det romerske rike, så har det første dyr et hode, det annet dyr et hode, men det tredje dyr fire hoder, tilsammen seks hoder før det romerske rike. Men Åp. 17,10 sier at «de fem er falt». Altså kan de første hoder i Åp. 17,10 ikke fortolkes som hodene på de tre første dyr i Dan. 7.

4. Ifølge Åp. 13,2 er det ikke noe der som kan dateres før det «løvemunnen» står for, nemlig det ny-babylonske rike. Altså har en også her at utsagnet «de fem er falt», Åp. 17,10, ikke kan fortolkes som fem riker før det romerske rike, da der ifølge Dan. 2 og Dan. 7og Åp. 13,2 kun er tre riker som kan komme i betraktning.

5. Ifølge Dan. 4,16.23 går de sju hedningenes tiders dyriske tilstand symbolsk over Ny-Babylonias første konge Nebukadnesar II., fordi han danner utgangspunktet for de fire verdensriker i hedningenes tider, Dan. 28.

6. Når dyret som stiger opp av avgrunnen og som er den åttende og tillike et av de sju hoder, symboliserer et menneske, hvilket vi også senere skal føre klare beviser for, så må også alle sju hoder symbolisere mennesker, Åp. 11,7, 13,18, 17,8-11.

7. Grunnen til at kun tre riker kan regnes med før det romerske rike og at altså kun

fire riker i det hele kan regnes med i hedningenes tider, er at både hedningenes tider, gr. kairoi ethon, Luk. 21,24, og det første verdensrike innenfor rammen av hedningenes tider, det ny-babylonske rike, begynner i 606 f.Kr. For i 606 f.Kr. begynte nemlig landflyktighetens dom over Israel som straff for overtredelsene av de pakter som Gud har opprettet med Israel. Riktignok fant det israelske Nord-rikes bortførelse til Assyria sted tidligere, 680 - 621 f.Kr. Men denne del av Israel hadde tidligere brutt med det øvrige Israel, Juda rike, som holdt fast ved Davids hus og som derfor representerte Israel. Og i 606 f.Kr. begynte også hedningenes tider, i hvilken tid hedningefolkene i de fire verdensriker er ene om å styre verden ifølge Guds pakt med Noah, 1.Mos. 8,20-9,17, mens Israel i den samme tid er satt tilside. Derfor kan intet rike regnes med i hedningenes tider, d.e. de fire verdensrikers tid, før det ny-babylonske rike.

Disse foranstående grunner viser klart at de sju hoder på dyret ikke kan fortolkes som værende riker, hvorfor vi må søke en annen fortolkning av dyrets sju hoder.

Andre fortolkere har utlagt utsagnet «de fem er falt», Åp. 17,10, om fem etter hverandre følgende politiske styreformer i det romerske rike før det sjette hode, og det sjette hode fortolkes da som den imperiale form av det romerske rike, som besto da engelen talte med Johannes, Åp. 17,7-11. Men her sier jo engelen til Johannes at «dyret var og *ikke er*», v.8 I og v. 11 I. Men hvordan kan dyret både være og ikke være på samme tid, når en med dyret skal forstå det romerske rike? For dette er jo umulig dersom en holder fast på den historiske nåtid (presens) da engelen taler til Johannes. Men feilen er nok den at denne meget viktige historiske nåtid er neglisjert eller fortiet. Det er derfor klart at dyrets sju hoder heller ikke kan fortolkes som sju forskjellige og hinannen etterfølgende politiske styreformer i det romerske rikes historie.

Artikkel nr 129:
Dyret

I Åp. 12,18 står ifølge de greske tekster etter Lachmann, Tregelles og Alford: «Og den stod (gr. estathe) på havets sand». Altså stod dragen (d.e. Satan) på sandstranden (d.e. den smale og løse strandlinje) mellom havet, hvorfra han skal bringe opp det første villdyr, dyret av havet, og jorden, hvorfra han skal bringe opp det andre villdyr, dyret av jorden. I Åp. 13 ser Johannes først villdyret som stiger opp av havet. Og det han først ser på dette dyr, er de ti kronede horn, v.1, som viser at vi her befinner oss i endens tid og at dyrets rike har stått frem.

Dyrets dødsår:

Men i v. 3 I får Johannes se dette rikes konge d.e. personen dyret, Satans Anti-Messias, dyret av havet: «Og jeg så et av dets hoder likesom såret til døden, og dets dødssår ble lægt».

Vår dyrebare Frelser Jesus Messias ble såret til døden og døde for verdens synd.

Han stod opp fra de døde og for opp til himmelen til sin Fader, men skal, når han har fått kongemakt, Luk. 19,12, Åp. 11,17, derfra komme tilbake til vår jord og opprette sitt rike, Dan. 7,13-14.22.27.

I Satans imitasjon av dette blir personen dyret, Satans Anti-Messias, likesom såret til døden og dets dødssår blir lægt. I v.14 forklares dette dødssår nærmere ved at dyret ble såret av sverdet og ble i live. Dette skal vi senere forklare nærmere når personen dyret er identifisert.

At det er personen dyret, Satans Anti-Messias, og ikke hans rike, som får dette dødssår som blir lægt, kan der ikke være noen tvil om. For ifølge v.3 er det et av dyrets hoder som er såret til døden. Men ifølge v.12 er det det første av de to dyr i Åp. 13 som er såret til døden. Altså er det til døden sårede hode identisk med det første dyr i Åp. 13. Og ifølge Åp. 16,13 og Åp. 19,20 er de to dyr i Åp. 13, nemlig det første og det andre dyr, benevnt som dyret og den falske profet. Og når det andre dyr i Åp. 13 et menneske, en mann, nemlig det førte dyrs herold og fullmakt, så må det første dyr også være et menneske, en mann. Dette bevises av Åp. 20,10. For når djevelen etter tusenårsrikets tid og hans siste opprør kastes i ildsjøen, den endelige og evige apoleia (fortapelsen), så har allerede dyret d.e. det første dyr i Åp. 13, og den falske profet vært der i hele rikets tid. Derfor er det tvingende nøvendig at dyret og den falske profet er to mennesker, to menn. Og i Åp. 19,20-21 står at dyret d.e. det første dyr i Åp. 13, ble grepet og sammen med det den falske profet, og disse to ble kastet levende i ildsjøen. Altså kan vi sammenfatte at det til døden sårede hode er identisk med det første dyr, personen dyret, Satans Anti-Messias.

Men her må jeg også bemerke at når mange fortolkere mener at det andre dyr i Åp.13, som i Åp.16,13, 19,20, 20,10 kalles den falske profet, anføres som den tredje person en satanisk treenighet og dermed skulle innta en lignende plass og funksjon i en satanisk treenighet som den Hellige Ånd i den guddommelige treenighet, så er jeg uenig i dette. Det andre dyr i Åp.13, den falske profet, er etter min mening Anti-Messias' herold og fullmakt og står i samme stilling til Anti-Messias i den 70. åruke for Israel og Jerusalem som døperen Johannes til Jesus Messias i den 69. åruke. Men Anti-Messias' ånd, 1. Joh. 5,3, inntar en lignende stilling og funksjon i en satanisk treenighet som den Hellige Ånd i den guddommelige treenighet. 1. Johs. 5,3 forklarer også at personen Anti-Messias må ha vært på jorden før 1. Johs. 5,3 var skrevet . Og når Johannes her meddeler at Antikristens ånd allerede da var i verden, så viser altså 1. Johs. 5,3 at ikke bare Guds Messias men også Satans Anti-Messias har vært i verden før Johannes skrev dette.

I Åp. 13,14 forklares så hva som ligger i at dyrets dødssår ble lægt. Personen dyret ble såret til døden, men han ble i live. Også her er en satanisk imitasjon av Messias' død og levendegjørelse. Også Messias ble såret til døden og led døden i kjødet, idet han bar fram soneofferet og utstod straffelidelsen for verdens synd. Men han ble levendegjort i ånden og tok sitt legemlige liv igjen og oppstod herliggjort legemlig på den tredje dag, 1. Pet. 3,18, 1. Kor. 15, 3-5. Altså døde Messias, men hans kjød, d.e. hans legeme, gjennomgikk ikke forråtnelse, det som ellers skjer når mennesker dør legemlig, Salm. 16,10, Ap.gj. 2,27.31-32. I dette er en likhet mellom Messias og Anti-Messias. Også Anti-Messias ble såret til døden, men han ble i live legemlig. Og for Satan er det

tilstrekkelig — sammen med de andre store sataniske løgn-tegn i endens tid — å vise de forførte verdensmennesker, de «som bor på jorden», at hans Messias lever. Og det skal lykkes for ham, for Gud skal sende dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, den store løgnen, Satans merkeløgn, løgnen om Anti-Messias, 2. Tess. 2,9-12. Ja, endog de vantro israelere i endens tid skal motta ham, Johs. 5,43, Matt. 12,43-45, Åp. 13,8. (Jfr. art. 27, 28 og 29 om grunnene til at både vantro israelere og vantro hedninger skal motta Satans Anti-Messias i endens tid.

(Disse artiklene finnes i: Temaer i bibelsk profeti. Del I).

Artikkel nr 130:
Dyret

Vi skal så se på følgene av at personen dyret, Anti-Messias, fikk dødssåret og ble i live.

Den store globale undring.

«Og all jorden undret seg og fulgte etter dyret», Åp. 13,3 II.

Denne store globale undring som førte til at verdensmenneskene fulgte etter personen dyret som deres avgjorte leder, kan umulig tenkes som en følge av at denne person ble såret til døden og at hans dødssår ble lægt. Slikt har jo hendt ofte og vil også senere måtte hende. Det er innlysende at noe annet og langt mer fantastisk må ligge til grunn for denne globale undring hos verdensmenneskene.

Profetens svar på dette finner vi i Åp. 17,8, som inngår som et integrerende og fundamentalt ledd i hemmeligheten med kvinnen Babylon, den store, og med dyret som bærer henne, og som har de sju hoder og ti horn, og denne hemmelighet har jo Jesu engel lovet Johannes å forklare ham, v.7. Vi skal senere forklare hvem vi mener kvinnen Babylon, den store, er og hvem vi mener personen dyret, Satans Anti-Messias, er. Her skal vi bare omtale hva det er hos dyret som er årsaken til den store globale undring.

I Åp. 17,8 står: «Det dyr du så, var og er ikke, og det skal stige opp av avgrunnen og fare bort til undergang, og de som bor på jorden, de hvis navn ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, er skrevet i livsens bok, skal undre seg når de ser at dyret var og ikke er og skal komme igjen.»

Vi skal først forklare de enkelte ledd i denne selsomme og meget viktige profeti:

1. Det dyr Johannes så, er det første av de to dyr i Åp. 13, personen dyret, Satans Anti-Messias.

2. Denne personen *«var og er ikke»*. Nåtiden (presens) her er historisk nåtid, d.e. det øyeblikk engelen taler med Johannes. Her må vi med ettertrykk bemerke at denne meget viktige nåtid enten er neglisjert eller fortidd hos de fleste fortolkere, hvorved — etter vår mening — en avgjørende detalj til forståelsen av denne meget viktige profeti er fjernet. I følge denne profeti har personen dyret hatt en tidsperiode på denne jord, da det *«var»*, før denne nåtid, men i denne nåtid er det bort fra jorden og *«er ikke»*.

3. Personen dyret skal senere stige opp av avgrunnen, hvortil han må være kommet etter lægingen av sitt dødssår, og denne oppstiging skal ifølge Åp. 11,7 skje i forbindelse med den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Åp. 11,2-3, 13,5

4. Men etter kort virketid, nemlig den syttiende åruke, skal han *«fare bort til undergang»*, idet både han og den falske profet etter slaget ved Harmageddon skal bli kastet levende i ildsjøen, Åp. 19,20, 20,10.

5. Den profetiske benevnelse «de som bor på jorden», sikter til verdensmenneskene, de som «er av verden og derfor taler av verden, og verden hører dem. Guds ord vil de ikke tro og heller ikke høre dem som forkynner Guds ord». 1. Johs. 4,5-6.

6. Den profetiske benevnelse *«fra* verdens grunnvol ble lagt», som forekommer sju steder i Skriften, Matt. 13,35, 25,34, Luk. 11,50, Hebr. 4,3,9. Åp. 13,8, 17,8 angår herredømmet over jorden som Satan har usurpet siden menneskets syndefall.

Den profetiske benevnelse *«før* verdens grunnvoll ble lagt» derimot, som forekommer tre steder i Skriften, Johs. 17,24, Ef. 1,4 og 1. Pet. 1,20 angår den nytestamentlige menighet av Guds nåde. Også derav er det klart at profetien i Åp. 17,8 sikter til endens tid og er tillike en av Skriftens mange hentydninger til at menigheten skal opprykkes *før* den antimessianske endetid.

7. Og de av menneskene i endens tid hvis navn ikke er skrevet i livsens bok, *skal undre seg* når de ser at personen *«dyret var og ikke er og skal komme igjen»*.

Her har vi den egentlige årsak til den store globale undring i endens tid, nemlig gjenkomsten til vår jord av personen dyret, Satans Anti-Messias, 2.Tess.2,3-8. Dermed er det da også klart at det dødssår av sverdet som personen dyret får, og lægingen av dette dødssår, Åp. 13,3, I. 12.14, danner begynnelsen til en rekke sataniske imitasjoner av de stadier som Guds Messias gjennomgår fra hans soningsdød på Golgata kors til hans åpenbarelse og gjenkomst til vår jord.

Noe slikt har aldri tidligere hendt på denne jord at en kjent historisk person som levde på jorden før Johannes fikk Åpenbaringsbokens profetier på Patmos, etter over 1900 års fravær fra jorden kommer tilbake til vår jord — og det en slik demonisk mann som aldeles passer inn i den frafallets tilstand som verdensmenneskene da befinner seg i. Og denne fantastiske gjenkomst av personen dyret sammen med de mange sataniske løgntegn som det andre dyr i Åp. 13, den falske profet, gjør i endens tid, forfører verdensmenneskene til den største undring og til å følge etter Satans Anti-Messias. For Anti-Messias' komme skjer etter at Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst, 2. Tess. 2,9-10.

Men ikke bare verdensmenneskene av hedensk ætt blir forført, men også de vantro israelere, som i endens tid blir besatt av de sju verre onde ånder, Matt. 12,43-45. For Gud sender dem alle kraftig vill-farelse, så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten, 2. Tess. 2,11-12.

Artikkel nr 131:
Dyret

Den store globale undring, som er omtalt i art. 131, danner forutsetningen for verdensmenneskenes tilbedelse av Satan og Satans Anti-Messias: *«Og de tilbad dragen, fordi den hadde gitt dyret makt, og de tilbad dyret og sa: Hvem er lik dyret? og hvem kan stride mot det?» Åp. 13,4.*

Allerede nå tilber mennesker Satan, og denne tilbedelse tiltar i uhyggelig grad henimot endens tid og dette tiltross for at Satan er en usynlig ånd, men som dog åpenbarer seg for den som tilber ham. Men hvor langt mere virkelighetsnær og utbredt og intens blir ikke tilbedelsen av Satan når han bringer Anti-Messias, syndens menneske, fortapelsens sønn, den lovløse, tilbake fra avgrunnen til vår jord og verdensmenneskene har et synlig og så og si håndpåtagelig sataniske menneske å undre seg over og å beundre, 2. Tess. 2,3-4.8 I. Her er en lang rekke sataniske imitasjoner av Gud og Guds Messias og Messiasriket uten at vi nå kan nevne dem alle. For den korte sataniske imitasjon av himlenes rike i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem blir nemlig tillatt av Gud før han oppretter Messias-riket i fremtidig opprettelse av denne jord, og dette sataniske motstykke av Messias-riket fører med seg alle disse imitasjoner.

Men vi kan nevne at Satans Anti-Messias er blitt overført fra jorden til avgrunnen i påvente av denne hans åpenbarelse fra avgrunnen til vår jord i endens tid. Men Guds Messias sitter etter sin himmelfart med Faderen på hans trone i himmelen i påvente av at han får kongemakt av Gud.

Videre får Anti-Messias ved sin gjenkomst Satans kraft og hans trone og stor makt på jord i endens tid. Men Guds Messias, som av Gud har fått all makt i himmelen og på jord, reiser ved sin gjenkomst sin herlighetstrone i kraft og herlighet på denne jord i det israelske Messias-rike over hele jorden etterat Satans rike er ødelagt.

Satans mest fantastiske imitasjon er, som tidligere omtalt, foregripelsen av Jesu gjenkomst ved sin Anti-Messias. Alle som hittil er vandret bort fra dette jordeliv, er blitt innhyllet i usynlighetens slør uten å ha etterlatt seg noe spor. Men så skjer plutselig det som setter verdensmenneskene i den største undring: Satan åpenbarer lys levende for verdensmenneskene en tidligere kjent historisk person etterat han har vært borte fra jorden i over 1900 år.

Dette har aldri hendt før i menneskeslektens historie, og verdensmenneskene våkner til den største undring og beundring over dette.

Ved opprykkingen av menigheten før den syttiende åruke er hindringen for Anti-Messias' åpenbarelse blitt fjernet, og Anti-Messias' komme skjer etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighetet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i

urettferdigheten, 2. Tess. 2,9-12.

Horder av demoner går frem fra avgrunnen for å fullføre frafallet blant verdensmenneskene, og med den lovløse åpenbarelse settes lovløsheten fullstendig i system, 2. Tess. 2,7.8.I

Verdensmenneskene blir fylt av veldige onde åndsmakter, og de tilber Satan fordi han har gitt Anti-Messias sin kraft og sin trone og stor makt, og de tiljubler og tilber Anti-Messias og sier: Hvem er lik Anti-Messias? og hvem kan stride mot ham? Jordens gudløse masser vil bli fullstendig forført av løgnens og mørkets makter, og de vil motta «syndens menneske» som Gud. Og Satan triumferer og har tilsynelatende nådd sitt mål: Å bli lik den Høyeste og vinne menneskenes tilbedelse og tilsikre den sataniske makt å vinne det totale herredømme i den jordiske sfære og således hindre Guds plan i å opprette Messias' millenniale kongerike på jorden.

Artikkel nr 132:
Dyret

Det som først og fremst karakteriserer Satans Anti-Messias og som viser at han har fått Satans kraft og hans trone og verdensmakten, er blasfemien.

«Og der ble gitt det en munn som talte store og spottende ord, og der ble gitt det makt til å holde på i førtito måneder. Og det åpnet sin munn til spott mot Gud, til å spotte hans navn og hans bolig og dem som bor i himmelen», Åp. 13,5-6.

Alle dyrets sju hoder har bespottelses-navn, d.e. har Gudsbespottelsens særpreg, Åp. 13,3. Likeså er dyret mens den store skjøge Babylon sitter på det, fullt av bespottelses-navn, Åp. 17,3. Men det er særlig etterat de ti horn, d.e. de ti synkrone konger i endens tid, Åp. 17,12, og Satans Anti-Messias har ødelagt skjøgen, Åp. 17,16, og etterat de ti konger har gitt Anti-Messias sitt rike, Åp. 17,17, at Anti-Messias når Gudsbespottelsens titaniske høyder, idet han blir tillatt å åpne sin munn til spott mot Gud, til å spotte hans navn og hans bolig og dem som bor i himmelen.

Men tross all Anti-Messias' djevelske hat er han lite kommet med sin Gudsbespottelse. For frelsens Gud har nemlig et navn skrevet som ingen kjenner uten han selv, fordi det uttrykker hans vesens hemmelighet, Åp. 19,12, og for Satan og Satans Anti-Messias er dette navn fullstendig ukjent. Likeså resulterer hans spott mot Guds bolig og mot dem som bor i himmelen også kun i avmektig raseri.

Men at Satans Anti-Messias må lede an i denne himmelstormende Gudsbespottelse, er helt klart. For intet vanlig menneske, men alene fortapelsens sønn, gr. ho hyios tes apoleias, 2. Tess. 2,3, kan makte dette.

Og Anti-Messas hever seg i satanisk hat og arroganse mot den levende Gud. I Dan. 11,36 står: «Og kongen (d.e. Anti-Messias) skal gjøre som han vil, og opphøye seg og heve seg over enhver gud, og mot gudenes Gud skal han tale forferdelige ord, og han skal ha framgang, inntil vreden er til ende, for det som er fast besluttet, vil bli fullbyrdet». Og i 2. Tess. 2,4 står at «han står imot og opphøyer seg over alt som kalles

gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel og gir seg ut for å være Gud».

Men den tid i hvilket Anti-Messias har sin forferdelige makt og han kan holde på med sin gruelige Gudsbespottelse, er for lenge siden bestemt og avgrenset av Gud til å være førtitomåneder, d.e. 3 1/2 profetisk år, som oppfylles i den andre halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem. Dan. 7,25, 9,27, 12,7, Åp. 13,5. Satans Anti-Messias har således en meget kort regjeringstid sammenlignet med Guds Messias som er levende i all evighet, Åp. 1,18, og som har et evig rike, Dan. 2,44, 7,27.

Artikkel nr 133:
Dyret

«Og der ble gitt (d.e. Satans Anti-Messias) å føre krig mot de hellige og seire over dem, og der ble gitt det makt over hver stamme og folk og tunge og ætt», Åp. 13,7, 11,7, Dan. 7,21.25.

Dette skjer i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9, 27, og er for jordens vedkommende en satanisk imitasjon av at Guds Messias har all makt i himmel og på jord, Matt. 28,18, Dan. 7,14.

I Åp. 12 har vi den symbolske versjon av det som går forut for denne krig mot de hellige og den makt Anti-Messias derved får over menneskene:

Den store, ildrøde, sjuhodekronte og tihornte drage, den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, stod foran den solkledde, tolvstjernekronte kvinne, som hadde månen til fotskammel og som var fruktsommelig og skrek i barnsnød og fødselsveer, for å sluke hennes barn når hun hadde født. Og hun fødte et guttebarn, gr. hyios arsen, d.e. mannlig sønn, som skal styre alle hedningene med jernstav, og hennes barn ble bortrykket til Gud og hans trone, v. 1-5.

Kvinnen her er Israel og den mannlige sønn er Jesus Messias.

Men i endens tid, nærmere bestemt i midten av den syttiende åruke, flyr kvinnen — på grunn av omstendigheter som er påtvunget henne av Anti-Messias — ut i ørkenen, hvor hun har et sted som er gjort i stand til henne av Gud, forat de der skulle gi henne hennes føde i tusen to hundre og seksti dager, d.e. 3 1/2 profetiske år, v.6, Matt. 24,15-20.

Og da dragen, som da blir kasten ned på jorden, ser at den er blitt kastet ned og da vet at den bare har en liten tid å gjøre på, forfølger den kvinnen som har født gutten. Men dragen maktet ikke å få ta i kvinnen og ødelegge henne. Hun får sin føde i ørkenen en tid og tider og en halv tid, d.e. en annen benevnelse på den annen halvdel av den syttiende åruke, borte fra slangens åsyn. Og dragen blir vred på kvinnen og drar avsted for å føre krig mot den andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd. Og den (dragen) stod på sanden ved havet, hvor den bringer frem de to villdyr, d.e. dyret av havet og dyret av jorden, Anti-Messias og den falske profet.

Kvinnen i endens tid er Israel. Men det er ikke hele Israel. Heller ikke er det alle hellige av Israel. Men det er en kjerne av de hellige i Israel, Sionsmenigheten, som er

beseglet av Gud til besvarelse på jorden gjennom den store trengsel, Åp. 7,1-8, 14,1-5.

Da Satan ikke kan ødelegge kvinnen Israel, omtalt i Åp. 12, fører han derfor krigen mot de hellige først og fremst mot de andre av hennes ætt, og da ved de to spesielle menneskelige redskaper, nemlig Anti-Messias og den falske profet, som omtalt i Åp. 13.

Men hvem er så *de andre av kvinnens ætt?* At de andre av kvinnens ætt, gr. sperma, her er israelere, fremgår av fleire grunner:

1. I Matt. 13,24-38 betyr sperma sæd, særlig av kornsorter, men hver sæd kommer av sitt eget slag.

2. I Johs. 7,42 kommer Messias av Davids ætt (sperma) og fra Davids by, Betlehem, hvorfor sperma her betyr barn, avkom, og Messias er således Davids avkom.

3. I Rom. 9,29 betyr sperma levning, her også så klart av Israel.

4. I Åp. 12,17 står at «de holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd». «Guds bud» som også står først, viser at den andre av hennes ætt må være israelere.

5. Noen fortolkere mener at de andre av kvinnens ætt er den nytestamentlige menighet, ekklesia. Men disse hellige som Anti-Messias fører krig med i den store trengsel, er utvalgt *fra* verdens grunnvoll ble lagt, f.eks Åp. 13, 7-8, hvilket angår herredømmet over jorden, mens ekklesia er utvalgt *før* verdens grunnvoll ble lagt, f.eks Ef. 1,4, hvilket angår ekklesia av Guds uforskyldte nåde. Dessuten opprykkes også ekklesia etter vår mening før den syttiende åruke.

6. Det er også overveiende sannsynlig at det først og fremst er hellige israelere Satan og hans Anti-Messias' raseri går ut over, særlig fordi Israel er Guds eigedomsfolk og fordi Satans anslag på Sionsmenigheten totalt mislykkes.

«Og alle som bor på jorden, skal tilbede det (d.e. Satans Anti-Messias), hver den som ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, har fått sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet», Åp. 13,8.

Tilbedelsen av Satan og hans Anti-Messias er da drevet frem av slike fryktelige sataniske krefter og til slike titaniske høyder at kun de mennesker som har sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet, kan makte å motstå tilbedelsen av Satan og Anti-Messias.

Men også i denne forferdelige tid kan de som har øre, høre Guds veiledende og kjærlige stemme:

«Dersom noen har øre, han høre! Om noen er bestemt til fangeskap, han skal gå i fangenskap, om noen er bestemt til å bli drept med sverd, han skal bli drept med sverd. Her trenges det utholdenhet og tro hos de hellig», v.9-10. (Oversettelse fra Det nye testamentet på moderne norsk.)

De lidende hellige i den store trengsel drar intet sverd til motstand. De setter sin lit fullt og helt til Gud og venter på ham, på hvem ingen venter forgjeves.

Artikkel nr 134:
Dyret

Men *Anti-Messias' verdensrike,* den siste form for hedensk verdensherredømme innenfor rammen av hedningenes tider, det romerske timaktsforbund, som er avslutningen både på de fire verdensriker i hedningenes tider, Dan. 2 og 7, og avslutningen på det fjerde og siste av disse verdensriker, det romerske, Åp. 13,1-2, er dog ikke begrenset til det romerske imperiums gamle grenser. Dette som vi har omtalt i artikkel 126, er allerede nå godtgjort ved utviklingen innenfor EEC eller EF, som ennå er i delvis stagnasjon i påvente av oppfyllelsen av God-profetien, Esek. 38,1-39,16. For Anti-Messias skal ifølge profetien bli gitt makt over hver stamme og folk og tunge og ætt, Åp. 13,7 II.

Dette behøver dog ikke å bety at han også makter å effektuere dette herredøme, se f. eks. Dan 11,41. Men alle fire verdensriker har hatt slik makt og har stadig også ekspandert geografisk. Således var det andre verdensrike, det medipersiske, av større utstrekning enn det nybabylonske, som allerede var blitt gitt makt over hele jorden, Dan. 2,38. Det makedonsk-greske verdensrike var av større utstrekning enn det medisk-persiske. Den imperiale form av et romerske verdensrike var av større utstrekning enn den makedonsk-gresk. Og endelig vil Anti-Messias' verdensrike, det romerske timaktforbund, som er den siste form av det romerske verdensrike, bli av større utstrekning enn den imperiale form av romerriket.

Det er også sikkert ifølge profetien at Satans Anti-Messias skal få makt over hver stamme og folk og tunge og ætt og at alle som bor på jorden, d.e. verdensmenneskene over den ganske jord, skal tilbede Satan og Satans Anti-Messias. Derfor vil Anti-Messias' krig mot de hellige, Dan. 7,21, Åp. 11,7, 13,7, ikke bare angå de andre av kvinnen Israels ætt, d.e. de andre hellige av Israel enn Sionsmenigheten, Åp. 12,17, men vil angå de hellige av hedningeætt utover den ganske jord, så langt Gud gir ham tillatelse til det og så langt hans av Gud tilmålte korte tid av 3 1/2 profetiske år gir ham mulighet til det.

Men det er også sikkert ifølge profetien at alle hvis navn står skrevet i livsens bok, ikke skal tilbede Satan og hans Anti-Messias. Og videre er det sikkert at selv om matyrenes skare i den antimessianske trengselsårsuke er stor, Åp. 6,9-11, 13,15, 20,4, så er der dog likevel også foruten Sionsmenigheten — en meget stor skare hellige både av Israel og av folkene som skal komme levende ut av den store trengsel, Es. 2,1-4, 24,14-16 I, 66,18-21, Mik. 4,1-5, Sak. 14,16-21, Åp. 7,9-17, 20,3 etc. Disse hellige må utvilsomt være orientert mot Gud og Jesus Messias og Israel ved frelste israeleres forkynnelse av rikets evangelium i endens tid, idet forkynnelsen av rikets evangelium som ble forkynt av Jesus selv og døperen Johannes og Jesu disipler, de tolv og de sytti, da riket var nær for Israel, Matt. 3 til 12, blir gjenopptatt av israelere i endens tid, Matt. 10,21-23, 24,9-24, se særlig v.14, 25,31-46. En lignende virkning har også forkynnelsen av det evige evangelium, Åp. 14,6-7.

Men hva er grunnen til at Satans Anti-Messias får denne store makt? Det har utvilsomt to grunner:

1. For det første står Satan utvilsomt i et visst eiendomsforhold til denne jord. For herredømmet over jorden som var gitt til Adam og Eva, 1. Mos. 1,26-28, men som gikk tapt ved syndefallet, gikk derved over til Satan, som ble verdens fyrste, Luk. 4,6, Johs. 12,3, 14,30, 16,11.

2. Verdensmenneskene som ringakter og avviser Jesus Messias og hans herlige frelse og rike, hvilket tiltar desto lengre de kommer inn i frafallet, skal endelig fullt ut få oppleve hva Satan har å tilby menneskene i den redselsfulle, sataniske imitasjon av himlenes rike i endens tid.

Dersom vi studerer utviklingen av Anti-Messias' verdensrike, som begynte med undertegnelsen av Roma-traktaten den 25. mars 1957 i Roma, ser vi snart at her gjør seg en viss stagnasjon gjeldende på grunn av antagonismen mellom de to supermakter USA med NATO-pakten og Sovjetsamveldet med Warsawa-pakten. Etter vår oppfatning vil dette først forandre seg ved Gogs (Sovjets) overfall på Israel, Esek. 38,1-39,16, som snart må komme og dermed utløse den tredje verdenskrig, hvorved eller hvoretter EF får friere muligheter til hurtig å nå sin fullendelse.

Derfor er det viktig å omtale hva profetiene måtte opplyse om hvor nær vi nå er Gog-krogen, Esek. 38,1-39,16.

Artikkel nr 135:
Dyret

«Og jeg så et annet dyr stige opp av jorden», Åp. 13, 11 I.

Da artikkelserien Dyret angår det første dyr i Åp. 13, nemlig Satans Anti-Messias, skal vi her ikke gå i detalj angående det annet villdyr, også på gresk therion, Anti-Messias' forløper og fullmakt, den falske profet, men kun omtale hans spesielle forhold til Anti-Messias.

Mens det første dyr stiger opp av havet, d.e. hedningenes folkehav, og følgelig er en hedning i frelseshistorisk forstand, altså en ikke-israeler, så stiger det annet dyr opp av jorden, som her står for det vantro Israel, og følgelig er en israeler. Ifølge 1. Mos. 1,9-13 skjedde nemlig adskillelsen av jorden, d.e. det tørre land, fra havet på den tredje dag av Guds seks skaperdager, som typisk åpenbarer tidshusholdningene frem til den sabbatiske gyllentid, tusenårsriket, og hvor den tredje skaperdags adskillelse av land fra hav svarer til adskillelsen av Israel fra hedningefolkene i det tredje årtusen etter skapelsen, 2. Pet. 3,8. Personen dyret av jorden fremstår derfor av en israelsk makt.

«Og det hadde to horn liksom et lam, og talte som en drage», v.11 I. Ifølge den hebraiske tekst til 1. Mos. 49,17 er det annet dyr en hornet giftslange, idet det har to små, tilsynelatende helt ufarlige lammehorn, men det taler som en drage, altså som Satan. Dette dyr er altså i åndelig mening et paradoksalt dobbeltdyr, idet det, tross sitt

tilsynelatende godtgjørende, lammehornaktige utseende dog er fullstendig i Satans makt til å fremme hans planer og skyr ingen anstrengelser for å oppnå verdensmenneskenes tilbedelse av Anti-Messias, hvorfor Åp. 16,13, 19,20, 20,10 treffende benevner det den falske profet.

«Og det bruker det første dyrs hele makt for dets øyne, og gjør at jorden og de som bor på den , tilber det første dyr, hvis dødssår ble lægt», v.12. Den falske profet har under en Satans Anti-Messias fullstendig underordnet stilling, idet Salm. 109,6 viser at han er stillet helt i avhengighetsforhold mellom en ugudelig, som er Anti-Messias, og en anklager ved hans høyre hånd, som er Satan. Hans av Satan tildelte hovedoppgave er å bevirke at verdensmenneskene, både israelere og ikke-israelere, tilber Satans Anti-Messias, og da hele Anti-Messias' sataniske makt står til hans rådighet for å oppnå denne tilbedelse og han på samme tid også er israeler med alt hva dette innebærer, skal det ved Guds tillatelse også lykkes for ham å forføre både de vantro israelere og de vantro hedninger.

«Og de gjør store tegn», v.13 I. Vi må forstå det slik at den falske profet gjør mange slike store tegn. Men også andre og formentlig lavere falske messiaser og falske profeter som står under Anti-Messias og den falske profets munn, gjør tegn, som forfører kongene over hele jorden og deres hærer til slaget ved Harmageddon, Åp. 16,13-14. Det vil således være en tid med fryktelig forførelse på jorden, en tid med Satans kraftige løgn-virksomhet, 2. Tess. 2,9-12.

Men av alle den falske profets forførelser i endens tid er der dog to som absolutt rager høyest og er den demoniske makts forførende kardinaltegn, nemlig at han får ild til å falle ned fra himmelen på jorden og at han får makt til å gi Anti-Messias' bilde livsånde. Og vi forstår det videre slik at alle disse store tegn som den falske profet gjør for Anti-Messias' øyne, og særlig hans to forførelsens kardinaltegn, gjør han hvor som helst og når som helst i alle den store trengsels 3 1/2 profetiske år.

Artikkel nr 136:
Dyret

«Og det (d.e. det annet dyr, den falske profet) gjør store tegn, så at det endog får ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne», Åp. 13,13.

Dette er det første av de to største forførende kardinaltegn i endens tid, nemlig at den falske profet får ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne.

Vi skal først omtale to forhold som er nøvendig å kjenne til for å kunne forstå denne ild:

1. Har Satan egen, skapende makt. f.eks til å skape ild? På dette er svaret et avgjort nei, og det gjelder alle former for ild (energi). *Ilden er Guds ild,* Job 1,16. Videre står det skrevet at det er gitt den falske profet, naturligvis av Gud, å gjøre de store tegn for Anti-Messias' øyne, Åp. 13,13. Videre står skrevet at Gud sender verdensmenneskene i endens tid kraftig villfarelse, så de tror løgnen, 2. Tess. 2,11. Selv med

den overmenneskelige innsikt og makt som Satan og de onde ånder har, er de dog bare skapninger, som visstnok kan fremkalle overmenneskelige men ikke overnaturlige tilstander, d.e. egentlige under, skape nytt, skape av intet, hvilket alene Gud kan.

2. Men siden syndefallet og på grunn av dette gjelder i menneske- og naturverdenen både Guds vrede og Guds kjærlighet, slik at den nærværende verdens vesen er en blanding av disse to, og dermed har Satan i begge disse verdener mulighet til å gjøre det onde, så langt Gud tillater ifølge sin egen verdensplan, Job 1 og 2.

Men hvorfor angår det første av de to største forførende kardinaltegn i endens tid ilden ? Utvilsomt fordi Skriften slår fast ved den store styrkeprøve mellom Israels ild-profet Elias og Baals falske profeter på Kong Akabs tid at *den gud som svarer med ild, han er Gud, 1. Kong. 18,24.* (Se hele 1. Kong. 18)

Tross den iherdigste innsats av de 450 Baals profeter på Karmel-fjellet den dag ble det et forferdelig nederlag for dem og Baal mot Elias, den eneste av Herrens profeter som var tilbake. Ikke så at det er noen avgud til i det hele tatt, men det er Satan og de onde ånder som står bak de falske profeter og avgudsdyrkelsen og fører en innbitt og uforsonlig kamp mot Gud og hans rike.

Ifølge magien kjenner vi til at de onde ånder prøver å hjelpe de falske profeter så sant de kan, men på Karmel-fjellet lyktes det ikke. Årsaken er klar. Det var Israels gudsdyrkelse som stod på spill og likeså Guds trofaste og nidkjære ildprofet Elias, hvis navn betyr: Gud er Jahve (Herren). Derfor dømte Gud Baals falske profeter til totalt å mislykkes den dag, men på Elias' bønn falt Herrens ild ned og fortærte brennofferet etc, mens alle Baals profeter ble drept.

Det var et smertelig nederlag for Satan på Karmal-fjellet, og han ser frem til den tid han ifølge profetien blir stilt i utsikt en kortvarig revansj. Og dette er det som kommer til å skje når den falske profet får ild til å falle ned fra himmelen på jorden for menneskenes øyne i den store trengsel i endens tid.

Den nytestamentlige menighet er da rykket opp til himmelen, og en er atter inne i israelsk offer-gudstjeneste i den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, den korte sataniske imitasjon av himlens rike før Jesus oppretter tusenårsriket på denne jord.

Hvordan kan dette ha skjedd? Fordi det er Guds vilje at den falske profet da får Guds tillatelse til å bruke Guds ild og derved sender verdensmenneskene kraftig villfarelse så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten, 2. Tess. 2,11-12. På Karmelfjellet brukte Gud sin ild på ild-profetens bønn til de falske profeters undergang men til Israels frelse. I den store trengsel blir den falske profet tillatt av Gud til å bruke Guds ild til verdensmenneskenes kraftige forførelse. Til villfarelsen hører med at de også her tror at den gud som svarer med ild, han er Gud. På Karmel-fjellet var dette virkelig Gud. Men i den store trengsel er det altså Satan.

De vantro israelerne forføres særlig ved det falske, forførende ild-tegn fra himmelen. Brennofferet ved den falske gudstjeneste antennes virkelig av den falske profet med ild fra himmelen på samme måte som ild-profeten gjorde på Karmal-fjellet. Derved forføres de til å tro at Anti-Messias er Messias, og de tar imot og tilber Anti-Messias, Johs. 5,43, Åp. 13,4.12.

Nå møtes en av følgende protest: Hvordan kan israelere motta en hedning, d.e. en ikke-israler, som Messias? Svaret er helt klart ifølge Skriften: Troende israelere kan visstnok ikke. Men dette gjelder ikke troende israelere men vantro. Og her må all protest tie, for Guds ord sier at *de skal tro løgnen, 2. Tess. 2,11-12.* Dette er den store løgnen, Satans mesterløgn, løgnen om Anti-Messias.

Artikkel nr 137:
Dyret

Hvorfor er det så maktpåliggende for Satan å få menneskene til å tilbede Anti-Messias?

1. Fordi tilbedelsen av Anti-Messias betyr tilbedelsen av Satan, hvorved Satan vil sette seg over Gud.

2. Fordi denne tilbedelse søker forhindre såvel mottakelsen av Messias som opprettelsen av Messias' millenniale kongerike på denne jord. Antimessianismen og antikjiliasmen er to sider av samme sak. Den første representerer Satans motstand mot dette rikes konge Jesus Messias. Den andre representerer motstanden mot selve riket. Begge ismer vil tilta sterkt i den tid som kommer.

3. Fordi Satan vet at de som tilber Anti-Messias og hans bilde og tar merket på sin panne og i sin hånd, ikke lenger kan redde sin sjel, men hjemfaller til den evige fortapelses pine ifølge Åp. 14,9-11, som er den alvorligste trussel i den hellige Skrift. Fra den store skjøge Babylon skal en og kan en gå ut, først og fremst i åndelig mening, men om nøvendig også nominelt, Åp. 18,4. Men ingen skal tilbe Anti-Messias uten å vite at Guds straff for dette er den evige ild, og på dette punkt er profetien klar.

Men de troende israelere i endens tid vil være istand til å oppdage den falske profets bedrag ved Guds Ånds opplysning gjennom profetiene, først og fremst på to punkter:

1. Ødeleggelsens vederstyggelighet står da på hellig grunn, hvilket betyr at Anti-Messias setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, Dan. 9,26-27, Matt. 24,15-26, og dette er signalet til israelernes flukt, v.16, Åp.12,6.

2. En Messias som da sies å være på jorden, er ikke Israels sanne Messias, men den falske, for Guds Messias skal nemlig åpenbares fra himmelen til vår jord like etter den store trengsel, Matt. 24,29-30, Mark. 13,24, 2. Tess. 2,8. Men Anti-Messias setter seg i Guds tempel i midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, altså i begynnelsen av den store trengsel, Dan. 9,27, Åp. 13,5.

Når det gjelder verdensmenneskene av hedensk ætt vil det falske, forførende, ild-tegn fra himmelen mere overvelde dem til å tilbe Anti-Messias ved sin fantastiske opptreden enn ved sitt religiøse innhold og betydning.

Men den falske profets ild-tegn fra himmelen har også enn annen side. Det er ikke bare et forførelsens løgn-tegn i forbindelse med den falske offer-gudstjeneste for å oppnå frivillig tilbedelse av Satans Anti-Messias. Det er også et fryktelig skrekkmid-

del ved hvilket den falske profet rett og slett lar ilden fra himmelen falle ned på jorden og med den dreper mennesker for å utvirke den tilstrekkelige skrekk til å tilbe Satans Anti-Messias. Og dette er *det sataniske motstykke til ildprofeten Elias' bruk av Guds ild i 2. Kong. 1,10-15.* (Se hele 2. Kong. 1).

Altså virker den falske profets antennelse av brennofrene med ild fra himmelen ved den falske offer-gudstjeneste som et *forførelsens middel,* mens utryddelsen av mennesker med ild fra himmelen virker som et *skrekkens middel.* I begge tilfeller av ildens anvendelse virkes tilbedelsen av Satans Anti-Messias.

Her er også å merke seg at den falske profets andre omtalte bruk av ild fra himmelen, nemlig som skrekkmiddel, også, sammen med flere andre ting, inngår i de to vitners Gud-gitte virkemidler som de bruker i den siste halvdel av den syttiende åruke, Åp. 11,3-6, for å holde de fryktelige avvgrunnskrefter i tømme når de for alvor bryter løs i den andre halvdel av åruken, den egentlige store trengsel.Om de to vitners maktmidler kan vi nevne at «dersom noen vil gjøre dem skade, da går det ild ut av deres mund og fortærer deres fiender, ja, dersom noen vil gjøre dem skade, da skal han drepes på den måte», Åp. 11,5, Jfr. 2. Mos. 9,23, Kong. 1,10.12, Jer. 5,14. De to vitner har også «makt til å lukke himmelen, så det ikke skal falle noe regn i de dager de er profeter, og de har makt over vannene til å omskape dem til blod og til å slå jorden med all slags plage, så ofte de vil», Åp. 11,6. Jfr. 1.Kong. 17,1, 18,1, 2.Mos. 7,17.19, 8, 9, 10, 11.

Artikkel nr 138:
Dyret

Ifølge Åp. 13,13-14 fremgår altså at det annet dyr, d.e. den falske profet, gjør store tegn, altså ikke skinntegn, som slett ikke kan kalles store, men han gjør virkelige tegn. Men de sataniske tegn eller under, er på en eller annen måte forbundet med det naturlig skapte, hvorimot Gud alene kan skape av nytt eller av intet. Men de sataniske tegn eller under forfører verdensmenneskene, fordi Gud sender med disse kraftige villfarelser, forat de skal tro løgnen og bli dømt, fordi de ikke tar imot kjærlighet til sannheten så de kan bli frelst, men har velbehag i urettferdigheten, 2. Tess. 2,9-12. De sataniske under har Satan gitt den falske profet å gjøre og realiseres ved Satans kraftige virksomhet med all løgnens makt og tegn og under, idet de springer ut fra den sataniske ondskaps for oss uutgrunnelige dyp. Og fordi dette er villet av Gud, kan den falske profet og de underordnede falske messias'er og de underordnede falske profeter makte å forføre verdensmenneskene som Herren har forutsagt, så at endog de utvalgte skal føres vill om det var mulig, Matt. 24,24. Og hensikten med forførelsen er

å få verdensmenneskene til å tilbe Satan og hans Anti-Messias og til å si: Hvem er lik Anti-Messias? og hvem kan stride mot ham? Åp. 13,4. Dette rop er egentlig det motsatte og altså en satanisk imitasjon av det rop folket ropte på Karmalfjellet under ild-profeten Elias: Herren, han er Gud. 1.Kong. 18,39.

Den falske profet, som er Anti-Messias' forløper og herold og fullmakt, har således fått Anti-Messias' hele og fulle makt, som Anti-Messias har fått av Satan, for å bringe verdensmenneskene sitt løgn-visjonære hovedbudskap, nemlig å kunngjøre for verdensmenneskene hvilken guddommelig forandring han har gjennomgått og hvilken veldig makt han har mottatt i den lange tid han har vært borte fra jorden. Og verdensmenneskenes tiltro til den falske profets vitnesbyrd om Anti-Messias besørger de fantastiske sataniske løgntegn som den falske profet gjør for Anti-Messias' øyne. Av slike er det særlig de to forførende kardinaltegn av hvilke vi foreløpig kun har omtalt det første, nemlig ild-tegnet.

Det fremgår klart at verdensherskeren, Satans Anti-Messias, ikke foretar seg noe for å forføre verdensmenneskene, men har helt og fullt overgitt den sataniske løgnpropaganda til den falske profets ledelse.

Den falske profet, dyret med de to horn, står i samme forhold til Satans Anti-Messias i den store trengsel, Åp. 13, som Messias' to vitner og profeter til Guds Messias i den andre halvdel av åruken, Åp. 11,3-6. Men ild-virkningen går i motsatt retning, idet den falske profet dreper de hellige, mens Jesu to vitner dreper dem av Anti-Messias' tilhengere som vil skade vitnene. Og den falske profets ild er satanisk ild fra den himmel Satan arbeider fra, Job 1,16, Åp.13,13 mens de to vitners ord er den ild hvormed de fortærer sine motstandere, en modifikasjon av den Guds ild som de to vitners gammeltestamentlige forbilder, Moses og Elias, brukte fra Guds himmel.

Bibelen er full av Guds under fra ende til annen, og det mest ufattelige og ubeskrivelige under er Gud selv, så den som vil befatte seg med Bibelen uten tro, bør oppgi dette, for dens under kan intet menneske forstå, ei heller tro av seg selv. Men ved bønn til Gud kan Guds Ånd gi oss denne tro, så vi kan tro hele Bibelen også det vi ikke forstår, hvilket selvsagt er langt det meste. Men ved bønn til Gud vil enhver i hvert fall tro nok til herlig frelse. For den vantro som vil forstå Bibelen, blir den en uoverkommelig vanskelighet. Men for den troende er der egentlig ingen vanskelighet, for når alt det en ikke forstår, ikke er noen vanskelighet, så kan en si at det ikke er noen vanskelighet, og ved Åndens opplysning forstår vi mer og mer av Bibelen, dersom det er gavnlig for oss.

Men like sikkert som omtalen av de mange Guds under i Bibelen er også omtalen av de mange sataniske under og tegn, fordi Gud omtaler dette i sitt ord. Men disse står under Guds kontroll og kan ikke skje uten Guds tillatelse.

Interessant her er omtalen av Faraos trollmenn, som ved Guds tillatelse fikk Satans makt til å gjøre flere av de under som Moses og Aron gjorde. Men om de under som Moses og Aron gjorde, og ikke trollmennene maktet, sa de: Dette er Guds finger. 2. Mos. 7 til 11.

Trolldom (magi) har vært og er under visse forutsetninger meget utbredt i verden, både omtalt i Bibelen og utenfor Bibelen.

I Israel var trolldom forbudt og straffet med døden, hvilket er det beste bevis for

trolldommens eksistens, 5. Mos. 18,10.

I 5. Mos. 13 advarer Gud mot demoniske under og tegn og stadfester at de kan komme. I endens tid sier Jesus at demoniske under og tegn skal komme, Matt, 24,24. Det samme sier Paulus, 2. Tess. 2,9-12, og ifølge Åpenbaringsboken vil altså demoniske under og tegn tilta i uhyggelig grad i endens tid.

Artikkel nr 139:
Dyret

DYRETS BILDE

Vi skal så med bønn om Guds Ånds opplysning forsøke å utlegge *dyrets bilde*, som er et av de vanskeligste steder i den eskjatologiske demonologi, Åp. 13,14-15.

Selv om det første av den falske profets to største forføreriske kardinaltegn, det sataniske ild-tegn fra himmelen, er et fantastisk løgn-tegn, så er likevel ild en både synlig og kjent manifestasjon, såvel i natur- som frelseåpenbaringen, såvel når det gjelder forførelse som frelse. Den falske profets andre forføriske kardinaltegn, nemlig tegnet med levendegjørelsen av Anti-Messias' bilde, er dog det mest fantastiske løgn-tegn av de to, fordi det foregår både på det materielle og det åndelige plan og fordi det er en satanisk imitasjon av den siste Adams underfulle virksomhet som den levendegjørende ånd, 1. Kor. 15,45 II.

Her søkes etablert en satanisk treenighet, og Satans arroganse mot den levende Gud stiger til titaniske høyder. Til Gud Fader vil således svare Satan, til Guds Sønn Jesus Messias vil svare Satans sønn Anti-Messias og til Guds Ånd vil svare det levendegjorte Anti-Messias' bilde. For likesom den Hellige Ånd utgår fra og forklarer Faderen og Sønnen, slik utgår fra og forklarer Anti-Messias' levendegjorte bilde både av Satan, som har gitt bildet livsånde, og Anti-Messias, hvis avglans bildet er. Jfr. Kol.3,15, Hebr. 1,3. Derfor har det sataniske løgn-tegn Anti-Messias' levendegjorte bilde så avgjort ledelsen foran alle de andre av den falske profets sataniske løgn-tegn og er kronen på verket når det gjelder den falske profets forførelser i endens tid. Og samtlige disse løgn-tegn skjer uten Guds kraft, men etter Satans kraftige virksomhet med all løgnens makt og tegn og under, 2. Tess 2,9 idet Satan gir den falske profet makt til å gjøre alle disse falske under ved Guds tillatelse, 2. Tess. 2,11, Åp. 13,14.

Den falske profet spiller ikke rollen som den tredje person i en satanisk treenighet, men er Anti-Messias forløper, fullmakt og herold, slik som for eksemplel Nebukadnesars herold i Dan.3. Hans onde oppgave for Anti-Messias i den 70. åruke for Israel og Jerusalem vil således i motsetning svare til den frelsens oppgave som døperen Johannes medvirket i for Jesus Messias i den 69. åruke ved Jesu første komme. Hans oppgave er således å legge alt tilrette for Anti-Messias og fullbyrde alle sataniske løgn-tegn i endens tid slik at verdensmenneskene vil tilbe Satan og hans Anti-Messias

og bevirke at de som ikke vil tilbe Satan og Anti-Messias skal drepes.

Allerede ut fra Nebukadnesars bilde i Dan.3 kan vi til sammenligning og forbilde trekke frem flere viktige punkter ved Anti-Messias' bilde i Åp. 13. For Nebukadnesar II, Ny-Babylonias første konge, som tillike er hodet av gull på verdensrikenes drømmebilde i Dan.2, er på flere måter forbilde på Anti-Messias, som er den siste av de fire suksessive hovedkonger i hedningenes tider, Åp. 13,1-2.

Tallangivelsene for Nebukadnesars bilde: 60, d.e. 10 x 6, og 6, altså 10, fullstendighetens tall, og 6, menneskets tall, står for utviklingen av et verdensrike i menneskets regi, lik den universialisme det streber mot i de fire verdensriker i hedningenes tider, hvis ende vi nå nærmer oss.

Videre svarer folkene i Nebukadnesars innledende verdensrike ved sine representanter til folkene over den hele jord under Anti-Messias i endens tid.

Herolden svarer til den falske profet.

Den ledsagende musikk, da som nå.

De som nektet å tilbe Nebukadnesars bilde, jødene Sadrak, Mesak og Abed-Nego, ble kastet i den brennende ildovn, men ble utfridd ved Herrens engel. I endens tid består de som nekter å tilbe Anti-Messias' bilde, først og fremst av troende israelere og videre troende hedninger. Endel av israelerne og hedningene frier Gud fra matyrdøden i den antikristelige trengselstid. En annen del av dem gir Gud kraft til å utstå martyrdøden og blir med i den første oppstandelse.

Men utgangen både med Nebukadnesars bilde og med Anti-Messias' bilde blir at Gud blir æret og hans trofaste tjenere opphøyet.

Artikkel nr 140:
Dyret

Da levendegjørelsen av *dyrets bilde* og følgene av dette er en satanisk imitasjon av og en motstand mot den siste Adams underfulle virksomhet som den levendegjørende ånd, 1. Kor. 15,45, må vi først klargjøre den guddommelige bakgrunn i denne sak for å forstå dyrets, d.e. Anti-Messias' bilde. Denne bakgrunn faller i to avdelinger. For det første Guds skapelse av det første menneske, Adam og hans fall, 1. Mos. 2 og 3. For det andre den nye benåding av mennesket med Guds Ånd, Salm. 51,12, Johs. 3,7-8, 20,22.

Angående menneskets skapelse på den sjette skaperdag i Guds seks dagers skaperuke og med den etterfølgende sabbat som hviledag står så vidunderlig og herlig i 1.Mos. 2,7: «Og Gud Herren dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel». Slik ble mennesket til. Den evige og allmektige og allvise Gud skapte det av jordens muld og blåste livets ånde i dets nese. Amen.

I denne forbindelse må jeg kort få bemerke at såvel den kosmogenetiske (verdenstilblivende) som den fylogenetiske (artstilblivende) evolusjonisme (utviklingslære)

både er usannhet og en umulighet. Den strider mot Guds åpenbaring i vår Bibel. Den strider både mot fysiske og kjemiske og biologiske lover. Den har ikke det ringeste bevis og er mer og mer blitt motbevist av naturvitenskapelige forskere. Den er blitt forlatt av mange av dem. Men noen av dem beholder den fremdeles til tross for at den ikke er bevist eller kan bevises, idet de som grunn for dette hevder at dens andre og eneste alternativ, en spesiell skapelse av en allmektig Gud, er en umulighet. Men dette sier de fordi de ikke vil gå bønnens vei til Gud på Guds ords grunn, hvorved Gud har villet gi dem troens indre bevis, som er det eneste sikre bevis for Bibelens sannhet. De vil heller hengi seg til den tåpelighet at noe skulle ha utviklet seg av intet, hvilket er absurd. For der finnes ingen annen første grunn, causa prima, til verdens tilblivelse enn den evige og allmektige Gud. Sannheten er Bibelens lære, som går ut på at Gud av intet skapte verden og alt som i den er, på seks tjuefire timers dager for like ved seks tusen år siden, hvilket skal tros og forkynnes uavkortet ifølge Guds eget ord i Bibelen, 1. Mos. 1 og 2, 5, 11, 2. Mos. 20,11, og Bibelens kronologi forøvrig.

Også ifølge kjente naturlover viser vitenskapelige forskere til at universet plutseliggsynes å ha blitt skapt av intet på et bestemt tidspunkt for ikke så lang tid siden for så å degradere langsomt mot en nucleær oppløsning. Dette viser til devolusjon (avvikling) og ikke til en uhyre langsom evolusjon (utvikling) av intet ifølge evolusjonistenes tomme påstand. Heller ikke holder evolusjonistenes postulat om at artene har utviklet seg fra det enkle til det kompliserte. Innenfor fysikk, kjemi og astronomi er tendensen tvert imot forenkling, og innenfor zoologi og genetikk er tendensen for kompliserte former heller degenerasjon eller revertering.

Tilbake av evolusjonismen er således kun den ontogentiske, som er utvikling av individene av de arter Gud skapte i skapelsen samt av disse arters varianter. Altså: Den evolusjonistiske kosmogoni og fylogoni er hypotetisk, postulant og illusorisk mennesketanke, men ontogonien derimot er en sann, biologisk utvikling, helt overensstemmende med Bibelen.

Meget av den senere og siste tids naturvitenskapelige forskning angående denne sak stemmer påfallende med Guds åpenbaring i Bibelen som lærer:

1. Gud skapte verden av intet på en bestemt tid, 1. Mos. 1 og 2, 2. Mos, 20,11, Salm. 33,6.9, 102,26-27, Rom. 11,36, Hebr. 1,10, 11,3.

2. Verden gjennomgår en devolusjon, Salm. 102,27, Es. 51,6, Hebr. 1,11.

3. Verden forgår, Salm. 102,27, Es. 51,6, Matt. 24,35, Luk. 21,33, Hebr. 1,11-12, 12,26-27, 2. Pet. 3,7-13, Åp. 20,11.

4. De nye himler og den nye jord, d.e. den nye verden, står frem, 2. Pet. 3,13, Hebr. 12,26-27, Åp. 21,1.

Da den berømte kjemiske analytiker E. Slossen, Washington, USA, leste om Adams skapelse i 1. Mos. 2,7 bestemte han seg til å foreta en kjemisk analyse av det menneskelige legeme og moldjord. Han fant at det menneskelige legeme var oppbygd av fjorten — 14 — grunnstoffer, som også fantes i moldjord. Dette skal også være påvist av engelske kjemikere. Dersom disse analyser holder stikk også idag, viser det at av de hittil påviste ca. 120 grunnstoffer, når en ser bort fra isotopene, er det menneskelige legeme oppbygget av fjorten grunnstoffer, som også finnes i moldjord.

Adam, den første mann, er altså skapt av Gud Herren og har et legeme som er laget

av jord, 1. Mos. 2,7. Eva, den første kvinne, er også skapt av Gud Herren, men er tatt av mannen, 1. Mos. 2,21-22. Fra dette første menneskepar av arten homo sapiens er alle falne mennesker nedstammet ved kjønnslig forplantning (amfigoni).

Artikkel nr 141:
Dyret

DET JORDISKE BILDE

Men mennesket består av tre deler: legeme, sjel og ånd, 1. Tess. 5,23, og mennesket er altså en tredelt skapning.

Nå har også dyret sjel og er derfor en todelt skapning. Både dyr og fisker og fugler har sjel som har verdensbevissthet, men etter hver sin art.Ja, også plantene har sjel, men med ubevisst liv. Men om *intet dyr* står skrevet i Bibelen at Gud blåste livets ånde i dets nese, og det ble en levende sjel.

Det essensielle med sjelen ved Guds skapelse er altså ikke å få sjel, men *hvordan* å få sjel. Og her er mennesket den eneste art som fikk Guds innblåsing av livets ånde i sin nese. Det er dermed i åndelig slektskap med Gud og har både verdensbevissthet og selvbevissthet og Gudsbevissthet.

Vi kan således oppstille følgende forskjell mellom dyret og mennesket.

1. Dyret har et legeme som er mer eller mindre forskjellig fra menneskets, men her er ikke den store forskjell.

2. Dyrets sjel er meget forskjellig fra menneskets, men heller ikke her er den største forskjell.

3. Dyret mangler ånd og har derfor ikke Gudsbevissthet, og her er den egentlige og avgjørende forskjell mellom mennesket og dyret. Mennesket er nemlig skapt i Guds bilde uten at vi her kan gå utførligere inn på dette: «Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann og kvinne skapte han dem», 1. Mos. 1,27.

Dermed er vi kommet frem til Adams, det første menneskes, Gudsbilde, *den jordiskes bilde,* ja, i begge disse to første mennesker på jorden, Adam og Eva, 1. Mos. 2, 23-25, 1.Kor.15,45-49. Å, hvilken lykketid for disse to første mennesker i Paradisets hage da de omgikkes Gud i uskyld og usigelig glede.

De to første menneskers «Bibel» var meget enkelt. Midt i Paradisets hage stod to trær, livets tre og treet til kunnskap om godt og ondt. Guds bud var at de fritt kunne ete av alle trær i hagen unntatt kunnskapens tre, for dersom de åt av kunnskapens tre, skulle de visselig dø, 1. Mos. 2,8-9.15-17. Dersom de hadde holdt dette bud, hadde de ved frukten av livets tre etterhånden godt over i en fast stand fra hvilken de, likesom de gode engler, ikke mere kunne falle i synd.

Men universets usurpator Satan innfant seg ved den for ham beleilige tid for å friste mennesket til ulydighet mot Gud. Og det forferdelige skjedde at Adam og Eva

overtrådde Guds bud og kom inn under dødens makt med alle de fryktelige følger for ånd, sjel og legeme uten at vi heller ikke her kan gå utførligere inn på dette. Således gikk det første menneskes Gudsbilde tapt, og døden trengte gjennom til alle mennesker, slik at hele menneskeslekten var fortapt, og skapningen forøvrig måtte også legges under forkrenkeligheten, Rom. 8,20-21.

Men på den samme dag menneskets syndefall var en smertelig kjennsgjering, ga Gud i sin store kjærlighet og forbarmelse mot den falne menneskeslekt frelsens grunnløfte *med øyeblikkelig virkning:* Jeg vil sette fiendskap mellom deg (slangen, Satan) og kvinnen og mellom din ætt og hennes ætt, den skal knuse ditt hode, men du skal knuse dens hæl», 1. Mos. 3,15. Menneskeslekten gikk en tung fremtid i møte, men Gud hadde gitt løfte om frelse for angrende syndere.

Artikkel nr 142:
Dyret

DEN HIMMELSKES BILDE

Foreløpig hadde Satan oppnådd å få menneskeslekten og skapningen forøvrig under dødens makt og selv bli denne verdens fyrste og gud. Det første menneskes Gudsbilde, det jordiske bilde, 1. Mos. 1,26-27, ble altså ødelagt ved syndefallet selv om det er en slags likhet med Gud tilbake, 1. Kor. 11,7, Jak. 3,9

Men Gud opprettet et nytt og uendelig herligere og fullkomnere Gudsbilde i mnneskelig lignelse, *den himmelskes bilde,* som skulle vise seg å holde stand mot alle Satans angrep og til slutt gjøre ende på alle hans gjerninger, 1. Kor. 5,45-49, 1. Johs. 3,8.

Gud dannet et nytt legeme, ikke av jord, men av kvinnens sæd, altså et egg (ovum), 1. Mos. 3,15, forøvrig, så langt jeg vet, det eneste sted i den hebraiske Bibel hvor sæd, hebr. zera, er omtalt i forbindelse med hunkjønn, ellers alltid i forbindelse med hankjønn. Dette egg begynte ikke sin ontogenetiske utvikling ved sammensmelting med en mannlig sædcelle (sperma). For den bibelske profeti sier her *kvinnens* sæd, 1. Mos. 3,15, og videre at en *jomfru* blir fruktsommelig, Es. 7,14. En vanlig befruktning kunne heller ikke nytte noe, for den ville bare frembringe et menneske av Adams falne ætt. Heller ikke har vi her med en såkalt jomfrufødsel i vanlig biologisk, forstand (parthenogenesis) å gjøre som på to forskjellige måter forekommer hos visse lavere dyr og planter. For en slik fødsel ville, om den kunne skje, atter bare frembringe et menneske av Adams falne ætt. Men profetien sier at det her foreår en overordentlig, himmelsk, guddommelig befruktning: «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og den Høyestes kraft skal overskygge deg, derfor skal også det hellige som fødes, kalles Guds Sønn», Luk. 1,35. Sæden her er Guds Ord, og befrukteren er den Hellige Ånd i den Høyestes, d.e. Faderens, kraft.

Denne underfulle, himmelske zygote, d.e. befruktet egg men med himmelsk, gud-

dommelig sæd, Guds Ord, vokser så sin stille, selsomme vekst i en jomfrus liv og blir født på denne jord, Immanuel, Gud med oss, Es. 7,14. Og likeså stille og underfullt vokste han opp: «Han skjøt opp som en kvist for Guds åsyn og som et rotskudd av tørr jord,» Es. 53,2.

Hans guddommelige utgang er fra fordum fra evighets dager, Mik. 5,1. For i begynnelsen, da alt som er blitt til i himmel og på jord ved Guds skapermakt stod frem av intet, var Guds ord. Han var Gud, og han var hos Gud, og han var i begynnelsen hos Gud, Johs. 1,1-2. Han er født av Faderen fra evighet, Ord. 8. Han er evig som Faderen og evig som Ånden. Og av ham og ved ham og til ham er alle ting, Rom. 11,36, Kol. 1,16-17.

For å stadfeste Guds vilje med hans komme til verden som menneske sier han til Gud idet han treder inn i verden: «Et legeme laget du for meg for å gjøre, Gud, din vilje», Hebr. 10,5-10. I dette legeme tok han bolig og åpenbarte seg, sann Gud og sant menneske i en person.

Og han er *et bilde av Gud den usynlige*, den førstefødte fremfor enhver skapning, Kol. 1,15, han som er avglansen av Guds herlighet og avbildet av Guds vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, Hebr. 1,3, Guds velsignede Sønn.

Han er det nye Gudsbilde, *den himmelskes bilde, Guds Sønns bilde*, den *siste* Adam, da der aldri behøves noen ny, fordi han i vårt sted og til vår frelse har fullkommet all rettferdighet, Matt. 3,15-17, og er blitt fullendt for all evighet, Hebr. 7,28. Han har således levd et fullkomment rettferdig og hellig liv i kjærlighet mot Gud og mennesker. Han døde for våre synder i vårt sted og gjorde døden maktesløs idet han i kraft oppstod legemlig og herlig på den tredje dag som syndens tilintetgjører og dødens overvinner. Han har fullkomment helet vårt fall. Han er blitt en levendegjørende ånd som gir liv og uforgjengelighet til alle som lyder ham, 11. Kor. 15,45-55, Hebr. 5,9. For det er Guds vilje at alle som tror skal bli likedannet med Guds Sønns bilde, forat han skulle være den førstefødte blant mange brødre, og dette verk skal han fullføre inntil herliggjørelse, Rom. 8,29-30. Og ved den nye fødsel, den nye beånding ved den Hellige Ånd, får mennesket det virkelige Gudsbilde, den himmelskes bilde, Johs. 3,7-8, 20,22.

Han er blitt menneskeslektens annen stamfar, Jesus Messias, *den himmelske*, hvis *himmelske bilde* alle de skal bære som mottar ham og hans frelse. Men det himmelske bilde fullstendiggjøres først når det dødelige i oss ved Jesus Messias' livsmakt for alltid er oppslukt til seier, Es. 25,8, Hos. 13,14, 1. Kor. 15,51-54, 2. Kor. 5,4.

Artikkel nr 143:
Dyret

I de snart 6000 år siden det lyktes Satan å få menneskeslekten inn i det forferdelige syndefall har den måttet vandre i den første Adams ødelagte Gudsbilde, den jordiskes bilde, med de katastrofale følger som dette har for ånd, sjel og legeme og ellers på mange andre måter. Dog har det i den samme tid også flytt en stille strøm av frelste menneskesjeler til Gud med *den siste Adams nye Gudsbilde,* den himmelskes bilde, som altså har båret både den jordiske og den himmelskebilde, og dermed med det sikre håp om endelig herliggjørelse, da det dødelige ved Jesu evige livskraft skal bli oppslukt til uforgjengelighetens seier, 1. Kor. 15,54, 2. Kor. 5,4. Satan og de onde ånder og de onde mennesker har gjort alt som har stått i deres makt for å stoppe denne frelsens strøm uten å kunne det, fordi de ikke kan hindre Gud i å realisere det frelsesløfte han gav slekten på fallets dag: «Kvinnens sæd skal knuse slangens hode», 1. Mos. 3,15. Denne frelse har Gud fullbyrdet, foreløpig inntil individuell frelse ved troen på Guds Sønn Jesus Messias.

Men *dyrets,* d.e. *Anti-Messias', bilde* som omtales i Åpenbaringsbokens, 13,14-15, 14,11, 19,20, er ennå ikke opprettet. Denne klimaks av satanisk hat og arroganse mot den levende Gud og hans troende på jord, særlig det troende Israel, er ennå en uoppfylt profeti, enskjønt dens oppfyllelse nå er nær. Dette henger sammen med at profetien har henlagt dens oppfyllelse til en ganske bestemt tid.

Uten her å kunne gå i detaljer angående denne tid har den bibelske profeti henlagt Anti-Messias' opptreden til den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27. Matt. 24,15-25, 2.Tess. 2,3-8, Åp.13, i hvilken tid også hans bilde skal opprettes på denne jord. I denne korte tid på 3 1/2 profetiske år skal nemlig Gud tillate Satan å prøve seg med den sataniske imitasjon av Messias-riket, hvilket skjer like foran Jesus Messias' gjenkomst og opprettelsen av Messias-riket, d.e. riket for Israel, Ap.gj. 1,6-7, 3,19-24, 15,16-18, Rom. 11,25-27, Luk. 21,24, 1. Kor. 15,25, Åp. 20,1-4.

Det er da tindrende klart at oppfyllelsen av profetien om dyrets bilde nå er nær, fordi vi nå har det avgjort viktigste endetidstegn fremme, i hvilket alle andre endetidstegn går opp, nemlig at Gud når fører Israel tilbake til Israels land fra diaspora'en blant folkene. Israels historie fra begynnelsen av den moderne sionisme i slutten av det forrige århundre og til idag er en eneste lang rekke av stadfestende oppfyllelser i denne sak helt overensstemmende med den bibelske profeti så langt den allerede er oppfylt. Og resten skal oppfylles i rask tempo angående de forskjellige aspekter av endetidsprofetiens oppfyllelse inntil Jesu gjenkomst og hans oppretting av Messias-riket, som også heter det femte rike, Dan. 2,35 II, 7,22,27 eller himlenes rike, Matt. 10,7, som først da kan komme, Matt. 10,21-23, 24,14.

Er det noe som er helt sikkert på denne jord, så er det oppfyllelsen av hvert løfte som er forutsagt i vår Bibel, for «Den hele Skrift er innblåst av Gud», 2. Tim. 3,16-17, og «De hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd», 2. Pet. 1,19-21. Alle

profetier angående den gamle pakt er gått i oppfyllelse, men noen har flere oppfyllelser. De over 300 profetier angående Jesu første komme gikk nøyaktig i oppfyllelse. Profetiene angående Israels landflyktighet i diaspora'en blant folkene er gått nøyaktig i oppfyllelse og den påbegynte hjemvenden og besittelse av landet og Jerusalem er gått nøyaktig i oppfyllelse. Likeså sikkert skal de over 500 profetier angående Jesu gjenkomst nøyaktig gå i oppfyllelse. Jesus er på Faderens trone og har all makt i himmel og på jord. Det har ingen nød. Han skal helt sikkert klare det. Amen.

Artikkel nr 144:
Dyret

Når vi nå i vår fremstilling er kommet til overmåte alvorlige tidspunkt for opprettelse av *dyrets*, d.e. *Anti-Messias' bilde*, som er midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, Matt. 24,15, 2. Tess. 2,4 etc., så er dette å forstå og forklare som et brennende midtpunkt hvor flere anitmessianske og pseudoprofetiske linjer i Satans strategi i opprettelsen av den sataniske imitasjon av himlenes rike løper sammen.

Vi må da som utgangspunkt atter minne om den for oss herligste av alle sannheter på denne jord at Guds Messias Jesus av Nasaret, hva angår vår personlige frelse, har fullbyrdet det frelsens grunnløfte som Gud gav menneskeslekten på fallets dag, nemlig at «kvinnens sæd skal knuse slangens (Satans) hode, 1. Mos. 3,15. Tross all Satans motstand har Jesus ved sitt liv, død, oppstandelse og himmelfart i tidens fylde fullført forsonings- og frelsesverket, så frelsens vei er åpen for alle som vil vende om til Gud.

Dermed var ifølge det gamle og det nye testamentes profetier tiden kommet for himlenes rike på denne jord, d.e. riket for Israel, som er beredt *fra* verdens grunnvoll ble lagt, Matt. 10,7, 25,34, Ap.gj. 1,6. Jesus, som er både verdens frelser og Israels konge, måtte nemlig først frelse sitt folk fra deres synder, Es. 53,8, Matt. 1,21, da riket for Israel, hva angår Israel, kun skal bestå av frelste israelere, Ap.gj. 3,23. Imidlertid var i Guds forutviden kjent at Israel som folk da ville forkaste både dette rike og dets konge, hvorfor riket foreløpig måtte settes til side. Guds menighet, ekklesia eller kirken, Jesu mystiske legeme, som var utvalgt i Jesus *før* verdens grunnvoll ble lagt, Ef. 1,4, og som består av dem som tror på Jesus både av Israel og av hedninger i den nærværende nådens frelseshusholdning, blir da utkalt, og dette har nå pågått ved den Hellige Ånds gjerning i over 1900 år.

Merk her forskjellen mellom ordet «*før*», gr. pro, i «*før* verdens grunnvoll ble lagt», Johs. 17,24, Ef. 1,4, 1. Pet. 1,20, som angår ekklesia av Guds uforskyldte nåde og hvis utvelgelse altså skjedde før denne verden var skapt, og ordet «fra», gr. apo, i «*fra* verdens grunnvoll ble lagt», Matt. 13,35, 25,34, Luk. 11,50, Hebr. 4,3, 9,26, Åp. 13,8, 17,8, som angår herredømmet over jorden, hvis herredømme er beredt mennesker fra verdens grunnvoll ble lagt, altså etter verdens skapelse. Også dette viser klart forskjellen mellom menigheten, gr. ekklesia, og riket, gr. basileia, for menigheten

tilhører den himmelske fase, men riket den jordiske fase, hva angår denne jord.

Både Jesus selv og apostlene forkynte at Jesus skal komme tilbake til denne jord og da opprette riket for Israel. To ting må dog skje først. For det første må nådens evangelium forkynnes over hele jorden og den fullendte ekklesia bli opprykket til himmelen, Ap.gj. 15,14, Rom. 11,25, 1. Tess. 4,15-17, Åp. 4,15-17, Åp. 4 og 5, etc. For det andre må Israel som nasjon komme til troen på Jesus av Nasaret som sin Messias, Sak. 12,10, 14,5 II, Ap.gj. 3,19-25, 15,15-17, etc.

At disse to ting nå nærmer seg sin oppfyllelse, fremgår *tindrende klart* av at nådens evangelium nå er ved å bli forkynt over hele jorden, at Gud nå fører Israel hjem til Israels land fra diaspora'en blant folkene og at staten Israel er opprettet med Jerusalem som hovedstad.

Her bør også bemerkes at da de gammeltestamentlige profeter ikke så ekklesia ved Guds visdoms råd, Rom. 11,33, går deres vitnesbyrd angående riket for Israel følgeriktig ut på, ikke at Messias skal komme igjen, men at Messias skal komme. Og dette messianske håp, tilskyndet av rikets snarlige gjenreising og den tiltagende trengsel over Israel, vokse inntil de i den store trengsel skal si: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn!». Matt. 23,29, 1.Mos. 49,18, Es. 25,9, Sak. 12 ,10.

En ting må være helt klart for oss at Gud nøye følger med og tar vare på sin gjemte skatt i verdens åker, nemlig Israel. Han har nå lenge holdt den skjult, men nå er han i ferd med å grave den frem, Matt. 13,44.

Hvem kan hindre han i dette? I den forbindelse vil jeg be leseren under bønn til Gud om Åndens opplysning å lese om Abrahams syn i 1. Mos. 15, hvilket kap. gjelder Guds pakt med Abraham og Guds garanti til ham om at han og hans ætt skal eie landet. Det jeg her særlig vil minne om er v.17: «Da solen var gått ned, og det var blitt aldeles mørkt, fikk han (Abraham) se en rykende ovn og en luende ild som fór frem mellom kjøttstykkene». Dette oppfylles på Israel og verden når den store trengsels totale mørke har senket seg over Israel og verden, hvis hærer da har samlet seg for å ødelegge Israel. Da så Abram en forferdelig virksom røyk- og ildstøtte som fór frem mellom paktens sju kjøttstykker. Ve da over verdens forførte skarer som skal møte Abrahamspaktens oppretter og garantist, den evige og allmektige Gud, og gå sin visse undergang i møte. «Da skal Herren min Gud komme, og alle de hellige med deg, Min Gud», Sak. 14,5 II. «Og de skal skue opp til meg som de har gjennomstunget», Sak. 12,10.

Da skal riket for Israel med Jesus Messias som konge opprettes på denne jord, det himmelske altenativ til alle tidligere mislykte historiske riker.

Artikkel nr 145:
Dyret

Vi skal så omtale Satans imitasjon av riket og dyrets, d.e. Anti-Messias' bilde etc.

Da GT utgjør spire og grunnvoll til mange profetiske manifestasjoner i NT, er det

naturlig at Satans motstand mot Gud i GT mere er av generell art. I NT derimot, hvor Guds fremtidsplaner er videre beskrevet og differensiert i og med opprettelsen av det himmelske brohode på denne jord, bestående av Jesus Messias og hans apostler og deres lære, vil vi fra Jesu første komme av i profeti og historie snart oppdage flere forskjellige pseudoprofetiske og antimessianske linjer som føres frem til et felles fokus i midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9,27, Matt. 24,15, 2. Tess. 2,4. Disse sataniske linjer er følgelig fiendsk mot og motsatt rettet men på samme tid en etterligning av de linjer som Guds Ånd i den samme tid fører frem til Guds endemål med den bibelske profeti.

Men selv om Satans motstand mot Gud er mere differensiert og måbevisst i NT enn i GT, overensstemmende med den i NT mere utvidede og differensierte profetiske åpenbaring, som forøvrig Satan er helt avhengig av da han ikke på annen måte kan kjenne Guds frelsesråd, så er grunnen til Satans motstand mot Gud dog prinsipielt den samme i GT og NT. Dette fremgår klart av den symbolske versjon av dette forhold, nemlig Åp. 12,4 II: «Og dragen (Satan) *står* foran kvinnen (Israel) som skulle føde». (I grunnteksten står her «står» gr. hesteken.) Dette viser grunnen til den store og stadige strid gjennom tidsaldrene, 1. Mos. 3,15, 6,2, 2. Mos. 1, 2. Krøn. 21, 22, Ester 3,7-15, Matt. 2,16, 4,6, 8,24, Mark. 4,37, Luk. 4,29, 8,23, 22,44, Åp. 11,7, 12,13, 19,19. 30,8-9.

Vi skal i det følgende kort omtale noen av de sataniske linjer i motstand mot Guds planer:

1. *Pseudoprofetien.*

Den falske profeti representerer den mangfoldige og mangeartede avsporing av Guds sanne profeti og føres frem til sin klimaks i dyret av jorden, den falske profet, som jeg tror er Judas Iskariot, som kommer tilbake fra avgrunnen ved oppstandelse i endens tid, Åp. 13,11.

Med hensyn til navnet Iskariot så går en vanlig fortolkning ut på at det kommer av Ish Kerijot, d.e. mannen fra Kerijot, en by i Juda, og dette skulle da tilsi at Judas var av Juda stamme. Men for det første var det to byer ved namn Kerijot, en i Juda og en i Moab. For det andre bodde ikke stammene strengt hver for seg, men for en liten del var de også blandet sammen. Det er mere sannsynlig at navnet Iskariot er fra den samme rot og beslektet med navnet Issakar, som betyr «det er lønn», idet det synes å ha vært en form av ordet shakar, fra hvilket er avledet ordet eshkar, Esek. 27,15, av lignende betydning, slik at Iskariot synes å kunne bety «handelsmann», hvilket er nær forbundet med hans forræderi. Navnet er ifølge Luk. 22,3 et tilnavn, og vi er her minnet om det i det øyeblikk Satan for inn i ham. I grunnteksten til Johs. 6,71 og 13,2 står «Judas Iskariot», d.e. Judas, Simons (sønn) Iskariot hvilket i vår norske Bibel (1930) i Johs. 13,2 er oversatt så klart som vel mulig, nemlig «Judas Iskariot, Simons sønn». Dette viser at tilnavnet Iskariot går på Judas og ikke på hans far Simon, at det kunne ha blitt gitt Judas etter forræderiet og at det dels viser ham som handelsmannen som solgte sin Herre og Mester for tretti sølvpenger og dels viser han som utøveren av den satanisk-geniale handelsplan i endens tid, som vi senere skal se.

Judas er forutsagt i profetien, Salm. 41,10, 69,26, 109,6-20. Han var pengekjær, Johs. 12,4-6. Han var som djevelen, gr. diabolos som adjektiv, Johs. 6,70. Han ble

besatt av Satan, for til ingen underordnet har Satan betrodd hans besettelse, Johs. 13,27. Han angret, men hengte seg, Matt. 27,3-5. Grunnteksten bruker ikke her gr. metanoeo, som betyr «jeg angrer oppriktig», men gr. metamelomai, som nærmest betyr «jeg beklager» eller «jeg er lei for utfallet», hvilket er verdens bedrøvelse som virker død, 2. Kor. 7,10. Men før Judas hengte seg, måtte han erklære at Jesus var uskyldig. Han gikk til sitt eget sted (i avgrunnen), Ap.gj. 1,12. Han kalles fortapelsens sønn, gr. ho hyios tes apoleias, Johs. 17,12, den samme forferdelige benevelse som brukes om Anti-Messias, 2. Tess. 2,3, fortapelsens to ektefødte sønner. Også profeten Esaias kaller det vantro Israels pakt med Anti-Messias en pakt med døden og forbund med dødsriket, Es. 28,15.18.21-22. Disse to blir også etter deres siste funksjonstid på jorden i endens tid samtidig og uten død kastet levende i ildsjøen, Åp. 19,20, 20,10. Dette viser at de begge tidligere må ha gjennomgått døden, for det er menneskenes lodd 'en gang å dø og deretter dom, Hebr. 9,27. En bedre kvalifisert til å være djevelens falske profet enn Judas for sammen med Anti-Messias å vende tilbake fra avgrunnen til jorden for å forføre verdensmenneskene og drepe Guds folk, kan ikke tenkes.

Artikkel nr 146:
Dyret

2. Antimessianismen

Den andre sataniske linje som vi skal omtale, er antimessianismen, idet vi her generelt skal bemerke at Satan som svar på Guds nådes- og frelseshensikter med den profetiske åpenbaring fremfører i hat og arroganse mot Gud de mange og forskjellige anti- og speudolinjer, hvor han immiterer den guddommelige treenighet ut fra sine sataniske hensikter og forutsetninger. Ja, der synes overhodet å være demoniske paralleller i de mangfoldige og mangeartede magiske og spiritiskiske disipliner til enhver Guds gjerning og gave.

Antimessianismen er Satans svar på Guds sanne messianisme ved sin Messias Jesus av Nasaret. Da Gud lovte sin Messias som verdens frelser på fallets dag, 1. Mos. 3,15, er det klart at antimessianismen varer gjennom denne jords hele historie, såsant Satan har adgang til å virke. Men da Messias, hva angår hans menneskelige herkomst, er kommet av Israel, som Gud har gitt spesielle løfter og pakter for denne jord og i hvilke Messias inngår som Israels frelser og konge, er det tillike klart at antimessianismen på en særlig måte angår Israels historie.

Da Guds Messias er en historisk person, Jesus av Nasaret, synes det innlysende at også Satan måtte søke for å finne en person som sin Anti-Messias og at han, etter min mening, også fant denne i Nero Caesar i sentrum av det romerske imperiums verdensmakt, den fjerde og siste hovedkonge i antimessiansk forstand i det her aktuelle

tidsavsnitt, hedningenes tider, som strekker seg fra Israels babylonske landflyktighet til Jesu gjenkomst for å opprette det israelske Messias-rike på denne jord.

I likhet med den først omtalte pseudoprofetiske linje er også antimessianismen eskjatologisk rettet og angår særlig endens tid, som er tiden for en satanisk treenighets virksomhet på denne jord og som oppfylles i den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27.

Antimessianismen, som spesielt er Satans og de onde ånders motstand mot Guds Messias, er altså eskjatologisk rettet og fører tilslutt frem til åpenbarelsen av Satans Anti-Messias i endens tid, Dan. 9,27, Matt. 24,25, 2. Tess. 2,3-4, Åp.11,7, 13,3, 17,8-11.

At Satans Anti-Messias er Nero Caesar, fremgår som følger:

Satans Anti-Messias er det første dyr i Åp.13.

V.1 symboliserer det som tilhører det fjerde og siste verdensrike i hedningenes tider, nemlig det romerske. Først omtales her de ti kronede horn, som er de ti samtidige opptredende konger eller regjeringsledere for ti regionale underavdelinger av det romerske territorium i endens tid. De har makt som konger en time sammen med Anti-Messias og utgjør den første konstellasjon av romerriket i endens tid, Åp. 17,12, Dan. 7,24. Dernest omtales de sju kronede hoder med bespottelses-navn, men som er indirekte kronet i og med de sju kronede hoder på dragen og dermed energetisert av Satan, Åp.12,3.

Disse sju hoder kan ikke være noe annet enn sju suksessive konger i den imperiale form av romerriket, dersom en, som profetien absolutt gjør det, betrakter dem i lys av den historiske nåtid (presens), d.e. det øyeblikk engelen taler til Johannes, Åp. 17,8-11. (Jfr. den samme forståelse av den samme historiske nåtid (presens) i Åp. 1,19, angående oppdelingen av Åpenbaringsbokens profetier.) Dessverre er denne nåtid enten oversett eller neglisjert av mange fortolkere.

V.2 symboliserer romerrikets samhørighet med de tre tidligere riker i hedningenes tider, idet leoparden symboliserer det greske, bjørneføttene det medisk-persiske og løvemunnen det ny-babylonske verdensrike. Og Satan gav Anti-Messias sin kraft og sin trone og stor makt, fordi han er den antimessianske slutt- og hovedkonge i hedningenes tider.

V.3 symboliserer et dødssår som en av de sju konger fikk, men som ble lægt, hvilket bevirker at all jorden følger etter ham i undring og beundring.

I Åp. 17,7 lover en engel som åpenbarer Johannes Åpenbaringsbokens profetier, blant annet å vise ham hemmeligheten med det sjuhodede og tihornede dyr med bespottelses-navnene, som altså symboliserer både dyrets rike og dyret som person i og med den ene av de sju konger som fikk dødssåret men ble i live og som setter all jorden i undring.

V.8: Dyret som person, altså den ene av de sju konger, «var» tidligere på jorden, men «er ikke» på jorden i Åpenbaringsbokens historiske nåtid, d.e. det øyeblikk engelen taler til Johannes. Han skal imidlertid komme tilbake til jorden, idet han «skal stige opp av avgrunnen», hvor han følgelig må ha vært den tid han har vært borte fra jorden. Han skal atter «fare bort» fra jorden, men nå «til undergang». Og «de som bor på jorden, de hvis navn ikke, fra verdens grunnvoll ble lagt, er skrevet i livsens bok,

skal undre seg når de ser at dyret var og ikke er og skal komme igjen». Dette er klar tale, som viser at vi her har med Satans Anti-Messias å gjøre.

V.9-20: Den visdom som her omtales, er visdom fra Gud. Ellers blir det ingen utleggelse eller uriktig utleggelse. Derfor må vi stadig be om visdom fra Gud.

De sju hoder utlegges her videre. De «er sju fjell som kvinnen sitter på», idet kvinnen som er romerrikets gamle hovedstad Roma, er bygget på sju høyder, «og de (sju hoder) er sju konger» eller cæsar'er som de på den tid ble kalt. «De fem» første av disse cæsar'er «er falt», d.e. er ikke lenger til på jorden. «Den ene», altså den sjette, «er til» på den tid Johannes hadde Patmos-åpenbarelsen. «Den annen», altså den sjuende cæsar, «er ennå ikke kommet, og når han kommer, da skal han bare holde seg en kort tid».

V.11: «Og dyret som var og ikke er», altså Satans Anti-Messias, «er selv den åttende», når han i endens tid kommer igjen, «og er tillike en av de sju», nemlig en av de fem første cæsar'er, «og farer bort til undergang», slik det omtales i v.8.

Det vi nå må vite, er når Johannes hadde åpenbaringen på Patmos, altså dens historiske nåtid (presens,) d.e. da engelen talte til Johannes og den sjette konge regjerte (v.10).

De patristiske uttalelser i denne sak er sparsomme og motstridende og angir denne nåtid fra Caesar Claudius' regjering (41 - 54 e.Kr) til Caesar Domitianus' regjering (81 - 96 e.Kr).

Angående den overlevering at Johannes skulle ha vært landsforvist til Patmos under Domitians regjering og på den tid fått åpenbaringen, skal vi anføre hva dr. theol. E. W. Bullinger sier om den sak: «Johannes var ikke landsforvist, hvilket der ikke finnes det ringeste bevis for, men dette kun ifølge tradisjonen. Den greske preposisjon «dia» etterfulgt av akkusativ angir behovet eller hensikten, men dersom årsaken skulle ha vært tilsiktet, så skulle «dia» ha vært etterfulgt av genitiv, men i Åp. 1,9 står akkusativ. Johannes var på Patmos for å motta åpenbaringen.» («The Day of the Lord» i svensk oversettelse.)

Men i henhold til Åp. 17,7 tror jeg at Gud har vist oss nåtiden i v.10 ved to skriftsteder i Åpenbaringsboken, som vi kort skal omtale:

1. Åp. 17,6: Her vises til en kristenforfølgelse iverksatt av verdensmakten, men da der var flere av dem i kirkens første tid og der ikke her angis hvilken, må vi datere fra den første, altså år 64 e. Kr., den neroiske kristenforfølgelse etter Romas brann, som begynnelsen på den tid i hvilken nåtiden (presens) i Åp. 17,8-11 må ligge.

2. Åp. 11,8: Her omtales det Jerusalem hvor Jesus ble korsfestet, som bestående. Da Åpenbaringsboken ikke omtaler Jerusalems ødeleggelse, hvilket ble fullbyrdet av romerne i år 70 e. Kr., så må den tid innenfor hvilken nåtiden i Åp. 17,8-11 må ligge, ende med år 70 e. Kr.

Altså må nåtiden (presens) i Åp. 17,8-11, i hvilken engelen taler til Johannes og den sjette konge regjere, ligge mellom år 64 og 70 e. Kr.

De romerske cæsar'er mellom 64 og 70e. Kr. er som følger:

1. Nero Caesar, 54 - 68 e. Kr.
2. Galba Caesar, 69.
3. Otho Caesar, 69.

4. Vitellius Caesar, 69.
5. Vespasianus Caesar, 69 - 79.

Da Vespasianus Caesar har 10 års regjeringstid, kan han ikke være den sjuende konge som har kort regjeringstid. Og da både Galba Caesar, Otho Caesar og Vitellius Caesar har korte rgejeringstider, henholdsvis ca. 6 måneder, ca. 3 måneder og ca. 7 måneder, kan en heller ikke her finne ut hvem av disse tre som er den sjuende konge.

Der gjenstår da kun en mulighet, nemlig om en kan finne ut hvem som er den første av de sju konger:

Satans fall bestod i hovmot, idet han ville være Gud lik. Derfor er hans hovedlinje i kampen mot Gud en satanisk imitasjon av Gud og hans råd, som han begynner å realisere så snart han kjenner Guds råd. Satan fikk først vite at Guds Messias skulle komme igjen og opprette Messias-riket på denne jord av Jesus selv og senere av hans apostler, da dette ikke er åpenbaret i G.T.

Den første av de sju konger må derfor være Tiberiuas Caesar, og dermed kjenner vi alle sju konger:

1. Tiberius Caesar, 11 - 14 - 37 e. Kr.
2. Gaius Caesar Caligula, 37 - 41.
3. Cladius Caesar, 41 - 54.
4. Nero Caesar, 54 - juni 68.
5. Galba Caesar, juni 68 - januar 69.
6. Otho Caesar, januar 69 - april -69.
7. Vitellius Caesar, april 69 - slutten av 69.

Et studium av den romerske historie fra 25, da formentlig den 69. åruke for Israel og Jerusalem begynte, til 70 e. Kr. viser også klart dette, men det vil føre for langt å redegjøre for dette her.

Det gjenstår da å prøve de fem første cæsar'er med dyrets navns tall, 666, som er Guds kriterium i denne sak. Det viser seg da at den fjerde cæsar, Nero Caesar, som er midthodet på dyret og som alene bærer de 10 horn, har dyrets tall i sitt navn. Men dette skal vi gjøre rede for under omtalen av Åp. 13,18.

I henhold til denne korte redegjørelse i denne sak mener jeg at Nero Caesar er Satans Anti-Messias, som skal komme igjen i endens tid. (Se forøvrig min bok «Anti-kristen kommer snart igjen».)

Artikkel nr 147:
Dyret

3.Pseudo- og antikjiliasmen

Den tredje sataniske linje som vi skal omtale, er pseudo- og antikjiliasme.

Kjiliasmen kommer språklig av det greske tallord for tusen som er «kjilioi», hvorav er avledet begrepet tusenårsriket, som er riket for Israel med Jesus Messias som konge. Tusenårsriket omtales med denne benevelse kun ett sted i Skriften, nemlig i

Åp. 20,1-6, men omtales med andre benevnelser og på andre måter mange steder både i GT og NT. I Åp. 29,1-6 forekommer de tusen år seks ganger, og den samme tid omtales også en gang i GT, nemlig i det gamle testamentets lille apokalypse Es. 24 og er her oversatt i norsk oversettelse med «langt om lenge», v. 22. Det hebraiske GT i engelsk oversettelse har i Es. 24,22 «after many days», d.e. «etter mange dager», og Septuaginta «after many generations», d.e. «etter mange menneskealdre».

Denne sataniske linje er dels en pseudo-linje, d.e. en falsk oppfatning og lære av den sanne, hebraiske kjiliasme, slik denne fremstilles i de bibelske profetier, og dels en anti-linje, d.e. en benektelse og motarbeidelse av kjiliasmen overhodet. Den har vært og er fremdeles virksom blant teologene og i kirken, særlig den lutherske kirke. Den synes for tiden å være sterkt virksom blant norske teologer.

Åpenbaringsboken, som med rette er kalt Bibelens krone, er skrevet i tegn, Åp. 1,1, men er like virkelig som den øvrige Skrift, idet hvert tegn står for et konkret innhold. Dog må tegnenes art i forskjellige henseender om mulig først avgjøres, og tegnenes innhold må nøye sammenholdes med den øvrige Skrift. Uten Åpenbaringsboken hadde hatt liten og mangelfull kunnskap om de himmelske ting. Med Åpenbaringsboken har vi megen og tilstrekkelig kunnskap om de himmelske ting.

Vi skal så utfra Åp. 20,1-6 omtale noen punkter som særlig avviser pseudokjiliasmen, d.e. den falske forståelse av kjiliasmen som henlegger tusenårsriket til kirkens historie i det nærværende tidsløp:

1. Satan bindes og kastes i avgrunnen, som så tillukkes og forsegles, så han *ikke lenger skal forføre folkene,* inntil de tusen år er til ende, og etter den tid skal han løses en kort stund.

Da dette så absolutt ennå er fremtid men vil skje like før opprettelsen av tusenårsriket, så er det klart at de kirkehistoriske fortolkninger av tusenårsriket er stridende mot Skriften. For om disse på enkelte punkter er noe innbyrdes forskjellige, så henlegger de dog alle sammen tusenårsrikets oppfyllelse til kirkens historie.

2. En av de kategorier som har del i den førsteoppstandelse, består av mennesker som er *halshugget* for Jesu vitnesbyrd og for Guds ords skyld, hvilket er et klart bevis for at det er legemlig døde som har oppstått. Da de kirkehistoriske fortolkere oppfatter den første oppstandelse i overført betydning som en åndelig oppvekkelse av levende mennesker, er dette i avgjort strid med Skriften.

3. Videre fremgår at den første oppstandelse, som også har flere avdelinger uten at vi her skal redegjøre for dette, er en *oppstandelse fra de døde,* Fil. 3,11, idet de andre døde ikke blir levende igjen før de tusen år er til ende. Dette viser klart at den første oppstandelse ikke bare er en oppstandelse av legemlig døde, men også at det bare er noen av dem som her oppstår, mens de andre døde ikke oppstår før etter tusenårsriket. Jvf. Åp. 20,12-15.

4. Salig og hellig er den som har del i den første oppstandelse: *over dem har den annen død ikke makt,* men de skal være Guds og Messias' prester og regjere med ham i tusen år.

Når den annen død ikke har makt over den som har del i den første oppstandelse, så er det klart at den første oppstandelse må angå alle frelste som er legemlig døde. For dersom vi hører Messias Jesus til, har livets Ånds lov frigjort oss fra syndens og dødens

lov, og vi er kommet inn i Jesus Messias' Åndsdomene i den Hellige Ånd, enten vi er legemlig levende eller legemlig døde, og dermed har den annen død ikke makt over oss, Rom. 8,1-11.

5. En annen kategori som har del i den første oppstandelse, består av mennesker som ikke har tilbedt dyret, d.e. Anti-Messias, eller hans bilde, og som ikke har tatt hans merke.

Dette har så avgjort ennå ikke skjedd, men hører fremtiden til.

Disse fem punkter fra Åp. 20,1-6 viser klart at den første oppstandelse er en legemlig oppstandelse, at den er en oppstandelse fra de døde, idet de andre døde først oppstår etter tusenårsriket i forbindelse med den endelige dom for den store hvite trone, Åp. 20,11-15.

Videre at tusenårsriket opprettes på denne jord, ettersom denne jord går til grunne etter tusenårsriket, Åp. 20,11, 2. Pet. 3,7.10, og at det inntreffer etter den første oppstandelse i forbindelse med Jesus Messias' gjenkomst til vår jord.

Endelig at tusenårsriket ennå er fremtidig og at dets opprettelse må henlegges til endens tid og altså er en eskjatologisk manifestasjon, hvilket forøvrig også klart fremgår av den sammenheng Åp. 20,1-6 står i til det foranstående og det etterfølgende bibelske vitnesbyrd i Åpenbaringsboken.

De mange andre forhold vedrørerende tusenårsriket skal vi her ikke omtale.

Angående antikjiliasmen som avvier og motstår tusenårsriket overhodet, skal her bare sies at dens talsmenn, hvortil åpenbart hører en hel del av våre teologer i dag, står i klar og avgjort strid med Guds ord i vår Bibel og får selv bære det hele og fulle ansvar for dette. Det er i denne forbindelse nøvendig å minne om Herrens alvorlige advarsel i Åp. 22,18-19.

Artikkel nr 148:
Dyret

Vi skal så omtale noen sataniske pseudo- og antilinjer som angår Israel.

4. Assimilasjonen

Assimilasjonen kommer språklig av det latinske verb assimilare, som betyr å gjøre noe likt med noe. Det som her skal gjøres likt, og det som Israel skal gjøres likt med, er folkene, altså hedningene i bibelsk forstand.

Men Israel er helt forskjellig fra alle andre folk ved den israelske partikularisme, hebraismen, Israels spesifikk-åndelige identitet, som kommer av den israelske tro på grunn av Guds-åpenbaring, idet Gud står i løftes- og edsforbund med Israel ved Israels fedre Abraham, Isak og Jakob, slik at Israel er Guds eiendomsfolk.

Israel er «et folk som bor trygt for seg selv, og blant hedningefolkene regner det seg ikke», 4. Mos. 23,9. For Gud ble konge i Israel, og han gav Israel sin lov og sin frelse, 5. Mos. 33,1-5. Og følgeriktig kommer frelsen fra Israel, Johs. 4,22. Slik har Gud ikke gjort med noe annet folk.

Men i samme grad Israel ikke lever opp til sin hebraiske egenart, vil deres tro svekkes, og de vil ved Satans forførelse søke forbund med folkene og bli som dem.

Derfor er assimilasjon mellom Israel og folkene frafall fra den israelske partikularisme, hebraismen, og er opprør mot Guds vilje.

Da Israel forlangte å få en konge, var dette etter mønster fra folkene og representerte en forkastelse av Israels Gud som konge, 1. Sam. 8,5-9. Men tross alt var da Saul en israeler, av Benjamins stamme, 1. Sam. 9,1-2. Bunnen av dette frafall fra hebraismen inntrer dog i endens tid da den vantro, sekularisterte del av Israel skal anta en hedning, d.e. en ikke-israeler, som Messias og konge.

Assimilasjonen er derfor en satanisk psudolinje og har gjennom Israels hele historie vært en av de største farer for Israel.

Men Gud har sagt at assimilasjonen med folkene aldri skal lykkes for Israel, Esek. 20,32-44. Derfor ser vi at når den vantro og frafalne del av Israel i endens tid har nådd bunnen i sitt frafall, så er det sanne Israel, Guds Israel, Gal. 6-16, Sionsmenigheten, Hos. 2,14-23, Åp. 14,1-5, 19,7-8, så messiansk grepet av og rettet mot himmelsk virkelighet som aldri før.

Det har vært sagt at Israels bevarelse som eget folk gjennom alle farer og gjennom de forferdeligste trengsler er et større under enn Jonas' forvaring i fiskens buk og den brennende tornebusks fortsatte vekstkraft, og det med rette. Men så er det også den evige allmektige Gud, altets skaper og oppholder, som har utvalgt Israel som sitt eiendomsfolk og som har svoret at Israel skal overleve og lykkelig utføre all Guds vilje ifølge det profetiske og apostoliske vitnesbyrd i vår Bibel.

På tusenårsrikets gyllenmorgen skal Israel stå frem som den første frelste nasjon på denne jord under himmelkongen Jesus Messias, Israels rettmessige konge på Davids trone, Luk. 1.31-33. Da skal den store misjonær Israel gå ut med himmelrikets evangelium, og jorden skal fylles med kunnskap om Herrens herlighet, likesom vannet som dekker havets bunn, Hab. 2,14. Og da skal folkene på den nye jord utkalles, hvilket ennå ikke er skjedd, Åp. 21,24,22,2.

Artikkel nr 149:
Dyret

5. Dan-intensjonen

Dan-intensjonen er en satanisk-pseudo-linje som med hensyn til sin virkning er beslektet med assimilasjonen. Den skyldes et latent interisraelsk irritament som opprinnelig oppstod i patriarken Jakobs fire-hustru-ekteskap derved at Dan, Jakobs første fjerde-sønn, ble tilsidesatt for Juda, Jakobs fjerde-sønn med Lea, når det gjelder Messias-velsignelsen, 1. Mos. 49,8-10. For Dan, hvis mor riktignok var Bila, Rakels trælkvinne, ble født før Juda. Og da riket for Israel gjelder herredømmet over jorden, måtte Messias-velsignelsen gis den fjerde sønn, da fire er verdens tall. Derved - og

tilskyndet også av andre momenter — vokste frem i Dan og i Dans stamme en bitter rot som Satan og de onde ånder arbeider videre med og som ifølge den bibelske beretning er medbestemmende for den egenart og skjebnesvangre utvikling i Dans stamme som var og er en fare for Israel.

Likesom Dan betyr dommer, så har Dan-intensjonen med styret i Israel å gjøre. Ved å svike Israels hebraiske egenart søker den å konsolidere seg ved forbund med folkene. Dette er også Israels svakhet i dag under sionismens delvise selvstyre i Israel, hvilket fører til at verdens nasjoner blir mer og mer truende mot Israel, fordi Israel ikke setter sin lit helt og fullt til Herren sin Gud, og dette frafall fra Herren vil til slutt nå sin bunn i pakten med Anti-Messias i endens tid.

For å forstå denne Israels stilling i dag og i endens tid er det viktig å studere den etterprofetiske tid, som også kalles makkabeer- eller hasmoneer-tiden, fra profeten Malakias til Jesu fødsel, 397 - 5 f. Kr., som på mange måter danner forbilde på den korte etterevangeliske tid fra menighetens opprykkelse til Jesu gjenkomst til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av riket for Israel.

I den etterprofetiske tid har vi nemlig Israels to forbildelige pakter til den motbildelige pakt med Anti-Messias i endens tid:

1. Helleniserte israeleres pakt med Anti-Messias' viktigste forbilde, Antiokus IV Epifanus, det tredje verdensrikes lille horn, 175 - 164 f. Mess., 1. Makk. 1, Dan. 8,11-12, 11,21-35.

2. Pakten mellom Judas Makkabeus og romerne i 161 f. Kr. og som Judas' bror Jonatan fornyet med romerne i 144 f. Kr.

Den første av disse pakter, som altså ble inngått av hellensk-assimilerte israelere, førte til en sterk hellensk assimilasjon i Israel. Den andre pakt, hvis hensikt var å få hjelp av romerne mot syrerne og som endog ble inngått av ortodokse israelere, var et veritabelt feilgrep, som førte til at romerne fikk blande seg inn i israelernes indre anliggender, hvorved den romerske hærfører Gnæus Pompeius i år 63 f. Kr. la Palestina under Roma.

Disse to pakter i den etterprofetiske tid hjelper oss til å forstå assimilasjonen og Dan-intensjonens farer for Israel i den nærværende og i den etterevangeliske endens tid, da den vantro, sekulariserte del av Israel skal inngå sjuårspakten med Anti-Messias.

Men likesom Antiokus IV Epifanus i den forbildelige pakt ikke hadde klart å hellenisere en stor del av Israel til frafall fra Herren uten å ha en hjelper i og av Israel, nemlig den helleniserte fyrste-ypperstеprest Jason som hjalp Antiokus på forskjellige vis, slik kan heller ikke det fjerde verdensrikets lille horn, Anti-Messias, hvis viktigste forbilde Antiokus er, klare å romanisere en stor del av Israel til et lignende frafall fra Herren i endens tid uten en tilsvarende hjelper i og av Israel, nemlig den falske profet, den tilsvarende fyrste-ypperstеprest, Judas Iskariot, som forfører den frafalne del av Israel til å motta Anti-Messias som Messias og konge.

Den falske profet er i det meget viktige ellevte kap. hos profeten Sakarias omtalt som den dårlige hyrde, v. 15-17, og Israels falske konge Anti-Messias er omtalt i v. 6.

Etter min oppfatning fremgår av profetien i denne sak tre satser:

1. Det andre dyr i Åp. 13, den falske profet, er israeler.

2. Den falske profet er Judas Iskariot.
3. Judas Iskariot er av Dans stamme.

De profetiske antydninger som bevisførsel for disse tre satser har jeg omtalt i art. 16 til 25.

Som følge av Dan-intensjonen i Israel ser vi at Dan. ikke er nevnt som stammenavn i de hundre og førtifire tusen beseglede av Israel i Åp. 7,1-8. Dette betyr selvsagt ikke at danitter ikke er med i denne kategori israelere.

Men profetien viser også at Dans stamme i endens tid blir renset fra Dan-intensjonen og rehabiletert når det gjelder dette frafall. For ifølge Jakobs profeti i 1. Mos. 49,18 II står om Dan: «-som biter helene på en hest og dens rytter faller bakover». (Ordrett norsk oversettelse av G.R. Berry's engelske oversettelse av dette sted i hebr. G.T.) Da denne profeti klart angår Israels store trengsel, antar jeg at denne rytter er Anti-Messias i Åp. 6,2, hvis fremgang med seier og til seier derved settes en stopper for. Det vil altså gå med Dan-intensjonens «død» i Dans stamme som det gikk med den betydeligste danitt, dommeren Samson, i hans død at «de som han drepte i sin død, var flere enn de han hadde drept i sitt liv», Dom. 16,30. Og i Moses' velsignelse over Israelsstammer i Messias-riket heter det om den rehabiliterte Dans stamme: «Dan er en ung løve som springer frem fra Basan», 5. Mos. 33,22.

Artikkel nr 150:
6. Antisemittismen og Antisionismen

Etter den verdensomspennende vannflom (syndfloden) hvorved også alle daleven-de mennesker unntatt de åtte som var i arken omkom, nedstammer alle mennesker fra Noahs tre sønner Sem, Kam og Jafet, 1. Mos. 6-8. Da Sem ifølge 1. Mos. 9,26 fikk den messianske velsignelse, er antisemittismen en satanisk anti-linje som opprinnelig er rettet mot Sem og hans etterkommere. Men ettersom det messianske løfte senere ble gitt Abraham og hans ætt etter linje Isak-Jakob, så er antisemittismen en anti-linje som er rettet mot Israel og israelittene, som etter den babylonske landflyktighet vanlig kalles jødene, slik at antisemittismen etter den tid betyr jødehat og jødeforfølgelse. Men selv om antisemittismen har eksistert fra den tidligste antikk, jfr. f.eks. Esters bok, så er dens språklige begrep temmelig nytt, fra slutten av det 19. århundre.

Da tiden kom at Gud skulle føre Israel hjem fra diaspora'en fra folkene til Israels land, oppstod den moderne sionisme, også i slutten av det 19. århundre, hvis motto er: Tilbake til Sion. Denne sionisme, som er en Gud-villet bevegelse blant jødene, hvis mål er å gjenoppbygge et jødisk samfunn i Palestina, står i fikentreets symbolske tegn, tegnet for Israels nasjonale gjenreising, Matt. 24, 32-35. Intet er mer følgeriktig enn at Satan da lanserte en ny anti-linje, antisionismen, som har jødehatet og jødeforfølgel-sen til felles med antisemittismen, men hvis spesielle hensikt er å hindre Israels hjemvenden og staten Israels opprettelse og beståen.

Etter sionismens oppkomst gikk det da heller ikke lang tid før vi fikk den inntil da største autodafe', offentlig brenning av mennesker, hvor over 6. mill. jøder fornemmelig ble brent i de nazistiske gassovner i den annen verdenskrig. Dette skjedde ifølge den av Satan energetiserte nazifyrste Adolf Hitlers «endelige løsning» av jødespørsmålet, som gikk ut på at alle jøder skulle drepes.

Autodafe' er forøvrig et portugisisk ord som betyr troshandling, på spansk auto da fe', på lat. actus fidei. Særlig på den iberiske halvøy, Portugal og Spania, hvor den pavekirkelige inkvisjon gjorde seg særlig sterkt gjeldende, men også ellers i mange katolske land, f.eks. Italia, Frankrike og Nederlandene, etc., lyste kjetterbålene i ca 300 år. Disse autodafe'er, som ble foretatt på offentlige festdager, kunne være store idet opp til 3000 mennesker ble brent levende på et bål, Jfr. Åp. 17,6. Men i Nazi-Tysklands store autodafe' var det ikke den avsporede kristne tro som handlet, men den sataniske nazi-tro. Her var det ikke spørsmål om formentlige overtredelser av lover, men den jødiske rase skulle rett og slett utryddes.

Det er med gru en leser i den jødiske historie om antisemittismens herjinger blant jødene, og som er utbredt så og si over hele jorden. Da jødene er Guds eiendomsfolk og det messianske frelsesfolk, er de gjenstand for Satans hat og ødeleggelse. Men ødeleggelsen er også en følge av Guds dom over Israels frafall, 5. Mos. 32, 19-25. Da Satans gift, synden, er trengt inn i hele menneskeslekten ved fallet, er egentlig ethvert menneske etter sin kjødelige natur en født antisemitt, bare denne sataniske gift får utvikle seg.

Hitlers «endelelige løsning» av jødespørsmålet klarte ikke å utrydde det jødiske folk, dog ble — forferdelig å si — en tredjedel av jødene drept.

Men ennå er jødene ikke ferdig med antisemittismen. Den vil stadig gjøre seg gjeldende, og dens klimaks vil inntre i endens tid i forbindelse med levendegjørelsen av dyrets bilde, Åp. 13,15, liksom antisemittismens klimaks vil skje i forbindelse med Harmageddon-slaget ved Jesu åpenbarelse og gjenkomst til vår jord, Åp. 19,11-21.

Antisemittismen og antisionismen er altså to sataniske anti-linjer. Den første har til hensikt å ødelegge Israel. Den andre har til hensikt å hindre opprettelsen av det israelske Messias-riket over jorden med Jesus Messias som konge. Begge disse antilinjer er dømt til å mislykkes. Av de mange Guds forsikringer om dette skal vi for den første ismes vedkommende kun vise til Jer. 31,35-37, og for den andre ismes vedkommende til Salm. 2.

Artikkel nr 151:
7. Benoni- Benjamin-intensjonen

Såvel Benoni- som Benjamin-intensjonen er en Guds intensjon i Israel, men Satan setter alt inn på å forstyrre forholdet og likevekten mellom de to komponenter i denne intensjon.

Benoni-Benjamin er patriarken Jakobs tolvte sønn i hans fire-hustru-ekteskap.

Hans mor er Rakel, og han er således Josefs helbror. Imidlertid er han egentlig Jakobs trettende barn, idet piken Dina, Jakobs eneste datter, hvis mor er Lea og hvis navn betyr rettferdighet, er det tolvte. Da tallet tolv er det symbolske tall for åpenbart herredømme, måtte han være den tolvte i det israelske tolvstammefolk, mens Dina ble henvist til tallet tretten, som står for ulykke, f.eks 1. Mos. 14,4, Ester 3,12-13. Dina ble krenket av Sikem, sønn av hevitten Hemor, høvdingen i landet, og dette førte til assimilasjon med sikemittene, 1. Mos. 34. Tildragelsen viser assimilasjonens store fare både for Israel og for hedningene. Men likesom Dina ble utfridd fra denne fare, så skal også Israel bli det i sin gjenopprettelse og fra da av vandre i en evig rettferdighet, som Dinas navn bærer bud om. Es. 60,21, Dan. 9,24.

Benoni-Benjamin er den eneste av Jakobs barn som er født i Kana'ans land etter hjemkomsten fra Mesopotamia. Dette skjedde på Jakobs reise fra Betel til Betlehem, Efrata, 1. Mos. 35. Betel, d.e. Guds hus, var det sted hvor Jakob på sin flukt bort fra Kana'an til Mesopotamia for å unnfly Esaus hevn, hadde den herlige drømmeåpenbaring om himmelstigen og hvor Gud gav ham det løfte at han ville være med han i utlendigheten og føre ham tilbake til Kana'an, hvilket løfte også gjelder hans folk Israel. Betlehem, d.e. brødets hus, var det sted hvor Guds Sønn, det evige Ord, skulle fødes som menneske, Mik. 5,1-2, han som er det Guds brød som kommer ned fra himmelen for å gi verden liv, Johs. 6,32-58.

Rakel døde under den hårde fødsel. Men i det samme hun oppgav ånden — for hun måtte dø — kalte hun ham Benoni, d.e. min smertes sønn, men hans far kalte han Benjamin, d.e. sønnen av den høyre hånd. Rakel, som betyr får (sau), står for selvovergivelsens saktmodige ånd, motsatt Jakob, som betyr fortrenger og står for selvisk natur. Jakob attrådde Guds velsignelse, men søkte å vinne den på selvisk, kjødelig måte. Men i kampen med Gud ved Jabboks vadested under frykten for å møte Esau vant han Guds velsignelse som sin tros seierspris. Hans hofteskål gikk av ledd som tegn på at hans selviske, kjødelige kraft var brutt, men han fikk her av Guds engel navnet Israel d.e. en som kjemper med Gud. Jakob kalte stedet Pniel, d.e. Guds ansikt. Og da han var kommet forbi Pniel, så han solen rinne, men han haltet på sin hofte, 1. Mos. 32. Likesom patriarken Jakob, således må også hans folk Israel møte sitt Pniel før rettferdighetens sol med lægedom under sine vinger kan gå opp over det, Mal. 4,2.

Tidshusholdningsmessig representerer Rakels to sønner tiden da Israels frelse kommer og dermed også Messias-riket på denne jord. Josef, d.e. legge til, er i sitt livs forskjellige faser et forbilde på Jesus Messias, den første forkastede og lidende, men nå herliggjorte og til Faderens høyre hånd opphøyede. Benjamin, som først av Rakel kaltes Benoni, min smertes sønn, men av Jakob kaltes Benjamin, sønnen av den høyre hånd, og som i Jakobs profeti i 1.Mos. 49,27 er kalt krigerstammen i Israel, er både forbilde på det lidende Guds lam, som har sonet verdens synd, og forbilde på den regjerende Messias, som er gitt makten over jorden, løven av Juda stamme. Således er Beoni, Benjamin og Josef forbilder på en og samme person, nemlig Jesus Messias.

Som Israel på Jesu tid ventet den regjerende Messias, slik også i dag. Men før Israel kan få Benjamin, maktens sønn, må Israel motta Benoni, smertens sønn, hvilket Messias ble på grunn av Israels og verdens synd.

Dette fremgår klart av forbildet i 1.Mos. 42-45:

1. Den store hungersnød (den store trengsel) tvang Josefs brødre (Israel) til Josef (Jesus Messias).

2. Josef (Jesus) kjente sine brødre (Israel), men de (Israel) kjente ikke Josef (Jesus).

3. Etterat Josefs brødre hadde gjort rede for seg og sin familie, var han streng mot dem og holdt dem for speidere som var kommet for å utspeide landet. Han holder Simeon tilbake som gissel og lar de andre dra hjem med kornet, men forlanger at de fører sin yngste bror Benoni-Benjamin til ham som bevis for at de har talt sant: «Dere skal ikke komme for mine øyne *uten at eders yngste bror er med*», 1. Mos. 42,20, 43,2.

4. Da våknet deres skyldfølelse overfor sin bror Josef, 1. Mos. 42,21, d.e. *Israels skyldfølelse overfor Jesus av Nasaret våkner.*

5. Den videre hårde hungersnød tvinger Jakob — uner bønn til Gud — å sende Benoni-Benjamin med hans brødre til Josef sammen med en gave av det ypperste Kana'ans land eide og dobbelt så mange penger som første gang.

6. Josef forlanger da at Benoni-Benjamin skal holdes tilbake hos ham som træl, men de andre sammen med Simeon kan dra hjem. Dette betyr i oppfyllelsen i den store trengsel at *Gud stiller Israel i utsikt å ta åpenbarelsen av Messias fra dem,* hvilket betyr deres visse undergang. *Dette moment i Israels store trengsel er det som skal vekke Israel til nidkjærhet,* 5. Mos. 32,21, Rom. 10,19, 11,11.

7. Juda, som i forbildet representerer de elleve brødre og i motbildet i endens tid hele Israels levning og som heller ikke var enig at Josef skulle drepes, men bli solgt til ismalittene, gir seg selv i Benoni-Benjamins sted som træl og åpenbarer derved helt og fullt sin skyld overfor Josef og sin kjærlighet både til sin far Jakob og til Benoni-Benjamin, hvilket er det ønskede bevis for hjertets rette anger og bot.
Jfr. Rom. 9,3.

8. Da kunne ikke Josef lenger legge bånd på seg, men lot alle gå ut fra ham, så han var alene med sine brødre, idet han brast sterkt i gråt.

Altså: Når Israels levning i den store trengsel vender seg til den lidende Messias som korsfestet, da, og først da, vil han åpenbare seg for dem som den regjerende Messias og utfri Israel. Og først da skal Israels endelige gjenopprettelse skje. Men Israels store prøvelser særlig i den store trengsel skal bringe Israel til en sann hjertets anger og omvendelse til sin Benoni, smertens sønn, som de forkastet og korsfestet, og han vil åpenbare seg for dem som Benjamin, Sønnen av Faderens høyre hånd, Løven av Juda stamme, Sak. 12,10-14, Matt. 23,39, Ap.gj. 3,19-26. Da åpnes for dem kilden i Davids hus mot synd og urenhet, og dette bringer hele nasjonen inn under Guds velsignelses fylde ved Jesus Messias. Og all bibelsk profeti i denne sak viser at ved denne velsignelse skal også folkenes levninger fra den store trengsel velsignes i Messias-riket på denne jord som da kommer.

Satans innvirkning på Benoni-Benjamin-intensjonen består i å forstyrre forholdet og likevekten mellom dens to komponenter, og det både for Israel og for den kristne menighet.

Israel som nasjon har Satan hittil påvirket til å vise fra seg den lidende og korsfestede Jesus Messias, Israels Benoni, Guds offerlam for Israels og verdens synd, til tross

for at intet er klarere både ifølge profetene, f.eks. Es. 11,4, og det israelske Messias-rikes konstitusjon i bergprekenen at det kun er de fattige i ånden og de ydmyke som skal få del i det, f.eks. Matt. 5,1-12. Men den vantro, sekulariserte del av Israel går likevel videre i sitt frafall fra Herren inntil sin klimaks under pakten med Anti-Messias i endens tid.

Den kristne menighet eller kirken har Satan påvirket til stort sett å vise fra seg Israels Benjamin, Sønnen av Faderens høyre hånd, den regjerende Messias og det israelske Messias-rike på denne jord, ja, den har hevdet og hevder ennå at kirken er det nye Israel og at Gud har forkastet Israel som nasjon og rike. Og fordi kirken også idag ikke tror og derfor heller ikke bekjenner en hel og full Bibel, går den videre i frafallet fra Bibelens herlige, men også alvorligere sannheter til Guds dom i endens tid.

Men Jesus skal redde sine troende både i den kristne menighet og i Israel. De troende i den kristne menighet ved opprykkelsen før den store trengsel, 1. Tess. 4,15-18, de troende i Israel og folkenes levninger gjennom den store trengsel til Messias-riket på denne jord, Matt. 13,38-50, 25,31-46, Åp. 7.

Artikkel nr 152:
Dyret

8. Rasjonalismen og liberalismen

Rasjonalismen og liberalismen er to meget nøye forbundne sataniske pseudo-linjer hvis mål er å motvirke den bibelske supranaturalisme, d.e. verdens oppfatning med oversanslig virkelighet og med guddommelig åpenbaring. Språklig kommer rasjonalismen av det latinske ord ratio, som betyr forstand, fornuft. Rasjonalismen er derfor det naturlige, ugjenfødte menneskes naturlige religion, hvor Gud og de guddomelige ting oppfattes og utformes av menneskets forstand.

Men menneskets forstand er ved syndefallet blitt formørket, i menneskelige ting halvblind, og i guddommelige ting helt blind. Ja, mennesket er ved syndens makt blitt fiendsk mot Gud, det verken er eller kan være Guds lov lydig, Rom. 8,7, Ef. 4,17-19. Derfor kan det falne menneske kun bli rett sindig og rett seende ved en overnaturlig, guddommelig gjenfødelse ved Guds ord og Ånd, Johs. 3,1-21.

Teologisk liberalisme som er en følge av rasjonalismen, hevder retten til fri kritikk av de bibelske og guddommelige sannheter. Derfor er rasjonalismen og liberalismen egentlig to sider av samme sak og er begge sataniske intensjoner. Når rasjonalismen øker syndens formørkelse i det naturlige menneske, vil liberalismen søke å tilveiebringe formentlige grunner til støtte for rasjonalismen. Således setter rasjonalismen og liberalismen seg til dommere over Guds profetiske og apostoliske vitnesbyrd i vår Bibel. Men når en blind leder en blind, faller de begge i grøften, Matt. 15,14. Og resultatet av rasjonalismen og liberalismen blir alltid en amputert Bibel.

Der er i vår Bibel av lett forståelige grunner særlig tre bøker som Satan har satt alt inn på å få menneskene til å tvile på, nemlig 1. Mosebok og Daniels bok og Åpenbaringsboken. For 1. Mosebøk lærer oss at synden er kommet fra Satan. Daniels bok trekker opp store linjer angående de fire verdensriker og det etterfølgende Messiasriket på denne jord. Og Åpenbaringsboken utfyller Daniels bok med jordiske og himmelske detaljer samt viser oss Messias' og Messias-rikets endelige evige seier over Satan og Satans rike.

Når det gjelder 1. Mosebok søker Satan særlig å få menneskene til å tvile på Guds skapelse av verden og mennesket og beretningen om syndefallet, 1. Mos. 1-3, ved å lansere den kosmo- og fylogenetiske evolusjonisme, d.e. verdens og artens opprinnelse ved utvikling, som er Satans løgn, grunnet på hypoteser og postulater uten ringeste bevis. Den evolusjonistiske kosmo- og fylogoni er idag forlatt av mange forskere og er blitt mer og mer motbevist.

Da syndefloden med dens mange følger har sterke og fellende beviser mot evolusjonismen, 1. Mos. 6-8, har Satan her lansert uniformismen, som avgjort benekter og avviser supranaturalistiske naturkatastrofer mot vår jord, men lærer at naturprossessene alltid har foregått i samme tempo og på samme måte. Dette har han gjort ved frekt å regne med Guds løfte til menneskene om en foreløpig uniformisme , 1. Mos. 9,11, til tross for at han nøye kjenner til både syndefloden og at de himler som nå er og jorden ved Guds ord er spart til ilden, idet de oppholdes inntil den dag da de ugudelige mennesker skal dømmes og gå fortapt, 2. Pet. 3,7. Merk her at det ord som er oversatt med himmellegeme i v. 10 og 12, gr. stoikjeia, som betyr elementene, d.e. atomene, skal løses, gr. lyo eller lyso, så klart ved nucleær løsning i den store verdensbrann, hvorpå fremstår nye himler og en ny jord hvor rettferdighet bor, v.13.

Ved den sataniske uniformismes løgn, som danner basis for evolusjonistenes påståtte millioner og milliarder av år for utviklingen i tiden, har Satan fått et fascinerende grep på nåtidsmenneskenes tenkning, slik at kun dem som har troen på det bibelske vitnesbyrd virket ved den Hellige Ånd, kan makte å stå imot og avvise Satans løgn.

Evolusjonismen og uniformismen har Gud advart oss mot i 2.Pet. 3,3-6. Her sies det at de omtalte løgnere, hvortil også evolusjonistene og uniformistene hører, er *blinde for* syndefloden og dens mange følger, som er istand til å motbevise disse to ismer.

Rasjonalismen og liberalismen har bevirket tre forskjellige innstillinger til den falske, evolusjonistiske kosmo- og fylogoni, nemlig: 1. ateistisk, 2. deistisk, og 3. teistisk evolusjonisme, uten her å gå nærmere inn på dette. Alle tre har dog det til felles at de forkaster skapelsesberetningen i 1. Mosebok. At de to siste, som prøver seg med synkretisme, d.e. forening, av Satans løgn og Guds ord, pryder seg med kamuflasjen «deistisk» og «teistisk», hjelper dem ikke, fordi de forkaster Guds vitnesbyrd om skapelsen og tar imot Satans løgn.

Hva angår Daniels bok, så var — når en ser bort fra den greske og ikke-kristne filosof Porfyrios (233-304 e.Kr) — dens enhet og ekthet ikke bestridd før i det 17. århundre av den jødiske filosof Baruch Spinoza (1632 - 77), som med rette er kalt rasjonalismens far. Etter ham har rasjonalismens og liberalismens onde ånder ved en vantro og villførende kritikk gått til angrep på tros- og frelsessannhetene i vår Bibel og derved banet vei for det store frafall, gr. he apostasia, 2. Tess. 2,3, som går forut for

åpenbarelsen av Anti-Messias, og som nå bryter på med makt. Fra rasjonalisten Spinoza har den tidshistoriske og den mytologiske fortolkning av profetiene gjennomsyret og bemektiget seg teologien mer og mer. Også en flerhet av de ledende teologer i vårt land idag benekter klart og åpenbart at profetiene i vår Bibel har framtidig oppfyllelse og benekter dermed at profetiene er det lys Gud har gitt oss i denne tids åndelige mørke og enda mer i den tid som kommer, 2. Pet. 1,19.

Ifølge den tidshistoriske og mytologiske fortolkning av profetiene angår de den tid i hvilken de er fremsatt og har ellers typisk betydning. Der benektes avgjort at Gud gjennom profetiene har forutforkynt oss hva som skal skje i fremtiden, stikk i strid med Guds klare ord, f. eks. Es. 45,11, 46,10, Am. 3,7, Johs. 14,29, 16,13, 2. Pet. 1,19, 1.Johs. 2,18, Åp. 1,1-3, etc. Med andre ord fjerner den tidshistoriske og den mytologiske fortolkning det eskjatologiske budskap i profetiene, dette at Gud ved profetiene skriver historie før det skjer.

Rasjonalistene og liberalistene tror nemlig ikke at hele Bibelen er inspirert av Gud, men at de ved sin kritiske analyse må avgjøre hva i Bibelen som er inspirert av Gud og hva som ikke er det.

Når vi idag ser ut over kristenheten så benekter de rasjonalistiske og liberale teologer og forkynnere de fleste av de sentrale frelsessannheter i vår Bibel, f.eks Jesu guddom, jomfrufødselen, den legemlige oppstandelse, underet, forsoningen i Jesu blod, etc.

For meg er denne sak tindrende klart: Jeg avviser rasjonalismen og liberalismen i teologien og forkynnelsen som forførende ånders og djevlers lærdommer, 1. Tim. 4,1, 2. Pet. 2,1. For meg er Guds Sønn Jesus Messias' ord og Guds profeter og apostlers ord i vår Bibel eneste regel og rettesnor for tro og for lære og for liv. Ved dette ord ble jeg frelst, og i dette ord vil jeg ved Guds hjelp stå fast til min siste stund, 2. Tim. 3,14-17, 4,3-4, 2.Pet. 1,19-21.

Det vi foran har sagt om rasjonalismenes og liberalismens angrep på 1. Mosebok og Daniels bok, gjelder ikke mindre Åpenbaringsboken, som har vært og er gjenstand for mistenkeliggjørelse og avsporet ved tidshistorisk, mytologisk og kirkehistorisk fortolkning. Saken er -etter min oppfatning- at lite av Åpenbaringsboken ennå er oppfylt. Ifølge eskjatologisk fortolkning, som utvilsomt er det rette fortolkningsprinsipp her, må vi nå befinne oss i slutten av Laodikea-perioden, foran opprykkelsen av menigheten, Åp. 3,14-22. Når opprykkelsen har funnet sted, begynner endens tid med hurtig avvikling av tingene og med meget anstrengt arbeidsprogram for Satan. Han får kort tid til rådighet, hvorved langsiktige sataniske motforestillinger umuliggjøres, men hans rike vil utarte i voldsomheter og grusomheter. Oppfordringen blir for ham og Anti-Messias som det var for hans falske profet Judas Iskariot: «Det du gjør, det gjør snart.» Johs. 13,27. Satan må i all hast sammenfatte sine mange pseudo- og anti- og okkult-linjer i det store profetiske fokus i midten av den syttiende åruke, da den stor trengsel begynner, Dan. 9,27. Men Gud gjør da også kort prossess, og den onde tidsalder, som begynte med syndefallet, går da mot sin slutt, og Messias-riket opprettes på denne jord.

Artikkel nr 153:
Dyret

9. Okkultismen

Okkultismen kommer språklig av det latinske ord occultus som betyr skjult, hemmelig. Den omfatter mange disipliner som ofte er kalt de hemmelige vitenskaper, men vi skal her bare omtale to av dem som har den største betydning for vårt tema, nemlig magien og spiritismen, som hver for seg differensierer i mange underdisipliner. De bibelske termer for de to komponenter, magi og spiritisme, i denne fremstilling av okultismen finnes spredt i Bibelens grunntekst både i G.T. og N.T., men det vil føre for langt å gå inn på alt dette her, så meget mer som det er vår hensikt å føre også denne sataniske linje frem til det store profetiske fokus i endens tid. Vi skal her bare nevne at magi kommer språklig av det greske ord mageia eller magia, som står for det bibelske begrep trolldom (hekseri, sortekunst), Ap.gj. 8,8-11, 13,6-11, og spiritisme kommer språklig av det latinske ord spiritus, som i denne forbindelse betyr ånd.

Magi og spiritisme er meget nøye beslektet og deres termer og deres praksis går ofte over i hverandre. Likeså er de i den bibelske beretning ofte omtalt sammen, f.eks. 3. Mos. 20,6.27, 5. Mos. 18,10-14. Magi'en deles ofte i tre hovedformer, nemlig sort, hvit og neutral magi. Av disse er de to siste så godt kamuflert at deres demoniske karakter kun kan kjennes av virkningene eller ved prøving av åndene, 1. Johs. 4,1. Sannheten er at alle tre former av magi'en er sataniske aktiviteter. Spiritismen er oppdelt i ca. seksten former.

Med hensyn til magi'ens og spiritismens virkefelt søker spiritismen å komme i forbindelse med åndeverdenen, men magi'en utvider sitt område til også å gjelde menneske-, dyr- og planteverdenen samt det anorganiske, døde stoff. Ved okkultismen tilbyr og gir altså Satan menneskene på visse betingelser og under visse rituelle og mystiske sermonier kunnskap og makt over både den usynlige og synlig falne verden. Særlig gjelder dette magi'en. Og på alle områder av Guds nåde og frelse til menneskene imiterer Satan Guds frelsesråd ved sine okkulte tilbud til fordervelse og undergang for menneskene og til hindring for Guds råd og rike.

Mens magi'en defineres som kunsten i å praktisere kunnskap fra Satan, søker spiritismen å motta kunnskap fra Satan, ikke minst for å forutsi fremtiden. Relasjonen mellom spiritisme og magi svarer til relasjonen mellom profeti og under. Spiritisme og profeti krever begge spesiell og overnaturlig kunnskap. Magi og under krever begge spesiell og overnaturlig kraft. I profeti og under er henholdsvis kunnskapen og kraften fra Gud. I spiritisme og magi er henholdsvis kunnskapen og kraften fra Satan.

Spirtisme er, som navnet antyder, angiveleig læren om at mennesker ved visse midler kan komme i forbindelse med de avdødes ånder særlig gjennom de såkalte medier, d.e. mennesker som opptrer som mellomledd mellom ånder og levende

mennsker. Imidlertid er en slik kontakt med de avdødes ånder meget sjelden og skjer ikke uten Guds tillatelse under visse viktige omstendigheter. Et slikt tilfelle er omtalt i 1. Sam. 28,7-25, hvor kong Saul i ytterste nød oppsøkte trollkvinnen i En-Dor forat hun skulle mane frem Samuel. Men da kvinnen så Samuel komme opp, skrek hun høyt. Med de onde ånder var kvinnen fortrolig, men da Guds mann Samuel viste seg, skrek hun høyt. Men Samuel gjentok den samme Guds dom over Saul som han hadde forkynt Saul mens han levde. Dette viser oss sannheten om spiritismen. Det er ikke de avdødes ånder spiritismen kommer i forbindelse med i sine seanser, men med de onde. Jfr. Ap.gj. 16,16-18 og 2. Kor. 11,14-15. I Israel ble derfor også utøvelsen av de okkulte kunster straffet med døden, 3. Mos. 20,6.27, 5. Mos. 18,10-14, 1. Sam. 28,9.

For å forstå okkultismen må vi tilbake til menneskets syndefall. Gud skapte de to første mennesker, Adam og Eva, uten synd, og dermed begynte uskyldighetens tidshusholdning, som var den første av sju tidshusholdninger omtalt i Bibelen. Og en tidshusholdning er en tidsperiode hvor Gud prøver mennesket med hensyn til lydighet mot en bestemt åpenbarelse av Guds vilje.

På samme tid opprettet Gud den edenske pakt med Adam og Eva, som er den første av de åtte store pakter omtalt i Bibelen, 1.Mos. 1,28-30, 2,15-17. Ifølge denne pakt var Adam og Eva ansvarlig for sju forhold:

1. Oppfylle jorden med arten mennesket, homo sapiens.
2. Legge jorden under seg til nytte.
3. Ha herredømme over den dyriske skapning.
4. Ete nærmere bestemte urter og frukter.
5. Dyrke og vokte Edens hage.
6. Avstå fra å ete frukten av treet til kunnskap om godt og ondt.
7. Straffen for å ete frukten av kunnskapens tre var døden.

Fristeren Satan gjennom slangen, som var det listigste av dyrene, kom til Adam og Eva på den for Satan beleilige tid med sin fristelse, som kan deles i tre punkter:

1. Satan benekter at de skal dø om de åt av den forbudte frukt av kunnskapens tre, hvorved alvoret i Guds forbud søkes fjernet.

2. Dersom de åt av den forbudte frukt skulle deres øyne åpnes, og de skulle bli likesom Gud og kjenne godt og ondt, hvorved en ny forstand stilles dem i utsikt.

3. Dertil kommer Satans fremførelse ved slangens listige og forførende vesen.

Hvem ville menneskene tro og adlyde? Gud eller Satan? Det forferdelige skjedde at de adlød Satan og åt av den forbudte frukt, og den åndelige død inntrådte øyeblikkelig, som etterfølges av den legemlige død og tilsist den evige død.

Ved menneskets syndefall utvides Satans herredømme til et femfoldig herredømme:

1. Over luftens makter, d.e. de onde ånder i luften og himmelrommet, Ef. 2,2, 6,12.

2. Over jorden og den dyriske skapning, et herredømme som ved syndefallet gikk over fra mennesket til Satan, 1.Mos. 1,26.28.

3. Over de falne, ugjenfødte menneskers hjerter, 2.Kor. 4,4, Ef. 4,18, Ap.gj. 26,18.

4. Over de nærværende verdenssystemer i denne tids mørke, Luk. 4,6, Johs. 14,30, 16,11, Åp.13,18.

5. Dødens velde i dette liv, men under Gud, Hebr. 2,14-15.

Hvilken makt har så Satan i disse herredømmer? Det er kun Gud som har allmakt. Satan kan derfor ikke gjøre noe mere eller noe annet enn Gud tillater. Men Satan har likevel stor makt, Åp. 13,2, og har dertil kløkt i villfarelsens kunster, Ef. 4,14.

Artikkel nr 154:
Dyret

9. Okkultismen

Men etter syndefallet gir Gud i den adamske pakt menneskene en ny tros- og lydighetsmulighet med øyeblikkelig virkning, ettersom døden også inntrådte med øyeblikkelig virkning ved ulydigheten, nemlig troen på Guds løfte om frelse for menneskene, men uavvendelig dom over Satan, 1. Mos. 3,15. Og dette er frelsens grunnløfte at kvinnens sæd skal knuse slangens hode. Ved denne tro skal menneskene holde seg til Gud og hans hjelp på alle måter til liv og frelse.

Men også Satan i kamp mot Gud om menneskene gir dem sitt tilbud for å hindre menneskene i å motta Guds frelse. Satans tilbud er tofoldig:

1. Tilfredstillelse av det syndige selvlivs lyster av de mange og forskjellige slag, som han stiller opp mot Guds frelsesvei i forsakelse og tro.

2. Videre frister Satan med det okkulte tilbud om satanisk kunnskap og makt, som menneskene på flere måter kan komme i besittelse av uten at vi her skal nevne disse.

Derved påbegynner Satan den mystiske, okkulte linje, som strekker seg gjennom hele den onde tidsalder fra syndefallet til opprettelsen av tusenårsriket på denne jord, da de kommende tidsaldrer begynner, Ef. 2,7. Satans okkulte tilbud har alltid virket tiltrekkende på mange mennesker, fordi det tilbyr en snarvei inn i den skjulte verden med de tilbudte okkulte «muligheter» samtidig med at en i det nærværende liv får leve i syndelivets lyster.

Sålenge Adam og Eva levde i uskyldighetsstanden, kjente de kun det gode, og de hadde — i tilfelle lydighet mot Gud — også alltid kun fått kjenne det gode, analogt med de ufalne engler. Men ved syndefallet kom mennesket for det første inn under syndens og dødens lov og fikk derved kjenne det onde, 1.Mos. 3,5-6. For det andre fikk det falne menneske, som da var blitt syndig og derved behersket av Satan til legeme og sjel, hans okkulte tilbud om satanisk kunnskap og satanisk kraft til å realisere denne kunnskap på visse betingelser og under visse mystiske seremonier, som er imitasjoner av frelsens seremonier i Bibelen. Det var dette Satan falskelig forespeilte Adam og Eva før syndefallet, nemlig en ny og høyere og for dem hittil ukjent mulighet til å bli likesom God og kjenne godt og ondt. De skulle altså vinne en ny og høyere forstand. Sannhetem er imidlertid at Gud ikke fristes av det onde og selv frister han ingen, men det falne menneske fristes idet det drages og lokkes av sin egen syndige lyst, Jak. 1,13-15. Og derved kan Satan friste mennesket videre til å motta hans okkulte tilbud og således fortsette å øke opprøret mot og frafallet fra Gud ved

sataniske midler. Okkultismen representerer altså overføringen av Satans opprør mot Gud til menneskene.

Da Satan ved hans fall, som skjedde før menneskets fall, ikke hadde noen ytre frister eller fristelse, fordi det da ingen synd var, oppstod hans fall ved indre, selvstendig og veloverveid, beslutning og av det av den høyeste Guds skapning, hvorfor Gud ikke tar seg av falne engler til frelse, Hebr. 2,16. I Johs. 8,44 II står det greske verb i perfektum, altså hesteken, d.e. har ikke stått i sannheten, hvilket viser Satans brudd med Gud. De er og blir derfor uløselig bundet i et evig hat til Gud og hans skapning og hans frelse.

Ved menneskets fall fikk altså Satan ødelagt det første menneskes Gudsbilde, hvorved hele menneskeslekten ble lagt inn under synd og død. Men kvinnens sæd, vår dyrebare Frelser Jesus Messias, triumferte over Satan på korset, idet han borttok verdens synd ved sitt offer og ble opphav til evig frelse for alle mennesker som lyder ham, Hebr. 5,9. Den siste Adams Gudsbilde var Satan altså ikke i stand til å ødelegge, priset være Gud og Lammet, 1.Kor. 15,45-49.

Men Satan kan — innenfor de skranker som Gud setter for ham — angripe alt i den skapte verden, og mennesker som mottar hans okkulte tilbud, kan gjøre det samme alt ettersom de slipper Satan til. Okkultistene kan f.eks. helbrede sykdom, oppnå suksess, påføre sykdom og/eller ulykke, utvirke hevn, bevirke død på mennesker som ikke hører Gud til, og på dyr, samt foreta fantastiske manipulasjoner med usynlige, åndelige konstellasjoner, med naturkreftene og med det døde, fysiske stoff, etc.

Men den som praktiserer spiritisme og magi pådrar seg psykiske og nervøse lidelser og likeså den som blir hjulpet eller helbredet ved okkulte krefter. I det hele tatt har okkultismen en ødeleggende virkning på alle som kommer i forbindelse med den, og de får aversjon mot det guddommelige. Det må derfor på det alvorligste advares mot enhver befatning med okkultismen, som er under Guds forbannelse.

Okkultismen har vært og vil være, virksom gjennom hele den onde tidsalder fra syndefallet til opprettelsen av tusenårsriket på denne jord. Den forekommer blant alle folk og i alle kulturer og i de hedenske religioner, men ikke alltid like sterkt. Den synes å ha vært særlig sterk ved Jesu første komme. I vår tid har den et veldig oppsving over hele verden i tilslutning til spredning av en mengde okkult litteratur, og den vil stadig tilta ettersom vi nærmer oss endens tid da det andre dyr i Åp. 13, dyret av jorden, dobbeltdyret, diplozoon paradoxum, den falske profet, vil stå frem.

Til tross for okkultismens globale manifestasjoner i vår tid er den likevel forholdsvis upåaktet, hvilket for det første skyldes dens skjulte, hemmelige karakter som ordet occultus antyder, idet Satan her opptrer i en lysets engels skikkelse, 2.Kor. 11,14-15. For det andre opptrer spiritismen i vår tid i en moderne, tillokkende, bibelsk modifikasjon, den religiøse spiritualisme, som må adskilles fra den filosofiske spiritualisme, som er den filosofiske materialismes motstykke. Likeså opptrer magi'en i den vestlige, kristelige verden særlig i den hvite og den nøytrale magis bedragerske skikkelser. Okkultismens surdeig kan således forholdsvis stillferdig og upåaktet gjennomsyre verden. Men at endetiden nå nærmer seg, ser vi også klart innenfor okkultismen ved den gruelige og utilslørte Satandyrkelse, hvis oppkomst særlig angår vårt århundre og som klart indikerer hvem som i nær fremtid skal åpenbares, nemlig Anti-Messias,

Satans utsending til vår jord. Men Anti-Messias' åpenbarelse skal dog først skje etterat menigheten er rykket opp, 2.Tess. 2,6-8.

Vi har hermed gitt en kort fremstilling av okkultismen med dens for vårt tema viktigste komponenter, spiritismen og magi'en. Okkultismen har vært virksom gjennom hele den nærværende onde tidsalder, men dens klimaks nås først i endens tid i og med at det andre dyr i Åp. 13, den falske profet, står frem. Etter min oppfatning er dette dyrs to horn symboler på spiritismen og magi'en, den tofoldige, men dog ensvirkende, kontinuerlige, sataniske linje gjennem hele den onde tidsalder frem til det store profetiske fokus i midten av den syttiende og siste åruke for Israel og Jerusalem. Dan. 9,27.

Artikkel nr 155:
Dyret

Guds dyber - Satans dybder

Fra og med art. 145 har vi kort omtalt noen sataniske psevdo-, anti- og okkult-linjer som er av den største betydning for forståelsen og dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde i endens tid. Der er også en rekke andre ismer som er betydningsfulle for vårt tema, om enn i mindre grad, hvilke vi her verken skal nevne eller omtale for ikke å trekke i langdrag.

Imidlertid er det to temaer som vi kort må omtale før vi begynner på utleggelsen av dyrets bilde, og det første av dem har vi kalt: Guds dybder - Satans dybder.

Guds dybder som fremgår både av hans kjærlighet og visdom og kunnskap og makt, er uransakelige og kan ikke fattes av det menneskelige intellekt uten ved Guds Ånds opplysning i vår ånd. For ingen vet hva som bor i Gud uten Guds Ånd, men Guds Ånd, som utgår fra Faderen og Sønnen, ransaker alle ting, også dybdene i Gud. Men alle som er gjenfødt ved troen på Jesus Messias, har fått Guds Ånd, for at vi skal kjenne det som er gitt oss av Gud. 1.Kor. 2,9-16. Veien å gå er altså å bede Gud om hans Ånds opplysning, hvorved vi får troens gave og dermed kan tro alt Guds ord. Men vi kan da også mer og mer forstå Guds ord så langt det er gavnlig. For Åndens åpenbarelse gis enhver til det som er gavnlig, idet han utdeler til hver især etter som han vil, 1.Kor. 12,7.11.

Tre av Guds hovedgjerninger vil da tre frem som de herligste og viktigste for oss, nemlig skapelsen, gjenløsningen og helliggjørelsen, som også danner de tre hovedartikler i vår tro. Men for vårt aktuelle tema er skapelsen den viktigste.

Hvordan skapte Gud den synlige verden med alt som i den er? Bibelen svarer at det skjedde: *Ved Guds ord.* Hebr. 11,3: «Ved tro skjønner vi at verden er kommet istand ved Guds ord, så det som sees ikke ble til av det synlige». Men kun ved den tro Gud gir

oss, er det altså mulig å forstå dette. For han talte, og det skjedde, han bød, og det stod der. Salm. 33,6.9. Det er klart at dette ikke kan forstås av oss selv, f.eks. Es. 42,5, Ap.gj. 17,24, Rom. 1,20, 11,36. Men det kan tros ved Åndens opplysning og kraft, Hebr. 11,1. Troen som virkes i oss ved Guds Ånd, gir oss altså full visshet om det håp som Guds ord gir, og overbevisning om de usynlige ting, slik at vi forstår at de synlige ting ikke ble til av synlige, men av usynlige ting, d.e. Guds ord og kraft.

Hvor lang tid brukte Gud til å skape den synlige verden? Bibelen gir kun ett svar. Ifølge 1.Mos. kap. 1 og 2 og 2.Mos. 20,11 og 31,17 brukte han seks dager, og hver av disse seks dager begynner etter israelsk mønster med aften som innledning til natten og med morgen som innledning til dagen, altså var hver dag på tjuefire timer. Og Gud hvilte på den sjuende dag, som er forbilde på den israelske hviledag, sabbaten, den sjuende dag i uken.

Men noen hevder at det hebraiske ord for dag, jom, også kan stå for en lengere tidsperiode og henviser da til Herrens dag, som forekommer flere steder både i G.T. og N.T. Men det essensielle i vår forbindelse er at det her gjelder de seks aktuelle dager i 1.Mos. kap. 1 og 2 og 2.Mos. 20,11 og 31,7 som beskrives som tjuefiretimers dager, og ingen steds i Bibelen står at disse seks dager hver står for en tidsperiode. At disse seks dager her hver skal stå for en tidsperiode, er derfor menneskemeninger om dem, altså menneskers fortolkning, men ikke Bibelens ord om dem. Enten må vi tro hva Gud har latt skrive om dem i Bibelen eller så har vi ingen fast guddommelig grunn å stå på i denne sak. Men bortsett fra at Bibelen lærer at de seks skapelsesdager er seks vanlige dager, så kan den fortolkning at de seks skapelsesdager er seks tidsperioder, møtes med motbevis, som vi ikke her skal gå nærmere inn på.

De bibelske kreasjonister som fortolker de seks skapelsesdager som seks tidsperioder, har ikke fortalt oss hvor store de mener disse tidsperioder er, om de kanskje er millioner og milliarder av år, som de ateistiske og teistiske evolusjonister påstår. De hevder at de seks skapelsesdager er seks tidsperioder, men på samme tid sier noen av dem at skapelsen likevel skjedde i minimum av tid, uten at de kan si hvor stort dette minimum av tid er. Vi kan hjelpe dem med å si at dette minimum av tid er det Gud har opplyst oss om i vår Bibel, nemlig seks vanlige dager.

I Hebr. 11,6 I står: «Uten tro er det umulig å tekkes Gud». Vil vi tekkes Gud i denne sak, må vi tro Guds ord i 1.Mos. kap. 1 og 2 og 2.Mos. 20,11 og 31,17. Ellers forkaster vi Gud i denne sak og holder oss til menneskemeninger.

Om den kosmo- og fylogenetiske evolusjonisme som her opererer med millioner og milliarder av år og som tuter ørene fulle på snart hele verden med disse sataniske løgner, skal vi ikke bruke mange ord. Sannheten er at der ikke finnes det ringeste bevis for denne evolusjonisme, som utelukkende er bygget på hypoteser og postulater. Tvertimot motbeviser naturlovene selv evolusjonisme, som dertil også er fullstendig uten mål og mening med livet og tilværelsen. Mange forskere har forlatt den og motbevist den, og over hele kloden reiser det seg nå mer og mer motforestillinger og motbevis mot den fra mange forskjellige hold, et tegn på at den har sett sine «beste» dager.

Men hvordan skapte Gud den usynlige, åndelige verden? Her gir Bibelen det samme svar: *Ved sitt ord.* For om Guds Sønn, det egentlige Guds ord, født av Faderen

fra evighet, Ord. 8, Johs. 1.1-3, og som senere ble inkarnert i personen Jesus av Nasaret, Guds velsignede Messias, som tillike er Israels Messias, sies det at alt er skapt av ham og ved ham og til ham, Johs. 1,1-3, Rom. 11,36, Kol. 1,15-17, og i disse skriftsteder er også innbefattet skapelsen av hele den usynlige, åndelige verden med sine instanser og personligheter, som med Jesu opphøyelse til Faderens høyre hånd i himmelen er ham underlagt, Ef. 1,21, Pet. 3,22.

Artikkel nr 156:
Dyret

Guds dyber - Satans dyber

For å kunne tro og fryde oss over Guds ord om skapelsen må vi høre hva Bibelen sier om Gud. For menneskene farer vill fordi de ikke kjenner Bibelens skrifter og heller ikke Guds kraft, Matt. 22,29. Men den som har tatt imot Guds vitnesbyrd i Bibelen, har stadfestet at Gud er sanndru, Johs. 3,33.

Hermed noen skriftsteder om Gud: Gud er ånd, Johs. 4,24. Ingen har noensinne sett Gud, den enbårne Sønn, som er i Faderens skjød, han har forklaret ham, Johs. 1,16. Og Sønnens forklaring av Faderen er overmåte herlig og trøstesfull. Gud er kjærlighet, 1.Johs. 4,8. Gud er lys, og det er intet mørke i ham, 1.Johs. 1,5. Gud har udødelighet, han som bor i et lys som ingen kan komme til, han som intet menneske har sett eller kan se, ham tilhører ære og evig makt. Amen. 1.Tim. 6,16. Gud er allvitende, 1.Sam. 2,3, Job 37,16. O dyb av rikdom og visdom og kunnskap hos Gud! Hvor uransakelig hans dommer er, og hvor usporlige hans veier. For hvem kjente Herrens sinn? eller hvem var hans rådgiver? Eller hvem gav ham noe først, så han skulle få vederlag igjen? For av ham og ved ham og til ham er alle ting, ham være æren i evighet! Amen. Rom. 1,20. Guds kraft er veldig, Ef. 1,19. Gud har gitt sin Sønn Jesus Messias all makt i himmel og på jord, han som Gud har satt til arving over alle ting, ved hvem han og har gjort verden, han som er avglansen av Guds herlighet og avbildet av Guds vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord. Matt. 28,18, Hebr. 1,1-3. Gud er livets kilde, Salm.36,10, etc.

Når vi ser alle disse herlige vitnesbyrd om den evige og allmektige og uransakelige Gud i skapelsens perspektiv, er det klart at *Gud er all energis og alt livs opphav og kilde*. Hvordan kan det da være mulig for mennesker som har Guds Ånd ikke å tro hans ord om at han har skapt den synlige verden og alt som i den er, på seks vanlige dager? Dette har sin grunn i at denne vår tro må kjempe en stadig kamp mot Satan og hans løgner. Men Guds usynlige vesen, både hans evige kraft og hans guddommelighet, er synlig fra verdens skapelse av, idet det kjennes av hans gjerninger, Rom. 1,20. Derfor har Gud funnet det nøvendig også å la den senere og siste tids sanne vitenskap komme oss til hjelp. Vitenskapen er nemlig kommet frem til at energi og masse er ekvivalenter. Vi nevner her den einsteinske ligning: $E = mc^2$, hvor dette forhold angis.

Meget forenklet kan en si at reaksjonen er reversibel, d.e. den kan løpe frem fra energi til masse, hvilket vitenskapelig er godtgjort eksperimentelt, og den kan løpe tilbake fra masse til energi, hvilket også vitenskapelig er godtgjort eksperimentelt. Altså: Energi kan gå over til masse, og masse kan gå over til energi. Masse er nemlig en form for energi. Denne vitenskapelige oppdagelse, som er av høyeste klasse, kan forklare hva Guds ord lærer i 1.Mos. kap.1 og 2. og Salm. 33,6.9, etc., og som fører til troens konklusjon i Hebr. 11,3. Da Gud skapte den synlige verden, løp denne aktuelle prossess frem fra energi til masse, og det skapte stod der. Når Gud skal omskifte denne verden, løper prossessen delvis tilbake, og det skapte forvandles, Hebr. 12,27, 2.Pet. 3. Merk her at når det i v.10 står at himlene skal forgå med stort brak, og himmellegemene skal komme i brann og oppløses, og jorden og tingene på den skal oppbrennes, og i v.12 at himlene skal oppløses i ild og himmellegemene smelte i brann, så er dette naturligvis representativt makroskopisk for det som da skjer. Men det greske ord stoikjeia, som er oversatt himmellegemene, betyr egentlig element eller grunnstoff, altså atom (kanskje også partikkel), av hvilke (atomer) vitenskapen nå kjenner ca. 102 forskjellige slag, når en ser bort fra de fleste isotoper. Atomenes nucleære oppsperiløsning er da representativ for det som skjer mikroskopisk, hvilken oppløsning vitenskapen altså også har godtgjort eksperimentelt.

Angående den kjærnefysiske reaksjon fra Guds energi til skapning har den store Gud i sitt ord i 1.Mos. kap. 1 og 2 og 2.Mos. 20,11 og 31,17 sagt at den har skjedd på seks tjuefiretimers dager, altså seks vanlige dager, på samme tid Gud også har skapt grunntypene til de forskjellige bilogiske arter, hebr. baramin, i vår Bibel oversatt med «slag», samt nedlagt i dem deres genetiske livsmønster. Og dette må vi tro og forkynne uavkortet, dersom vi vil stå i Guds ords sannhet i denne sak.

Men hva med den reversible reaksjon fra skapning til energi, 2.Pet. 3, er den total eller partiell? For den allmektige Gud, for hvem ingenting er umulig, har makt til å lede denne i den grad og til det endemål han etter sitt råd har besluttet. Med andre ord: Er den nye jord, hvor rettferdighet bor, v.13, med de tilhørende himler en genuin nyskapning, idet altså den foran omtalte reaksjon først løper tilbake fra masse til energi og derpå atter frem fra energi til masse som en ny skapelse? Eller er den nye jord med de tilhørende himler en omskiftelse av de himler og den jord som nå er, v.7, altså en forvandling av samme i himmelsk kondisjon? Etter min mening har vi her med en omskiftelse, en forvandling å gjøre. Noen grunner for dette som følger:

1. I Matt. 19,28, som markerer inngangen til tusenårsriket, sier Jesus til sine apostler at de i gjenfødelsen - gr. paliggenesia - naturligvis av rikets politiske og sosiale orden på denne jord, skal sitte på tolv troner og dømme, d.e. regjere over Israels tolv stammer. Dette tyder på at også selve jorden senere skal gjenfødes.

2. Denne jord, som er under Guds forbannelse for syndens skyld, har mottatt Jesu hellige og uskyldige blod, både i Getsemane, på Gabbata og Golgata, hvilket i verdensfornyelsen vil bevirke dens gjenfødelse.

3. I 2.Pet. 3,6 står at den antediluvianske verden gikk under i vannflommen. Dette gjaldt imidlertid ikke selve jorden som ikke ble ødelagt i katastrofen om den enn gjennomgikk store forandringer.

4. Også de troendes legemer som i døden oppløses ved forratnelse, som riktignok ikke er den dyptvirkende nucleære oppløsning, men dog en molekylær, skal oppstå som herlighetslegemer, 1. Kor. 15,42-44. Ja, endog de fortaptes legemer skal oppstå.

5. Herren rystet første gang den postdiluvinaske jord i forbindelse med at loven ble gitt på Sinai, og tildragelsen var så forferdelig at både Moses og Israels folk skalv av redsel, men jorden ble ikke ødelagt, 2.Mos. 19,9-25. Men Herren skal for annen og siste gang ryste, ikke bare jorden men også himmelen, nemlig ved verdensfornyelsen. Ettersom jorden ikke ble ødelagt ved den første rystelse som står som forbilde, tyder det på at den heller ikke skal bli det ved den annen. Men den til grunnelementene gjennomtrengende omskiftelse, gr. metathesis, som jord og himmel da skal gjennomgå ved delvis nucleær oppløsning og forvandling, resulterer i at de aldri mere skal rystes av Herren, men at vi da skal få et rike som skal bestå for alltid, Hebr. 12,25, 2.Pet. 3, Åp. 20,11, 21,1. Og likesom den nye himmel og den nye jord blir til evig tid, således skal også Israel bli til evig tid, Es. 66,22.

6. 1.Kor. 7,31 sier at denne verdens skikkelse forgår. Selve jorden behøver ikke derfor å forgå, men den gjennomgår utvilsomt veldige forandringer, noe som for oss nå er umulig å forstå nærmere. Således er havet ikke mere, Åp. 21,1

7. Vår personlig-organiske, åndelige frelse består i at Gud tilslutt har skilt synden fra vår menneskelige natur samt tillike forvandlet vår natur til å bli likedannet med hans Sønns bilde, Rom. 8,29-30, 1.Kor. 15,53, 2.Kor. 5,4. På lignende måte skal også Gud tilslutt rense vår jord fra alle syndens følger ved jordens forvandling i verdensfornyelsen.

8. Ifølge Åp. 21,5 sier jo Gud at han gjør alle ting nye.

I henhold til det som foran er anført angående skapelsen og omskiftelsen av det skapte, åpenbarer den bibelske profeti, også støttet av den senere og siste tids realvitenskap, at såvel Guds skapelse av verden som verdensfornyelsen foregår hurtig og i løpet av kort tid. Angående skapelsen har Gud selv satt tidslengden til seks tjuefiretimers dager. Angående verdensfornyelsen etter tusenårsriket og Satans siste oppstand er ikke angitt bestemt tidslengde, men ifølge Åp. 20,11 skal jord og himmel vike bort for Guds åsyn, likesom i skyndsom flukt, ettersom den nye himmel og den nye jord da skal stå frem.

Artikkel nr 157:
Dyret

Guds dybder - Satans dybder

I art. 155 og 156 har vi berørt dybdene i Gud, 1.Kor. 2,10, særlig angående skapelsen og verdensfornyelsen. I denne artikkel skal vi omtale Satans dybder, Åp. 2,24.

Satan er en av de største ånder som Gud har skapt. Navnet er hebraisk-aramisk og

betyr fiende, motstander. Det norske ord djevel, som også brukes om ham, er en ombokstavering av det greske ord diabolos, som betyr anklager, baktaler.

Satans ufalne status før hans fall, delvis indirekte ved Tyrus' konge, som også peker hen på Anti-Messias, d.e. dyret i Åpenbaringsboken, finner vi i Esek. 28,11-19. Han var en salvet kjerub med dekkende vinger, v.14, ustraffelig i sin ferd fra den dag han var skapt, til det ble funnet urettferdighet hos ham, v.15. I Es. 14,12 er han lignet med en strålende stjerne, som morgenrødens sønn. I Es. 14,12 etter Vulgata er han kalt Lucifer, hvilket navn kommer av to latinske ord, lux, d.e. lys, og ferre, d.e. bære, altså lysbærer.

Satans falne status etter hans fall, delvis indirekte ved Babels konge, hvilket også peker hen på Anti-Messias, finner vi i Es. 14,11-24. Hans «jeg vil» i v.14, tilkjennegir hans valg og fall. Dette har også Jesus omtalt i Johs. 8,44: «Han står ikke i sannheten». I den greske tekst er her brukt perfektum, gr. hesteken, altså «har ikke stått». Satan ble altså etter sin skapelse av Gud stilt på valg om han helt og fullt ville lyde Gud, men han valgte seg selv. Dermed var syndefallet i åndeverdenen en realitet som førte til at en stor del av de skapte ånder også falt og sammen med Satan ble Guds avgjorte og uavvendelige fiender, hvis endelige og evige straffens oppholdssted er den evige ild, som beredt djevelen og hans engler, Matt. 25,41, Åp. 20,10.

Benevnelsen Satans dybder er knyttet til det fjerde og midterste av Åpenbaringsbokens sju menighetsbrev, brevet til menigheten i Tyatira. I denne menighet råder den falske profetinne Jesabel. Likesom Akabs dronning Jesabel forførte Israel til avgudsdyrkelse, slik lærer og forfører denne Jesabel Jesu tjenere til å drive hor og ete avgudsoffer. *Legemlig hor* er utroskap mot sin ektemake, og *åndelig hor* er utroskap mot Gud, hvorved en kommer inn under kjødets og verdens makt. Ved å *ete avgudsoffer* kommer en inn under de onde ånders makt. Denne profetinne foregav å befatte seg med og ville lede andre inn i såkalte «dybe ting». Men Jesus som har øyne som gjennomtrengende ildsluer og hvis føtter er lik dommens skinnende kobber, gjennomskuer og stempler dem som Satans dybder og forkynner å ville straffe henne og hennes barn med sykdom og trengsel og dom, dersom de ikke omvender seg. Men til de andre i Tyatira som ikke har Jesabels lære, sa Jesus at de bare skulle holde fast det de har i ham, inntil han kommer. Dette fremgår også klart av løftet til seiersvinnerne i Tyatira som tar vare på hans gjerninger inntil enden, at han vil gi dem makt over hedningene og til å styre dem med jernstav etc., hvilket viser til Jesu opprettelse av og regjering i tusenårsriket på denne jord, v.26-27, Åp. 12,5, 19,15, Salm. 2,8-9, Luk. 22,28-30, 1.Kor. 6,2.

Satans falsk-profetiske linje som — hva angår menigheten eller kirken — begynte i menigheten i Pergamum, der hvor Satan har sin trone, som nikolaitt-ismen med sitt utgangspunkt i bileam-ismen, allerede da Israel som Guds folk trådte frem på verdens arena, Åp. 2,13-15, 4.Mos. 25. Psevdo-profetien går imidlertid videre frem i Tyatira-menigheten ved den falske profetinne Jesabel, Åp.2,20, og når sin fulle utvikling i *pave-dømmet og pave-kirken, den store skjøge Babylon*, hvis profetiske forbilde i sendebrevene Tyatira-menigheten representerer. Den store skjøge Babylon i sitt åndelige hor, mor til de tilsvarende skjøger og styggheter, d.e. avgudsdyrkelser, på jorden, har *Roma som sitt beherskende midtpunkt*, og hvis samlende og verdensom-

spennende effekt er *romanismen*, en *samling av kristendom og hedenskap*, tross sin bekjennelse dog et rike av denne verden, Åp. 17. *Romanismen* representerer således klimaks av Satans mesterskap i å blande *løgn sammen med sannhet* i kirken og kristenheten.

Men profetien viser klart at *etter kvinnen*, d.e. kvinnen Babylon, den store, *kommer mannen*, d.e. Satans Anti-Messias, Åp. 13,1-8, som skal hitføre dommen over den stor skjøge og ødelegge henne, Åp. 17,16-18: Og sammen med ham eller rettere noe før ham, kommer en annen mann, den falske profet, Åp. 13,11-17, 16,13, 19,20, 20,10. Gjennom disse to sataniserte menn fører Satan hastig den falske profeti til sin klimaks ved *fullstendiggjørelsen av Anti-ånden under dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde*, hvorved verden i den store trengsel skal få stifte bekjennskap med Satan som manndraperen. Og det som forårsaker forandringen hos Satan til denne forferdelige volds- og drapstaktikk, er at hans rett til å anklage de troende for Gud fratas ham og at både han og hans engler ved oppfyllelsen av det himmelske Harmageddon kastes ned på jorden, Åp. 12,7-12. Men kun 42 måneder varer den store trengsels redselstid over jorden, som etterfølges av Jesu gjenkomst til dommen over de levende nasjoner og den endelige dom over Anti-Messias og den falske profet og den foreløpige fengsling av Satan og de onde ånder i avgrunnen, hvorpå Messias-riket, d.e. tusenårsriket, opprettes på denne jord.

Den side av Satans dybder som vi har omtalt i denne artikkel, er at han -sålenge han overfor Gud har retten til å anklage alle som tror på Gud- særlig er *løgneren*, som på mesterlig måte forstår å blande løgnen inn i sannheten for å forføre menneskene bort fra Gud. Men når denne anklagerett fratas ham, åpenbarer han seg som *morderen*, som i den store trengsel søker å drepe alle, både jøder og hedninger som tror på Gud.

En annen side av Satans dybder er hans makt til å *gjøre under*, dog ikke virkelige under, d.e. skape av intet, hvilket alene Gud kan gjøre, men manipulasjoner med det skapte, både det synlige og det usynlige, jfr. art. *136 til 138*.

En tredje side av Satans dybder er å føre menneskene inn i okkultismen på de mange forskjellige områder, jfr. art. *153 og 154*. Dette vil tilta sterkt i den tid som kommer, og etter opprykkelsen av menigheten vil okkultismen formelig oversvømme jorden.

Artikkel nr 158:
Dyret

Guds Sønns bilde

Ennå et siste tema må vi omtale før vi begynner på utleggelsen av dyrets bilde, og det er å gi en kort redegjørelse av *Guds Sønns bilde, den himmelskes bilde*, han som er blitt en *levendegjørende ånd*, 1.Kor. 15,45-49, da det *nettopp er dette Satan skal*

søke å imitere i det sataniske motstykke, dyrets bilde, i endens tid, Åp. 13, 14-15. Vi har også tidligere berørt dette underfulle tema i art. 141 og 142, men her skal vi gi en fremstilling som letter forståelsen av det sataniske motstykke.

Vi må først forklare den første Adams bilde, som letter forståelsen av den siste Adams bilde.

«Og Gud Herren dannet mennesket av jordens muld og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel», 1.Mos. 2,7. Det var verken helt kjødelig eller helt åndelig, men en levende sjel, som var i likevekt gjennom sjelen, som bandt den åndelige og den legemlige fase sammen. For mennesket er et tredelt vesen, hvis tre faser er legeme, gr. soma, sjel, gr. psykje, og ånd, gr. pneyma, 1.Tess. 5, 23, og det bestod i sin skapelse av to grunnelementer, det jordiske og det overjordiske. Som personlig vesen måtte mennesket imidlertid utvikle seg i en av de to retninger, og derfor kom mennesket under påvirking både av Gud og av Satan. Mennesket kunne fritt velge åndens herredømme over det lavere ved å hengi seg til Satan. Det normale og riktige ville være å velge Gud og ånden, fordi ånden er det høyere element enn legemet, og den legemlige natur ville da etterhånden ha blitt forklart og gått over i det åndelige (pnevmatiske).

Men mennesket valgte legemet og Satan, hvorved det nederste kom øverst og det øverste nederst. Det sataniske begjær bemektiget seg legemet og sjelen, og denne unaturlige forening av legeme og sjel, hvor syndens legeme er det herskende prinsipp, kaller Skriften kjød, hvorfor begrepet naturlig alt vesentlig er det samme som kjødelig, 1.Kor. 2,14, Jak. 3,15, Jud. 19. Menneskets ånd er sunket ned til kun å være et naturlig livsprinsipp uten kraft til å avle det guddommelige gode, men eksisterer bare som lovens stemme, samvittigheten, Rom. 2,15, berøvet sin kraft og således ute av stand til å gjennopprette en til dens vesen svarende livstilstand. Hos det naturlige ugjenfødte menneske står derfor kjød og ånd (samvittighet) eller lemmernes lov og sinnets lov mot hverandre, men på en slik måte at kjødet og den deri boende synd har fullstendig overtaket, mens det indre menneske kun kan bringe det til en avmektig vilje. Om det naturlige menneske prøver å gjøre det gode slik Gud krever det, øker dette bare syndens makt i mennesket, Rom. 7,14-24.

Ved syndefallet gikk altså den første Adams gudsbilde tapt, og det naturlige menneske er i seg selv uten mulighet til frelse. Men på fallets dag gav Gud i sin store kjærlighet og med øyeblikkelig virkning løfte om frelse for mennesket ved frelsens grunnløfte: «Kvinnens sæd skal knuse slangens, d.e. Satans, hode». Og mennesket skulle holde seg i tro på Guds løfte til liv og frelse.

I tidens fylde dannet så Gud Herren et nytt menneskelegeme, denne gang ikke av jord, men av kvinnens sæd, d.e. egg eller eggcelle, ifølge sitt løfte i 1.Mos. 3,15, visstnok det eneste sted i G.T. hvor sæd, hebr. zera, er knyttet til hunkjønn, ellers alltid til hankjønn.

Dette egg må vi i bønn til Gud betrakte angående tre forhold:

1. Vi vet fra Bibelen at dette egg var dannet i jomfru Maria, Luk. 1,31. Men ved Adams fall trengte synden gjennom til alle mennesker ved den legemlige forplantning, hvilket også angikk dette egg, hvorfor det ikke uten videre kunne fremstå som kvinnens sæd som skulle knuse slangens, d.e. Satans, hode.

Synden, d.e. arvesynden, hører ikke til vår menneskelige natur, men er et fremmed, unaturlig, fordømmelig element som kleber seg til naturen og som både kan og skal utskilles fra den. For vår natur er Guds skapning, ikke bare slik den var hos Adam og Eva før fallet, men også slik den er hos oss etter fallet. Men arvesynden som forderver naturen, slik at intet sunt eller ufordervet i menneskets legeme og sjel er blitt tilbake, er Satans gjerning. Og ingen uten Gud kan skjelne mellom arvesynden og den fordervede natur eller skille naturen og naturens fordervelse fra hverandre. Og dette skal Gud også gjøre med de frelste ved gjenfødelsen og gjennom døden i oppstandelsen eller ved forvandlingen.

Denne fjernelse av syndens fordervelse måtte dog først og egentligst skje med det aktuelle egg, som for fullkommelsen av vår frelse måtte være uten synd. Det gjorde Gud, Hebr. 10,5.

2. Dette egg måtte for det andre unndras den såkalte reduksjonsdeling, som skiller fra hverandre kromosomene i hvert kromosompar. Derfor hadde dette egg, som grunnlag for et sant menneske, det for arten homo sapiens normale kromosonantall 48. Det gjorde Gud. Angående det tilsynelatende problem at dette egg manglet det såkalte y-kromosom, kan dette kun forklares som et nytt under av Gud da vi også vet at de forskjellige kromosom-typer fremstår ved forandringer i kromatinet.

3. Dette egg begynte ikke sin ontogenetiske utvikling ved sammensmeltning med en mannlig sædcelle. For den bibelske profeti sier her *kvinnens* sæd, 1.Mos. 3,15, og videre at en *jomfru*, hebr. almah, blir fruktsommelig, Es. 7,15. En vanlig befruktning kunne heller ikke nytte noe, for den ville bare frembringe et menneske av Adams falne ætt.

Heller ikke har vi her med en såkalt jomfrufødsel i vanlig biologisk forstand (parthenogenesis) å gjøre, som på to forskjellige måter forekommer hos visse lavere dyr og planter. For en slik formering ville — om den kunne skje — for det første ikke være noen befruktning i det hele tatt og dernest atter kun frembringe et menneske av Adams falne ætt. Men profetien sier at her nettopp foregår en befruktning, men av overordentlig, himmelsk, guddommelig art: «Den Hellige Ånd skal komme over deg, og den Høyestes kraft skal overskygge deg, derfor skal også det hellige som fødes, kalles Guds Sønn», Luk. 1,35. Sæden her er Guds evige Sønn, også kalt Guds ord, og befrukteren er den Hellige Ånd i den Høyestes, d.e. Faderens, kraft, Johs. 1,14, Hebr. 10,5.

Denne underfulle, himmelske zygote d.e. befruktet syndfritt egg med himmelsk, guddommelig sæd, Guds Ord, vokser sin stille, selsomme vekst i en jomfrus liv og blir født på denne jord, Immanuel, Gud med oss, Es. 7,14. Og likeså stille og underfullt vokste han opp etter sin fødsel: «Han skjøt opp som en kvist for hans åsyn og som et rotskudd av tørr jord», Es. 53,2.

Artikkel nr 159:
Dyret

Guds Sønns bilde

Hans guddommelige utgang er fra fordum fra evighetens dager, Mik. 5,1. For i begynnelsen da alt som er blitt til i himmel og på jord ved Guds skapermakt stod frem av intet, var Guds ord. Han var Gud, og han var hos Gud, og han var i begynnelsen hos Gud, Johs. 1,1-2. Han er ikke dannet, ikke skapt, ikke utgående, men *født* av Faderen fra evighet, Ord. 8. Han er evig som Faderen og evig som Ånden. Og av han og ved ham og til ham er alle ting, Rom. 11,36. Men hans menneskelige utgang er i tiden, bibelsk angitt som tidens fylde, Gal. 4,4.

Og han er *et bilde av Gud den unsynlige*, den førstefødte fremfor enhver skapning, for i ham er alle ting skapt, de i himlene og de på jorden, de synlige og de usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter, alt er det skapt ved ham og til ham, og han er før alle ting, og alle ting står ved ham, Kol. 1,15-17.

For å stadfeste Guds vilje med hans komme til verden som menneske sier han til Gud idet han treder inn i verden: ««Et legeme laget du til meg for å gjøre, Gud, din vilje», Hebr. 10,5-10. I dette legeme tok han bolig og åpenbarte seg til vår frelse, sann Gud og sant menneske i én person.

«Og han er hodet for legemet, som er menigheten, han som er opphavet, den førstefødte av de døde, for at han i alle deler skulle være den ypperste, for det var Guds vilje at hele hans fylde skulle ta bolig i ham, og ved ham å forlike alle ting med seg selv, idet han gjorde fred ved hans korsets blod, — ved ham, enten det er de på jorden eller de i himlene, Kol. 1,18-20.

Jesus Messias er *det nye Gudsbilde, den himmelskes bilde, Guds Sønns bilde*, han som er avglansen av Guds herlighet og avbildet av Guds vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, Hebr. 1,3, *den siste Adam*, fordi der aldri behøves noen ny, da han i vårt sted og til vår frelse har fullkommet all rettferdighet og er blitt fullendt for all evighet, 1.Kor. 15,45-49, Hebr. 1,3, 5,9.

Ifølge 1.Kor. 15,45 er Jesus Messias blitt *en levendegjørende ånd*, hvilket er den spesielle profeti vi i vårt tema må utlegge videre i noen punkter:

1. Det var umulig for Guds gode hellige lov å få det falne, ugjenfødte menneske til å gjøre det gode slik Gud krever det, da synden på grunn av Adams fall og syndens arv har bemektiget seg menneskets legeme og sjel (kjødet) og gjort det til vår ånds overmektige motstandere og fiende, Rom. 8,3. Viljen til å gjøre det gode har vi, mindre eller mere alt etter den grad vi er vekket opp av den åndelige døds søvn. Men vår ånd har absolutt ikke kraft til å overvinne synden i kjødet og gjøre det gode, men blir tatt tilfange under syndens lov i kjødet og er kun vår samvittighets klagende og avmektige stemme, Rom. 2,15, 7,14-25.

2. Men Gud gjorde dette umulige mulig, idet han sendte sin Sønn. I denne underfulle og i menneskeslekten enestående zygote var kvinnens fra synden rensede sæd og den himmelske, guddommelige sæd, Guds Ord, forenet til et syndefritt Gudmenneske, ikke ved den guddommelige naturs forvandling til kjød, ei heller ved de to naturers sammenblanding, men ved den menneskelige naturs opptagelse i Gud ved personsenhet. (Jfr. også den athanasianske trosbekjennelse.) Derfor sier Skriften at han kom i syndig kjøds *lignelse*, Rom. 8,3. Han lignet altså på et syndig menneske uten selv å være det. Han er den eneste syndfrie menneske. Dersom Jesus hadde hatt synd, hadde døden hatt krav på ham, og han hadde ikke kunnet stå opp fra de døde. Derfor er hans oppstandelse fra de døde beviset på at han var Guds Sønn som har liv i seg selv, og at han var uten synd. Men sin død døde han for verdens synd.

3. Men han var altså ikke bare født uten synd, Luk. 1,35, han har også levd uten synd, 2.Kor. 5,21, Johs. 8,46, 14,30.

For den siste Adam, Jesus Messias, er blitt *en levendegjørende ånd*, 1.Kor. 15,45. Hans med Gud, d.e. Guds Ord, forente ånd har i ham straks fra begynnelsen av dradd sjel og legeme inn i det åndelige liv, hvorved han i sitt liv og vandring er blitt åndeliggjort etter hele sin livsstand, også den legemlige, ved hans ånds levendegjørende kraft.

Hos Jesus er det derfor aldri tale om en samvittighet, fordi hans ånd eide kraft til fullstendig herredømme over sjel og legeme. Han er blitt prøvd i alt i likhet med oss, dog uten synd, Hebr. 4,1-11. Det var f.eks. hans store messianske fristelser i ørkenenen, Matt. 4,1-11, og i Getsemane og Gabbata og Golgata, Matt. 26,36-46, Johs. 19,1-30. Eller det var hans utallige fristelser gjennom hele hans jordeliv, Hebr. 2,18, Luk. 22,28. Men alltid møtte Satan sin beseirer, som bestod gjennom alle fristelser og som — tross alle fristelser — helt og fullt i hele sitt liv oppfylte Guds hellige lov i kjærlighet til Gud og menneskene. Satan måtte gi tapt. Jesus Messias, Guds velsignede Sønn, vår Herre, seiret, idet han avviste og overvant alle Satans fristelser.

4. Da Jesus stod ved enden av sitt jordeliv, var han åndeliggjort etter hele sin livsstand, også den legemlige. Men han var fremdeles syndofferet og skyldofferet for verdens synd. Om dette sa Jesus: «En dåp har jeg å døpes med, og hvor jeg gruer til den er fullført!» Luk. 12,50. Og: «Dersom ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene korn», d.e. det ene mennesket, Jesus Messias, «men hvis det dør, bærer det megen frukt», d.e. mange frelste søstre og brødre, Johs. 12,24.

Da loven dømte synderen uten å kunne dømme synden, måtte Gud — dersom synderen skulle frelses — fordømme synden uten å dømme synderen, Rom. 8,3. Guds nådes og miskunnhets ufattelige sonings- og forsoningsverk ble derfor fullført på den måte at Jesus, Guds offerlam, ble gjort til synd for oss og bar således verdens synd på sitt legeme opp på korsets tre, hvor han utstod strafflidelsen for synden, og Gud gjorde fred mellom seg og verden ved Jesu korsets blod, Johs. 1,29, Rom. 6,6, 2.Kor. 5,21, Kol. 1,20, 1.Pet. 2,24. Jesus var lydig mot sin himmelske Faders vilje inntil døden, ja korsets død, Fil. 2,5-11. Han døde for våre synder i vårt sted, en for alle og alle for en, og gjorde døden maktesløs, idet han i kraft oppstod legemlig og herlig på den tredje dag som syndens tilintetgjører og dødens overvinner. Han har borttatt verdens synd ved sitt offer. Han har fullkomment helet vårt fall, lovet være Gud og Lammet!

Artikkel nr 160:
Dyret

Guds Sønns bilde

5. I sin lidelse og død på korset bragte Jesus altså soning for verdens synd og dermed forsoning mellom Gud og menneskeslekten, idet Gud gjorde fred med Jesu korsets blod, Kol. 1,20, og hans døde legeme ble lagt i en grav, Johs. 19,41-42.

6. Da Jesus på korset ropte med høy røst: «Fader! i dine hender overgir jeg min ånd!» utåndet han, Luk. 23,46, og hans ånd og sjel gikk til paradiset sammen med den frelste røver, Dette var det siste ledd i hans fornedrelse, ettersom det var det siste ledd i det å bli sine brødre lik, Hebr. 2,17.

7. Men Jesus, som led døden i kjødet for verdens synd, ble levendegjort i ånden, 1.Pet. 3,18, idet Gud løste dødens veer, ettersom det ikke var mulig at han kunne holdes av døden, Ap.gj. 2,24.

Her må vi merke oss at på grunn av det for oss uransakelige samfunn som Gud og menneske har i Messias, hvis to naturer hverken kan sammenblandes eller adskilles, men består i person-enhet, har Jesu ånd fra første stund av dradd sjel og legeme inn i det åndelige liv, slik at Jesus var åndeliggjort i hele sin livsstand, også den legemlige, før han døde. Da Jesus hadde lidt døden i kjødet for verdens synd, kunne ikke døden makte å holde ham lenger, da han personlig ingen synd hadde, hvorfor hans døde legeme ved Guds vilje og kraft ble levendegjort i ånden og dermed herliggjort. Dette var det første trinn i Jesu opphøyelse.

8. Levendegjort i ånden gikk han i denne, d.e. den hele Messias med ånd og sjel og herliggjort legeme, og bort og preket for åndene som var i varetekt, de som hadde vært gjenstridige, da Guds langmodighet ventet i Noahs dager, i de 120 år Noah, — rettferdighetens forkynner — ifølge Guds åpenbaring til ham og mens arken ble bygget — forkynte at Gud ville føre vannflommen over en verden av ugudelige, 1.Pet. 3,19, 2.Pet. 2,5.

Men hva gikk Jesu forkynnelse for åndene i dødsriket ut på? Jeg tror at han forkynte Golgata-seieren og at han var den av Gud beskikkede dommer over levende og døde, til dom for de vantro, men til trøst for de troende, som han også utfridde, Salm. 68,19-21, Matt. 27,52-53, Ef. 4,8, 1.Pet. 4,5.

9. Ifølge Rom. 1,3-4 er Guds Sønn etter kjødet kommet av Davids ætt. Men etter hellighets ånd, d.e. ved det uutsielige og uransakelige samfunn som hans ånd har med Guds evige Sønn i Messias, er han godtgjort (egentlig tilsatt) å være Guds veldige Sønn ved oppstandelsen fra de døde, Jesus Messias, vår Herre. Da Jesus oppstod på den tredje dag for å åpenbare seg for mennesker, var det altså i sitt herlighetslegeme, hvorved hans forklarede ånd hadde avkastet den skranke som hindret ham i fullstendig å åpenbares som en levendegjørende ånd uhindret av rom og tid, Fil. 3,21, 1.Kor.15,45.

Likesom Israels gjennomgang gjennom Det røde hav var standard-underet i G.T., er Jesus Messias' oppstandelse fra de døde på den tredje dag, legemlig og herliggjort, standard-underet i N.T. hvilket er kjærnen og stjernen, kvintessensen, i vår kristne tro, Rom. 1,4, 6,4, Kol. 2,12, etc.

10. I himmelfarten og opphøyelsen ved Guds høyre hånd er det herliggjorte Gud-menneske, Herren Jesus Messias, opptatt i Gud og har av sin Fader fått den Hellige Ånd, som var lovt, Luk. 24,49, Johs. 13,31-32, 14,16.26, 15,26, 17,5, Ap.gj. 1,4, 2,33.

Den Hellige Ånd er ikke dannet, heller ikke skapt, heller ikke født, men *utgående* fra Faderen og Sønnen. Ved Herren Jesus Messias' opphøyelse i Gud *utgår* derfor også Den Hellige Ånd fra Herren, og slik må 2.Kor. 3,17 I forstås: «Herren er Ånden».

11. Den Hellige Ånd får derved en *ny livs-dimensjon* ved Herren Jesus Messias som den levendegjørende ånd.

12. Ti dager etter Jesus Messias' himmelfart og opphøyelse sendte Faderen i Jesu navn den Hellige Ånd til jord på pinsefestens dag *for å herliggjøre Jesus Messias* og til *den nye benådning ved* Guds Ånd, Johs. 14,26, 16,14, Ap.gj. 2,1-13, Johs. 3,8, 20,22.

18. Dette var den første og delvise oppfyllelse av profetien i Joel 3,1 angående Guds Ånds utgydelse over Israel, Ap.gj. 2,1-13. Dermed begynte hemmeligheten med den nytestamentlige menighet, gr. ekklesia, den utkalte forsamling, som består som helhet av et fellesskap av troende jøder og troende hedninger inntil opprykkelsen av menigheten, Ef. 2,14-22, 3,1-13.

Den andre og endelige oppfyllelse av profetien i Joel. 3,1 angående Guds Ånds utgydelse skjer også over Israel, slik som den første, men denne skjer i endens tid etter opprykkelsen av menigheten. Også her gjelder det at utgydelsen skjer først over Israel, deretter over hedningene.

At utgydelsen på pinsefestens dag var en første utgydelse, fremgår f.eks. av at Ap.gj. 2,17 har «av (gr. apo) min Ånd», slik som Septuaginta, mens den hebraiske tekst har «min Ånd», som går på den siste utgydelse i endens tid og fortsetter i Messias-riket på denne jord. Videre fremgår dette av at omtalen av Herrens dags forferdelige aspekt ikke skjedde i forbindelse med Åndens utgydelse på pinsefestens dag og ennå ikke er skjedd, men vil få sin oppfyllelse i endens tid. Endelig resulterte utgydelsen på pinsefestens dag i en partiell frelse av Israel, mens utgydelsen i endens tid resultetet i frelse av «hele Israel», altså en folkefrelse, Rom. 11,26, Es. 66,8.

Også profeten Sakarias henlegger den andre og den endelige utgydelse av Guds Ånd over Israel til endens tid, da alle jordens hedningefolk skal samle seg mot Jerusalem, Sak. 12. Likeså profeten Esekiel, som henlegger denne utgydelse i forbindelse med Israels hjemvenden fra diaspora'en blant folkene, hvilken hjemvenden vi opplever i vår tid, Esek. 37. Likeså profeten Esaias, som også henlegger denne utgydelsen til Israels endelige hjemvenden, Es. 44. Likeså apostelen Paulus, som for det første sier at den endelige utgydelse av Ånden over Israel skal skje etterat hedningenes fylde er kommet inn, og som for den andre sier at *hele Israel* da skal bli frelst, Rom. 11,25-27. Merk at i Rom. 11 omtaler Paulus to fylder. Den ene er *hedningenes fylde*, som må være ekklesia, menigheten, som etterhånden består mer

og mer av hedninger, og hvis innkomst må etterfølges av opprykkelsen av menigheten, dersom innkomsten ikke allerede betyr opprykkelsen, v.25. Den andre er *israelenes fylde*, som må bestå av det *hele Israel* som skal bli frelst når Israels delvise forherdelse er opphørt og redningsmannen, d.e. Jesus Messias, er kommet fra Sion, v.12.25-27.

Den andre og endelige utgydelse av Ånden gjelder hele Messias-rikets tid på denne jord, slik som den første utgydelse av Ånden på pinsefestens dag gjelder hele menighetens tid. Hermed stemmer også Ap.gj. 15,14-18, som tidshusholdingsmessig er det viktigste sted i N.T. Den første utgydelse av Ånden gjelder et folk av hedninger for Guds navn, v.14, som er menigheten, ekklesia. Den andre utgydelse av Ånden gjelder gjenreisingen av Davids falne hytte , v.16, d.e. riket for Israel, Ap.gj. 1,6 som skal føre med seg at alle hedningefolkene skal søke Herren, v.17-18.

14. Den *nye benådning ved den Hellige Ånd* skjer normalt i tre trinn:

For det første gjenfødelsen av vår ånd ved dåp og tro eller ved tro og dåp, hvilken rekkefølge mellom dåp og tro avhenger av forskjellige forhold, som vi ikke her skal komme nærmere inn på, Johs. 3,1-8, Rom. 6,4, Kol. 2,11-12, Mark. 16,16, Ap.gj. 2,41, 10,45-48.

For den andre kampen mot og seier over Satan, verden og kjødet, derved at vi vandrer etter Ånden og ikke etter kjødet, Rom. 8,2.4, Gal. 5,16-17.25. Dersom vi vandrer etter kjødet og ikke etter Ånden, blir det nederlag, som kan gjenopprettes ved bekjennelse, 1.Johs. 1,9. Dette er vår helliggjørelse.

For det tredje herliggjørelsen av vårt fornedrelses-legeme gjennom døden i oppstandelsen eller ved forvandlingen, Rom. 8,29-30, Fil. 3,31, 1.Kor. 15,53-54, 2.Kor. 5,4.

Som det vil fremgå av denne korte fremstilling av *Jesus Messias som en levendegjørende Ånd*, har vår dyrebare Frelser ved sitt liv og sin forsoning frembragt en *ny livs-dimensjon*, hvormed den Hellige Ånd kan opprette *Guds Sønns himmelske bilde* i alle botferdige syndere som tror, uten at Satan i all sin list og ondskap er i stand til å hindre dette. Herre Jesus Messias, den siste Adam, er således blitt *menneskeslektens andre stamfar* til liv og frelse i all evighet.

Den jordiskes Guds-bilde var Satan i stand til å ødelegge, men ikke den himmelske bilde, 1.Kor. 15,45-49, lovet være Gud og Lammet. Men den *nye livs-dimensjon* skal Satan i avsindig raseri og hat mot den levende Gud søke å imitere i det sataniske motstykke, *døds-dimensjonen*, i forbindelse med dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde, som vi i fortsettelsen ved Åndens hjelp skal prøve å utlegge.

Artikkel nr 161:
Dyret

Det «himmelske» Harmageddon

Som vi tidligere har utlagt er endens tid, som i denne forbindelse er tiden mellom menighetens opprykkelse og opprettelsen av Messias-riket på denne jord og som

oppfylles i den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, karakteristisk ved mange sataniske tegn eller under, Matt. 24,23-27, 2.Tess. 2,9-12. De utvalgte, som her omtales, er like lite som de hellige som omtales f.eks. i Åp. 13, av menigheten, men er hellige av Israel og folkene etter menighetens opprykkelse. Som kjent finner en ikke menigheten omtalt i Åpenbaringsboken fra og med kap. 4 som værende på jorden, men derimot som værende i himmelen under symbolet de tjuefire eldste.

Men blant alle de sataniske tegn i endens tid er det særlig to som kan kalles de *største forførende kardinaltegn*. Det er for det første *ild-tegnet*, som vi har omtalt i art. 136 til 138, og for det andre *dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde*, som art. 139 til 161 har gitt innledende opplysninger om, slik at vi fra da av alt vesentlig kun behøver å omtale de konkrete manifestasjoner vedrørende dette tegn.

Vi må nå først spørre: Hva er årsaken til at Satan fra midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, Dan. 9,27, plutselig og voldsomt legger om sin taktikk fra tidligere stort sett å være den slu og forførende løgner til fra da av avgjort og hensynsløst å være manndraperen? Vi skal først fremføre noen opplysninger fra Åp. 5 og 10 og 11.

Allerede i Åp. 5 ser vi at løven av Juda stamme, Davids rotskudd, men som Johannes i midten av tronen og livsvesenene og de eldste så som et lam, likesom slaktet, og som hadde sju horn og sju øyne, det er de sju Guds ånder som er sendt ut over all jorden, er *den eneste* i himmelen eller på jorden eller under jorden som er funnet verdig til å åpne fremtids-bokrullen ved å bryte dens sju segl, den som Herren Gud den allmektige, som satt på tronen, har i sin høyre hånd, v.16. Det vanlige greske ord for lam er amnos, men her er brukt arnion, et diminutiv, fordi Satan og verden har foraktet dette lam og gjort det ringe og ubetydelig. Men bokrullens innhold går ut på at et slaktede og foraktede lam skal vinne seier som løven av Juda stamme, Israels Messias, 1.Mos. 49,8-10, 4.Mos. 24,17-19, Salm.89,21-30. For han har ved sitt liv og sin lidelse og død frikjøpt Israels trone og land og Israels folk og hele verden, både dens folk og land. Fra det øyeblikk av da Jesus Messias har tatt bokrullen av Gud Faders hånd og har begynt brytningen av dens segl, skal Satan og de onde ånder og verdensmenneskene og alle antikjiliaster få erfare at han fra da av *avgjort* og *uopholdelig* og *vedvarende* tar seg av Israel og Israels land og Messias-riket på denne jord i nøye overensstemmelse med den bibelske profeti.

I Åp. 10 ser Johannes en annen veldig engel komme ned fra himmelen med en liten åpnet bokrull og som ifølge beskrivelsen og sammenhengen må være Jesus Messias som Herren, Jahve (JHVH), d.e. «Jeg er», 2.Mos. 3,14. Han satte sin høyre fot på havet og den venstre på jorden som sin rettmessige eiendom og ropte med høy røst som en løve brøler, da hans vrede er opptent, hvorpå de sju tordener som er den fullstendige Guds tordenrøst, talte, men Johannes skulle ikke nedskrive dette, da det skulle meddeles senere, v.1-2. Bokrullen i Åp.5 var nedskrevet innvendig og utvendig, altså en stor bokrull, som både angår de jordiske forhold ved Israels særlige kallsgjerning ved Jesus Messias' kongedømme over denne jord i riket for Israel, og den var ikke forseglet, men åpnet.

Engelen som Johannes så stod på havet og på jorden, løftet sin høyre hånd opp mot

himmelen og svor ved ham som lever i all evighet, han som skapte himmelen og det som er i den, og jorden og det som er på den, og havet og det som er i det, altså den evige Gud og Faderen, at det ikke skal være mere tid, d.e. *utsettelse* eller *henstand*, som begynte under det 5. segl,, 6,11, men i de dager da den sjuende engels røst blir hørt, når han skal blåse i basunen, da skal *Guds hemmelighet* være fullbyrdet, *således som han forkynte for sine tjenere profetene*, v.27.

I v.5-11 får vi vite tre viktige opplysninger:

1. *At Guds hemmelighet skal være fullbyrdet* i og med innholdet av den sjuende basun, Åp. 11,15-19.

2. At denne Guds hemmelighet er det *Gud forkynte for sine tjenere profetene*, hvorfor den lille åpnede bokrull i Åp. 10 er *G.T.-profetien*, som særlig angår *Israels frelse* og som — fordi bokrullen er åpen — ikke lenger skal gi opprørerne henstand med å bli utkastet av Messias' kongedømme over verden i riket for Israel.

3. At Johannes skulle ete den lille åpnede bokrull, d.e. *skulle oppta i seg G.T.-profetiens innhold*, hvorved han atter skulle spå om mange folk og ætter og tunger og konger, og *G.T.-profetien på nytt og i hast skulle aktualiseres*.

Den var søt i hans munn, fordi opprørerne skulle kastes ut av riket. Men den sved i hans buk, fordi de kommende dommer ville bli langt forferdeligere enn han hadde forestilt seg.

Spesielt her i *Åp. 10,5-11* men også generelt i Åpenbaringsboken og i Guds ord forøvrig i denne sak fremgår klart hvor langt borte fra sannheten de av våre teologer er i dag når de tror og lærer at G.T.-profetien ingen aktualitet har lenger. Sannheten er tvertimot at G.T.-profetien skal aktualiseres i endens tid og at den i nær fremtid skal bli nøyaktig oppfylt med hensyn til Israels frelse og Jesu kongedømme over denne jord:

I *Åp. 11,15* har vi så selve *kvintessensen (kjærnen) i Guds hemmelighet i G.T.-profetien*, som Gud har forutforkynt ved sine tjenere profetene, nemlig at *kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og han skal være konge i all evighet*.

I v.16-19 har vi så herlige og viktige tilføyelser til v.15:

1.De tjuefire eldstes tilbedelser og takk for at Gud har tatt sin store makt og er blitt konge, v.16-17.

2. Hedningene er blitt vrede, energisert til dette av Satan og hans engler ved Anti-Messias og den falske profet, som ser sitt ondskapens rike i denne tids mørke på det alvorligste truet.

3. Men Guds vrede er også nå kommet, som alle hans fiender skal få erfare.

4. De døde skal dømmes.

5. Profetene, de hellige og de gudfryktige skal lønnes.

6. De som ødelegger jorden, skal ødelegges, v.18.

7. Templet i himmelen åpnes, og Guds paktsark blir sett i hans tempel, som tegn på at han kommer sin pakt ihu, d.e. sin pakt med Israels patriarkiske fedre, Abraham, Isak og Jakob, og fra Gud kom veldige domsaksjoner over jorden: lyn og røster og tordener og jordskjelv og svært hagl, v.19

Artikkel nr 162:
Dyret

Det «himmelske» Harmageddon

Altså: Etter proklamasjonen i himmelen ved den sjuende basun om at kongedømmet over verden er tilfalt vår Herre og hans salvede, og han skal være konge i all evighet, Åp. 11,15, gis der ingen utsettelse eller henstand lenger for univerets usurpator Satan. Han skal kastes ut av himmelen og styrtes ned fra himmelrommet og lufthimmelen, hvor han har hatt tilhold siden menneskets syndefall. Og striden begynner i himmelen, det «himmelske» Harmageddon: «Og det ble en strid i himmelen, Mikael og hans engler tok til å strides mot dragen, d.e. Satan, og dragen stred, og hans engler. Men de maktet det ikke, heller ikke ble deres sted mere funnet i himmelen. Og den store drage blir kastet ned, den gamle slange, han som kalles djevelen og Satan, han som forfører hele jorderike, han ble kastet ned på jorden, og hans engler ble kastet ned med ham. Og jeg hørte en høy røst i himmelen si: Fra nå av tilhører frelsen og styrken og riket vår Gud, og makten hans salvede, for våre brødres anklager er kastet ned, han som anklaget dem for vår Gud dag og natt. Og de har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet, og de hadde ikke sitt liv kjært, like til døden. Derfor fryd dere, dere himler, og dere som bor i dem. Ve jorden og havet for djevelen er faret ned til dere i *stor vrede, fordi han vet* at han bare har *en liten tid,*» Åp. 12,7-12.

I Åp. 11,15 og 12,7-12 gis oss flere viktige opplysninger:

1. Herredømmet over verden som høye røster i himmelen ifølge Åp. 11,15 kunngjør er tilfalt vår Herre og hans salvede, er — hva angår denne jord — det samme som Skriften også kaller riket for Israel, Ap.gj. 1,6, hvorfor det følgeriktig er *overengelen Mikael, Israels spesielle skytsengel,* Dan. 10,13.20, og hans engler som strider mot dragen, d.e. Satan, og hans engler.

2. En høy røst i himmelen kunngjør videre at når Satan og hans engler er kastet fra himmelen ned på jorden, tilhører frelsen og styrken og riket vår Gud, og makten hans salvede, v.10.

3. Røsten fra himmelen kunngjør enn videre at «våre brødres anklager er kastet ned, han som anklager dem for vår Gud dag og natt, og de har seiret over ham i kraft av Lammets blod og det ord de vitnet, og de hadde ikke sitt liv kjært like til døden», v.10-11.

Dette viser at Satan, selv om han og hans engler etter deres fall har hatt sitt tilhold i himmelrommet og lufthimmelen, Ef. 2,2, 6,12, dog har adgang i himmelen hos Gud til å anklage Guds barn for Gud, Job 1,6-11, 2,1-5, Sak. 3,1. Dette er Satans antipresteliige virksomhet, og det også endog etter Jesu offerdød.

4. Røsten i himmelen oppfordrer himlene og de som bor i dem, til å fryde seg, men roper ve over jorden og havet for djevelen er faret ned i stor vrede til dem som bor på jorden, fordi han vet at *han bare har en liten tid.*

Og her har vi svaret på det spørsmål vi stilte i art. 161 om årsaken til at Satan ved midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid forandrer sin taktikk og avgjort viser seg som manndraperen idet han i avsindig raseri og hat mot Gud setter alle krefter inn for å drepe så mange som mulig av dem som tror på Gud, først og fremst av Israel, men videre også av folkene. Årsaken er altså at han da vet at han bare har en liten tid, 3,5 profetiske år. Og ble ikke de dager forkortet, ble intet kjød frelst, d.e. da ville ikke noe menneske overleve, men for de utvalgtes skyld av Israel og folkene skal de dager bli forkortet, Matt. 24,21-22.

Det første Satan nå gjør, er å forfølge kvinnen, som hadde født den mannlige sønn, gr. hyios arsen, og som hadde flydd ut i ørkenen, Matt. 24,16-20, Åp. 12,6.13. Denne kvinne, som er beskrevet i Åp. 12,1-2.4-6, er Israel. Men det er ikke hele Israel. Heller ikke er det alle hellige i Israel. Men det er en kjerne av de hellige av Israel, sionsmenigheten, som er beseglet av Gud til bevarelse på jorden gjennom den store trengsel, Åp. 7,1-8, 14,1-5.

Men den store ørns to vinger, d.e. et bilde på Guds mektige omsorg og bevarelse, ble gitt kvinnen, 2.Mos. 19,4, 5.Mos. 32, 11-12, for at hun skulle flyve ut i ørkenen til sitt sted utenfor Satans rekkevidde, hvor hun får føde i en tid og tider og en halv tid, regnet etter innhøstningene, d.e. 3,5 profetiske år, den siste halvdel av den syttiende åruke. I v.6 benevnes den samme tid med tusen to hundre og seksti dager, da hun er kledd med solen, v.11, som råder om dagen, 1.Mos. 1,16, hvorfor tiden her angis i dager. Da kvinnen har månen, som råder om natten, 1.Mos. 1,16, under sine føtter, Åp. 12,1, og da Anti-Messias' rike er formørket, Åp. 16,10, er den sammen tid for ham angitt i førtito måneder, Åp. 13,5.

Og slangen sprutet av sin munn vann som en elv etter kvinnen, for å rive henne bort med elven, men jorden åpnet sin munn og slukte elven, v.15. Dette tyder på en voldsom og hurtig opinion fra Satan som resulterer i stor militæraksjon mot kvinnen for å ødelegge henne, jfr. Es. 8,7-10. Men jorden åpnet seg og slukte disse tropper på en så ettertrykkelig måte at all videre forfølgelse av kvinnen foreløpig ble oppgitt, jfr. 4.Mos. 16,32-33. Slik Gud oppholdt det gamle Israel i ørkenen nær Israels land, skal han også gjøre i endens tid.

Da Satans angrep på kvinnen totalt mislykkes, vender hans raseri seg mot de andre av hennes ætt, dem som holder Guds bud og har Jesu vitnesbyrd. Ifølge vår bevisførsel i art. 133 er dette så avgjort de andre hellige av Israel som ikke tilhører kvinnen i Åp. 12. Men videre gjelder hans raseri også alle dem som fra verdens grunnvoll ble lagt, har sitt navn skrevet i livets bok og som nekter å tilbede Anti-Messias, Åp.13,8. Vi minner atter om at komplementet «*fra* verdens grunnvoll» ble lagt angår herredømmet over jorden og forekommer sju steder i Skriften, nemlig i Matt. 13,35, 25,34, Luk. 11,50, Hebr. 4,3, 9,26, Åp. 13,8, 17,8, hvorimot komplementet «*før* verdens grunnvoll» ble lagt angår ekklesia av Guds uforskyldte nåde og forekommer tre steder, nemlig Johs. 14,24, Ef. 1,4, 1.Pet. 1,20. Og etter vår oppfatning er også ekklesia opprykket før endens tid.

Altså vender Satan seg nå i raseri mot alle hellige på jord for å drepe dem, først og fremst de hellige av Israel og dernest de hellige av folkene. Og i den situasjon er det Johannes ser ham stå på sanden ved havet, Åp. 12,18, og fører frem de to villdyr i Åp. 13, dyret av havet, som er Anti-Messias, og dyret av jorden, som er den falske profet.

Artikkel nr 163:
Dyret

Antikristens ånd

«På dette skal dere kjenne Guds Ånd: Hver Ånd som bekjenner at Jesus er Kristus, kommet av kjød, er av Gud, og hver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud, og dette er Antikristens ånd, som dere har hørt om, og den er allerede nå i verden», 1.Johs. 4,2-3 etter norsk bibeloversettelse av 1930. Vi tilføyer også at Johannes sannsynligvis skrev både sitt evangelium og Åpenbaringsboken før han skrev brevene og at brevene trolig er de yngste skrifter i N.T. Videre at det som i vårt tema særlig interesserer oss i det anførte skriftsted, er v.3 II: «*-Og dette er Antikristens ånd.* V. 3 II i oversettelsen av 1930 er lett å forstå etter sin ordlyd. Ser en derimot på forskjellige andre oversettelser av v.3 II, blir forståelsen av v.3 II ikke så lett.

Vi merker oss først at v.3 II på gresk i norsk transkripsjon sannsynligvis er: «- kai toyto estin to toy antixristoy», d.e. «- og dette er det antikristens» eller «og dette er det av antikristen».

Hva er så «det antikristens» eller «det av antikristen»?

Mange oversettelser er her forskjellige. De fleste norske oversettelser har «Antikristens ånd», men en utgave av N.T. av 1862 setter «ånd» i parantes, altså «Antikristens (ånd)». Det nye testamente på moderne norsk av 1973 har «Antikrists ånd». Det nye testamente av 1975 har «Antikristens ånd». Vulgata har «antichristus», d.e. «antikrist» eller «antikristen». Nestle-Aland: Novum Testamentum (gresk-latin) har «Antikristus», d.e. «Antikrist» eller «Antikristen». Emphatisk Diaglott har «the (spirit) of the Antichrist», d.e. «den (ånd) av Antikristen». Den concordante oversettelse har «of the Antichrist», d.e. «av antikristen». G.R. Berry's oversettelse har «that (power) of the antichrist», d.e. «den (makt/kraft) av antikristen». Authorised King James Version og Revised Standard Version har «that spirit of antikrist», d.e. «den ånd av antikrist». Tysk Bibel (Luther) har «der Geist des Widerchrists», d.e. «Motkristens ånd». Fransk Bibel (Sepond) har «celui de l'antechrist», d.e. «den av antikristen». Scofield Reference Bible har «that spirit of antichrist», d.e. «den ånd av antikrist». F.W. Grants oversettelse har «that thing of antichrist», d.e. «den sak/forhold av antikrist».

Ut fra disse noe forskjellige forståelser og oversettelser av «det av Antikristen» i v.3 II er det noe dunkelt og hemmelighetsfullt ved stedet, hvorfor det turde være den rette

forståelse å hevde at Antikristens ånd her ennå ikke har den endelige og fornødne dødsfylde som anti-ånden i en satanisk treenighet må ha, men vil få denne i forbindelse med dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde, som vi senere skal se. Åp. 13,14-15.

Videre sier Johannes i 1.Johs. 4,3 IV at Antikristens ånd allerede da var i verden, altså da brevet ble skrevet, hvilket må være i den andre halvdel av det første århundre e.Kr. Dette er en av flere profetier som viser at Anti-Messias har to i tid adskilte perioder på jorden og at han da hadde hatt sin første periode og følgeriktig var i avgrunnen (abyssos). Jfr. her Åp. 17,7, 13,3, 17,8-11. Som tungtveiende grunner for denne oppfatning er også den kjennsgjerning at Anti-Messias' løpebane ifølge profetiene består av sataniske imitasjoner av Jesus Messias' løpebane, sålangt dette kan imiteres, og som vi har gitt mange eksempler på. Vi henviser også i denne forbindelse til art. 160 og 161 hvor vi kort har redegjort for de forskjellige trinn Herren Jesus Messias måtte gjennomgå før han ble en levendegjørende ånd som kunne bli meddelt mennesker ved Guds Ånd, 1.Kor. 15,45, 2.Kor. 3,17 I, og hvor vi kan vente slike imitasjoner.

Av slike imitasjoner bør vi nevne noen:

Messias og Anti-Messias har begge en første periode på jorden.

De har begge en død og en levendegjørelse. Messias' død var en virkelig død for verdens synd, men uten forråtnelse av legemet, da han ble levendegjort før dette kunne inntre. Anti-Messias, som jeg mener er keiser Nero, fikk et dødssår av en dolk eller kniv, som meget godt kan betegnes som sverd, fordi sverd, lat. gladius, ofte på lat. også heter ferrum, d.e. jern eller jernet, som betegner både sverd og dolk. Men det kan ikke historisk bevises at han døde eller var død eller ble kremert. Men han var døende, og profetien sier at han er ilive, Åp. 13,14.

De har begge et fravær fra jorden, Messias i himmelen og Anti-Messias i avgrunnen.

De har begge en åpenbarelse, gr. apokalypsis, og en gjenkomst til vår jord, gr. paroysia, 2.Tess. 2.

De har begge et rike på denne jord. Etc.

Men før Anti-Messias' bilde kan dannes og levendegjøres, må profetien om Anti-Messias' gjenkomst være oppfylt. Om dette sier Paulus i 2.Tess. 2: «For lovløshetens hemmelighet er allerede virksom, bare at den som nå holder igjen inntil ut av midte han være, og da skal den lovløse, d.e. Anti-Messias, åpenbares, v.7-8.

Da lovløsheten er en hemmelighet, gr. mysterion, altså noe overnaturlig, må også den som holder igjen være overnaturlig, som ifølge den profetiske sammenheng ikke kan være noen annen enn den Hellige Ånd i hans gjerning med å utkalle menigheten, ekklesia, den utkalte forsamling. Videre fremgår her at sålenge den Hellige Ånd utkaller og danner menigheten, er den Hellige Ånd i sentrum, mens Anti-Messias' ånd er henvist til periferien. Men når den Hellige Ånd tar menigheten bort fra jorden, hvilket skjer ved opprykkelsen av menigheten, skal lovløsheten ta fullstendig overhånd, og da skal den lovløse åpenbares. Altså: Den som, gr. ho, holder igjen, må være den Hellige Ånd, v.7, og det som, gr. to, holder igjen, må være menigheten, v.6.

Endelig må — før Anti-Messias' bilde kan dannes og levendegjøres — Satans anti-prestelige gjerning i himmelen opphøre, Satan og hans engler bli kastet ned på

jorden og de to villdyr, Anti-Messias og den falske profet, stå frem, utrustet med verdslig og åndelig makt fra Satan ifølge Guds tillatelige vilje.

Artikkel nr 164:
Dyret

Dyrets bilde

Da vi hermed fra og med art. 127 har gitt en kort utleggelse av Åp. 13,1-3 og Åp. 17,7-11 med forklarende skriftsteder i kap. 5, 10, 11 og 12, skal vi begynne med utleggelsen av dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde i Åp. 13,14, som er et av de vanskeligste steder i den eskjatologiske profeti og hvis to akter, dannelsen og levendegjørelsen, for forståelsen bør holdes fra hverandre: «Og det forfører dem som bor på jorden, for de tegns skyld som er gitt å gjøre for dyrets øyne, idet det sier til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde til det dyr som fikk såret av sverdet og ble i live».

Aktøren her er det andre dyr i Åp. 13, det som stiger opp av jorden (landet). Det har to horn likesom et lam, forøvrig den eneste likhet dette dyr har med et lam, da det er en hornet giftslange, 1.Mos. 49,17, som altså til overmål i forførisk retning har to tilsynelatende helt ufarlige horn likesom et lam, til forskjell fra den hornløse slange i paradisets have. Hornet symboliserer makt/kraft. Og hvem frykter ikke villoksens horn? Men denne smidige, grasiøse slange med disse to små, yndige lammehorn, som ikke engang er så store som hornene på et vanlig lam, gr. amnon, men derimot som hornene på et lite lam, gr. arnion, som her er brukt, et diminutiv. Hvem frykter vel disse horn? Det er latterlig å tro at disse representerer noen som helst fare. Men faren ligger for det første i at dette er et dobbelt-dyr, et diplozoon paradoxum, som har to horn likesom et lam, men taler som en drage, d.e. energetisert av Satan og fylt av satanisk syndegift. For den andre symboliserer disse tilsynelatende ufarlige lammehorn Satans to viktigste okkulte forførelser for menneskene gjennom hele den onde tidsalder fra syndefallet til opprettelsen av Messias-riket på denne jord, nemlig spiritimsen og magi'en.

Allerede i vår tid har okkultismen, som vi har vist i art. 153 og 154, tiltatt i uhyggelig grad over hele kloden, men vel ingen av oss kan nå forestille seg hvordan dette vil utvikles på jorden, når «det» og «den» som holder igjen for lovløsheten er borte, 2.Tess. 2,6-7, når Satan og de onde ånder er kastet ned på jorden i stort raseri, Åp. 12,9, og når de onde ånder i avgrunnen strømmer opp på jorden, Matt. 12,45, Åp. 9,1-12. Da vil okkultismen formelig oversvømme jorden, og der vil være spiritiske og magiske ledere og medier overalt, og likeså falske messias'er og falske profeter, Matt. 24,24.

Og det, d.e. det andre dyr, den falske profet, *forfører* dem som bor på jorden, for de tegns skyld som er det gitt å gjøre for dyrets øyne, d.e. det første dyr, Anti-Messias.

«De som bor på jorden» er en profetisk betegnelse for de demon-påvirkede og demon-besatte mennesker i endens tid.

Klimaks i denne forførelse vil innledes, når den falske profet sier til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde av det dyr, d.e. Anti-Messias, som fikk såret av sverdet og ble i live.

Betegnende allerede for vår tid er at de totalitære ideologiske ledere og regjeringer involverer folket i sine handlinger og sier at de gjør folkets vilje. De smigrer for folket og stiller seg i ly av folket og søker derved å få folket medvirkende og medskyldig i sine handlinger.

Demokratiet, som står for leret i føttene og tærne i verdensrikenes bildekoloss, det romerske timaktsforbund, Dan. 2,33 II.41-43 tenderer mot anarki, når det løsgjøres fra Guds bud og vilje. Men i endens tid vil det fullstendig gjennomsyres av demonisme. Men bak denne prosess står satans autokrati. Autokratiet, som står for jernet i føttenes rike, Dan. 2,33 II.41-43, tenderer mot tyranni, når det løsgjøres fra Guds bud og vilje. Men i endens tid vil dette autokrati være identisk med satanisme. Som jern og ler ikke kan fast forbindes, slik er autokrati og demokrati allerede politisk sett i vesen og virkning hverandre motsatt og uforenelig. Verdensrikenes bildekoloss står derfor på svake føtter.

I Satans rike i endens tid vil derfor både anarkiet og tyranniet nå frem til full modenhet. Endelig skal menneskene få oppleve Satans regjering. Men Gud har fastsatt dens korte tid, nemlig førtito måneder.

Overensstemmende med denne utvikling skal også den falske profet involvere verdensmenneskene, d.e. de som bor på jorden, de demonpåvirkede og demonbesatte, til å bli delaktige i den forferdeligste forførelse som noen gang har funnet sted på denne jord, idet han oppfordrer dem til å gjøre dyrets bilde, d.e. Anti-Messias' bilde. På gresk står her «eikon», som betyr bilde, avbilde, altså at dyret er avbildet. Det rent språklige kan her ikke hjelpe oss meget når det gjelder utleggelsen av bildet, bortsett fra at dyret skal avbildes.

Men hva slags materiale skal så dyrets bilde dannes av? Skal det som hittil har vært tilfelle med avgudsbilder f.eks være av gull eller sølv eller tre eller stein? Eller skal det være et maleri av dyret? Eller skal det kanskje være av polymer-molekylær plast, som i vår tid har fått en slik enorm anvendelse? Nei, ingen av disse delene.

Artikkel nr 165:
Dyret

For å forstå det som nå kommer, må vi fullstendig innstille vår oppfatning på den onde verdenssituasjon i endens tid, at det nå gjelder satanisme, demonisme og okkultisme, ettersom det nå gjelder Satans rike i sin virkelige men korte opprettelse på vår jord, Åp. 9,11, 12,3, 13,2, 16,10, 19,19.

Først noen tidligere omtalte forhold som det er viktig å ha klart:

1. Hornene på det andre dyr i Åp. 13 d.e. den falske profet, er — etter min oppfatning — symboler på spiritismen og magi'en som er hoveddisipliner angående Satans to mest fristende okkulte tilbud til menneskene om en snarvei inn i den skjulte verden de tilbudte okkulte muligheter under samtidig bibehold av syndelivets lyster. Dette tilbud fra Satan eksisterer gjennom hele den onde tidsalder fra menneskets syndefall til opprettelsen av Messias-riket på denne jord og når frem til sin klimaks i endens tid. Den falske profets makt er altså en satanisk åndsmakt.

2. Satan kan gjøre overmenneskelige gjerninger, d.e. sataniske under eller tegn, men han kan ikke gjøre overnaturlige, virkelige under eller tegn, d.e. skape av nytt, skape av intet, hvilket alene Gud kan. De sataniske under står derfor alltid i forbindelse med det som Gud allerede har skapt, det være seg av den synlige eller usynlige skapning. Således har Satan og de onde ånder og okkultistene — innenfor de grenser Gud setter — makt til å foreta fantastiske manipulasjoner med den synlige og usynlige skapning, med naturlovene og med det fysiske stoff. (Se art. 153 og 154: Om okkultismen.) I endens tid skal dette særlig skje ved de to forførende kardinaltegn, ild-tegnet (art. 136 til 138) og tegnet med dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde, samt disse to tegns fortsatte anvendelse.

Dannelsen av dyrets bilde:

Ved midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, da dragens, d.e. Satans, antiprestelige gjerning i himmelen er slutt, da han og hans engler etter det «himmelske» Harmageddon kastes ut av himmelen og fra himmelrommet og luftrommet ned på jorden, og etter hans totalt mislykte forsøk på å drepe sol-kvinnen i Åp. 12, fører han i avsindig raseri og hat mot Gud sine to spesielle, menneskelige redskaper, dyret av havet, d.e. Anti-Messias, og dyret av jorden (landet), d.e. den falske profet, som begge er fortapte mennesker med come back-løpebane, frem på endetidens arena til sine spesielle oppdrag i Satans tjeneste. Anti-Messias som han har gitt sin kraft og sin trone og stor makt, Åp. 13,2, har altså den ytre, verdslige makt som Satans verdensregent, verdenskongen i de fire verdensrikers avsluttende endetidskonstellasjon. Den falske profet, som bruker hele Anti-Messias' ytre, verdslige makt for å tvinge igjennom sine sataniske oppdrag, har altså den sataniske forførende åndsmakt, symbolisert ved sine to små horn, likesom et lam, og som står for spiritismen og magi'en.

I art. 163 kom vi frem til at Anti-Messias' ånd ennå manglet den egentlige og fornødne døds-intensjon som Anti-ånden i en satanisk treenighet i endens tid må ha, 1.Johs. 4,3 II, hvorfor Anti-Messias' ånd må motta Anti-Messias' spesielle døds-dimensjon som han har forhvervet seg ved sitt opphold i avgrunnen.

Vi skal så sitere Åp. 13,14: «Og det (d.e. den falske profet) forfører dem som bor på jorden, for de tegns skyld som er det gitt å gjøre for dyrets øyne, idet det sier til dem som bor på jorden, at de skal gjøre et bilde til det dyr som fikk såret av sverdet og ble i live».

Som Messias er et bilde av Gud den usynlige, Kol. 1,15, er Anti-Messias et bilde av den usynlige Satan. Som Guds evige Sønn kom i syndig kjøds lignelse for å bli en levendegjørende ånd som forkynner liv, Johs. 1,14, Rom. 8,3 II, 1.Kor. 15,45, 2.Kor. 3, 17 I, så skal Anti-Messias' ånd komme i Anti-Messias' lignelse for å bli et levende

åndevesen som forkynner død.

Den første akt, nemlig dannelsen av dyrets bilde, begynner med at stormesteren i spiritisme og magi, Anti-Messias' herold og fullmakt, den falske profet, i hvem all falsk profeti opp gjennom tidene når frem til sin klimaks i endens tid, og som dertil har okkult perfeksjonisme fra sitt lange opphold i avgrunnen, involverer de demonpåvirkede og demonbesatte mennesker i endens tid, «de som bor på jorden», ved sine ledere til en verdensomspennende, spiritistisk-magisk stor-seanse, hvor hele verdenseliten av navnkunnige medier er samlet. Ved denne forferdelige sataniske åndsmakt blir så Anti-Messias' ånd materialisert ved forming under Satans informasjon til et i alle deler med Anti-Messias helt likt bilde, altså det helt nøyaktig avvbilde av det dyr som fikk såret av sverdet og ble i live.

Artikkel nr 166:

Dyret

Levendegjørelsen av dyrets bilde

Vi siterer så Åp. 13,15 I og II:

.«Og det (d.e. den falske profet) fikk makt til å gi dyrets bilde livsånde, så at dyrets bilde endog kunne tale».

Den andre akt i denne fantastiske forestilling, nemlig levendegjørelsen av dyrets bilde, utføres kun av den falske profet, idet han treder frem for dyrets bilde og for Anti-Messias' øyne, d.e. mens Anti-Messias ser på og likeså denne makabre forsamling som i åndløs spenning venter på hva her nå skal skje. Da er det at den falske profet utvirker alle tiders største og enestående sataniske under, idet han får Satans makt og Guds tillatelse til å immaterialisere (dematerialisere) dyrets bilde og gi det livsånde, så at dyrets bilde endog kunne tale.

Altså foregår det her både en immaterialisasjon (dematerialisasjon) og en levendegjørelse, hvilket er den sataniske imitasjon av Jesus Messias som den levendegjørende ånd, 1.Kor. 15,45, 2.Kor.3,17 I. (Jfr. her art. 159 og 160 hvor Jesus Messias' løpebane er skissert.)

Hva angår det språklige aspekt, bruker den greske tekst her «eikon»», som betyr «bilde», «avbilde», altså at dyret er avbildet.

Hva angår «livsånde», bruker den greske tekst «pneyma». Opprinnelig betyr pneyma vind, pust, ånde. Ut fra denne betydning som er forholdsvis sjelden i N.T., er pneyma gått over til å bety «ånd», som er livsprinsippet i mennesket ifølge bibelsk tankegang. Det må være denne betydning det har her. Altså må den falske profet ha fått makt til å gi dyrets bilde liv.

Angående at dyrets bilde «endog kunne tale», er dette en direkte oversettelse av den greske tekst, idet verbet «lalein» angår evnen til å tale.

Dette er alle tiders mest fantastiske sataniske under eller tegn som har skjedd, og følgen er at verdensmenneskene faller ned og tilbeder Anti-Messias og videre Satan som slik har «herliggjort» sin sønn. Og dette er Satans imitasjon av Gud og Faderens herliggjørelse av sin evige Sønn, kommet i kjød, Jesus Messias vår Herre, Johs. 3,31-32, 17,5.

Allerede Anti-Messias' gjenkomst har satt verdensmenneskene i den største undring, så de følger etter ham, Åp. 13,3-4, 17,8, men etter dannelsen og levendegjørelsen av hans bilde, faller den siste, mulige rest av tvil bort. Anti-Messias har i verdensmenneskenes øyne fullstendig godtgjort at han er Gud, hvilken himmelstormende, blasfemisk pretensjon han har hevdet etter sin gjenkomst til vår jord. Når dertil kommer at han også militært er uovervinnelig den tid hans herredømme varer, Dan. 11,36-45 I, er verdensmenneskenes gledesytring ifølge Åp. 13,4 lett forståelig: «Hvem er lik dyret? og hvem kan stride mot det?

Men for den som tror på Guds ord, er saken klar. For den bibelske profeti har forutsagt at Anti-Messias' paroysia (komme) skjer, etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som har gått tapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt, som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten, 2.Tess. 2,9-12.

Artikkel nr 167:
Dyret

Det levende bildes fire hovedfunksjoner

1. Dyrets levende bilde har fire hovedfunksjoner. For det første spiller det rollen som den tredje person i en satansk treenighet i endens tid, en satanisk imitasjon av treenigheten i Gud. Satan, den store drage, er Anti-gud. Det første dyr i Åp. 13, altså dyret av havet eller Anti-Messias, er Anti-sønnen. Og Anti-Messias' levendegjorte bilde er Anti-ånden , hvorved den sataniske treenighet er dannet.

2. For det andre kan Anti-ånden være synlig eller usynlig ettersom det passer inn i den sataniske treenighets planer vedrørerende tilbedelsen og forgudelsen av Satan og Anti-Messias, da Anti-ånden er av åndelig stoff og kan materialiseres og immaterialiseres ved okkult virksomhet. Dette er en satanisk immitasjon av Guds Ånd, som også åpenbarer seg ved synlige manifestasjoner f.eks i skikkelse av en due, Matt. 3, 16, i tunger likesom av ild, Ap.gj. 2,3-4, i synlig lys eller ild fra himmelen, Matt. 3,11 II. (Det siste også ved egen opplevelse.)

Anti-Messias' levende bilde kan således bli synlig og så atter usynlig. Dette er en satanisk imitasjon av Herren Jesus Messias som i de førti dager mellom oppstandelsen og himmelfarten viste seg for sine disipler og så ble usynlig. Også senere har Jesus åpenbart seg for mennesker på forskjellige måte. (Også ved egen opplevelse.)

3. For det tredje: Vi har foran omtalt at Anti-ånden kan opptre synlig når som helst og hvor som helst etter Satans og Anti-Messias' ønske og vilje, dersom Gud tillater. Men da kun Gud er allesteds nærværende, kan Anti-ånden -likesom de skapte ånder - ikke være tilstede på mere enn et sted ad gangen. Derfor er dens tilværelse *punktuell*, d.e. den opptar et bestemt rom i forhold til sin størrelsen, og dens bevegelse er *momentan*, d.e. den behøver et øyeblikk til sin bevegelse. Ved åndelig bevegelse må der utvilsomt eksistere et inertialsystem hvis hastighet tenderer mot uendelig.

4. For det fjerde er spesielt fremhevet Anti-åndens evne til å tale, Åp. 13,15.

Dette synes for det første å være Satans triumf over Guds ord som sier at avgudsbildene har munn men ikke kan tale, Salm. 115,5. For det andre er dette en satanisk imitasjon av Guds røst fra himmelen, f.eks. Matt. 3,16, Johs. 12,28, 2.Pet. 1,17. For det tredje er dette en satanisk imitasjon av Guds Hellige Ånd som taler sine befalinger til mennesker, f.eks. Ap.gj. 13,2. Og særlig er det en satanisk imitasjon av Guds Ånds tale ifølge 1.Tim. 4,1, hvor det står at Guds Ånd taler med *tydelige* ord, hvilket nettopp gjelder det store frafall fra de kristne tros- og frelsessannheter i kristenheten som går forut for Anti-Messias' paroysia (komme), hvilket frafall vi nå er kommet langt inn i, 2.Tess. 2,3-9 I.

Men Anti-ånden spiller særlig rollen som overordentlig metafysisk instans fra den oversanselige verden, særlig når det gjelder absolutt krav om tilbedelse av Anti-Messias og å avsi dødsdommer over dem som nekter å tilbe dyrets bilde, Åp. 13,15 III.

Endelig er Anti-ånden den sataniske imitasjon av talsmannen, gr. parakletos, som Faderen sendte til jord på pinsefestens dag, sannhetens Ånd. Derfor er Anti-ånden talsmannen fra Satan, løgnens ånd, som hyller Anti-Messias og dermed også Satan og som er den overmenneskelige og overordentlige stadfester av Satans mordplaner i den store trengsel.

Artikkel nr 168:
Dyret

Den falske profets hovedoppgave

Den falske profet, som er Anti-Messias, har som hovedoppgave å få menneskene til å tilbede Anti-Messias. Han står i et lignende forhold til Anti-Messias i den siste og syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, som Jesu forløper og herold, døperen Johannes, stod i til Jesus Messias i den sekstiniende åruke. Døperen Johannes' store og viktige oppgave var jo å berede Israels folk til å motta Jesus Messias ved hans første komme.

Det ser ut til at den falske profet, som etter min oppfatning er Judas Iskariot som i endens tid kommer tilbake til jorden ved oppstandelse, ifølge profetien og som følge av forræderiet mot den Herre Jesus Messias har fått seg tildelt denne nedverdigende slavetjeneste under Satan og Anti-Messias til å bevirke menneskenes tilbedelse av

Satans falske Messias. Den falske profet og Anti-Messias har den samme forferdelige benevelse i Skriften, gr. hyios tes apoleias, d.e. fortapelsens sønn, Johs. 17,12 og 2.Tess. 2,3, og som fortapelsens to ektefødte sønner blir de begge etter deres andre funksjonstid på jorden samtidig kastet levende i ildsjøen, Åp. 19,20, 20,10. Dette viser også at de begge tidligere har måttet gjennomgå døden, om enn på forskjellig vis. For skriften sier at det er menneskenes lodd en gang å dø og deretter dom, Hebr. 9,27. De eneste som ifølge Skriften har unngått å dø er Enok, 1.Mos. 5,24, Hebr. 11,5 og Elias, 2.Kong. 2,9-13, og videre skal de troende som lever, som blir tilbake, når Herren kommer, unngå å dø, 1.Kor. 15,51-52, 1.Tess. 4,17.

Judas, som var utvalgt sammen med de elleve apostler til å tjene Guds Messias til evig herlighet, valgte å forråde ham og ble tilslutt besatt av Satan, Luk. 22,3, Johs. 13,27. Da han så at Jesus ble dømt til døden på korset, gikk han bort og hengte seg, Matt. 27,5, og gikk til sitt eget sted, Ap.gj. 1,25, hvorfra han skal komme tilbake til jorden i endens tid ved oppstandelsen.

I denne hans nye stilling og periode på jorden er han fremdeles besatt av Satan, og han er «presset» mellom Anti-Messias og Satan ifølge profetien: «Sett en ugudelig, d.e. Anti-Messias, over ham, og la en anklager, d.e. Satan, stå ved hans høyre hånd», Salm. 109,6.

Slik er den falske profet tvunget inn i sin hovedoppgave i Satans rike i endens tid, og ensrettet og med alle midler søker han å forføre eller tvinge menneskene til å tilbede Anti-Messias og Satan og drepe dem som ikke vil tilbede. (Jfr. Es. 27,1, hvor dommen over Satan og den falske profet og Anti-Messias omtales, Åp. 19,20, 21,1-3, 7-10.)

Dobbelt-forræderen

Profetiene viser - etter min oppfatning - at israeleren og forræderen Judas Iskariot ikke bare forådte Jesus Messias ved Jesu første komme, men at han - som den falske profet - også skal forråde Israels folk i endens tid. Også i denne forstand er han dobbelt-dyret, diplozoon paradoxum.

Vi skal her gjenta tre satser som vi tidligere har ført bevis for:

1. At den falske profets oppstigning av jorden, Åp. 13,11, både betyr at han kommer igjen ved oppstandelse i endens tid og at han kommer av og fra Israel, altså at han er israeler, art. 14 og 24.

2. At den falske profet er Judas Iskariot, art. 17 til 19.

3. At Judas Iskariot er av Dans stamme, art. 20 til 25.

For mens Anti-Messias stiger opp av havet, Åp. 13,1, stiger den falske profet opp av jorden, egl. ut av jorden, gr. ek tes ges, v.11.

Havet, gr. thalassa, betyr bokstavelig hav, motsatt land. Videre betyr thalassa et bestemt hav, f.eks Middelhavet, lat. mare mostrum, d.e. vårt (romernes) hav. Men bildelig står thalassa for det etniske folkehav, Dan. 7,2, Es. 17,12-13, 27,1 III hvilket indikerer at Anti-Messias er en hedning i bibelsk forstand.

Det tredje verdensrikes lille horn, Dan. 8,9, 11,16, Antiokus IV Epifanes, som er Anti-Messias' viktigste forbilde, er også en hedning i bibelsk forstand, altså en ikke-israeler.

Videre fremgår av Dan. 9,26-27 at den kommende fyrste, hvis folk ødela Jerusalem i år 70 e.Kr., er romer, altså en romersk cæsar. Her må også bemerkes at det var Nero

Cæsar som på sin kunstner- og veddeløpsferd til Hellas i år 66 e.Kr. i Achaia utnevnte den fremragende general og senere keiser Titus Flavius Vespasianus til å kue opprøret i Judea som var brutt ut i år 66. Denne krig, hvor først Galilea ble erobret tilbake i år 67 og derpå Judea i år 68, endte med at Jerusalem og templet ble inntatt og ødelagt av romerne av Vespasians sønn Titus i år 70 e.Kr., som forutsagt i v.26.

Endelig fremgår ifølge Åp. 13,3 og 17,8-11 at Anti-Messias er Nero-Cæsar. Art. 146.

Men jorden, gr. ge, betyr bokstavelig jord eller land, motsatt hav. Og bildelig står jorden eller landet for løftets og frelsens jordbunn, Israels land (Eretz Israel). 1.Mos. 18-21, Jer. 22,29, Es. 62,4, hvilket indikerer at den falske profet kommer fra Israels folk og land.

Artikkel nr 169:
Dyret

Jesus Messias' opprør med de fremmede hyrder i de fire verdensrikers tid.

Vi innleder her med Sak. 10,3: «Mot hyrdene er min vrede opptent, og bukkene vil jeg hjemsøke, for Herren, hærskarenes Gud, ser til sin hjord, Judas hus, og gjør den lik sin stolte seiershest». Med hyrdene og bukkene forstås Israels fremmede herskere.

Deretter skal vi omtale det i denne forbindelse meget viktige ellevte kap. hos profeten Sakarias.

Det deles i to halvdeler, v.1-14, som særlig angår Jesu første komme, og v.15-17, som angår endens tid og Jesu gjenkomst.

V.1-6 omhandler Guds vrede mot Israels folk og land som ble fullbyrdet i ødeleggelsen av Jerusalem og templet i år 70 e.Kr., som innledning til Israels lange og tunge landflyktighet blant folkene.

V.7-14 angir årsaken til denne Guds vrede over Israel som var Israels forkastelse av Jesus Messias.

Her fikk profeten befaling om, symbolsk-profetisk og forbildelig i Messias' sted, å røkte slaktefårene, d.e. jødene, endog de usleste av fårene, på relativt kort tid, men som i virkeligheten for Messias' vedkommende varte i hele hedningernes tider gjennom de fire verdensrikes tid, da Israel som nasjon er satt til side.

De to første hyrdestaver, liflighet og bånd, v.7, som profeten tok seg for å røkte fårene med, representerer de to glitrende tilbud Jesus Messias hadde til Israel, dersom han var blitt mottatt av dem. Staven liflighet representerer Jesu uforskyldte nåde, Johs. 1,17, og staven bånd representerer gjenforeningen av Juda og Efraim, Esek. 37. Dette er jo også presis hva Israel trenger og hva også Israel skal få ved Jesu gjenkomst i endens tid.

De tre første hyrder representerer hyrdeomsorgen mot Israel i de tre første verdensriker, v.8. Den ene måned er 3 x 10 dager, som symboliserer den beskikkede tid,

d.e. 10 dager for hvert av de tre riker før de gikk til grunne.

Men profeten ble lei av slaktefårene, og de likte heller ikke ham, og profeten sa at han ikke lenger ville røkte fårene og at det fikk gå som det ville og kunne med dem, v.8-9.

Så tok profeten staven liflighet og brøt den i stykker for å gjøre den pakt til intet som han hadde gjort med alle folkene, v.10. Denne pakt gikk ut på at folkene ikke skulle forderve eller ødelegge Israel, Hos. 2,18. Og den, d.e. pakten, ble gjort til intet på den dag, og således skjønte de usleste av fårene, de som aktet på meg, at det var Herrens ord, v.11.

De usleste av fårene er Israels levning etter nåtidens utvelgelse, Rom. 11,5, som trodde på Messias ved hans første komme og senere. Her må en merke seg at det her verken siktes til hedninger eller til hedningekirken, som ikke eksisterer i G.T. Jfr. Ef. 3,8-11.

Deretter sa jeg til dem: Gi meg min lønn. Da veide de opp til meg min lønn, tretti sølvpenger, v.12-13, Matt. 26,15, 27,9-10.

Så brøt jeg i stykker min andre stav bånd, hvorved Israel var prisgitt tvedragt og indre oppløsning i nasjonen og som førte til diaspora'en blant folkene, v.14.

Tilbake av Sak. 11 er så kun v.15-17, som angår det romerske timaktsforbund, sluttfasen av det fjerde og siste av verdensrikene i hedningenes tider, nemlig det romerske, Dan. 7,7, Åp.17,12.

Og Herren sa til meg: Ta deg atter en stav - en dårlig hyrdes stav! v.15. V.16 beskriver så den dårlige hyrde og v.17 dommen over ham.

Den dårlige hyrde er så klart den falske profet, som etter min mening er Judas Iskariot, som kommer igjen ved oppstandelse i endens tid. Han skal stå frem i landet, d.e. Israels land, som en hyrde, d.e. en religiøs leder for det vantro Israel, d.e. de av Israel som ikke tror eller vil tro at Jesus av Nasaret er Israels Messias.

Men her må en være oppmerksom på at *Anti-Messias og den falske profet hører uadskillelig sammen*. ISak. 11 sikter v.6 til det vantro Israels konge, Anti-Messias, og i v.16 og 17 til den falske profet. I Åp. 13 kalles de henholdsvis dyret av havet og dyret av jorden og hører uløselig sammen med Satans spesielle menneskelige redskaper. I Åp. 16,13 står de sammen med Satan, nemlig dragen og dyret og den falske profet. Og i Åp. 19,20 står dyret og den falske profet sammen, både i slaget ved Harmageddon og i dommen over dem. Jfr. Åp. 20,10. Men vi vet også at Anti-Messias selv - etter den falske profets forførende virksomhet blant israelerne - skal invadere Israel, det fagre land, ved midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 11, 41 I.45, Matt. 24,15, 2.Tess. 2,4. Og vi vet at ved sin gjenkomst skal Jesus Messias ved dommen over de levende nasjoner kaste Anti-Messias og den falske profet levende i ildsjøen, Åp. 19,20, 20,10, etterat han i forveien har brukt Anti-Messias og de ti konger i det romerske timaktsforbund til å utføre dommen og ødeleggelsen over den store skjøge Babylon, som er den fra Gud frafalne verdenskirke under ledelse av pavekirken, Åp. 17,15-18.

Dermed har Jesus Messias endelig gjort til intet «hyrdene» og «bukkene» (Sak. 10,3) over Israel i de fire verdensrikes tid ved dom og ødeleggelse. Og etterat Jesus også har fengslet universets usurupator Satan og de onde ånder i avgrunnen, Es.

24,21-22, Åp. 20,1-3, blir Messias-riket, det herligste rike for Israel, opprettet over hele denne jord med himmelkongen Jesus Messias på tronen, Luk. 1,31-33, 19,11-27, Ap.gj. 1,6-7, 3,19-23, 15,16-18, Rom. 11,25-29, 1.Kor. 15,24-28, Åp. 11,15, 20,4-6,etc. (På grunn av plasshensyn kan vi her ikke ta med de mange profetier i G.T. i denne sak.)

Artikkel nr 170:
Dyret

Anti-Messias' israelske forbundsfyrste

I og med denne overskrift er vi midt inne i et lite berørt men meget viktig forhold mellom Anti-Messias og den falske profet, som setter de dertil hørende profetier i en forståelig sammenheng.

Vi skal her først kort omtale pakten mellom det vantro Israel og Anti-Messias i lys av to forbildelige pakter:

1. *Pakten mellom israelitter og Antiokus IV Epinfanes*

Den første av disse pakter er pakten mellom helleniserte israelitter og Anti-Messias' hovedforbilde, den syriske konge Antiokus IV Epifanes (175 - 164 f.Kr.).

Denne pakt, hvis hensikt var å hellenisere Israel, er et forbilde på pakten mellom det vantro Israel og Anti-Messias i endens tid, hvis sataniske hensikt er å føre Israel inn i Satans rike. Likesom der i pakten med Antiokus var en forræder i og av Israel, nemlig ypperstepresten Jason, uten hvis hjelp Antiokus ikke hadde klart å hellenisere Israel, er der også i pakten mellom Anti-Messias og Israel i endens tid en forræder i og av Israel, uten hvis hjelp pakten vanskelig kunne komme istand, nemlig den falske profet, Anti-Messias' israelske forbundsfyrste, som jeg tror er Judas Iskariot. (Se art. 70).

Men likesom der også var mange fromme troende jøder (chassidim) som stod imot Antiokus og pakten med ham, slik er det også i endens tid. Vi nevner sol-kvinnen i Åp. 12, de beseglede av Israels stammer, Åp. 7,1-8, og sions-menigheten, Åp. 14,1-5.

2.*Pakten mellom makkabeerne og romerne*

Den andre av disse forbildelige pakter er pakten mellom makkabeerne og romerne, som ble inngått mellom Judas Makkabeus og romerne i år 161 f.Kr. Dens formål var å søke hjelp hos romerne mot Israels erkefiende Syria. Selv om denne pakt ble inngått av fromme jøder (chassidim), var den et skjebnesvangert feilgrep, som gav romerne anledning til å blande seg inn i jødenes indre anliggender.

Forholdet i endens tid er analogt. Frykten for og kampen mot Israels stadig mer fiendtlige nabofolk og fiendtlige nasjoner ut over den ganske jord vil bevirke at det vantro Israel vil søke hjelp hos romerne, som da vil være verdens sterkeste militærmakt. Allerede nå har Israel frihandelsordning med EEC eller EF, som er begynnelsen til Anti-Messias' rike, det romerske timaktsforbund. (Se art. 71).

Vi ser således at begge disse to forbildelige pakter utfyller hverandre i dette å vise frem til Israels pakt med Anti-Messias i endens tid. Og ved denne pakt skal den falske profet bevirke forræderiet mot Israels folk.

Her må vi også bemerke at når vi foran har brukt betegnelsen det vantro Israel, så betyr det ikke at israelerne ikke tror G.T.-skriftene, for det er mange israelere som tror disse. De tror også på Guds undere og venter nå på Messias som skal komme. I korthet kan en si at der er mange i Israel idag som tror mere på Guds ord enn mange kristne. Men med betegnelsen det vantro Israel mener vi at på grunn av det dekke Gud har lagt over Israel, Es. 6-8-13, kan Israel som nasjon ikke tro at Jesus fra Nasaret er Guds Sønn ved en naturlig og guddommelig konsepsjon (unnfangelse), Es. 7,14, Luk. 1,31-35, og Israels Messias og Konge. «Men deres sinn ble forherdet. For helt til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser den gamle pakt, det blir ikke tatt bort, fordi det er i Kristus det blir fjernet. Men helt til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses blir lest. Men når en vender om til Heren blir dekket tatt bort», 2.Kor. 3,14-16 i N.T. på moderne norsk av 1973. Men i slutten av den store trengsel skal Gud ta dette dekke bort, og da skal hele Israel bli frelst, Sak. 12,10-13,1, Rom. 11,25-29.

Artikkel nr 171:
Dyret

Pakten mellom det vantro Israel og Anti-Messias i endens tid

Allerede profeten Esaias forutforkynte Israels pakt med Anti-Messias i endens tid og kaller den en pakt med døden og et forbund med dødsriket, Es. 28,15-20. Riktignok har den en foreløpig og forbildelig oppfyllelse i Israels pakt med Egypt da assyrerne under Salmanassar V overfalt Israel. For med mange profetier er det slik at de løper gjenom et eller flere subsitutter før de får den endelige oppfyllelse. Men v.21-29 viser at pakten får sin fulle og endelige oppfyllelse i endens tid.

Dan. 9,27 viser hvordan denne pakt opprettes og forløper. Oversettelsen av Dan. 9,27 etter Kittels Biblia Hebraika blir her fulgt og er som følger: «Og han (d.e. den kommende fyrste, v.26, altså Anti-Messias) gjør pakten tung for mange, en uke. Og i midten av uken får han slakteoffer og matoffer til å opphøre. Og på vederstyggelighetens vinge en ødelegger, helt til den fastsatte ende strømmer ned over ødeleggeren».

Dan. 9,27 trekker opp rammen av pakten i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem med en begynnelse av pakten i og med ratifikasjonen av pakten i begynnelsen av åruken. Etter de 3,5 profetiske år, altså i midten av åruken, bryter Anti-Messias pakten med Israel. Og derpå følger de andre 3,5 profetiske år, den egentlige store trengsel, som da skal gå sitt redselsfulle løp over jorden og som skal vare inntil årukens slutt.

Åpenbaringsboken utfyller så denne ramme med himmelske og jordiske detaljer og

hvor også profetien forøvrig inngår med mange detaljer. Vi skal fremstille forløpet i noen punkter:

1. Pakten blir altså ratifisert i begynnelsen av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, hvorfor den syttiende åruke begynner med paktens ratifikasjon, og pakten inngås mellom det vantro Israel og Anti-Messias, som er lederen i det romerske timaktsforbund i endens tid, Dan. 7-7-8, Åp. 17,12.

2. Et israelsk tempel er da bygd, og en eller annen form for tempeltjeneste er godkjent og påbegynt.

3. Pakten må være en ikke-angrepspakt og en forsvarspakt, men «vinge» i entall ifølge Dan. 9,27 viser hvor ustabil og farlig dens omsorg og beskyttelse vil bli for Israel.

4. Forbundet mellom Israel og Anti-Messias og hans israelske forbundsfyrste, den falske profet, ved denne pakt forklarer Anti-Messias' kriger i Dan.11,40, hvordan Sydens konges (d.e. Egypt med eventuelle allierte) angrep på Israel og Nordens konges (d.e. Syria med eventuelle allierte) angrep på Israel derfor også blir angrep på Anti-Messias og det romerske timaktsforbund, verdens da sterkeste militærmakt, og gir da Anti-Messias anledning til å begynne sine kriger som forsvarskriger, idet Anti-Messias her forsvarer sin israelske forbundsfyrste og sin israelske forbundsstad.

5. Men i midten av åruken, altså 3,5 profetiske år etterat pakten er inngått, bryter Anti-Messias pakten med Israel. Årsaken til dette er at Satans antiprestelige adgang til himmelen da er slutt, og etter det «himmelske» Harmageddon blir Satan og hans engler kastet ned på jorden, Åp. 12. Da Satan da vet at han bare har en liten tid, åpenbarer han seg fra nå av i avsindig hat og raseri mot Gud som manndraperen gjennom sine to menneskelige redskaper, Anti-Messias og hans israelske forbundsfyrste, den falske profet, Åp. 13, og begivenhetene i den store trengsel følger nå i raskt tempo.

6. Anti-ånden fremtrer nå ved dannelsen og levendegjørelsen av dyrets bilde (art. 165 og 166), og den sataniske treenighet, Satan og Anti-Messias og Anti-ånden, begynner sin forferdelige virksomhet.

7. Anti-Messias overfaller nå Israel, og mange israelere skal falle, Dan. 9,27 II, 11,41 I.

8. Den israelske tempeltjeneste stoppes, Dan. 9,27 II, og Anti-Messias setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, hvilket utgjør klimaks i den mest himmelstormende sataniske blasfemi mot den levende Gud, Dan. 11,36, Matt. 24,15, 2.Tess. 2,4, Åp. 13,6.

9. Den store trengsel begynner, som i 3,5 profetiske år skal gå sitt redselsfulle løp over jorden, og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst, d.e. da ville intet menneske kunne overleve, men for de utvalgtes skyld skal de dager bli forkortet, Matt. 24,21-22, Åp. 13,5-9.

10. Da den del av Israels frelste levning som er innen Anti-Messias' rekkevidde tross alle konsekvenser standhaftig velger å bekjenne seg til troen på Israels levende Gud, altets skaper og oppholder, søker Anti-Messias nå å gjøre kort prosess, idet Anti-ånden proklamerer at alle som ikke vil tilbede dyrets bilde, skal drepes, Åp.13,10.15, 14,7.

Artikkel nr 172:
Dyret

Pakten mellom det vantro Israel og Anti-Messias i endens tid.

11. På samme tid følger den falske profets satanisk-geniale utnyttelse av det romerske timaktsforbunds handelssystem.

Ifølge art. 145 er min oppfatning at den falske profet er Judas Iskariot, som kommer tilbake fra avgrunnen ved oppstandelse i endens tid, Åp. 13,11. Men hensyn til navnet Iskariot er det sannsynlig at det kommer av den samme rot som og beslektet med navnet Issakar, som betyr «det er lønn», idet det synes å ha vært en form av ordet shakar, fra hvilket er avledet eshkar, Esek. 27,15, av lignende betydning, slik at Iskariot synes å kunne bety «handelsmann», hvilket er nær forbundet med hans forræderi mot Jesus Messias, som han solgte for tretti sølvpenger, Sak. 11,12. Navnet er ifølge Luk. 22,3 et tilnavn, og vi er minnet om at det i det øyeblikk Satan for inn i Judas. I grunnteksten til Johs. 6,71 og 13,2 står «Judas, Simons Iskariot», d.e. Judas, Simons (sønn) Iskariot, hvilket i vår norske Bibel (1930) i Johs. 13,2 er oversatt så klart som vel mulig, nemlig «Judas Iskariot, Simons sønn». Dette viser at tilnavnet Iskariot går på Judas og ikke hans far Simon, at det sannsynligvis er blitt gitt Judas etter forræderiet og at det dels viser ham som handelsmannen som solgte sin Herre og Mester for tretti sølvpenger og dels viser ham som utøveren av det satanisk-geniale handelssystem i endens tid.

Handel på de mangfoldige måter har vært et markant trekk som har fulgt Roms hele historisk utvikling, både det antikk-kongelige Rom, det republikanske Rom, det keiserlige Rom og det pavelige eller klerikalske Rom.

Da Roma-traktaten og det Europeiske Økonomiske Felleskap eller Fellesmarkedet, EEC eller EF, ble opprettet i 1957, skjedde også dette i Rom, hvor traktaten er oppbevart, mens EF foreløpig holder til i Bryssel. Men derfra skal EF, som ifølge profetien skal utvikle seg til en føderativ statsdannelse, senere flyttes til Rom som sitt beherskende midtpunkt, tilskyndet dertil ved en global ekumenisme som vi i dagens situasjon ser under utvikling i den såkalte en-kirke-bevegelse og kirkens verdensråd, som fører frem til fullendelsen av endetidens frafalne verdenskirke, den store skjøge Babylon, Åp. 17,1-6.

Denne endetidens globale ekumenisme, som fører tilbake til Rom, er ikke av ny dato. Den gjelder i virkeligheten pavedømmets gamle fordring på verdensherredømmet både på det åndelige og det verdslige område. De sentraliserende tendenser i den romersk-katolske kirke likesom bekjempelsen av enhver desentralisering har vært meget sterk i det 19. og 20. århundre ved f.eks. den ekstreme papalisme, ultramontanismen og jesuittordenen.

Men da pavedømmet endelig synes å stå foran sin etterlengtede seier, står det - slik som de fleste riker av denne verden før eller senere har opplevd - i virkeligheten foran Guds dom. Ødeleggelsen av den store skjøge Babylon, d.e. pavedømmets fall, skal ifølge profetien skje ved det romerske timaktsforbund og Anti-Messias i den første halvdel av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan 9,27, Åp. 14,8, 17,1, 13,16-17.

For selv den store skjøge Babylons utvortes bekjennelse av Jesus Messias vil ikke bli tålt av Anti-Messias og det romerske timaktsforbund. De vil likvidere skjøgen og konfiskere hennes umåtelige rikdommer. Anti-Messias' himmelstormende pretensjoner tolererer ingen som helst form for guddommelig tilslutning.

Dommen over pavedømmet, hvis frafalne kirke er identifisert med byen Rom som sitt beherskende midtpunkt og hvis to hovedkriterier for denne identifikasjon fremgår av Åp. 17.9.18 og med tilslutning av flere komplitterende kriterier i proferien forøvrig, lar Gud altså fullbyrde ved Anti-Messias og det romerske timaktsforbund.

Og etter ødeleggelsen av den store skjøge Babylon skal den falske profet lansere det egentlige endetidens handelssystem som karakteriseres ved *at det gjøres individuelt, at det gjøres globalt* og *at dets medlemsskap gjøres betinget av tilbedelse av Anti-Messias.*

Men pavedømmets identifikasjon med byen Rom er imidlertid ikke total, idet det siste verdensrikes politiske og kommersielle metropol i det romeske timaktsforbund - eller på dette tidspunkt rettere sjumaktsforbund følge Dan. 7,8 - også er identifisert med byen Rom, og identifikasjonen av den store skjøge Babylon og dyret med de sju hoder og de ti horn er da også innesluttet i den samme profeti, nemlig Åp. 17, 7-12.18.

Men den siste tilsynekomst av Rom under Anti-Messias og den falske profet - etter ødeleggelsen av den store skjøge Babylon - blir ødelagt av Gud i slutten av den store trengsel, Åp. 16,19. En må her merke seg at de ti horn og Anti-Messias ikke er nevnt i Åp. 18, men alene Gud, likesom i Åp. 16,19. Videre at de ti konger, Åp. 17,12-14. 16-17, alltid omtales i forbindelse med Anti-Messias, som de gir sin kraft og sin makt og sitt rike, v.13.17, hvorimot kongene på jorden, Åp. 18,9 nevnes i forbindelse med den politisk-kommersielle Babylon den store og over hvis brann de skal gråte og jamre seg.

Det må derfor i Åpenbaringsboken skjelnes mellom det religiøse Babylon, d.e. den store skjøge, som skal ødelegges i den første halvdel av den syttiende åruke ved de ti horn (konger) og Anti-Messias, Åp. 17,16-17, og det etterfølgende politisk-kommersielle Babylon under Anti-Messias og den falske profet, som skal ødelegges av Gud i slutten av den store trengsel, Åp. 16,19, og hvis ødeleggelse er Roms endelige undergang. Men denne adskillelse er ikke alltid lett å se.

Men straks etter den store trengsel, Matt. 24,29, Mark. 13,24, skal Jesu gjenkomst til vår jord skje etterfulgt av de fire veldige begivenheter, nemlig: dommen over de levende nasjoner, den foreløpige fengsling av Satan og de onde ånder i avgrunnen, fulltalliggjørelsen av dem som har del i den første oppstandelse og opprettelsen av riket for Israel på denne jord.

Artikkel nr. 173:
Dyret

Dyrets merke

«Og det (d.e. den falske profet) gjør at det blir gitt alle, små og store, rike og fattige, frie og træler, et merke i deres høyre hånd eller på deres panne, og at ingen kan kjøpe eller selge uten den som har merket, dyrets navn eller tallet for dets navn», Åp. 13,16-17.

For å kontrollere det satanisk-geniale handelssystem i endens tid bevirker altså den falske profet at det blir gitt alle Anti-Messias' tilbedere, tilhengere og sympatisører et merke i hånden eller på pannen, og ingen kan fra da av kjøpe eller selge uten den som har merket, dyrets navn eller tallet for dets navn.

Se, hvilken satanisk-genial plan og hvilken forferdelig situasjon for menneskene innenfor maktområdet for dyrets rike.

De som ikke vil tilbede dyret eller dets bilde, skal drepes, v.15.

De som ikke vil motta merket, dyrets navn eller tallet for dets navn, kan ikke kjøpe eller selge med de alvorlige konsekvenser som dette innebærer, idet de blir satt utenfor det menneskelige samfunn og ikke kan kjøpe noe eller skaffe seg penger ved å selge noe eller bytte til seg noe da en mangler føderativ mynt. Nød og lidelse, ja, endog den forferdelige hungersdød vil være følgen for mange av disse mennesker, da den store trengsel vil vare i 3 1/2 profetiske år.

Men de som da tilbeder dyret og dets bilde og tar merket på sin panne eller i sin hånd, er de som er aller forferdeligst stillet. For de kan ikke mere vende om i den akt å redde sin sjel, men er prisgitt den evige pine, Åp. 14,9-11, som er den alvorligste trussel i den Hellige Skrift. Fra den store skjøge Babylon kan en og skal en gå ut, Åp. 18,4, først og fremst i åndelig mening, men om nødvendig også nominelt, men fra Anti-Messias, som kommer etter skjøgen, kan ingen gå ut.

I den store trengsel gjelder det i sannhet å ha de helliges tålmodighet, de som holder Guds bud og Jesu tro, Åp. 13,10, 14,12. Her drages nemlig intet sverd til motstand, men det gjelder å vente på Herren, på hvem ingen venter forgjeves. Salige er derfor de døde som fra da av dør i Herren! Ja, sier Ånden, for de skal få hvile fra sitt arbeide; for deres gjerninger følger med dem, Åp. 14,13.

I den store trengsel er det egentlig to store prøver menneskene blir stilt overfor. Og ved begge prøver blir en lokket eller truet inn i Satans rike. Den første prøve gjelder liv eller død. Dersom en vil tilbede dyret og dets bilde, beholder en foreløbig det legemlige liv. Dersom en ikke vil tilbede, skal en drepes. Resultatet vil bli at «hver den som fra verdens grunnvoll ble lagt, har fått sitt navn skrevet i livsens bok hos Lammet som er slaktet», skal ikke tilbede dyret eller dets bilde, men «alle som bor på jorden», d.e. verdensmenneskene, skal tilbede dyret og dets bilde, Åp. 13,8.

Det profetiske uttrykk «*fra* verdens grunnvoll ble lagt», Matt. 13,35, 25,34, Luk. 11,50, Hebr. 4,3, 9,26, Åp. 13,8, 17,8, angår herredømmet over jorden som Satan har usurpert siden menneskets syndefall, hvorimot det profetiske uttrykk «*før* verdens grunnvoll ble lagt», Johs. 17,24, Ef. 1,4, 1. Pet. 1,20, angår den nytestamentlige menighet, ekklesia, av Guds uforskylte nåde. Dette er en av de mangfoldige antydninger i Skriften som viser at opprykkelsen av menigheten vil finne sted *før* den antimessianske trengselstid, i hvilken tid Gud derfor kun handler med Israel og nasjonene.

Den andre prøve gjelder timelige eksistensmuligheter eller ikke. Dersom en har merket, dyrets navn eller tallet for dets navn, har en fulle timelige rettigheter i dyrets rike. Dersom en ikke har disse ting, er en satt utenfor det menneskelige samfunn og har ingen timelige rettigheter. Likevel skal mennesker ifølge profetien overleve den store trengsel, men under forferdelige forhold, fordi Gud har satt tiden så kort at den sataniske treenighet ikke makter å fullføre sitt ødeleggelsesverk.

Men også denne forferdelige tid må tjene Guds rikes frelses- og fremtidsplaner ved å vise menneskene Satans rikes sanne karakter og hensikt og ved å utrydde fra jorden de ugudelige mennesker som ikke kan inngå i Messias-riket på denne jord.

Merket, gr. kjaragma, er ifølge Åp. 14,11 dyrets navns merke. Altså kan merket f.eks. være initialene i Anti-Messias' navn eller noe som særlig karakteriserer ham eller symbol eller flagg på verdensføderasjonen, det romerske timaktsforbund, hvis autoritære leder han er. Slikt merke er ofte, særlig i antikken, blitt brukt til å indikere politisk eller religiøs underkastelse eller opptagelse eller til å angi eiendom av mennesker, f.eks. slaver eller soldater, eller av dyr.

3. Makk. 2, 29 beretter om et slikt tilfelle hvor den egyptiske konge Ptolemeus IV Philopator (221-204 f. Kr.) i den hensikt å forfølge og ødelegge jødene i Egypt utstedte et edikt om at de skulle registreres ved å brennes på sine legemer med symbolet på Dionysus (Bacchus), vinens gud, hvis symbol var eføy-blad, d.e. blad av bergflette eller Eføy (Hedera helix). Men de som ikke ville la seg registrere, skulle drepes.

Med hensyn til de tre identifikasjonsbeviser i Åp. 13,17 så turde deres betydning og hensikt være som følger:

Dyrets navn er det navn som betyr i dyrets rike, likesom Jesu navn er det navn som betyr i Guds rike, Ap.gj. 4,12. Derfor er dyrets, d.e. Anti-Messias', navn en satanisk imitasjon av Messias' navn.

Dyrets navns merke er symbolet på Anti-Messias i den hensikt å identifisere hans tilhengere.

Dyrets navns tall identifiserer selve Anti-Messias og er den signatur som gjelder administrativt, industrielt, merkantilt, teknisk, etc., i verdensføderasjonen.

Er dyrets navns merke synlig eler usynlig?

I antikken var slikt merke synlig, idet det vanligvis var skåret eller brent.

Av de mange omtalte «merker» i Bibelen fra Kains-merket, 1. Mos. 4,15, til dyrets merke, Åp. 13,16, har disse forskjellige betydninger og forskjellige tilsynekomster, hvilket vi ikke her skal komme nærmere inn på.

Vi skal kun bemerke at ifølge forlydende skal der i EF's regi på det nærmeste være

uteksperimentert en vitenskapelig og foreløbig hemmeligstemplet metode til elektronisk innpræging og avlesing av et usynlig merke, foreløbig som et nummer, i pannen eller på hånden. På grunn av at dette vanskelig kan tenkes realisert som fortløpende numre av mange mennesker på grunn av de høye tall som da vil bli, tror jeg at en tilslutt vil bli stående ved et felles og ensartet usynlig merke, hvilket også er overensstemmende med Åp. 13,16.

Et slikt *usynlig* merke viser atter den satanisk-geniale handelsplan i dyrets rike i endens tid, idet et slikt merke kan holdes skjult for andre mennesker, hvilket derfor vil være en veldig fristelse til å ta merket. Men for Gud er intet skjult, og likesom han har latt alt dette kunngjøre i Bibelen, så lar han det kunngjøre for menneskene i endens tid ved de tre englers forkynnelse i Åp. 14,6-12.

Artikkel nr. 174:
Dyret

Dyrets navs tall 666

I Åp. 13,18 står: «Her er visdommen. Den som har forstand, han regne ut dyrets tall! for den er et mennekes tall, og dets tall er seks hundre og sekstiseks». Og av v.17 fremgår at dette tall er tallet for dyrets navn.

Men hensyn til den her omtalte forstand er det klart at selv ikke det skapeste intellekt og den største kunnskap kan klare dette av seg selv. Derfor forutsettes at denne forstand må være opplyst av Guds Ånd, som ransaker alle ting, også dybdene i Gud, 1. Kor. 2,10. Og hvem kan vel være gjenstand for slik opplysning? Likevel tror jeg at det er Guds vilje at vi skal prøve å regne ut dyrets tall, ettersom Gud oppfordrer oss til det - under stadig bønn om Åndens opplysning og ledelse, Matt. 7,7-8.

I Åp. 13,18 sies at dyrets d.e. Anti-Messias', tall er et menneskes tall. Dyrets tall er altså ikke et rikes tall, heller ikke en ismes tall, heller ikke en demons tall, men et menneskes tall. Altså dyret et menneske. En helt annen ting er at dyret har et rike, Åp. 16,10.

I Mark. 13,14, hvor ødeleggelsens vederstyggelighet er omtalt, er det ord som er oversatt med «stå», i grunnteksten et partisipp i akkusativ maskulinum og som viser at ødeleggelsens vederstyggelighet er en mann. Ødeleggelsens vederstyggelighet, som forøvrig er omtalt i Dan. 9,27, 12,11, Matt. 24,15, er et av profetiens mange benevnelser på Anti-Messias. I Åpenbaringsboken kalles denne mann dyret, Åp. 11,7, 13,3, 14,9.11, 15,2, 16,10.13, 19,19-20, 20,10. I de paulinske skrifter kalles han «syndens menneske, fortapelsens sønn, den lovløse», 2. Tess. 2,3-8. I de johanneiske skrifter Antikristen (Anti-Messias), 1. Johs. 2,18.22, 4,3, 2. Johs.7. Og i profetien om Israels og Jerusalems sytti åruker, Dan. 9,24-27, kalles han den kommende fyrste, v.26, som er identisk med ødeleggelsens vederstyggelighet i v.27. Ifølge Kittels Biblia Hebraica

innledes forøvrig v.27 med: «Og han skal gjøre pakten tung for mange, én uke», hvor pronomenet han også viser tilbake til den kommende fyrste i v.26. Altså er Anti-Messias eller dyret i Åpenbaringsboken (d.e. den første dyr i Åp. 13) en mann, og dette er overensstemmende med all bibelsk profeti, men videre henvisninger i Skriften, både typisk og typologisk, både forbildelig og motbildelig, både direkte og inndirekte, er så mange at vi ikke her skal anføre dem.

Den kommende fyrste i Dan. 9,26, som er ødeleggelsens vederstyggelighet i v.27 altså Anti-Messias eller dyret er så klart en romersk cæsar, fordi det var denne fyrstes folk, altså romerne, som skulle ødelegge og som også ødela templet og Jerusalem i år 70 e.Kr., hvilket er godtgjort ifølge historien.

Vi konkluderer med at den kommende fyrste som er identisk med ødeleggelsens vederstyggelighet i endens tid, Dan. 26-27, er en romersk cæsar.

Og allerede her kan vi forutse at den kommende fyrste må være Nero Caesar. For Vespasianus Caesar, som var romersk cæsar fra slutten av 69 til 79 e.Kr., var ikke kommende i forhold til Jerusalems ødeleggelse i år 70 e.Kr. Det var Nero Caesar som på sin berømmelige sanger- og veddeløpsferd til Acaia i Hellas i 66 som beordret sin berømte general Vespasianus til å kue opprøret i Judea, som på grunn av romernes stadige overgrep mot jødene var brutt ut i 66. Og først ble Judea overvunnet i 68 og så Galilea i 69 og endelig ble Jerusalem inntatt og ødelagt i 70. Heller ikke var det Vespasianus som ledet ødeleggelsen av Jerusalem i år 70, idet han da var i Roma, men hans sønn og senere keiser Titus. Og heller ikke var Nero Caesar kommende i forhold til Jerusalems ødeleggelse, for i år 68 ble han etter sitt dødssår overført til avgrunnen for i endens tid å komme tilbake derfra til jorden. Men likevel er det Nero Caesar som er den kommende fyrste, dog ikke kommende i forhold til Jerusalems ødeleggelse i år 70, men kommende i forhold til sin gjenkomst til vår jord og til det som da skal skje i henhold til v.27 i Dan. 9. Og dette stemmer med v.26 som ikke sier at det er den kommende fyrste som skal ødelegge Jerusalem i år 70, men den kommende fyrstes folk, altså romerne.

Her vil vi også tilføye en meget viktig ting, nemlig at den offisielle israelske erklæring under rettergangen mot Jesus Messias: «Vi har ingen annen konge enn keiseren», Johs. 19,15, binder Israel til den romerske cæsar sålenge den står ved makt, hvilket varer inntil den løses. Men i den tid Anti-Messias kommer igjen for å ødelegge Israel, blir denne erklæring erstattet av en ny offisiell israelsk erklæring, nemlig: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn», Matt. 23,29, hvilket sikter til himmelkongen Jesus Messias, og denne erklæring løser Israel fra den første erklæring og binder det til sin rettmessige Messias og Konge. Jfr. Hos. 5,15-6,3, Mik. 5,2.

Artikkel nr. 175
Dyret

Dyrets navns tall.

Men hvordan skal tallet for dyrets navn regnes ut?

Det må ifølge gematrisk tallanvendelse være summen av tallverdiene av de bokstaver som utgjør dyrets navn, Åp. 13,17-18.

Men hvilket språk skal legges til grunn for utregningene av tallet? Hebraisk, aramaisk eller gresk som Bibelens grunnspråk? Eller latin som det fjerde og siste verdensrikes hovedspråk?

Etter min mening må hebraisk legges til grunn og det av tre grunner:

1. For det første har Gud åpenbart Åpenbaringsbokens profetier for hebreeren Johannes for hvem det var naturlig å ha hebraisk eller aramaisk i tanke for utregningen.

2. For det andre er det hebreerne som har den frelseshistoriske ledelse i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid, idet den nytestamentlige menighet, ekklesia, etter min oppfatning opprykkes før den antimessianske trengselstid.

3. For det tredje er Åpenbaringsbokens egen benevnelse på den i art. 174 omtalte romerske cæsar dyret, hvilket er en glimrende symbolsk-profetisk benevnelse på ham, da et dyr ikke har ånd og er dermed uten bevisst forbindelse med Gud. Åpenbaringsbokens greske ord for dyret er therion, som dertil ikke betyr vanlig dyr (zoon), men villdyr (therion), hvilket videre er en ypperlig benevnelse på ham på grunn av hans sataniske fremtreden. (Forøvrig er også det greske ord for det andre dyr i Åp. 13, den falske profet, therion, som er villdyret på en noe annen måte.)

Men det greske ord therion skrevet med hebraiske konsonanter og de to hebraiske halv-vokaler Yod og Waw i transkripsjon med norske bokstaver, nemlig TRYWN, gir følgende tallverdier: Taw = 400. Res = 200. Yod = 10. Waw = 6. Nun = 50. Sum = 666.

Dette viser at allerede Åpenbaringsbokens greske benevelse på dyret eller Anti-Messias, nemlig therion, her - skrevet med hebraiske bokstaver - dyrets navns tall i seg, hvilket er en sterk indikasjon på at hebraisk skal brukes til utregning av dyrets navns tall.

Vi skal så foreta tre nye gematriske tallutregninger:

1. De sju konger i Åp. 17,8-10 er ifølge min utleggelse i art. 146 de sju etter hverandre følgende cæsarer i det romerske prinsipat fra og med Tiberius Caesar til og med Vitellius Caesar. Undersøker vi de fem første av disse sju cæsarer av hvilke

Anti-Messias eller dyret ifølge profeti og historie må være den ene, finner vi at den fjerde cæsar, som er Nero Caesar, og som alene er bæreren av de ti horn, Åp. 17,12, har dyrets tall i sitt navn.

Nero Caesar - på hebraisk Neron Kesar - skrevet med hebraiske konsonanter og den hebraiske halv-vokal Waw i transkripsjon med norske bokstaver, nemlig NRWN QSR, gir følgende tallverdier: Nun = 50. Res = 200. Waw = 50. Qof = 100. Samæk = 60. Res = 200. Sum 666.

2. Den kommende fyrste i Dan. 9,26, ødeleggelsens verderstyggelighet i v.27, d.e. Anti-Messias eller dyret, ifølge v.26 romernes keiser - på hebraisk Kesar Romin - skrevet med hebraiske konsonanter og de hebraiske halv-vokaler Waw og Jod i transkripsjon med norske bokstaver, nemlig KSR RWMYN, gir følgende tallverdier: Qof = 100. Samæk = 60. Res = 200. Res = 200. Waw = 6. Mem = 40. Yod = 10. Nun = 50. Sum 666.

3. Anti-Messias' eller dyrets rike, Åp. 16,10, det romerske rike - på hebraisk Romijith, som betyr det romerske (d.v.s. rike) - skrevet med hebraiske konsonanter og de hebraiske halv-vokaler Waw og Yod i transkripsjon med norske bokstaver, nemlig RWMYYT, gir følgende tallverdier: Res = 200. Waw= 6. Mem = 40. Yod = 10. Yod = 10. Taw = 400. Sum 666.

Angående de hebraiske konsonanter og de to hebraiske halv-vokaler Waw og Yod i disse tilsammen fire gematriske tallutregninger skal nevnes følgende:

Waw, som er halv-vokal med lydverdi w, som den tilsvarende engelske lyd, og tallverdi 6, er tegn for lang 0 og lang u.

Yod, som er halv-vokal med lydverdi y, som den tilsvarende engelske lyd, og tallverdi 10, er tegn for lang e og lang i og lang æ.

Den første bokstav i det greske ord therion, Theta, som har lydverdi th, må transskriberes til frikativt uttalt konsonant Taw i hebraisk, som har tallverdi 400.

Vi konkluderer derfor med at det foranstående, firefoldige, gematriske utregnede, dyrets tall innsirkler 666 i det profetiske fokus som Anti-Messias Åpenbaringsbokens villdyr i det romerske rike, romernes keiser, *Nero Caesar*, som ifølge Åp. 11,7 og 17,8-11 stiger opp av avgrunnen til sin siste periode på denne jord i endens tid, hvorpå han farer til sin endelige undergang i ildsjøen, den endelige apoleia (fortapelse).

Den bibelske profeti gir denne mann det i Skriften dobbeltstående idiom, fortapelsens sønn, gr. hyios tes apoleias, 2.Tess. 2,3. Det andre kasus av idomet fortapelsens sønn, gr. hyios tes apoleias, angår Judas Iskariot, Johs. 17,12.

Disse to fortapelsens ektefødte sønner kommer begge tilbake fra avgrunnen til vår jord i endens tid som Satans to spesielle ødeleggelsesredskaper, men hver på sin måte. De kastes også begge etter endt funksjonstid levende i ildsjøen uten da å gjennomgå den legemlige død, hvilket viser at de da har fortapelseslegemer, Hebr. 9,27, Åp.19,20.

Artikkel nr 176:
Dyret

Guds dom over Anti-Messias

Det som nå gjenstår i artikkelserien om dyret eller Anti-Messias, er fullbyrdelsen av Guds dom over ham og hans rike, noe som vi også tidligere har omtalt delvis i andre forbindelser.

Denne dom fremgår dels ved de apokalyptiske straffedommer i Guds sju vredesskåler over ham og hans rike og over verden, Åp. 15 og 16, og dels ved den symbolske versjon av den endelige og avsluttende dom over ham og den falske profet, Åp. 19,11-21.

Vi skal først omtale vredesskålene uten i denne forbindelse å forklare alle de tegn som knytter seg til dem.

I Åp. 15,1 skriver Johannes: «Og jeg så et annet tegn i himmelen, stort og underfullt: sju engler som hadde de sju siste plager, for med dem er Guds vrede fullendt».

Når disse straffedommer er fullbyrdet, gjenstår før Messias-riket kun Guds dom over hvert enkelt menneske som har overlevd den store trengsel. Og denne dom skjer i forbindelse med Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet sammen med de frelste fra gammeltestamentlig tid, den herliggjorte menighet, ekklesia, og de hellige engler, da de som skal inngår i Jesu herlighetsrike på denne jord, skal uttas.

«Og jeg så likesom et glasshav blandet med ild, og dem som hadde seiret over dyret og dets bilde og dets navns tall, så jeg stå ved glasshavet med Guds harper i hånd». v.2.

Glasshavet for Guds trone i himmelen er symbolet på Guds rådsslutningers og dommers uutømmelige og uutgrunnelige dyp. For Gud er disse rådsslutninger klare og gjennomskinnelige, men for mennesker er de uutgrunnelige, dersom de ikke blir åpenbart av Gud. De som hadde seiret over dyret stod ved glasshavet og fikk nå skue inn i dette dyp, og de hadde Guds harper i sin hånd, stemt til lovsang ved de underfulle hemmeligheter de så i glasshavet.

Denne visjon er så klart antesipativ (foregripende), slik som visjonen av Lammet på Sions berg, Åp. 14,1. Gud foregriper begivenhetenes gang ved å åpenbare visjoner før de etter Åpenbaringsbokens rekkefølge skal oppfylles.

Men glasshavet her var blandet med ild, hvilket tilkjennegir Guds vredes ild som særlig ved Guds sju vredesskåler skal tømmes ut over en ond verden som har forlatt den all-gode Gud og vår herlige Frelser Jesus Messias.

«Og de sang Moses', Guds tjeners sang og Lammets sang og sa: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du allmektige! rettferdige og sanne er dine veier, du folkenes konge! v.3.

Her er flere ting å merke seg:

Visjonen av seiersvinnerne ved glasshavet er det triumferende motstykke til visjonen av sjelene under alteret, Åp. 6,9-11, som skulle slå seg til ro en liten stund inntil martyrenes tall i den store trengsel ble fullt. Alle disse har seiret over dyret og står nå ved glasshavet for Guds trone med Guds harper i hånd, stemt til en evig lovsang for Gud og Lammet.

De synger Moses' sang og Lammets sang. Moses' sang er lovsangen for Israels frelse fra Egypt gjennom Det røde hav og Guds videre førelser med Israel i den gamle pakt, 2.Mos. 15,1-21, 5.Mos. 33,1-29. Lammets sang er lovsangen om Lammets herlige seier i den nye pakt, omtalt i Åpenbaringsboken, som Lammet har vunnet og videre skal vinne. Sett under ett var Moses' og Lammets sang en mektig lovsang til Gud Herren, den allmektige, folkenes konge, fordi hans veier er rettferdige og sanne.

Når det gjelder betegnelsen «folkenes konge» er de greske tekster og dermed oversettelsene noe forskjellige: nemlig f.eks. «folkenes konge», «de helliges konge» og «tidsaldrenes konge». Vi er blitt stående ved «folkenes konge», da dette er overensstemmende med de fleste greske tekster og overensstemmende med GT.s og NT.s kjiliastiske intensjon i v.4: «Hvem skulle ikke frykte, Herre, og ære ditt navn? Du alene er hellig, og alle folkene skal komme og tilbede for ditt åsyn, fordi dine rettferdige dommer er blitt åpenbaret». Og dette sikter først og fremst til tilbedelsen i Jesus Messias' herlighetsrike på denne jord, da folkene over den hele jord ifølge de bibelske profetier skal dra opp til Jerusalem for å tilbede Kongen, Herren, herskarenes Gud, Sak. 14,16-21, Mik. 4,1-2 etc.

Deretter så Johannes at templet med vitnesbyrdets telt i himmelen ble åpnet, og de sju engler som hadde de sju plager kom ut av templet. Og et av de fire livsvesener gav de sju engler sju gullskåler fylt med Guds vrede. Og templet ble fullt med røk av Guds herlighet og av hans makt, og ingen kunne gå inn i templet før de sju englers sju plager var fullendt, v.5-8.

Artikkel nr 177:
Dyret

Guds dom over Anti-Messias

Vi skal i denne forbindelse ikke utlegge alle de tegn som knytter seg til vredesskålene. Men det turde være det riktige å utlegge dem bokstavelig, dersom det ikke foreligger tvingende grunner til å utlegge dem bildelig - hvis også plausibel (rimelig) bildelig utleggelse kan finnes. Dersom dette ikke er tilfellet, bør tegnene inntil videre være likeså bokstavelig å forstå som plagene over Egypt som de ligner. Eller likeså bokstavelig å forstå som de forferdelige ting profetene omtaler i forbindelse me

Herrens dag, Es. 13,6-16, Esek. 30,3, Joel 1,15, 2,1.11, Am. 5,18-20, Obad. 15-16, Sef. 1,14-18, Mal. 4,1.5, jfr. også 1.Tess. 5,2-3, 2.Tess. 2,2-3. Eller likeså bokstavelig å forstå som det Herren selv uttaler ifølge Luk. 21,10-11, 25-26: da sa han til dem: Folk skal reise seg mot folk og rike mot rike, og store jordskjelv skal det være og hunger og sott både her og der, og det skal skje forferdelige ting og store tegn fra himmelen. Og det skal skje tegn i sol og måne og stjerner, og på jorden skal folkene engstes i fortvilelse når hav og brenninger bruser, mens mennesker faller i avmakt av redsel og gru for det som kommer over jorderike, for himmelens krefter skal rokkes». Alt dette skal jo oppfylles bokstavelig.

Så til vredesskålene:

Johannes hørte en høy røst fra templet i himmelen si til de sju engler: Gå avsted og tøm Guds vredes sju skåler ut på jorden, Åp. 16,1.

Den første skål ble tømt ut på jorden, og det kom en farlig byld på de mennesker som hadde dyrets merke og som tilbad dets bilde, v.2.

Jfr. 2.Mos. 9,8-11, Job 2,7, 5.Mos. 28,27.

Den annen skål ble tømt ut i havet, og det ble til blod som av en død mann, og hver levende sjel i havet døde, v.3.

Jfr. den andre basun, Åp. 8,8-9, hvor tredjedelen av havet ble til blod og tredjedelen av de levende skapninger i havet døde og tredjedelen av skipene ble ødelagt.

Den tredje skål ble tømt ut i elvene og vannkildene, og det ble til blod, v.4.

Jfr. den tredje basun, Åp. 8,10, som angikk tredjedelen av elvene og vannkildene som ble til malurt, og mange mennesker døde av det beske vann. Jfr. videre 2.Mos. 7,17-21.

Og engelen over vannene og alteret, Åp. 6,9-11, sier at den allmektige og hellige Gud er rettferdig ved denne dom, for blod av hellige og profeter har de utøst, derfor gir Gud dem blod å drikke, v.5-7.

Den fjerde skål ble tømt ut på solen, og den fikk makt til å brenne menneskene med ild, og menneskene brente i svær hete, men de spottet Gud og omvendte seg ikke til å gi Gud ære, v.8-9.

Dette er en oppfyllelse av Mal. 4,1 som sier at «dagen kommer, brennende som en ovn», Es. 24,6 som sier at «derfor brenner jordboerne, og det blir bare få mennesker igjen». Jfr. videre Åp. 8,12 hvor en tredjedel av solen og månen og stjernene ble formørket og likeså en tredjedel av dagen og natten, altså det motsatte av ilden. Også forutsagt av Herren selv, Luk. 21,25.

Den femte skål ble tømt ut over dyrets trone, og dyrets rike ble formørket, og de tygget sine tunger i pine, men spottet Gud og omvendte seg ikke, v.11-12.

Jfr. 2.Mos. 10,21-23. Total formørkelse av sol og måne forutsagt av Herren selv, Mark. 13,24. Jfr. Joel 2,31 og Ap.gj. 2,26. Under den femte basun er solen og luften formørket av røken fra avgrunnens brønn, Åp. 9,2.

Artikkel nr 178:
Dyret

Guds dom over Anti-Messias

Den sjette skål ble tømt ut i den store elv Eufrat, og vannet i den tørket bort, for at der skulle ryddes vei for kongen fra Østen, v.12.

Eufrat var det antikke romerske imperiums grense mot øst, slik den også vil være Israels østgrense i Messias-riket på denne jord. Derfor betyr dette at tiden da er kommet for endetidens nasjoner i Østen til å trenge inn i Vesten, d.v.s. inn i dyrets rike, hvis kjærne er det romerske timaktsforbund, Dan. 2,33.44, 7,7-8.20-25.

«Og jeg så at det av dragens munn og av dyrets munn og av den falske profets munn kom ut tre urene ånder som lignet padder, for de er djevle-ånder som gjør tegn, og de går ut til kongene over hele jorderike for å samle dem til krigen på Guds, den allmektiges, store dag», v.13-14.

Disse tre urene ånder lignet padder. Paddene (amphibia) ble regnet blant de urene dyr, 3.Mos. 11,10. De er slimdyr, idet deres hud inneholder tallrike kirtler, som danner slimsekret, og de er nattdyr som liker seg i dynn og gjørme. Derfor er paddene et treffende symbol på de urene, oppblåste djevle-ånder som utgår fra Satan og Anti-Messias og den falske profet og som virker både umiddelbart og middelbart gjennom menneskelige agitatorer.

«De skriftlærde og fariseerne på Jesu tid krevde å få se tegn av ham, Matt. 12,38-40, men Jesus svarte dem: En ond og utro slekt krever tegn, og tegn skal ikke gis den, uten profeten Jonas' tegn. For likesom Jonas var tre dager og tre netter i buken til sjøuhyret, således skal Menneskesønnen være tre dager og tre netter i jordens skjød». Uten her å kunne gå nærmere inn på dette eneste og merkelige tegn Jesus gav dem, skal bare bemerkes at Jonas i sine forskjellige aspekter er bilder på Israel.

Men i endens tid derimot skal både Israel og folkene få seg tegn i overflod, men det er djevle-tegn. «For falske messias'er og falske profeter skal oppstå og gjøre store tegn og under, så at endog de utvalgte skulle føres vill, om det var mulig», Matt. 24,24. «Og hans, d.e. den lovløses, Anti-Messias', komme skjer, etter Satans kraftige virksomhet, med alle løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt-», 2.Tess. 2,9-10. ««Og det, d.e. den falske profet, gjør store tegn, så at det endog får ild til å falle ned fra himmelen for menneskenes øyne. Og det forfører dem som bor på jorden, for de tegns skyld som er det gitt å gjøre for dyrets øyne-», Åp. 13,13-14.

Og disse tre urene djevle-ånder går ut til kongene over hele jorderike for å samle dem til krigen på Guds, den allmektiges, store dag. Dette er altså deres spesielle oppgave. Og det skal lykkes for dem, idet de samler kongene, d.e. folkenes ledere, over den hele jord og deres hærer til det sted som på hebraisk heter Harmageddon, v.16.

Her er først en språklig vanskelighet i v.16 Codex Alexandrinus og substituttet av Åpenbaringsboken i Codex Vatikanus har «synegagen», d.e. «han samlet». Men andre codex'er har «synegagon», d.e. «de samlet». Hvem samlet kongene og deres hærer? «Han» eller «de»? Dersom en velger synegagon, må svaret bli: de urene, paddelignende djevle-ånder og deres agitatorer. Dersom en velger synegagen, må svaret bli: Herren. Jfr. også Joel 3,6-7.

Vi fortsetter så med den utførlige fremstilling av samlingen til Harmageddon i Joel 3:

1. «Rop dette ut blant hedningefolkene, rust dere til en hellig krig, kall på heltene, la alle krigsmenn stige frem og dra ut. Smi eders hakker om til sverd og eders vingårdskniver til spyd! Den veke si: Jeg er en helt! Skynd dere og kom, og alle dere hedningefolk fra alle kanter og samle dere sammen! v.14-16 I.

Hvem går ut med dette rop? Det er hedningefolkenes herolder, som er forført av de forførende djevleånder, men etter Herrens vilje.

2. «Dit la du, Herre, dine helter stige ned!» v.16 II. Heltene er Guds engler, høstfolkene i Matt. 13,39, som sammen med den herliggjorte menighet, ekklesia blir med Jesus i hans herlighets åpenbarelse, gr. epifania, 2.Tess. 2,8.

3. «Hedningefolkene skal våkne opp og dra til Josafats dal, for der vil jeg sitte og dømme alle hedningefolk fra alle kanter», v.17. (Josafat betyr: Gud dømmer.).

Nå har de tre tegn-gjørende, urene, djevle-ånder som utgår fra Satan og Anti-Messias og den falske profet og deres provokatører, for alvor fått tak på hedningefolkene over den hele jord og overbevist dem om at Israel og Jerusalem må tilintetgjøres en gang for alle.

4. «Send sigden ut, for høsten er moden! Kom og tred vinpersen, for den er full, persekarene flyter over, deres ondskap er stor! Skare på skare samler seg i avgjørelsens dal. For nær er Herrens dag i avgjørelsens dal», v.118-19.

Dette taler Herren til sine helter, englene, mens hedningefolkene samler seg i avgjørelsens dal.

5. «Sol og måne sortner, og stjernene holder opp å lyse, v.20.

Her setter de kosmiske forstyrrelser inn, som overalt er omtalt i profetiene om Herrens dag.

6. «Og Herren skal brøle (som en løve) fra Sion og la sin røst høre fra Jerusalem, og himmel og jord skal skjelve, men Herren er en tilflukt for sitt folk og et vern for Israels barn», v.21.

Herren Jesus Messias er nå kommet til Jerusalem. Jfr. Sak. 14,1-7.

7. «Og dere skal kjenne at jeg er Herren eder Gud, som bor på Sion, mitt hellige berg, og Jerusalem skal være et hellig sted, og fremmede skal ikke mere trenge inn der», v.22

Endelig er Israels lange trengselsnatt til ende, Israels levning er forenet med sin Gud og Messias, og Herren, Israels Gud, bor på Sion.

Artikkel nr 179:
Dyret

Guds dom over Anti-Messias

La oss også her ta den første av de to gjenstående av Åpenbaringsbokens symbolske versjoner angående Harmageddon-slaget, nemlig Åp.14,17-20.

Men før vi omtaler Åp. 14,17-20, må vi kort omtale den relasjon denne kontekst står i til den foregående, nemlig Åp. 14,14-16. I begge kontekster er det Guds engler, høstfolkene i Matt. 13,30.37-43.47-50, som er i aksjon. Vi gjør også her oppmerksom på at det greske ord aion i Matt. 13,39.40.49 - og forøvrig også i Matt. 24,3 og 28,20 - ikke betyr verden men tidsalder, slik at der på samtlige fem steder ikke skal stå «verdens ende» men «tidsalderens ende». Jfr. her den reviderte engelske oversettelse av N.T.: Revised Standard Vision og den norske oversettelse av NT på moderne norsk av 1973, som begge her har riktig oversettelse, nemlig tidsalderens ende.

I Åp. 14.14-16 er det visselig Menneskesønnen som sitter på den hvite sky med en gullkrone på sitt hode og med høstens redskap, en skarp sigd, i sin hånd. Og en annen engel kom ut av templet og ropte med høy røst til ham som satt på skyen: Send ut din sigd og høst! Timen til å høste er kommet, for høsten på jorden er overmoden. Og han som satt på skyen, lot sin sigd gå over jorden, og jorden ble høstet.

Dette er den samme høst som omtales i Matt. 13,30.37-43. Ugresset, d.e. den ondes barn, samles i bunter for å brennes, men hveten, d.e. rikets barn, samles inn i Messias-riket på denne jord.

Det samme omtales i Matt. 13,47-50. Englene skal gå ut og skille de onde fra de rettferdige og kaste dem i ildovnen.

Det samme omtales i Matt. 25,31-46, men dette er en judisiell dom, hvor dommeren er Jesus Messias på sin herlighetstrone i Jerusalem etter sin gjenkomst og hvor folkene dømmes ifølge deres forhold til Israel, særlig i den antimessianske trengselstid.

Så skal vi omtale Åp. 14,17-20, som er Åpenbaringsbokens første symbolske versjon av Harmageddon-slaget:

Og en annen engel kom ut av templet i himmelen og hadde en skarp sigd han også. Og ennå en engel kom ut fra alteret, jfr. Åp. 6,9-11, og han hadde makt over ilden (Guds vredes ild) og ropte med høy røst til han som hadde den skarpe sigd: Send ut din skarpe sigd og høst druene av vintreet på jorden! for dets bær er modne.

Og engelen lot sin sigd gå over jorden og avhøstet vintreet på jorden og kastet frukten i Guds vredes store vinperse. Og vinpersen ble trådt utenfor byen (Jerusalem), og det gikk blod ut av vinpersen like til bislene på hestene, så langt som tusen og seks hundre stadier», d.e. 296 km. eller ca 30 norske mil. Og avstanden fra Megiddos bergdistrikt, Harmageddon, d.e. Megiddos fjell, i nord, hvorfra en har utsyn over den store Jisreel-sletten til Bosra i Moab i syd er det ca 30 norske mil.

Jisreel-sletten som ligger ca 64 km. nord for Jerusalem, er en gammel slagmark. Her overvant Barak kanaanittene, Dom. 4,15-24, 5,19, Gideon midianittene, Dom. 7,9-25, og egyptene Josias, 2.Kong. 23,29. Harmageddon er stedet hvor jordens hærer under Anti-Messias' og den falske profets ledelse skal samles sammen, men hele slagmarken vil strekke seg fra Jisreel-sletten i nord til Bosra i Moab i syd i en lengde av ca. 30 norske mil.

Allerede profeten Esaias, som profeterte 760 - 698 f.Kr., så Harageddon-slaget i sin sluttfase i Bosra: «Hvem er han som kommer fra Edom, i røde klær fra Bosra, så prektig i sin kledning, kneisende i sin store kraft? -Det er jeg, jeg som taler rettferdighet, som er mektig til å frelse. Hvorfor er din kledning så rød, og dine klær lik han som treder vinpersen? Persekaret har jeg trådt, jeg alene, og av folkene var ingen med meg, så trådte jeg på dem i min vrede og trampet dem sønder i min harme, da sprøytet deres blod på mine klær, og hele min kledning fikk jeg tilsølt. For hevnens dag var i mitt hjerte, og mitt gjenløsningsår var kommet, og jeg så meg om, men det var ingen som hjalp, jeg undret meg, men det var ingen som støttet meg, da hjalp min arm meg, og min harme støttet meg, og trådte ned folkeslag i min vrede og gjorde dem drukne i min harme, og jeg lot deres blod rinne ned på jorden», Es. 63,1-6.

Selve Harmageddon-slaget er beskrevet i Åp. 19,11-21, som vi senere skal omtale.

Artikkel nr 180:
Dyret

Guds dom over Anti-Messias

Men ennå en viktig ting ved Harmageddon-slaget må vi her også omtale. Mange av de fortolkere som i vårt århundre har omtalt dette slag, har omtalt endog flere andre slag mellom de mange og ulike nasjoner under samlingen til Harmageddon men før selve Harmageddon-slaget har funnet sted, da Jesus Messias og de himmelske hærer åpenbares ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet. Men profetien gir - etter min oppfatning - ikke anledning til dette. Riktignok fører Anti-Messias mange kriger, Dan. 11,36-44, men dette foregår tidligere i hans regjering. Men Harmageddon-krigen er ikke en krig eller kriger mellom nasjoner. Det er en hellig krig, altså en religionskrig, Joel 3,14. Det er en krig mellom Satans Anti-Messias og verdens hærer og han som sitter på hesten, Guds Messias, og hans himmelske hærer, som da er i ferd med å invadere jorden, Åp. 19,14.19. Det er krigen på Guds, den Allmektiges, store dag, Åp. 16,14. Det er klimaks av Satans vanvittige arroganse mot den Allmektige i den hensikt å tillintetgjøre Guds Messias og hans hærer, men som resulteter i at verdens hærer blir tilintetgjort, slik at blodet skal gå like til bislene på hestene så langt som tusen og seks hundre stadier, d.e. ca. 30 norske mil.

Også et annet forhold fremgår av mange fortolkere, med hensyn til Anti-Messias, nemlig at han er en genial statsmann, hvilket ikke er tilfelle. Han er genial i demonisme, slik den falske profet er genial i okkultisme. Anti-Messias har sin makt fra Satan,

Dan. 8,24-25, Åp. 13,2 II. Anti-Messias og den falske profet skal ikke lede verden til noe stort, men tvert imot til ødeleggelse. Han som er syndens menneske, fortapelsens sønn, den lovløse, 2.Tess. 2,3.8, skal nemlig tenke på å forandre hellige tider og lov og således søke å forderve og ødelegge alle Guds gode ordninger i menneskelivet og i samfunnslivet. Han skal tale store og spottende og forferdelige ord mot den Høyeste og prøve på fullstendig å utrydde de hellige på jorden, men det skal ikke lykkes for ham, Dan. 7,25, 11,36, Matt.24,15, Åp. 13,5-7. Videre er det Anti-Messias' mål som Satans verdenshersker fullstendig å ødelegge Guds Israel og legg hele verden under seg, men det skal ikke lykkes for ham. For Guds Harmageddon kommer ham i forkjøpet, Åp. 16,16.

Når Harmageddon-oppmarsjen er under avslutning, er Jerusalem omringet i en slik grad som ingen annen by i verdenshistorien noen gang har vært. Ifølge Sak. 12,2 deltar «amim», d.e. folkene rundt omkring Jerusalem. Og ifølge Sak. 12,3.9 og Sak.14,2 deltar «gojim», d.e. hedningefolkene. Men ifølge Sak. 14,2 er det også klart at når det gjelder hedningefolkenes krig mot Jerusalem, er det Herren som samler dem: «For jeg vil samle alle hedningefolkene til krig mot Jerusalem, og i staden skal bli tatt og husene bli plyndret, og kvinnene bli skjendet, og halvdelen av staden skal måtte gå i landflyktighet, men resten av folket skal ikke utryddes av staden». ««For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han før har stridt på kampens dag, etc.», Sak. 14,3-11. Og da skal også Herren gi israelerne en fantastisk kampånd, slik at de får delaktighet i Herrens seier over folkene, Sak. 12,5-8, Es. 11,14, Obad. 18-21, Mik. 5,7.

Ennå et tredje forhold vedrørende Anti-Messias bør her tilføyes i tilslutning til de to foranstående, nemlig at mange fortolkere lar Anti-Messias fremstå ut av endetidens forhold i de forskjellige aspekter og da også som en mann som er født og oppvokset i den tid som går forut for endens tid.

Men ettersom det romerske rike ifølge profetien skal komme igjen i endens tid, ikke som et imperium, men som et timaktsforbund, Dan. 2,33 II.41-44 I, 7,7 II-8.20-21.24, Åp. 13,1-2, 17,12, så er det sannsynlig at også den av det antikke romerske imperiums herskere kommer igjen i endens tid som har de særtegn profetien forut har sagt at denne hersker, som er Anti-Messias, skal ha. Et av disse mange særtegn er at han «var og ikke er og skal komme igjen» og at han «var og ikke er og skal stige opp av avgrunnen og fare bort til undergang», Åp. 11,7, 13,3, 17,7-11. Dette kan ikke fortolkes på noen annen måte enn at Anti-Messias først har en tidsperiode på jorden, derpå en tidsperiode i avgrunnen, derpå en ny tidsperiode på jorden, hvorpå han farer bort til sin endelige undergang. Derfor kan Anti-Messias ikke være en mann som er født og oppvokst i den tid som går forut for endens tid.

Når fortolkere har ment at oppstigingen av avgrunnen angår den siste manifestasjon av det romerske rike i endens tid, så har de - etter min mening - gjort seg skyldig i følgende feil:

1. For det første kan ikke et rike stige ned til og stige opp av avgrunnen, gr. abyssos. Avgrunnen er oppholdsstedet for fortapte døde og til hvilket sted Kristus for ned og steg opp av etter sin død på korset, Rom. 10,7, 1.Pet. 3,19. Videre er avgrunnen oppholdsstedet for demoner, Luk. 8,31, og oppholdsstedet for therion (villdyret), d.e.

Anti-Messias, i tiden mellom hans to perioder på jorden, Åp. 11,7, 17,8. Avgrunnen er også stedet hvor djevelen og de onde ånder skal innesperres i Messias-rikets tid på denne jord, Åp. 20,3. Og endelig er avgrunnen oppholdsstedet for Abaddon, avgrunnens engel, Åp. 9,11.

Det er således uriktig å mene at det er den siste manifestasjon av det romerske rike som stiger opp av avgrunnen i endens tid.

Men både Messias og Anti-Messias har en oppstiging av avgrunnen, og Anti-Messias' oppstiging er en satanisk imitasjon av Messias' oppstiging. Ifølge den bibelske profeti er der heller ingen tvil om at dyret (therion), d.e. Anti-Messias, er en mann. Tre ganger står også at han skal åpenbares, gr. apokalypto, 2.Tess, 2,3.6.8. Likeså har både Anti-Messias og Messias et komme, gr. paroysia, til vår jord i endens tid og som ifølge sammenhengen er en gjenkomst, og Anti-Messias' parusi er omtalt i 2.Tess, 2,9. Selvsagt har Anti-Messias også et rike, Åp. 16,10, men det er ikke hans rike som stiger opp av avgrunnen, men Anti-Messias selv.

2. For det andre har disse fortolkere forbigått eller neglisjert nåtiden (presens) for åpenbaringen på Patmos, d.e. det øyeblikk engelen taler til Johannes, og således ikke prøvet de aktuelle profetier i lys av den historiske virkelighet. Dette fremgår også av fortolkere som mener at Anti-Messias får et dødssår ved sin fremståen i endens tid, slik at han dør legemlig, men at hans ånd etter kort tid kommer tilbake fra avgrunnen og gjenoppliver hans døde legeme.

3. For det tredje har de ment at de sju hoder på dyret i Åp. 13,1-3, 17,3.7-11, er sju riker eller sju avdelinger av et og samme rike. Men ingen av disse fortolkere har fått regnestykket til å stemme under samtidig hensyntagen til profetiens krav. Overensstemmelse mellom profetiene og utleggelse får en kun dersom en fortolker de sju hoder på dyret som sju etter hverandre regjerende herskere i det romerske imperium. (Se art. 146 og min brosjyre «Antikristen kommer snart igjen».)

Artikkel nr 181:
Dyret

Jesu komme

Men av det som står skrevet under den sjette vredesskål, Åp. 16,12-16, gjenstår ennå å omtale det meget viktige v.15: «Se, jeg kommer som en tyv, salig er den som våker og tar vare på sine klær, så han ikke skal gå naken og de skal se hans skam». Denne profeti er en i konteksten, v.12-16, innskutt parantes som er uavhengig av kontekstn og derfor gir oss anledning til å belyse de aktuelle profetier om Jesu komme som en tyv og om Jesu komme for menigheten, som er hans legeme, altså Jesu komme i vid forstand slik det fremgår av NT. Derfor vil vi i disse artikler bruke en ny tittel: *Jesu komme*. Men når vi kommer til utleggelsen av den sjuende vredesskål, går vi tilbake til tittelen: *Dyret*.

Denne parantes, v.15, er innskutt mellom v.14 og v.16, altså mens verdens hærer samler seg til det sted som på hebraisk heter Harmageddon.

Det er Jesus Messias som her kommer, og dette er hans synlige komme i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, straks etter den store trengsel, Matt. 24,29-30, Mark. 13,24.

Dette gjelder altså ikke opprykkelsen av menigheten som mange fortolkere har ment og dermed brukt til støtte for at menigheten skal gå gjennom den store trengsel. Nei, dette gjelder Jesu komme til dommen over de levende nasjoner, både Israel og hedningefolkene, og til opprettelse av Messias-riket på denne jord.

Jesus kommer her som en tyv. Og hvordan kommer en tyv? Etter klassisk mønster kommer tyven stille, lydløst, listig, uforvarende, helst i mørket og om natten når menneskene sover. Men når Jesus kommer for å rykke menigheten opp til seg i lufthimmelen, da kommer han «med et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun», altså stikk motsatt en tyv.

La oss også først se på de andre skriftene som sier at *Jesus kommer som en* en tyv:

Med hensyn til *Matt. 24,43* og *Luk. 12,39* så angår heller ikke disse bortrykkelsen av menigheten, som jo skjer ved ankomst-fasen av parusi'en, men de angår Jesu synlige gjenkomst til vår jord i kraft og herlighet sammen med Guds engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, ved epifani'en (fremstrålingen) av parusi'en, 2.Tess. 2,8.

Dette fremgår jo også klart av at Matt. 24,43 settes i forbindelse med Noahs dager, Matt. 24,37-42, og ifølge Luk. 17,26-37 også i forbindelse med Lots dager. Men Noah og syndeflodens dom og Lot og dommen over Sodoma og Gomorra kan ikke være forbilder på opprykkelsen av menigheten. For ved opprykkelsen av menigheten tas den frelste menighet bort fra jorden til frelse, og alle tilbakeblitte mennesker går inn i den antimessianske trengsels- og domstid. Men ved syndefloden og ved dommen over byene på Jordan-sletten tas de ugudelige bort fra jorden til undergang, mens de åtte frelste i arken og Lot og hans to døtre befinner seg fremdeles på jorden. Men vi har dog et antediluviansk forbilde i GT på menighetens opprykkelse, nemlig Enok, den sjuende fra Adam, 1.Mos. 5,22, Hebr. 11,5, som ble opprykket til Gud før floden kom.

Derimot er syndefloden og dommen over Sodoma og Gomorra slående forbilder på Jesu synlige komme i kraft og herlighet til vår jord til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket. For ved denne dom fjernes de ugudelige til undergang, mens de rettferdige inngår i Messias-riket på denne jord.

Til dem som tror og lærer at Matt. 24,37-44 angår opprykkelsen av menigheten, vil jeg videre si følgende:

1. Dersom Matt. 24,37-44 skulle angå opprykkelsen av menigheten, blir det inkongruens (uoverensstemmelse) mellom forbildene Noah - Lot og motbildet i endens tid. For Noah - Lot og de som ble reddet sammen med dem, var fremdeles på jorden etter de to dommer, mens menigheten etter opprykkelsen, er borte fra jorden.

2. Der blir videre lagt til grunn en annen sammenligning mellom forbildene Noah - Lot og motbildet enn Jesus brukte. For Jesus lærer at de som ble tatt i syndefloden og i dommen over Sodoma og Gomorra, ble tatt til undergang, mens Noah og Lot og de som ble reddet sammen med dem, forble på jorden. Men dere lærer at de som blir tatt,

blir tatt til frelse, nemlig menighetens opprykkelse, og de som blir tilbake, blir tilbake til undergang.

3. Dette står også avgjort i strid med Matt. 13.30.37-43.47-50 og 25,31-46 som klart lærer at de som tas, tas til undergang, og de som blir tilbake, blir tilbake til velsignelsen i Messias-riket på denne jord.

4. Heller ikke kan det etter deres lære bli levende mennesker tilbake på jorden etter opprykkelsen, hvilket avgjort strider mot den bibelske profeti. For når menigheten blir opprykket fra jorden og de som blir tilbake, blir tatt til undergang, da er jo jorden blitt folketom.

Dette viser klart at Matt. 24,37-44 og parallellstedet Luk. 12,35-40 ikke angår menighetens opprykkelse men Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, til dommen over de levende nasjoner og Messias-riket på denne jord.

Artikkel nr 182:
Jesu komme

At *Matt. 24,37-44* ikke angår opprykkelsen av menigheten, fremgår også klart av sammenhengen med det øvrige innhold i Matt. 24:

Matt. 24,1-2 er en profeti om templets ødeleggelse, som ble oppfylt i år 70 e.Kr.

I v.3 spør disiplene først Jesus når templet skal ødelegges. Svaret er gitt i Luk. 21,20.

Videre stiller disiplene i v.3 Jesus sitt tegn-spørsmål: «Hva skal tegnet være på ditt komme og på tidsalderens ende?»

Tidsalderens ende er på gresk: Synteleia toy aionos. «Synteleia» er Septuagintas oversettelse av det hebraiske ord «keytz» i Dan. 12,4.13 og må oversettes med «ende». «Aion» må oversettes med «tidsalder». Både norsk oversettelse av Bibelen av 1930 og av NT av 1975, som oversetter «aion» med «verden», er uriktig og misvisende. Verden, både den fysiske verden og menneskeverden, heter på gresk «kosmos». Men norsk oversettelse av NT av 1973 derimot har riktig - og dertil veiledende - oversettelse av «aion», nemlig «denne tidsalder». Riktig oversettelse av «synteleia toy aionos» er «tidsalderens ende». Jfr. her også Revised Standard Version som har «the End of the Age», d.e. tidsalderens ende. Dersom en ikke har dette klart, er det - etter min oppfatning - umulig å utlegge de eskjatologiske profetier riktig. Det som her er sagt om oversettelsen av «aion», gjelder også Matt. 13,39.40.49 og 28,20. På spørsmål om hvilken tidsalder det her siktes til, har norsk oversettelse av NT av 1973 gitt svaret «denne tidsalder», hvilket må sies å være korrekt, uten å gå i dybden. Denne tidsalder må litt mere utførlig sies å være de fire verdensrikers tid, Dan. 2,27-45, 7,1-27, eller hedningenes tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24, den tid Israel er satt tilside av Gud, og hedningene har verdensherredømmet, og som varer fra Israels landflyktighet i Babel, 606 f.Kr., til Jesu synlige gjenkomst, da han skal opprette det lovede Messias-rike på denne jord.

Angående disiplenes tegn-spørsmål så er det bare et spørsmål, fordi Jesu synlige komme til vår jord og tidsalderens ende oppfylles samtidig.

Matt. 24,4-13 er det *første utsyn* av Jesu svar til disiplene og som går til tidsalderens ende. Vi merker oss her at v.13 - likesom v.6 og v.14 - har et annet ord for «ende» enn «synteleia», nemlig «telos», som betyr endepunkt, altså tidsalderens endepunkt, da Messias-riket på denne jord begynner.

V.14 er det *andre utsyn* av Jesu svar til disiplene og som ikke angår det paulinske evangelium, men er det andre forkynnelse av evangeliet om riket som i den antimessianske trengselstid skal forkynnes av troende israelere for alle folkeslag, i hast og som et vitnesbyrd, på grunn av den korte tid som står til rådighet. Jfr. her Matt. 10,23.

Den første forkynnelse av evangeliet om himlenes rike skjedde ved døperen Johannes og Jesus Messias selv og hans disipler da riket var nær for Israel, Matt. kap. 3 til 10. At evangeliet om riket har to forkynnelser, fremgår klart av Matt. 10. Den første forkynnelse, v.1-15, var kun for Israel, ikke for hedninger, ikke engang for samaritanene, v.5-6. Den andre forkynnelse i endens tid, v.16-23, er derimot for alle folkeslag. Og v.23 forutsier at de israelske forkynnere da ikke skal komme til ende med Israels byer før Menneskesønnen kommer.

Det vil derfor være klart at når de fleste utleggere mener at Matt. 24,14 angår verdensmisjonen ved ekklesia og anser dette som et tegn for menigheten, så er dette ikke tilfelle. V.14 angår misjonsvirksomhet ved troende israelere, men som et vitnesbyrd og i hast, og denne forkynnelse angår Jesu snarlige komme og opprettelsen av riket for Israel. Derfor er v.14 et fremtidig tegn for Israel.

I Jesu *tredje utsyn*, v.15-28 omtales trengselen den store, gr. tes thlipseos tes megales, Åp. 7,114, hvor både substantivet og adjektivets bestemte artikkel er brukt for å tilkjennegi den uforlignelige trengsel som da skal komme over jorden. For da skal det være så stor trengsel som ikke har vært fra verdens begynnelse inntil nå, og heller ikke skal bli. Og ble ikke de dager forkortet, da ble intet kjød frelst, d.e. ville ikke noe menneske overleve, men for de utvalgtes skyld, som da skal inngå i Messias-riket på denne jord, skal de dager bli forkortet, v.21-22.

Det andre særtegn ved denne kontekst er israelernes flukt, v.16-20, etter at v.15 markerer begynnelsen på den store trengsel, da Anti-Messias setter seg i Guds tempel i Jerusalem og gir seg selv ut for å være Gud, 2.Tess. 2,4. Og det tredje særkjenne er den farlige forførelse ved forkynnelsen om en Messias på jorden, v.23-26. Men en Messias på jorden er kun den falske. For den sanne Messias kommer fra himmelen: «For som lynet går ut fra øst og skinner like til vest, således skal Menneskesønnens komme være», v.27

I v.29-31, som er Jesu *fjerde utsyn*, omtales Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, til dommen over de levende nasjoner, både Israel og hedningefolkene, og den derpå følgende opprettelse av riket for Israel, Joel 3,4.20-21, Sak.14,4, Mal. 4,1-3, Ap.gj. 1,11, 15,16-18, Åp. 1,7, 16,15, etc.

I v.31 omtales at Jesus sender ut sine engler over den hele jord for å samle til seg i Jerusalem sine utvalgte av Israel og hedningefolkene, Es. 11,11-16, 27,13, 35., 66, etter at englene først har fjernet de ugudelige fra jorden. Se Matt. 13, 41-43 og 49-50.

I v.32-35, som er Jesu *femte utsyn*, omtales fikentreet. I den bibelske symbolikk er Israel ofte lignet med trær, f.eks. enerbusken, myrtetreet, fikentreet, oljetreet, vintreet, mens verdensrikene er lignet med villdyr. Fikentreet er symbol på Israels nasjonale særrett og liv og er i denne tid symbol på Israels nasjonale gjenreising. Men Israels åndelige gjenfødelse kommer i den store trengsel og står i oljetreets tegn.

Fikentreet i v.32-35 har sin tilknytning til fikentreet i Luk. 13,6-9, som tilslutt ble hugget ned i år 70 og 135e.Kr. Men dets rot, hvis tre rotgreiner i åndelig mening er Abraham, Isak og Jakob, ble ikke ødelagt, Rom. 11,28-29. Og fra denne rot har nå et nytt fikentre vokst opp, et bilde på Israels nasjonale gjenreising i vår tid, som klart viser at Israels åndelige gjenfødelse, som står i oljetreets tegn, Rom. 11,23-24, nå er nær og dermed sommeren, d.e. Messias-riket på denne jord, riket for Israel.

Artikkel nr 183:
Jesu komme

Men når fikentreet, Matt. 24,32-35, er tegnet på Israels nasjonale gjenreising og Jesus Messias' snarlige gjenkomst og Messias-rikets opprettelse på denne jord, så melder følgende spørsmål seg: Hvilke tegn har så Jesu menighet, ekklesia, på Jesu komme for å hente menigheten?

Den har egentlig kun et tegn, nemlig *frafallet*, gr. he apostasia, d.e. frafallet fra troen i kristenheten, 2.Tess. 2,3, 1.Tim. 4,1, som vi nå er kommet langt inn i. Desto mer frafallet tiltar, det som baner vei for Anti-Messias, desto nærmere er vi opprykkelsen. Det må derfor ikke forvirre noen at frafallet tiltar i den tid som kommer. Det må så være.

Menigheten skal ikke - som Israel - se etter tegn, men derimot *vente på Jesus*, 1.Tess. 1,10, og dette gjelder hele menigheten fra aposteltiden til Jesu komme for menigheten. Den behøver heller ikke tegn da dens lemmer har en gjenfødt ånd og Jesu Kristi Ånds iboen, Rom. 8,9-11. For oss som tilhører menigheten, gjelder to ting: For det første å *ha Guds Ånd* og *vandre i Ånden* og for det andre å *vente på Jesus*. For komme skal han, og vi har Guds usvikelige ord på at alt da er rett med oss i og med Åndens iboen, Ef. 1,13-14. Nåden i Guds hjerte er borgen for at vi skal bli med når Jesus kommer for å rykke menigheten opp til seg i lufthimmelen for så alltid å være med Herren, uansett hvor uskikket vi ofte føler oss. Den lære at kun en elite av troende skal rykkes opp, er en forferdelig misforståelse av profetiene. Så sant Herren bor ved Ånden i våre hjerter, skal vi bli med i opprykkelsen.

En helt annen ting angående tegn for menigheten er at vi nå er kommet så nær opprykkelsen at tegn som Israel har fått for Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord, f. eks. fikentreets tegn, allerede lyser på tidens himmel som bevis på at hans usynlige komme for å hente menigheten er enda nærmere.

Hvilke tegn har så Israel?

Som svar på disiplenes tegn-spørsmål i Matt. 24,3 angående hans komme og tidsalderens ende og som Jesus gir i v.4-51, så er det i grunnen *tre hovedtegn* han her gir dem:

1. For det første *ødeleggelsens vederstyggelighet,* d.e. at Anti-Messias skal sette seg i Guds tempel i Jerusalem og gi seg selv ut for å være Gud, v.15, Dan. 9,27, 12.11, 2.Tess. 2,4, Åp. 13,5. Da vet alle troende israelere at Messias vil komme 3,5 profetiske år senere. Men dag og time vet de ikke, hvorfor de da må våke. Jfr. her f. eks. Mark. 13,35, hvor det fremgår at de i den forventede tid må våke hele natten, da de ikke vet om det er om aftenene eller ved midnatt eller ved hanegal eller om morgenen han kommer. Og på grunn av tidsbestemmelsen i Dan. 9,27 vil de da kunne avsløre de mange falske messias'er og falske profeter som da skal oppstå, Matt. 24,23-28.

Ødeleggelsens vederstyggelighet skjer i midten av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, og markerer begynnelsen av den store trengsel, som utgjør den andre og siste halvdel av åruken og som fører til den forferdeligste antisemittisme som noen gang har vært, Matt. 24,15-18, Åp. 7,14, 13,5-10.

2. Det andre hovedtegn er *Messias' synlige gjenkomst* i kraft og herlighet til vår jord, da hans føtter skal stå på Oljeberget, Matt. 24,29-30, Joel 3,4.20, Sak. 14,4, Ap.gj. 1,11, 15,161-18, Åp. 1,7, 16,15, etc., og *utsendelsen av hans engler* over den hele jord for å samle hans utvalgte, både av jøder og hedninger, som har overlevd den store trengsel, Matt. 24,31, Es. 11,11-16, 27,13, 35., 66.

Denne Messias' synlige gjenkomst til dommen over de levende nasjoner og oppretelsen av riket for Israel, skjer ifølge Matt. 24,29 og Mark. 13,24 ***straks etter*** den store trengsel, og *samlingsstedet* for hans utvalgte er Jerusalem og Israels land.

3. Det tredje hovedtegnet er *fikentreets tegn,* Matt. 24, 32-36. Dette består i jødenes samling i løftenes land og staten Israels opprettelse, hvilket er oppfylt i vår tid.

Disse tre hovedtegn for Israel er her oppført i den rekkefølge de har i Matt. 24. I kronologisk rekkefølge kommer naturligvis fikentreets tegn først.

I tilslutning til disse tre hovedtegn for Israel om Jesu komme til vår jord, må vi ha klart for oss at disiplene på dette tidspunkt ikke kjente til den nytestamentlige menighet, ekklesia, d.e. den ved nådens evangelium, også kalt det paulinske evangelium, utkalte forsamling, bestående av troende jøder og troende hedninger som Jesu mystiske legeme dannet ved den Hellige Ånd. De gammeltestamentlige profeter så ikke ekklesia, og den er derfor ikke omtalt i GT, som var Jesu og hans disiplers Bibel. Jesus hadde bare omtalt den en enkelt gang i forbindelse med Peters store bekjennelse om at Jesus var Messias, den levende Guds Sønn, Matt. 16,16-19.

Men disiplene kjente godt til riket for Israel som Jesus skulle opprette ved sitt komme, da det er en fremtredende og detaljert bestandel av GT. Dette fremgår også klart av Ap.gj. 1,4-8, hvor han talte til dem om den Hellige Ånds komme og hvor de spurte ham om han da skulle gjenreise riket for Israel. På dette svarte Jesus at det var hans Fader som av sin egen makt har fastsatt tider og timer, men de skulle få kraft idet den Hellige Ånd skulle komme over dem, og de skulle være hans vitner både i Jerusalem og hele Judea og Samaria og like til jordens ende.

Med hensyn til riket for Israel er der da også en klar vei for den gammeltestamentlige profeti gjennom hele NT inntil Åpenbaringsboken, som er Bibelens krone og

avslutning. Denne vei går gjennom Matteus' evangelium, som har 92 henvisninger til GT, videre til Hebreerbrevet, som har 102 henvisninger til GT, og endelig til Åpenbaringsboken, som har 285 henvisninger til GT. Ved denne profetiske gjennomgang går GT-profetiene,og særlig profetiene om riket for Israel, *uendret inn i NT og fortsetter i NT* i en ubrutt bane ved en rekke profetier, f.eks.: Luk. 1,31-33, som kunngjør Kongens fødsel av en jomfru, hebr. almah, Es. 7,14, 9,6-7, Matt. kap.3-10, som kunngjør at riket var nær for Israel, Matt. 23,39, som kunngjør at Israel skal velsigne Kongens gjenkomst, Ap.gj. 1,6-7, som kunngjør at tiden for rikets opprettelse er bestemt av Faderen, Ap.gj. 3,10-25, som kunngjør Israels omvendelse som forutsetning for Jesu gjenkomst og rikets opprettelse, Ap.gj. 15,16-18, som kunngjør Kongens gjenkomst og opprettelse av det davidske dynasti over Israel og verden, 1.Kor. 15,24-28, som kunngjør at Messias skal være Konge inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter, hvilket må angå denne jord fordi der hverken i himmelen eller på jord finnes fiender av Jesus Messias, og endelig Åp. 20,4-6, som kunngjør den første oppstandelse og rikets varighet.

Artikkel nr 184:
Jesu komme

Men riket for Israel kunne dog ikke opprettes ved den Hellige Ånds komme til jord som Jesu levendegjørende ånd, 1.Kor. 15,45, 2.Kor. 3,17 I. Til tross for at Israel hadde forkastet både himlenes rike og dets Konge Jesus Messias, da riket var nær for Israel, så fremgår det klart av Ap.gj. 3,19-26 at Guds tilbud til Israel om himlenes rike fremdeles stod ved makt også etter Åndens komme, forutsatt Israels omvendelse til sin Gud og Messias. Men på grunn av at Israel også forkastet den oppstandne og himmelfarne Jesus Messias og heller ikke mottok den Hellige Ånd da han ble sendt fra himmelen, så kunne riket for Israel fremdeles ikke opprettes før Israels omvendelse som nasjon er inntrådt, hvilket profetien har forutsagt først skal skje i den store trengsel, Joel 3,1-5, Sak. 12, 10-13,1, Johs. 19,37, Rom. 11,25-29, etc. Og derfor kan Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord først skje straks etter den store trengsel, Matt. 24,29, Mark. 13,24.

Da disiplene ennå ikke kjente Guds hemmelighet, ekklesia, Ef. 3, Kol. 1,21-29, etc., gjalt deres spørsmål i Matt. 24,3 om tegnet på Jesu komme og tidsalderens ende så klart opprettelsen av riket for Israel. For å følge med angående dette har Israel fått tegn. Og fra det øyeblikket pakten mellom Israel og Anti-Messias ratifiseres i begynnelsen av den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,27, og særlig fra oppfyllelsen av profetien om ødeleggelsens vederstyggelighet på det hellige sted i midten av åruken, Matt. 24,15, hvilket må oppfylles i den for oss nære framtid, kan de troende israelere temmelig nøyaktig ifølge profetiene følge begivenhetene frem til Jesu komme og tidsalderens ende. Men dag og time kjenner de ikke, og her må de våke, jfr. her Mark. 13,35 om å våke og be både dag og natt.

Overensstemmende med den foranstående innsikt over begivenhetene i Matt. 24 er der da heller ingen ting i Matt. 24,29-51 som viser til opprykkelsen av menigheten. Der er ingen oppstandelse av frelste døde eller forvandling av levende frelste eller opprykkelse til Jesus Messias i lufthimmelen etc.

Derimot er der overensstemmelse mellom Matt. 24,29-51 og de mange andre skriftsteder som omhandler Jesu synlige komme i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket på denne jord, d.e. riket for Israel, f.eks. Matt. 13,30.37-43, 47-40 og 25,31-46, etc.

At Jesu komme ifølge Matt. 24,29-51 ikke er hans komme for å hente menigheten fremgår også klart av Kol. 3,4 som sier at når Messias, vårt liv, åpenbares, skal også vi åpenbares med ham i herlighet. Videre av 2.Tess. 1,7 II-10, hvor det klart fremgår at menigheten, ekklesia, er med når Jesus åpenbares fra himmelen med sin makts engler for å ta hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium. Altså må opprykkelsen av menigheten ha funnet sted tidligere.

Videre fremgår dette også av Jesu løfte til forstanderen for menigheten i Filadelfia: «Fordi du har tatt vare på ordet om min tålmodighet, *vil jeg og bevare deg fra* gr. *kago se tereso ek,* den prøvelsens stund som skal komme over hele jorderike, for å prøve dem som bor på jorden», Åp. 3,10. Dette er så klart Jesu belønning til seiersvinnerne i menigheten. Den store trengsel skal *aldeles ikke prøve menigheten,* men dem som bor på jorden, hvilket også er en profetisk betegnelse i Åpenbaringsboken på verdensmenneskene, både av Israel og hedningefolkene. Det er på grunn av denne prøving at Jesus skal dømme de levende nasjoner ved sin gjenkomst til vår jord.

Åp. 3,10 som er et av posttribulasjonistenes hovedsteder og som skal bevise at menigheten skal gjennom den store trengsel, er ifølge den greske tekst et av bevisene for pretribulasjonistisk fortolkning, d.e. at menigheten skal opprykkes *før* den antimessianske trengselstid.

Også Åp. 17,14 viser dette, idet Lammet i sin seier over dyret, d.e. Anti-Messias, og hans tilhengere blant annet har følge av *de kalte,* som kun kan være mennesker, og derfor må være menigheten som herliggjort.

Endelig lærer 2.Tess. 2, at lovløshetens hemmelighet var virksom allerede på Pauli tid, men at «den», gr. ho, v.7, og «det», gr. to, v.6, som nå holder igjen, hindrer Anti-Messias' åpenbarelse, så han først skal åpenbares i sin tid. Men hvor lenge holder «den» og «det» igjen? Svar: «-Inntil ut av midte han være, gr. heos ek mesoy genetai». v.7 III. Da lovløsheten er en hemmelighet, gr. mysterion, d.e. noe overnaturlig, må også «den» og «det» som holder igjen, være overnaturlig, og det kan ifølge sakens sammenheng ikke være noen annen enn den Hellige Ånd og Jesu mystiske legeme som er menigheten. Sålenge den Hellige Ånd utkaller menigheten, er han i sentrum, men lovløshetens hemmelighet, som virker frafallet fra den kristne tro i kristenheten, er henvist til periferien. Men når den Hellige Ånd går ut av midten med menigheten, går lovløshetens hemmelighet inn i sentrum, og da skal den lovløse, d.e. Anti-Messias, åpenbares, han som den Herre Jesus skal gjøre til intet ved åpenbarelsen av sitt komme, v.8.

Dette viser klart følgende hendelsesforløp: Den Hellige Ånd utkaller menigheten i denne nådens frelseshusholdning, men på samme tid virker også lovløshetens hemmelighet, som baner vei for frafallet, gr. he apostasia, fra den kristne tro; v.3. Når menigheten er fulltallig og fullendt, rykkes den opp, og Anti-Messias og den antimessianske trengselstid på sju profetiske år begynner. Straks etter den store trengsel, ifølge Matt. 24,29 og Mark. 113,24, som er den andre halvdel av den syttiende åruke, Dan. 9,27, skjer Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til dommen over Anti-Messias og den falske profet og de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket på denne jord, Åp. 19,11-20,6.

Artikkel nr 185:
Jesu komme

I forbindelse med at vi nå skal gå over til omtalen av det tredje skriftsted som angår *Jesu komme som en tyv,* nemlig *1.Tess. 5,2,* må vi foreta en kort gjennomgang av Paulus' to brev til tessaloniker-menigheten, da en rett forståelse av tidsforholdet og rekkefølgen mellom de to fremtidige begivenheter, nemlig opprykkelsen av menigheten og Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord, i høy grad er avhengig av dette.

Apostelen Paulus' første og andre brev til tessalonikerne er hans to tidligst skrevne brev, og det første av dem er formentlig det første av alle greske skrifter i N.T. 1.Tess. er formentlig skrevet i år 52 og 2.Tess. i år 53 e.Kr.

Jesu og hans apostlers omtale av hans komme i de synoptiske evangelier, d.e. evangeliene etter Matteus, Markus og Lukas, ble alltid satt i forbindelse med det lovede rike for Israel. Og dette komme vil skje i kraft og herlighet, Matt. 24,30, Mark. 13,26, Luk. 21,27. Og hans føtter skal da stå på Oljeberget, Ap.gj. 1,11-12, Sak. 14,5. Imidlertid viser både GT og NT at der skal komme forferdelige trengsler før Jesu komme i kraft og herlighet og Messias-rikets opprettelse på denne jord. Og her lå spiren til den opprinnelige meningsforskjell allerede i apostelkirken angående Jesu komme mellom dem av hedningene som mottok det paulinske evangelium og dem av omskjærelsen som så frem til Jesu komme etter hans vredes dag og ødeleggelsen av verdensriket.

Paulus forkynte også først for jødene som de andre apostler, men senere forkynte han nådens evangelium også for hedningene, dog slik at han først forkynte for jødene. Men tilsist brøt han med jødene på grunn av deres vantro og motstand mot evangeliet og forkynte kun for hedningene, Ap.gj. 28,25-28.

For de hedningekristne den gang, likesom for de kristne nå, var et av de første spørsmål: Hva skal det bli av oss i den store dom som skal gå forut for rikets opprettelse? Skal Guds vredesskåler også bli tømt ut over oss slik som over verdensmenneskene? Skal den store trengsel også komme over menigheten, ekklesia?

I denne situasjon ble det gitt Paulus en helt ny åpenbaring. De troende i menigheten, som er frelst på grunn av Jesu nåde ved tro, Ef. 2,8, og rettferdiggjort ved Jesu blod, Rom. 5,9, kan ikke bli hjemsøkt av Guds vrede over synden. Derfor må de enten *beskyttes* eller *fjernes*. Profetiene viser at de hellige av Israel, bortsett fra martyrene som dog får kraft til å dø, skal *beskyttes i* den antimessianske trengselstid, Åp. 7,1;8, 12,6-17, etc. Men den nye forsamling som mer og mer kom til å bestå av hellige fra hedningefolkene, skal bli fjernet. Paulus mottok åpenbarelsen om at før Herren kommer i kraft og herlighet til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av riket for Israel, vil han komme ned fra himmelen, ikke til jorden, men i lufthimmelen, og de hellige av menigheten, ekklesia, både de døde og de levende, skal rykkes opp for å møte ham der, 1.Tess. 4,16-17.

Dermed finner det foran omtalte og i kristenhenten tidlig oppståtte spørsmål sin guddommelige løsning, nemlig at Jesu frelste menighet ikke skal oppleve Herrens vredes forferdelige dag på jorden, men skal skue den ovenfra i Jesu nærvær i lufthimmelen.

Denne herlige grunnåpenbaring angående menighetens opprykkelse, det salige håp, Tit. 2,13, ble senere ved åpenbaring tilføyet detaljer i Paulus' senere brev, f.eks. 1.Kor. 15,51-52, som åpenbarer forvandlingen av våre legemer, og Fil. 3,20-21, som åpenbarer at våre åndelige legemer skal bli like Herrens herlighetslegeme.

Da Paulus kom til Tessalonika, møtte han først sammen med jødene tre sabbater, og hvor han fremhevet for dem at Jesus måtte lide og at han var deres Messias. Noen trodde, men andre ikke. Derpå vendte Paulus seg til hedningene der, og en mengde kom til troen. Men jødene reiste en forfølgelse mot Paulus og hans ledsagere, og Paulus måtte forlate Tessalonika, 1.Tess. 2,14, Ap.gj. 17,1-9.

Paulus var meget bedrøvet over at han måtte forlate tessalonikerne, som bare hadde mottatt evangeliet, men trengte å bli undervist og styrket i troen. Han prøvde to ganger å komme til dem, men ble hindret av Satan, 1.Tess. 2,17-18. Han sendte så Timoteus til dem og ble glad ved det Timoteus fortalte ham om dem, 1.Tess. 3,1-7. Men da Paulus fremdeles ikke var istand til å komme til dem, sendte han dem 1. Tessalonikerbrev.

Hele brevet viser de hårde forfølgelser som tessalonikerne måtte utstå, både fra jødene og fra sine egne landsmenn. Paulus forsikret dem i brevet at de skulle bli frelst fra Guds vrede. Men jødene og tessalonikerne som forfulgte dem, drog derimot ned over seg Guds vrede, 1.Tess. 1,10, 3,13, 5,4-5.8-10. Og hvorledes kunne også denne menighet bli gjenstand for Guds vrede over synden? Tessaloniker-menigheten er jo den eneste menighet som er tilskrevet som *menigheten i Gud Fader og den Herre Jesus Messias*, 1.Tess. 1,1, 2.Tess. 1,1, hvilket er i pakt med den meget rosende omtale som Paulus gav denne menighet. (Med hensyn til 1.Tess. 2,16 II har flere greske tekster og Vulgata: For vreden «kommer», gr. efthasen, lat. pervenit, over dem like til enden. Dette sikter endelig til Herrens dag.)

1.Tess. 5,4 lærer også klart at Herrens vredes dag ikke kan komme som en tyv over menigheten, ekklesia. Begrunnelsen er at den *ikke er i mørket, v.4. Hvor er den da? Den er i lyset*, for «vi er alle lysets barn, vi hører ikke natten eller mørket til», v.5. Herrens dag kommer over dem som sier: Fred og ingen fare! d.e. de trygge og bedratte

verdensmennesker i endens tid, 2.Tess. 2,9-12. At Herrens dag ikke kommer over menigheten, fremgår også klart av 1.Tess. 1,10, 5,8-10, 2.Tess. 1,5-10.

Artikkel nr 186:
Jesu komme

Det nye læremessige budskap i 1.Tess. er sannheten om *Herrens fremtidige nærvær,* gr. paroysia, i lufthimmelen i endens tid. Paroysia har nemlig to betydninger, for det første *nærvær* og for det andre *komme,* 1.Tess. 4,15, 2.Tess. 2,1.8 etc., hvilket vi senere skal omtale nærmere. Paulus hadde lært tessalonikerne dette de få dagene han var hos dem, men de trengte videre forklaringer.

Noen av dem var også døde og noen hadde sløvnet i striden. Ville disse to flokker bli latt tilbake ved Jesu komme? Svaret er at de som var hensovet, skulle oppstå først og ledsage de levende når de ble opprykket for å møte Herren i luften. De døde vil altså ikke bli latt tilbake, 1.Tess. 4,13-17.

Slik også med dem som hadde sløvnet og ikke våket, 1.Tess. 3,3.10, 4,1.7.10, 5,14, 2.Tess. 3,6.11-12.14-15. Jesu død for dem borger for deres frelse fra den kommende vrede, selv om de hadde sløvnet i sin vandring. Alle som hører Herren til, skal leve med ham, 1.Tess. 5,10. Deretter oppildner Paulus dem med en heftig samling formaninger, 1.Tess. 5,11-28.

Vi ser således at spørsmålet om menigheten skal inn i den antimessianske trengselstid og Herrens vredes forferdelige dag var aktuelt i Tessaloniker-menigheten slik det er aktuelt blant de kristne også idag. Apostelen Paulus' svar på dette spørsmål ifølge 1.Tessaloniker-brev og den øvrige profeti er etter min oppfatning tindrende klart: Menigheten som er Jesus Messias' mystiske legeme, dannet av den Hellige Ånd, frelst av Jesu nåde ved tro, Ef. 2,8, og rettferdiggjort ved Jesu blod, Rom. 5,9, kan ikke bli hjemsøkt av Guds vrede. Ekklesia, både de hensovende og de levende, skal bli opprykket til Jesus i lufthimmelen og dermed unngå vreden. Dette vil skje minst sju profetiske år før hans gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord for å opprette riket. *Altså: Ekklesia blir fjernet før Guds vrede kommer over jorden.*

Men tessalonikerne var fremdeles udyktige til å skjelne mellom *menneskers forfølgelse og Guds vrede.* Deres vedvarende hårde prøvelser og forfølgelser får dem til å tro at Gud er mot dem istedet for dem. Guds rike som er blitt forkynt blant dem, skal innledes med guddommelige dommer. Herrens dag ved hvilken riket skal opprettes, begynner med uhørte utfoldelser av guddomelig vrede. De tessaloniske kristne tror derfor at *Herrens dag har begynt.*

Apostelen Paulus' andre brev til tessalonikerne:

Paulus svarer med et nytt brev til dem, *Tess.*, hvor han slår fast at Herrens dags forferdelige dommer kun skal komme over dem som *ikke kjenner Gud,* og over dem som *ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium,* 2.Tess 1,8, når han kommer på hin dag for å vise seg *herlig i sine hellige* og *underfull i alle de troende* - for trodd ble vårt

vitnesbyrd til dere, v.10. Hin dag skal særlig komme over *deres og de kristnes forfølgere*, så sant der er rettferdig for Gud å gi dem som trenger dere, trengsel til vederlag, men dere som trenges, ro sammen med oss, når den Herre Jesus åpenbares fra himmelen med sin makts engler, v.6-7, med luende ild, når han tar hevn over dem som ikke kjenner Gud, og over dem som ikke er lydige mot vår Herre Jesu evangelium, de som skal lide straff, en evig fortapelse bort fra Herrens åsyn og fra hans makts herlighet, v.8-9. Paulus' viktigste argument grunner seg på *læren i 1.Tess. 4,13-17* om *Herrens nærvær i lufthimmelen og vår samling med ham*. Der er de avgjort lært at dette må skje *før hans vredes dag*.

Lovløshetens hemmelighet har virket i hele den nærværende tidsalder, men det er noe og noen som holder igjen for den lovløse, så han først skal åpenbares i sin tid. Da lovløsheten er en hemmelighet, gr. mysterion, må også det og den som holder igjen, være noe overnaturlig, og ifølge sakens sammenheng må dette være den Hellige Ånd og hans iboen i de hellige. Når den Hellige Ånd derfor har tatt menigheten ut av midten, gr. heos ek mesoy genetai, 2.Tess. 2,7, *og ikke før*, vil frafallet fra troen fullendes og den lovløse, syndens menneske, d.e. Anti-Messias, åpenbares sammen med den falske profet, som gjør store tegn og under for å «bevise» Anti-Messias' påstand om at han er Gud. Dette er den store løgn, Satans mesterløgn, løgnen om Anti-Messias, som vil bedra den største del av menneskeheten til dens undergang, 2.Tess. 2,3-12.

2.Tess. viser at tessalonikerne ikke er forlatt av Gud, men begunstiget til frelse og tro på sannheten og herligheten i Jesus Messias. Dersom brevet er lest med dets ledende tanke, nemlig at *vi er frelst fra den kommene Guds vrede*, vil det være til velsignelse og trøst alle steder, særlig for dem som er i prøvelse og trengsel. 1.Tess. 4,18 viser at 1.Tess. 4,13-17 er et trøstens ord. Motsatt viser 2. Tess. 2,2 at en feilaktig forståelse av Tessaloniker-brevene eller fortolkning som lærer at Jesu frelste menighet skal oppleve den store trengsel og Herrens vredes dag på jorden, virker forferdelse og skremsel, altså det motsatte av trøst.

Dersom tessalonikerne hadde forstått rett 1.Tess., hadde de ikke kunnet tro hverken at Herrens vredes dag skulle komme over dem eller at Herrens vredes dag allerede var nær. Det samme gjelder oss kristne. I 2.Tess. gir Paulus derfor tessalonikerne to viktige tegn som vil være tilstede når Herrens dag kommer, nemlig *det fullendte frafall*, som dog allerede var begynt på Pauli tid, og *den lovløses*, d.e. *Anti-Messias' åpenbarelse*, 2.Tess. 2,3-8.

Tessalonikernes feilaktige mening om at Gud var imot dem, vender altså Paulus til det motsatte, nemlig at deres lidelser og forfølgelser er det sikre bevis for at Gud vender sin vrede mot dem som forfølger dem. Paulus viser at Guds vrede kommer over dem som ikke kjenner ham og som ikke er lydige mot evangeliet. Han trøster tessalonikerne i deres prøvelser, idet han vender deres tanker mot fremtiden. Da vil nemlig deres forfølgere lide, ikke bare for sine synder, men også fordi de forfølger Guds hellige, mens de som nå er i trengsel, vil han gi utfrielse og ro ved Jesu komme fra himmelen. Denne åpenbaring skulle fri oss fra å identifisere med Jesu frelste menighet overhode noen av de frelste kategorier mennesker som omtales som værende på jorden fra og med kap. 4 i Åpebaringsboken.

En særlig årsak til at tessalonikerne hadde den oppfatning at Herrens dags forferdeligheter skulle komme over dem, kom nettopp fra de omskårne som med rette ventet å skulle gå gjennom disse forferdeligheter og hvor de som holder ut inntil enden, gr. telos, Matt. 24,6.13.14, skal bli frelst. De samme tanker om disse skriftsteder forvirrer også mange kristne idag.

Men her innfører Paulus en ny lære i overensstemmelse med hans evangelium til hedningefolkene, hvor Guds uforskyldte og uforfalskede nåde er adskillig sterkere fremhevet enn evangeliet om riket som de andre apostler forkynte. Paulus' bønn til tessalonikerne var at de måtte svare til denne Guds nåde ved å holde ut i sine lidelser hvilket vil forherlige Gud og Messias. Men det prinsipielt nye ved hemmeligheten om ekklesia er at den er frelst av uforskyldt nåde, Ef.2,8, og rettferdiggjort ved Jesu blod, Rom. 5,9, og at den er gått over fra døden til livet, 1.Johs. 3,14, hvorfor den overhodet ikke kan komme inn i Guds vrede over synden, som jo kom over vår stedfortreder Jesus Messias på Golgatas kors. Derfor er det å tro og lære at Jesu frelste menighet skal komme inn i Herrens vredes forferdelige dag, en alvorlig feilvurdering av hvilke profetier som angår menigheten, og hvilke profetiet som angår Israel og folkene.

Artikkel nr 187:
Jesu komme

Med hensyn til de hensovende i Tessaloniker-menigheten, hvis skjebne bekymret tessalonikerne så meget, 1.Tess. 4,13, så har deres oppstandelse ifølge 1.Tess. 4,14-17 sin grunn i Jesu oppstandelse som førstegrøden av de hensovende. Disse dype oppstandelses-sannheter har Paulus nærmere omtalt i 1.Kor.15, som med rette er kalt oppstandelses-kapitlet i NT:

«For ettersom døden er kommet ved et menneske, så er og de dødes oppstandelse kommet ved et menneske, for likesom alle dør i Adam, så skal og alle levendegjøres i Messias. Men hver i sin egen avdeling: Messias er førstegrøden, deretter skal de som hører Messias til, levendegjøres ved hans komme, deretter kommer enden, når han overgir riket til Gud og Faderen, etterat han har tilintetgjort all makt og all myndighet og velde», v.21-24.

Denne ende er såvel enden på Messias' regjering i Messias-riket på denne jord som enden på oppstandelsen. «For han skal være Konge inntil han får lagt alle sine fiender under sine føtter», v.25. At dette kongerike er Messias-riket på denne jord, altså tusenårsriket eller riket for Israel, fremgår klart derav at hverken i himmelen eller på den nye jord er der fiender av Messias. Videre fremgår også dette klart av at «den siste fiende som tilintetgjøres, er døden», v.26, og dette skjer så klart i forbindelse med dommen for den store hvite trone etter verdensfornyelsen da den nye jord står frem, Åp. 20,11-21,1. Messias overvant riktignok døden ved sin oppstandelse, men først her blir døden tilintetgjort.

Når mange vil gjøre Messias til Konge i menigheten, så er dette en anakronisme.

Messias er Israels Konge, men han er Herre og hode for sitt legeme som er menigheten.

«Men når alt er underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham som la alt under ham, forat Gud skal være alt i alle», v.28. For på den nye jord er tronen Guds og Lammets, Åp. 22,3.

Både GT og NT stemmer overens i dette at Messias skal være Konge på sin far Davids trone i Messias-riket eller tusenårsriket på denne jord, riket for Israel, 2.Sam. 7,12-16, Es. 2,2-5, 11, Dan. 2,44-45; 7,22.27, Mik. 4,1-5, etc. Luk. 1,31-33, Ap.gj. 1,6-7, 3,10-25, 15,16-18, 1.Kor. 15,24-28, Åp. 11,15, 20,4-6, etc.

Inntil Paulus mottok åpenbaringen om menighetens oppstandelse og opprykkelse, 1.Tess. 4,13-17, var den eneste kjente åpenbaring om oppstandelse, oppstandelsen til livets oppstandelse og oppstandelsen til dommens oppstandelse, Johs. 5,29, hva også forøvrig GT var kommet frem til, Dan. 12,2. Derfor holdt Jesus seg til dette i Johs. 5,29, da han og hans disiplers Bibel var GT. Men ifølge Johs. 16,12-13 sa han til sine disipler straks før sin lidelse: «Ennå har jeg meget å si dere, men dere kan ikke bære det nå, men når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede dere til hele sannheten, for han skal ikke tale av seg selv, men det som han hører, skal han tale, og de tilkommende ting skal han forkynne dere». Og dette finner vi derfor i de apostoliske brev og Apostlenes gjerninger og Åpenbaringsboken, som baner vei for en deling av Johs. 5,29 angående menneskenes oppstandelse, nemlig den første oppstandelse, som skjer etter Herrens dags domsperiode, men like før Messias-rikets opprettelse på denne jord, Åp. 20,5 II-6, og oppstandelsen i Åp. 20,12. Disse to oppstandelser svarer til oppstandelsen til livets oppstandelse og oppstandelsen til dommens oppstandelse i Johs. 5,29.

Merk at i Åp. 20,5 II mangler verb i den greske tekst. Skal verb settes inn, i oversettelsen, kan det ikke være «er», men f.eks. fullstendiggjør eller fulltalliggjør. Dette fordi der, foruten de som oppstår i Åp. 20,4-6, er tre tidligere kategorier oppståtte mennesker som også oppstår *fra* de døde, Fil. 3,11. For det første de mange som oppstod da Jesus oppstod, Matt. 27,52-53. For det andre de døde som tilhører hemmeligheten ekklesia, 1.Tess. 4,16 II, 1.Kor.15,51-52, som oppstår i ankomstfasen av parusi'en, hvilken inntrer minst sju profetiske år før epifani'en (fremstrålingen) av parasui'en ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord. For det tredje de døde som levendegjøres ved hans komme, 1.Kor. 15,23, d.e. gjenkomsten (epifani'en), hvilket må gjelde alle frelste døde som ikke tidligere er oppstått, og oppstandelsen i 1.Kor. 15,23 må derfor skje i nær tilslutning til oppstandelsen i Åp. 20, 4-6. Når kun maryrskaren i den antimessianske trengselstid er nevnt i Åp. 20,4-6, skyldes dette formentlig at denne skares oppstandelse ikke har stadfestelse annet sted i profetien.

Her skal også omtales at en må skille mellom 1. Kor, 15.23 II og 1.Kor. 15,51-52 av følgende fire grunner:

1. For det første angår 1.Kor. 15,51-52 hemmeligheten med ekklesia av Guds uforskyldte nåde, som er Jesu mystiske legeme dannet av den Hellige Ånd. Men 1.Kor. 15,23 II angår alle de døde som ellers hører Jesus Messias til, når også unntas dem som omtales i Matt. 27,52-53.

2. For det andre bruker Paulus pronomenet «vi» i 1.Kor. 15,51-52, men pronomenet «de» i 1.Kor. 15,23.

3. For det tredje omtales i 1.Kor. 15,51-52 både i oppstandelse av døde og forvandling av levende, men i 1.Kor. 15,23 II omtales kun oppstandelse av døde.

4. For det fjerde viser en sammenligning av 1.Kor. 15,51-52 og 1.Kor. 15,23 II at dette angår to forskjellige begivenheter. 1.Kor. 15,51-52 angår opprykkelsen av ekklesia før den antimessianske trengselstid, men 1.Kor. 15,23 II skjer like før rikets opprettelse ved Jesu gjenkomst til vår jord.

Endelig skal nevnes at oppstandelsen i Åp. 20,4-6, som angår oppstandelsen av den antimessianske trengselstids martyrskare, kalles den første oppstandelse, dels fordi at også den er en oppstandelse *fra* de døde, idet de inntil da fortapte døde ikke oppstår før etter tusenårsriket og djevelens siste oppstand og verdensfornyelsen ved dommen for den store hvite trone, Åp. 20,12, og dels fordi den er den første av de to oppstandelser omtalt i Åp.20.

Begge disse oppstandelser som omtales i Åp.20, har lenge vært gjenstand for åpenbaring, også i GT: Job 19,25, Salm. 49,15-16, Dan. 12,2, Luk. 14,14, 20,34-36, Johs. 5,29, 6,39.40.44.54, 11,24, 12,48, Ap.gj. 24,15.

Det var denne første oppstandelse de GT-troende ventet på og som Gud hadde lovt dem. Det var den «bedre» oppstandelse, Hebr. 11,35. Den var ingen «hemmelighet», og åpenbarelsen av den ble gitt uten hensyn til menigheten ekklesia, og den kommer til å skje som om menigheten aldri hadde eksistert. Israels håp er således noe helt annet enn menighetens håp. Ifølge Johs. 11,24 skal den første oppstandelse, Åp. 20,4-6, finne sted på den siste dag, gr. en te eskjate hemera, av hedningens tider, gr. kairoi ethnon, Luk. 21,24, umiddelbart før opprettelsen av Messias-riket på denne jord.

Artikkel nr 188:
Jesu komme

Vi står i stor takknemlighetsgjeld til menigheten i Tessalonika, menigheten i Gud Fader og den Herre Jesus Messias, 1.Tess. 1,1, 2.Tess.1,1, som måtte inn i svære trengsler og forfølgelser påført den av jøders og dere egne landsmenns vantro og motstand mot evangeliet. For på grunn av dette åpenbarte Herren for Paulus, hedningenes apostel, flere herlige sannheter både angående Herrens komme for menigheten og vår samling med ham angående menighetens forhold til Herrens dags forferdelige straffedommer.

Det er i NT tre greske ord for Jesu komme:

1. *Paroysia*, som betyr både *nærvær* og *komme*, forekommer 24 ganger.
2. *Epifaneia*, som betyr *åpenbarelse* og *fremstråling*, forekommer 6 ganger.
3. *Apokalypsis*, som betyr *åpenbarelse*, forekommer 17 ganger.

Parusi, gr. paroysia, betyr altså for det første *nærvær* og for det andre *komme*, d.e.

ankomst, som er det første stadie av nærværet. Det er ved denne usynlige ankomst i lufthimmelen at Jesus selv kommer ned fra himmelen og henter menigheten opp til seg ved opprykkelse, Johs. 14,1-3, 1.Kor. 15,51-52, 1.Tess. 1,10, 4,15-17, Fil. 3,20-21. Denne ankomst skjer altså *før* Herrens forferdelige dag begynner.

Men Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av riket for Israel på denne jord, skjer straks etter den store trengsel, Matt. 24,29, Mark. 13,24, ved epifani'en (fremstrålingen) av parusi'en, gr. epifaneia tes paroysia, 2.Tess. 2,9, hvilken betegnelse er et pleonastisk idiom (overflødig språkeiendommelighet), siden begge ordene, både paraoysia og epifaneia, har samme tekniske mening. Nærværet av parusi'en strekker seg fra ankomsten til fremstrålingen av Jesu komme. Både ifølge Matt. 24,37 og Luk. 17,26 fremgår klart at Jesu komme vil strekke seg over en, om enn kort, tid, ca. sju profetiske år, idet Jesu komme her sammenlignes med Noahs dager.

Herrens forferdelige dag vil komme som en tyv om natten over en intet-anende verden, som har forlatt Gud og som - forført av Satan og Anti-Messias og den falske profet - sier fred og ingen fare. Men da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenlunde unnfly, 1. Tess. 5,2-3. Men *før* Herrens dag kommer, skal vår dyrebare Frelser fjerne sin dyrkjøpte menighet fra jorden ved opprykkelse til seg i lufthimmelen, og da skal vi alltid være med Herren. For det er både meningsløst og umulig og stridende mot Skriften at Herrens dags forferdelige straffedommer over en Gud-forlatt verden kan komme over Jesu menighet, ekklesia, som er hans legeme, frelst av uforskylt Jesu nåde, Ef. 2,8, rettferdiggjort ved Jesu dyrebare forsoningsblod, Rom. 5,9, og gått over fra døden til livet, 1.Johs. 3,14. Og ved en rekke dyrebare løfter i vår Bibel har Gud forsikret oss at dette ikke skal skje, f.eks. 1.Tess. 1,10, 3,13, 5,4-10, 2.Tess. 1,4-10, Kol. 3,4, Tit. 2,13, Åp. 3,10, 17,14, 19,14, etc. Ingen dom fra himmelen kan skade Jesu frelste menighet. Når himmelens dommer faller over en Gud-forlatt verden, vil vi være rykket opp og er frelst i Herrens nærhet.

Som avslutning på de to Pauli løftes-brev til tessalonikerne og dermed som lærebrev til oss som nå utgjør Jesu frelste menighet på jord, skal siteres 2.Tess. 3,16: «Og han, fredens Herre, gi dere fred alltid, i alle måter! Herren være med dere alle!» Dette er i en sum de to tessaloniker-brevs hovedinnhold og Herrens garanti for at han aldri vil møte Guds elskede barn til dom, men alltid gi dem sin fred gjennom alle prøvelser mens vi venter på Guds Sønn fra himlene.

Artikkel nr 189:
Jesu komme

Vi skal så omtale videre det tredje skriftsted som taler om å komme som en tyv om natten, nemlig 1.Tess. 5,2: «Dere vet jo selv at Herrens dag kommer som en tyv om natten».

Men menighetens opprykkelse og Herrens dag er to forskjellige begivenheter. Menighetens opprykkelse består i at Jesus selv kommer ned fra himmelen og menigheten rykkes opp til ham i lufthimmelen for alltid å være med ham. Dette omtales *først* og i 1.Tess. 4,15-17.

Herrens dag derimot omtales *dernest* og i fortsettelsen, nemlig 1.Tess. 5,1-3, og de to kontekster adskilles med kontrastkonjunksjonen eller motsettende konjunksjon, gr. peri.de, d.e. men vedrørende, for å adskille og motsette de to begivenheter. Altså skjer opprykkelsen *først*, og *deretter* kommer Herrens dag.

Herrens dag begynner med Herrens dags forferdelige aspekt, som GT-profetene beskrev i forbindelse med Herrens komme til dom over folkene og opprettelsen av riket for Israel. Men på grunn av det eiendommelige profetiske perspektiv, hvorved profetene ofte så profetienes oppfyllelse i en blandet visjon uten samtidig å se den kronologiske dybdeavstand mellom dem, var Herrens komme ofte blandet sammen med hans første komme, d.e. hans komme i kjødet, f.eks. Es. 9,6-7, Mik,. 5,1-3.

Herrens dag strekker seg så videre gjennom Messias-riket på denne jord, riket for Israel, hvor Jesus Messias som Davids himmelske Sønn gjennom Israel er Konge over alle rikene på jorden.

Herrens dag avsluttes så med et nytt forferdelig aspekt med djevelens siste oppstand og dom og verdensfornyelse og dommen for den store hvite trone, hvorpå den nye jord står frem og Guds dag begynner, 2.Pet. 3, Åp. 20,7-21,1. Altså både begynner og slutter Herrens dag i utvidet forstand med et forferdelig aspekt og med tusenårsrikets gyllentid imellom disse to aspekter. Og Herrens dag som omtales i 1.Tess. 5,2 er selvfølgelig det forferdelige aspekt som innleder Herrens dag i utvidet forstand.

Paulus innleder 1.Tess. 5,1-3 med at tessalonikerne ikke trenger til at noen skriver til dem om tidene, gr. kjronos, d.e. tid i allmennelighet, og stundene, gr. kairos, bestemt, fastsatt tid. «Dere vet jo selv grant at Herrens dag kommer som en tyv om natten», v.2. Hvorfor visste de det? Formentlig fordi de ved informasjon fra de av omskjærelsen hadde kjennskap til GT-profetiene om Herrens dag. Men det de var i villrede om var to ting: For det første trodde de at Herrens dag med hans forferdelige vrede også skulle komme over menigheten. For det andre trodde de at Herrens dag allerede var kommet på grunn av de svære forfølgelser og lidelser og Herrens vrede, idet Herrens vrede ikke er rettet mot Guds barn.

I 2. Tess 2,1-2 advarer også Paulus mot å blande sammen Herrens komme og vår samling med ham, d.e. opprykkelsen av menigheten, og Herrens dag. For før Herrens dag kan komme, må frafallet komme, som vi nå er langt inne i, men også Anti-Messias må først komme før Herrens dag kan komme, v.3.

Når vi leser 1.Tess. 4,15-18 og 1.Tess. 5,1-2 i sammenheng, settes opprykkelsen av menigheten og Herrens dag i den rette relasjon. *Først* kommer opprykkelsen av menigheten, 1.Tess. 4,15-18, og derpå kommer Herrens dag som en tyv om natten, 1.Tess 5,1-2, adskilt ved kontrast- eller adskillende konjunksjon *men om*, gr. peri. de, for klart å skille mellom disse to begivenheter, som vi her gjentar.

Og når kommer Herrens dag? *«Når de sier fred og ingen fare!* da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenlunde unnfly», v.3. Den ugudelige, uomvendte verden skal komme inn i en sorgløs og trygg

tilstand på tross av at synden og det ugudelige vesen tar overhånd, hvilket burde gjøre dem engstelig for Guds dom. Slik som på Noahs dager, slik som på Lots dager, slik skal det også gå i tiden for Jesu gjenkomst til dommen over folkene og opprettelsen av Messias-riket på denne jord.

Dette kan ikke være nå. For selv om verden nå kan sies ikke å være uroet når det gjelder Gud og gjengjeldelse fra ham, så lever menneskene dog i frykt for krig og ødeleggelse. Etter to forferdelige verdenskriger og et vanvittig rustningskappløp som har frembragt de forferdeligste ødeleggelsesvåpen, øker frykten. Mange statsmenn og vitenskapsmenn fra mange land står åpenlyst frem med sin frykt for at menneskeslekten vil gå til grunne i en kommende storkrig. Og usikkerheten og frykten bare øker med tiden.

Nei, det må komme en «fred og ingen fare»-mentalitet, som skal gripe verdensmenneskene over den hele jord, og den vil komme etter menighetens opprykkelse når Anti-Messsias, syndes menneske åpenbares, fortapelsens sønn. Og hans komme skjer, etter Satans kraftige virksomhet, med all løgnens makt og tegn og under, og med all urettferdighetens forførelse for dem som går fortapt fordi de ikke tok imot kjærlighet til sannheten, så de kunne bli frelst. Og derfor sender Gud dem kraftig villfarelse, så de tror løgnen, forat alle de skal bli dømt som ikke har trodd sannheten, men hatt velbehag i urettferdigheten. 2.Tess. 2,3.9-12. Da skal «fred og ingen fare»-mentaliteten innta verdensmenneskene over den hele jord, når de tror løgnen, den store løgnen, Satans mesterløgn, løgnen om Anti-Messias. Og da skal den brå undergang komme over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenlunde unnfly. Og denne undergang skjer ved Jesus Messias' synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, straks etter de dagers trengsel, Matt. 24,29, Mark. 13,24, 1.Tess. 5,3.

1.Tess. 5,5-10 viser også klart at Herrens dag ikke skal komme over Jesu frelste menighet, for vi er alle lysets barn og dagens barn, vi hører ikke natten eller mørket til. Men vi som hører dagen til, la oss være edrue, ikledd troens og kjærlighetens brynje og med håpet om frelse som hjelm, *for Gud bestemte oss ikke til vrede*, men til å vinne frelse ved vår Herre Jesus Messias.

1.Tess. 5,1-10, som er et annet av posttribulasjonistenes viktigste skriftsteder som skal vise at menigheten skal gå gjennom den stor trengsel, er så klart en støtte for den pretribulasjonistiske fortolkning, d.e. at menigheten skal opprykkes *før* den antimessianske trengselstid.

Artikkel nr 190:
Jesu komme

Vi skal så kort omtale *Åp. 3,3* som er det fjerde skriftsted som sier at Jesus skal komme som en tyv. Menighetens forstander i Sardes hadde navn av å leve, men var død, og han fikk derfor befaling av Jesus om å omvende seg. Dersom han det ikke gjorde, skulle Jesus komme over ham som en tyv. Dette er lett å forstå. For menighetens lemmer, forstandere, prester, biskoper, etc. som ikke er omvendt, og derfor ikke har den Hellige Ånd, blir ikke med i opprykkelsen, men vil senere oppleve å møte Jesus som en tyv. For ingen jordisk stilling, utdannelse eller tittel kan frelse. Det kan alene Jesu blod.

Etter nå å ha omtalt Matt. 24,43, Luk. 12,39, 1.Tess.5,2. Åp. 3,3, som alle handler om Jesu komme som en tyv, skal vi omtale *Åp. 16,15:*

Det gjelder her om å forstå *forskjellen* mellom det som skjer ved Jesu komme for menigheten, og det som skjer ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord, og dette skal vi forklare i noen punkter:

1. Det som skjer ved Jesu komme for menigheten, er *ingen dom*. Guds dom over menneskeslektens synd rammet Jesu på Golgata kors, som av egen fri vilje og kjærlighet sonet verdens synd, idet han utstod strafflidelsen for synden i vårt sted. De som nå i den nærværende, nådens frelseshusholdning erkjenner sin synd og tar imot nådens evangelium ved tro, blir gjenfødt til et levende håp ved Guds Ånd og er dermed blitt Guds elskede barn. Det som skjer ved Jesu usynlige komme for menigheten , er at han henter alle disse gjenfødte til seg i lufthimmelen ved opprykkelse, både de hensovende i Messias og de troende som lever på jorden når dette skjer, Johs. 14,1-3, 1.Kor. 15,51-52, 1.Tess. 4,17-18, Fil. 3,20-21, etc. For det er Guds løfte til sin frelste menighet at han *ikke har bestemt oss til vrede,* men til å *vinne frelse ved vår Herre Jesus Messias,* 1.Tess. 5,9. Derfor skal vi med glede tjene den levende Gud og vente på hans Sønn fra himlene, som han oppvakte fra de døde, Jesus, han som *frir oss fra den kommende vrede,* 1.Tess. 1,9 II-10.

Denne opprykkelse skjer *minst 3,5 profetiske år før* oppfyllelsen av tegnet for Israel om ødeleggelsens vederstyggelighet på hellig grunn, d.e. at Anti-Messias setter seg i Guds tempel og gir seg selv ut for å være Gud, Matt. 24,15.

Her kan noen spørre: Når forutsetningene for å bli med i opprykkelsen er den Hellige Ånds iboen, hvordan kan da dette være rettferdig når de kristnes liv og vandring er så forskjellig? Jo, dette saneres ved at de kristne etter opprykkelsen skal frem for Messias' domstol, 2.Kor. 5,10. Men denne dom har intet med frelse eller fortapelse å gjøre, for dette avgjøres ved omvendelsen, da frelsen er av uforskylt nåde for Jesu skyld. Ved Messias' domstol derimot skal den kristnes liv og vandring prøves med ild. Om det verk en har bygget på frelsesgrunnvollen Jesus Messias, står seg, skal en få lønn, om ens verk brenner opp, da skal en tape lønnen, men selv skal en bli frelst, dog således som gjennom ild, 1.Kor. 3,10-15. Derfor må vi ta alvorlig Gal. 6,9: «La oss gjøre det gode og ikke bli trette! for vi skal høste i sin tid, såfremt vi ikke går trett».

Det som skjer ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen

med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, Joel 3,4.19-22, Sak. 14,4, Matt. 24,29-30.37, Ap.gj. 1,11, 15,16-18, Åp.1,7, 16,15, 19,11-21, etc. er fem veldige tinge:

(1) Dommen over de levende nasjoner.

(2) Anti-Messias og den falske profet kastes levende i ildsjøen.

(3) Den foreløpige fengsling av universets usurpator Satan og de onde ånder i avgrunnen.

(4) Fulltalliggjørelsen av dem som har del i den første oppstandelse, som kalles så til forskjell fra den annen og siste oppstandelse i Åp. 20, nemlig den i v.12.

(5) Opprettelsen av Messias-riket på denne jord, d.e. riket for Israel.

3 Men hvorfor må Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord innledes med *en dom over de levende nasjoner*, både over Israel og over hedningefolkene? Dette har sin grunn i følgende forhold:

Etter opprykkelsen av menigheten går verden inn i den antimessianske trengselstid, idet Satan ved Guds tillatelse da oppretter et synlig ondskapens rike på denne jord ved sine to spesielle menneskelige redskaper, Anti-Messias og den falske profet. Men da gjenopptar også troende israelere, som kan tale alle verdens språk på grunn av sitt opphold i diaspora'en, forkynnelsen av *evangeliet om riket* over hele jorderiket til et vitnesbyrd for alle folkeslag, Matt. 24,14. Dette skjer i hast og kun som et vitnesbyrd på grunn av den korte tid som da er igjen til enden, gr. telos, d.e. denne tidsalders eksakte endepunkt, Matt. 24,6.13.14.

Det er dette evangeliet om himlenes rike, hvis konstitusjon er bergprekenen, Matt. 5.-7., (jfr. stenens eller bergets rike, Dan. 2,34-35), som ifølge Matt. kap. 3 til 10 først ble forkynt av døperen Johannes og Jesus selv og hans disipler, de 12, Matt. 10. og de 70, Luk. 10., *da himlenes rike var nær for Israel.*

Men da Israel som nasjon forkastet både himlenes rike og dets konge Jesus Messias, måtte Jesus la himlenes rike gå inn i sin hemmelighetsform, som er nærmere forklart i *de sju himlenes rikes hemmeligheter* eller lignelser i Matt. 13., og i flere av de følgende lignelser om himlenes rike hos Matteus, idet Jesus først likesom løser seg fra sitt kjødelige Israel og anbefaler seg til dem av folket som kjenner sin nød, Matt. 11,28-30, og deretter anbefaler seg til overhodet enhver som vil gjøre hans himmelske Faders vilje, Matt. 12,48-50.

Himlenes rikes hemmelighetsform, som i en sum beskriver tilstedeværelsen av evangeliet i verden i den nærværende nådens frelseshusholdning, hvor Guds ords sæd blir sådd, vil bli oppfylt i tidsintervallet mellom Jesus Messias' forkastelse av Israel og hans gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord. Dens navn er kristendommen, og dens utstrekning er kristenheten.

Artikkel nr 191:
Jesu komme

Himelenes rikes hemmelighetsform er meget vanskelig å utlegge til de fleste nåtidskristne. Dette har utvilsomt sin grunn i en over 1700 år lang teologisk indoktrinering av *antikjiliasme* (benektelse av det sanne bibelske tusenårsrike, d.e. riket for Israel). Særlig har den lutherske kirke og de lutherske teologer fra 1500-tallet av lært og lærer fremdeles at Gud har forkastet Israel og at den nytestementlige kirke og menighet har tatt Israels plass som det nye åndelige Israel. Antikjiliastene benekter at vi kan vente noe forstadium til herlighetsriket i noen som helst form før den endelige dom, og de ser helst et slikt rike som en bestemt og avsluttet periode i kirkens historie. Riktignok har vi også de uegentlige kjiliaster som bare ser tusenårsriket som en åndelig blomstring innen kirken i endens tid. Men både antikjiliasmen og den uegnetlige kjiliasme står i avgjort strid med Bibelens lære om det hebraiske folk Israel, om Israels land, Eretz Israel, og om riket for Israel.

Gud har *ikke forkastet* sitt folk Israel, Rom. 11,1. Forherdelsen som er kommet over Israel, er *bare delvis*, Rom. 11,25, og den er *foreløpig*, Rom. 11,25. *Hele Israel* skal bli frelst, når hedningenes fylde, d.e. ekklesia, er kommet inn, Rom. 11,26. Jesus Messias skal være *Konge over Israel* og *over hele verden*, Luk. 1,31-33, 19,11-12, Ap.gj. 1,6-7, 3,19-26, 5,16-18, 1.Kor. 15,24-28, Åp. 11,15, 20,1-6. Henvisningene i GT i denne sak er så mange at det er uråd å ta dem med i en liten artikkel.

Himlenes rikes hemmelighetsform burde være lett å forstå og er det også dersom en ikke transformerer, d.e. omformer eller omdanner, profetiene, slik mange teologer gjør, men tar dem slik de står. Guds ord i Bibelen skal leses og oppfattes slik de står skrevet.

Både GT- og NT-profetiene viser tindrende klart at Israel og riket for Israel ikke er forkastet av Gud, men kun satt tilside en tid. Og dette er tiden for oppfyllelsen av himlenes rikes hemmelighetsform, hvis sju forskjellige aspekter er forklart av Jesus ved de sju hemmeligheter eller lignelser i Matt. 13 og flere av de etterfølgende lignelser hos Matteus som omhandler himlenes rike. Dersom en ser himlenes rike under denne synsvinkel, trer også himlenes rikes hemmelighetsform klart frem som en intergrerende del av himlenes rike mellom dets første tilsynekomst som værende nær for Israel og dets tilsynekomst i fremtidig opprettelse ved Jesu gjenkomst til vår jord.

Men kort tid etter kunngjøringen om himlenes rikes hemmelighetsform, Matt.13, kunngjør Jesus en annen hemmelighet, nemlig hemmeligheten om kirken eller den nytestamentlige menighet, ekklesia, Matt. 16,18. Det greske ord ekklesias som betyr «det som er utkalt», forekommer 109 steder i NT. Det greske ord kyriakos, hvorav ordet kirke er avledet, forekommer ikke i NT, men det betyr «av eller tilhørende Herren».

Hemmeligheten med ekklesia som ble åpenbaret ved Paulus Ef. 3., Kol. 1,21-29, etc., og hvis konstitusjon særlig fremgår av Pauli apostoliske brev, består i at den utkaller både jøder og hedninger ved nådens evangelium, også kalt det paulinske evangelium, i den nærværende nådens frelseshusholdning til å være Jesu mystiske

legeme, dannet av den Hellige Ånd, Rom. 12,5, 1.Kor. 12,12.27, Ef. 1., 2., 4,15-16, 5,22-23, Kol. 2,19, etc. Ekklesia som kronologisk løper parallelt med himlenes rikes hemmelighetsform i denne tidsalder, får sin avslutning ved opprykkelsen av menigheten i *ankomst-fasen av Jesu paroysia før* den antimessianske trengselstid. Men himlenes rikes hemmelighetsform får sin avslutning ved *høsten* i eskjatologisk forstand, gr. therismos, d.e. tidsalderens ende, gr. synteleia toy aionos, Matt. 13,39 II-43, 49-50, ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet sammen med sine engler og den herliggjorte menighet. I symbolsk versjon omtales den samme høst i Åp. 14,14-16.

Her må vi også omtale et meget viktig forhold angående de sju hemmeligheter i himlenes rikes hemmelighetsform, nemlig at to av disse hemmeligheter, lignelsen om ugresset blant hveten, Matt. 13,24-30.36-43, og lignelsen om noten, v.47-50, kun forekommer hos Matteus og derfor utelukkende angår himlenes rikes hemmelighetsform. Og den første lignelse, ugresset blant hveten, er dertil ekstern og organisatorisk og vesentlig eskjatologisk, idet den vil få sin egentlige eskjatologisk-profetiske oppfyllelse ved høsten, som Jesus forutsier i v.30: La dem begge, ugresset og hveten, vokse sammen inntil høsten, og når høstetiden kommer, som er denne tidsalders ende, v.39, da Jesus kommer synlig og herlig tilbake til vår jord, skal han si til høstefolkene, d.e. englene, v.39: Sank først ugresset sammen, d.e. den ondes barn, og bind det i bunter for å brenne det opp, men samle hveten, d.e. rikets barn, i min lade, d.e. Messias-riket på denne jord. Det samme fremgår av lignelsen om noten, v.47-50: Således skal det gå til ved tidsalderens ende: Englene skal gå ut og skille de onde fra de rettferdige og kaste dem i ildovnen, der det skal være gråt og tenners gnidsel. Det samme fremgår også ved den judisielle dom for Menneskesønnens herlighets trone angående nasjonens behandling av israelerne, Matt. 25,31-46.

Ifølge det foranstående er det innlysende at der må bli en dom over de levende nasjoner ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet sammen med sine engler og den herliggjorte menighet som følge av deres behandling av Israel i den antimessianske trengselstid og som følge av deres forhold til andre forkynnelse av evangeliet om himlenes rike, Matt. 24,14, som fra midten av den syttiende åruke forsterkes av forkynnelsen av det evige evangelium, Åp. 14,6-7. Prinsipielt skjer det samme ved de to forkynnelser av evangeliet om himlenes rike: Riket og dets Konge Jesus Messias kan enten mottas eller forkastes. Forskjellen er at den første forkynnelse kun gjaldt Israel, ikke hedningene, ja, ikke engang samaritanerne, Matt. 10,5-6, men ved den andre forkynnelse i endens tid gjelder forkynnelsen både Israel og alle folkene, Matt. 24,14.

Angående detaljer i dommen over de levende nasjoner skal vi omtale disse under omtalen av dommen over Anti-Messias og hans rike.

Og likesom det kom en forferdelig dom over Israel som nasjon fordi Israel forkastet Jesus og den første forkynnelse av evangeliet om riket, da riket var nær for Israel, så skal det komme en forferdelig dom over alle mennesker som forkaster Jesus og himlenes rike i endens tid.

Artikkel nr 192:
Jesu komme

Vi har i art. 190 og 191 omtalt det første forhold for å forstå forsgkjellen mellom Jesu komme for menigheten og Jesu komme for Israel, nemlig at ved hans komme for menigheten er der *ingen dom,* men ved hans komme for Israel er der *en forferdelig global dom.* Når nå Guds klare ord og løfter lærer ar Herrens vrede ikke skal komme over menigheten, men over de ugudelige og ubotferdige verdensmennesker og at denne hans vrede skal komme i tiden mellom Anti-Messias' åpenbarelse og Jesu komme for å opprette riket for Israel, så er det umiddelbart innlysende at Jesu komme for menigheten må inntre *før* Anti-Messias' åpenbarelse, hvilket også etter min oppfatning klart fremgår av profetiene.

Vi skal så omtale en meget viktig sammenligning mellom *menigheten,* som skal opprykkes ved ankomst-fasen av Jesu paroysia, og *rikets barn,* som skal inngå i Messias-riket på denne jord ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til denne jord, og denne sammenligning angår hvordan disse to avdelinger frelste mennesker skal forholde seg i ventetiden til Jesu komme for hver av dem.

1. Menigheten skal *vente* på Guds Sønn fra himlene, som han oppvakte fra de døde, Jesus, han som frir oss fra den kommende vrede, 1.Tess. 1,10, 5,9, og denne venting gjelder i hele menighetens tid fra den Hellige Ånd kom for å utta menigheten og til menighetens opprykkelse. Derfor har menigheten bare fått *et tegn,* nemlig frafallet, gr. he apostasia, 2.Tess. 2,3, fordi dette tegn særlig gjelder menighetens og kristenhetens egne indre forhold. Ellers har menigheten ingen tegn på Jesu komme for den, fordi den ingen andre tegn behøver, da den har pantet på opprykkelsen i seg, nemlig Kristi Ånds iboen, Rom. 8,11.15-16, Ef. 1,13-14. Menigheten skal derfor trofast vente og vente på Jesus, for komme skal han, Hebr. 10,37. De fleste av menigheten møter ham gjennom døden i oppstandelsen, 1.Tess. 5,15-16, men noen møter ham i forvandlingen ved hans komme i skyen, da han skal rykke menigheten opp til seg, 1.Kor. 15,52, 1.Tess. 4,17.

Kan vi lite på at vi da skal bli med og hvorfor?

Ja, dersom vi har Kristi Ånd, blir vi med i opprykkelsen uansett hvor dårlige og mangefulle vi ofte synes vi er, og uansett Satans og vårt bedragerske hjertes og menneskers innvendinger. Det er av *Jesu uforskyldte nåde* ved tro på at vi er frelst, og det er *nåden i Guds hjerte* som her borger for at vi skal bli med i opprykkelsen. La oss f.eks holde oss til 1.Johs. 1,9: «Dersom vi bekjenner våre synder, er Gud trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet». Da er vi rene for Jesu skyld. I Jesu stedfortredende død for våre synder, betrakter Gud oss som døde for synden, og i Jesu oppstandelse er vi også oppreist med ham og fått Åndens nye liv i Gud. Det er og blir alt av nåde for Jesu skyld. Ved Jesu komme for menigheten beror derfor vår frelse alene på at Jesus døde for oss, forat vi, enten vi er våkne eller sover, skal leve sammen med ham, 1.Tess. 5,10. Den kommende frelse ved opprykkelsen er likeså sikkert som den frelse vi allerede nå gleder oss ved i troen. Denne tillit

leder heller ikke til slapphet i kristenlivet, men befordrer vår iver i å tjene Gud.

2. Så til *rikets barn*, først og fremst av Israel men også av hedningefolkene, Matt. 13,38, etter menighetens opprykkelse. De skal *våke*. Dette fremgår av de fleste skriftsteder som omhandler Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord: f.eks. Matt. 24,29-51. Se her v.42-43: «*Våk* derfor! for dere vet ikke hva dag deres Herre kommer.» Og v.44: «Derfor vær også rede! for Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker». Videre Matt. 25,1-13. Se her v.13: «*Våk* derfor! for dere vet ikke dagen eller timen». Videre Mark. 13,24-37. Se her v.32-37, hvor der i hvert vers tales om at de skal *våke*, for de vet ikke når tiden er. I v.35-36 tales det endog om at de skal *våke* gjennom de fire nattevakter, så de ikke skal finnes sovende. Videre Luk. 12,35-40. Se her v.40: «Vær da også dere rede! for Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker». Videre Luk. 21,25-36. Se her v.36: «Men *våk* hver tid og stund, og bed, så dere kan være i stand til å komme gjennom alt dette som skal komme, og til å bli stående for Menneskesønnen». Videre Åp. 3,3: «-Omvend deg! Dersom du da ikke *våker*, skal jeg komme som en tyv, og du skal ikke vite hva stund jeg kommer over deg». Og endelig Åp. 16,15: «Se, jeg kommer som en tyv, salig er den som *våker*», etc.

Men skal ikke også menigheten våke? Jo, men dette gjelder åndelig våking sammen med bønn, for ikke å komme i fristelse, altså gjelder dete å være våken overfor våre salighetsfiender, djevelen, verden og kjødet, f.eks. Matt. 26,41. Men ventingen på Jesu komme for menigheten er noe helt annet.

Men her kan en også spørre: Når menigheten skal *vente* på Jesu komme for den, og rikets barn skal *våke* for Jesu komme for dem, går ikke dete ut på det samme? Nei, ventingen for menigheten strekker seg over lang tid, allerede over 19 hundre år. Men våkingen for rikets barn strekker seg over en meget kort tid.

Vi skal her utførligere gjenta hva vi tidligere har forklart at på grunn av forkynnelsen av evangeliet om himlenes rike ved troende israelere i den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, Matt. 24,14, og forkynnelsen av det evige evangelium fra midten av åruken, Åp. 14,6-7, vil rikets barn ved de profetier om endetiden som knytter seg til disse to evangelier, være kjent med følgende:

1. Den syttiende åruke begynner med ratifikasjonen av sjuårspakten mellom vantro israelere og Anti-Messias, dan. 9,27. Da vil det være litt over sju profetiske år til Jesu komme for Israel.

2. Anti-Messias bryter pakten etter tre og et halvt profetisk år og setter seg i Guds tempel i Jerusalem og gir seg selv ut for å være Gud, hvorved oppfylles profetien om ødeleggelsens vederstyggelighet på hellig grunn, Dan. 9,27, 12,11, Matt. 24,15, 2.Tess. 2,4, Åp.13,5-10. Da vil det være litt over tre og et halvt profetisk år til Jesu komme for Israel.

3. Fra samme tidspunkt, nemlig fra midten av den syttiende åruke, begynner også trengselen den store, gr. tes thlipseos tes megales, Åp. 7,14, som også skal vare i tre og et halvt profetisk år, altså den andre halvdel av den syttiende åruke.

4. «Men straks etter de dagers trengsel», Matt. 24,29, «men i de dager etter den trengsel», Mark. 13,24, skal Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet med sine engler og den herliggjorte menighet til vår jord skje.

Etter dette fremgår klart at *våkingen* for rikets barn ikke behøver å være lenger enn noen få dager før deres forløsning skal skje, og i en så kort tid kan der også våkes uten legemlig søvn. Den ukjente tid for de troende israelere vil da være den som inngår i betegnelsen «straks etter».

Forøvrig er det ganske klart at rikets barn gjennom hele åruken vil være i største spenning og åndskamp ledsaget av legemlig våking, kun avbrutt av den nøvendigste søvn.

Artikkel nr 193:
Jesu komme

Men hvorfor legger profetien en slik avgjørende vekt på at rikets barn da våker? Svaret er etter det jeg forstår, firefoldig:

1. For det første må en stor del av de da levende mennesker ha stiftet bekjenskap med nådens evangelium før opprykkelsen av menigheten, mens Gud enda drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn, Ap.gj. 15,14, men forkastet dette. Derfor må det synes rett og riktig at en beredelse ved en så intens våking er tillagt en så avgjørende betydning for å unngå dommen ved Jesu gjenkomst og bli reddet over i Messias-riket på denne jord, da han igjen skal oppbygge Davids falne hytte.

2. For den andre vil denne våking være bevis på en sann hjertets anger og bot og en rett beredelse for dette rike.

3. For det tredje skal rikets barn i sin våking for Jesu gjenkomst ikke ha den samme trøst og glede og visshet om redning som Jesu frelste menighet har i sin venting på Jesus i den nærværende nådens frelseshusholdning på grunn av den Hellige Ånds iboen og vitnesbyrd i vår ånd om at vi er frelst, en gledens og trøstens foregripelse om alltid å være med Herren, da vår frelse er grunnet på nåden i Guds hjerte for Jesu døds skyld. En slik visshet og glede og trygghet har ikke rikets barn i sin våking for Jesu gjenkomst, men en spent våking blandet med en viss frykt for ikke å være våken og bli funnet rett for Jesus i hans gjenkomst. Men disse er likevel rede tross sin frykt og vil av englene bli ført over i Messias-riket på denne jord. Vi ser også at de kloke jomfruer som likesom de dårlige slumret inn og sov, men hvis lamper var i orden, likevel fikk gå inn med brugommen til bryllupet i Messias-riket på denne jord, Matt. 25,1-13.

4. For det fjerde må en være oppmerksom på at rikets barn ikke tilhører hemmeligheten om den nytestamentlige menighet, ekklesia, av Guds uforskyldte nåde, Ef. 1, 3, Kol. 1,21-29, etc., men tilhører himlenes rikes hemmelighetsform, Matt. 13. Disse to hemmeligheter løper nemlig parallelt i den nærværende tidsalder etter at Israel som nasjon forkastet himlenes rike og dets konge Jesus Messias, da riket var nær for Israel, Matt. kap. 3 til 10.

Ekklesia av Guds uforskyldte nåde som er utvalgt *før* verdens grunnvoll ble lagt, 1.Johs. 17,24, Ef.1,4, 1.Pet.1,20, er en himmelsk organisme, Jesus Messias' mystiske legeme, Rom. 12,5, 1.Kor. 12,12.27, Ef. 1,22-23, 4,15-16, 5,22-23, Kol. 1,24-27,

2.19, har et himmelsk kall og himmelske løfter, og opprykkes følgeriktig ved Jesu hemmelighetsfulle og usynlige komme i lufthimmelen, Johs. 14,1-3, 1.Kor. 15,51-52, 1.Tess. 1,10, 4,15-17, Fil. 3,20-21.

Rikets barn, Matt. 13,38, som er utkalt *fra* verdens grunnvoll ble lagt, Matt. 13,35, 25,34, Luk.11,50, Hebr. 4,3, 9,26, Åp.13,8, 17,8, har å gjøre med herredømmet over jorden, som Satan har usurpert siden menneskets syndefall. De har et jordisk kall og jordiske løfter. Deres rike er himlenes rike, gr. basileia ton oyranom, som er en modifikasjon av det universielle Guds rike, gr. basileia toy theoy, og hvis hensikt er å gjenopprette guddomelig autoritet på denne jord, som er å betrakte som en opprørsk provins i Guds univers. Kongen i dette rike, Jesus Messias, inkarnasjonen av Guds evige Sønn, og de jordiske elite-bærere i dette rike er troende israelere.

Men da Israel som nasjon forkastet både himlenes rike og dets Konge Jesus Messias, da riket var nær for Israel, gikk riket inn i sin hemmelighetsform, som er nærmere forklart i de sju lignelser i Matt. 13., d.e. de sju himlenes rikes hemmeligheter, gr. mysteria tes basileias ton oyranon, og i flere av de etterfølgende lignelser hos Matteus som omhandler himlenes rike.

Av disse sju hemmeligheter er særlig viktig for vårt tema lignelsen om ugresset blant hveten og lignelsen om noten, v.24-30.36-43 og v.47-50. Og av disse to lignelser er lignelsen om ugresset blant hveten særdeles viktig fordi den er ekstern og organisatorisk og vesentlig eskjatologisk og derfor klargjør for oss forholdene med rikets barn i endens tid etter ekklesias opprykkelse.

Himlenes rikes hemmelighetsform, hvis navn er kristendommen og hvis utbredelse er kristenheten, er et blandet rike, som består av gode og onde, rettferdige og urettferdige, sanne og falske.

Da Jesus hadde fortalt lignelsen om ugresset blant hveten, sa tjenerne til ham: Vil du at vi skal gå og sanke det (ugresset) sammen? Men han sa: Nei, for at dere ikke skal rykke opp hveten når dere sanker ugresset sammen. La dem begge vokse sammen inntil høsten, og når høstetiden kommer, vil jeg si til høstfolkene: Sank først ugresset sammen og bind det i bunter for å brenne det opp, men samle hveten i min lade! Matt. 13,28-30.

Denne lignelse er utlagt av Herren: Den som sår den gode sæd er Menneskesønnen. Åkeren er hans verden, den gode sæd, det er rikets barn, men ugresset er den ondes barn, fienden som sådde det, er djevelen, høsten er tidsalderens ende, høstfolkene er englene. Likesom da ugresset sankes og brennes opp med ild, således skal det gå til ved tidsalderens ende. Menneskesønnen skal utsende sine engler, og de skal sanke *ut av* hans rike alt det som volder anstøt, og dem som har gjort urett, d.e. den ondes barn, og de skal kaste dem i ildovnen, der skal det være gråt og tenners gnidsel. Da skal de rettferdige skinne som solen i sin Faders rike. Den som har ører, han høre, Matt. 13,37-43. Det samme fremgår av lignelsen om noten, v.47-50: Således skal det gå til ved tidsalderens ende: Englene skal gå ut og skille de onde fra de rettferdige og kaste dem i ildovnen, der skal være gråt og tenders gnidsel.

Dette er altså avslutningen på himlenes rikes hemmelighetsform. De onde og urettferdige og falske blir fjernet av englene fra Menneskesønnens rike og går fortapt, men de gode og rettferdige og sanne skal skinne som solen i sin Faders rike, v.41.43.

Og dette rike er så tindrende klart himlenes rike i fremtidig opprettelse på denne jord, Messias-riket eller riket for Israel.

Det vil være klart at himlenes rike har tre tilsynekomster: 1. Himlenes rike da det var nær for Israel. 2. Himlenes rike hemmelighetsform, fra Israel forkastet både rike og dets Konge Jesus Messias til Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord. 3. Himlenes rike i fremtidig opprettelse på denne jord, Ap.gj. 1,6-7, 3,19-26, 15,16-18, 1.Kor. 15,24-28, Åp. 11,15, 20,1-6.

Artikkel nr 194:
Jesu komme

Dermed er også *forskjellen mellom ekklesia og rikets barn klar* med hensyn til grunnlaget for deres redning:

1. Ekklesias opprykkelse grunner seg på nåden i Guds hjerte ved Jesu død for synden og Guds Ånds iboen ved troen. Og dette skjer ved Jesu hemmelighetsfulle og usynlige komme i lufthimmelen *før* den antimessianske trengselstid, 1.Tess. 4,15-17.

2. Rikets barns inngang i Messias-riket på denne jord, etter at den ondes barn først er fjernet, grunner seg på den ydmykhet og rettferdighet og årvåkenhet som både den gamle pakts profeter og evangeliet om himlenes rike krever av sine barn. Og dette skjer ved Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet *straks etter* den store trengsel, Matt. 24,29-31, Mark. 13,24-27. For Gud skal utgyte sin Ånd over alt kjød, Es. 44,3, Joel 3, 1-2, Sak. 12,10, etc.

Men ved siden av denne ydmykhet og rettferdighet og årvåkenhet så må en også for hedningefolkenes vedkommende være oppmerksom på den overmåte store betydning som medlidenhet og hjelp mot lidende og forfulgte israelere i den antimessianske trengselstid tillegges, hvilket klart fremgår av folkenes judisielle dom for Jesu herlighetstrone i Jerusalem, Matt. 25,31-46. For i den store trengsel skal ifølge profetien finne sted den forferdeligste forfølgelse av israelene som noen gang har vært eller skal bli. I denne trengselstid for Jakob, Jer. 30,7, er det forbundet med den aller største fare å hjelpe israelerne, d.e. Jesu brødre, og derfor tillegges dette også så stor belønning.

Men *for hvem* kommer Jesus i sin synlige gjenkomst i kraft og herlighet *som en tyv?*.

For dem som ifølge de i denne forbindelse aktuelle profetier, Luk. 12,35-40, Matt. 24,37-44, 1.Tess. 5,2, Åp. 16,15, *ikke våker*, de *trygge og sorgløse*, de som *volder anstøt*, d.e. *fører til fall*, de som *gjør urett*, de *onde*, Matt. 13,24-30.36-43.47-50, de som *tror løgnen*, 2.Tess. 2,9-12, og det på tross av forkynnelsen av *de to evangelier* i endens tid, Matt. 24,14 og Åp. 14,6-7. Kort sagt: Jesus kommer som en tyv over *den ondes barn*, Matt. 13,38.

Et meget viktig skriftsted her er altså Matt. 13,24-30.36-43.47-50, hvorav det fremgår at englene skal sanke *ut av* Menneskesønnens rike det som volder anstøt, *d.e.*

som fører til fall, og dem som *gjør urett,* og kaste dem *i ildovnen,* og at det er *englene* som skal *skille de onde fra* de rettferdige og kaste dem *i ildovnen.* Og her omtales ikke flere kategorier mennesker enn *rikets barn* og *den ondes barn.* Og den ondes barn er fullstendig bedratt av djevleåndens forferdelige forførelse så de tror løgnen og sier: Fred og ingen fare! Men da kommer Herrens dag som en tyv om natten, og da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingelunde unnfly, 1.Tess. 5,2-3, 2.Tess. 2,9-12. Og ved Jesu blendende åpenbarelse i kraft og herlighet skal verdensmenneskenes bedrag bli åpenbart for dem, og de skal gråte sårt og jamre seg, Matt. 24,30, Åp. 1,7.

Her må en også merke seg at naturlige, ugjenfødte mennesker aldri i Skriften er kalt djevelens barn, men vredens barn, som dog altså er under Guds vrede, Ef. 2,3. Djevelens barn er kun religiøst vantro mennesker, som altså er dannet slik av ham.

Men er rikets barn bare av Israel? Nei, de er også av hedningefolkene. For i Åp. 7 omtales to førstegrøder som skal holde stand på Guds og Lammets vredes store dag, Åp. 6,17.

Den første kategori er de 144 tusen beseglede av Israels stammer, v.1-8, som senere følges av en etterhøst av israelere, Åp. 14,4. Men den andre kategori, som likeså senere følges av en etterhøst, er en stor, etter øyemål utellig, skare av alle ætter og stammer og folk og tunger, altså hedningefolkene, som kommer ut av trengselen den store, gr. tes. thlipseos tes megales, v. 9-17.

Når det gjelder den store, utellige skare står intet her om oppstandelse og/eller opprykkelse, som kan godtgjøre at dette er ekklesia slik mange som spiritualiserer profetiene, utlegger. Det står kun at de kommer ut av trengeselen den store, hvilket de også gjør, og at de har tvettet sine kjortler og gjor dem hvite i Lammets blod, hvilket de også har, men dette siste er selvfølgelig bildelig å forstå. Disse kjortler, gr. stole, Åp. 7,14, er deres frelsesdrakt. Merk at ekklesia har en annen frelsesdrakt, en løssittende kappe, gr. himation, Åp. 3,4.5.18, 4,4. Merk videre at det nye Israel i endens tid, hustru-bruden på nytt i Lammets bryllup, gr. gyne i Åp. 19,7-8, er kledd i rent og skinnende fint lin, gr. byssos, et typisk israelsk klede, som inngikk i den israelske yppersteprests klær, 2.Mos. 28, 3.Mos. 16,4, og i de israelske presters klær, 2.Mos. 39,27-29, og i det israelske tempel, 2.Mos. 26., 36., 38., 39., Videre var Jahve's ektehustru Israel kledd i lin, Esek. 16.

De som spiritualiserer profetiene, har i begge de to kategorier mennesker i Åp. 7 villet se oppfyllelsen av menighetens opprykkelse. Men oppfyllelsen av Åp. 7 foregår så klart her på jorden. Dertil består den første kategori av israelere og den andre kategori av hedningefolkene, men ekklesia består både av israelere og hedninger. At den første kategori mennesker i Åp. 7 består av israelere og den andre kategori av hedninger, stemmer så helt overens med GT-profetien som lærer at når Israel kommer inn i Messias-rikets velsignelse på denne jord, så får også hedningefolkene del i Israels velsignelse, Es. 2,1-4, 66., Jer. 3,17, Mik. 1-4, Sak. 8,20-23, etc. Guds trone i Åp. 7,15 er Menneskesønnens herlighetstrone i Jerusalem, Matt. 25,31, hvor også Jesu tolv apostler i gjenfødelsen av rikets politiske og sosiale orden skal sitte på tolv troner og dømme Israels tolv stammer, Matt. 19,28. Forøvrig skal her kun omtales at Åp. 7,15-17 er helt overensstemmende med det GT-profetien sier skal skje med Israels og

hedningefolkenes frelste levninger i Messias-riket, d.e. riket for Israel på denne jord.

Både GT- og NT-profetien viser klart at ved Jesu synlige gjenkomst til vår jord i kraft og herlighet sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av det lovede Messias-rike skal det være en levning av Israel og levninger av hedningefolkene som skal inngå i velsignelsen i dette rike.

Artikkel nr 195:
Jesu komme

Etterat vi nå kort har omtalt de skriftsteder som handler om Jesu komme som en tyv og samtidig angår Jesus Messias' synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia, konkluderer vi med at *Åp. 16,15 intet har å gjøre med menighetens opprykkelse,* hvilket også klart fremgår av dette skriftsted i seg selv som hverken omtaler oppstandelsen eller forvandling eller opprykkelse, men som taler om å våke og ta vare på sine klær, så en ikke skal gå naken og de skal se ens skam. Heller ikke er der noe ved den kontekst som Åp. 16,15 står i, nemlig Åp. 16,12-16, som kan settes i forbindelse med opprykkelsen av menigheten.

Som vi tidligere har forklart skjer Jesu usynlige komme i lufthimmelen for å rykke menigheten opp til seg ved ankomst-fasen av Jesu paroysia før den syttiende åruke for Israel og Jerusalem eller endens tid. Men Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord derimot skjer ved epifani'en, d.e. fremstrålingen, av Jesu paroysia, slik at den syttiende åruke ligger imellom disse to viktige begivenheter.

Jesus holdt før sin lidelse og død to avskjedtaler til sine disipler, den ene på Oljeberget, Matt. 24.-25., Mark. 13., Luk. 21., som særlig angår Israel og folkene, den andre på nadverdsalen, Johs. 14.-17., som særlig angår menigheten.

I talen på nadverdsalen begynner han med sitt komme for menigheten, Johs. 14, 1-3, etterat han først her har formant disiplene til ikke å forferdes, men tro på Gud og tro på ham. Han sier videre at han går til Faderens hus i himmelen for å bygge boliger til dem. Og når disse er ferdige, d.e. når alle som skal tilhøre menigheten er frelst, kommer han igjen og vil ta dem til seg. Og dette skjer ved opprykkelsen av menigheten.

Her som i hele denne tale for øvrig fremgår det klart at ingen veldige og forferdelige begivenheter, hverken av kosmiske eller seismiske, går forut for og innleder hans komme for menigheten, som er en imminent (overhengende), hemmelighetsfull og usynlig begivenhet som foregår i et øyeblikk og som forklares oss nærmere i 1.Tess. 1,10, 4,15-17, 1.Kor. 15,51-52, Fil. 3,20-21, etc.

Som tidligere forklart er *kun et tegn* på Jesu komme for menigheten egentlig gitt oss, nemlig frafallet fra troen i kristenheten, gr. he apostasia, 2.Tess. 2,3 , 1.Tim. 4,1, som vi nå allerede er kommet langt inn i og som hurtig tiltar. Dette må ikke forvirre noen, for desto mer frafallet tiltar, desto nærmere er vi opprykkelsen. Og at frafallet,

som angår menighetens egne forhold, er det eneste tegn som varsler Jesu komme for menigheten, fremgår av at det er frafallet som baner vei for Anti-Messias, d.e. den lovløse. Men frafallet kan dog ikke fullendes før menigheten er rykket opp, og da skal den lovløse åpenbares, han som den Herre Jesus skal fortære og gjøre til intet ved åpenbarelsenav sitt komme, 2.Tess, 3-8. En helt annen ting er det at vi nå er kommet så nær opprykkelsen av menigheten at flere av tegnene på Jesu gjenkomst for Israel og folkene allerede lyser på tidens himmel og som viser at hans komme for menigheten er enda nærmere.

Men i Jesu tale på Oljeberget derimot omtaler Jesus mange og forferdelige begivenheter både av kosmisk og seismisk art og i menneskeverdenen. Forklaringen på disse to forskjellige fremstillinger kan - etter min oppfatning - bare være den at Jesu komme for menigheten går forut for og innleder Herrens forferdelige dag og Jesu synlige gjenkomst i kraft og herlighet til vår jord sammen med sine engler og den herliggjorte menighet, ekklesia. Kol. 3,4, 2.Tess. 1,7 II-10, Åp. 19,14, til dommen over de levende nasjoner og opprettelsen av Messias-riket på denne jord, d.e. riket for Israel. Og dette samstemmer med all bibelsk profeti i denne sak, Matt. 24,27-31, Mark. 13,24-27, Luk. 21,25-27.

Resultatet av den selektive (adskillende) dom over de levende nasjoner ved Jesu gjenkomst til vår jord er at den ondes barn over hele jorden blir fjernet fra Jesu rike, Matt. 13,41-43.47-50, 25,31-46. Og rikets barn, som i den antimessianske trengselstid ved forkynnelsen av himlenes rikes evangelium, Matt. 24,14, og det evige evangelium, Åp. 14,6-7, har latt seg orientere mot Jesus Messias og hans rike og Israel, samt alle dem som ikke har hørt tidenden om den Herre Jesus og ikke sett hans herlighet, Es. 66,19, skal gå inn i Messias-rikets velsignelse på denne jord, hvor Jesus ved Israel er Konge over alle rikene på jorden, Dan. 2,35.44, 7,27. Dermed er de folkelevninger som skal danne utgangspunktet for jordens befolkning i tusenårsriket kommet på plass.

Etter tusenårsriket skal Satan løses av sitt fengsel for å organisere de da levende mennesker som ikke av hjertet er blitt omvendt til Jesus Messias men er motstandere av ham og himlenes rike på denne jord. Og Satan samler dem til strid mot de helliges leir og den elskede stad Jerusalem. Men da skjer plutselig den andre selektive dom over de levende nasjoner, idet ild faller ned fra himmelen og fortærer den ondes barn, og djevelen som hadde forført dem, blir kastet i ildsjøen, hvor dyret og den falske profet var, og de skal pines dag og natt i all evighet, Åp. 20,7-10.

Men de overlevende frelste blir forvandlet og overført til den nye jord, idet da frelsen i syndflodens ark vil få sin egentlige og endelige, motbildelige oppfyllelse.

Det gjenstående av denne jords historie er omtalt i den endelige dom for den store hvite trone, som vi senere skal omtale, Åp. 20,11-15.

Artikkel nr 196:
Jesu komme

Så noen resterende redegjørelser angående Åp. 16,15.

I Åp. 16,15 sier Jesus: «Se, jeg kommer som en tyv». Og i 1.Tess. 5,2 står: «Herrens dag skal komme som en tyv om natten». Og Matt. 24,37-44, Luk. 12,35,40, Åp. 3,3 handler om det samme, nemlig hans komme som en tyv.

Men i Rom. 5,9, 1.Tess. 1,10, 5,4-10, Åp. 3,10, etc., gis noen av begrunnelsene for at Jesus og Herrens dag ikke kan komme over menigheten, ekklesia, som en tyv, fordi *menigheten ikke er mørkets og nattens barn,* men *tvertimot er lysets og dagens barn.* I Rom. 5,9 står således: «Så meget mere skal vi da etterat vi nå er *rettferdiggjort ved hans blod, ved ham bli frelst fra vreden.*» I 1.Tess. 1,10 står at «han *frir oss fra den kommende vrede*». I 1.Tess. 5,9 står at «*Gud bestemte oss ikke til vrede,* men til å *vinne frelse* ved vår Herre Jesus Messias». Og i Åp. 3,10 står: «Fordi du har tatt vare på ordet om min tålmodighet, *vil jeg og bevare deg fra,* gr. kago se tereso ek, den prøvelsens stund som skal komme over hele jorderike, for å prøve dem som bor på jorden». Og dette er den store trengsel. Disse skriftsteder må - i tilslutning til det som i de foregående artikler er sagt i denne sak - være tilstrekkelig bevisførsel for at menigheten *ikke* skal gjennomleve den store trengsel på jorden.

Men der kan være grunn til å se nærmere på Åp. 3,10, som er et av de skriftsteder som brukt av posttribulasjonistene, d.e. de som tror og lærer at menigheten skal oppleve den store trengsel på jorden, og hvilket skriftsted - etter deres mening - skal vise dette.

Ved en analyse av Åp. 3,10 består dette av flere punkter:

1. En oppfylt betingelse, nemlig å ha tatt vare på ordet om Jesu tålmodighet.

2. En belønning for denne oppfylte betingelse, nemlig å bli bevart fra den prøvelsens stund som skal komme over hele jorderike, d.e. den store trengsel. Dette punkt kan da ikke misforstås. Det står klart at belønningen er at Jesus vil bevare oss fra den store trengsel. Ingen kan da for alvor mene at den store trengsel er belønningen for å ha tatt vare på ordet om Jesu tålmodighet. Heller ikke kan en bevares fra den store trengsel, når en skal gjennomleve den store trengsel.

3. En hensikt, nemlig å prøve dem som bor på jorden, hvilket i Åpenbaringsboken er en profetisk betegnelse på verdensmenneskene, f.eks. Åp. 13,8.

Den store trengsel har intet med Jesu menighet, ekklesia, å gjøre, men er en prøvetid for Israel og nasjonene ved det som i den første tid etter opprykkelsen av menigheten skal skje på jorden. Menighetens opprykkelse skjer på grunn av Jesu Ånds iboen av uforskyldt nåde, og hvordan enhvers verk belønnes, skal etter opprykkelsen prøves for Messias' domstol, 2.Kor. 5,10, 1.Kor. 3,10-15.

Åp. 3,10 er et eklatant eksempel på hvor forskjellig et og samme skriftsted kan oversettes. Ta her f.eks. de greske ord «kago se tereso ek». I de eksemplarer av NT og Bibel i norske oversettelser som jeg har fra 1862 og fremover er dette oversatt «vil jeg og bevare deg fra». Bibeloversettelsen av 1930 har «vil jeg og fri deg ut fra». I 1973

kom en oversettelse av NT som igjen har «vil jeg bevare deg fra». Og i 1975 kom en oversettelse av NT som har «jeg vil bevare deg gjennom». Uenigheten her gjelder oversettelsen av den greske preposisjonen «ek (eks)» som i forskjellige oversettelser har nesten motsatt betydning og som også er i strid med grammatiske og leksikalske fakta, som vi ikke her skal gå nærmere inn på. Dette må derfor ha sin årsak i forskjellig fortolkning.

Med hensyn til Åp. 3,10 er det min faste overbevisning at de greske ord *«kago se tereso ek»* skal forstås slik det står skrevet, nemlig *«og jeg vil bevare deg fra»*, hvilket - etter min oppfatning - stemmer med den rette forståelse av profetiene i denne sak.

Vi skal her bare nevne også et annet eksempel på det samme, nemlig Luk. 21,36. Her gjelder det oversettelsen av det greske verb «ekfeygo». De norske oversettelser av NT og Bibel frem til 1930-oversettelsen har her «unnfly». NT av 1973 har her «komme gjennom». Og NT av 1975 har «komme velberget fra». Også her har vi motsatt betydning. Men her gjelder det jo ikke ekklesias men rikets barn.

Disse uoverensstemmelser gjelder ikke bare de forskjellige oversettelser innen et og samme språk, men gjelder oversettelser i forskjellige språk seg imellom. Det er klart at dette virker forvirrende på vanlige bibellesere som ikke selv kan avgjøre hva som er riktig og derfor ikke vet hva de skal tro -når de lærde strides.

Er her ikke en måte å gå frem på under disse og lignende omstendigheter? Jeg kan kun angi den måte jeg selv er blitt lært å gå frem på og som består av tre deler:

1. Under bønn og lesning av Guds ord om å få hans Ånds opplysning om det *innbyrdes tidsforhold* mellom de forskjellige tidshusholdninger og viktige begivenheter og skriftsteder i Bibelen. Dette opptok også profetene i GT, Dan. 12,8, 1.Pet. 1.10-12.

2. Videre om å få Åndens opplysning om det som *egentlig karakteriserer* disse husholdninger og begivenheter og skriftsteder etter sin innbyrdes beskaffenhet og sammenheng.

3. Derved får en etter hvert Åndens lys over samhørigheten av de forskjellige profetier og kan plassere dem hvor de med rette hører hjemme.

En må dog være klar over at alltid blir ens forståelse av profetiene bare *stykkevis*. Men Gud har lovet at vi skal gå fra lys til lys og fra klarhet til klarhet ved Guds Ånd, Ord. 4,18, 1.Kor.11,12, 13,9, Jak. 1,5. etc.

Artikkel nr 197:
Jesu komme

At vi som tilhører menigheten, ekklesia, ikke skal oppleve den antimessianske trengselstid på jorden, men bli opprykket før den store trengsel, fremgår - foruten av de mange foran anførte grunner - også av flere andre, f.eks.:

1. Ifølge Ap.gj. 15,14-18, som tidshusholdningsmessig er det viktigste sted i NT, fordi det angir den nærværende og den deretter kommende tidshusholdning i frelsens

historie, fremgår klart at Gud - overensstemmende med GT-profetene - fra først av drog omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn, v.14-15, og dette er den nytestamentlige menighet, ekklesia. Deretter, d.e. etter opprykkelsen av menigheten, vil jeg vende tilbake, d.e. til jorden og igjen oppbygge Davids falne hytte, og det nedbrutte av den vil jeg atter oppbygge, og jeg vil igjen oppreise den, v.16. Dette er så klart gjenopprettelsen av det davidske dynasti over Israel, riket for Israel, 2.Sam. 7,12-16, Luk. 1.31-33, 19,11-12, Ap.gj. 1,10-11, 3,19-26, 1.Kor. 15,25-28, Åp. 20,1-6, etc. Men når Israel er kommet inn i Messias-rikets velsignelse, blir også hedningefolkene delaktig i den samme velsignelse, men hver på sin måte, overensstemmende med all bibelsk profeti i denne sak, Es. 2,1-4, Dan. 7,27, Am. 9,11-15, Mik. 4,1-7, Sak. 8,20,23, 14,16-21, Ap.gj. 15,17-18, Åp. 7,1-8.9-17, etc.

2. Ifølge 2.Tess.2 fremgår det klart at den lovløse, d.e. Anti-Messias, ikke kan åpenbares før «den», v.7, og «det», v.6, som nå holder igjen, inntil ut av midte han, d.e. «den», være (gått), gr. «heos ek mesoy genetai». «Og da skal den lovløse åpenbares, han som den Herre Jesus skal fortære med sin munns ånde og gjøre til intet ved fremstrålingen (epifaneia) av hans komme (paroysia)», v.8. Da lovløsheten er en hemmelighet, gr. mysterion, må også «den» og «det» som holder igjen for lovløsheten og den lovløse, være overnaturlig, og kan ifølge sakens natur og sammenheng ikke være annet enn den Hellige Ånd og menigheten. Og da den store trengsel ikke kan komme før den lovløse, d.e. Anti-Messias, er åpenbaret, så følger derav at menigheten må rykkes opp *før* den store trengsel.

3. Da menigheten utkalles i tidsintervallet eller parantesen mellom den 69. og den 70. åruke for Israel og Jerusalem, Dan. 9,24-27, og da den 70. årukes profeti, hvor den store trengsel inngår, ifølge dens tidsoppdeling i 2 x 3,5 profetiske år i Daniels bok og Åpenbaringsboken, Dan. 7,25, 9,27, Åp. 11,2.3, 12,6.14, 15,5, begynner å løpe i og med åpningen av det første segl, Åp. 6,1, må opprykkelsen av menigheten da være skjedd.

4. Dette stemmer også med oppdelingen av Åpenbaringsbokens innhold ifølge Åp. 1,19: «Skriv de ting som du har sett, og (gr. kai) de ting som er, og (gr. kai) de ting som kommer til å skje etter disse ting.»

Bortsett fra en innledning, Åp. 1,1-8, og en avslutning, Åp. 22,6-21, deles Åpenbaringsbokens ved Åp. 1,19 i tre deler:

(1). «De ting som du har sett», Åp. 1,9-18. Det er bokens hovedvisjon, den herliggjorte Jesus Messias.

(2). «De ting som er», Åp. 2. og 3. Det er ting som er i frelseshistorisk nåtid (presens) da Johannes mottok Åpenbaringsbokens visjoner på Patmos, nemlig den nytestamentlige menighet, ekklesia, hvilket også er frelseshistorisk nåtid for oss idag, om enn vi nå befinner oss i Laodikea-fasen, som er den siste menighetstilstand før opprykkelsen.

3. «De ting som skal skje etter disse ting». Det er de ting som skal skje etter de ting som nå er, altså etter menighetens opprykkelse, ettersom menigheten, ekklesia, avsluttes på jord med opprykkelsen.

Her må en merke seg Jesu løfte til seiervinnerne i Laodikea-menigheten: «Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg og har seiret og satt meg

med min Fader på hans trone». I menighetens nærværende utkallelsestid sitter Jesus med Faderen på hans trone, mens Guds Ånd utkaller menigheten, som er Jesus Messias' mystiske legeme dannet ved den Hellige Ånd. Når derfor menigheten er rykket opp i lufthimmelen for alltid å være med Herren, er tiden kommet for Jesus Messias til å regjere på sin trone på denne jord, og ekklesia skal da regjere med ham, Matt. 19,28, 25,31, Luk. 1,31,33, Ap.gj. 1,6-11, 3,19-26, 15,16-18, 1.Kor. 15,25-28, Åp. 5,10, 11,15, 20,1-6.

Videre må en her merke seg at Johannes i Åp. 4,1 blir beordret til å stige opp i himmelen, idet han her representerer ekklesia og er et forbilde på dens opprykkelse, og hvorfor vi i Åp. 4. til 5. får åpenbaret det himmelske situasjonsbilde i himmelen foran den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, og hvor ekklesia så klart da er tilstede under symbolene de eldste og den blodkjøpte skare, Åp. 5,8-10. Deretter begynner den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, hvor Åp. 6,1-18,24 oppfylles.

Endelig må en her merke seg at vi fra og med Åp. 4. i Åpebaringsboken *ikke* finner menigheten omtalt som værende på jorden, med derimot som værende i himmelen. Her må vi også gjøre oppmerksom på at «de hellige» i Åp. 13 og «de utvalgte» i Matt. 24,22.24 ikke er hellige som tilhører menigheten, men hellige som tilhører Israel og folkene.

I lys av alle disse skriftbevis angående menighetens opprykkelse konkluderer vi med at menigheten skal opprykkes før den antimessianske trengselstid og at menigheten intet har å gjøre med den syttiende åruke for Israel og Jerusalem, som angår Israel og nasjonene.

Artikkel nr 198:
Jesu komme

Vi som tilhører ekklesia, den utkalte forsamling ved evangeliet, har ved omvendelse og tro mottatt den Hellige Ånd og er blitt født pånytt til en ny skapning i Jesus Messias, Jesu mystiske legeme, hvor han er hodet, og vi er hans legemets lemmer, 2.Kor. 5,17, Ef. 1.22-23. Vi er fremmede og utlendinger på jorden, Hebr. 13,13-14, 1.Pet. 2,11, og vårt rike er himlene, hvorfra vi venter den Herre Jesus som Frelser, han skal forvandle vårt fornedrelses-legeme, så det blir likt med hans herlighetslegeme, etter den kraft hvormed han og kan underlegge seg alle ting, Fil. 3,20-21.

Dersom det inn for den levende Gud er noen mangel ved oss som skal opprykkes, hvordan kan vi da få herlighetslegeme, 1.Kor. 15,51, Fil. 3,20-21, 1.Tess. 4,16? Og uten disse legemer kunne vi ikke møte Jesus i lufthimmelen, Kol. 1,22-23. Men vår dom og vår straff tok Jesus på seg på Golgatas kors. Han døde for alle, derfor er de alle død. De som tror på ham, er også oppreist med ham, for han oppstod for dem, 2.Kor. 5,15, Kol. 3,1-3. Derfor er Jesu død og oppstandelse beviset både for at han døde for verdens synd og at han selv var syndefri. Alle som tror på Jesus, er derfor av Gud erklært rettferdig for ham, Rom. 5,1, 8,33.

Jesu frelste menighet har intet å gjøre med dommen over Israel og de levende nasjoner ved hans gjenkomst. Denne dom er selektiv (adskillende), hvor de onde og ugudelige og urettferdige skal fjernes fra hans rike og de tilbakeblitte, frelste men dødelige mennesker skal tilhøre den jordiske fase av mennesker i Messias-riket på denne jord, d.e. riket for Israel, også kalt tusenårsriket, Åp. 20,1-6. Og etter tusenårsriket ved djevelens løslatelse og siste oppstand skal de onde og ugudelige og urettferdige fjernes ved en ny selektiv dom, men denne gang en ild-dom fra himmelen, Åp. 20,7-9, og de tilbakeblitte, troende og frelste mennesker blir forvandlet og overført til den nye jord som dens folkeslag, Åp. 21,26.

Ekklesia, den utkalte forsamling, som blant andre tilhører den himmelske fase i Messias-riket på denne jord, skal etter opprykkelsen frem for Messias' domstol. Men her gjelder det ikke frelse eller fortapelse, da dette er avgjort ved tro eller forkastelse av Jesu offerdød på Golgata kors. Det gjelder derimot mottakelse eller tap av nådelønn. Men om alt som er skjedd med oss etter vår omvendelse skulle brenne opp i dommens ild, skal vi bli frelst, dog således som gjennom ild, fordi vi ved omvendelse og tro har fått nådegaven som er evig liv i Messias Jesus, vår Herre, 2.Kor. 5,10, 1.Kor. 3,10-15, Rom. 6,23.

Etter min oppfatning er det fullstendig feilaktig å tro og lære at Jesus kommer til menigheten som en tyv om natten. Til menigheten kommer han med «et bydende rop, med overengels røst og med Guds basun,» 1.Tess. 4,16. Menighetens opprykkelse beror utelukkende på Jesu uforskyldte nåde og den Hellige Ånds iboen. Og alle de levende, som har den Hellige Ånd, blir opprykket, hverken flere eller færre. Her foregår ingen dom i det hele tatt, men kun en henting opp fra jorden av de hensovede i Messias og de da levende som tror på ham, i et nå, i et øyeblikk, 1.Kor. 15,51-52, fordi ekklesias utkallelsestid da er slutt.

Nei, det er i sin gjenkomst til Israel og folkene at Jesus kommer som en tyv om natten. Og når skal dette skje? Når verdensmenneskene sier: Fred og ingen fare! da kommer en brå undergang over dem, likesom veer over den fruktsommelige, og de skal ingenludne unnfly, 1.Tess. 5,3.

Og når skal verdensmenneskene si: Fred og ingen fare!? Det er når de tre tegngjørende djevleånder som utgår fra Satan og Anti-Messias og den falske profet har forført alle verdens nasjoner til å sende sine hærer mot Jerusalem. Da skal verdensmenneskene bli fylt av en veldig sterk og falsk trygghet, fordi Gud har sendt dem kraftig villfarelse så de tror løgnen, 2.Tess. 2,11-12. Hvilken løgn? Den store løgnen, Satans mesterløgn, løgnen om Anti-Messias. Da skal de tro at Anti-Messias er det han utgir seg for å være, nemlig Gud og at han vil og også er i stand til å holde alt det han har lovet dem. Også den vantro del av Israel skal bli forført, Johs. 5,43, Matt. 24,23-26.

Det som FN nå gjør ved å sende kontrollerende og fredsbevarende tropper fra flere nasjoner til Midtøsten og andre steder i verden, er en forbildelig begynnelse til det EF under Anti-Messias og den falske profet skal gjøre i endens tid, da de skal bevirke at verdens nasjoner skal sende sine hærer mot Jerusalem og Israel for å ødelegge det, men som da selv skal bli ødelagt ved den himmelske invasjon under ledelse av Jesus Messias ved sin gjenkomst til vår jord, Joel 3., Sak. 12. og 14., Åp. 14,17-20, 19,11-21.

Artikkel nr 199:
Jesu komme

Når Jesu frelste menighet er rykket opp til møte med Jesus i lufthimmelen for alltid å være med ham, er det også for alltid forbi med kirkens frelseshistoriske rolle i sin nærværende form. Den ytre kirke med sine mange former og organisasjoner er å betrakte som stillaser eller ytre rammer om det egentlige og indre Guds åndelige tempel, ekklesia, den utkalte forsamling, Ef. 2,14-22. Ved sitt jordiske byggverk fjernes stillasene når byggverket er ferdig, men med ekklesias hellige tempel i Herren er det motsatt. Da fjernes ifølge Guds profetier det hellige tempel ved opprykkelsen av ekklesia når det er ferdigdannet, og stillasene, de ytre organisastoriske rammer av kirken, er tilbake. Disse som allerede nå er kommet langt inn i frafallet, 2.Tess. 2,3, 1.Tim. 4,1, vil - etter opprykkelsen av ekklesia - fullende sitt frafall fra den kristne tro og bli rammet av dommen over den store skjøge Babylon og hennes døtre ved Anti-Messias og de ti horn, Åp. 17,16-18.

Bibelen omtaler sju tidshusholdninger som betinger menneskelig liv på denne jord, og alle sju ender med dom. Den nærværende nådens frelseshusholdning, hvor ekklesia utkalles, er den sjette i rekken og ender med dommen over den store skjøge Babylon og hennes døtre, etterfulgt av dommen over de levende nasjoner ved Jesu gjenkomst.

Men blir det da ingen menigheter på jorden i den neste tidshusholdning, den sjuende og siste tidshusholdning på denne jord, husholdningen i tidenes fylde, Ef. 1,10, hvor himlenes rike, gr. basileia ton oyranon, Matt. 4,17, og riket for Israel, gr. basileia to Israel, Ap.gj. 1,6 er forbundet med hverandre, idet Gud vil samle alt til ett for Messias, både det som er i himlene, og det som er på jorden? (Her må en merke seg angående 1930-oversettelsen av Ef. 1,10 at ordet «atter», gr. palin ikke forekommer i de greske codex'er (håndskrifter) - så langt jeg kjenner til. Det ville også være en anakronisme hva angår menigheten.) Jo, det blir menigheter også i Messias-riket, men disse må være rettet mot Israel og Jerusalem og himmelkongen Jesus Messias og himlenes rike, som da altså endelig er opprettet på denne jord med rettferdighet og fred, Es. 2,1-4, Dan. 7,27, Am. 9,11-15, Mik. 4,1-7, Sak. 8,20-23, 14,16-21, Ap.gj. 15,16-18, Åp. 7,1-8.9-17, 14,1-5, 20,1-6, etc.

Altså: I nådens nærværende frelseshusholdning, hvor ekklesia utkalles, er menighetene rettet mot det himmelske Sion og den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, og de dertil hørende åndelige realiteter, Hebr. 12,22-24. Men i Messias-riket på denne jord, d.e. tusenårsriket, hvor folkene på den nye jord skal uttas, Åp. 21,26, må de der værende menigheter være rettet mot det jordiske Sion og det mellenniale (tusenårsrikets) Jerusalem og himmelkongen Jesus Messias i riket for Israel, som da skal strekke seg over hele jorden.

Dette fremgår også klart av Høysangen, hvor brudgommen er himmelkongen Jesus Messias, og bruden er Israel, det nye Israel i endens tid, hustrubruden på nytt i Lammets bryllup, Åp. 19,7-8, Hos. 2,14-23, og Jerusalems døtre, Høys. 5,8, 8,4, etc., er folkenes menigheter, som elsker Jesus og Israel. Videre Salm. 45 hvor Kongen er

Jesus Messias, og dronningen er Israel, og jomfruene, hennes venninner, er folkenes menigheter, som elsket Jesus og Israel. Og videre viser lignelsen om jomfruene i Matt. 25,1-13 at folkenes menigheter angående kjærligheten til Jesus og Israel er delt allerede på et så tidlig stadium som like foran og under og etter Jesu gjenkomst. For alle ti jomfruer hadde lamper, men de dårlige tok ikke olje med seg, hvorimot de kloke hadde olje i sine kanner. Og oljen er symbol på den Hellige Ånd, som utløser kjærligheten både til Jesus og Israel i menneskenes hjerter, Rom. 5,5.

Når mange, kanskje de fleste av teologene, særlig i den lutherske kirke, idag hevder at kirkens frelseshistoriske rolle i sin nærværende form skal fortsette sålenge denne jord er til, så er dette - etter min mening - en misforståelse og feiltolkning av Bibelens profetier på dette punkt. Når det f.eks gjelder Israels omvendelse i endens tid, Rom. 11,25-29, etc., så tror og lærer de at Israels omvendelse skal foregå til og i kirken. Men sannheten er det motsatte, nemlig at folkenes menigheter i Messias-riket på denne jord må søke til et omvendt og frelst Israel, Rom. 11,12.15.23-32 og mange vitnesbyrd i GT. Messias-riket vil bestå hovedsaklig av hedninger, d.e. ikke-israelere, som er underordnet Israel både politisk og religiøst, men som dog mottar stor velsignelse fra Gud som kommer til dem gjennom Israel. I den nærværende nådens frelseshusholdning, da Gud drar omsorg for å få et folk av hedninger for sitt navn, d.e. ekklesia, Ap.gj. 15,14, er Israel som nasjon en lukket kanal for Guds velsignelse og nåde over hedningene. Men i Messias-riket på denne jord, d.e. tusenårsriket, er det nye, frelste Israel som nasjon en åpen kanal fra Gud, hvor Abrahams velsignelse både åndelig og timelig skal komme over hedningene, 1.Mos. 12,1-3, om hvis underfulle og herlige velsignelse GT-profetien gir mange vitnesbyrd.

Når disse teologer har en slik oppfatning, kommer det av at de enten er *antikjiliaster*, d.e. fornektere av den sanne, bibelske og hebraiske kjiliasme som oppfylles i Messias-riket, d.e. tusenårsriket som en oppblomstring av kirken i en eller annen periode av kirkens historie.

Men for å komme frem til disse fortolkninger kan en i hvert fall spore tre måter de har gått frem på:

1. De omformer og/eller åndeliggjør på rasjonalistisk og liberalteologisk vis konkrete eksjatologiske (endetids-) profetier, som skal forstås og tros etter sin likefremme ordlyd. Dette gjelder f.eks. den første oppstandelse og tusenårsriket.

2. Videre *forandrer* de innbyrdes tidsforhold som eskjatologiske profetier har til andre begivenheter omtalt i Bibelen. Dette gjelder f.eks. opprykkelsen av menigheten og Jesu gjenkomst til vår jord.

3. Endelig respekterer de ikke profetiens egen oppdeling av konkret eskjatologisk profeti. Dette gjelder f.eks. dommen over menneskene ved Jesus Messias.

Kassetter.

1) ..... Fremtidige begivenheter i bibelsk profeti. Del
2) ..... Fremtidige begivenheter i bibelsk profeti. Del
3) ..... Israel i lys av endetidsprofetiene
4) ..... Israel i lys av endetidsprofetiene. Del 2

Kassettene fra 1-4 er lest inn av O.K. Indergaard.

5) ..... Tradisjonen i den lutherske kirke
6) ..... Er kirken blitt gammel?
7) ..... Israels løfter
8) ..... Kirken og Israel
9) ..... Og hedningene er blitt vrede
10) ..... Tradisjonen og den katolske vranglære
11) ..... Det alminnelige prestedømme og embetsforståelsen i den lutherske kirke
12) ..... Den kristne menighet
13) ..... Israels frelse
14) ..... Hvilke rettigheter har palestin-araberne?
15) ..... De 70 åruker for Israel og Jerusalem
16) ..... Kritikk av erstatningsteologien
17) ..... Jødenes forhold til Jesus
18) ..... Jødene er Guds foll
19) ..... Hykleriet i Midt-Østen
20) ..... Israel og det profetiske ord
21) ..... Guds-riket som kommer
22) ..... Det kristne alternativet
23) ..... Den nye Bibel-oversettelsen. Del 1 og del 2
24) ..... Den kristne menighets bortrykkelse
25) ..... Skal kirken drive hedningemisjon i Israel?
26) ..... De forskjellige misjonsbefalingene
27) ..... Israel er Guds land
28) ..... Hvor langt er vi kommet inn i endetiden

Kassettene fra 5-28 er lest inn av Oskar Edin Indergaard.
Hver kassett koster kr. 30 + porto. Skriv eller ring til Harald Andreassen, Blomsterveien 7, 6017 Åsestranda. Telefon: 071-41045.

Temaer i bibelsk profeti. Del 2.

Kristen Bokproduksjon gir ut bøker om Israel og det profetiske ord. Til nå har vi gitt ut følgende bøker: *Temaer i bibelsk profeti. Del 1.*, av O.K. Indergaard og *Guds løfter til Israel, Israel og den kristne menighet, Den kristne menighets bortrykkelse* og *Guds-riket i Israel,* av Oskar Edin Indergaard.

Denne høsten er vi så heldige å kunne gi ut *Temaer i bibelsk profeti. Del 2,* av O.K. Indergaard.

O.K. Indergaard var veterinær av yrke. Etter sin omvendelse til Gud den 18. mai 1934 ble hans interesse vakt for det profetiske ordet, og han fikk etter hvert en oversikt over og en innsikt i dette som ingen andre i dette landet. I tillegg til hans store Bibel-kunnskaper, lærte han seg også hebraisk og gresk, slik at han kunne studere Bibelen på grunnspråket. Dessuten hadde han meget solide kunnskaper i antikk historie og i latin. Alt dette kommer tydelig fram i hans Bibel-studier.

O.K. Indergaard er nå hjemme hos Herren, og kan ved selvsyn skue inn i det som han trodde på i sitt liv.

Denne boken er andre del av en serie artikler som stod i Karmels-blad, «Israels-Nytt», fra 1966 av. Det er særlig temaer fra Johannes Åpenbaring som blir behandlet i denne boken. Denne boken omhandler følgende temaer: Broen fra profetene til Messias-riket, Åpenbaringens første parantes, Dyret (Antikrist) og Jesu komme.

Boken vil vise seg å være en gullgruve for den som er interessert i det profetiske ordet. Vi vil derfor be kristenfolket om å være med på å kjøpe boken, og være med på å spre den, for den vil både være til velsignelse for oss og være med på å ruste oss bedre opp til endetiden. «Salig er den som leser, og de som hører det profetiske ord og tar vare på det som er skrevet der, for tiden er nær.» (Joh. Åp. 1,3)